

SI 100

SI 101-39

BIBLIOTHECA INDICA
 A COLLECTION OF ORIENTAL WORKS
 PUBLISHED BY THE ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.
 NEW SERIES No. 1302.

145

यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः ।

श्रीमदुदयनाचार्यविरचिता ।

श्रीमदुदयनाचार्यविरचित-यायवार्त्तिकप्रकाशस्य-यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः ।
 NYAYA-VARTTIKA-TATPARYA-PARISUDDHI

BY UDAYANĀCHĀRYA

With a gloss called Nyaya-nibandha-prakāśa by Varddhamaṇopādhyāya

EDITED BY

Pandit Vinḍhyesvarī Prasād Dvivedin

Librarian Govt. Sanskrit College, Benares.

AND

Pandit Eakshamaṇa Sāstri Drāvida

Professor, Govt. Sanskrit College Calcutta.

FASCICULUS. I.

CALCUTTA :

PRINTED BY UPENDER NATH CHAKRABARTI, AT THE SANSKRIT PRESS
 No. 8, Nandakumar Chatterjee's Sad Lane.

AND PUBLISHED BY THE
 ASIATIC SOCIETY, 1, PARK STREET.

LIST OF BOOKS FOR SALE

AT THE LIBRARY OF THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

No. 1, PARK STREET, CALCUTTA,

AND OBTAINABLE FROM
THE SOCIETY'S AGENTS, MR. BERNARD QUARITCH,
11, GRAFTON STREET, NEW BOND STREET, LONDON, W., AND MR. OTTO
HARRASSOWITZ, BOOKSELLER, LEIPZIG, GERMANY.

Complete copies of those works marked with an asterisk * cannot be supplied.—some
of the Fasciculi being out of stock.

BIBLIOTHECA INDICA.

Sanskrit Series

	Rs.
* Advaita Brahma Siddhi, Fasc. 2, 4 @ /10/ each ...	1
Advaitachintā Kaustubha, Fasc. 1-3 @ /10/ each ...	1
* Agni Purāna, Fasc. 6-14 @ /10/ each ...	5
Aitarēya Brāhmaṇa, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-6; Vol. III, Fasc. 9-15, Vol. IV, Fasc. 1-8 @ /10/ each ...	14
Aitareya Loohana ...	2
* Anu Bhāṣhya, Fasc. 2-5 @ /10/ each ...	2
Aphorisms of Sūpīlyā, (English) Fasc. 1 @ 1/- ...	1
Aṣṭasāhasrikā Prajñāpāramitā, Fasc. 1-6 @ /10/ each ...	3
* Atharvana Upanishad, Fasc. 4-5 @ /10/ each ...	1
Ātmataṭṭaviveka, Fasc. I. @ /10/ each ...	0
Aṅgavaidyaka, Fasc. 1-5 @ /10/ each ...	3
* Āyātana Kalpalatā, (Sans. and Tibetan) Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-7 @ 1/ each ...	15
Bālam Bhaṭṭi, Vol. I, Fasc. 1-2, Vol. 2, Fasc. 1 @ /10/ each ...	1
Baudhāyana Śrauta Sūtra, Fasc. 1-3 Vol. II, Fasc. 1-3 @ /10/ each ...	3
* Bhāmatī, Fasc. 4-8 @ /10/ each ...	3
Bhāṭṭa Dīpikā Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. 2, Fasc. 1, @ /10 each ...	4
Baudhyostatasraṅgraha ...	2
Bṛhaddevatā Fasc. 1-4 @ /10/ each ...	3
Bṛhadharma Purāna Fasc. 1-6 @ /10/ each ...	2
Bodhiśryāvatāra of Čāntideva, Fasc. 1-5 @ /10/ each ...	3
Tri Cantinatha Charita, Fasc. 1-3 ...	1
* Čatadōṣaṇī, Fasc. 1-2 @ /10/ each ...	1
Catalogue of Sanskrit Books and MSS., Fasc. 1-4 @ 2/ each ...	8
* Čatapatha Brāhmaṇa, Vol. I, Fasc. 1-7, Vol. II, Fasc. 1-5, Vol. III, Fasc. 1-7 Vol. 5, Fasc. 1-4 @ /10/ each ...	14
Ditto Vol. 6, Fasc. 1-3 @ 1/4/ each ...	3
Ditto Vol. VII, Fasc. 1-5 @ 1/0/ ...	3
* Čatassāhasrikā Prajñāpāramitā Part. I, Fasc. 1-14 @ /10/ each ...	8
* Čaturvarga Chintāmaṇi, Vol. II, Fasc. 1-25; Vol. III, Part I, Fasc. 1-18. Part II, Fasc. 1-10. Vol. IV, Fasc. 1-6 @ /10/ each ...	36
Ditto Vol. 4, Fasc. 7-8. @ 1/4/ each ...	2
Ditto Vol. IV, Fasc. 8-9 @ /10/ ...	1
Čloekavartika, (English) Fasc. 1-7 @ 1/4/ each ...	8
* Črauta Sūtra of Āpastamba, Fasc. 12-17 @ /10/ each ...	3
Ditto Čāṅkhāyana, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-4, Vol. III, Fasc. 1-4; Vol. 4, Fasc. 1 @ /10/ each ...	10
* Čri Bīṣṇayam, Fasc. 1-3 @ /10/ each ...	1
* Dāna Kriyā kaumudī, Fasc. 1-2 @ /10/ each ...	1
Gadadhara Paddhati Kālasāra Vol. I, Fasc. 1-7 @ /10/ each ...	4
Ditto Āchārāsāra Vol. II, Fasc. 1-4 @ /10/ each ...	3
Gobhiliya Grihya-Sūtra, Vol. I @ /10/ each ...	3
Ditto Vol. II, Fasc. 1-2 @ 1/4/ each ...	2
Ditto (Appendix) Gobhila Parisista ...	2
Ditto Grihya Sangraha ...	0
Haralata ...	1
Karma-pradīpī, Fasc. I ...	1
* Kāla, Viveka, Fasc. 1-7 @ /10/ each ...	4
* Kāṭhātra, Fasc. 1-6 @ /12/ each ...	3
* Kāṭhā Śaṅkī Sāgara, (English) Fasc. 1-14 @ 1/4/ each ...	17
* Karma Purāna, Fasc. 1-9 @ /10/ ...	4
* Kāṭhā Vīrtana, (English) Fasc. 1-5 ...	3
* Kāṭhā Pārijāta, Fasc. 1-11 @ /1/ ...	6
* Mahābhāyana-pradīpī, Fasc. 1-9; Vol. II, Fasc. 1-12 Vol. III, Fasc. 1-10 ...	11

16/10/

18 2/4

नमः परमात्मने ।

सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धेः

विज्ञप्तिः ।

10/5

विष्णुपुराणे—

“अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः ।
धर्मशास्त्रं पुराणं च विद्या ज्ञेताश्चतुर्दश ॥
आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वश्चेति ते त्रयः ।
अर्थशास्त्रं चतुर्थं च विद्या श्लष्टादशैव ताः ॥”

याज्ञवल्क्यस्मृती—

“पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः ।
वेदाः स्थानानि विद्यानां धमेस्य च चतुर्दश ॥”
“न्यायो मीमांसा धर्मशास्त्राणीति श्रुतिः (१) ।”

इत्यादि समालोच्य श्रीगङ्गेशोपाध्यायास्तत्त्वचिन्तामणौ “अथ
जगद्देव दुःखप्रह्वमग्निमुद्दिधीर्षुरष्टादशविद्यास्थानेष्वभ्यर्हिततमा-
मोन्वीक्षिकीं परमकारुणिके मुनिः प्रणिनाये”त्याद्युक्तवन्तः ।

उक्तेषु वाक्येषु कापिलपातञ्जलादिदर्शनानामनुक्त्या न्याय-
विस्तरपदेन न्याये एव तेषामन्तर्भावाध्यायस्यैव प्राधान्यं सिद्धति ।
तदिदं महर्षिगोतमप्रणीतं न्यायदर्शनं भाष्य-वार्त्तिक-तात्पर्यटीका-
परिशुद्धादिबहुव्याख्यानपरम्परया महर्षीं विस्तृतिं नीतं महर्षि-
भिरन्येषां च ऋषिकल्पैराचार्यैः । किं तु गङ्गेशोपाध्यायप्रणीत-
तत्त्वचिन्तामणिग्रन्थस्य व्याख्यानपरम्परासहितस्याध्ययनाध्यापन-

(१) श्रीविष्णुनाथन्यायपञ्चानननृतन्यायसूत्रसूक्तौ १ अ० १ श्लो० १ सूत्र-
व्याख्याने इत्यस्य ।

प्रचारप्राध्व्याखिरादेव सूत्रभाष्यादिपठनपाठनविलोपे जाते तद्-
ग्रन्थपरम्परैवाविदिता ऽऽसीद्दङ्गनां पण्डितानाम् ।
एवं स्थिते अनयेव वङ्गदेशीयया एगिन्नाटिक्सीसाइटीसमाख्यया
समित्या सततं पुरातनग्रन्थादिप्रकाशनपरया न्यायदर्शनं वाख्या-
यनमहर्षिप्रणीतभाष्यसहितं मुद्रणद्वारा पूर्वं प्रकाशितं ततः परमौ-
द्योतकरं न्यायवार्त्तिकमपि । ततश्च वाराणस्यां विजयनगरसंस्कृत-
सीरीजसञ्चिकायां पुस्तकावल्यां श्रीवाचस्पतिमिश्रकृता न्याय-
वार्त्तिकतात्पर्यटीका प्रकाशितेति नैव तिरोहितमस्ति विदुषाम् ।
अतः परं न्यायदर्शनानुरागिणां महाशयानां विनोदाय न्याय-
वार्त्तिकतात्पर्यटीकाया अपि व्याख्यानं न्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरि-
शुद्धाख्यं श्रीमदुदयनाचार्यप्रणीतं श्रीवर्द्धमानोपाध्यायकृतन्याय-
निबन्धप्रकाशाख्यटीकासहितमिदं मुद्रणद्वारा प्रकाशितं भवति ।
अस्य न्यायनिबन्धप्रकाशस्यापि व्याख्यानं श्रीपद्मनाभमिश्रकृतं वर्द्ध-
मानेन्दुनामकमस्यापि व्याख्यानं श्रीशङ्करकृतं न्यायतात्पर्यमण्ड-
नाख्यं प्रकाशनायावशिष्टं वर्तते इति समाप्ते सटीकतात्पर्यपरि-
शुद्धिसुद्वेषे ऽवशिष्टे च मम जीवने निरुक्तावशिष्टव्याख्यानद्वयं
विद्वांसो ऽष्टिपूतं करिष्यन्तीति श्रीमन्तं परमेश्वरं भूयोभूय एवा-
भ्यर्थये । अवशिष्टाश्च विज्ञापनीयविषयाः निःशेषे चास्य निब-
न्धस्य सुद्वेषे विज्ञापिता भविष्यन्तीति शिवम् ।

३० अगस्त १९११ ई०

गवर्गनेयसंस्कृतकायेज

पुस्तकालयक, बनारस ।

गवर्गनेयसंस्कृतकायेज

कलकत्ता ।

विन्ध्येश्वरीप्रसादद्विवेदी ।

लक्ष्मणशास्त्री द्राविड़ः ।

ॐ नमः परमात्मने ।

न्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः ।

श्रीमदुदयनाचार्यविरचिता ।

न्यायनिबन्धप्रकाशाख्यटीकासहिता ।

मातः सरस्वति पुनः पुनरिष नत्वा
ब्रह्माञ्जलिः किमपि विज्ञापयाम्यवेहि ।

ॐ नमो नारायणाय ।

यस्याशाः परिधानमिन्दुकलिका धत्ते शिखण्डश्चियं

ज्वालापल्लवितः शिखी दृशि शिरोरङ्गे सरिवृत्यति ।

यं पश्यन्ति निरन्तरायमनसः संसारमोहच्छिदं

तं वन्दे सुरहृन्द्वन्दितपदद्वन्द्वारविन्दं शिवम् ॥ १ ॥

न्यायविद्याविदग्धाय मीमांसापारदृशने ।

गङ्गेश्वराय गुरवे पिच्छेऽत्रभवते नमः ॥ २ ॥

विपक्षदर्शनोद्दामदुस्तर्कतिमिराहताः ।

वर्द्धमानप्रकाशिन सन्तः पश्यन्तु पद्धतीः ॥ ३ ॥

वागर्थप्रतिपत्तव्याधिष्ठाददेवतानमस्कारपूर्वकं ग्रन्थस्याभिधेय-
मदह । मातरिति । प्रार्थनोचितं सम्बोधनपदं मातरिति । .माता

वाक्चेतसोर्मम तथा भव सावधाना

वाचस्पतेर्वचसि न स्वलतो यथैते ॥ १ ॥

विश्वाराध्य इत्यत्र विश्वपदेन संसारिचेतनवर्गी

हि पुत्रस्नेहात् करणतो वा पुत्राय प्रार्थितमवश्यं ददाति । एषो-
ऽहमित्यर्थः । नत्वा त्वामित्यर्थात् । अवेहीति वाक्यार्थः कर्म ।

विज्ञाप्यमाह । वाक्चेतसोरिति । तथा वाङ्मनसयोः साव-
हिता भव यथा वाचस्पतेर्वचसि विषये एते वाङ्मनसे न स्वलत-
स्तात्पर्यानुपदर्शके न भवत इति । अनेन वाचस्पतिटीकायां
तात्पर्यपरिशुद्धिर्मया करिष्यत इति बोधितम् ।

ननु विश्वपदं क्लृप्तानेकवाचि, न चाचेतनेरीश्वरेण वा स
आराध्यत इत्यत आह । विश्वाराध्य इत्येति । ईश्वरव्या-
वर्तकसंसारिपदादेवाऽचेतनव्यावृत्तिसम्भवात् प्रकृतिः संसारिणी
न तु चेतन इति साङ्ख्यमतनिराकरणसूचनाय चेतनपदमिति
क्वचित् । तन्न । तन्मते ऽपि चेतनस्यैव संसारापवर्गी न तु
प्रकृतेरिति निराकार्याऽभावात् । तथा चेश्वरकृष्णः—

“वक्षविद्विद्विनिमित्तं क्षीरस्य यथा (१) प्रवृत्तिरन्नस्य ।

पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्येति” ॥ (२)

तथात्वे ऽपि अप्रसृतत्वाच्च । संसारिषु ये चेतनाः प्रेक्षावन्तो
न तु टीकादयस्तेषां (३) बन्धो विवक्षितः टीकादीनां तदनारा-
धकत्वादित्यपव्याख्यानम् । तदात्मनामपि श्रीरान्तरावच्छेदेन

(१) यथा क्षीरस्येति पाठः १ पु० ।

(२) साङ्ख्यकारिका ५७ ।

(३) अत्र वाङ्मोक्षद्वय इति पाठकल्पनेऽर्थः सङ्गच्छत इति भाति ।

विवक्षितः, तस्यैव तदाराधकत्वात् । विश्वेशानं इत्यत्र

ईश्वराराधकत्वात् । संसरति शरीराच्छरीरान्तरं यातीति व्युत्पत्त्या मनोपि संसारीति तन्निवृत्त्यर्थं चेतनपदमित्यप्ययुक्तम् । अपूर्वाभिः शरीरेन्द्रियवेदनाभिरभिसम्बन्धः संसार इति वार्त्तिका-
हेदनावत्त्वं मनसो नेति तस्य संसाराभावात् । अथेश्वरोपि तदाराधो कर्तृकाराधनाविषयः स एव हि तदाराध्य इत्यस्म-
दादिकर्तृकाराधनाया अपि ईश्वरकर्तृकत्वादिति संसारिचेतन-
वर्गोऽविवक्षित इत्यकारप्रसङ्गः । तथा च विशिष्टाऽविवक्षा विशिष्य-
विवक्षापर्यवसायिनीति (१) चेतनमात्रमेव विवक्षितमितीश्वरो न व्यावर्त्यत इति व्याख्यायते । तन्न । यत्समवेताराधनाविषयो यः स हि तदाराध्यः कर्तृत्वव्रीह्यपेक्षया(२) लघुत्वात् । न चास्मदादि-
कर्तृकमाराधनमीश्वरे समवैति । अत एव संसारिणी संसारहेतु-
श्चेतना यस्येति संसारिचेतनपदेनैव चेतनमात्रमुक्तमित्यपि निर-
स्तम् । तस्मादेवं वाच्यम् । भोगहेतुशरीरेन्द्रियवेदनासम्बन्धत्वात्क-
संसारस्याचेतनेषु शरीरादिष्वपि सत्त्वात् तद्ग्राह्यत्वे चेतनपद-
मिति । वस्तुत आराधना प्रीतिहेतुः क्रिया, न चेश्वरे प्रीतिरस्तीति स नाराध्यः । तदाराधकत्वादिति तु प्रीत्यनुत्पादे ऽपि प्रीतिकार-
णतावच्छेदकरूपयोग्यताभिप्रायकं न तु फलोपधानाभिप्रायकम् । तस्यैवेति । अतः सामान्यशब्दस्य विशेषपरत्वे सङ्कोच इत्यर्थः ।

ननु नित्यस्य तदनधीनत्वात् स न विश्वेशानोऽथ विश्वपदं

(१) विशेषणमात्राविवक्षापर्यवसायिनीति—पा० १ पु० ।

(२) कर्तृत्वप्रवेशाऽपेक्षयेति कल्पने पाठः साधुर्भाति ।

समीहितफलसन्दीहः, तस्य भगवदेकाऽधीनत्वात् ।
विश्वकृदित्यत्रोपादानसमूहः, तस्यैव तत्कृतिव्याप्य-
त्वात् । विश्वसंहारकारीत्यत्र यावदनित्यनिवहः, तस्यैव
तद्विनाशयत्वात् । विश्वशक्तिरित्यत्र यावत्कार्यस्तीमः,
तस्यैव तच्छक्तिविषयत्वात् । विश्वज्ञातेत्यत्र यावत्-

कार्यमात्रपरं तथापि विश्वकृदित्यनेन पीनरुक्त्यमित्यत्र आह ।
विश्वेशान इत्यत्रेति । अत्र विश्वशब्देन विवक्षित इति सर्वत्रानु-
षङ्गनीयम् । तथा चेष्टप्रापकत्वात् स आराध्यः । फलं सुखदुःख-
हानादि । तथापि पीनरुक्तं तदवस्थमेवेत्यत्र आह । विश्वकृदित्य-
त्रेति । तथापि न नित्यापादानकारणं स इत्यत्र आह । तस्यै-
वेति । तस्यैव तत्कृतिजन्यव्यापाराश्रयत्वादित्यर्थः । अचेतनोपा-
दानाधिष्ठातृत्वेनैव तस्मिन्नेरिति भावः । यद्यपि विश्वो यः संहार-
स्तत्कारीति इत्यमप्युपपत्तिस्तथापि संहारप्रतियोग्यनित्यनिवह
एव वाच्य इति तत्परत्वमेवाह । विश्वसंहारकारीत्यत्रेति । तथा
चानिष्टनिवर्तकत्वादप्याराध्य उक्तः । तच्छक्तीति । शक्तिः
कारणत्वं, नित्येषु तस्याकारणत्वादित्यर्थः । नन्वीश्वरः स्वज्ञान-
मजानन् न सर्वज्ञः स्यादिति तज्ज्ञत्वे तस्य ज्ञानं स्वप्रकाशं
स्यादित्यत्र आह । विश्वज्ञातेत्यत्रेति । योगजधर्माऽजन्य-सामान्य-
प्रत्यासत्त्यजन्य-जन्यस्वविषयकसविकल्पकाजन्य-जन्यज्ञानस्यैव स्व-
प्रकाशत्वनिषेधात् स्वज्ञानविषयकात्मदादिज्ञानं जानत ईश्वरस्य
स्वज्ञानज्ञातृत्वाच्च नोक्तदोष इत्यर्थः । अत्रैवकारस्य व्याधर्त्या-

ज्ञेयप्रपञ्चः, तस्यैव तज्ज्ञानविषयत्वात् । विश्वव्यापी-
 त्यत्र याचन्मूर्तद्रव्यराशिः, तस्यैव विशेषतस्तद्वाप्यत्वात् ।
 इतरस्य तु तद्वारा । विश्वमूर्तिरित्यत्र यावत्कारक-
 ग्रामः, तस्यैव साक्षात् तंअयत्नाधिष्ठेयतयाऽम्भदादि-
 शरीरसमानत्वात् । अत एव न तत्र शरीरान्तरा-
 पेक्षा, साक्षात्प्रयत्नानधिष्ठेयेषु हि सा स्यात् दण्डादि-
 वत्, न तु साक्षात्प्रयत्नानधिष्ठेयेषु शरीरवत् । पिना-
 कीति तु विशिष्टशस्त्रधारणनिमित्तकनामसङ्कीर्तनेन
 प्रारब्धविघ्नस्य प्रोत्सारणमेव समीहितमिति सूचयति ।

भावात् तद्विषयत्वादेवेति भिन्नक्रमेण योजना, न त्वयोग-
 व्यवच्छेदोऽर्थी विशिष्यसङ्गतत्वात् । ननु व्यापित्वं संयोगः स न
 विश्वैः, गुणादी तदभावात्, अथ विश्वं द्रव्यं तथापि स न विभू-
 भिरजसंयोगाभावादित्यत आह । विश्वव्यापीत्यत्रेति । तेन द्रव्य-
 त्वेन गुणादीनां, मूर्तत्वेन विभूनां, निराकरणम् । मूर्तिमत्यदेनैव
 गुणादिनिरासे लब्धं द्रव्यपदमीश्वरस्य मूर्त्यभावोपपादनार्थम् ।
 विशेषतः साक्षादित्यर्थः । आत्मादिभिः साक्षात् सम्बन्धसम्भवे ऽपि
 न संयोग इति भावः । इतरस्य त्विति । अमूर्तं मूर्तसंयोग-
 द्वारा सम्बन्ध इति मुख्यत्वेन स एवोक्त इत्यर्थः । ननु विश्वमेव
 न मूर्तिस्तस्याऽशरीरत्वादित्यत आह । विश्वमूर्तिरित्यत्रेति ।
 तस्यैवेति । शरीरस्य साक्षात्प्रयत्नानधिष्ठेयत्वात् कारकग्रामस्या-

हेतुहेतुमद्भावेन शङ्कोत्तराभ्यां योजना ज्यायसी ।
यथावस्थितयोजनायां तु अर्थपौनरुक्त्यप्रसक्तौ स्तुतित्व-
मेव समाधानमध्यवसेयमिति ॥ १ ॥

पेश्वरसाक्षात्प्रयत्नविषयत्वात् तद्गुणयोगिन तत्रापि मूर्तिपदं
प्रयुक्तमित्यर्थः । तदुपपादयति । अत एवेति । ननु यथाव-
स्थितयोजनयैव कुतो न व्याख्यातमित्यत आह । हेतुहेतुम-
द्भावेनेति ।

नन्वत्र व्युत्क्रमव्याख्यानेऽपि कथं हेतुहेतुमद्भावः ? कार्य-
कारणभावाभावे ऽपि व्याप्यव्यापकभावो हि स वाच्यः । स
वैकेश्वरनिष्ठत्वेन यथावस्थितयोजनायामपि सुलभः, न वा सोऽपि,
परस्परं व्यभिचारात् । न हि यो यत्समीहितफलप्रदः स तदाऽऽ-
प्तोऽवधिः व्यभिचारात्, योग्यतायाश्चाऽनिर्वचनात् । नापि
यो यदाराध्यः सोऽवश्यं तत्समीहितफलप्रदः, दरिद्रे तद्भवि-
वारात् । नापि यो यस्य कर्ता स तस्येशः, ऋत्विक्सूपकारा-
दिषु व्यभिचारात् । नापि यो यत्संहरति स तत्करोति, अङ्कुरादि-
विनाशके ऽस्मदादौ व्यभिचारात् । नापि यस्य यत्र शक्तिः स
तद्दिनाशयति ध्वंसकर्तारि व्यभिचारात् । नापि यो यज्जानाति
तस्य तत्र शक्तिः, गोत्वादौ व्यभिचारात् । अत्राहुः सामान्यतो
व्याख्येयं यो हीशिता स केन चिदाराध्यते । यः कर्ता स कस्यापी-
श्वरः । यः संहर्ता सोऽवश्यं किञ्चिद्दिनाशयति । यस्य ज्ञाता

नमामीत्यादि । धर्मी निवर्तकः । विज्ञानं शरीरादि-
विविक्तात्मसाक्षात्कारः । वैराग्यं रागाभावः । ऐश्वर्यं
भूतेन्द्रियजयस्तच्छालिने । अत एव निधये वाग्बिभ्र-
हीनाम् । अधर्महेतुको ह्यविवेकः । अविवेकहेतुकम-
वैराग्यम् । अवैराग्यमूलमनैश्वर्यम् । तन्मूलाश्च वचसा-
मविभ्रुद्वयः । तिस्रः खल्वेताः । तत्र प्रथमा निरभि-
धेयता । द्वितीया विपरीताभिधेयता । तृतीया निष्प्र-
योजनाभिधेयता । ता एताः कथं भूतेन्द्रियजयिनो

तस्यावश्यं क्वापि शक्तिः । यथात्मा संयुज्यते सोऽवश्यं ज्ञाता । यो-
ऽधितिष्ठति सोऽवश्यं केन चिच्छंयुज्यत एवेति व्याप्तेः । यद्वा सामा-
न्यार्थत्वे विश्वशब्दस्य तत्तदनुपपत्तेर्हेतोर्हेतुमत्ता तद्विशेषपरत्वेन या
व्याख्या तयोत्तरं षोडशक्रमेण योजना ज्ञायमी । व्यतिक्रमव्याख्यानं
तु कुत इति शङ्कायां च नेदमुत्तरं तस्य स्वेच्छयैव कृतत्वात् । यथा-
वस्थितयोजनायामपि यथाकृतव्याख्यायामपि यत्किञ्चिदर्थपीन-
रुक्त्यं प्रसज्यते यावत्कार्यकारित्वादिना यावत्समीहितफलदाह-
त्वादेरपि लाभात् तत्र सुतित्वमेव समाधानमिति । अन्ये तु व्यभि-
चारादेव हेतुहेतुमद्भावेन योजनाऽज्यायसीत्यकारप्रक्षेपः अत्र
यथावस्थितयोजनायां त्वीश्वरत्वेन सकलधर्मप्राप्ती यत्पीनरुक्त्यं तत्र
सुतित्वमेव समाधानमिति व्याचक्षते ॥ १ ॥

भूतेति । भूतविजय इन्द्रियविजयश्चेत्त्वर्थः ।

महामुनेर्भविष्यन्ति । अजितभूतस्य हि विवक्षोस्तथा-
 भूत(१)प्रयत्नानिष्पत्तेर्निरभिधेया वाक् भवति । अजिते-
 न्द्रियस्य विपर्यासविप्रलिप्साहेतुको विपरीतार्थो वच-
 नसन्दर्भः । अजितमनसश्च प्रमादोन्मादवतो निष्प्रयो-
 जनः । एताश्च वचसामविशुद्धीः क्लृप्तातिनिग्रहस्थानेषु
 सूत्रकार एव प्रपञ्चयिष्यति । सोऽयं न तथेति
 भवति वाग्विशुद्धीनां निधिः । अत एव तायी(२)तत्त्वा-
 ध्ववसायसंरक्षणक्षमसम्प्रदायप्रवर्तकः ॥ २ ॥

ग्रन्थेति । ननु तात्पर्यटीकेति वदता प्रवृत्ति-
 पाठवार्थं ग्रन्थसङ्केपो दर्शितः । न च शिष्याणां कथ-
 न्तासम्बोधविधुराणां राद्धान्तमात्रपरिग्रहः सङ्केपतो
 विवक्षितः । तथात्वे चोपनिषद् एव सन्तु, सन्तु वा

तथाविधो(१)-ऽभिधायकवचननिष्पादकः ॥ २ ॥

ग्रन्थसंक्षेप इति । अन्यथा तात्पर्यपदवैयर्थ्यादिति भावः ।
 कथन्तेति । कथन्ता जिज्ञासा तस्यां सत्यां सम्बोधः सम्यग्बोध
 इत्यर्थः । न चेवं प्रतिज्ञायां तत्र तत्र सूत्रभाष्ययोष्टीकाकृता
 व्याख्यानविरोधः । यद्वाख्यान् विना यद्विषयकवार्त्तिकं व्याख्यातुं

(१) परिशुद्धवृत्तुषारेषालापि तथाभूत इत्येव पाठो युक्तस्तथाऽपि आदर्श-
 पुस्तकाऽनुसारेण परिवर्तितः ।

(२) ताप्ताति पु० पा० ।

श्वमुष्टिन्यायेनाचार्योपदेशाः किमनेनेत्यत आह ।
निरस्ताखिलद्रुषणेति ।

नन्वेवं ग्रन्थतात्पर्यं व्याख्येयं द्रुषणानि च निर-
स्यानीति पुनरपि ग्रन्थगौरवमित्यत आह । ग्रन्थ-
व्याख्याच्छलेनैवेति ॥ ३ ॥

ननु चिरन्तने ऽस्मिन्निवन्धे महाजनपरिग्रहीते
बहवो निबन्धाः सन्तीति कृतमनेनेत्यत आह ।
इच्छाम इति ।

ननु यदि ग्रन्थकारसम्प्रदायाविच्छेदेन ते निबन्धाः
कथं कुनिबन्धाः, अथ सम्प्रदायो विच्छिन्नः कथं तवा-
पीयं विच्छिन्नसम्प्रदाया तात्पर्यटीका मुनिबन्ध
इत्यत आह । अतिजरतीनामिति । उद्योतकरसम्प्र-
दायो ह्यमूषां यौवनं तच्च कालपरिपाकवशाद्गलित-
मिव किन्नामात्र त्रिलोचनगुरोः सकाशादुपदेशरसा-
यनमसादिंतममूषां पुनर्नवीभावाय दीयत इति

न शक्यते तत्र वार्तिकतात्पर्यविवरणार्थं तद्विषयसूत्रभाष्य-
व्याख्यानात् ॥ ३ ॥

सम्प्रदीयत इति सम्प्रदायो रहस्योपदेशः । त्रिलोचनष्टीका-
कृतो विद्यागुरुः । जराव्याधिनाशकमौषधं रसायनम् । स्वनि-

युज्यते । न च कुनिबन्धपङ्कमग्नानां तद्वातुमुचितमिति तस्मादुत्कृष्य स्वनिबन्धस्थले सन्निवेशनरूपसमुद्हरणमेव साम्प्रतमित्यर्थः ॥ ४ ॥

तत्र भगवतोऽक्षपादस्य मुनिषु मध्ये प्रवरत्वं श्रुत्यादिभ्य एव प्रसिद्धं किमनेन सङ्कीर्तनेन । न चैतदतिशयेन साम्प्रतमुपयुज्यते । जगदुपशमनिदानशास्त्रप्रणोदत्वं च तस्य तत्प्रणयनमेव प्रकटयदस्ति, तेनापि किं प्रकटितेन । स्वनिबन्धस्य तद्विषयतापि तद्वाख्यानादेव लभ्यत इति किं तथाऽपि कथितया ।

बन्ध एव स्थलमिति रूपकम् । तेन गौरपि दुस्तरपङ्कादुद्दृत्य स्थले निवेशयत इत्यर्थः ॥ ४ ॥

ननु मुनिप्रवरत्वादिबोधनपरत्वे सम्भवति 'वार्त्तिकः'

जनप्रदर्शनपरतया कुतो व्याख्यायत इत्यत आह ।

तत्रेति । तत्र तस्मिन् वार्त्तिके व्याख्येये । श्रुत्यादिभ्य एवेति । श्रवणं विना मननस्यैतच्छास्त्रसाध्यस्यानाकाङ्क्षितत्वादिति भावः । ननूपयोगितयाऽऽत्ममात्रश्रवणे ऽपि न मुनिप्रवरत्वं श्रुतमित्यत आह । न चेति । अस्य युक्तिशास्त्रतया आतोक्तत्वेन प्रमाणत्वादिति भावः । प्रणयनमेवेति । तावता प्रणोदमात्रसिद्धावपि लोकात् एव तद्विशेषप्राप्तेः । वस्तुतः कर्तृविशेषाज्ञाने ऽपि समीचीनयुक्तिपरतयैव प्रमाणत्वं स्यादिति भावः । तद्वाख्यानादिति । अनन्यपर-

न चास्य न्यायमहोदधेरुत्तानताप्रतिभास एवाऽऽयहः
कर्तुमुचिराः तस्माद्भवितव्यमत्र तात्पर्येण तदाह ।
अथेति ।

तदपनीयत इति । तदिति दिङ्नागादिसमु-
त्थापितं शास्त्राच्छादकं कुहेतुसन्तमसमपनेयत्वेन
परामृशता शास्त्रस्यैवायं निबन्ध इति दर्शितम् ।
भाष्यस्य च तद्विवरणरूपस्य शास्त्रशरीररूपतया न
शास्त्राधिक्यं मन्यते मीमांसाया इव वेदात् । अत
एव नात्रत्यटीकायाः वार्त्तिकान्तेन विरोधः । एतेन

तथेति शेषः । अतो न टीकायाः सूत्रभाष्यव्याख्यानेन व्यभि-
चारः । उक्तान्तति । स्वरूपव्याख्यानमात्र एवेत्यर्थः ।

टीका(२)यामथ शब्दो मङ्गलार्थी व्युत्पादित इत्यस्यानन्तरं
भिन्नक्रमो वा । अत्रभवता मान्येन । पत्तिलस्वामिना वाख्यायनेन ।

भाष्यस्य चेति । अतो न वार्त्तिककृता क्वचिद्भाष्यव्याख्यान-
विरोधस्तेनापि रूपेण शास्त्रस्यैव व्याख्यानात् । वार्त्ति-
कान्तेनेति ।

“अकारि (२) महत्तस्तस्य भारद्वाजेन वार्त्तिक”

मित्यनेनेत्यर्थः । नन्वाद्यन्तवार्त्तिकदर्शनादुभयार्थत्वमस्तु, अपि च
शास्त्रनिगम्यत्वे वार्त्तिकत्वविरोधः उक्तानुक्तदुरुक्तचिन्तनग्रन्थस्य

(१) तात्पर्यटीकायाभिपर्यः ।

(२) अ. ५ आ. २ सू. २५ ।

शास्त्रस्य' यो निबन्धो भाष्यग्रन्थः स कुतार्त्तिकज्ञान-
निवृत्तिहेतुः करिष्यत इति व्याख्यानं टीकाविरोधेनो-
पेक्षणीयम् ।

ननु सूत्रोक्तप्रयोजनानुवादः पुनः किमर्थमित्यत
आह । सूत्रेति ।

अथ स्वनिबन्धस्य प्रयोजनवत्ताप्रदर्शनेन किं सिद्धा-
तीत्यत आह । प्रेक्षावदिति । ननु व्युत्पत्सवो व्युत्प-
त्तिमधिकृत्य प्रवर्तन्ते, अतो व्युत्पादनप्रवृत्तौ व्युत्पत्ति-
वार्त्तिकतया शास्त्रे दुरुक्तत्वाभावात् । अत्राहुः नोभयत्रापि स्वान्वे-
ऽणास्य तात्पर्यं गौरवात् । उक्तन्यायेनान्यथा सिद्धेऽपि । तत्रैकत्र
विशेषापेक्षायां शास्त्राङ्गत्वैवोचिता तदङ्गाङ्गत्वकल्पनापेक्षया
तदङ्गत्वकल्पनायां लाघवात् । कथमन्यथा किञ्चित् सूत्रं व्याख्याय
श्रेष्ठं भाष्य इति वार्त्तिककृतोऽतिदेशो भाष्यकृद्भाष्याभद्रूपणं च
सङ्गच्छते । भाष्यव्याख्यानत्वे त्वस्य टीकावदेतन्न स्यात्, दुरुक्तं च
शास्त्राङ्गतया भाष्यस्यैव चिन्त्यत इति न वार्त्तिकत्वविरोधोऽपि ।
शास्त्रस्यैवेत्येवकारोऽनास्थायामित्यवधारणाभावादुभयाङ्गत्वमेतस्य ।
भाष्यस्य चेत्यनेन तदेव प्रकटितम् । एतेनेत्यनेनापि भाष्यमात्रा-
ङ्गता निराकृतैत्यप्याहुः ।

ननु वार्त्तिकारम्भस्यैवाक्षेपणात् सूत्रकारोक्तप्रयोजनानुवाद-
स्थानाक्षेपे किं तत्कामाधानेनेत्यत आह । नन्विति । प्रेक्षावदग्रहत्वङ्ग-
मिति विशेषणतात्पर्यमाह । अथ स्वनिबन्धस्येति । माचपद-

रेवामीषां प्रयोजनमिति किमपरेण प्रयोजनेनेत्यत
आह । अच्युत्पादनमात्रस्येति ।

द्विविधं हि प्रयोजनं मुख्यं गौणं च तत्र मुख्यं
पुरुषार्थ एव, इतरत्तु तदङ्गमिति । तत्र मुख्यार्थिन-
स्तत्साधनमर्थयमानास्तत्र प्रवर्तन्त इति तदपि प्रयो-
जनमेवेति । अतो मुख्ये प्रयोजने सति गौणं प्रयोजनं
तस्मिन्स्त्वसति तदपि न स्यादिति निष्प्रयोजनतैवाव-
तिष्ठते । न च स्वातन्त्र्येणैवास्त्वं मुख्यं प्रयोजनमस्तीत्यतो
यस्येदमङ्गं तत् (१) मुख्यं प्रयोजनमस्तीति दर्शिते प्रेक्षा-
वान् प्रवर्तितो भवतीत्यभिसन्धिर्वार्त्तिककृत इत्यर्थः ।
इतोऽपि टीकाखण्डलकादन्तर्भावितफलवत्सन्निधा-
वफलं तदङ्गमिति न्यायाच्छास्त्राङ्गमेवेदं न भाष्याङ्ग-
मिति मन्तव्यं, न हि भाष्यस्य स्वातन्त्र्येण मुख्यं
प्रयोजनमस्ति येन वार्त्तिकं तदङ्गतामियात् ।

व्यवच्छेदमाह । नन्विति । अस्य—वार्त्तिकस्य । अत इति ।
मुख्यप्रयोजनसाधनस्य गौणप्रयोजनत्वादित्यर्थः । यस्य—शास्त्रस्य ।
इदं वार्त्तिकमित्यर्थः । (२) न च भाष्यस्येति । यद्यपि शास्त्रस्यापि

(१) तस्येति पु० पा० ।

(२) परस्परव्यवहारेण नहीति प्रतीकधारणस्य युक्त्येऽपि आदर्शानुरोधेन
पाठः परिवर्तितः ।

ननु कर्मेन्द्रियनियमः शम इति सुप्रसिद्धं
 “शान्तो दान्त” इत्याद्युपनिषत्सु, न चासौ पुरुषार्थः,
 अतो न मुख्यं प्रयोजनमित्यत आह । अत्र चेति ।

ननु जगतः शमार्येति दुर्घटम् असम्भावितत्वा-
 दशक्यत्वाच्च । न तावत्कश्चिदेव जगदुपचिकीर्षुः क्वचित्
 प्रवर्तते यतो मुनेरपि तथा त्वं सम्भावयामः । पठन्ति
 च मुनेरपि (१) वनस्थस्येत्यादि । न च शक्यमेतत् ।

न साक्षात् फलं श्रूयते, फलवन्मननव्यत्यादकतया च फलवत्त्वं भाष्य-
 स्थाप्यस्ति, सन्निधिरपि प्रतीतिकृतस्तुत्यः, तथाप्याद्यसूत्रे तत्त्व-
 ज्ञानपदे कारणव्युत्पत्त्या शास्त्रस्य निःश्रेयसफलकत्वं यथा श्रूयते
 न तथा भाष्यस्य, फलान्तरकल्पने गौरवात् शास्त्रफलेनेवास्य फल-
 वत्त्वम् । न च शास्त्रे ऽपि न साक्षात्निःश्रेयससम्बन्धः किं तु मनने,
 परम्परसम्बन्धस्तु तेन भाष्यस्याप्यस्तीति वाच्यम् । फलवन्मननेन
 लिङ्गोपदर्शकशास्त्रस्यैव परम्परया निःश्रेयससम्बन्धकल्पनात् ।
 भाष्यमन्तर्भाव्यापि परम्परया फलसम्बन्धकल्पने गौरवादिति भावः ॥

ननु शमशब्दार्थः प्रसिद्धोऽत्र कुतो वर्ण्यते तात्पर्यटीकाया-
 मित्यत आह । नन्विति ।

दुर्घटं असम्बद्धम् । न तावदिति । यद्यपि जगदुप-

(१) मुनेरपि वनस्थस्य स्नान कर्माणि कर्तव्यः ।

उत्पद्यन्ते तत्रः पक्षा मित्तोदासीनश्लवः ॥

बुभुक्षणां प्रवर्तयितुमशक्यत्वात् । न च जगदेव मुमुक्षुति । तस्मादनुष्ठातैव व्युत्पाद्यः शास्त्रान्तरलब्ध-
ब्राह्मणत्वादिरूपः शिष्यः । तस्य च रूपाणि शमदमादि-
सम्पत्तिः नित्यानित्यविवेकः, ऐहिकामुष्णिकभोगवै-

चिकीर्षोरन्यस्यासम्भवे ऽपि मुनेस्तथात्वं नासम्भाव्यं वक्ष्य-
माणयोगप्रभावादिना तस्येतरविलक्षणत्वात् । पठन्ति चेत्यनेनापि
मुनेर्द्वेषकादिदर्शनेऽपि मुनेर्द्वेषादिरस्तीत्यस्यादर्शनाद्विपरीतार्थत्वं,
तथापि केषां चिदयं पक्षो न सिद्धान्त इति नोक्तदोषः । उदा-
हरणमपि यदि कस्यापि जगदुपचिकीर्षा दृष्टा स्यात् तदा मुने-
रपि सा सम्भाव्येत न त्ववमिति अभिप्रायकम् । बुभुक्षणामिति ।
सुखे रागिणामित्यर्थः । तेषां सुखस्यापि हानिसुख्याव्ययत्वात् ।
अयमप्यन्येषां पक्षः अस्मत्पक्षे तेषामपि वक्ष्यमाणपुरुषार्थचतुष्टया-
न्तर्भूतत्वेन करुणया मुमुक्षोत्पादनस्य वक्ष्यमाणत्वात् । तस्मा-
दिति । करुणया सर्वेषामुद्देश्यत्वेऽप्यनुष्ठाता - ऽनुष्ठानयोग्याऽधि-
कारिशरीरावच्छिन्नो न शूद्रादिरित्यर्थः ।

यत्तु तच्छरीरावच्छेदेन तेषामनधिकारेऽप्यन्यशरीरावच्छिन्नानां
तेषामप्यधिकारः आत्मनामधिकारिशरीरनियमादिति मतम् ।
तन्न । न हि किं सर्व एवात्मानोऽत्र उद्देश्याः किं वा केचिदेवेति
प्रश्नार्थः । किं तु किं त्रैवर्णिका एवाधिकारिण उत शूद्रादयो-
मीति ? प्रवृत्तिहेतुफलकत्वात् तत्र चात्ममात्रमुद्देश्यमित्युत्तरमसम-
ञ्जसं प्रवृत्त्यनियामकत्वात् । अनुष्ठानस्याधिकारिविशेषणजात्यादि-

राग्यं मुमुक्षुता चेति । यस्त्वनधिकार्यैव प्रवर्तते
कर्मकारणं इव ब्रह्मकारणे स न फलभाग्भवति ।

तत्रैतत् स्यात् । न तावदुपेयविषयेयमधिकार-
चिन्ता तस्य पुरुषप्रयत्नाविषयत्वात् । इष्यमाणतामात्रस्य
चानिषेधात् । किन्नाम ?, उपायविषया, तस्यैव
शास्त्रविषयत्वात् पुरुषप्रवृत्तिविषयत्वात् । इह चापवर्ग
इव तदर्थतया तत्त्वज्ञानमप्युपेयमेव असिद्धत्वात् ।
उपायस्तु प्रमाणम् । न च वेदाध्ययनवदनुमानस्य

निश्चयं विना प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । शास्त्रान्तरेति । शास्त्रान्तरा-
द्देदाहम्बानि-ज्ञात्वाऽनुष्ठेयमानानि ब्राह्मणत्वादी सति रूपाणि
येन स तथा । अत एव रूपाण्याह । तस्य चेति । न तु
ब्राह्मणत्वादीन्येव रूपाणि । अथेतन्नग्रन्थविरोधात् । ब्रह्मकारणं
मोक्षशास्त्रम् । कर्मकारणं यागादि ।

उपेयं—साध्यमपवर्गः । तस्येति । तस्यासिद्धतया कृतिजन्य-
व्यापारानाश्रयत्वादित्यर्थः । इष्यमाणतामात्रेति । अतो न तद्वर्भ-
पुरुषार्थत्वाभावं इति भावः । “अनधीत्य द्विजो वेदा”नित्या-
दिना मोक्षेच्छाया अपि निषेधस्तु द्विजविषयत्वेन, न शूद्रादि-
विषयः । तथा (१) “यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजिहृहाहा वनाहे-
दिति” श्रुतिविरोधात् स्मृतिरियमप्रमाणमेवेति भावः । तस्यै-

प्र. १ सू. १] तिस्रवीप्रकरणम् ।

प्रत्यक्षस्य वोपादानं शूद्रादिकं प्रति निषिद्धं, येन तत्राप्येतस्मिन् अधिकारः स्यात् । तथा सति धूमादपि वङ्गिमधिगच्छन् प्रत्यक्षाद्वा प्रत्यवायी स्यात्, अधीयान् इव वेदम् । प्रत्युत प्रायश्चित्तानुपदेशात्—

“स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रा ये चान्ये पापयोनयः”

इत्यादिस्मृतेरधिकार एवावसीयते । तस्माद्यथा स एव विशिष्टः स्वर्गी वैदिकयागाद्यनधिकृतेनापि उपायान्तरेण तैवर्णिकशुश्रूषादिना साध्यते तथोपायान्तरेणानुमानादिना यद्यात्माऽधिगतः क्रियते शूद्रेणापि, तदा कौटुम्भी दोषः ॥

वेति । शास्त्रस्य प्रवृत्तिहेतुतया तद्विषयोपायविषयकत्वादित्यर्थः । अत उपायविषयेवाधिकारिचिन्तेति भावः । तर्ह्यपवर्गोपाये तत्त्वज्ञाने ऽधिकारचिन्ता' स्यादित्यत आह । इह चेति । प्रायश्चित्तानुपदेशादिति । अयमभ्युपगमवादः । वस्तुतो निषेधे ऽपि पुरुषः प्रत्यवेयात्रायव्युत्पत्तिरूपक्रियाफलमात्मानुमितिः शूद्रस्य स्यादेवेति भावः । उपायान्तरेणेति । वेदापेक्षयेत्यर्थः । द्वितीय-सूत्रोक्तपरीक्षाक्रमेणापवर्गोत्पत्तेः सर्वसाधारणत्वाच्छूद्रादिरपि तद्योग्यो मननभावित्वात् तैवर्णिकवदित्यनुमानाच्छूद्रस्यापि मोक्षे ऽधिकार इति भावः ॥

सत्यं(१) किन्वनुमानमप्यागमाविरोधेनानुसन्धीय-
मानमर्थनिश्चायकं न तु^१ विरुद्धमपि । यद्वाह “यत्तु
प्रत्यक्षागमविरुद्धं न्यायाभासः स”(२) इति । स चागमा-
विरोधादविरोधनिश्चयस्तंदर्थनिश्चयाधीनः, तत्र चानधि-

किन्त्विति । ननु बाधितविषयत्वज्ञानाभावो ऽनुमितिहेतुर्न
त्वबाधितत्वज्ञानमपि, हेतुत्वे ऽपि न प्रतिप्रमाणं तज्ज्ञानमुपयुज्यते
सामान्यतो ऽपि तदभावस्य निश्चेतुं शक्यत्वात् । उपयोगे ऽप्याप्तो-
पदेशादिना ऽपि तन्निश्चयसम्भवात् । अन्यथा स्त्रीशूद्रादेः धर्मान-
नुष्ठानप्रसङ्गे तद्धर्मानुष्ठानप्रतिपादकागमाप्राप्तापत्तिः । मैवम् ।
बाधसत्प्रतिपक्षयोर्हेत्वाभासत्वेनानुमितिप्रतिबन्धकत्वात् यज्ज्ञाने
च यन्न भवति तत्तदभावज्ञानसाध्यं यथोपाध्यभावज्ञानसाध्या-
ऽनुमितिरिति व्याप्तेश्च बाधाद्यभावस्यापि बोध्यत्वात् । अत एव
निगमनमर्थवत् । यद्वा शूद्राद्यधिकारबोधकमप्यनुमानमनुसन्धीय-
मानमागमाविरोधेन स्वरूपसताऽर्थनिश्चायकं न तु तद्विरुद्ध-
मपीति योजना । अयमर्थः । तत्त्वज्ञानरूपफलेन नाधिकारी
निरुच्यते अपि तु यत्फलोपनयनद्वारा शास्त्रं प्रवर्तयति तेन,
तत्र चानधिकृत एव शूद्रः । तथाहि । “आत्मावा अरे
श्रोतव्यो मन्तव्य” इति श्रुत्या (३) अवणसङ्कृतस्य मननस्य भोज-
हेतुत्वं बोध्यते । अवणं च “श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्य” इति स्मृतैः

(१) किञ्चेति २ पु० पा० ।

(२) इ० उ० ख० ४ आ ५ ।

(३) अ १ आ १ सू १ वा भाष्यम् ।

कृत एवायम् । तन्निरपेक्षस्त्वनुमानमात्रशरणी नरशिरः-
पावित्र्यादिवदनर्थमेव समासादयेत् । तस्मादागमैक-
वाक्यतया प्रवृत्ते शास्त्रे तदधिकार्येवाऽधिकारौति
शूद्रादयोऽनधिकृता एव, अतो याददधिकारिपरोऽयं
जगच्छब्द इति केचित् तत्राह । परमकारुणिको
हीत्यादि ॥

शूद्रादौ नास्तीति तदमहकृतं मननमपि न मोक्षसम्पादकमिति
न तत्र तस्याधिकारः । भवतु वा तत्त्वज्ञानेन फलेनाधिकारिनिरूपणं
तथापि नाऽऽत्मानुमितिमात्रं फलमपि त्वपवर्गसाधनं, मनने प्रकारा-
काङ्क्षायां श्रोतव्यो मन्तव्य इति सामानाधिकरण्याच्छ्रवणसमान-
प्रकारकमननस्यापवर्गसाधनत्वात्, श्रुत्येकवाक्यतापन्नशास्त्रसाध्य-
मननजन्यतानिश्चयञ्च । श्रवणसमानप्रकारकत्वज्ञानं श्रुत्येकवाक्यता-
पन्नत्वज्ञानं च श्रुत्यध्ययनजन्यम् । तत्र चानधिकृत एव शूद्रादिः ।
एवं च शूद्रादेरागमैकवाक्यतया प्रवृत्ते शास्त्रे मननजन्यमोक्षरूप-
फलाभावात् शूद्रादेरधिकारः । यदि च शूद्रादिः प्रत्यवायमवधार्य
रागौक्त्याहृदमधीत्य शरीरादिविविक्तात्मज्ञानवान् स्यात् तदाऽपि
“ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन”त्यादिश्रुत्या (१) ब्राह्मण-
कर्तृकश्रवणस्यैव मोक्षहेतुत्वमिति न तस्मान्मोक्ष इति । तन्निर-
पेक्षः श्रुतिनिरपेक्षः ॥

सन्धेव केचित् करुणाद्रमनसो येषां जगदेव
 मित्रं, अन्यथा “भूतेभ्यो ऽभयं दत्त्वेति” धिधिवैयर्थ्य-
 प्रसङ्गः, निष्कारणमेव हि परदुःखप्रहाणेच्छा कारुण्यं,
 सा च यथैकं दुःखितं पश्यतो भवति तथा जगदपि
 दुःखितं पश्यतः किं न स्यात् । भवति चेत् तत्प्र-
 हाणोपायप्रवृत्तौ का नामाऽनुपपत्तिः । ननु करुणाद्र-
 हृदयोऽप्ययं व्युत्पत्सुमेव व्युत्पादयेन्न तु विपरीतं, न
 हि बधिरेषु गायनो गायतीत्यत आह । तत्र यदि
 कश्चिदिति । न हि रोगी मन्दभाग्यतया चरकाद्युप-
 देशे न प्रवर्तत इति तदर्थता तस्य निवर्तत इत्यर्थः ॥

पूर्वपक्षं निराकुर्वन्नेव कारुणिकस्य परमत्वमप्याह । सन्धेव
 हीति । सर्वदुःखापनिनीषुत्वमेव परमत्वमित्यर्थः । अन्यथेति ।
 सर्वभूतानिष्टहेतुनिराचिकीर्षोरिकस्यासम्भवादित्यर्थः । तथाविधो-
 पदेशवाक्यप्रणयनाच्च न तदशक्यमिति भावः । तथेति । यदि
 ऋपाध्युपरागेण सा स्यात् तदा तदनुपहिते सा न सम्भाव्येत,
 न चैवं, करुणात्वस्याघातादिति यथाऽधिकृतशरीरावच्छेदेन सा
 तथाऽनधिकृतशरीरावच्छेदेनापि कथं न स्यादित्यर्थः ।

ननु यदि कश्चिन्न प्रवर्ततेत्यनेन प्रकृते दूषणाभावात् किं
 तत्समाधिनेत्यत आह । नन्विति । तद्विपरीतमिति । ततश्च
 न जगतः शमायेति भावः । शङ्कां निरस्वति । न हीति ।

नन्वनधिकृतव्युत्पादनेन प्रत्यवायमपश्यन् कथ-
मवधेयवचनः स्यात् पश्यन् वा न प्रवर्तते । कारुणि-
कतया पश्यन्नपि प्रवर्तते चेत् प्रमादी स्यात् । तथा
च परलोकादबिभ्यतोऽस्य वचनं कः श्रद्धास्यतीत्यत
आह । न चेति ।

यद्यपि प्रहीणमोहत्वादेवाऽस्य पापपुण्ययोरुत्पत्ति-
तदर्थता — तदुद्देश्यता । न ह्युपदेश्याप्रवृत्तावुपदेशस्य तदर्थता
निवर्तते इत्यर्थः ॥

ननु मुनेर्दोषसम्भवे ऽपि व्युत्पादनसिद्धेः किं दोषविनाश-
कोर्तनेनेत्यत आह । नन्वनधिकृतमिति ।

नन्वानामधिकारिगरीरावच्छेदनियमादनुष्ठानयोग्यशरीरा-
वच्छेदेन व्युत्पादनात् सर्वेषामुद्देश्यत्वे ऽपि न दोषः सकलशरीरा-
वच्छेदेन व्युत्पादने मानाभावात् । न च यत्र फलभागित्वाभावः
निश्चयस्तदव्युत्पादने ऽपि कारुणिकत्वञ्चरिपि । अत्राहुः । सकल-
शरीरावच्छेदेन प्राणिनः पश्यन् अयमनधिकारिणोऽपि मत्तपःप्रभा-
वादेव फलमवश्यम्भावीति निश्चयेन फलभागित्वाभावनिश्चया-
भावात् कारुणिकः कथं सर्वशरीरावच्छेदेन प्राणिनां नोद्दिशत् न
हि तत्र तस्याशक्तिरकारुणिकत्वं वेत्युक्तं वक्ष्यति हि सत्यसङ्कल्पतया
ऽनधिकारिणोर्पीति । यद्यपीति । न च नास्य कश्चिद्दोष
इति टीका प्रत्यवायानुत्पत्तावपि सङ्गच्छत इति वाच्यम् । पापानो
विलीयते इति अग्रे विधानात् तद्विधेयाया ध्वंसपरत्वादिति भावः ।

रेव नास्ति, वक्ष्यति हि “न प्रवृत्तिः प्रतिसन्धानाय हीनक्लेशसो”ति, (१) तथापि क्लेशहानेर्दुरूहत्वात् प्रत्य-
वायमभ्युपगम्य तदभावाय तपःप्रभाव उक्तः ॥

नन्वेवं “प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वर”
मित्यत आह ।

तथा चेति । नहि गाः पङ्कमग्नाः पङ्कलेपभया-
दनुकम्पापरवशाः समर्था नोद्धरन्ति । अपि तूद्धृत्य
पङ्कं क्षालयन्तीत्यर्थः ॥

ननु यद्यनधिकृतः, कथं फलभागी, तथा चेत्

दुरूहत्वादिति । अस्रदादिभिरिति शेषः । न च तपःप्रभाव-
निश्चयान्निश्चयस्तदभावे तदुपपत्तेः ।

ननु दृष्टान्ते व्युत्पादनानन्तर्भावात् तद्वैषम्यमित्यत आह ।
नन्वेवमिति । स्वपापमुत्पाद्य तन्निवर्तनात् तदनुत्पादनमेव
श्रेय इत्यर्थः । न हीति । स्वदोषमपरिगणय्य परहिताय प्रवृत्ताः
स्वदोषमुत्पाद्यापि तद्विनाशयन्तीत्यत्रैव दृष्टान्तो न तु व्युत्पादन-
मपि अन्तर्भाव्येति वैषम्यमित्यर्थः ॥

ननु तपोनिधेरित्यनेनैव तपःप्रभावात् दोषाभावप्राप्तेः पुन-
स्तपःप्रभावाभिधानं व्यर्थमित्यत आह । ननु यदीति । दृष्टा-

कथमनधिकृत इत्यभिसम्वायोक्तं प्रपञ्चयति । तपः
 प्रभाव एव हीति । यथा हि तेषां तपःप्रभावादे-
 वंविधाः पाप्मानो विलीयन्ते तथा तपःप्रभावादेवं
 सत्यसङ्कल्पतयाऽनधिकारिणोपि फलभागिन इति न
 कश्चिद्विरोधः । न च फलापेक्षया च तेषामनधिकारः ।
 किं तर्हि ? कर्मापेक्षया । अनधिकृतेन कृतं कर्म विगुणं
 सन्न फलाय पर्याप्तमित्यपि न । विशिष्टयाजकसम्बन्धा-
 देव तस्य परिपूर्णत्वात् । याजक एव त्वयाज्यं याजयन्
 प्रत्यवायमासादयेत् । राज्ञः प्रतिगृह्णन्निव विद्वान् ।
 स च तीव्रतरुण तपसैव विलीयत इत्यर्थः । तर्हि

न्ताथे पुनस्तदभिधानमिति दर्शयन्नेवाऽनधिकृतस्य फलभागित्वं न
 समाहितमिति तत्समाधत्ते । यथा हीति । यथोत्तेजकमाहा-
 त्मयात् प्रतिबद्धोपि वज्रिर्दहति तथाऽत्र चाण्डालशरीरजनक-
 कर्मणि फलप्रतिबन्धकेऽपि याजकतपोमाहात्म्यादनधिकृतस्यापि
 फलसिद्धिः । न च चाण्डालादौ कारणतावच्छेदकहिज-
 शरीरत्वाभावाच्च कारणतेति न तस्य प्रतिबन्धकत्वमिति वाच्यम् ।
 लाघवाच्छरीरत्वस्यैव तदवच्छेदकत्वादिति भावः । याजकेति
 व्युत्पादकस्याप्युपलक्षणं प्रकृतत्वात् । न चास्मदादीनामयं प्रसङ्ग
 इति प्रसङ्गरूपं न दर्शितमिति तदाह । तर्हीति । शिष्टा-
 चारविषयत्वादस्मदादिकर्तव्यमपि तद्व्युत्पादनं स्यादित्यर्थः ।

“महाजनो येन गतः स पन्था” इति न्यायेन वय-
मप्यनधिकृतान् व्युत्पादयाम इत्यत आह । न चेति ।

ननु तार्किकाणामज्ञानं निवर्तयता किमनेन
शास्त्रस्योपकृतं स्यादित्यत आह । कुतार्किकैरिति ।
अज्ञानमसम्यग्ज्ञानम् ॥

इह कर्मरम्भे प्रारम्भस्यान्तरायविरहेण परिसमाप्तिं
कामयमाना अभीष्टदेवतानमस्कारपूर्वकं प्रेक्षावन्तः
प्रवर्तन्ते । दृश्यते च तत्र तत्र बहुशो व्यभिचारः कृत-

न चेतीति । अनधिकृतव्युत्पादनस्य धर्मशास्त्रनिषिद्धत्वादविगीत-
लिङ्गविशेषाभावात् कर्तव्यतानुमितिरिति भावः ॥

कुतार्किकाज्ञानमित्यत्र षष्ठीसमासमनादृत्य मध्यपदलोपि-
समासाश्रयणबीजमनुपपत्तिमाह । नन्विति । यद्यपि कुतार्कि-
काणामज्ञानं निवर्तयता ऽनेन निबन्धेन शास्त्रे दूषणार्थं तेषाम-
प्रवृत्तौ शास्त्रसुपकृतं स्यादेव, तथापि शास्त्रसम्बन्धितयैवाऽऽरम्भे
दूषणकरणात् शास्त्रसम्बन्धमाश्रित्यैव परिहृतमिति भावः । ननु
चाभावान्तराणामजन्यत्वादज्ञानमत्र ज्ञानध्वंसो वाच्यः स च
अनिवर्त्य इत्यत आह । असम्यग्ज्ञानमिति । तदेतच्छास्त्रदूषणो-
द्भावनेन तैराहितमित्यर्थः ॥

ननु नमस्कारः कृतो निबन्धत एवेति नियमाभावात् तद-
करणसञ्ज्ञातमङ्गा निर्बीजित्यतस्तद्बीजमाह । इहेति ।

नमस्कारस्याऽपि समीहितासिद्धेर्विपरीतस्याऽपि समी-
हितसिद्धेः। न चात्र “वृष्टिकाम. कारीरौ निर्वपे”दिति-
वत् प्रारब्धपरिसमाप्तिकामो देवतां नमस्कर्यादिति
श्रुतिरस्ति, येन व्यभिचारेऽपि कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यं
कल्पयामस्तस्मादप्रामाणिकप्रसिद्धिविजृम्भितमेतदित्य-
भिसम्भाय किमु न कृतो वार्त्तिककृतेष्टदेवतानमस्कार
द्वयत आह । अविगीतेति ॥

प्रत्यक्षमिवाविगीतशिष्टाचारो ऽपि श्रुतिसङ्गावे

येनेत्युपलक्षणम् । जन्मान्तरकृतनमस्कारात् फलसिद्धिं कल्पयाम
इत्यपि द्रष्टव्यम् । न च समीहितसिद्ध्या लिङ्गेन जन्मान्तरीय-
नमस्कारानुमानं स्यादिति वाच्यम् । अन्योन्याश्रयात् । व्यभि-
चाराग्रहे हि कारणताग्रहः तस्मिन् सति जन्मान्तरीयतदनुमाने
व्यभिचाराग्रह इति भावः ॥

प्रत्यक्षमिवेति । अभ्युपेतवेदप्रमाणभावः शिष्टः, तदाचारे
चाऽविगीतत्वं श्रुत्यादनिषिद्धत्वम्, अलौकिकत्वमपि लिङ्गविशेषण-
मत्र, तेन भोजनाद्याचारेण न व्यभिचारः । न च व्यभिचारे सति
नियतप्राक्त्वस्य ग्राह्यस्थाभावादयोग्यतया श्रुतिरपि न तद्विधिका
स्यादिति वाच्यम् । व्यभिचारासिद्धेः । योग्यानुपलम्बेर्भेदिकस्य
तस्याभावनिययेऽपि जन्मान्तरीयतदभावस्याग्रहात् । सामान्या-
भावग्रहस्य च यावद्विशेषाभावग्रहस्याप्यत्वात् । न च व्यभिचार-

प्रमाणमेव, निर्मूलस्य च (१) शिष्टाचारस्याऽसम्भवात् ।
 अप्रमाणमूलकस्य च प्रामाणिकविगानविरहानुप-
 पत्तेः । तथा (२) सत्यभावः कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यमव-
 लम्बते । असति च भावो जन्मान्तरोयधर्मसम्पत्तिम् ।
 अन्वयव्यतिरेकाऽभावदर्शनं त्वागमेतरप्रमाणगोचरं
 कार्यकारणभावमपाकरोतीत्यर्थः । (न त्वेवम्भूतं
 शिष्टाचारं कार्यकारणभावमपाकरोतीत्यर्थः) (३) ।

संशयः कारणत्वग्रहप्रतिबन्धकः, ग्राह्यसंशयस्य प्रमाणप्रवृत्तिप्रति-
 बन्धकत्वं प्रमाणमात्रोच्छेदापत्तेः, तदग्रहत्तेः पूर्वं ग्राह्यसंशयस्याऽऽव-
 श्यकत्वादिति भावः । अप्रयोजकत्वं निवर्तयितुमाह । निर्मूलस्य
 चेति । अन्वयव्यभिचारं समाधत्ते । तथा चेति । व्यतिरेक-
 व्यभिचारं समाधत्ते । असति चेति ।

न नूभयमप्ययुक्तं कर्त्तादिसाङ्गुष्येऽपि फलासिद्धेः । न च प्रति-
 बन्धकदुरितभूयस्त्वात् तथेति वाच्यम् । दुरितस्याऽतीन्द्रिय-
 स्याऽस्यत्वभूयस्त्वयोरस्मदादिना ज्ञातुमशक्यतयाऽनवध्यसायेन
 प्रवृत्त्यभावापत्तेः । जन्मान्तरोयसमाप्तिं चोद्दिश्य शिष्टैस्तद-
 करणात् । प्रत्यक्षवेदस्याभावेन यथाचारं श्रुतरनुमानात् ।

(१) निर्मूलेति क्वचित् ।

(२) प्रकाशानुसारेण तथा चेति युक्तम् ।

(३) कश्चिचित्पुस्तके () एतदन्तर्गतो ग्रन्थः कुण्डलिनीतः ।

यद्येवं, किमनेन न कृत इत्यत आह । परमेति ।
यदि कृतस्तत्किमिन्द्रलुप्तेन(१) गतो येन न दृश्यत
इत्यत आह । न निवेशितः । अत्रैव दृष्टान्तो न

आचारसैहिकप्रारिक्षितमात्रविषय इति धर्मिग्राहकमानेन
तस्यैहिकमात्रफलकत्वात् ।

अत्रास्मत्पितृचरणाः-समाप्ती मङ्गलं न साधनमुभयतो व्यभि-
चारात् । किन्तु प्रायश्चित्तवत्तस्य विघ्नध्वंसः फलम् । यद्यपि निर्विघ्नं
परिसमाप्यतामिति कामनया तदाचरणं, तथापि “सविशेषणे
हीति” न्यायेनाऽहं स्वर्गी स्यामित्यत्र स्वर्ग इव विघ्नाभावः फलं,
न समाप्तिरुक्तदोषात् । समाप्तिस्तु दुरितध्वंसाभावात्, (२) प्रति-
बन्धकाभावस्य तथैव हेतुत्वावधारणात् । तथा च यत्र मङ्गले
सत्यपि न समाप्तिः तत्र तत्फलं प्रत्येकं विघ्नध्वंसो भवत्येव,
साङ्गाद्वैदिकक्रमेणः फलावश्यभावात् । न चानध्यवसायः याव-
द्विघ्नशङ्कं तदाचारात् । यत्र च मङ्गलं विनाऽपि समाप्तिस्तत्र
जन्मान्तरादनुवर्तमानदुरिजात्यन्ताभाव एव हेतुः । स एव
सुकृतसम्यख्योपलक्षित इहेति सङ्क्षेपः ।

परमेतीति । वार्त्तिककारस्य शिष्टत्वे सति ग्रन्थकर्तृत्वेन
कृतनमस्कारत्वं सामान्यतोऽनुमाय एतद्वार्त्तिकं वार्त्तिककारीय-
देवतानमस्कारपूर्वकारभ्रं तद्ग्रन्थत्वादिति व्यतिरेकीति* भावः ।

(१) किमिह लुप्तेन इति ० पु० पा० ।

(२) दुरितसंशर्गाभावात् पा० २ पु० ।

खल्विति । न खल्विष्टदेवतानमस्कारवत्तन्निबन्धनमपि
 क्वचिदुपयुज्यत इत्यर्थः । नन्वेवम्भूतं शिष्टाचारं शिष्या
 अपि ग्राहयितव्याः, न च तन्निवेशनव्यतिरेकेण
 ते ग्राहिताः स्युरित्यत आह । मङ्गलान्तरवदिति ॥

इति प्रथमश्लोकव्याख्याव्याख्यानम् ।

तत्रेति । शास्त्रे व्याख्यातव्ये । ननु दण्डक-
 सूत्रस्यानुवादो नास्तीत्यत उक्तं सङ्क्षेपत इति ॥

इन्द्रलुप्तनामा जातकेयविलोपको रोगभेदः । ननु निवेशनमपि
 शिष्टैराचर्यमाणत्वात् सफलमेवेत्यत आह । न खल्विति ।
 शिष्यशिष्यार्थं कैश्चिदेव तन्निबन्धत इत्यर्थः । अशङ्कितोद्धारत्व-
 माशङ्क्याह । नन्विति । टीकायां मङ्गल्यान्तरं उधिदूर्वादि ।

इति प्रथमश्लोकव्याख्याव्याख्याव्याख्यानम् ।

तत्रेत्याधारसप्तम्यामन्यविषयताभ्रमं वारयति । शास्त्र इति ।
 ननु दिङ्गागादिकृतद्रूपणोद्धारं प्रतिज्ञाय सूत्रतात्पर्याभिधानम-
 प्रसृतमित्यत आह । व्याख्यातव्य इति । शास्त्रमेव तथा
 व्याख्येयं यथा तन्निरासोऽपि भवतीत्यर्थः । ननु सूत्रैकदेशाभिधानं
 सङ्क्षेपः, स चेन्न सूत्रानुवादस्तस्मिंस्तु सति न सङ्क्षेप इत्यत आह ।
 ननु, दण्डकेति । दण्ड इव दण्डकं दीर्घं तावत्पदानभिधाने-

नन्वादिसूत्रत्वमस्य सुप्रसिद्धमेवाभिसम्बन्धवाक्य-
त्वात् तत्किमनेनोदीरितेनेत्यत आह । आदियहणे-
नेति ॥

ननु शास्त्रनिःश्रेयसयोरनेन सम्बन्धवाक्यमिति
युक्तमभिस्तु किमर्थमित्यत आह । अभिमत इति ।
अस्ति हि शास्त्रनिःश्रेयसयोर्वाच्यवाचकभावोऽपि
सम्बन्धः, न चासाविहाभिमतः प्रेक्षावत्प्रवृत्त्यनङ्गत्वात् ।
नहि वाचकाद्वाच्यप्रतीतेर्वाच्यस्य निष्पत्तिर्यतो मुमुक्षु-
र्वाचके प्रवर्तताम्, उपाये तूपेयार्थी प्रवर्तते तेन
हेतुहेतुमङ्गाव एव विवक्षितः ॥

ऽप्यादिपदेनैव तदभिधानादथानुवादाद्वा सङ्गपानुवादी न विरुद्धा-
वित्यर्थः ॥

ननु प्रथमसूत्रत्वज्ञापकमेवादिपदं किन्न स्यादित्यत आह ।
नन्विति ॥

अभिपदस्याभिमतार्थत्वव्याख्याननिराकार्यां शङ्कामाह । ननु
शास्त्रेति । अभिमतत्वस्य व्यावर्त्यमनभिमतं सम्बन्धमाह । अस्ति
ह्यति । ननु वाच्यवाचकभावो यदि पदतदर्थयोरिव, स नास्त्येव
शास्त्रनिःश्रेयसयोः, शास्त्रस्य वाक्यरूपत्वेनाऽवाचकत्वान्न, प्रति-
पाद्यप्रतिपादकभावस्तु अभिमत एवेति न व्यवच्छेदः । मैवम् ।
शास्त्रैकदेशनिःश्रेयसपदवाच्यत्वरूपस्यैव सम्बन्धस्य शास्त्रनिःश्रेय-

ननु नात्र शास्त्रं तस्य निःश्रेयसहेतुत्वं वा श्रूयते
इत्यत आह । प्रमाणादीति । रूढपदातिक्रमे किं
तात्पर्यमित्यत आह । न हीति । यद्यपि शिष्यते
अनुशिष्यते प्रमाणादिकमनेनेति शास्त्रमिति व्युत्पत्त्या-
ऽत्रापि कारणाता गम्यते, तथापि शासकसम्बन्धव्यापार-
वत्तया न तु शिष्यसम्बन्धव्यापारवत्तया, सा चेह
विवक्षिता, अन्यथा प्रमाणादीनि तत्त्वतो ज्ञात्वा

सयोः वाच्यवाचकभावत्वेन विवक्षितत्वात् । निःश्रेयसहेतुत्वरहित-
प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावो ऽत्र व्यवच्छेद्य इति वा तात्पर्यात् ॥

ननु कारणत्वेऽपि भावार्थस्य ज्ञप्तेरुपजीव्यत्वेन लाघवाद्भाव-
व्युत्पत्तिरेव तत्त्वज्ञानपदे कुतो नाश्रितेत्यत आह । नन्विति ।
अत्र भाद्यन्तरे । ननु न हीत्याद्यप्रसक्तप्रतिषेधः- कारणव्युत्पत्ति-
लभ्य एवार्थः पदार्थतत्त्वज्ञानकारणतयेत्यनेनोच्यत इति पीनरूढ्यं
वेत्यत आह । रूढेति । रूढं पदं शास्त्रपदम् ; न हीत्यादिटीका—
तत्र यथा विषयज्ञानोऽज्ञातार्थः श्रवणमात्रादेव विषयपहारी, न
तथेदं शास्त्रज्ञानार्थं फलाय, किन्त्वर्थज्ञानहारीत्यर्थः ।

अत्रापीति । शास्त्रपदेऽपीत्यर्थः । तथापीति । शास्त्रेऽर्हिकर्मक-
तया शब्दकरणकाज्ञातार्थविषयकपरबोधोत्पादनं शासनमित्युपदेश
एव शासकसम्बन्धो व्यापारः शास्त्रपदात् प्रतीयत इत्यर्थः ।
न त्विति । स्वरूपेण स्वीयेन रूपेणेत्यर्थः ।

तावन्न मुच्येत यावन्नानुशिष्यादिति, तदिदमुक्तं पदार्थ-
तत्त्वावगमकरणतयेति न तु स्वरूपेणेति च ।

ननु हेतुत्वकरणत्वे न विषयभेदेन भवितुमर्हतं
इत्यत आह । तेनेति । उभयोरपि हेतुः शास्त्रं
करणं च, किन्तु पदार्थतत्त्वे ज्ञापकतया, निःश्रेयसे
तद्वापारवतः करणतयेत्यर्थः । तदिदमुक्तं तथा
चेति । एवं च सति शास्त्रस्य निःश्रेयसे कर्तव्ये
पदार्थतत्त्वज्ञानस्य निसृक्तिबलेन व्यापारत्वे दर्शिते
व्यापारव्यापारिणोः कार्यकारणभावः, तथा व्यापार-
वता शास्त्रेण व्यापारविषयस्य प्रमाणादेः प्रतिपाद्य-
प्रतिपादकभावः, तथा व्यापारविषयेण प्रमाणादिना

ननु करणव्युत्पत्त्यैव शास्त्रस्य तत्त्वावगमव्यापारत्वे दर्शिते तस्य
पुनरभिधानं व्यर्थमित्यत आह । नन्विति । तत्त्वज्ञानं प्रति
करणत्वं, निःश्रेयसं प्रति हेतुत्वं शास्त्रस्येति विषयभेदात् न पञ्चम्या
शास्त्रस्य निःश्रेयसे कर्तव्ये तत्त्वावगमव्यापारत्वं लभ्यत इत्यर्थः ।
यथाश्रुतस्यागमकत्वादाह । उभयोरिति । अत्र हेतुपञ्चमी हेतु-
विशेषकरणपरा, करणं च सव्यापारमेवेति व्यापारस्यान्यस्याप-
स्थापने गौरवात् करणव्युत्पत्तिलभ्यस्तत्त्वावगम एव तद्वापारः
कल्प्यत इत्यर्थः । टीकोक्तसम्बन्धमुपलक्षणीकृत्याऽन्यानपि सम्बन्धा-
नाह । एवं चेति । पदार्थतत्त्वज्ञानस्येत्यत्र ज्ञानपदं ज्ञमिपरम् ।

व्यापारस्य तत्त्वज्ञानस्य विषयविषयिभावः, तथा व्यापारेण तत्त्वज्ञानेन व्यापारफलस्य निःश्रेयसस्य कार्यकारणभावः, तथा व्यापारविषयफलयोर्हेतुहेतु-
मद्भावः सम्बन्धः सूचितः नान्तरीयकत्वात् । न ह्यतद्हेतुकस्तद्वापारो नाम, नाप्यतत्कर्म तद्वापार-
विषयो, नापि तत्फलाननुगुणस्तद्वापारस्तद्वापार-
विषयो वेति पञ्चसु वक्तव्येषु उपलक्षणार्थं द्वयमाह ।
शास्त्रप्रमाणादौति । एवमेव व्युत्पत्तिलभ्यं व्यापार-

व्यापारविषयफलयोरिति । यद्यपि व्यापारविषयफलयोः कार्य-
कारणभावे न मानं न वा तदभिधानं शास्त्रे प्रवृत्तिप्रयोजकं
तथापि व्यापारमात्रस्याहेतुत्वाद्द्विषयविशेषसहित एव व्यापारो
हेतुरिति विशिष्टहेतुत्वे विशेषणस्यापि विषयस्य प्रमाणादेर्हेतुत्व-
सुक्तम्, अत एव व्यापारफलयोरपि हेतुहेतुमद्भावो न व्यापार-
विषयाविषयकज्ञानेन गृह्यत इति तत्सम्बन्धोऽपि शास्त्रे प्रयोजक
इति भावः । न ह्यतदिति । तज्जन्यस्तज्जन्यफलको व्यापारः
तदजन्यत्वे तु व्यापार एव न भवतीत्यर्थः । नाद्येतत्कर्मैतद्वा
तद्वापाराविषयस्तत्कर्मैत्यपि हेतुर्द्रष्टव्यः । पञ्चस्त्रित्युपलक्षणं
तत्त्वज्ञानवृत्तां निःश्रेयसमित्यपि सम्बन्धः प्रवृत्तिहेतुर्द्रष्टव्यः ॥

ननु चात्र तत्त्वज्ञानपदे कारणव्युत्पत्तिव्याख्यानं “तत्त्वस्य ज्ञान-
मिति कर्मणि षष्ठी”त्यागामिभाष्यविरुद्धमित्यत आह । एवमेवेति ।

मभिप्रेत्य तत्त्वस्य ज्ञानमिति षष्ठी भाष्यकारेण दर्शितेति न कारणव्युत्पत्तिर्विरुद्धा ।

ननु शिष्याचार्यशास्त्रतद्वाख्यानानामपि सम्बन्धाः कैश्चित्तान्विकैः प्रदर्शिताः ते कंस्मान्न प्रदर्श्यन्त इत्यत आह । तदिदमभिधेयति । । १०० । *न ह्यस्तीत्येतावन्मात्रेणैव प्रदर्शनीयम् । किं नाम ? यावत्प्रतिपादिते प्रेक्षावत्प्रवृत्तिर्न स्यात् तावत्प्रदर्श्यते । न च शिष्याचार्यादिसम्बन्धास्तत्प्रवृत्त्यङ्गं, तेषां प्रवृत्तिफलत्वात् ।

तदिदमित्यादेर्व्यावर्त्यं सम्बन्धमाह । नन्विति । तस्मादिति । प्रयोजनं निःश्रेयसमभिधेयं प्रमाणादि, तयोः प्रयोजनाभिधेययोः सम्बन्धः कार्यकारणभावनिर्वाहक इत्यर्थः ।

ननु शास्त्रनिःश्रेयसयोर्न कार्यकारणभावः, तथाहि मननरूपानुमितावेव न शास्त्रस्य शब्दरूपस्य प्रमाणोक्त्यापनादिव्यवहितव्यापारस्य कारणत्वं, नतरां च निदिध्यासनादिप्रणालिकयोत्यद्यमाने ऽपवर्गे, अन्यथत्यतिरेकयोश्च कारणान्तरसम्पादने ऽन्यथासिद्धत्वात्, शास्त्रकारणतत्कारणपरम्परावत् यागस्य स्वर्गसाधनत्वे शाब्दे ऽस्त्ववान्तरव्यापारो ऽपूर्वमन्यथा कारणकरणव्यापारव्यापारिव्यवस्थानुपपत्तेः, निरुद्धकारणिकागमानुमितौ व्यभिचाराच्च न शास्त्रं कारणं, अन्यथाऽनुमितः शास्त्रजन्यत्वं शाब्दानुमित्यो-

*प्रतीकस्य समाप्ते वर्तमाना अङ्का भूत्वा टीकासंवादाय विज्ञयनगरसंस्कारपीरीजसहिततात्पर्यटीकायाः पृष्ठाङ्काः पङ्क्त्याङ्काश्च ज्ञेयाः ।

न च शास्त्रादीनां स्वरूपप्रतिपादनमप्युपयुज्यते, प्रमा-
णान्तरसिद्धत्वात् । तस्मात् प्रयोजनमभिधेयं तयोः

जातिसङ्करापत्तिः । अथ शब्दजन्यत्वमात्रेण न शाब्दत्वं मनः-
करणकतामात्रेण साक्षात्त्वमिव, किं नाम ? श्राप्यान्वयप्रतियोगि-
गोचराकाङ्क्षादिसहायशब्दजन्यत्वेन, तच्चानुमिती बाधितमेवेति
चेत् । न । शब्दतुल्यान्वयव्यतिरेकवस्तया शब्दज्ञानकारणा-
न्तरस्यापि शब्दवेदष्टव्यत्वात्, अन्यथा शब्दस्यापि न स्याद्-
विशिष्टात् तथा च शब्दसामग्रीजन्यत्वेन जातिसङ्करो दुर्वारः ।
प्रागभावभेदेन तद्वटितसामग्रीभेदात् न सङ्कर इति चेत् ।
न । तदितराशेषकारणतीक्ष्णे तदभावस्याप्यापाद्यत्वात् तस्य
तदेकीयेयत्वात् ।

यत्तु समाहितं प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम
इति महर्षिवाक्यादेव विनिश्चितासभावैः स्वर्गादिकं प्रति यागादे-
रिव, निःश्रेयसे तदनकूलायामनुमिती च शास्त्रहेतुता प्रायते,
लिङ्गपरामर्शाद्यजन्यत्वादेः शाब्दत्वप्रयोजकत्वान्न जातिसङ्करः
कार्यवैज्ञान्यकल्पनाच्च न व्यभिचार इति ।

तच्च । परस्परान्त्रयत्वात् । शास्त्रस्य निःश्रेयहेतुत्वे सिद्धे करण-
व्युत्पत्त्या तत्त्वज्ञानपदं शास्त्रपरं सिद्धेयत्, सिद्धे च शास्त्रपरत्वे
शास्त्रस्य निःश्रेयसहेतुत्वसिद्धेः, लाघवात् शब्दवटितसामग्रीजन्य-
त्वस्य शाब्दत्वे प्रयोजकत्वात् कारणतायाश्चकमानाभावाच्च न
कार्यवैज्ञान्यमपीति ।

सम्बन्धो ऽभिधेयस्तद्वारा शास्त्रस्य प्रयोजनेन 'सम्बन्ध
द्वत्येतदर्थत्वमेव प्रथमसूत्रस्य न्याय्यमित्यर्थः ।

अत्रोच्यते । शास्त्रात् तदप्रतिपाद्यज्ञानं, ततो लिङ्गकण्ठको-
द्धारन्यायविषयकं वाक्यार्थज्ञानं, ततो लिङ्गपरामर्शः, ततोऽनु-
मितिर्मननरूपा, ततो निदिध्यासनादिक्रमेणात्मसाक्षात्कारादपवर्गं,
इति यदपवर्गकारणकारणत्वं शास्त्रस्य तत्रैव हेतुपञ्चम्यास्तात्पर्यं,
प्रवृत्तेस्तावत्तैवोपपत्तेः । न हि फलसाधनताज्ञानमेव प्रवर्त्तकं.
साधनसाधनगोचरप्रवृत्तिविलयापत्त्या ऽनुभवापत्तापात् । तथा च
फलतद्वाप्येतरसमवधानेऽपि फलान्वयव्यतिरेकाभ्यामनुविहिता-
न्वग्रव्यतिरेकशालित्वज्ञानमेव साधनसाधनयोरनुगतं यत् फलार्थि-
प्रवृत्तिकारणं तदेव शास्त्रस्य हेतुपञ्चम्याऽभिधीयते, न तु साधनत्वं,
सामान्यपरतायां बाधके सत्येव विशेषपरत्वीचित्यात्, आकरे(१)
ऽप्ययमेवार्थः कार्यकारणपदेन विवक्षितः ।

एतेन निःश्रेयसानुकूलो ऽधिगमो निःश्रेयसाधिगम इति मध्य-
मपदलोपी समासो ऽन्यथाधिगमपदवैयर्थ्यमिति मतमपास्तम् ।
उक्तरोत्त्वैवोपपत्तावध्याहारं मानाभावात् । तत्रापि प्रयोजन-
परम्परामसम्बन्धस्याश्रयणीयत्वाच्च । अन्यथाऽनुकूलत्वानिर्वचनात् ।
न चाधिगमपदवैयर्थ्यं, निःश्रेयसप्राप्त्यर्थीपायान्तरवारणपरत्वात् ।
अत एव तत्त्वज्ञानां-तत्त्वज्ञप्तिशालिनां निःश्रेयसाधिगम इति
व्याख्यानमपहस्तितम् । फलस्य तत्त्वज्ञानसाध्यतालाभे ऽपि करण-
व्युत्पत्त्यनादरे शास्त्रफलसम्बन्धाबोधकत्वप्रसङ्गादिति ॥

ननु यन्मिथ्याज्ञानं संसारं प्रतनोति तस्यैव तत्त्व-
ज्ञानं निःश्रेयसहेतुः, आत्मा च तथा, तदन्येषां शास्त्रा-
ऽभिधेयानामपि न निःश्रेयसहेतुत्वं, तथा च न फल-
सम्बन्ध इत्यत आह (१) । यत्पदार्थेति । [२ । २१]

ननु प्रमाणादिपदार्थतत्त्वज्ञानस्य यदि निःश्रेयस-
हेतुता शास्त्रप्रवृत्तेः पूर्वमेव प्रमाणसिद्धा, निष्प्रयोजनं
शास्त्रं प्रयोजनाभिधानं, मानान्तरसिद्धे उपदेशान-
पेक्षणात् । अथेत एव निश्चयी, दुरुत्तरमितरतराश्रयत्वं,
प्रवृत्तो हि प्रयोजनं निश्चिनुयात् । निश्चितप्रयोजनस्य प्रव-
र्तेत । न च प्रवृत्तेः प्रागेव मुनिवचनान्निश्चिनोति, प्रथम-
सूत्र एव प्रयोजनानिश्चयेन प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । तत्राऽपि च
प्रवृत्त्यर्थं प्रयोजनान्तराभिधाने ऽनवस्था । तदनिश्चये
ऽप्याद्या प्रवृत्तिश्चेत् उत्तरोत्तरप्रवृत्तावपि तथात्वप्रस-
ङ्गात् । तस्मात् प्रयोजनाभिधानमनुपपन्नमिति केचित् ।

ननूपयोगमात्रेणैवाभिधाने समर्थितं किं यत्पदार्थत्वादिनेत्यत
आह । नन्विति ।

प्रथमसूत्र एवेति । न च द्वितीयसूत्राद्येव शास्त्रं, प्रथम-
सूत्रस्यापि पदार्थोद्देशकतया त्रिविधशास्त्रप्रवृत्त्यन्तर्गतत्वात् ।
न च योगविभागे मत्पुद्गेऽपरभागस्य शास्त्रान्तर्भाव इति वाच्यम् ।

तदनुपपन्नम् । त्रिविधा हि पुंसां चित्तवृत्तयः । अनुभव
 इच्छा प्रयत्नश्चेति । तत्रानुभवो नेच्छामनुविधत्ति ।
 अनिष्टस्याप्युपलब्धेः । इच्छा तु पुरुषार्थे स्वरसोत्थिता,
 तत्साधने तथा, ऽनुमानोत्थाप्या च । प्रयत्नस्तु साधन-
 विषय एव । तत्र साधनगोचरा इच्छा, प्रयत्नो वा
 आद्या प्रवृत्तिरित्युच्यते । न त्वनुभवः फलगोचरा वेच्छा
 प्रवृत्तिर्येन तयोरपि प्रयोजननिश्चयापेक्षा स्यात् । न
 ह्यपेक्षणीयं निष्प्रयोजनमिति नानुभूयते । नापि
 सुखं प्रयोजनान्तरशून्यमिति नेष्यते । नापि मुमुक्षुणा
 ऽनपेक्षितस्वर्गे यागादिकं तत्साधनतया नानुभूयते ।
 पुरुषार्थसाधने त्विच्छालक्षणा प्रयत्नलक्षणा वा प्रवृ-
 त्तिर्न स्वरसम्बन्धा । नहि कश्चित् क्षुधी दुःखप्रहाणं
 तृप्तिस्वैहिल्यसुखं वाऽननुसन्धायाद्गमत्तुमिच्छति यततं
 वा । तस्माद्यत्र यः प्रवर्त्तयितव्यः स तस्मात्प्रथमं दर्श-
 नान्यपरादप्युद्देशे लब्धे योगविभागे मानाभावात् । न च शास्त्रे
 प्रवृत्तिरेव न किं तु तदेकदेश एवेति युक्तम् । शास्त्रस्य प्रेक्षावद-
 नुपादेयतापत्तेः । एकदेशस्यैव प्रवृत्तिगोचरत्वेन शास्त्रगोचरो-
 पादानाभावादिति भावः । न ह्यपेक्षणीयमिति । यद्यपि क्वचि-
 दनुभवार्थमपि प्रयत्नप्रयोजनापेक्षा भवत्येव तथापि न सर्वत्र
 तथेति भावः । ननुत्तरत्राप्यनुभवस्य शास्त्रफलत्वेन प्रयोजनान

यित्वा, यतश्च यो निवर्त्तयितव्यः स तत्प्राध्यमनर्थं दर्शयित्वेति उक्तं प्रयोजनं श्रोता कथं श्रद्धास्यति अश्रद्धधानो वा कथं प्रवर्त्तयतीत्यवशिष्यते तत्राह । विनिश्चितेति । [२।२२]

यद्यपि मुनेरामत्वावधारणे प्रयोजनानभिधानं ऽपि प्रयोजनसामान्यनिश्चयो भवत्येव प्रयोजनवदिदं शास्त्रमाप्तोक्तत्वादिति, तथापि नासौ प्रवृत्त्यङ्गं, न पेक्षापत्तिः, तस्मात् द्वितीयसूत्रोक्तप्रयोजनपरीक्षाऽऽश्रयणेन प्रयोजनाभिधानमिति केचित् । अत्राहुः । द्विविधं ज्ञानमेकं प्रयत्नसाध्यमन्यच्च प्रयत्नानधीनं, तत्र प्रथमसूत्रार्थानुभवे न यत्नापेक्षा, तं विनापि विदितपदपदार्थसङ्गतेः श्रुतादिसूत्रस्य तदर्थज्ञानोदयात् । शास्त्रार्थाकलनं तु प्रयत्नाधीनं, पूर्वापरपरामर्शतत्तदविरोधावगमञ्च(१) सुतरां प्रयत्नापेक्षा । न चाऽऽद्यभूतार्थावधारणे ऽपि विरोधागङ्गा नियता, येन तन्निराकरणाय यत्नो ऽपेक्षेत । सम्भावनामात्रस्य चाऽप्रयोजकत्वात् । यत्त्वन्वीक्षार्थावधारणमपि लोकोत्तरमर्तः कस्यापि प्रयत्नानपेक्षं सम्भाव्यत इति ।, तत्र । कस्यचित् प्रयत्नानपेक्षायामपि सर्वस्वातथात्वेन तदर्थमेव प्रयोजनाभिधानादिति ॥

तथापीति । युक्तं चादः । बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताज्ञानस्य प्रवर्त्तकत्वात् अनिष्टापेक्षया चेष्टस्य बलवत्त्वप्रतिसन्धानं

(१) यमचे च इति पाठो युक्तः प्रतिभाति ।

हि प्रयोजनवदित्येव प्रवर्त्तते । किं तर्हि ? अस्मद-
पेक्षितप्रयोजनवदिदमिति कृत्वा, स च प्रयोजन-
विशेषो वचनादेवावसीयत इति सार्थकमेतदभि-
धानं तदिदमुक्तं प्रयोजनादि विनिश्चिय । विशेषत
इति शेषः । निश्चयश्च शास्त्रोपायकमेवदं निःश्रेय-
समित्याकारो, न त्ववश्यम्भाविप्रयोजनाकारः कृष्या-
दाववयहादिवदत्राप्यन्तरायसम्भवात् । तदिदं प्रयो-
जनस्य प्रवर्त्तकत्वमुद्दिश्यतया न प्रवृत्तिविषयतया तेन
नेष्टाभ्युपायताविधिविरोधः ॥

चेष्टतावच्छेदकरूपेणोपस्थितौ सत्यां भवतीति प्रयोजनविशेषज्ञान-
स्यैव प्रवर्त्तकत्वमिति भावः । यद्यपि विशब्दस्य विशेषार्थत्वादेव
विशेषत इति लभ्यते तथापि शास्त्रोपायकमेव निःश्रेयसमित्यु-
पायविशेषनिश्चयार्थमपि तदुपपत्तौ प्रयोजने यो विशेषो निःश्रेय-
सत्वं तत्राप्ये शेषमाह-। विशेषत इतीति । अत एव विशब्द-
शेषाभ्यां लभ्यमुभयविशेषमाह । विनिश्चयश्चेति(१) । नन्वाद्यं सूत्रं
प्रवर्त्तकज्ञानजननद्वारा प्रवर्त्तकं वाच्यं, तच्चेष्टसाधनताज्ञानात्मकं न
सूत्रेण जन्यते, किं तु शास्त्रसाध्यमिष्टमिति ज्ञानं, तच्च न प्रवर्त्तक-
मित्यत आह । तदिदमिति । प्रवर्त्तकत्वं-प्रवर्त्तकज्ञानविषयत्व-
मित्यर्थः ॥

(१) प्रक्याप्तानुसारेण परिशुद्धावपि विनिश्चय इति युक्तम् ।

ननु मुनेराप्तत्वानिश्चये किं तद्वचने प्रवृत्तिर्ना-
स्त्येव ? तथा सति तस्याऽऽप्तत्वनिश्चयो ऽपि कथमित्यत
आह । आप्तत्वाविनिश्चये त्वर्थसंशयात् । [२ । २२] शास्त्र-
साध्यतयेति शेषः ॥

ननु संशयात् कथं प्रेक्षावत्प्रवृत्तिरित्यत आह । न
खल्विति । [२ । २४] यद्यपि च सस्याधिगमस्य कृष्यादि-
साध्यतया संशयो नास्ति, तथापि भविष्यत्तयाऽस्त्येव,
तथापि तमुद्दिश्य प्रेक्षावन्तः प्रवर्तन्ते, यथाच तत्र

नन्वाप्तत्वानिश्चये प्रवृत्तिरेव न भवतीत्येव कुतो नोच्यत इत्यत
आह । नन्विति । तथा सतीति । आप्तत्वानिश्चयादप्रवृत्ती
फलसंवादं विनाऽऽप्तत्वं क्वापि न निश्चीयेतेत्यर्थः । यद्यपि चैतत्
शास्त्रफलं नैतद्देहोपभोग्यमिति न तत्र संवादो ग्रहीतुं शक्यते
तथापि योगजधर्मोत्पत्त्या सर्वज्ञत्वे सति संवादो ग्रहीष्यत इति
भावः । नन्वर्थसन्देहो न तावन्साधनतासंशयस्तस्याप्रवर्तकत्वात्,
नापि फलावश्यभावसंशयः तस्याप्तत्वनिश्चये ऽप्यनुच्छेदादित्यत
आह । शास्त्रसाध्यतयेतीति ॥

ननु दृष्टान्तो विषमः तत्र साधनतानिश्चये फलसन्देहात्
प्रकृते तु साधनतायामेव सन्देहादित्यत आह । नन्विति ।
संशयात् प्रवृत्तिरित्यत्रैव दृष्टान्तो न तु तद्दिषयसन्देहे ऽपीत्यर्थः ।
साधनतासंशये ऽपि प्रवृत्तिमुपपादयति । तथाऽपीति । फलाधि-

शतैकांशिकः फलभावः फलकोटिसूक्तटा तथात्राऽपि,
न हीन्द्रियापातजो ऽयं संशयः, किं नाम ? आप्तत्वा-
विनिश्चयहेतुकाप्रामाण्यशङ्कया समाहृतः, वस्तुतस्तुं
सूत्रात् प्रयोजनादिविनिश्चयाकारमेव विज्ञानमित्यर्थः ।

ननु संशयः प्रयोजनादिवाक्याऽभावे ऽपि(१) मुलभः
विशेषस्मृतिस्त्वर्थित्वविशेषात् भविष्यतीत्याह । न
चेति ।[२।२५] यहचने हि यः प्रवर्तते स तद्वचनादेव विशे-
षस्मृतिमपेक्षते न स्वातन्त्र्येण । न हि रोगार्त्तो ममेदं
रोगनिवृत्तिसाधनं भवेन्नवेति यत्र तत्रोच्छृङ्खलः स्वय-
मुत्प्रेक्षैव प्रवर्तते । किं नाम ? अनवधृताप्तत्वस्यापि

ताया उक्तत्वात् फलसंशय इव साधनतासंशये ऽपि प्रवृत्तिः
क्षचिदिति भावः ॥

ननु साधकसाधकाभावमात्रे सत्यपि कोटिस्मारकतया प्रयो-
जनवाक्यमर्थवत्स्यात् इत्युक्तं आह । नन्विति । इदं शास्त्रं निःश्रे-
यससाधनं न वेति संशयः । यहचने हीति । यद्यपि सामान्य-
तमौषधमात्रोपदेशे ऽप्यात्मानं प्रत्युपदेशपर्यालोचनयैव रोगार्त्तस्य
विशेषस्मृत्युत्पत्ती संशयेन प्रवृत्तिदर्शनादन्यवचनादपि विशेषस्मृत्या
सन्देहाच्च बहुशः प्रवृत्तिदर्शनात्तदुक्तं, तथापि यो यद्वाक्यात्
प्रवर्तते तस्य ततो विशेषस्मृतेः संशयविशेषस्थानुभवमिदस्य प्रवृत्ति-

वैद्यस्यैव वचनात् । अन्यथा स्वयं प्रयोजनाभिधानमन-
 वगच्छन् अनर्थमप्याशङ्कते, किं—निष्प्रयोजनमिदं ?
 काकदन्तपरीक्षाद्यन्यवत्, उताऽशक्यसाधनप्रयोजनवत् ?
 मृत्युहरहिममहीधरोत्तरसानुसिद्धसञ्जीवनीकथनवत्,
 अथानभिमतप्रयोजन ? मार्यावर्त्तवासिनं प्रति दाक्षि-
 णात्यस्य मातुलकन्यापरिणयनोपदेशवत्, अथाभि-
 मतस्यापि शक्यस्यापि प्रयोजनस्य लघीयस्युपायान्तरे
 गुरुरयमुपायः ? पिपासुं प्रति गीर्वाणतरङ्गिणीतीरकूप-
 खननोपदेशवत् । एतासु चानर्थसम्भावनासु न
 प्रवर्त्तते, न प्रयोजनाभिधाने ऽप्येतासामवकाशः लोक-
 व्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् । न हि कस्मिँहैदावचनादेव-
 माशङ्क्य निवर्त्तते यथा स्वयमुत्प्रेक्ष्येति भावः ।

(इति प्रथमसूत्रतात्पर्यव्याख्याव्याख्यानम् ।)

विशेषहेतुत्वेनानुभवसिद्धत्वात् तत एव विशेषस्मृतिर्युक्ता । यद्दो-
 पायान्तरसङ्गादौ नोपेये दूषणमित्थेवं परो ऽयं ग्रन्थ इति भावः ॥

लोकव्यवहारिति । यद्यपि सर्वस्य सर्वदा सर्वत्रानर्थशङ्का-
 विरहाच्चैवं, तथापि क्वचिन्ना स्यादेवेति भावः ।

(इति प्रथमसूत्रतात्पर्यव्याख्याव्याख्याव्याख्यानम् ।)

तदनर्थकं—निष्प्रयोजनमित्यर्थः । इह द्विविधः
प्रमाणशब्दस्यार्थः प्रमीयते ऽनेनेति प्रमाणं, प्रमितिः
प्रमाणं, तच्च प्रथममधिकृत्योक्तं प्रमेयादीनां तत्त्वज्ञानं
प्रमाणतत्त्वज्ञानाधीनमिति ॥ [३१०]

नन्विन्द्रियादीनामज्ञायमानानामेव स्वविषयपरि-
च्छेदजनकत्वं पश्यन्नपि कथमेवं ब्रूयादित्यत आह । न
हीति ॥ [३१०] प्रमाणत्वेनाज्ञायमानं प्रमाणं स्वविषयं
परिच्छिनत्ति, न त्ववधारयति, तच्चेह विवक्षित-
मित्यर्थः । किमिति नावधारयति, न हीन्द्रियमज्ञाय-

अनर्थशब्दस्थानभिधेयवचनत्वमनुभवविरुद्धमित्यन्यमर्थमाह ।
निष्प्रयोजनमिति । यद्यप्यशक्यानुष्ठानोपायप्रतिपादकमपि वाक्यं
विप्रलम्भादिप्रयोजनं भवत्येष, तथापि तदुपायसाधप्रयोजनशून्यं
भवत्येवेति भावः । मनु प्रमितितत्त्वज्ञानाधीनं प्रमेयादितत्त्व-
ज्ञानमित्युक्तं तत्त्वज्ञानस्यैव प्रमितित्वादित्यत आह । इहेति ।
सूत्रे प्रमाकरणस्यैव प्रमाणपदेनाभिधानादित्यर्थः ।

मनु न हीत्यादि पुनरुक्तं तदधीनमित्यनेनैव तदभावे
कार्याभावस्य साधितत्वादित्यत आह । नन्विति । तन्त्वेनेत्यत्र
विशेषापेक्षायामाह । प्रमाणत्वेनेति । ज्ञानप्रमात्वसंशयजन्यमर्थ-
सन्देहं निर्वर्त्यनिष्कम्पप्रवृत्त्यङ्गं न भवतीत्यर्थः ॥

मानमनिश्चयाकारमेव ज्ञानं जनयतीत्यत आह । ताव-
न्मात्रस्येति ॥ ३।८ ॥ यद्यपि निश्चयाकारमेव ज्ञानमाधत्ते,
तथापि तथाभूतस्यैव भूयो भूयः प्रमेयविरहोपलब्धेः
विशेषानुपलब्धेश्च सन्देहस्तदवस्कन्दतीत्यर्थः । तत्
किं क्वचिदप्यवधारणं नास्त्येव ? तथा सति तोयमेवेद-
मित्यादिलौकिकः प्रत्ययः तथा पूर्वपक्षिणः क्वचिदपि
विनिश्चयो नास्त्येवेत्यादिकश्चाभिमानो विरुद्धेतित्यत
आह । अपि त्विति ॥ ३।९ ॥ यदि क्वचित् प्रमेयतत्त्वाव-
धारणं परमार्थतस्तदा प्रमाणतत्त्वावधारणद्वारेणैव,

ननु प्रमाकरणत्वेनावधारितमपीन्द्रियादिकमाभाससाधारण-
मेव कदाचित्तेनैव भ्रमजननात्, न तु तदज्ञानं तद्व्यवहाराभास-
मेव तज्ज्ञानस्यैकरूपत्वादित्यत आह । किमितीति । उक्त-
दोषं निरस्यति । यद्यपीति । यद्यपि तज्ज्ञानमेकरूपमेवोत्पन्नं
तथाप्यनाभासव्यावृत्तं तत्र गृह्यत इति यथार्थत्वसन्देहान्निष्कम्पा
प्रवृत्तिः ततो न स्यादित्यर्थः । ननु प्रामाण्यस्य सर्वथैवाप्रसिद्ध्या
तदवधारणाधीनं प्रमेयतत्त्वावधारणमित्येवावधारणं कुत इत्यत
आह । तत् किमिति । यथाश्रुतस्यागमकत्वादाह । यदीति ।
व्याघातदण्डभियां सामान्यतः प्रामाण्यनिश्चये ऽपि तदुपायः परं
चिन्त्यत इत्यर्थः ।

प्रकारान्तरेण तु भवन्न पारमार्थिकमित्यर्थः ।* बोध-
 कत्वं-बोधजनकत्वं-बोधजननावच्छिन्नसत्तेति यावत् ।
 अव्यभिचारित्व-मविपरीतानुभवजनकत्वम्-अविपरीता-
 नुभवजननावच्छिन्नसत्तेति यावत् । एवञ्चोपाधिद्वया-
 वच्छिन्नायाः सत्ताया उपाधिभेदाङ्गिन्नाया इवैकस्मिन्नर्थे
 समवायः कृतकत्वानित्यत्वयोरिव न विरुद्धः । तेना-
 व्यभिचारित्वेन ज्ञायमानेनेति शेषः । प्रामाण्या-
 वधारणं तर्हि क्वोपयुज्यत इत्यत आह । तदेव
 हीति ॥ [२ । १०]

प्रकारान्तरेणेति । प्रतिभादिनेत्यर्थः । ननु बोधजनकत्व-
 सुपाधित्वात् समवेतो धर्म इत्यत आह । बोधजननेति ।
 न चैव प्रभावमभवाययोरबाधकत्वापत्तिस्तयोरसमवेतत्वादिति
 वाच्यम् । एकार्थसमवायेनाश्रयैक्यमात्रोपलक्षणात् बोधजनकत्वेन
 कारणत्वस्य विवक्षितत्वाद्वा । यत्र चाभावादि लिङ्गं तत्रापि तद्-
 ज्ञानं कारणं तत्र च सत्तानैयत्यादिति भावः । ननु व्यभिचारिज्ञा-
 नाभावरूपमव्यभिचारित्वं न समवेतमित्यत आह । अविपरीतेति ।
 तर्हि सत्ताया एकत्वेन सहार्थानुपपत्तिरित्यत आह । एवं चेति ।
 तेनेति । बोधकत्वैकार्थसमवेतेनेत्यर्थः । तद्यदि सत्ताव्यवस्थितमेव
 प्रमेयावधारकं स्यात् तदा तन्निश्चायकचिन्ता विफलित्वध्याङ्कत्व
 व्याचष्टे । ज्ञायमानेनेति । नन्वाज्ञेपे प्रामाण्याभेदकथनमव्यभि-

प्रमाणं हि प्रमाकरणं न च प्रमाकरणत्वादयः
सामान्यविशेषाः सन्ति, जातिसामान्यसङ्करप्रसङ्गात् ।
किं नाम ? साधकतमत्वलक्षणमव्यभिचारित्वमेव
करणत्वं, तद्विशेषकस्तु क्रियाविशेष एव, स चात्र
प्रमालक्षणः, प्रमा चाविपरीतोपलब्धिः, ततोऽविपरी-
तानुभवजनकत्वलक्षणमव्यभिचारित्वमेव प्रामाण्य-
मित्यर्थः । यदीवं तद्वधारणपूर्वकमेव प्रमेयावधारण-
मस्त्वित्यत आह । तच्चेति ॥ [११०]

प्रमाकरणत्वं हि नानवधारितायां प्रमायामवधार-
यितुं शक्यमित्यर्थः । तर्हि प्रमात्वमेवावधार्यतां न हि
तदय्यौपाधिकं येनोपाध्यनवधारणे नैवावधार्यतेत्यत

चारित्वस्याप्रयोजकं किमर्थमुच्यत इत्यत आह । प्रामाण्येति ।
जातिसङ्करेति । ज्ञानत्वादिनेत्यर्थः । स्वविपरीतोपलब्धिं स्मृताव-
प्यस्तीत्यनुभवपरतया व्याचष्टे । तत इति । ननु प्रमाकरणत्वस्या-
शक्यावधारणत्वे साध्ये विज्ञानस्य प्रामाण्यं स्वतः परतो वा न
शक्यनिश्चयमिति हेतुर्व्यधिकरण इत्यत आह । यदीति ॥

शङ्कां निरस्यति । प्रमाकरणत्वमिति । तथा औपधायकप्रमा-
त्वस्यानिश्चयात्तदुपहितं प्रमाकरणत्वमप्यशक्यावधारणमिति न
प्रकृतसङ्कतिरित्यर्थः । औपाधिकमिति । करणवत् क्रियाया न

आह । तथाहीति । [३।१।] विज्ञानस्य-प्रमायाः । प्रामाण्य-
 प्रमात्वम् । स्वतो वेत्यस्य-स्वात्मना वा-स्वयाहकैष
 वेत्यर्थः । तत्र प्रथमं दूषयति । न खल्विति । [३।२।]
 धर्मधर्मिणोरभेदपक्षे ऽनात्मसंवेदनमित्येव दूषणम् ।
 अनात्मसंवेदनता चोपपादयिष्यते इति हृदयम् ।
 भेदपक्षे प्रागेवेति । यो हि यद्गृह्णाति स तद्धर्ममपि
 गृह्णीयादिति सम्भाव्येताऽपि, यस्तु धर्मिणमेव नाक-

सोपाधिकत्वमित्यर्थः । ज्ञानमप्रमापि न च तस्याः प्रामाण्य-
 मित्यतो विशिनष्टि । प्रमाया इति । विशब्दो विशेषार्थः स च
 प्रमात्वमेवेत्यर्थः । उपक्रान्तत्वात् करणव्युत्पत्तिभ्रमं निवा-
 रयति । प्रमात्वमिति । नन्वग्रे “नापि ज्ञानान्तरमिति” न
 तावत् स्वतस्त्वनिरासः, परतस्त्वं तु “नापि परत” इत्यनेनैव
 दूष्यत इति इयं विकल्पा त्रयं दूष्यत इत्ययुक्तमित्यत आह ।
 स्वात्मना वेति । यद्यपि ज्ञानग्राहकसामग्रीग्राह्यत्वं स्वतस्त्वं
 प्रामाण्यं ज्ञानुमेयत्वपक्षेऽपि, अनुमितेः पक्षविषयत्वनियमात्,
 तथापि ज्ञानाप्रामाण्याग्राहकयावत्ज्ञानग्राहकसामग्रीग्राह्यं
 प्रामाण्यं न वा, तज्ज्ञानविषयकज्ञानाजन्मज्ञानग्राह्यं न
 वेति वा संशयः । परतः पक्षे मनसा गृह्णीत एव ज्ञाने
 प्रामाण्यानुमानात्, स्वतस्त्वे च प्रामाण्यवत एव ज्ञानस्य
 ग्राह्यदिति भावः । ननु “नात्मसंवेदनमिति” विशेषणमनु-

लयति तस्य धर्मग्रहणावार्त्तापि क्व । यद्यपि शब्दगन्धा-
 दयो व्योमभूम्याद्यग्रहे ऽपि गृह्यन्ते, तथापि न तद्धर्म-
 तयैत्यर्थः । स्वग्राहकेण वेति दूषयति । नापीति । (२।१२)
 तद्धि मानसं वा लैङ्गिकं वा उभयमपि मनसो ज्ञात-
 तालक्षणाङ्गिज्ञादा अविशिष्टाज्जायमानं कथमिव तदा-
 भासविशिष्टं गृह्णीयात् । विषयविशेषात् तु तथात्वे
 ऽप्रामाण्यस्यापि स्वत एव ग्रहणप्रसङ्गात् तत्रापि

पयुक्तमित्यत आह । धर्मधर्मणोरिति । तथापीति । न हि
 धर्मज्ञाने तद्धर्मत्वेन ग्रहणसम्भवः विशेषणज्ञानं विना विशिष्टज्ञाना-
 नुदयात् । वस्तुतो ज्ञानग्रहे योग्यत्वाद्धर्मप्रामाण्यग्रहे ऽपि ज्ञानं
 प्रमेति ज्ञानविशेषा प्रमितिर्न स्यात् । स्याच्च ज्ञाने प्रमात्वमिति,
 ज्ञानान्तरोपनीतस्य विशेषणत्वेनेव भानादिति भावः । ननु चानु-
 व्यवसायग्राह्यं प्रमात्वमिति कुतो न विकल्पितमिति न्यूनत्वं
 परिहरति । तद्धीति । अविशिष्टादिति मनसोपि विशेषणम् ।
 कथमिवेति । आभासाद्विशिष्टत्वेन कथं गृह्णीयादित्यर्थः । ननु
 यत्र यदस्ति तत्र तद्गृह्यते प्रमात्वं च तत्रास्त्येवेत्यत आह ।
 विषयेति । अप्रामाण्यस्यापीति । न च प्रमःत्वरूपो विषयविशेष-
 स्तद्गृहे सङ्कारौ न त्वप्रमात्वमपीति वाच्यम् । तथा सति प्रमाया-
 मप्रमात्वसंशयाभावापत्तेरिति भावः । ननु चाप्रमाया अपि
 धर्म्यं प्रमात्वेन व्यापकत्वं प्रायिकमिति तद्गोचरसंस्कारौलक्या-

विषयवैशिष्ट्यस्य सत्त्वात् । प्रमायाः प्रायिकतया
 तद्वासनायाः समुत्कटत्वात् अप्रमा ऽपि प्रमेत्येव
 गृह्यते, ततो बाधकाधीनमेवाप्रामाण्यमासञ्चित-
 रजततायामिव शुक्तिकायां शुक्तिकात्वमिति यदि,
 तथा ऽप्यासञ्जकस्यापि यद्यासञ्जकत्वमधिगतं कथं न
 स्वतो ऽप्रामाण्यग्रहप्रसङ्गः । तत्रापि प्रामाण्यारोपे
 तु कथं नानवस्था । न च कृत्रिमं रूपमपरिभूय ग्रहणं
 ग्रहणमित्युच्यते संशयेनाभिभूतत्वात् मायालिङ्गिनि
 च्छटिति परित्राजकबुद्धिवत् । तस्माज्ज्ञानं गृह्यत

दारोपे ऽपि प्रमात्वमारोप्यत इति मनसा ज्ञाततालिङ्गेन वा ज्ञानं
 परिच्छिद्यमानं प्रमात्वेनैव गृह्यते, बाधकात् तत्तिरस्कृत्या-
 प्रामाण्यं गृह्यत इति वैषम्यमिति शङ्कते । प्रमाया इति ।
 आरोपकस्य यदारोपकत्वमप्रामाण्यं तन्नैव तस्य ग्रहे स्वत
 एवाप्रामाण्यस्यापि ग्रहप्रसङ्गः तत्रापि प्रामाण्यारोपे ऽनवस्था
 स्यादिति परिहरति । तथापीति । ननु ज्ञानग्राहकेणैवा-
 ऽप्रामाण्यं गृह्यते, न च ज्ञानमवश्यं ज्ञेयं तत्कुतो ऽनवस्थेत्यत
 आह । न चेति । कृत्रिमं रूपमप्रामाण्यं तदपरिभूया-ऽगृहीत्वा
 ग्रहणमनुभवो ग्रहणं-प्रमेति नोच्यते अप्रमात्वसंशयेनाभिभूत-
 त्वादित्यर्थः । अथमभिसन्धिः प्रमात्वस्य ज्ञानग्राहकसामग्री-
 बाह्यत्वे ऽनभ्यासदगायामुत्पन्नज्ञाने तत्संशयो न स्यात् ज्ञानाग्रहे

एवेत्येव न, यदि तु दैवाद्गृह्यते तदा ज्ञानमित्येव, न तु प्रमाणमप्रमाणं वेत्यर्थः ।

ननु यदि स्वीयात् स्वत इति न निर्वहति वक्ष्य-
माणन्यायेन, नापि परतः, अस्ति चायं प्रमाणाप्रमाण-
व्यवहारो निःशङ्कस्ततः स्वसंवेदननय एवास्तु तेन ह्ययं
निर्वहेत् । नहि तत्र किञ्चिदनवस्थादिकं पश्याम
इत्यत आह । एतेनेति । [२।१५।

स्वसंवेदननयो हि न तावत्प्रमाणसिद्धः, कदाचित्
प्रमाणव्यवहारसौष्ठवात् स्वीक्रियेतापि, यद्ययं तेन
निर्वहेत् । न त्वेतदस्ति । यथा हि प्रमाणं स्वात्मानं
गृह्णत् प्रामाण्यं गृह्णाति तथा तदाऽऽभासमपि
तदाऽऽभासत्वमपि गृह्णीयात् । तथा च सर्व-
मिथ्याज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गस्तदवस्थः । न च तत्रापि
धर्मिज्ञानाभावात्तस्य च संशयहेतुत्वात् । तद्गृहे च प्रमात्वस्यापि
निश्चयापत्तेः । यद्यपि कोटिस्मरणादिना ज्ञानं विनष्टमेव तथा-
प्यनुव्यवसायोपनीते तद्धर्मिकः संशयः स्यादेव । तस्मादनभ्यास-
दशपन्नज्ञानप्रामाण्यं न स्वाश्रयग्राहकग्राह्यं स्वाश्रयग्राहके सत्यपि
तदुत्तररूढतीयक्षणवृत्तिसंशयविषयत्वादप्रामाण्यसंशयाजन्यसंशयवि-
षयत्वाद्वा ऽप्रामाण्यवत् अर्थे निश्चिते ऽपि न निश्चयानन्तररूढतीय-
क्षणे ऽर्थसंशयो न वा प्रामाण्यसंशयं विनेति नार्थेन व्यभिचारः ॥

प्रामाण्यारोपात् प्रवृत्तिः, स्वात्मभूतस्याप्रामाण्यस्य स्वसंवेदनतया ग्रहणे समारोपासम्भवात् । अग्रहणे वा स्वसंवेदननयानुपपत्तिः । धर्मधर्मिणो-(१) भेदात् स्वरूपग्रहणे ऽपि नाप्रामाण्यरूपधर्मग्रहणमिति यदि, तदा प्रामाण्यस्याप्यग्रहणं स्यात् । तस्मात् स्वसंवेदननये ऽपि स्वरूपमात्रवेदनं स्यात् नतु प्रामाण्यवेदनमित्यर्थः ।

परतो वेति दूषयति । नापीति । [३।४] तद्गोचरं तद्गोचरगोचरं, मध्यपदलोपात् । प्रात्यक्षिके च वह्निविज्ञाने प्रात्यक्षिकमेव वह्निविज्ञानमिति यावत् । तच्च द्विविधं समानेन्द्रियजमिन्द्रियान्तरजं च । एव

स्वोधादिति । स्वग्राहकादित्यर्थे । स्वत इति पक्षो यदि न सिद्धातीत्यर्थः । ब्रह्ममाणो-ऽनवस्थादिः । प्राभाकरमते ऽगृहीत-भेदं ज्ञानद्वयमेवाप्रामाण्यमर्तुः, आह । आत्मभूतस्येति ॥

इदं धर्मधर्मिणोरभेदपक्षे । नापि ज्ञानान्तरमित्यनेन पीनरुत्तवं निवारयति । परतो वेतीति । अनुव्यवसायोत्तरमनुमितिग्राह्यमिति यत्परतो वेति विकल्पितं तत् दूषयतीत्यर्थः । ननु तद्गोचरं ग्राह्यप्रामाण्यज्ञानगोचरमित्यर्थो नापि ज्ञानान्तरमित्यनेनैव दूषित इत्यत आह । तद्गोचरिति । तस्य प्रवर्तकज्ञानस्य यो गोचरो

मनुमाने ऽप्यनुमानज्ञानान्तरं तल्लिङ्गजं लिङ्गान्तरजं
 वा । एवं शाब्दे शाब्दज्ञानानन्तरं तदाप्तशब्दजमा-
 प्तान्तरशब्दजं वेति समानजातीयसंवादो दर्शितः । अर्थ-
 क्रियेत्यादिना कार्यलिङ्गकं तद्गोचरित्यादिना चाकार्य-
 कारणलिङ्गकमनुमानत्रयं विजातीयसंवादरूपं दर्शि-
 तम् । उपलक्षणं चेतत् । आप्तोपदेशजमपि संवाद-
 ज्ञानं भवत्येव । सो ऽयं प्रामाण्ये निश्चेतव्ये संवादो
 यद्यपि व्यधिकरणं, तथा ऽप्यर्थतथात्वमवधारयन् अर्थ-
 वत्त्वं प्रवर्तकस्यावधारयतीत्येतावता तथैवोपवर्णितः ।

विषयस्तद्गोचरमित्यर्थः । अर्थक्रियानिर्भासमित्यादेरतिरिक्तार्थता-
 मप्याह । प्रालम्बिक इति । एतावन्मात्रं धारावाहिकभ्रमे ऽप्य-
 स्तीति प्रमात्वेन संवादो विशेष्यः । गोष्ठन्यायेन नान्तरोयकपद-
 मर्थक्रियातिरिक्तपरम् । अनुमानत्रयमिति । पूर्वं कार्यलिङ्गक-
 मेकमकार्यलिङ्गकमकारणलिङ्गकं च इयमेवं त्रयमित्यर्थः ।
 व्यधिकरण इति । सजातीयविजातीयज्ञानान्तररूपस्य संवाद-
 स्वार्थविषयत्वात् प्रामाण्यानुमितेश्च प्रवर्तकज्ञानविषयकत्वादित्यर्थः ।
 तथापीति । अर्थतथात्वावच्छिन्नविषयकानुभवत्वमेव प्रमात्व-
 मित्यर्थः । टीकायां आकुलं-सन्दिग्धप्रमाणभावं अनाकुलयेत्-
 प्रमाणतया निश्चाययेत् । अस्य प्रामाण्य-ग्राहकज्ञानस्य, तस्मिन्-
 प्रवर्तकज्ञाने ऽपि, तत् स्वतः प्रामाण्यं न स्यादित्यर्थः ॥

दूषयति । तच्च सर्वमिति । [३।१७] एवं च प्रमात्वस्य
दुरधिगमत्वमापाद्य तदायत्तावधारणे प्रमाणात्वे योज-
यति । यदा चेति ॥ [३।२०]

ननु यदा प्रामाण्यावधारणेनैव प्रवृत्तिस्तदा सैव
सार्वलौकिकी स्वत इत्यादिविकल्पान् फल्गूकरि-
ष्यति । अथ तदवधारणव्यतिरेकेणापि प्रवृत्तिरप्रत्यूहा,
तदा मा ऽवधारि प्रामाण्यं, किं नष्किन्नमित्यत आह ।
तदेवमिति । [३।२२] वैदिकव्यवहारमधिकृत्य चेदं शास्त्रं
प्रवृत्तं न लौकिकमित्यभिसन्धिः ॥

ननु नित्ययोगे मतुविति दुर्घटं प्रमाणार्थयोरेवा-
नित्यत्वात् परस्परसमवायाभावाच्चेत्यत आह । नित्यता
चेति ॥ [३।२६]

ननु सन्देहादपि प्रवृत्तिरित्युपक्रान्तविरुद्धं प्रामाण्यज्ञानाधीना
प्रवृत्तिरित्युपक्रम्य तदुपायचिन्ताया उपक्रान्तत्वादित्यत आह ।
नन्विति । दोषं निरस्यति । वैदिकेति । लक्षणाबीजमनुपपत्ति-
माह ।

नन्विति । नित्ययोरीगो नित्यो वा योगः, आद्य प्रमाणार्थ-
योरिति । कयोश्चिन्नित्यत्वे ऽपि न सर्वत्र तथेति भावः ।

अन्त्ये परस्परिति । अत्रापि न सर्वत्र तथात्वमिति भावः ।
ननु चाविसंवादित्वं विसंवादाभावो भूतार्थपरिच्छेदकत्वं चा-

नन्वध्यभिचारो ऽपि व्याप्यव्यापकभावलक्षणः
 प्रमाणाप्रमेययोर्नास्तीत्यत आह । द्वयमेव चेति । [३।१७]
 सो ऽयमविसंवादो विसंवादाभावोऽव्यभिचारलक्षणम-
 व्यभिचारस्वरूपं तु लक्ष्यभूतं भूतार्थपरिच्छेदकत्वं लक्ष्य-
 लक्षणयोरभिन्नाश्रयत्वात् सामानाधिकरण्यमिति मन्त-
 व्यम् । यद्यपि देशावस्थाभेदे कालभेदो ऽर्थसिद्धस्तथापि
 तदभेदे ऽपि क्वचित् कालान्तरे विसंवादात् तदुपग्रहः ।
 तदनेनेन्द्रियादीनां कालक्रमभाविनः सहकारिभेदाः
 स्फुटतरप्रतीतिहेतवः सर्व एव सङ्गृहीताः । यद्यपि
 च प्रकारविषयाविव विसंवादाविसंवादी सम्भवव्यभि-
 चारिणौ, (१) तथाप्यविसंवादस्य ध्रुवविषयत्वप्रतिपाद-
 नार्थं स्वरूपग्रहणं सर्वज्ञानस्य धर्मिण्यविसंवादादिति ॥

व्यभिचार इत्यनयोर्भेद इत्यत आह । सो ऽयमिति । सामानाधि-
 करण्यभावे तात्पर्यमत्र न त्वभेद इति भावः । अव्यापकत्व-
 मपाकरोति । तदनेनेति । सहकारिभेदाः—विशेषदर्शनादयः ।
 यद्यपीति । यद्यपि यथा धर्माणामभावेपि धर्मिस्वरूपस्य सत्त्वेन
 तत्र यथार्थता तथा धर्माणां सत्त्वेऽपि तन्निष्ठत्वेनासत्त्वात् सर्वज्ञा-
 नानां धर्म एव यथार्थत्वमिति न विशेषस्तथापि निर्विकल्पके
 प्रकाराभावे ऽपि धर्मिस्वरूपे प्रमात्वं दृष्टं धर्मिविरहे तु प्रकार-

(१) सङ्गव्यभिचारिणो इति उ० पा० ।

प्रवृत्तिसामर्थ्यादिति व्यधिकरणो हेतुरंतस्तदर्थ-
माह । समर्थेति । [४१] यद्यपि समर्थप्रवृत्तित्वादित्युक्ते
ऽसमञ्जसं तथापि समर्था प्रवृत्तिर्यस्येति सम्बन्धे षष्ठी
स च प्रमाणप्रवृत्त्योर्जन्यजनकभाद एवेति स एव
दर्शितः ॥

ननु न तावत्प्रामाण्यसमर्थप्रवृत्तिजनकत्वयोर-
विनाभावः प्रत्यक्षेण शक्यग्रहः तयोरिवाप्रत्यक्षत्वात् ।
प्रामाण्यं हि समर्थप्रवृत्तिजनकत्वानुमेयं, तच्चान्वयव्यति-
रेकानुमेयमिति । नाऽप्यनुमानेनान्वयग्रहः प्रामाण्यस्य

मात्रे कापि यथार्थत्वं न दृष्टं धर्मविषयकस्य ज्ञानस्याभावादिति
भावः ॥

अन्वयिनभुपेक्ष व्यतिरेक्युपन्यासबीजमनुपपत्तिमाह ।
नन्विति । यदि पुनरितीति ।

ननु प्रामाण्यं कापि प्रसिद्धं न वा ? आद्ये तत्र हेतोर्वृत्ता-
वन्वयित्वमवृत्तावसाधारण्यम् । अन्त्ये व्यतिरेकानिरूपणे साध्य-
सन्देहसिद्धाधयिषाघटितपक्षत्वानुपपत्तिः । ज्ञानं प्रमेति साध्य-
विशेषणकानुमित्यनुपपत्तिश्च विशेषणज्ञानं विना तत्कार्यविशिष्ट-
ज्ञानानुदयात् । अथ यथार्थत्वस्य स्मरणे प्रसिद्धा अनुभवत्वं यथार्थत्व-
समानाधिकरणं ज्ञानसाधारणजातित्वात् स्मृतित्ववदिति तत्-
प्रसिद्धिः । तत्र । निष्कम्पप्रवृत्त्यङ्गस्य स्मृत्यनुभवसाधारणस्य

क्वचिदर्थसिद्धेः, सिद्धौ वा किमनुमानेन, अनुमानान्तर-
सिद्धत्वे ऽनवस्यैवेत्यत आह । यदि पुनरिति । [४।१]

यथार्थत्वस्यैवानुमेयत्वेन तदभावात् । अथ यथार्थानुभवत्वं साध्यं
तदा हेतोः स्मृतावनैकान्तिकतापत्तेः । अथ व्याघातापत्त्या
प्रमातद्विषयसिद्धौ तद्वृष्टान्तेन ज्ञेयत्वादिना वङ्गेः प्रमाविषयत्व-
मनुमेयं तथा च सामान्यतस्त्विहेन साध्याप्रसिद्धिः विशेष्याञ्चाना-
न्वान्वयित्वाऽसाधारणत्वे । तदसत् । प्रथमं प्रामाण्यानुमित्यभावा-
पत्तेः परकीयव्याघातस्य प्रामाण्यनिषेधरूपस्य तदानीमनुपस्थितेः ।
स्वयं च प्रामाण्यनिषेधस्य तद्वैपूर्वकत्वात् । प्रामाण्यज्ञानं विना
तन्निषेधरूपपरव्याघातस्याप्यज्ञानानाच्च ।

अत्र साम्यदायिकाः प्राग्भवीयसंस्कारात् विशेष्यावृत्त्यप्रका-
रकत्वादिरूपं प्रामाण्यमात्रं स्मृतं वङ्गिज्ञानादौ साध्यमानं
सर्वनाममहिम्ना पक्षधर्मताबलेन च वङ्गिज्ञानस्य विशेष्य-
वृत्तिप्रकारकत्वादौ पर्यवस्यति । स्वतःप्रामाण्यग्रहनिषेधे प्रथमं
प्रामाण्यानुमितेरन्वयाऽनुपपत्तेः ।

अस्मत्पितृचरणानु प्रथममप्रामाण्याभाव एव प्रामाण्यव्यति-
रेकिणा साध्यं तत एव प्रवृत्त्युपपत्तेः । तदेव वा सिद्धात्यन्त-
धर्मताबलेन तद्वृत्ति तत्प्रकारकज्ञानत्वादिकमादाय सिद्धयति ।
तथाहि श्रयं वङ्गित्वेनानुभवो न विशेष्यावृत्तिप्रकारकः दाह-
सामर्थ्यविषयकप्रयत्नजनकत्वे सति वङ्गित्वप्रकारकनिश्चयत्वात्
न यदेवं न तदेवं यथा वङ्गप्रमा । तथा च वङ्गप्रमायां

अत्र चोपेक्षाज्ञानानां पक्षत्वेनानुपादानान्न भागा-

वङ्गित्वाभाववद्विशेषकवङ्गिप्रकारकत्वसमर्थप्रवृत्तिजनकत्वाभावयो-
र्यामित्यहं साध्याभावव्यापकहेत्वभावाभावरूपाहेतोः साध्याभावा-
भावरूपं साध्यं सिद्धयति । यद्वापकतया हेत्वभावो गृहीतस्तद-
भावस्यैव हेतुतः सिद्धेः यत्र त्वभावव्यापकता हेत्वभावस्य ज्ञायते तत्र
साध्यप्रमिद्धिरनुमानाङ्गं तदभावे तदज्ञानात्, यत्र च भावव्याप-
कता हेत्वभावस्य तत्र तेन विनापि व्यतिरेकव्यामित्यहं तदङ्गं,
प्रामाण्यविशिष्टानुमितिरपि न प्रथमं, ज्ञाने प्रामाण्यमित्यनु-
मित्यनन्तरं तेनैव हेतुना तत्र प्रामाण्यविशिष्टानुमितेः । अभाव-
विशेषकबुद्धानन्तरमभाववद्भूतत्वमिति ज्ञानवत् । तदभाववति च
तत्प्रकारकत्वव्यतिरेकः सिद्धान् तद्वति तत्प्रकारकत्वमादाय सिध्य-
तीति तत्त्वचिन्तामणावाहुः ।

ननुपेक्षाज्ञानस्यापि प्रमात्वात्तत्र हेतोरवृत्तौ भागासिद्धिः ।
न च कारणस्यात्र पक्षत्वं तत्र चक्षुरादौ हेतुरप्यस्तीति वाच्यम् ।
यदा ज्ञानं पक्षीक्रियते तदोक्तदोषापरीहारादित्यत आह । अत्र
चेति । अत्र हि प्रमात्वेन पक्षता नास्ति तस्यैवानुमेयत्वेन प्रथम-
मप्रतीतेः । नापि समर्थप्रवृत्तिजनकत्वेन, लिङ्गतावच्छेदकस्यैव
पक्षत्वे व्यामित्यहदशायामिव साध्यसामानाधिकरण्यबुद्धानुमिति-
वैफल्यपत्तेः । तस्मान्न तत्, प्रवृत्तिहेतुज्ञानत्वेनैव पक्षत्वेनोपेक्षा-
ज्ञाने हेतोरवृत्तावपि न भागासिद्धिः तस्यापक्षत्वात् । न चान्यत्र
सन्दिग्धानैकान्तिकत्वं, निश्चितव्याप्तिकहेतुमति साध्याभावसन्देह-

सिद्धिः। व्यतिरेकी च सर्वत्र सपक्षाभावमभ्युपेत्य प्रवर्तते इति नासाधारणानैकान्तिकता। न च वाच्यमेतस्यानुमानस्याऽर्थवत्त्वानवधारणे कथं प्रमाणानामर्थवत्त्वसिद्धिः, तदवधारणे वा कथं केवलव्यतिरेकित्वसिद्धिः। द्विविधं ह्यनुमानस्यार्थवत्त्वम्। अविनाभावलक्षणं प्रमाजननलक्षणं च। तत्र स्वविषयपरिच्छेदे कर्तव्ये ऽविनाभावावधारणमेवापेक्षते न प्रमाकरणस्यादोषत्वेन चतुर्थे वक्ष्यमाणत्वादित्यर्थः। तथाव्युपेक्षाज्ञानस्यापक्षत्वेन प्रमारूपे तत्र हेतोरवृत्तावधारणापत्तिरित्यत आह। व्यतिरेकी चेति। निश्चितसाध्यो हि सपक्षो, न चोपेक्षाज्ञानस्य साध्यवत्त्वे ऽपि प्रवर्त्तकज्ञानप्रमात्वानुमितिकाले तथात्वं निश्चितमिति सपक्षत्वाभावात् तत्र हेतोरवृत्तावपि नासाधारणमित्यर्थः। एतेन निर्विकल्पके ऽपि हेतोरवृत्तावधारणस्यमपास्तम्। वस्तुतो ऽसाधारणस्य सत्यतिपक्षोत्थापकतया विशेषादर्शनदर्शायामेव दोषत्वेनानित्यदोषत्वान्न प्रकृते तदिति भावः। अत्र च ज्ञानत्वेन हेतुविशेष्यो ऽन्यथा समर्थप्रवृत्तिजनकत्वमात्मादेरप्यस्ति न च तत्र प्रमात्वमिति विरुद्धो हेतुः स्यात्। निश्चयत्वेन हेतोर्विशेषणाच्च न संग्रहेनानैकान्तः समर्थप्रवृत्तिजनकांश्च तस्यापि प्रमात्वञ्च। न च मणिज्ञानस्य प्रमात्वानुमितौ मणिप्रभायां मणिभ्रमेण प्रवृत्तस्य मणिप्रामौ सत्यां मणिगोचरप्रयत्नजनकत्वमनैकान्तिकं, प्रभाविषयज्ञानेन भिन्नविषयतया मणिगोचर-

स्वावधारणमित्यनवधृतप्रामाण्येनैवानेन प्रमाणाणां
प्रमाणतत्त्वलक्षणं प्रामाण्यं साध्यत इति सर्वं सुन्दरम् ।

एतेनैतदपि निरस्तम् । यत्प्रामाण्यानवधारणे ऽप्रा-
माण्यावधारणमपि कथम् ? प्रामाण्यनिश्चयेन हि तन्नि-
श्चीयते, तदनवधारणे तु व्यतिरेकनिश्चयो ऽपि (१)
कथम् ? विपक्षस्य तथात्वानिश्चयादिति । स्वरूपतो
धर्मतश्चानवधारितेनैव सता प्रमाणेन स्वविषयनिश्चय-
सिद्धेरिति ॥

प्रथत्त्वानुत्पादनात् मणिप्राप्तेश्च नान्तरोपकत्वात् । यद्यपि समर्थ-
प्रवृत्तिजनकत्वमिच्छायामिव दुर्ग्रहं, ज्ञाने तु सुतरां, योग्यात्म-
विशेषगुणत्वस्यैकदा ऽनङ्गीकारात्, तथाऽप्यनुभवस्मरणयोरिव
मनसा कार्यकारणभावग्रह इति नासिद्धिः । न च प्रमात्वस्यैव
कारणतावच्छेदकत्वात् तदग्रहे जनकत्वग्रहो ऽशक्यस्तृणारणि-
मणिन्यायेनानुगतरूपाग्रहे ऽपि कारणत्वस्य सुग्रहत्वात् । अनव-
धृतप्रामाण्येनैवेति । अनुमानाप्रामाण्यशङ्काविरहस्य दर्शयिष्य-
माणत्वादिति भावः ॥

प्रामाण्यनिश्चयेन हीति । अप्रामाण्यमाहकानुमानस्य प्रामा-
ण्यनिश्चयेन तद्विषयस्याप्रामाण्यस्य निश्चयादित्यर्थः । व्यतिरेक-
निश्चयः—व्यतिरेकव्याख्यवधारणम् । तथात्वं-विपक्षत्वमप्रमा-
णमिति यावत् । स्वरूपत-इन्द्रियत्वादिना । धर्मतः-विषयदिना ।

ननु नास्त्येवासौ वादी यः प्रामाण्यनिश्चये ऽपि विप्रतिपद्यते, न हि प्रामाण्यं स्वीकृत्य तन्निश्चये विप्रतिपत्तिः स्वीकारस्य निश्चयफलत्वात् । न चास्वीकृत्य, प्रमाणशून्यविप्रतिपत्तेः सर्वत्र मुलभतया सर्ववादि-विधिनिषेधव्यवहारविलोपप्रसङ्गात् । अनिश्चिते च प्रामाण्ये तदतद्रूपसन्देहो ऽपि क्वचित् दुर्लभः, विशेष-मृतेरभावात् तत्पूर्वकत्वाच्च सर्वसंशयानाम् । नापि सर्वत्राप्रामाण्यासञ्जनं, प्रामाण्यग्रहणोपायानिराकर-णस्याप्रामाण्ये ऽपि तुल्यत्वात् । विकल्पनिर्मितमवि-चारमनोहरं प्रामाण्यादिकमादायापि नास्य दुर्विचार-स्यारम्भः (१), प्रामाण्यानभ्युपगमे विकल्पनिर्माण-स्याप्यसिद्धेः तस्मादस्ति प्रामाण्यादिकं तन्निश्चयश्च तदु-पायस्तु चिन्तामर्हति । एवं चान्वयो ऽस्त्येव तत्त्वथं केवलव्यतिरेक्यनुमानमित्याशङ्क्य 'सम्प्रतिपत्तिरुत्तरम् । अन्वयव्यतिरेको वेति । [४।२] केवलव्यतिरेकवादस्त्वन्व-यानभ्युपगमेन कृत इत्यभिसन्धिः । अनुमानस्येत्युप-

नभुः केवलव्यतिरेक्यन्वयव्यतिरेकिणोरेकत्वासम्भवाद्दिकत्वो-
ऽभङ्गत इत्यत आह । नन्वेति । विकल्पेति । अर्थशून्यवासना-

लक्षणम् । स्वत इति च तदितरस्यापि, स्वतः परतश्च
प्रामाण्यसिद्धेः ॥

ननु समर्थप्रवृत्तिजनकत्वादित्येतावतैव साध्यसिद्धेः
प्रमाणतो ऽर्थप्रतिपत्तावित्यसमर्थविशेषणं व्यधिकरणं
चेत्यत आह । प्रवृत्तिजनकत्वं त्विति । [४१३]

प्रामाण्याद्यभिधानद्वारा हि शास्त्रस्य निःश्रेयसेन
सङ्गतिः, न तु स्वरूपेण, ततो यथा प्रमाणादितत्त्व-
ज्ञानं साध्यतया प्रयोजनं प्रतिज्ञायते तथा प्रमा-
णाद्यभिधेयतया ऽपि प्रतिज्ञेयं भवति । न च तदभि-
धेयताप्रतिज्ञानमत्र, तस्मादभिधेयत्वाप्रतिज्ञानान्न
प्रमाणादयः शास्त्रेणाभिधीयन्त इति श्रोतृबुद्धानुरो-
धेनाशङ्क्य सूत्रकारहृदयानुरोधेन वार्त्तिकमुत्तरयति ।
स्यादेतदिति । [४१७]

मात्रप्रभवविकल्पव्यवहृतमित्यर्थः । स्वत इति परमताभिप्रायम् ॥

ननु प्रमाणादीनां शास्त्रेणाऽनभिधानशङ्का ऽनुभवबाधितेति
शङ्काबीजमाह । प्रामाण्यादीति । यथा प्रमाणादितत्त्वज्ञानान्नि-
श्रेयसाधिगम इति लपितं न तथा प्रमाणादयो ऽत्राभिधेया इति
भणितमिति न ते शास्त्रेणाभिधीयन्त इति प्रथमसूत्रश्रोतुः
शिष्यस्याभिमानाच्छङ्केयमित्यर्थः । श्रोता-प्रथमसूत्रश्रोता शिष्यः ।
सूत्रकारहृदयम्—प्रामाण्याद्यभिधीयत एवेति रूपम् ।

शिष्याकाङ्क्षाक्रमेण हि शास्त्रं प्रवृत्तम् । अन-
पेक्षिताभिधाने ऽनवधेयत्वप्रसङ्गात् । न च शिष्या-
काङ्क्षा किं वक्ष्यति भवानिति, किन्तु निःश्रेयसं
कुतो ऽधिगम्यत इति, तत्रोत्तरं “प्रमाणादितत्त्व-
ज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम” इति । ततः कथमिति ।
तत्रापि द्वितीयसूत्रमिति । ततः के ? कति ? किं-
लक्षणाः प्रमाणादयः ?, तत्रोद्देशविभागलक्षणानीति ।
ततः कथमिति । तत्र द्वितीयाध्यायादि । एतच्च सर्व-
मनुभवसिद्धं, नात्रापि वचनापेक्षा । उक्ताबोद्धारं प्रति
तु व्याख्यातारो भवन्ति, यत एवमयमाहेति । तदनु-
भवसिद्धमपि प्रमाणाद्यभिधायकत्वं यः कुतश्चिद्द्वामो-
हान्न प्रतिपद्यते तं प्रति व्याख्याता शास्त्रस्य पुरुषश्रेयो-
ऽभिधायकत्वादित्याहेत्यर्थः ॥

ननु श्रेयोऽभिधानमात्रेणापि न प्रमाणाद्यभिधानं
सिद्ध्यति, न हि प्रमाणादिपदार्था एव श्रेयः, अथ
स्वयमेव विवरिष्यति “तत्पदार्थाः प्रमाणादय” इति,

शङ्कां निरस्यति । शिष्येति । व्याख्याता-वार्त्तिककारः ॥

सोपायेवेत्यस्य निवर्त्यांशङ्कामाह । नन्विति । अथेति ।

तथाच “शास्त्रं श्रेयो ऽभिधत्त” इत्यनेन किम् ? अथ श्रेयःशब्दस्य प्रमाणादय एवार्थस्तर्हि (१) “श्रेयः पुनः सुखमहितनिवृत्ति”रिति किमर्थमित्यत आह । यद्यपीति । [४८]

यद्यपि “शास्त्रं पुनः” “पुरुषः पुनः” “श्रेयः पुन”रिति प्रतिपदं गृहीत्वा विवरणं “प्रक्षयेणे”त्यन्तेन स्फुटावभासं, न च “पुरुषा रागादिमन्त” इत्यादावपि विवरणत्वशङ्का, प्रकृतेनासम्बन्धात् । न हि रागादिमन्तं प्रति शास्त्रं न ससाधनं श्रेयो ऽभिधत्ते, न च तं प्रति न तच्छ्रेयो येन वीतरागो विविच्य गृह्यतां, तथापि “तस्मात् तच्छास्त्रं पुरुषश्रेयो ऽभिधत्त” इति मध्यपतितोपसंहार एव विवरणविच्छेदभ्रमो माभूदित्येतदर्थमवच्छिनत्ति । उपभोगात् प्रक्षयेणेत्यन्तेनेति । [४१७]

तत्पदार्थास्तस्य शास्त्रस्य पदानामर्थाः प्रमाणादय इति विवरिष्यति स्वयमेव वार्तिककार इत्यर्थः ॥

तथाचेति । तेनैव शास्त्रस्य प्रमाणाद्यभिधायकत्वे दर्शिते किमनेनेत्यर्थः । तथापीति । न च “श्रेयः पुनः” “पुरुषः पुन”-रिति ग्रहणकशास्त्रस्यपदद्वयविवरणस्याप्ये दर्शनादन्तरोपसंहार-

(१) एवार्थास्तर्हि इति पु० पा० ।

ननु समूहो व्यूहविशिष्ट इत्यसङ्गतं पर्यायत्वादि-
त्यत आह । व्यूह इति । [४१६] ते खल्वमी समूहाः
प्रणोत्पुरुषेच्छानुरोधिनः स्वार्थानुरोधिनो वेत्यत आह ।
एकस्मृतीति । [४१७] यद्यप्येकार्थप्रतिपादनावच्छिन्ना
वर्णाः पदमित्येतावदेव पदलक्षणां तथापि एतदेव

भ्रमा न सश्वत्येवेति वाच्यम् । ग्रहणकवाक्यनेरपेक्षेणाग्रे श्रेयः-
पुरुषयोर्निर्धारणाभिधानमिति भ्रमसश्ववादिति भावः । प्रमा-
णादिवाचकपदग्रहणेनेत्यादिटीकायां पदशब्देन वर्णसमूहमात्रं,
वाचकशब्देन तच्छक्तत्वमुक्तमित्यपौनरुक्त्यम् ॥

प्रसिद्धार्थानादरे हेतुमाह । नन्विति । एकार्थेत्यादिव्यावर्त्तक-
मवच्छेदकमाह । ते खल्विति । एकार्थप्रतिपादनेच्छया वर्णानां
प्रयोक्ता प्रणयनं वा एकार्थप्रतिपादकत्वं वा समूहेत्यर्थः । यद्यप्येति ।

यद्यप्येतद्वाक्येति प्राप्तम् । न च प्रतिपादकत्वं स्मारकत्वं
वाक्यं तु न स्मारकमिति युक्तम् । वाक्यस्यापि स्वसादृश्यतः
किञ्चिदर्थस्मारकत्वात् । सुप्तिङन्तत्वं च प्रत्येकसमुदायाभ्या-
मव्यापकं, नापि विभक्त्यन्तत्वं, सुप्तिङन्तमित्यादीनां पृथगेव
विभक्तिसंज्ञाविधानादननुगमात् । न च पूर्ववर्णानुभवजसंस्काराभि-
व्यङ्ग्यान्त्यवर्णवृत्तिजातिः पदत्वं, देवदत्तीयत्वाद्यनुमापकवर्णवृत्ति-
जातिभिः, मङ्करापत्तेः । तथापि सङ्केतवर्णत्वं पदत्वं प्रकृति-
प्रत्यययोः पृथगेव पदत्वमिष्टम् । शाब्दानुभवाजन्त्यशाब्दानुभव-
कारणपदार्थोपस्थितिजनकतावच्छेदकवर्णत्वं पदत्वमित्यप्याहुः ।

लक्षणं क्षणभङ्गुराणां कथमित्यत उक्तम्, एकंस्मृति-
समारूढा इति । समूहः पदमिति वार्त्तिके शेषः ।
पदसमूहः सूत्रमिति वार्त्तिकम् । तच्चानुपपन्नम् ।
वाक्यविशेषो हि सूत्रं, न च वाक्यसामान्यमपि पद-
समूहमात्रं, गौरवतः पुरुषो हस्तीत्यादेरपि वाक्य-
त्वप्रसङ्गादित्यत आह । एवं स्वार्थेति । [४१८]

समूहो वेदितव्यः—सूत्रत्वेनेति शेषः । सूत्र
समूहः प्रकरणमिति वार्त्तिकम् । तत्र चावान्तर-
समूहभेदे कारणाभावात् शास्त्रमेव सूत्रसमूहरूपं
प्रकरणमिति प्राप्तमित्यत आह । एवं क्वचिदिति ।
[४१९] तद्यथा प्रयोजनाभिधेयसम्बन्धप्रतिपादनमेक-
मर्थमधिकृत्य प्रथमद्वितीयसूत्रयोः समूहः प्रकरणम् ।

टीकायां समूह इत्यत्रोद्देश्ये विधेयाकाङ्क्षायामाह । समूह
इति । समूह इति टीकायाः पदमिति शेषो वार्त्तिके ऽस्तीत्यर्थः ।
एकाक्षरस्यापि पदस्य सत्त्वात् पदमिति वार्त्तिके समूहः शेषो-
ऽनुपयुक्तस्याप्य इत्यर्थ इत्यन्ये ।

एवं “तत्र तत्र वेदितव्य” इत्यस्य लक्षणस्य सूत्रस्य प्राधान्यात्पु-
नः प्रकृतिसङ्कतिरित्यत आह । सूत्रत्वेनेति । न चात्रापि वार्त्तिके
शेष इति वक्तुमर्हतीति वाच्यम् । वेदेन प्रकारविशेषाकाङ्क्षायां
सूत्रत्वेनेति प्रकारवाचिद्वितीयान्तास्यैव शेषत्वेनोचितत्वात् । एताव-

एवं प्रमाणप्रकरणं, प्रमेयप्रकरणं, न्यायपूर्वाङ्गप्रकरणं, न्यायाश्रयप्रकरणं, न्यायस्वरूपप्रकरणं, न्यायोत्तराङ्ग-
प्रकरणमित्याद्युक्तमूहम् ॥

प्रकरणसमूह आङ्गिकमिति वार्तिकम् । तदिदं प्रकरणानामवान्तरैकवाक्यतायामसत्यां न सिद्धतीत्यत आह । प्रकरणानामिति । [४१०१] अस्ति द्व्यमीषां प्रकरणानां सपरिकरन्यायलक्षणत्वमेकमिति तत्प्रमूह आङ्गिकम् । उत्तरस्मिंश्चाङ्गिके न्यायन्यायाभासविवे-
कोपायलक्षणमेकं, तदाऽपि कथाप्रकरणं, हेत्वाभास-
प्रकरणं, छलप्रकरणं, पुरुषाशक्तिलिङ्गप्रकरण-
मित्येवं प्रथमे लक्षणमध्यायार्थः । द्वितीये प्रमाण-
परीक्षा । तृतीये कारणरूपप्रमेयषट्कपरीक्षा । चतुर्थे
कार्यरूपप्रमेयषट्कपरीक्षा । पञ्चमे पुरुषाशक्तिलिङ्ग-
विशेषप्रकरणमिति । एवं द्वितीयाध्यायादावाङ्गिक-

आचं यद्यपि व्यापकं तथा ऽपि स्वल्पाक्षरत्वादिर्विशेषितं सूत्रमिति
भावः । एवमिति । सूत्रजन्यप्रतीत्यजन्यसूत्रजन्यप्रतीतिजनक-
सूत्रसमूहः प्रकरणम् । इत्यमेव चाङ्गिकाद्यपि वक्तव्यम् । प्रकरणा-
ङ्गिकाध्यायार्थाश्च तत्र तत्र दर्शयिष्यामः ।

प्रथम इति । छलपरीक्षाभिन्नजातिनियमस्थान-विशेषलक्ष-

प्रकरणादिसङ्गतीस्तत्रैव दर्शयिष्यामः । तदिदंमुक्तमेवं
तत्र तत्र वेदितव्यमिति ॥ [४।२२]

ननु शास्त्रस्य ससाधनपुरुषश्रेयोऽभिधायकत्वं
प्रतिज्ञाय शास्त्रस्वरूपप्रदर्शनं क्रीपयुज्यते ऽत आह ।
तदेवमिति । [४।२४] शास्त्रस्वरूपव्याख्यानपूर्वकतदर्थ-
कथनं (१) सुगम्भं भवतीत्यभिप्रायः ।

ननु प्रतीतिसिद्धं प्रमाणादीनां षोडशत्वं किमि-
त्यनूद्यत इत्यतस्तन्निराकरणीयामाशङ्कामाह । नन्विति ।
[४।२५] सामान्यविशेषः-साधर्म्यविशेषः । यतोऽस्येति ।
पदसमूहस्य शास्त्रस्य । पदार्थाः पदानां समूहित-
नामर्याः (२) प्रमाणादयः । तस्माच्छास्त्रं-वाक्यरूपं,
पुरुषश्रेयो-वाक्यार्थमभिधत्ते ससाधनमिति शेषः ।

शान्दप्रथमसूत्रोद्दिष्ट-यावत्पदार्थलक्षणमित्यर्थः । उद्देशविभागौ तु
लक्षणतात्पर्यकावेवेति न'तयोर्मुख्यार्थत्वमिति भावः ।

शास्त्रस्वरूपप्रदर्शकत्वस्य स्फुटस्यापि कीर्त्तननिराकार्यां
शङ्कामाह । नन्विति । शङ्कां निरस्यति । शास्त्रस्वरूपेति ।

साधर्म्यविशेष इति । सवेच जातेरभवादिमिति भावः ।

शास्त्रस्य तावत्पदात्मकत्वादस्येति षष्ठानुपपत्तेति समुदा-
येकदेशविवक्षया तानुपपादयति । पदसमूहस्येति । ननु यद्यपि

(१) शास्त्रस्वरूपव्याख्यानमिति पु० पा० । (२) समूहिनामिति पु० पा० ।

कथं निःश्रेयसाय कल्पन्त इत्यापाततः, परमार्थतस्तु
 तेषां काल्पनिकत्वे निःश्रेयसमपि काल्पनिकं तत-
 स्तदर्थं प्रयासो विफलः तस्याऽयत्नसिद्धत्वादित्याशयः ।
 कल्पनाक्वोषस्यानन्तत्वादनन्तात्मान (१) इत्यापाततः,
 परमार्थतो निरात्मान इत्याशयः । नोपमानविषया
 इति । [५।८] यद्यप्युपमानस्य संज्ञासंज्ञिसम्बन्ध-
 परिच्छेदफलस्य शब्दे प्रमाणोऽस्त्येवोपयोगः अगृहीत-
 समयस्य (२) शब्दस्याऽप्रमापकत्वात् । समयस्य च
 प्रायश उपमानेनाकलनात् । तथापि न तेन ते साक्षा-
 द्विषयीक्रियन्ते प्रमाणादय इत्यर्थः । तर्हि शब्दो-
 ऽभिधीयतां स हि साक्षादुपयोगीत्यत आह । यद्य-
 पीति । [५।९] तत्रापीत्यागमविषयपरामर्शः । आगमो

शास्त्रेण प्रमाणादयो नाभिधीयन्ते तथापि शास्त्रं पुरुषश्रेयो ऽभि-
 धत्त एवेत्यत आह । ससाधनमितीति । तथापीति । समयपरि-
 च्छेद एवोपमानस्योपक्षीणत्वान्न वाक्यार्थज्ञाने ऽपि तदुपयोग
 इत्यर्थः । ननु तत्रापि तच्छब्देन आगमपरामर्शं आगमस्वरूपस्यैव
 अनुमानस्वरूपस्यापि मानान्तरमूलकतया नाभिधानं प्रसक्त-
 मित्यत आह । तत्रापीति । आगमविषय आत्मादिः । ते त्विति ।

(१) सङ्कृततात्पर्यटीकायां ५ पृ० ४ पङ्क्तौ कल्पनाः कोषस्य इति विषयसङ्घटित
 भाठः चिन्त्यः । (२) अगृहीतशब्देरित्यर्थः ।

हि यत्र प्रवर्तते तद्विषयमेव प्रत्यक्षमनुमानं वा उपेक्षते । ते तु समूले अपि न स्वविषयप्रवृत्तं प्रमाणमपेक्षते (१) ततो मूलासंभ्रुतविषयत्वात्ते एव दर्शिते इत्यर्थः ।

वैनयिकेति । [५।१।१] विशिष्टो नयः शास्त्रं न्याय-शास्त्रं तज्जन्यबुद्धिविरहिणा इत्यर्थः । नैतान्विविञ्चते-समारोपिताद्रूपादिति शेषः । श्रुश्रूषादिरित्यादिग्रहणेन श्रवणादौ पाठवम् । सन्दिग्धस्यापि जिज्ञासा न भवत्येवानभिमततापवर्गस्येत्यत उक्तं शिष्यस्येति । शिष्य-तथा मुमुक्षुतादिसम्पत्तिमुपलक्षयति । विप्रतिपन्नोऽपि कथामारभमाणो ऽप्यमुमुक्षुर्गलिते ऽहङ्कारेण सापेक्षो भवतीत्यतो निष्फलो जल्पवितण्डारम्भ इत्यत आह । शिष्यमाणस्येति । [५।१।२] मोहादपि मोक्षमिच्छत इत्यर्थः ।

सविकल्पकं निर्विकल्पकमूलमपि न विशिष्टविषयं मानान्तरमपेक्षते अनुमानं च व्याप्तिपक्षधर्मताप्रत्यक्षमूलकमपि न पक्षधर्मताबललभ्यविशेषविषयकं मूलमपेक्षत इत्यर्थः ॥

टीकायां वैनयिकबुद्धीति । शास्त्रपरिशौलनजबुद्धतिशयहीना इत्यर्थः । विवेकः पृथग्बोध इति तत्रावध्यपेक्षायामाह । समारोपितादिति । यद्यपि घटपटादीन् विविञ्चत एव तथापि यद्विष-

७० सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ पा. १

जल्पवितण्डाभ्यां गलिते ऽहङ्कार इति योजना ।
सापेक्षस्य सतः-प्रतिपाद्यतेति वाक्यशेषो ऽप्ये पाठः ।
केनचित्प्रकारेणेति । [५११८] प्रथमसूत्रपाठप्रकारेणेत्यर्थः ।

नन्वसन्दिग्धस्यापि सन्दिग्धीकरणे किमस्य प्रयो-
जनमित्यत आह । असन्दिग्धो ऽपीति । [५१२०] तथा च
प्रमातृणां सापेक्षानामिति शेषः । ते ऽमी दुर्ललिताः
शिष्या यदि मोक्षादावपीन्द्रियाद्यपेक्षन्ते तदा कथं
प्रतिपाद्या इत्यतो वार्त्तिकं पूर्णवति कञ्चिदिति । (१)
[५१२२] दृष्टप्रयोजनोपयोगिनं प्रत्यक्षोपलभ्यमानमित्यर्थः ।

दृष्टप्रयोजनोपयोगिनमेवानुमेयं जिज्ञासव इत्यु-
त्तरत्वापि पूरणीयमित्याह । एवमुत्तरमपीति । [५१२३]

नन्वेतावतापि सापेक्षा अनेनैव शास्त्रेण प्रति-
पाद्याः प्रत्यक्षानुमानाभ्यां चेति व्याहृतमित्यत आह ।

यत्किं मिथ्याज्ञानं संसारहेतुर्न तत् विविञ्चत इत्यर्थः । वाक्यशेष
इति । वाक्यशेषो-भागो यदन्वयेन वाक्यार्थसमाप्तिः सोऽत्रे
टीकायामस्तीत्यर्थः ॥

सापेक्षानामिति । निरपेक्षानामन्यत्र प्रवृत्तावविरोधा-
दित्यर्थः । कञ्चिदित्यत्र विशेषापेक्षायामाह । दृष्टेति । अदृष्ट-
प्रयोजनापेक्षायां शास्त्रेणैव व्युत्पादनादित्यर्थः ।

अयमभिसम्भिरिति । [५।२७] परमपुरुषार्थसाधनं जिज्ञा-
सव इति शेषे न्यायेनेति शेषः । इह यद्यपि सुखं
दृष्टमेव विधायकप्रमाणगोचरमेवेत्यहितनिवृत्तिरदृष्टैव
निषेधप्रमाणगोचर एवेति यथासंख्यमपि सम्भवति ।
तथापि श्रेयः पुनः सुखमहितनिवृत्तिश्चेत्यतो न किञ्चि-
दधिकमुक्तं भवति प्रमाणविशेषसम्बन्धकथनमेव
परम् । न चाभिमतश्रेयोविशेषनिर्द्धारणे कर्तव्यं
विधिनिषेधगोचरत्वोपवर्णनमुपयुज्यत इत्यभिसम्भा-
यान्यथा व्याचष्टे । तत्रापीति । [५।२८] तच्छ्रेयः सुख-
महितनिवृत्तिश्चेति तच्छब्देन द्वयमपि श्रेयस्त्वेन
परामृश्यत इत्यर्थः ।

प्रत्यक्षोपलभ्यस्त्वैवानुमेयातिदेश इति भ्रमं निवारयति । अनु-
मेयमिति ।

ननु तादृशाः श्रुतियोगशास्त्राभ्यामपि व्युत्पाद्यन्त इत्यत
आह । न्यायेनेतोति । न्यायस्यैतच्छास्त्रमात्रव्युत्पाद्यात्वात् ते
ऽनेनैव व्युत्पाद्या इत्यर्थः । उपदेशमपेक्षन्त इति कार्तिके उप-
देशशब्देनान्वीक्ष्यैवाभिमतता । अपदेशमपेक्षन्त इति पाठः । तत्राप-
देशो हेतुवचनमिति सम्प्रदायविदः ।

ननु तच्छब्देन श्रेयोऽवान्तरभेद एव किं न परामृश्यते इत्यत

दृष्टं सुखमित्यत्र दृष्टादृष्टशब्दयोरर्थमुदाहरण-
मुखेन स्फुटयति । स्रक्चन्दनेति । [६।२] ऐहिकमित्यर्थः ।
स्वर्गादीत्यामुष्णिकमर्थः । एवमिति । अहितनिवृत्ति-
रप्यैहिक्यामुष्णिकी चेत्यर्थः ।

नैवं वार्तिके श्रूयत इत्यत आह । चकारलोपा-
दिति । [६।२] चकारयोर्लोपादित्यर्थः । तेन दृष्टसुख-
मदृष्टं च, तथा अहितनिवृत्तिश्चेति वार्त्तिकार्थः । तदयं
संचेषः दृष्टं श्रेयस्तच्च सुखमहितनिवृत्तिश्च, सुखमप्ये-
हिक्यामुष्णिकं च दुःखनिवृत्तिरप्यैहिक्यामुष्णिकी च
तत्र सुखलक्षणं श्रेयो दृष्टमदृष्टं वा नैतच्छास्त्रसाध्यं
तस्य स्रगादियागादिसाध्यत्वात् आत्यन्तिकस्य च
तस्याभावात् । अहितनिवृत्तिरप्यनात्यन्तिकी दृष्टा-
आह । तच्छब्देनेति । अहितनिवृत्तेरपि दृष्टादृष्टभेदात्तस्या-
स्तच्छब्देन परामर्शं लिङ्गानुपपत्तिः स्यादिति सामान्यमेव श्रेयस्त्वं
परामृश्यत इत्यर्थः ।

ननु दृष्टादृष्टत्वं न प्रत्यक्षाप्रत्यक्षत्वं स्वर्गादिसुखस्यापि प्रत्यक्ष-
त्वेनैव हेतुव्याभावात् । नापि विधायकनिषेधकमानगोचरत्वं
स्वर्गसुखस्याप्यभावरूपत्वाभावादित्यत आह । दृष्टं सुखमित्य-
त्वेति । तथापि किं दृष्टादृष्टत्वं सुखस्यैवभिप्रेत्य दृष्टं तावदाह ।
ऐहिकमिति । धर्माधर्मोभयजन्यशरीरापभोग्यमित्यर्थः ।

दृष्टभिन्ना नैतच्छास्त्रसाध्या तस्याः प्रसक्तकण्ठक-
हिंसादिनिवृत्तिसाध्यत्वात् तदंप्रसक्तौ त्वसाध्यत्वात्
अत आत्यन्तिकीमहितनिवृत्तिं निर्धारयितुं पुनर्भि-
नत्तीत्याह । अहितनिवृत्तेरिति । [६।४]

ननु यदि निवृत्तिः प्रागभावो दुःखस्य, स कथ-
मात्यन्तिक उत्तरान्तानवच्छेदो हि आत्यन्तिकत्वं,
प्रागभावस्य तथात्वे प्रागित्येव न स्यात् । अथ निवृत्तिः
प्रध्वंसः, स च सर्व एवात्यन्तिक इति कुतो निवृत्ते-
रात्यन्तिकत्वव्युत्पादनमित्यत आह । आत्यन्तिकत्व-
मिति । [६।६] निवृत्तस्य-निवृत्तजातीयस्य । पुनरनु-
त्पादः-तत्रैवात्मनीति शेषः ।

नन्वेकविंशतिप्रभेदभिन्नदुःखनिवृत्तिरेवात्यन्तिकी

अदृष्टं सुखमाह । आमुष्मिकमिति । धर्ममात्रजन्यशरीरोप-
भोग्यमित्यर्थः ।

निवृत्तस्य पुनरनुत्पादः संसारितादशयामप्यस्तीति व्याचष्टे ।
निवृत्तजातीयस्येति । एकात्मनि निवृत्तजातीयस्यापि दुःखस्यापरा-
त्मन्युत्पत्तिरपवर्गं ऽप्यस्तीति अभ्याहरति । तत्रैवेति । निवृत्तस्य
दुःखजातीयस्य तत्रैवात्मनि पुनरनुत्पादो निःश्रेयसं तद्व्यस्यमये
वक्ष्यामः ।

हेत्वर्थद्वितीयाख्या बीजमाह । नन्विति । ननु तदेव तद्व-

दुःखनिवृत्तिस्तत्कथं हान्येति वार्त्तिकमित्यत आह ।
स चेति । [६।७] निवृत्त्या-निवृत्तिरूपेण लक्ष्यते ।
अत्र च कार्यशब्देन दुःखमुक्तं-कारणशब्देन शरीरन्द्रिय-
विषयमुच्यते । अनुषङ्गि सुखं दुःखिनैककारणत्वात् ।

अथ शरीरादिषु निवृत्तेष्वपि दुःखं किं न भवेत्,
मा भवतु दुःखं, सुखं किं न भवेत्, न ह्यन्यस्मिन्नन्य-
न्निवृत्ते ऽन्यन्न भवति तथा चानुषङ्गिसुखनिवृत्तिः
किमुपवर्त्यत इत्यत आह । न हीति । [६।७] कारणं
विना भवत् कार्यं कार्यतामेव जह्यात् अतः शरीरादि-
ष्वसत्सु दुःखवत् सुखमपि न भवति तस्यापि तत्कार्य-
त्वात्, भवद्वा शरीरादिषु सत्स्वेव भवेत् तथा च
दुःखमपि भवेत् कारणसङ्गावादित्यर्थः । अत्रैवार्थं
वार्त्तिकं योजयति । तद्विदमुक्तमिति । [६।८]

अनेनैव कारणमविद्यादृष्टौ, कार्या प्रवृत्ति, रनु-

क्षणकमपि न भवतीत्यत आह । निवृत्तिस्वरूपेणेति । स्वरूपं
लक्षणं विगिष्टं तु लक्ष्यमित्यर्थः । ननु शरीरादीनां कारणत्वा-
त्तन्निवृत्तौ तत्कार्यं दुःखं न जायत इत्यस्य, सुखदुःखे अपि न दुःख-
कारणे इति “न हीत्यादिना” न तस्माधारणो हेतुरुक्तः स्यादि-
त्यत आह । अथेति । अनेनैवेति । तद्विदमुक्तमिति टीकया

षड्विंशौ धर्माधर्माविति टीकाव्याख्यानमपहस्तितम् ।

शरीरादीनां दुःखत्वमनुभववाधितमित्यत आह ।

गौणोति । [६।८]

ननु घ्राणादिसूत्रे(१) पञ्चेन्द्रियाणि प्रसिद्धानि न च प्रदेशान्तरे ऽपि षडित्यत आह । षष्ठमिति । [६।९] तन्मयुक्त्येति भावः ॥

ननु विषया अप्यनितरतरसाधनसाध्याः पञ्चैव विभागे परीक्षायां च सिद्धा न तु षडित्यत आह । तस्येति । [६।९] सद्यपि बुद्धिमुखदुःखान्यपि मनसो विषयास्तथापि तस्यैव विषयत्वेन दुःखत्वोपचारे यद्विषयीक्रियमाणं दुःखमुपजनयति । वक्ष्यति हि “विषया बोध्यत्वा”दिति । न च बुद्धिर्बुध्यमाना दुःख-

एकविंशतिदुःखान्तगतस्यैव कार्यकारणतदनुपद्विपदेनाभिधानेनैव अविद्यादीनामेकविंशतिदुःखेष्वनन्तर्भावादित्यर्थः ।

दुःखत्वप्रकारानाहेति टीकायां दुःखत्वोपचारप्रकारानाहेत्यर्थः । मध्यपदलोपिसमासात् ।

तन्मयुक्त्येति । परमतमप्रतिषिद्धमनुमतमिति न्यायेनेत्यर्थः ।

संख्यादीनामपि विषयाणां सत्त्वादाह । अनितरेति । एकैकेन्द्रियग्राह्या इत्यर्थः । पञ्चेवेति । गन्धादयः शब्दान्ता इत्यर्थः । न

हेतुः। अव्यति हि “बुद्ध्यस्तु साक्षा”दिति । सुखदुःख-
योस्तु दुःखहेतुत्वमेव नास्ति सुखस्य विजातीयारम्भ-
कत्वे ऽपि रागमात्रारम्भकत्वात्, दुःखस्य विजातीया-
रम्भकत्वादेव, इच्छाद्वेषप्रयत्नास्तु प्रतीयमाना एव
साक्षाद्दुःखं जनयन्ति । तथाहि—सुमुक्षुस्तावदिच्छामि
द्वेषि योगाभ्यासादन्यत्र प्रयत इति प्रतीत्यैव दुःखी
भवति । अहितसाधनत्वेनेच्छाद्वेषप्रयत्नानां तेनाव-
धारितत्वात् । अन्योऽपीष्यमाणालाभेन बुभुक्षितोऽस्मि
पिपासितोऽस्मीति प्रतीत्यै दुःखी भवति हितमेवा-
हितमुपलभ्य द्विषतो निवृत्तभ्रमस्य हितमेव द्वेषि
धिङ्मामिति दुःखम्, एवमनिष्ट एवार्थे इष्टबुद्ध्या यत-
मानस्य निवृत्ते भ्रमे, तथा ऽलसस्य प्रयत्नमुपलभ्यैव
दुःखमित्येत एव मनसो विषयत्वेन निर्दिष्टाः ॥

च बुद्धिरिति । यद्यपि शत्रौ मित्रबुद्धिर्जातिति ज्ञात्वा दुःखायत
इति बुद्धिरपि बुध्यमाना दुःखहेतुः । न च सर्वत्र न तथेति
वाच्यम् । इच्छाया अपि पिपासादेः क्वचित्स्वरूपमत्या एव दुःख-
हेतुतया सर्वत्रातथात्वात् । तथापि शत्रौ मित्रबुद्धिर्जातित्यत्र
बुद्धिज्ञाने ऽपि शत्रुज्ञानस्वावश्यकत्वात् तदेव दुःखहेतुर्न तु बुद्धि-
ज्ञानमिति भावः । सुखस्तीति । सुखमिच्छां दुःखं द्वेषं विजातीय-
मारभत इत्यर्थः ।

ननु जराकुष्ठाद्युपहतदेहस्योपलभ्यमानमेव शरीरं दुःखहेतुस्ततस्तत्रापि विषयत्वेनैव दुःखत्वोपचारः स्यादित्यत आह । यद्यपीति । [३११०] अन्यथाऽस्य दुःखहेतुभावो ऽसाधारण इति शेषः । विषयत्वेन पुनरिदं न षड्भ्यो भिद्यते । असाधारणेन्द्रियसम्बन्धान्निद्यते न तु स्वरूपेण विषयागामनन्तत्वादित्यर्थः ॥

इह यद्य“प्यनुषङ्गोऽविनाभाव” इति वक्ष्यति वार्त्तिककारः, तदुपपत्तये च समाननिमित्ततासमानाधारतासमानोपलभ्यतास्तथापि न तावन्मात्रेणाऽविनाभावो निर्वहति साधारणनिमित्तायामप्यन्यतरासाधारणनिमित्तनिर्वृत्तावेकतरनिवृत्तावितरानुवृत्तिसम्भवात् अत एवाऽऽधारस्योपलब्धिसाधनस्य च साम्ये ऽप्येकतरस्य कारणाभावेनाभावे ऽप्यन्यतरसङ्गावेनाविनाभाव इत्याशङ्क्य सुखस्य दुःखानुषङ्गोपपत्तये दुःखहेत्वनु-

अन्यथेत्यन्याकाङ्क्षायामाह । असाधारण इतीति । स्वरूपसतो ऽपि दुःखहेतुत्वमित्यर्थः । ननु शरीरे ऽपि विषयत्वसत्त्वाद्भिभागव्याघात इत्यत आह । विषयत्वेनेति । उपाधिविभागो ऽयमित्युपहितसाङ्ख्ये ऽपि न विभागव्याघात इत्यर्थः ॥

समानेति । समानं निमित्तं सुखदुःखयोः शरीरादि । समान-

षड्भवेवाह । साधनेति । [६।१५] अतो न द्वितीयसूत्र-
वार्त्तिकटीकाभ्यां विरोधः । साधनपारतन्त्र्यं कार्य-
त्वात् । अकार्यस्य च सुखस्याभावात् । पारतन्त्र्यं च
दुःखहेतुः । यदाह “सर्वं परवशं दुःख”मिति । क्षयित्वं
च सुखस्य समवायिकारणवत्त्वात् । तदपि दुःखहेतुः ।
इष्टवियोगो हि दुःखं जनयतीति । क्षयित्वं कामं
सतीति तु व्याख्यानं दुःखहेतव इति बहुवचनविरुद्ध-
मतः स्वतन्त्रमेव हेतुत्वम् ।

काम इच्छा, सा च सुखतत्साधनयोर्व्यापिका,
न हि सुखं तत्साधनं वाऽनिच्छतः सुखं नाम
सुखसाधनं च । तदपि सुलभं दुर्लभं च । तत्र
दुर्लभेच्छा दुःखैकफलैव । सुलभेच्छा त्वनिषिद्धसाधन-
गोचरा निषिद्धसाधनगोचरा च । तत्र निषिद्धसाध-
नाधारस्तयोरान्ता । समानोपलभ्यता मनीवेद्यतैत्यर्थः । अतो न
द्वितीयेति । इह सुखस्य दुःखहेत्वनुषङ्गो दुःखत्वोपचारबीजमुक्तं
द्वितीयसूत्रवार्त्तिकटीकयोश्च दुःखानुषङ्गो दुःखत्वोपचारबीजमुक्त-
मिति विरोधो नास्ति दुःखानुषङ्गकथनार्थमेवेह दुःखहेत्वनुषङ्ग-
स्योक्तत्वादित्यर्थः ॥

नह्येति । योगिनामपि संसारितादशायां सुखमिच्छतामेव
सुखमिति न व्यभिचार इति भावः । स्वरूपतः कार्यतश्चेति ।

नगोचरा ऽपि स्वरूपतः कार्यतश्चाधर्मजननद्वारिणावश्यं
दुःखफलिति अनिषिद्धमुलभसाधनगोचराऽपि शरीर-
पाठवे सत्यसति वा । तत्र चरमा दुःखहेतुरेव शरीरा-
दिपाठवे सविघ्ना निर्विघ्ना च । तत्र सविघ्ना दुःखमेव
प्रसूते । निर्विघ्ना ऽप्यनिष्टसंभिन्नविषया तद्विपरीता च ।
तत्र प्रथमा ऽवश्यं दुःखहेतुः । द्वितीया तु विफला
सफला च । तत्र प्रथमा दुःखहेतुरेव । द्वितीया तु सवि-
लम्बफला अविलम्बफला च । तत्र प्रथमा ऽवश्यमेव
दुःखहेतुः । द्वितीया ऽप्यनायतिविशुद्धा तद्विपरीता
च । तत्र प्रथमाऽवश्यं दुःखहेतुरेव, द्वितीया तु विषयस्य
परिणतिविरसत्वादुःखमेव प्रसूते अतिव्यामोहादिष्ये-
ध्वेव मग्नस्येच्छान्तरमेव वा उभयथा ऽप्यनर्थमूलमिति ।
एवं सुखानुषक्तः कामो ऽपि दुःखहेतुरिति ।

निषिद्धसाधनगोचरेच्छा' निषिद्धमिच्छामि ततो ऽवश्यमनिष्टं
भविष्यतीति स्वयमपि न दुःखं जनयति स्वजन्याधर्मद्वारा चेत्यर्थः ॥

अनिष्टसंभिन्नेति । मधुविषसम्पृक्तान्नेच्छेत्यर्थः । अनायतीति ।
दुःखदर्कवस्त्रिच्छपाततः (१) सुखं जनयित्वाऽपि दृष्टद्वारेव दुःखहेतु-
रित्यर्थः । परिणतीति । सुखान्ते दुःखावश्यभावादित्यर्थः । इच्छा-
न्तरमिति । दुःखसन्निभविषयकमित्यर्थः ॥

(१) दुःखदर्कवस्त्रिच्छाऽऽपाततः इति पाठकल्पनेऽर्थः शाशुषङ्गच्छत इति भाति ।

ब्रह्मं यद्यपि रागद्वेषमोहप्रवृत्तयो दुःखतदनुषङ्गि-
साधनभावादिन्द्रियादिवत् दुःखत्वेन परिसङ्ख्यातुमु-
चितास्तथापि न शरीरादिव्यतिरेकेणामूषामात्मलाभो
दुःखं प्रति व्यापारो वा । इन्द्रियादीनां पुनर्दोषप्रवृत्त्य-
भावे ऽपि दुःखं प्रति व्यापारो जीवन्मुक्तस्यास्त्येव ।
प्रवृत्तिफलं तु (१) धर्माधर्मौ यद्यपि सुखदुःखहेतू,
तथाप्येकविंशतिविधदुःखमयसंसारनृत्यशालामूलस्तम्भ-
त्वादनयोर्नात्र परिसंख्यानं, न हि भाविनि जन्मान्तरे
शरीरेन्द्रियविषयबुद्धिसुखदुःखान्याहृत्य व्याप्रीयन्ते
यथा धर्माधर्मौ ॥

एतद्देवाभिसम्भाय कारणरूपधर्माधर्मौच्छेदक्र-
मेण कार्यरूपैकविंशतिविधदुःखस्योच्छेदो वार्त्तिककृता
दर्शित इति तथैव वार्त्तिकमवतारयति । उक्तप्रका-
रेति । [६।१६]

प्रवृत्तिफलं त्विति । धर्माधर्मयोरपि रागादेरिव शरीरादिषु
सरस्वेवात्मनापि दुःखत्वेनापरिसंख्यानप्रयोजकं रूपान्तरमप्यस्तीति
तदेवोक्तम् । धर्मस्य यद्यपि न दुःखहेतुत्वं तथापि दुःखानुषङ्गसुख-

ब्रह्म चागामिधर्मादिनिवृत्तावुपायस्तत्साधनप्रवृत्ति-
परित्यागः उत्पन्ननिवृत्तौ तूपभोग इति दर्शितम् ।
तदुभयमप्यनुपपन्नं वाग्बुद्धिशरीरारम्भं परित्यज्य
जीवितुमशक्यत्वात् । मृते ऽपि शरीरान्तरवच्चलेपस्य
दुरपनेयत्वात् । उपभोगश्चाशक्यः अनियतविपाकसमय-
त्वात् । अनन्तत्वादनन्तफलत्वाच्च । भोगावस्थायामप्य-
नन्तकर्मान्तरोत्पादनताया अविरामात् । अथ कथञ्चि-
दुपभोगानुत्पादाभ्यामुत्पन्नानुत्पन्नयोः शक्यः प्रक्षयः
तर्हि शास्त्रवैयर्थ्यप्रसङ्गः, तत एव तत्सिद्धेरित्याशङ्क्य
वार्त्तिकस्थोपस्कुरुते । संशयादीति । [६।१७]

संशयादीत्यादिपदेन चतुर्दशापि न्यायपरिकरत्वेन
सङ्गृहीताः । परमन्यायैत्यनेन मूलमूलीभावव्यवस्थि-
तानि चत्वार्यपि प्रमाणानि । न्यायो मार्ग इव न्याय-
मार्गः निःश्रेयसभूमेः प्राप्तिहेतुत्वात् । हादशविधे-
त्यात्मादिप्रमेयम् । तदनेन शास्त्रस्यावसरोपयोगौ

जननद्वारा ऽख्येवेति भावः । संशयादीत्यादिरनुपयोगमाशङ्क्याह ।
इहेति ॥

वार्त्तिकस्थेति क्वजः प्रतियत्न इति द्वितीयार्थे षष्ठी । चतुर्दश-
संशयप्रयोजनादयः ॥

दर्शितौ । तत्त्वपरिभावेनेत्यनेनाभ्यासस्य । तदेवं पूर्वो-
क्तेन न्यायेन(१) मोक्षसाधनस्य शास्त्रे प्रवृत्तिस्ततः परि-
करज्ञानं, ततो न्यायमार्गपरिशोधनं, ततस्तेन द्वाद-
शविधप्रमेयासादनं, ततो ऽभ्यासः, ततः प्रसङ्ख्यानं,
ततः समूलदोषानुषङ्गनिर्मोक्षः, ततो ऽप्रवृत्तिः, तत
आगामिनोर्धर्माधर्मयोरसञ्चयः, इत्येवमनागतः प्रवाहो
निवारितः ॥

यद्यपि च यावच्छरीरादिभाविनी प्रवृत्तिस्तथा ऽपि
दोषानुषङ्गसहकारिविरहान्नासौ प्रवृत्तिः तत्कार्यास-
मर्थत्वादिति ।

अवसरेति । अवगानन्तरमवसर आत्मादिप्रमेयतत्त्वज्ञाने
चोपयोग इत्यर्थः । अभ्यासस्येति । शरीरादिभिन्नात्मचिन्तन-
स्येत्यर्थः । पूर्वोक्तेनेति । मोक्षापायजिज्ञासामारूपेत्यर्थः । तत
इति । मंगयादिचतुर्दशज्ञानमित्यर्थः । अभ्यासो निदिध्यासनम् ।
प्रसंख्यानं शरीरादिभिन्नात्ममात्राकारः । प्रसंख्यायते साक्षात्क्रियते
ऽनेनेति व्युत्पत्त्या प्रसंख्यानं निदिध्यासनसहकार्यात्मनोयोगः
समाधिरूपो ऽत एवाचिन्त्यमामर्थ्यातिगयो ह्येत्यादिना ऽयमेवापि
दर्शित इत्यन्ये । समूनेति । मूलं मिथ्याज्ञानं तदभावात् तत्कार्य-
रागादिनिवृत्तिरित्यर्थः ।

उत्पन्नभोगमुपपादयति । अनादीति । [६।२०]

यद्यपि यथा ऽनादौ भवपरम्परगायां कर्माणि प्रची-
यन्ते तथा जीयन्तेऽपि, न ह्यारम्भं परं भवस्यानादिता ।
ननूपभोगे कर्मारम्भो ह्यधिकारिशरीरं, तच्च शरीर-
कोटिमध्यपतितमेकं शरीरं कदाचित् किञ्चित् क्वचिदेव,
भोगस्तु नास्त्येव तच्छरीरं यत्र नास्ति, भोगस्य तदाय-
तनत्वात् । तस्मादायव्ययपर्यालोचनया परिमितमंब
कर्म । अत एव नियतविपाकसमयमपि । तस्य च क्र-
मभाविभिरपि कियद्भिः कौञ्चिदेव शरीरैरुपभोगात् प्रचयो
ऽपि न दुरुपपादः, तथा ऽप्यागमप्रामाख्यात् काययौग-
पद्यस्यापि प्रसङ्गान्फलतया सिद्धत्वादनन्ताननियत-
विपाकसमयतां चाभ्युपगम्यैव परिहृतम् । विभूतिमता-
ऽनेककालोपभोग्यमप्येकदा भुज्यत इत्यत्र समुद्रयान-
मुदाहरणम् । योगार्द्धिप्रभावसम्पन्नो विविधफलभागिनो
विचितस्वभावानेकदैव बहून् कायानिच्छामात्रेणैव
निर्मिमीत इत्यत्र दण्डकारण्यसृष्टिरुदाहरणमिति ।

तथापीति । धर्माधर्मजनकप्रयत्नस्य प्रवृत्तित्वादित्यर्थः । एत-
देवाह । तत्कार्येति । कार्ये धर्माधर्मावित्यर्थः ।

कर्मारम्भो हीति । यद्यपि क्वचिदेकस्मिन्नेव कर्मेण यावदा-

द्रुह किञ्चिदाहुः । दुःखनिवृत्तिः पुरुषार्थ एव स्वरूपतो न भवति सोपाधित्वात् । सुखं दुःखाभावे सत्येव भवतीति सुखसाधनान्तरवत् दुःखाभावो ऽपि मृग्यते न तु स एव पुरुषस्य समीहित इति । तदुक्तम् “वरं वृन्दावन” (१) इत्यादि ।

तदनुपपन्नं विपर्ययस्यापि सम्भवात् । भोजनादि-सुखे सत्येव हि बुभुक्षादुःखं निवर्त्तत इति दुःखनिवृ-त्त्यर्थमेव भोजनादिसुखं मृग्यते, न पुनस्तदेव तस्य समीहितमिति किं न कल्प्यते । क्वचिद्दुःखाभावा-भावे ऽपि सुखस्थिष्यमाणत्वादिति चेत् । न । दुःखनि-वृत्तेरपि क्वचित् सुखाभावे ऽपीष्यमाणत्वादेव । दुःख-

भूतमंशुवनरकफलश्रवणाच्छरीरकीट्युपभोग्यं फलमित्याय एव व्ययपिन्नया गरीयान् तथा ऽप्यनादित्वेनाश्वययोर्भूयस्त्वलघीयस्त्वे नियन्तुमशक्ये इत्येवमपरो ऽयं ग्रन्थः ॥

पुरुषार्थः—इच्छाविषयः । स्वरूपतो-मुख्यतः । सोपाधित्वा-दिति । अन्येच्छानधीनच्छाविषयस्यैव स्वतःप्रयोजनत्वादित्यर्थः । तदेव दर्शयति । सुखमिति ॥

क्वचिदिति । शिरो मदीयं यदि याति यास्यतीत्यभिसन्धाय

१) वरं वृन्दावने मूढे प्रदमानत्वं य इच्छति ।

न तु निर्विषयं मोक्षं मनुमर्हति गौतम ॥

निवृत्तौ सत्यां मुखमेव भविष्यतीत्यभिसम्बन्धावद-
स्तीति चेत् । न । सुखावस्थायां नियमतो दुःखविरहो
भविष्यतीत्यभिसम्बन्धापि सम्भवात् । तस्माद्दयद्यपि
दुःखहानौ मुखं सुखे च दुःखहानिर्नियता, तथापि
परस्परनिरपेक्षमेव पुरुषार्थत्वमनयोः, इच्छाया अप्य-
सङ्कीर्णविषयत्वात् ॥

अन्यस्त्वाह-भवत्येव दुःखहानिः पुरुषार्थः, किं
त्वनुभूयमानतया, न हि विषादिजन्यमोहावस्थायां
दुःखनिवृत्तिरिति तदर्थं प्रेक्षावन्तः प्रवर्तन्ते । तस्मा-
न्मोक्षे दुःखहानिरननुभूयमानत्वान्न पुरुषार्थत्वमिति ।

तदुक्तम्—

“दुःखाभावो ऽपि नावेद्यः पुरुषार्थतयेष्यते ।

न हि मूर्च्छाद्यवस्थार्थं प्रवृत्तो दृश्यते सुधीः” । इति ।

तदेतदव्यनुपपन्नं पुत्रादिविधेः गजन्मदुःखहानिमि-
च्छतां केषाञ्चिद्विषयश्लोद्धन्नादावपि प्रवृत्तिदर्शनात् ।

उक्ततरागान्धानां परदारेष्वपि प्रवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । सुखाभावे
ऽपीति । सुखाननुसन्धाने ऽपि दुःखहानार्थं शोकात्यानां शरीर-
हाने प्रवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । असङ्कीर्णमिति ॥ परस्परविषयकान्ये-
च्छानधीनेच्छाविषयत्वादित्यर्थः ।

प्रेक्षावन्तो नैवं कुर्वन्तीति चेत् । न । पुरुषार्थत्वाविरोधात् । न हि परदारेषु शास्त्राङ्गुनिवारिताः प्रेक्षावन्तो न प्रवर्तन्त इति न तत्र कामः पुरुषार्थः । अपि स्वल्पीयः सुखं महाननर्थ इति निवृत्तिः । तथा विषादावपि प्रवृत्तस्य शास्त्रगर्हितत्वादल्पीयाननर्थो निवर्तते महीयान् प्रवर्तत इति न ते प्रवर्तन्ते । इयमेव हि प्रेक्षा यत्पुरुषार्थे (१) लोकशास्त्रविरोधपरामर्शः, न स्वपुरुषार्थत्वादेव, स्वरूपेणोप्यमाणातामात्रनिबन्धनत्वात् पुरुषार्थतायाः । अत एव न यत्र लोकशास्त्रविरोधस्तत्र व्याध्यादिपरिपीडिताः प्रयागवटप्रपातानशनादिना देहं त्यजन्तः प्रेक्षावन्तो दृश्यन्ते । न हि कश्चिद्दुःखनिवृत्तिमनुभविष्यामीति तत्साधनं प्रवर्तते, अपि तु दुःखं हास्यामीति ।

अपि च दुःखनिवृत्तेरनुभूयमानतामात्रं विवक्षितं दुःखनिवृत्तिसत्तावधिर्वा । आद्यक्षेत्रुष्यतु दुर्जनः, चरमे जन्मन्यनुभूयत एव समाधिप्रभावात् आत्यन्तिकी

अनुभवविरोधमाह । न हीति ॥

किञ्च वेदनं प्रतीतिमात्रमनुभवो वा साक्षात्कारो वा । अद्या-

(१) अयमेव हि प्रेक्षावत्पुरुषार्थे इति—भा० २ पु० ।

दुःखनिवृत्तिरनागता, वर्तमानाऽप्यचिरमनुभूयत एव ।
द्वितीये तु प्रसक्तकण्ठकादिदुःखनिवृत्तिरपुरुषार्थत्व-
प्रसङ्गः सर्वदा ऽननुभूयमानत्वात् । तथात्वे वा विषया-
न्तरसञ्चाराभावप्रसङ्गात् निवृत्तेः सर्वदा तादवस्थ्यात् ।
तदिदं निवृत्तेरपुरुषार्थत्वमनुभूयमानतयैव वा पुरुषार्थ-
त्वमिति पक्षत्रयमतिनिर्वलमित्येतदुपेत्य तृतीयं शङ्कते ।
स्यादेतदिति । [६।२६]

तदुक्तं—

“असत्यानि टुरन्तानि समव्ययफलानि च ।

अशक्यानि च वस्तूनि नारभेत विचक्षणः” ॥

सिद्धान्तवार्तिकमुद्दीपयति । यद्यपीति । [६।२८]

तदनेन मधुविषसम्पृक्तान्नभोजनदृष्टान्तेन (१) समव्यय-
फलत्वमपवर्गस्य निराकृतम् । यथा ह्यत्रानर्थभूयस्त्व-
मर्थस्य तु क्षुद्रत्वं न तथा ऽपवर्गं ऽपीति ।

योरसम्भव एव । आगमानुमानाभ्यां मुक्तेस्तदुभयसत्त्वात् । अन्ये
त्वाह । चरम इति । योगप्रभावात् सर्वविषयकज्ञानवर्द्धिर्वीनि-
भिरनागताया मुक्तेः साक्षात्कारादित्यर्थः ।

ततो दुर्जनतरो यदि वर्त्तमानदुःखाभावाविषयसाक्षात्कारविष-
यतयैव दुःखाभावस्य पुरुषार्थत्वं मन्यते तत्राह । वर्त्तमानापीति ॥

(१) भोजनेति क्वचित् नास्ति ।

एतेनैतदपि निरस्तम् । यथा दुःखशबलं संसार-
सुखमनादेयं, तथा सुखंशबलतया दुःखमप्युपादेयं किं
न स्यात्, दृश्यन्ते हि सुखार्थिनो यागादिदुःखमनु-
भवन्त इति ।

“यस्य दुःखमुपादेयं हेयं तस्य किमुच्यताम् ।

हेयहीनस्य का मुक्तिः केन वाप्युपदिश्यत” इति ।

यस्तु बलवद्दुःखतिमिरनिरन्तरात् संसारकान्ता-
रात् सुखखद्योतिकामु श्योतमानास्वपि विभेति तं
प्रत्ययं निस्तमस्कृतया सुगमो मार्ग उपदिश्यत इति ।
तदिदमुक्तं तेन माभूदेतदित्यादि । [७१४]

योगिनः सार्वज्ञाद्भावमुक्तिविषयकेन चरमदुःखसाक्षात्कारेण
दुःखे नाशितं वर्तमानदुःखाभावविषयकः साक्षात्कारो भोगनाश्या-
दृष्टनाशान्नश्यतीत्यचिरमनुभवस्तस्यापोत्यर्थः । न तर्पति । दुःख-
भीरवो ऽल्पतरदुःखानुषङ्गेणापि सुखं परित्यजन्ति बहुतरदुःखानु-
षङ्गमल्योयः संसारसुखं तु नितरां हेयमिति तेषां सुखस्यानुपादेय-
तया तद्धाने व्यय एव नास्तीत्यर्थः ।

यस्य दुःखमिति । यद्यपि यस्य सुखं हेयं तस्य किमुपादेय-
मिति तुल्यम् । न च दुःखनिवृत्तिरैवोपादेया, तर्हि केवलं दुःखं
हेयं सुखशबलं उपादेयमित्यपि तुल्यं तथापि सुखे सत्युत्तरकालं
सुखासम्भिनस्य दुःखस्यावश्यकतया केवलदुःखस्य हानुं शक्यतया

नन्वेवं सति नास्य सर्वार्थता, तथा च जगतः
शमायेत्यनेन विरोध इत्यत आह । अविवेकिनाम-
पीति । [७१५] यद्यपि कस्य चिदप्रवृत्तावपि न सर्वार्थ-
तास्य हीयत इति प्रपञ्चितमधस्तात्, तथापि हेयं हेय-
त्वेनाशुक्लन्तो मन्दाः कारुणिकेन ग्राहयितव्या इत्यर्थः ।

ननु शास्त्रेण तत्त्वज्ञानाद्वैराग्यं, वैराग्याच्छास्त्रे
प्रवृत्तिरिति दुरुत्तरमितरतराश्रयत्वमित्यत आह ।
शास्त्रे प्रवृत्तीति । [७१६] दुःखादुद्विजतो भोगवैमुख्यमात्र-
मिह वैराग्यं विवक्षितं न तु रागाभाव एवेत्यर्थः ।

इष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारफलतया द्वैविध्यशङ्कामपन-
यति । ऐकरूप्यं चेति । [७१७]

केवलदुःखहानाश्च प्रवृत्तः शरीरादिदुःखहेतुनिवृत्त्या ऽर्थतः सुख-
निवृत्तिमप्यासादयतीति भावः ।

अविवेकिनां विवेकाधानोपायकीर्तननिवर्त्तनीयां शङ्का-
माह । नन्वेवमिति । पुरुषविशेषं प्रत्युपदेशे सतीत्यर्थः ।

ननु रागाभाव एव वैराग्यं कुतो न व्याख्यातमित्यत आह ।
नन्विति । भोगवैमुख्यमिति । परिणतिविरसतया ऽलं सुखसाधनै-
रिति निर्वेद इत्यर्थः ।

ननु प्रवृत्तेरेव हेरूप्यसम्भवे तद्वैमुख्यं कुतो व्याख्यात-
मित्यत आह । इष्टानिष्टेति ।

६० सटीकन्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १]

ननु पुरुषभेदेनापि प्रवृत्तौ द्वैविध्यमेव, न हि कश्चित् दुःखमप्याप्तुं प्रवर्तते, नापि सुखहानायापीत्यत आह । पुरुषभेदो रागवैराग्याभ्यामिति । [७८]

ननु सुखस्य हेयत्वमेव कुत इत्यत आह । प्राप्त-
व्यस्येति । [७८] अविवेकिनां तु प्रवृत्तिर्द्विरूपेत्युक्तम् ।
वार्तिककृतेति शेषः ।

(इति प्रमाणत इत्यादिवाक्यतात्पर्यव्याख्याव्याख्यानम् ।)

प्रकृतमुपसंहरन्नेवाप्रकृतोपनिपातशङ्कामप्यपनेतुं
वृत्तवर्तिष्यमाणमनुकीर्तयति । तदनेनेति । [७१०]

प्रवृत्तेर्द्वैरूप्यमिष्टानिष्टप्राप्तिहानिफलकतया यद्युच्यते तदा
रागिप्रवृत्तितो वीतरागप्रवृत्तौ न कश्चिद्विशेष उक्तः स्यादित्यर्थः ।
रागवैराग्याभ्यां पुरुषभेदकथनोपयोगार्थमाह । नन्विति । वीतराग-
प्रवृत्तिरनिष्टहानार्थतया एकरूपैव रागिप्रवृत्तिस्त्विष्टानिष्टप्राप्ति-
हानिफलकतया द्विरूपेत्युपदर्शनार्थमेतदुक्तमिति परिहारार्थः ॥

हेयत्वमेवेति । तदसिद्धावनिष्टहानार्थैव प्रवृत्तिरित्येव न
स्यादित्यर्थः ।

ननु टीकाकृता नोक्तमत आह । वार्तिकेति ।

(इति प्रमाणत इत्यादिवाक्यतात्पर्यव्याख्याव्याख्याव्याख्यानम् ।)

तदवयवं विवरीतुमुक्ततात्पर्यस्फोरणार्थमिति शेषः ।
 अलौकिकत्वा-ल्लोकस्यास्मदादेर्नित्यपरोक्षत्वात् । अयुक्त-
 मप्रामाणिकम् । विप्रतिषिद्धं-मिथो व्यापकविरुद्धम् ।
 प्रवृत्तै-निष्कम्पप्रवृत्तै । किं तर्हि प्रमाणमिति [७।१०]
 गृहीतमित्यनुवर्तते । रजतज्ञान-मिदं शुक्तभास्वरूप-
 वद्द्रव्यं रजतमित्येवं ज्ञानमित्यर्थः । परिच्छिन्नत्ति-उक्त-
 मर्थमालम्बा परिच्छेदरूपं जायत इत्यर्थः ।

अप्रकृतेति । प्रवृत्तैर्हेविध्यमपुरुषार्थत्वनिरासेना ऽऽत्यन्तिकदुःख-
 निवृत्तावुपयुज्यते ममर्थासमर्थभेदकथनमनुपयोगीति शङ्कामित्यर्थः ।

ननु तात्पर्यव्याख्यानानन्तरमवयवव्याख्यानमुचितम्, अत्र तु
 तात्पर्यव्याख्यानापर्यवसाना “दवयवं विवरीतु”मित्ययुक्तम् इत्यत
 आह । उक्ततात्पर्येति । तथा चास्यापि तात्पर्यव्याख्यानपरतैवेति
 भावः ।

अलौकिकमप्रामाणिकमिति भ्रमं निवारयति । लोकास्येति ।
 अयुक्तत्वे साध्ये विप्रतिषिद्धत्वहेतोः साध्यावैशिष्ट्यं निवारयति ।
 अयुक्तमिति । अगृहीतप्रामाण्यादपि प्रमाणात् प्रवृत्तिदर्शनादाह ।
 निष्कम्पेति । ननु चाप्रमाणादपि प्रवृत्तिर्भवत्येवेत्यत आह । गृहीत-
 मित्तीति । रजतज्ञाने पुणोत्तिविषयत्वं टीकायां नोक्तमिति
 तदाह । इदमिति । एवं शुक्तिज्ञाने ऽपि व्याख्येयम् । ननु ज्ञावं
 परिच्छेदो न परिच्छेदकमित्यत आह । उक्तमर्थमिति ॥

शुक्तिकाज्ञानमपीति । [७१२०] इदं शुक्लभास्वररूपं
शुक्तिकाद्रव्यं न रजतमिति ज्ञानमित्यर्थः ।

यद्येवं कथमनयोर्बाध्यबाधकभाव इत्यत आह ।
केवलमिति । रजतसमारोपापवादाभ्यामिति । [७१२०]
समारोपापवादास्त्रभावतयेत्यर्थः ।

तदेवं परिच्छेदद्वारेण परिच्छेदकमुन्नीयत इति
परिच्छेदस्यैव सामान्यविशेषयोः परिच्छेदत्वापरिच्छेदत्वे
दर्शिते । न चेकस्यैव ज्ञानस्य विरुद्धधर्मसंसर्गः । जात्या
हि बुद्धिरनुभवः स्मृतिश्च । तत्र स्मृतिरप्रमेव । अनुभवस्तु
स्वरूपानुभवो ऽस्वरूपानुभवश्च । सो ऽयं विषयकृतो

समारोपापवादयोर्विद्विरूपतया ताभ्यामिति करणार्थो ऽस-
ङ्गत इत्यत आह । समारोपिति ।

ननु वार्त्तिककारिणाप्रमाणस्य प्रमाकरणसाधर्म्यमुक्तं तत्र प्रमा-
प्रमयोः साधर्म्यव्याख्यानमशुक्तमित्यत आह । तदेवमिति । सामा-
न्यविशेषयोरिति । शुक्लभास्वरवद्रव्यत्वरजतत्वयोरित्यर्थः । यद्यपि
बुद्धिज्ञानपदयोः करणव्युत्पत्त्या प्रमाणमर्थः सम्भवत्येव तथापि
कारणस्य सामान्यविशेषविषयत्वं परिच्छेदद्वारैवोन्नीयत इति
तस्यावृश्यं वाच्यतया भावव्युत्पत्तिमाश्रित्यैव परिहृतं, करणं तु
फलद्वारैवान्नेयमिति भावः । नन्वेकस्यैव प्रमात्वाप्रमात्वे विरुद्धे
इत्यत आह । न चेकस्येति । जात्येति । ज्ञानत्वसाक्षाद्वाप्य

विशेषः । नानाविषया चैका बुद्धिभेदव्यव । ततश्च सैव बुद्धिः स्वरूपावस्थितेनार्थेन निरूप्यमाणा प्रमा । अस्वरूपावस्थितेन तु निरूप्यमाणा ऽप्रमा । अतो भवत्येवाप्रमाणस्यापि सामान्यपरिच्छेदकत्वमिति । अस्ति तावदसमर्थायाः प्रवृत्तिरसाधारणं कारणं तथैवोद्गीयमानं तस्य च व्यापारो विपरीतार्थपरिच्छेद एवासाधारणः । तच्चैवभूतव्यापारोपकरणमप्रमाणमिति व्यवक्रियते । एवं च प्रवृत्तिसामर्थ्यासामर्थ्यसन्देहे ऽपि यदि तज्जनकमप्रमाणमसमर्थैव सा । अथ न तदप्रमाणं तज्जन्या प्रवृत्तिरपि नासमर्थत्वप्रमाणाञ्जियतः समर्थजात्येत्यर्थः । तत्रेति । यथार्थानुभवस्य प्रमात्वान्न तावत्प्रमात्वजातिसङ्कर इत्यर्थः । सो ऽयमिति । जातिकृतत्वे हि विरोधः स्यादित्यर्थः । दिश्यकृतत्वे ऽपि कुतो न विरोध इत्यत आह । नानेति ॥

उक्तान्यायं प्रमात्वाप्रमात्वयोर्योजयति । ततश्चेति । प्रमात्वाप्रमात्वयोर्जातिरूपतायामेकत्र विरुद्धजातिद्वयसमावेशविरोधः स्यादुपाधित्वे तु विषयरूपांशभेदादुभयोपाधिसमावेशे ऽपि नानुपपत्तिरित्यर्थः । सामान्यपरिच्छेदकत्वं सामान्ये विषये प्रमात्वमित्यर्थः । समर्था तु प्रवृत्तिः प्रमाणादेवेति टीकाङ्कदुक्तमुपपादयन्नाह । अस्तीति । कारणवैचिदं विना कार्यवैचिद्वानुपपत्त-

प्रवृत्तिव्यतिरेकः । प्रमाणं चात्रोभयव्यतिरेकग्राहकं
विरुद्धकार्यत्वं लिङ्गं प्रकृतकार्यस्य तद्व्यतिरेकग्राहि च
प्रत्यक्षमध्यवसियमिति । नाप्रमाणादर्थव्यभिचारिणो-
ऽर्थव्यभिचारिज्ञानव्यापारादित्यर्थः (१) । सिद्धो व्यति-
रेकः किं चात इत्यत आह । तथा चेति । [१२४]

रित्यर्थः । ननु व्यतिरेकिणि साध्यव्यतिरेकप्रयुक्तसाधनव्यतिरेक-
ज्ञानं गमकमत्र चादृष्टार्थविषयप्रवृत्तेः सामर्थ्यासामर्थ्यसन्देहे
तत्कारणस्यापि प्रामाण्याप्रामाण्यसन्देहात् कथमप्रमाणात् समर्थ-
प्रवृत्तिव्यतिरेकनिश्चय इत्यत आह । एवं चेति । तथापि तज्जनकं
यद्यप्रमाणं तदा सा प्रवृत्तिरसमर्थैव । अथ प्रमाणं तदा समर्थ-
वेत्यत्रैव किं मानमित्यत आह । प्रमाणं चेति । उभयेति ।
उभयतः-प्रमाणादसमर्थाया अप्रमाणात् समर्थायाः प्रवृत्तेर्व्यतिरेक-
ग्राहकं-विरुद्धकार्यत्वं प्रमाणस्याप्रमाणविरुद्धं कार्यं समर्था प्रवृत्ति-
रप्रमाणस्य तु प्रमाणविरुद्धं कार्यमसमर्था प्रवृत्तिरित्येवं रूपं तदेव
लिङ्गमित्यर्थः । प्रकृतेति । प्रकृतकार्यस्य प्रामाण्यलिङ्गसमर्थप्रवृत्ति-
रूपस्याप्रमाणादपि व्यतिरेकग्राहकं प्रत्यक्षमेव भ्रमेण प्रवृत्तः समर्थ-
प्रवृत्तिव्यतिरेकसमर्था प्रवृत्तिं प्रत्यक्षेण जानातीत्यर्थः । ननु ज्ञानस्य
व्यभिचारित्वमयार्थत्वं धर्मी न करणस्येत्यत आह । व्यभिचारीति ।

स्फुटावभासित्वे ऽपीति चेदित्यनेनाक्षेपः स्फुटावभासः ।

(१) नाप्रमाणादर्थव्यभिचारिज्ञानव्यापारादित्यर्थः-इति-२५० पा० ।

अर्थवत्त्वमर्थाव्यभिचारित्वमर्थाव्यभिचार्यनुभयज-
नकत्वमित्यर्थः ।

ननु तस्या इत्यत्र कथमनन्तरत्वेन प्रकृतामसमर्थां
विहाय व्यवहितत्वेनाप्रकृतापि समर्थैव प्रवृत्तिः परा-
सृश्यत इत्यत आह । असमर्था त्विति । [७।२६] पूर्व-
प्रक्रान्तं योग्यमेव प्रकृतमुच्यते न तदनन्तरोक्तमित्यर्थः । न
न्वनूदितस्यानुवादः क्लोपयुज्यत इत्य आह । सम्प्र-
तीति । [७।२६] पूर्वं व्याख्यातुमिदानीमाक्षेप्तमित्यर्थः ।

आक्षेपसमाधानयोः स्फुटावभासित्वे ऽपि सङ्ग्रह-
विवरणयोः पौनरुक्त्यं परिहरन्नाह । आक्षेपतीति । [७।२७]

सन्देहादपि तत्र तत्र प्रवृत्तिदर्शान्निरुच्छ्वासमा-
क्षेपमुज्जीवयति । न तावदिति । [७।२८]

अमुमेवार्थं भाष्येण संवदति । सेयमिति । [८।१]

उक्ता भाष्यकृतेति शेषः ।

किमतो यद्येवमित्यत । आह । न चेति । [८।१]

नेत्यनेन समाधानम् । यद्यपि विभजत इत्यनेनैव सङ्ग्रहविवर-
णयोः पौनरुक्त्यं परिहृतं, तथाप्याक्षेपतीत्यस्याक्षेपं सङ्गृह्णाती-
त्यर्थः । तेनानेनापि पौनरुक्त्यं परिह्रियत इत्यर्थः ॥

अर्थविनिश्चय-उक्तरूपः श्रेयोहेतुतानुमानसहित इति यावत् । प्रामाण्यावधारणं श्रेयोहेतुतालिङ्गं (१) परामर्शप्रसवोचितमन्तरेणेत्यर्थः ।

एवंरूपता च प्रामाण्यावधारणस्य व्याप्तिस्मरणसाहित्यमेवेति तस्यापि बीजं समुच्चिनोति । श्रेयोहेतुतानुमाननिमित्तव्याप्तिग्रहणञ्चेति । [८५] ताभ्यां विनोति [८६] स्वरूपनिश्चयश्रेयोहेतुतानुमानाभ्यां विनेत्यर्थः । व्याप्तिग्रहणानन्तर्ये ऽपि तत्फलस्यैवानुमानस्य योग्यतया प्रक्रान्तत्वात् । इममेव वार्त्तिकार्थं परिशीलयन् स्फुट-

ननु प्रवृत्तिप्रामाण्यनिश्चययोरेव परस्परान्वेपतया परस्पर-अथत्वं किं न व्याख्यायत अत आह । मन्देहादपीति ।

ननु प्रामाण्यावधारणं विनाऽपि चक्षुरादिनाऽर्थनिश्चयो भवत्येवेत्यत आह । उक्तरूप इति । तदेव विवृणोति । श्रेयोहेतुतेति ।

नन्वनुमित्युत्पत्त्यनन्तरं तत्प्रमाणावधारणं न तु ततः प्रागेवेत्यत आह । श्रेयोहेतुतेति । अनुमितिहेतुलिङ्गपरामर्शप्रामाण्यावधारणमनुमितेः प्रागेव, तदभावे लिङ्गानिश्रेयानुमित्यनुत्पत्तेरित्यर्थः ।

ननु 'समर्थप्रवृत्तिप्रामाण्यावधारणयोरेव परस्परान्वेपितयान्योन्याश्रयोपपत्तौ किं व्याप्तिग्रहणान्तर्भावेनेत्यत आह । एवं

(१) श्रेयोहेतुतालिङ्गपरामर्शेति १५० पा० ।

*Markandeya Purana, Fasc. 5-7 @ /10/ each	...	1	14
*Mimamsa Daršana, Fasc. 10-19 @ /10/ each	...	6	4
*Nyāyavārtika, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
*Nirukta, Vol. IV. fasc. 1-8 @ /10/ each	...	5	0
*Nītiśāra, Fasc. 3-5 @ /10/ each	...	1	14
Nītyācārapradīpikā, Fasc. 1-7 @ /10/ each	...	4	6
Nītyācārapradīpikā Vol. I. Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-3. @ /10/ each	...	6	14
Nyāyabinduṭīkā, Fasc. 1 @ /10/ each	...	0	10
*Nyāya Kusumājāli Prakaraṇa Vol. I, Fasc. 2-6; Vol. II, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	5	0
Nyāyasaṅgraha	...	2	0
Padmāvatī, Fasc. 1-5 @ 2/	...	10	0
*Pārijāta Parvata, Fasc. 3-5 @ /10/ each	...	1	14
Prākṛita-Pāṅgalanī, Fasc. 1-7 @ /10/ each	...	4	6
Prithivīrāj Rāsa. Part II, Fasc. 1-5 @ /10/ each	...	3	2
Ditto (English) Part II, Fasc. 1-5	...	1	0
Prākṛita Lakṣaṇanī Fasc. 1 @ /18/ each	...	1	8
Parāgara Smṛti, Vol. I, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-6; Vol. III, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	12	8
Parāgara, Institutes of (English) @ 1/- each	...	1	0
Pāriksamukha Sūtram	...	1	0
Prabandhacintāmaṇi (English) Fasc. 1-3 @ 1/4/ each	...	3	12
Rasarnavam, Fasc. 1-3	...	3	12
Saddarsana-Samuccaya, Fasc. 1-2 @ /10/ each	...	1	4
Samarājecca Kāha Fasc. 1-3, @ /10/	...	1	14
Sāukhya Sūtra Vṛtti, Fasc. 1-4 @ /10/ each	...	2	8
Ditto (English) Fasc. 1-3 @ 1/- each	...	3	0
*Sankara Vijaya, Fasc. 2-3 @ /10/ each	...	1	4
Six Buddhist Nyāya Tracts.	...	0	10
Srāddha Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
Sragdhara Stotra (Sanskrit and Tibetan)	...	2	0
Sūcruta Saṁhitā, (Eng.) Fasc. 1 @ 1/- each	...	1	0
Suddhikaumudī, Fasc. 1-4 @ /10/ each	...	2	8
Sundaranandam Kavyam	...	1	0
Surya Siddhanta fasc. 1	...	1	4
Syamika Sastra	...	1	0
*Taittreya Brahmana, Fasc. 11-25 @ /10/ each	...	9	6
Pratisakhya, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	1	4
*Taittiriya Saṁhitā, Fasc. 27-45 @ /10/ each	...	11	14
*Tāpdyā Brāhmaṇa, Fasc. 10-19 @ /10/ each	...	6	14
*Tantra Vārtaka (English) Fasc. 1-3 @ 1/4/ each	...	10	0
*Tattva Cintāmaṇi, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-10, Vol. III, Fasc. 1-2, Vol. IV, Fasc. 1, Vol. V, Fasc. 1-5, Part IV, Vol. II, Fasc. 1-13 @ /10/ each	...	24	6
*Tattva Cintāmaṇi Dīdhiṭi Vivṛiti, Fasc. 1, @ /10/ each	...	0	0
Ditto Prakāsa, fasc. 1-2, @ /10/ each	...	1	4
*Tvarthadhigama Sūtram, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	1	14
*Ucchintāmaṇi, fasc. 1, @ /10/ each	...	0	10
Ukādya-Māṅgalanī, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	1	14
*Uśi Sāśai, Fasc. 1-5 @ /10/ each	...	3	2
Upaniṣad-bhava-prapañca-kāṭhā, Fasc. 1-2, 5-13 @ /10/ each	...	6	14
Uvāśagadāśo, (Text and English) Fasc. 1-6 @ 1/- each	...	6	0
Ullāla Carita, Fasc. 1 @ /10/	...	0	10
Varāṇa Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
*Vāyu Purāṇa, Vol. I; Fasc. 3-6; Vol. II, Fasc. 1-7, @ /10/ each	...	6	14
Vaidhāra Pārijāta, Fasc. 1-8 Vol. II Fasc. 1 @ /10/ each	...	5	10
Ditto Vol. II, Fasc. 2-4 @ 1/4/	...	3	12
Vivāharatnākara, Fasc. 1-7 @ /10/ each	...	4	6
Vṛhat Svayambhū Purāṇa, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
*Yoga Aphorisms of Patanjali, Fasc. 3-5 @ /10/ each	...	1	14
Yogusāstra of Hemchandra Vol. I, Fasc. 1-3	...	3	12
<i>Tibetan Series.</i>			
Baudhyastyaśāstrasaṅgraha, Vol. I (Tib. & Sans.)	...	2	0
A Lower Ladakhi version of Kesarakṣa, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Nyāyabindu of Dharmakīrti, Fasc. 1	...	1	0
Paśu-Sam S'hi Tīk, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Hotog brjod dpag Akhri S'hi (Tib. & Sans. Avadāna Kalpala Vol. I, Fasc. 1-3; Vol. II, Fasc. 1-7 @ 1/- each	...	15	0
Sher-Phyin, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. III, Fasc. 1-6, @ 1/ each	...	14	0
<i>Arabic and Persian Series.</i>			
*Alamgir-nāmah, with Index, (Text) Fasc. 1-13 @ /10/ each	...	8	2
Al-Muqaddasi (English) Vol. I, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Akbar-nāmah, with Index, Fasc. 1-37 @ 1/8/ each	...	**	**

Alfāz-i-Akbarī, Fasc. 1-23 @ 1/8/ each	...	33	6
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-7, Vol. II, Fasc. 1-5, Vol. III,	36	0
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-7 Vol 3 @ 1/8/ each	...	20	0
Arabic Bibliography, by Dr. A. Sprenger, @ 1/10/	...	0	10
Asādhānāmāh, with Index, Fasc. 1-19 @ 1/10/ each	...	11	14
Conquest of Syria, Fasc. 1-9 @ 1/10/ each	...	Re.	5 10
Catalogue of Arabic Books and Manuscripts, 1-2 @ 1/- each	...	2	0
Catalogue of the Persian Books and Manuscripts in the Library of the Asiatic Society of Bengal, Fasc. 1-3 @ 1/7 each	...	3	0
Dictionary of Arabic Technical Terms, and Appendix, Fasc. 1-21 @ 1/8/ each	...	31	8
Faṣṣah-i-Nashīdī, Fasc. 1-14 @ 1/8/ each	...	21	0
Fihrist-i-Thalī, or, Fney's list of Shy'ah Books, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Futūḥ-ugh-Shām of Wāqidi, Fasc. 1-9 @ 1/10/ each	...	5	10
Ditto of Asādi, Fasc. 1-4 @ 1/10/ each	...	2	8
History of Gujarat	...	1	0
Haft Asmān, History of the Persian Musnawī, Fasc. 1 @ 1/12/ each	...	0	12
History of the Caliphs, (English) Fasc. 1-6 @ 1/4/ each	...	7	8
Iqānāmāh-i-Jahāngiri, Fasc. 1-3 @ 1/10/ each	...	1	14
Iqābāh, with Supplement, 51 Fasc. @ 1/- each	...	51	0
Ma'ādir-i-Ālamgiri, Fasc. 1-6 @ 1/10/ each	...	3	12
Ma'ādir-ul-Umārā, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-9; Vol. III, 1-10; Index to Vol. I, Fasc. 10-11; Index to Vol. II, Fasc. 10-12; Index to Vol. III, Fasc. 11-12 @ 1/1/ each	...	35	0
Maghāsi of Wāqidi, Fasc. 1-5 @ 1/10/ each	...	3	2
Marḥamū 'L-Ilālī 'L-Mu'Dilā	...	1	0
Muntakhab-u-t-Tawārīkh, Fasc. 1-15 @ 1/10/ each	...	9	6
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-5 and 8 Indexes; Vol. III, Fasc. 1 @ 1/1/ each	...	16	0
Muntakhab-u-Lubāb, Fasc. 1-19 @ 1/10/ each	...	11	14
Ditto Part 3, Fasc. 1	...	1	0
Nukhbāt-i-Eikr, Fasc. 1 @ 1/10/	...	0	10
Nigāmī's 'Ikhrādusmāh-i-Iskandari, Fasc. 1-2 @ 1/12/ each	...	1	8
Qawānīn 's-Suyūd of Khuda Yar Khan 'Albasī, edited in the original Persian with English notes by Lieut. Col. D. C. Phillott	...	5	0
Riyāṣ-u-Salāṭīn, Fasc. 1-5 @ 1/10/ each	...	3	2
Ditto (English) Fasc. 1-5 @ 1/1/	...	5	0
Tadhkirā-i-Khushnawīshān	...	1	0
Tabaqāt-i-Nāṣiri, (English), Fasc. 1-14 @ 1/- each	...	14	0
Ditto Index	...	1	0
Tarikh-i-Firās Shāhī of Ziyāu-d-dīn 'Barnī Fasc. 1-7 @ 1/10/ each	...	4	6
Tarikh-i-Firās Shāhī, of Shams-i-Sirāf Aif, Fasc. 1-6 @ 1/10/ each	...	3	12
Ten Ancient Arabic Poems, Fasc. 1-2 @ 1/8/ each	...	3	0
Tuzuk-i-Jahāngiri, (Eng) Fasc. 1 @ 1/-	...	1	0
Wis-o-Rāmin, Fasc. 1-6 @ 1/10/ each	...	3	2
Zafarnāmāh, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-8 @ 1/10/ each	...	10	16

ASIATIC SOCIETY'S PUBLICATIONS.

1. ASIATIC RESEARCHES, Vols. XIX and XX @ 10/ each ... 20
 2. PROCEEDINGS of the Asiatic Society from 1870 to 1904 @ 18/ per No
 3. JOURNAL of the Asiatic Society for 1870 (8), 1871 (11), 1872 (8), 1873 (8), 1874 (8), 1875 (7), 1876 (7), 1877 (8), 1878 (8), 1879 (7), 1880 (8), 1881 (7), 1882 (6), 1883 (5), 1884 (6), 1885 (6), 1886 (8), 1887 (7), 1888 (7), 1889 (10), 1890 (11), 1891 (7), 1892 (8), 1893 (11), 1894 (8), 1895 (7), 1896 (8), 1897 (8), 1898 (8), 1899 (8), 1900 (7), 1901 (7), 1902 (9), 1903 (8), 1904 (14) @ 1/8/ per No. to Members and @ 2/ per No. to Non-Members
 - N. B.—The figures enclosed in brackets give the number of Nos. in each Volume.
 4. Journal and Proceedings, N. S., 1905, to date, (Nos. 1-4 of 1905 are out of stock), @ 3/ per No. to Members and Rs. 2/ per No. to Non-Members.
 5. Memoirs, 1905, to date. Price varies from number to number. Discount of 25% to Members
 6. Centenary Review of the Researches of the Society from 1784-1884 ... 3 0
 7. Catalogue of the Library of the Asiatic Society, Bengal, 1910, ... 8 0
 8. Moore and Hewitson's Descriptions of New Indian Lepidoptera, Parts I-III, with 8 coloured Plates, 4to. @ 6/ each ... 18 6
 9. Kaṣṣīrābdāmirā, Parts I & II @ 1/8/ ... 3 0
 10. Persian Translation of 'Hajj. Babā of Isfahan, by 'Hajj. Shaikh 'Ahmad-i-Kirmānī, and edited with notes by Major D. C. Phillott. ... 10 0
- Notices of Sanskrit Manuscripts, Fasc. 1-34 @ 1/ each ... 34 0
 Nepalese Buddhist Sanskrit Literature, by Dr. R. L. Mitra ... 5 0
 N. B.—All cheques, Money Orders, &c. must be made payable to the "Treasurer Asiatic Society" only.

BIBLIOTHECA INDICA:
A COLLECTION OF ORIENTAL WORKS
PUBLISHED BY THE ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.
NEW SERIES No. 1313.

न्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः ।

श्रीमद्दयनाचार्यविरचित ।

श्रीवर्द्धमानोपाध्यायविरचित-न्यायनिबन्धप्रकाशनिबन्ध-व्याख्यावहिता ।
NYĀYA-VĀRTTIKA-TĀTPARYĀ-PĀRISUDDHI

BY UDAYANĀCHĀRYA

With a gloss called Nyāya-nibandha-prakāśa by Vardhamānopādhyāya

EDITED BY

Pandit Vinūdhyaevāri Prasād Dvivedin
Librarian Govt. Sanskrit College, Benares.

AND

Pandit Lakshamana Śāstri Drāvīda
Professor, Govt. Sanskrit College Calcutta.

FASCICULUS II.

CALCUTTA:

PRINTED BY UPENDRA NATHA CHAKRAVARTI, AT THE HANSKRIT PRESS,
No. 5, Nandakumar Chaudhury's End Lane,

AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 1, PARK STREET,
1911.

LIST OF BOOKS FOR SALE
AT THE LIBRARY OF THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

No. 1, PARK STREET, CALCUTTA,
AND OBTAINABLE FROM
THE SOCIETY'S AGENTS, MR. BERNARD QUARITCH,
11, GRAFTON STREET, NEW BOND STREET, LONDON, W., AND MR. OTTO
HARRASSOWITZ, BOOKSELLER, LEIPZIG, GERMANY.

Complete copies of those works marked with an asterisk * cannot be supplied.—some
of the Fasciculi being out of stock.

BIBLIOTHECA INDICA.

Sanskrit Series

* Advaita Brahma Siddhi, Fasc. 2, 4 @ /10/ each ...	Rs. 1 4
Advaitachintā Kaustubha, Fasc. 1-3 @ /10/ each ...	1 14
* Agni Purāna, Fasc. 6-14 @ /10/ each ...	5 10
Aitarēya Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-5, Vol. IV, Fasc. 1-8 @ /10/ each ...	14 6
Aitareya Loehana. ...	2 0
* Aṅu Bhāṣhya, Fasc. 2-5 @ /10/ each ...	2 8
Aphorisms of Sāṅghya, (English) Fasc. 1 @ 1/-	1 0
Aṣṭasāhasrikā Prajñāpāramitā. Fasc. 1-6 @ /10/ each ...	3 12
* Atharvāna Upaniṣad, Fasc. 4 5 @ /10/ each ...	1 4
Ātmatattaviveka, Fasc. I. @ /10/ each ...	0 10
Aṅvavāidyaka, Fasc. 1-5 @ /10/ each ...	3 2
Avadāna Kalpalatā, (Sāns. and Tibetan) Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II. Fasc. 1-7 @ 1/ each ...	15 0
Bālam Bhaṭṭi. Vol. I. Fasc. 1-2, Vol. 2. Fasc. 1 @ /10/ each ...	1 14
Bauddhāyana Śrauta Sūtra, Fasc. 1-3 Vol. II, Fasc. 1-3 @ /10/ each	3 12
* Bhāmatī, Fasc. 4-8 @ /10/ each ...	3 2
Bhāṭṭa Dipikā Vol. I. Fasc. 1-6; Vol. 2, Fasc. 1, @ /10/ each	4 6
Bandhyoṣṭatrasaṅgraha ...	2 0
Bṛhaddevatā Fasc. 1-4 @ /10/ each ...	2 8
Bṛhadbhāṣya Purāna Fasc. 1-6 @ /10/ each ...	3 12
Bodhicaryāvatāra of Cāntideva, Fasc. 1-5 @ /10/ each ...	3 2
Cri Cantinatha Charita, Fasc. 1-3 ...	1 14
Caṇḍiśāpī, Fasc. 1-2 @ /10/ each ...	1 4
Catalogue of Sanskrit Books and MSS., Fasc. 1-4 @ 2/ each ...	8 0
Caṭapatha Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1 7, Vol. II, Fasc. I-5, Vol. III, Fasc. 1-7 Vol. 5, Fasc. 1-4 @ /10/ each ...	14 6
Ditto Vol. 6, Fasc. 1-3 @ 1/4/ each ...	3 2
Ditto Vol. VII, Fasc. 1-5 @ /10/ ...	3 2
Caṭasāhasrikā Prajñāpāramitā Part. I, Fasc. 1-14 @ /10/ each ...	8 12
* Caṭurvarṅga Chintāmani, Vol. II, Fasc. 1-25; Vol. III, Part I, Fasc. 1-18. Part II, Fasc. 1-10 Vol. IV, Fasc. 1-6 @ /10/ each ...	36 14
Ditto Vol. 4, Fasc. 7-8. @ 1/4/ each ...	2 8
Ditto Vol. IV, Fasc. 8 9 @ /10/ ...	1 4
Chockavartika, (English) Fasc. 1 7 @ 1/4/ each ...	8 12
* Chrauta Sūtra of Āpastamba, Fasc. 1-17 @ /10/ each	3 12
Ditto Cāṅkhyaṅna, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-4, Vol. III, Fasc. 1-4; Vol. 4, Fasc. 1 @ /10/ each ...	10 0
Ditto Brāhmyam, Fasc. 1-3 @ /10/ each ...	1 14
Dāna Kriyā kumudā, Fasc. 1-2 @ /10/ each ...	1 4
Gadadhara Padbhāṭī Kalāsara Vol. I, Fasc. 1-7 @ /10/ each ...	4 6
Ditto Āchārasāraḥ Vol. II, Fasc. 1-4 @ /10/ each ...	3 2
Golhiliya Grihya Sutra, Vol. I @ /10/ each ...	3 2
Ditto Vol. II, Fasc. 2 @ 1/4/ each ...	2 8
Ditto (Appendix) Golhila Patissista ...	2 0
Ditto Grihya Saṅgraha ...	0 10
Haradāta ...	1 14
Karmaprādīpī, Fasc. I ...	1 4
Kāla Viveka, Fasc. 1-7 @ /10/ each ...	4 6
Kātantra, Fasc. 1-6 @ /12/ each ...	4 8
Kāthā Sarit Sāgara, (English) Fasc. 1-14 @ 1/4/ each ...	17 8
* Karma Purāna, Fasc. 1-9 @ /10/ each ...	4 6
Lalita-Vistara, (English) Fasc. 1-3 @ 1/- each ...	3 0
Madana Pārijāta, Fasc. 1-11 @ /10/ each ...	6 14
Mahā-bhāṣya-pradīpodyōta, Vol. I, Fasc. 1-9; Vol. II, Fasc. 1-12 Vol. III, Fasc. 1-10 @ /10/ each ...	19 6
Ditto Vol. IV, fasc. 1 @ 1/4	

यति । तदिदमुक्तमिति । [८।७] निश्चयानुमाने न' प्रामा-
ख्यावधारणानुमानबीजभूतव्याप्तिग्रहणाभ्यां विना, ते
च न प्रवृत्त्या विना, प्रवृत्तिश्च न निश्चयानुमानाभ्यां
विनेत्याक्षेपमङ्गहः (१) ।

इह च द्विविधा प्रवृत्तिः ऐहिकफला ऽऽमुष्मिक-
फला च । तत्रामुष्मिकफला प्रामाख्यावधारणपूर्वि-
कैव । ऐहिकफला त्वपेक्षितोपायताज्ञानमात्राधीना
अर्थनिश्चयमपि नापेक्षते, प्रागेव प्रामाख्यस्वरूपज्ञानं,
कुतस्तरां तद्विनिश्चयम् । यत्रापि प्रवृत्तेः प्रागेव प्रमाण-
तत्त्वविनिश्चयः तत्राऽप्यसौ स्वहेतुबलादायातो न
प्रवृत्तिं प्रति प्रयोजको ऽन्यथैकान्तिकविजयानिश्चये
रूपता चेति । प्रक्रान्तत्वादिति । समर्थप्रवृत्तिजनकत्वस्य प्रस्तुत-
त्वादित्यर्थः । निश्चयस्यानुमानश्च निश्चयानुमाने ; ते चेति । ते हे
प्रामाख्यावधारणानुमानबीजभूतव्याप्तिग्रहणे इत्यर्थः । "समाधानं
विभजत" इति टीकायां समाधीयते ऽनेनेति समाधानं-सिद्धान्त-
वाक्यं तस्यैव व्याख्येयत्वात् । अत एव पूर्वमाक्षेपवाक्यं विभजत
इत्युक्तम् । विभजते-व्यक्तीकरोतीत्यर्थः ।

ऐहिकफला इति । सन्देहादिष्वयादप्यग्रहीतप्रामाख्यात्
प्रवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । अन्यथेति । यत्रापि युक्तिसमीचीनत्व-

प्रामाण्याच्चेपक एव विजिगीषुः कथायां न प्रवर्त्तत ।
तस्मादर्थानिश्चये ऽपि प्रवृत्तिरित्युभयवादिसिद्धं हृदि
निधाय सिद्धान्तमुपक्रमते । तत्र ब्रूम इति ॥ [८।१।१]

दृष्टार्थेष्विति अदृष्टार्थागमादिव्युदासः तत्र प्रवृत्तेः
फलाभिसम्बन्धानिश्चयात् । अनभ्यासदशापन्नीष्वित्य-
भ्यासदशापन्नपिटवचनादिव्युदासः । ते हि प्रमाण-
तया प्रवृत्तेः प्रागेव निश्चीयन्ते । अभ्यासश्चाऽविपरीतो
विवक्षितः । तेन स्वात्मन्यभ्यासे ऽपि प्रवृत्तिसामर्थ्या-
देव तन्निश्चयो ऽविपरीताभ्यासविरहात् । स च विषय-

निश्चयाद्द्विजयनिश्चयस्तत्रापि स स्वहेतुवलायातो न प्रवृत्तिप्रयो-
जकस्तं विनापि विजयसन्देहात् प्रवृत्तिदर्शनादित्यर्थः । “सत्यं न
स्वनः प्रामाण्यावधारण”मिति टीकायां परतः प्रामाण्यावधारणे
ऽन्योन्याश्रयात् स्वन एव प्रामाण्यावधारणमितीत्यमङ्गीक्रियेतापि,
किं तु तदयुक्तयुक्त्या निरस्तमित्यभिप्रेत्य तदप्यनृदितम् । “प्रवृत्ति-
सामर्थ्याद्देवे”ति टीकायामेवकारेण तज्जातीयत्वमात्रव्युदासः ।
अनभ्यासदशापन्ने ऽपि क्वचिदाप्तवाक्यात् प्रामाण्यावधारणात् ॥

तेनेति । आत्मनः शरीरतया ऽभ्यासे ऽपि न तस्य शरीरत्व-
नियय एवमन्यत्वापि भ्रमाभ्यास इत्यर्थः । एतच्च तज्जातीयत्व-
यास्तप्रामाण्यव्यतिरेकपरम् । क्लृप्तो भ्रमाभ्यासे प्रवृत्तिसामर्थ्य-
स्त्वाप्यभाव एव । स चेति । स चाभ्यासः क्वचिद्विषयगोचरो

गोचरस्तन्नान्तरीयकार्थगोचरो वा तज्जातीयत्वावधारणोपायो यत्र स्वरूपतो ऽपि नास्ति तत्र प्रवृत्तिसामर्थ्यादिव तद्गोचरस्य प्रामाण्यावधारणं, यथा वैद्यवचनादनर्थनिवृत्तिं सम्भावयतो ऽसंस्तुतप्रदेशस्थितेषु (१) मूलेषु, यत्र तु स्वरूपाभ्यासो ऽस्त्वैव तद्गतं तु श्रेयःसाधनत्वमनभ्यस्तं तत्र प्रवृत्तिसामर्थ्येन तत्साधनत्वग्राहिणः प्रामाण्यं, यथा ऽग्निः पाकादिसमर्थ इति सम्भावितान्नत्वस्य वचनादुपलभ्य स्वयं पचतः । यत्रापि श्रेयःसाधनत्वाभ्यासः स्वरूपे त्वनभ्यासस्तत्रापि स्वरूपगोचरस्यैव प्रामाण्यं प्रवृत्तिसामर्थ्यादवसीयते, यथा

यथा कुड्याद्येकव्यक्तिगोचरः, क्वचिद्विषयनान्तरीयकधर्मगोचरो यथा पृथिवीत्वनान्तरीयकगन्धगोचरः प्रामाण्यानुमितिजनकपरमर्शगोचरतज्जातीयत्वावधारणोपाय इत्यर्थः । स्वरूपतो ऽपीति । अपिः श्रेयःसाधनत्वाग्राससमुच्चये । असंस्तुतेति । परिचितप्रदेशस्यस्य पूर्वं प्रत्यक्षादिना ऽनुभूतत्वेनाभ्यस्तत्वात् । ततश्चासंस्तुतप्रदेशस्थेनानेन मूलेन ज्वरो नश्यतीति श्रुतवैद्यवचनः प्राप्य मूलं ज्वरनाशं चासाद्य वैद्यवाक्यजबुद्धेः प्रामाण्यं निश्चिनोतीत्यर्थः । यत्र त्विति । यत्र बङ्गिगोचरो ऽभ्यासो ऽस्त्वैव पाकसाधनत्वगोचरो नास्ति तत्रान्नवचनात् प्रवृत्तः पाकमासाद्या ऽऽप्त-

(१) असंस्तुतप्रदेशस्थितेषु इति २ पु० पा० ।

ऽग्निः पाकादिसमर्थ एवेति निश्चितवतो ऽपरिचित-
वनवङ्गी । सर्वत्रैवार्थभूयस्त्वं विपर्यये त्वनर्थमान्दां
सम्भावयतः प्रवृत्तिः स्वरूपश्रेयःसाधनत्वनिश्चये ऽपि
फलसन्देह इवेत्याह । नो खल्विति ॥ [८५१०]

तदमी संशयाना अपि प्रवर्त्तमानाः फल इव
स्वरूपश्रेयःसाधनत्वयोरिति शेषः । प्रमाणस्य-स्वरूप-

वाक्यस्य प्रामाण्यं निश्चिनोतीत्यर्थः । अपरिशीलितेति (१) । वङ्गिः
पाकसमर्थ इत्यभ्यासेनापरिचितवनवङ्गी प्रवृत्तः फलमामाद्य
तज्ज्ञानप्रामाण्यं निश्चिनोति न तु प्रागेवेत्यर्थः । ननु प्रकृते प्रव-
र्त्तकज्ञानप्रामाण्यसन्देहादुपायत्व एव सन्देहः यत्र च फलसन्देहात्
प्रवृत्तिस्तत्रोपायतायां निश्चय एवेति वैषम्यमित्यत आह । सर्वत्रै-
वेति । अर्थभूयस्त्व-मनिष्टापेक्षया इष्टस्य बलवत्त्वं, विपर्यये फला-
भावे अनिष्टस्य लघुत्वमित्येतावन्मात्रं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः साधर्म्यं
पुरस्कृत्यैतदुक्तमित्यर्थः ॥

अत एवानुरूपं विशेषमाह । फल इवेति । यद्यपि “प्रामाण्यं
विनिश्चित्ये”त्यग्निमटीकादर्शनात् प्रामाण्य इति शेषो दातु-
मुचितस्तथापि प्रामाण्यसंशयाहित एव स्वरूप एव श्रेयःसाध-
नत्वसंगये तात्पर्यम् । तत्त्वं प्रमाणविषयत्वमिति वक्ष्यते तथा च

(१) कश्चिन्मूले ऽपरिशीलितवनवङ्गी इति पाठस्तदनुसारेण अपरिशीलि-
तेति पाठो युक्तः ।

ग्राहिणः श्रेयःसाधनत्वग्राहिणश्चेत्यर्थः । तत्त्वं-प्रमाणत्वम्
 अर्थाव्यभिचारिप्रमासाधनत्वमिति यावत् । विनिश्चित्या-
 र्थाव्यभिचारिप्रमाविनिश्चयद्वारेणेति शेषः । तज्जातीय-
 स्थान्यस्यैतावतैव समर्थत्वे ऽभ्यासदशापन्नस्येति दृष्टार्थ-
 प्रमाणसंग्रहार्थम् । तेनायमर्थः यद्यपि दृष्टार्थेष्वभ्यास-
 दशःपन्नेष्वपि प्रयत्तिसामर्थ्यामस्ति तेनापि प्रामाण्य-
 मवधारयितुं तत्र शक्यते, तथापि तज्जातीयत्वलक्षण-
 नैव लिङ्गेन प्रवृत्तेः प्रागेवावधारिते प्रामाण्ये तत्प्रमा-
 तुरुत्तरकालं प्रमित्तैव नास्ति, तन्निबन्धनत्वाच्चानु-
 मानप्रवृत्तेः । यदि पुनः प्रमित्तमानपेक्षं समर्थप्रवृत्तिजन-

प्रमाणतत्त्वं भ्रमे द्रव्यत्वादिकमस्तीत्यत आह । प्रमाणत्वमिति ।
 प्रमाणपूर्वकत्वात् तत्परामर्श इत्यर्थः । प्रमाणत्वं प्रमात्वं मा-
 बोधीत्यत आह । अर्थेति । अर्थाव्यभिचारिप्रमासाधनत्वमित्यत्र
 प्रमापदमनुभवमात्रपरमतौ न पौनरुक्त्यम् । न च प्रमाणपद-
 स्यात् कारणपरत्वे “संवेदनस्यार्थाव्यभिचारिताकथनेन तत्कारणा-
 नामव्यभिचारित्वसुक्तं वेदितव्य”मित्यग्रिमटीकाविरोधः, अत्र
 विशेषणमाने प्रमायां तात्पर्यात् अत्रोक्तस्यैवार्थस्याग्रे उपसंहारा-
 हेति भावः । तथाप्यौपयिकं प्रामाण्यं कथं निश्चयमित्यत आह ।
 अर्थेति ॥

कत्वं परामृश्यते तदा का क्षतिः तेनाप्यनुमीयतां
प्रामाण्यं, प्रमाणसंप्रवस्थापि व्यवस्थापितत्वात् ॥

ननु किमिदं तज्जातीयत्वं ? न तावत्प्रमाणजातीयत्वं
साध्याविशिष्टत्वप्रसङ्गात् । नापि समर्थप्रवृत्तिजनक-
जातीयत्वं, तच्च समर्थप्रवृत्तिसम्बन्धो वा स्यात् तदुप-
हितो वा नियतप्राग्भावः । न तावदाद्यः प्रवृत्तः प्रागे-
वेति वचनात् । नाप्युत्तरः तस्याप्यतीन्द्रियस्य लिङ्गं विना
प्रत्येतुमशक्यत्वात् । लिङ्गं च तस्य प्रामाण्यैकनियतस्य
यद्यस्ति तदा प्रामाण्यमेवानुमीयतां किं तज्जातीयत्वा-
नुमानेन । प्रमाणानियतस्य तु(१) तस्यानुमानेन किम् ।

तेनापीति । यदा पुरुषान्तरेण जिज्ञास्यते तदा स्वयं प्रमित्सा-
विरहे ऽपि परप्रबोधनार्थमित्यर्थः ॥

तदुपहितः तन्निरूपितः । प्राग्भावः-पूर्ववर्त्तिजातीयत्वम् । तस्या-
ऽप्यतीन्द्रियस्येति । न चान्वयव्यतिरेकावेवोक्तौ तौ च प्रत्यक्षावे-
षेति वाच्यम् । प्रमात्वेनैत्रावच्छेदकेन तयोर्ग्रहात् तदग्रहे तयोरप्य-
ग्रहात् । अवच्छेदकान्तरात् तु तद्वहे तेनैव प्रामाण्यानुमाना-
पत्तेरिति भावः । प्रामाण्यमेवेति । व्याप्यव्याप्यस्य तेनापि नियमा-
दित्यर्थः । प्रामाण्यानियतस्य त्विति । प्रामाण्यानुमित्यर्थं

नापि प्रत्यक्षसिद्ध एव कश्चिद्धर्मस्तज्जातीयत्वं, प्रत्यक्षत्वे तस्यानभ्यासदशापन्नगोचरे ऽपि प्रमाणे प्रतीतिप्रसङ्गात् । तथा च प्रवृत्तेः प्रागेव तत्रापि प्रामाण्यावधारणं स्यात्, व्याप्तेरपि प्रागेव प्रतीतत्वात् । न ह्ययं क्वचिदपि तज्जातीयत्वेन प्रामाण्यं नानुमितवान् । तत्र नास्त्येव तज्जातीयत्वं कुतः प्रत्यक्षेण प्रतीयमानता तस्येति चेत् । न । अभ्यासदशापन्नेषु तज्जातीयत्वेन प्रामाण्ये ऽनुमीयमानं प्रवृत्तिसामर्थ्यानुमितप्रामाण्यस्य साधनविकलतया दृष्टान्ताभासत्वप्रसङ्गात् । तस्मात्तज्जातीयत्वमनतिप्रसक्तं (१) न पश्याम इति ।

सत्यं तथापि ज्ञानस्य विषयनिबन्धनत्वात् तत्तद्विषयोपाधय एव ते ते ज्ञानोपाधयस्त्वेरुपधीयमानं ज्ञानमेव तज्जातीयं तस्य भावस्तत्त्वं भवति, ते चोपाधयः प्रतिभेदं स्वसंज्ञाभिरभिधातुमशक्या इति तज्जातीयत्वमित्यनया वाचोभङ्गा दर्शिताः । अत एवात्र वीप्सा

तज्जातीयत्वानुमानात् प्रामाण्यनियमेन च प्रामाण्यानुमानात् व्यर्थं तदनुमानमित्यर्थः । तत्र नास्त्येवेति । अतभ्यासदशापन्नगोचरे प्रमाण इत्यर्थः ।

(१) तज्जातीयत्वमनतिरिक्तम् इति पु० १ पृ० ।

द्रष्टव्या तत्तज्जातीयत्वमिति । तथाहि-अनुभवस्तावत्
स्वरूपप्रकारावालम्बते । तत्र धर्मिस्वरूपेणोपधीय-
मानो ऽनुभवः प्रमैवेति तेन रूपेणानुभूते तस्मिन्
प्रमात्वमेवानुभूतं भवतीत्यग्रे स्फुटीभविष्यति । प्रकार-
विषयस्त्वनुभव उभयथा, कश्चित् स्वरूपप्रकारेणोप-
धीयते कश्चिदस्वरूपप्रकारेणापीत्यतः क्वचित् संशयः ।
तत्र स्वरूपप्रकारेणोपहितमनुभवं विवेक्तुं विशिष्टाः
प्रकारोपाधयो भवन्ति । ते च नियमेन विभ्रमविषय-
विरोधितया निर्धारितस्वभावभेदा गुणादय एव ।
तदिदं सामान्यतस्तावलक्षणसहचरितलक्ष्यविषयज्ञान-
त्वमेव ज्ञानगतं तज्जातीयत्वमिति प्रत्यक्षे गतिः ।
यदा त्वप्रत्यक्षे लक्ष्ये लक्षणेन ज्ञानं जन्यते तदा
ऽनुमानं तदिति तस्यान्यथैव गतिर्भविष्यतीति ।
तत्र द्रव्ये गन्धवति पृथिवीज्ञानमित्यादि सामान्यतः,

विषयोपाधय एवेति । उपलक्षणमिदं शाब्दज्ञानविषयस्या-
ऽऽप्तोक्तत्वादेस्तज्जातीयत्वेनाग्रे ऽभिधानात् ॥ ननु न केऽपि गुणादयो
विभ्रमविरोधितया निर्धारितस्वभावा अस्ततः स्वप्ने ऽपि तदा-
ऽऽकलनादित्यत आह । तदिदमिति । यत्र च लक्षणवदेव लक्षण-
मन्यत्रारोप्यते तत्र यथा न व्यभिचारस्तथा ऽग्रे वक्ष्यामः । तत्रेति ।

करचरणादिमति शरीरज्ञानमिति विशेषतः, गुणेषु
केतक्यादौ सौरभज्ञानं, शङ्खादौ प्रवेतज्ञानमित्यादि,
तर्मणि च वातुलेन तिष्ठता तीव्रवेगासंस्कृतेन चल-
ज्जलादिस्वच्छविलोकनविरहिणा यद्द्रव्यं चलतीत्युप-
लभ्यते तत्तथेति ॥

एवं तेषु विशेषेषु ते ते विशेषा व्यभिचारविरो-
धिनी न प्रतिपदमनुक्रामितुं शक्यन्ते । तदेवं तत्त-

तत्र तेषु तज्जातोयेषु मध्ये द्रव्ये तावत्तज्जातीयत्वमित्यर्थः । न च
गम्यान्तरवति गम्यान्तरवत्त्वज्ञानेषु व्यभिचारः पृथिव्यंशे तेषामपि
प्रमात्वात् । ननु करचरणवति शरीरज्ञानत्वादित्यत्र करचरण-
वत्त्वं नोपलक्षणं व्यावृत्तोपलक्ष्याभावात् । न विषयतया ज्ञानविशे-
षणं, करचरणवत्त्वप्रकारकज्ञानत्वस्य भ्रमेऽपि सत्त्वात् । इदं शरीर-
मिति ज्ञाने शरीरत्वप्रकारकतया तदसिद्धेः । नापि विषयविशेषणं
करचरणवद्विषयकशरीरज्ञानत्वस्य व्यभिचारात् शरीरभ्रमस्यापि
वस्तुतः करादिमद्विषयकत्वात् । नापि करादिशून्ये यच्छरीरत्वेन
ज्ञानं तदन्यत्वे सतीति विवक्षितं शून्य इत्यत्र विषयत्वं समर्थं
इति करादिशून्यविषयकशरीरज्ञानान्यशरीरज्ञानत्वादित्यर्थः, तथा
चासिद्धिः शरीरज्ञानस्य तच्छून्यशरीरत्वादिविषयत्वनियमात् ।
मेवम् । करचरणवद्विशेष्यकशरीरत्वप्रकारकज्ञानत्वस्य लिङ्गत्वात्
शरीरभ्रमे करचरणवतः शरीरस्य विशेषणत्वात् । यत्र चक्रवत्

१०६ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ आ १

दुपाधिविशिष्टतत्तदनुभवत्वमेव तत्तज्जातीयत्वमिति
मन्तव्यम् ॥

तदेवम्भूतस्य ज्ञानस्य विषयनान्तरीयकत्वेनोपा-
ध्यभ्यास एवाभ्यासदशापन्नत्वम् । यत्र तु स एवार्थी
भूयोभूयो ऽभ्यस्तस्तत्र संवादवत्त्वमेव तज्जातीयत्वम् ।
संवादश्च समानासमानजातीयप्रमाणप्रसर इत्यादि
प्रागेव दर्शितमिति ।

एवं तावत् वाच्यप्रत्यक्षं समर्थितम् । प्रत्यक्ष-
समानन्यायतया आगमस्य प्रामाण्यं समर्थयति ।
एवं चेति ॥ [८१७]

अत्रापि तज्जातीयत्वमाप्तप्रणोदकत्वम् । अभ्यास-
दशापन्नत्वं पुनरितस्य भूयोदर्शनन मन्वायुर्वेदे तज्जाती-
यत्वस्य प्रामाण्याविनाभावसिद्धिः मन्वायुर्वेदस्याऽन-

भ्रमिं कृत्वा पूर्ववेगप्रभवाग्रिमवेगरूपसंस्कारवता निश्चलमपि चल-
मुपलभ्यते तत्र व्यभिचारवारणायोक्तं तीव्रवेगासंस्कर्तनिति ॥

स एवार्थ इति । सैव व्यक्त्तिरित्यर्थः ॥

ननु प्रत्यक्षप्रामाण्यसमर्थनानन्तरं क्रमानुरोधेनानुमानप्रामा-
ण्यसमर्थनमुचितं तत्किमागमप्रामाण्यं समर्थेत इत्यत आह ।
एवं तावदिति ॥

भ्यासदशापन्नत्वं तदसिद्धिः । यथा च प्रामाण्यं ग्रहृत्ति-
सामर्थ्येनावधार्यते ऽनभ्यासदशापन्नेषु तथा ऽप्रामाण्य-
मपि ग्रहृत्तिविपर्ययेण । यथा च प्रवृत्तेः प्रागेवाभ्यास-
दशापन्नेषु तज्जातीयतया प्रामाण्यमवधार्यते तथा
ऽप्रामाण्यमपीति मन्तव्यम् । उपाधिविरोधश्च तज्जाती-
यत्वं, तदभ्यास एवाभ्यासदशापन्नत्वं, यथा चन्द्रमसि
चन्द्रद्वयज्ञानं, शङ्खे पीतज्ञानं, गुडे तिक्तज्ञान-
मित्यादि । तस्मात् सन्दिग्धे प्रवृत्तिसामर्थ्यमव-
तारणीयमिति (१) ॥

आप्तप्रणेतृकत्वमिति । यद्यप्याप्तत्वं नाविप्रलम्भकत्वं तदुक्ते
ऽपि व्यभिचारात्, नाप्यभ्रान्तत्वं सर्वविषयाभ्रान्तेरसम्भवात्
भ्रान्तेः पुरुषधर्मत्वात्, यत्र क्वचिदभ्रान्तत्वमनाप्तस्यापि । प्रकृत-
विषयाभ्रान्तत्वं चासिद्धम्, नापि गुणवत्त्वं गुणस्यैवानिर्वच-
नात् । तथापि वेदे मन्त्रायुर्वेदेककर्तृकत्वं वेदत्वमेव वाऽऽप्तोक्तत्वं
अन्यत्र मन्त्रायुक्तस्मृतित्वमेवेति मन्तव्यम् । अनेन मन्त्रेणैदं भव-
तीति प्रतिपादको वेदो मन्त्रवेदः चरकादिमूलभूतश्चाऽऽयुर्वेदः ।
ग्रहृत्तिविपर्ययः-ग्रहृत्तिविसंवादः । प्रथोमस्त्वेवम् । अयं पृथिवी-
ज्ञेनानुभवः पृथिवीत्वाभाववति पृथिवीत्वप्रकारको गन्धवदविशेष-
कपृथिवीत्वप्रकारकनिश्चयत्वादिति व्यतिरेकी ॥

स्यादेतत् । सामर्थ्या पुनरस्याः फलेनाभिसम्बन्धः
अथ फलज्ञानस्यैव कथं प्रामाण्यमवधारणीयमित्यत्र
केषाञ्चिन्मतमाह । न चेति । [८।१६] न पुनरुदन्योप-
शममपि परीक्षत इति-उदन्योपशमज्ञानमपीत्यर्थः ॥

तदेतदनुपपन्नं-फलज्ञानं हि फलस्य सिद्धावस्थस्य
साधनानर्हतया निष्प्रयोजनीभूतत्वाद्वा न परीच्यते,—
तत्तज्जातीयज्ञानस्य सर्वास्वस्थास्वर्याव्यभिचारितया
निःशङ्कत्वाद्देति । न तावदाद्यः फलस्य सिद्धावस्थत्वेन
तत्साधनस्यापि निष्प्रयोजनीभूततया उपरीक्षितत्वप्रस-
ङ्गात् । उत्तरोत्तरफलाभिसम्बन्धे(१) तत्साधनं परीच्यत
इति चेत् फले ऽप्येवमस्तु । सिद्ध एव हि फले परीक्षिते
तत्साधनस्य तथात्वसिद्धावुत्तरफलाभिसम्बन्धः स्यात् ॥

ननु फलज्ञानस्य परीक्षायां प्रकृतं किं दूषणं स्यादित्यत
आह । स्यादेतदिति ।

निष्प्रयोजनीभूतत्वादिति । परीक्षायाः प्रवृत्तिफलकतया
प्रवृत्तेऽसिद्धविषयत्वेन सिद्धाविषयकत्वादित्यर्थः ।

निःशङ्कत्वाद्देति । संशयस्य परीक्षाङ्गत्वादित्यर्थः ॥

उत्तरोत्तरं इति । फलार्थिनस्तत्साधनगोचरप्रवृत्तौ साधनपरी-

नापि द्वितीयः फलज्ञानस्यापि भूयोभूयः स्वप्ना-
दावस्थामु व्यभिचारदर्शनात् । स्वस्थावस्थस्य फल-
ज्ञानं न व्यभिचरतीति चेत् । एवं तर्हि परीक्षितमेव
फलज्ञानं स्यात् । तथाहि यत् स्वस्थावस्थस्य फलज्ञानं
तदव्यभिचारीति व्याप्तिसिद्धौ यत्रैव तथाभूतज्ञानत्वं
पश्यति तत्रैवाव्यभिचारित्वमवधारयत्यनेनाभिप्राये-
णाह ।

वयन्विति । [८१२४] अस्याप्यभ्यासदशापन्नत्वं-
प्रामाण्याविनाभूतलिङ्गीपलम्भस्तथा तज्जातीयत्वं पुनः
स्वस्थावस्थस्य फलज्ञानत्वमेव ॥

ननु यद्विज्ञानं दृष्टान्तयितव्यं तस्यापि प्रामाण्यं
कथमवधारणीयम्, एवं तत्तत्त्वाधनस्यापि दृष्टान्तपरम्प-
रायाः कथमित्याह । न चेति ॥ [८१२५]

ज्ञाया हेतुत्वादित्यर्थः । फले ऽपीति । न ह्यपरीक्षिते फले
तत्त्वाधननिश्चयाधीना प्रवृत्तिर्भवतीति फलमपि परीक्षणीयं
स्यादित्यर्थः ॥

फलज्ञानस्यापीति । स्वप्ने पिपासोपशमनज्ञानस्य भ्रमत्वा-
दित्यर्थः ॥

नन्विदानीन्तनफलज्ञानप्रामाण्यानुमितेः पूर्वफलज्ञानप्रामा-

११० सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिच्छदी [अ. १ आ. १

फलज्ञानस्येत्युपलक्षणम् । तज्जातीयत्वेन लिङ्गेन
प्रामाण्ये साधयितव्ये यदादृष्टान्तीक्रियते तस्य तस्येति
मन्तव्यम् ॥

नन्वेवं प्रवृत्तिसामर्थ्यामनवकाशमेव, न ह्यस्ति
तद्विज्ञानं यत्सर्वथैवापूर्वविषयं, तथा च प्रमाणतो ऽर्थ-
प्रतिपत्तिप्रवृत्तिसामर्थ्ययोः कथमनादित्वमाह वार्त्तिक-
कार इत्यत आह । एतेषु च मध्य इत्यादि । [६।१]
शङ्कितव्यभिचारं-तज्जातीयत्वापरामर्शादिति शेषः ॥

यद्यपि फलं न प्रवृत्तिविषयस्तथापि तत्त्वाधन-
गोचरायास्तत्तन्तानगोचराया एव वा प्रवृत्तेस्तज्जातीय-
ज्ञानपेक्षत्वात् कथमनवस्थेत्यत आह । नन्विति । अनुमित्यङ्ग-
व्याप्तिग्रहविषयत्वेन तदपेक्षा ऽऽवश्यकीत्यर्थः । न चेतीति । अप्रा-
माख्यशङ्काकलङ्काभावेन लिङ्गादिज्ञानस्येवार्थनिश्चायकत्वं तत्कलङ्के
त्वनादितैव परीहार इति भावः ॥

अनादित्वसमर्थनं तत्रानुपपत्तिं विना न घटत इति तामाह ।
नन्वेवमिति ।

ननु प्रमात्वव्याप्यविशेषदर्शनं सति कथं शङ्केत्यत आह ।
तज्जातीयत्वेति ॥

यद्यपीति । प्रवृत्तिजन्यव्यापारविषयस्यैव प्रवृत्तिविषयत्वं न
च फलस्य तथात्वमित्यर्थः । तत्त्वाधनगोचराया इति । शङ्कितव्यभि-

फलान्तरसम्बन्धस्तद्गान्तर्रीयकविजातीयफलसम्बन्धो वा स्वस्य नरान्तरस्य वा प्रवृत्तिसामर्थ्या फलज्ञानस्य द्रष्टव्यम् ॥

तदेवं समानन्यायतया रूपादिबाह्यप्रत्यक्षप्रामाण्य-समर्थनानन्तरं शब्दप्रामाण्यं समर्थ्यं तदुभयोपपत्तये समानन्यायतयैवाऽऽन्तरप्रत्यक्षज्ञानेषु मध्ये फलज्ञान-प्रामाण्यं समर्थितम् । समानन्यायतयैवेच्छाद्विषयप्रत्यक्ष-गोचरस्यापि ज्ञानस्य प्रामाण्यसमर्थनं सूचितमित्यनु-व्यवसायोऽवशिष्यते । तस्य चानुमानसमानन्यायतया-ऽनुमानप्रामाण्यसमर्थनानन्तरमेव समर्थनं करिष्यते इत्यभिप्रायवानाह । अनुमानस्येति ॥ [६१४]

द्विधा हि व्यभिचारशङ्का कारणतः स्वरूपतश्च । सा

चारफलसाधनगोचराया इत्यर्थः । तत्सन्तानगोचराया इति । शङ्कितव्यभिचारफलसाधनजातीयसाधनगोचराया इत्यर्थः । तज्जा-तीयेति । शङ्कितव्यभिचारफलजातीयफलान्तरसम्बन्धः तद्भाष्य-तद्विजातीयफलसम्बन्धो वेत्यर्थः ॥

कारणत इति । अनुमितिहेतुव्याप्तिपक्षधर्मताज्ञानाप्रामा-ण्यशङ्कया कारणतोऽनुमितावप्रामाण्यशङ्का स्यात् ज्ञानत्वेन वा स्वरूपत इत्यर्थः । तत्राद्यायामाह । सा चेति । अनुमितिहेतुव्या-

च व्याप्तिपक्षधर्मत्वग्राहकैरेव प्रमाणैरपनीयत इति
भवति निरस्तसमस्तव्यभिचारशङ्कमनुमितिज्ञानं तस्यै-
वम्भूतस्य स्वत एव प्रामाण्यं निश्चीयत इति शेषः ॥

सिपक्षधर्मताज्ञानप्रामाण्यनिश्चये क्व शङ्केत्यर्थः । स्वत एवेति ।
स्वग्राहकानुव्यवसायादेवेत्यर्थः । प्रामाण्यमित्यत्रोत्पत्तिश्चमि-
शेषजिज्ञासायामाह । निश्चीयत इतीति । निःसन्दिग्धीक्रियत
इत्यर्थः ॥

अनुव्यवसायेनानुमितित्वे ऽनुव्यवसीयमाने तद्वाञ्छकं लिङ्गज-
त्वमपि ज्ञायते व्यञ्जकाग्रहे जातेरग्रहादिति विशेषदर्शने सत्य-
प्रामाण्यशङ्का निरस्यते । न हि सल्लिङ्गपरामर्शजानुमितिराभासी-
भवतीत्यर्थः । यद्वा स्वत एव-सुष्ठु सुतरां वा प्रामाण्यं निश्चीयते
कुतः स्वत एव-परत एव । विशेषदर्शनादप्रामाण्यशङ्कानिराकृत-
विरोधिनिराकृतौ प्रामाण्यानुमितेः सुकरत्वादित्यर्थः । तथा च
प्रामाण्यनिश्चयादिवाप्रामाण्यशङ्काविरहादर्थं निश्चित्य निष्कम्पः
प्रवर्त्यते इति भावः । यद्वा लिङ्गजन्यं प्रामाण्यविषयकमनुमिति
रूपं यज्ज्ञानं जायते तस्मिन् प्रमाभूते ऽनुव्यवसीयमाने तद्वत्
प्रमात्वमप्यनुव्यवसीयते विशेषणस्य पूर्वं ज्ञातत्वादित्यनुमानस्यानु-
मितेः फलस्य निरस्ता समस्ता व्याप्त्याद्यभावविषया शङ्का यस्य
तस्य स्वत एव स्वग्राहकानुव्यवसायादेव प्रामाण्यं निश्चीयते न
त्वनुमितिमात्रस्येत्यर्थः ॥

ननु प्रमाणत्वाविधिषे ऽपि कथमनुमितेरेवं स्वतो,
न प्रत्यक्षादेरित्यत आह । अनुमेयेति ॥ [८१५]

अनुमितिज्ञानं ह्यर्थस्य तथात्वं व्यवच्छिन्ददेवोत्प-
द्यते वङ्गिमानेवायमिति, तथा चाऽनुव्यवसायेनानुव्यव-
सीयमानमिदं स्वस्वार्थावधारणात्मकमेवावसीयते । न
चाविपरीतार्थत्वमनुभवस्याऽनध्यवस्यता ऽवधारणात्मक-
त्वमस्यावसितं भवति । तथा च तदवश्यमवसेयं, तदेव

“अनुमेयाशुभिकारी”त्यस्य “व्याप्तिपक्षधर्मताग्राहकै”रित्यनेन
पीनरुक्त्यमत आह । ननु प्रमाणत्वेति ॥

द्वितीयायां शङ्कायामाह । अनुमितिज्ञानं हीति । अनुमिति-
रर्थस्या ऽतथात्वं व्यवच्छिन्दन्त्येवोत्पद्यत इत्यत्र मानमाहुः । धूमस्य
वङ्गिश्याप्यत्वं वङ्गाभाववदवृत्तित्वम् । तथा च व्याप्तौ वङ्गाभावा-
भावस्य भातत्वात् सामग्रीसत्त्वे कथं नानुमितौ तदवभासः ।
यदा प्रत्यक्षं किञ्चिदवधारणात्मकं भवतीत्यत्र तर्कजन्यत्वं प्रयो-
जकमनुमितावपि तदस्तीति सा ऽप्यवधारणात्मिका । अथवा
केवलान्वयिसाधारणी व्याप्तिः साध्यायोगव्यवच्छेद एव तथा च
वङ्गाभाववति धूमाभावज्ञाने तद्विहित्वेद्यतया साध्यायोगव्यवच्छेद-
स्यापि भानमेव यत्रायोगव्यवच्छेदेन व्याप्तिस्तत्रानुमितावपि
स भासत इति तामनुमितिमधिक्त्येदमुक्तमिति त्वस्मत्पिष्ट-
चरणाः ॥

च प्रामाण्यम् । कदाचिदेवम्भूतानुव्यवसाये ऽपि विपर्यय-
त्वशङ्का तदवस्कन्दतीत्यवशिष्यते सा च लिङ्गसमुत्प-
त्वादेव नास्ति, न हि विशेषदर्शनग्रस्तोत्पत्तौ शङ्काऽव-
काशः, तदेतदाह । न हीति ॥ [६।६]

लिङ्गाकारं विज्ञानं-निश्चिताव्यभिचारमिति शेषः ।

प्रत्यक्षशाब्दज्ञाने तु नायोगव्यवच्छेदात्मके, अपि
त्वारोपानारोपसाधारणविषयावभासिनी, तथा चानु-
व्यवसायेनापि तथैवानुभूयते, न त्ववधारणात्मकतयेति
नोभयोः स्वतः प्रामाण्यग्रहः । अथ दैवादयोगव्यवच्छेदा-
त्मके एवोत्पद्येत अनुव्यवसीर्यते च, तदा च नियामक-
मन्तर्भाव्यैव, तदभावे त्वविशेषादवधारणात्मत्वं परिभूय

तदवश्यमिति । तत् अविपरीतार्थकत्वम् । ननु अविपरीतार्थ-
त्वमनन्निव्याहृतविषयत्वं तच्च न प्रामाण्यमनुमित्याभाससाधा-
रणात् निर्विकल्पकस्याप्रमात्वप्रसङ्गाच्च तस्याऽतद्ग्राह्यत्वाविषय-
त्वाद्दित्यत आह । कदाचिदिति । यद्यप्यनुमित्याभासे ऽप्यनुव्यव-
सायेन तदुल्लिख्यते तथापि तच्छङ्का सल्लिङ्गसमुत्पत्त्वविशेषदर्शना-
न्नास्तोत्वर्थः । अनुमितौ लिङ्गसमुत्पत्त्वभावे हेतुरुक्त एवेति
भावः ॥

नन्वं लिङ्गाभासोच्छेदप्रसङ्गो ऽत उक्तं निश्चितेति । निया-
मकं-व्याप्यमित्यर्थः । अविशेषात्-विशेषादर्शनात् इत्यर्थः ।

तदतद्रूपसाधारणमेवावतिष्ठेत इत्याशयवान्निधायामका-
भावमेवाह । प्रत्यक्षज्ञानं त्विति' । [६।८]

धूमादियुक्तधूमध्वजादिज्ञाने हि यद्यप्यर्थस्याप्यर्थेना-
व्यभिचारो ऽस्ति, यद्यपि चार्थादपि तथाभूतादेव तज्-
ज्ञानं जायते, तथा ऽप्यव्यभिचारो वा तद्ग्रहो वा
प्राक्तनस्तत्राकिञ्चित्कार एव, इन्द्रियापातमात्रादेव युग-
पदुभयोरप्येकज्ञानावभासितया परामर्षकालानपेक्ष-
णात् । अपरामृष्टस्य चानियामकत्वात् । तदिद-

ननु यत्र नियामकान्तर्भावनावधारणात्मकमेव प्रत्यक्षज्ञानं
तत्र विशेषदर्शनप्रभवतया संशयानाक्रान्तत्वात् स्वतः प्रामाण्यग्रहो
ऽस्त्वित्यत्र आह । धूमादियुक्तेति । इन्द्रियापातेति । उभयेन्द्रिय-
सन्निकर्षघटितसामग्रीसमाजादुभयविषयकं तत्र प्रत्यक्षमुत्पद्यते न
तु व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताज्ञानजन्यत्वं तत्राग्निज्ञाने ऽस्तीत्यर्थः ।
अपरामृष्टस्य चेति । व्याप्यत्वेन चाऽभातस्थानियामकत्वात्—
संशयानास्क्रन्दकत्वादित्यर्थः । यत्र च स्थाणुपुरुषसन्देहानन्तरं
करचरणादिविशेषदर्शनात् पुरुष एवायमित्यवधारणात्मिका धीः,
तत्रापि न स्वतः प्रामाण्यग्रहः करचरणादेर्व्याप्यत्वेनाभाने
संशयानादवधारणात्मकत्वानुपपत्तेः, व्याप्यत्वेन तु भाने परा-
मर्षसद्भावादानुमितिरेव तत्र जायते, प्रत्यक्षसामग्रीतो अनु-
मितिसामग्र्या बलवत्त्वात्, अन्यथा परामर्षानन्तरं धारावाहिकं

मुक्तम्—अपि तु सत्तामात्रेणावस्थितादिति । [६।६]
अव्यभिचारिणो ऽपीति शेषः ॥

एतेन शङ्कामात्रमपनीयते ज्ञानान्तरेरिति यदुक्तं
कैश्चित्प्रश्नैस्तम् । शङ्का हि संशय एवाभिधीयते,
स च तत्त्वनिर्णयव्यतिरेकिणा ऽपनेतुमशक्य एवेति तत्त्व-
निर्णयोपायो ऽनुसर्तव्यः । तथा च ज्ञानस्वरूपग्राहिणः
कौण्डेय प्रत्यक्षाद्यन्तराभावे चानुमान(१) एवोपाय इति
तदाह । प्रवृत्तिसामर्थ्यमिति ॥ [६।१३]

स्यादेतत् । यदि प्रत्यक्षशब्दज्ञानयोः परतः
प्रामाण्यं तत्किमनुव्यवसायस्यापि परत एव, तथा
च लिङ्गं निश्चितमेव निश्चायकमित्यनेन न्यायेन लिङ्गा-
परामर्शान्तरमेव स्यादिति मतमाश्रित्येदमुक्तम् । व्यभिचारिणो
प्रत्यक्षे सत्ताव्यवस्थितस्यापि नाव्यभिचारित्वमतः शेषमाह ।
अव्यभिचारिणो ऽपीति । शेष इति ।

शङ्कामात्रमिति । न तु प्रामाण्यमपि गृह्यत इति सात्त्वार्थः ।
स्वरूपग्राहिण इति । अनुव्यवसायस्य प्रामाण्यग्रहणमामर्थ्य
इत्यर्थः । प्रत्यक्षादीत्यादिशब्दाच्छब्दपरिग्रहः ।

ननु चागृहीतप्रामाण्य एवानुव्यवसायो लिङ्गं निश्चाययतु
कुतो ऽनवस्थेत्यत आह । स्यादेतदिति । यद्यपि लिङ्गनिश्चयः

(१) अनुमानमिति युक्तं भा.ति ।

न्तरपरम्पराज्ञानमनवस्थामवतारयतीत्यत आह । ज्ञान-
गतेति । [६११३]

अत्रापि सेव युक्तिरतद्रूपव्युदासिनैव स्वविषय-
मालम्बैवोत्पत्तैस्तथैवानुभवः, उत्पत्तेरेवाऽऽरभ्य विशेष-
ग्रहणग्रस्तत्वाच्च न शङ्कावकाशः । विशेषश्चानु-
व्यवसायत्वमेव, न ह्यजानन्नपि कश्चिज्जानामीत्यनु-
व्यवस्यति, न च शुक्तिकाकारे ज्ञाने रजतं जानामीति
स्यादिति तदिदमुक्तम् । तादृशस्येति ॥ [६११५]

चक्षुरादित एव, तथापि तज्जनितलिङ्गज्ञानप्रामाण्यसंशयाहित-
लिङ्गसंशयान्नानुमितिः स्यात् । यदागृहीतप्रामाण्यमेव ज्ञानं
निश्चयकं तदा व्यवसायो ऽप्यगृहीतप्रामाण्य एव स्वविषयं
निश्चययतु तत्किं प्रामाण्यग्रहणेनेति तस्यापि प्रामाण्यानुसरणे
कारणतो ऽनवस्थेत्यर्थः ॥

युक्तिमेवाह । अतद्रूपेति । येनानुव्यवसायेन प्रामाण्यं विषयोक्तं
तस्मिन्न तु व्यवसाये ऽनुव्यवसायीयमाने प्रामाण्यमपि तन्निष्ठं पूर्ववदेव
गृह्यते । यद्वा ज्ञानानुव्यवसाये व्यवसायविषयस्य प्रतियोगिनो-
ऽवश्यं भानात्तद्वागृह्यत्तरवश्यं भासत इति सो ऽप्यनुव्यवसायो येना-
नुव्यवसायेन तेनातद्वागृह्यत्तविषयक एवानुव्यवसायत इति पूर्वोक्त-
रीतिरित्यर्थः । न ह्येति । न च सुखादी ज्ञानत्वेनानुव्यवसायो
भ्रमरूपो ऽस्तीति वाच्यम् । सुखत्वादेराश्रयमाश्रयव्यङ्ग्यतया सुखादौ

उदलक्षणं चैतत् । सबाह्याभ्यन्तरं धर्मिमात्र-
 गोचरमपि प्रत्यक्षं स्वत एव प्रमाणं, विभ्रमस्यापि
 निगलम्बनस्य क्वचिदनुपपत्तेरिति । उक्तयुक्तिं हृदि
 निधायातिदिगति । एतेनेति [[६॥६] उपमान मुपमिति-
 रित्यर्थः । व्याख्यातं-स्वतो ऽवधार्यं प्रामाण्यतयेत्यर्थः । न
 साक्षात्क्रियमाणे सुखत्वस्यापि ग्रहापत्त्या विशेषदर्शनेन साक्षा-
 त्कारिभ्रमानुपपत्तेः । यैस्तु सुखं ज्ञानमित्यभ्युपगम्यते तेषा-
 म्भौपपत्तिकभ्रमो न साक्षात्कारीत्यर्थः । न चेति । भ्रमे ऽप्यनु-
 व्यवसायेन रजतत्वादिकं व्यवसायप्रकारकत्वेनोल्लिख्यते तच्च तथै-
 वेति भावः ॥

सबाह्याभ्यन्तरमिति । ज्ञानस्य धर्मिविषयत्वे ऽनुव्यवसाय-
 माने प्रामाण्यग्रह इवाप्रामाण्यशङ्का नास्तीत्येव स्वतः प्रामाण्य-
 ग्रहार्थः । धर्मिणि भासमाने व्यावृत्त एव भासत इति नियमा-
 भावादिति भावः ।

अत्रेदं तत्त्वम् । अगृहीतप्रामाण्यमेव ज्ञानं परप्रामाण्यं
 निश्चाययति अप्रामाण्यशङ्काविरहात् । यत्र तु प्रामाण्यबुद्धाव-
 प्रामाण्यशङ्कया प्रामाण्ये संशयस्तत्र प्रामाण्यज्ञानप्रामाण्य-
 निश्चयादेव प्रामाण्यनिश्चयः एवं यावदप्रामाण्यशङ्का ऽनुवर्तते
 तावत् ज्ञानप्रामाण्यनिश्चयादेव प्रामाण्यनिश्चयः । न चैव-
 मनवस्था चरमप्रामाण्यज्ञानस्य ज्ञानाभावात् । कीटिष्मरणा-
 भावेन विषयान्तरसञ्चारेण वा प्रामाण्यसंशयानवश्यभावात् ।

ह्यतिदेशवाक्यार्थज्ञानसादृश्यज्ञानयोः प्रामाण्ये निश्चिते
उपमितिराभासीभवति । यद्यपि चानुमानोपमाना-
नुव्यवसायधर्मिज्ञानानामपि प्रामाण्यं परतो ऽपि शक्य-
ग्रहमेव, सन्ति हि तत्र यथायोगं लिङ्गसादृश्यज्ञान-
समुत्पत्त्वादीनि तज्जातीयत्वलिङ्गानि, तथापि कौष्ठ-
गत्या स्वत एव प्रामाण्यग्रहो ऽत्र मुकर इति स एव
दर्शितः । विप्रतिपन्नं प्रति तु परत एव साधनीयं

अन्यथा ज्ञानानुमितिग्राह्यत्वे ऽपि प्रामाण्यस्थानवस्था स्यात् ।
लिङ्गज्ञानप्रामाण्यानुसरणावश्यभावात् । स्वप्रकाशत्वे ऽपि ज्ञानस्य
प्रामाण्यस्य स्वग्राह्यत्व न स्वग्राह्यं स्वरूपप्रामाण्याभ्यामन्यत्वात् ।
किं तु प्रामाण्यस्य परतो वेद्यतायामनवस्थानात् परिशेषानुमाने-
नान्येन मानेन वा ग्राह्यम् । तथा च तत्रामाण्यस्यापि स्वग्राह्य-
त्वमन्येनेत्यनवस्थापत्तिरिति ॥

उक्तयुक्तिमेव दर्शयति । न ह्यतिदेशेति । अतिदेशवाक्य-
प्रयोक्तृरासत्वं निश्चित एवोपमानावतारात् प्रमाणभूतवाक्यार्थ-
ज्ञानसादृश्यज्ञानजन्यत्वे निश्चिते ऽप्रामाण्यशङ्कानवतारात् । यद्वा
गौरवेषुतेरेषामप्रवृत्तिनिमित्तत्वे ऽवधारिते प्रतियोगिग्रहात्
तद्वातिरेकग्रह इत्युपमितेरप्यवधारणात्मकत्वादित्यर्थः । कौष्ठ-
गत्या वस्तुगत्येत्यर्थः । स्वत एवेति । अनुव्यवसायेनेत्यर्थः । विप्रति-
पन्नं प्रतीतिः ; अनुमितिप्रामाण्यविप्रतिपन्नं प्रति पञ्चात्रयवप्रयोगि-

तदिति परमार्थः । अतः स्वत एवेत्यवधारणं नायोग-
व्यवच्छेदे, नाप्यन्ययोगव्यवच्छेदे, किं तर्हि ? अत्यन्ता-
योगव्यवच्छेद इति ॥

नन्वेतावताऽपि विज्ञानकरणानामिन्द्रियादीनां प्रामा-
ण्यस्य कुतः सिद्धिरित्यत आह । संवेदनस्य चेति ॥ [६११६]

नन्विन्द्रियादयो यदर्थव्यभिचारिणः कथमर्थधि-
यमव्यभिचारिणीं जनयेयुः, तथात्वे वा रासभो ऽपि
वङ्गधियमव्यभिचारिणीं जनयेत् अविशेषादित्यत
आह । न चेति । [६११८] यथाऽऽर्द्धेऽन्धं दहनव्यभिचार्यपि
दहनसम्बन्धाद्दहनाव्यभिचारिणं धूमं जनयन्न नियोग-
पर्यनुयोगावर्हति कारणस्वाभाव्यात्, तथेन्द्रियाद्यप्यर्थ-

नैव मध्यस्थावगमविषयस्य अनेनानुमितिसामग्री सम्पादितेत्येतस्य
निर्वाहात् स्वप्रकाशताभिधाने ऽर्थान्तरत्वप्रसङ्गादित्यर्थः । एवं
सति स्वत एवेत्यनेन विरोधं परिहरति । स्वत इति । विप्रतिपन्नं
प्रति स्वतस्वासिद्धेर्नायोगव्यवच्छेदः, परतो ऽपि सिद्धेर्नान्ययोग-
व्यवच्छेदे ऽवधारणमित्यर्थः । अत्यन्ता ऽयोगिति । कुत्रापि स्वतो
गृह्यत इत्यर्थः ॥

नन्वर्थव्यभिचारिणी ऽप्यर्थव्यभिचारिज्ञानजनने को विरोध
इति शङ्काबीजमाह । नन्विति ।

व्यभिचार्य्यपि तथाविधसहकार्य्यपेक्षं तेनार्थेन सर्व्वन्धात्
तदर्थाव्यभिचारि ज्ञानं जनयेदित्यर्थः ॥

तदेतत्प्रामाण्यं नावश्यं सर्व्वत्रावधार्यते तदाश्रयस्यैव
संवेदनस्य सर्व्वज्ञानवधारणात्, तथा सति चानवस्थायां
विषयसञ्चारो न स्यात् । तस्मात्तौत्रसंवेगितया यत्संवे-
दनमवश्यं वेदनीयं यत्र यत्र चापरो विप्रतिपद्यते जि-
ज्ञासते च, तत्र तत्र प्रामाण्यमुक्तेनोपायेनावधारणीय-
मित्यतो नानवस्थेत्याश्रयवानुपसंहारव्याजिनोक्तमर्थं स-
ङ्कलय्याह । तस्मादर्थसन्देहादिति ॥ [६।२०]

नन्वर्थानिश्चयेनापि प्रवर्त्तमानो न हि तत्साधन-
तामननुमात्रं प्रवर्त्तितुमर्हति अर्थित्वाभावात्, न चा-
हितसाधनत्वानुमानं(१) व्याप्तिग्रहणं विना, न च सो-

नन्वन्योन्याश्रये परिहृते ऽप्यनवस्था तदवस्थैवेत्यत आह ।
तदेतदिति । धर्मिज्ञाने सति तत्प्रामाण्यानुसरणे अनवस्था
तदज्ञाने तु तदभावात् ज्ञानवस्थेत्यर्थः । तौत्रसंवेगितयेति ।
ज्ञानसामग्रोनियतोत्पत्तिकल्पं ज्ञानस्य तौत्रसंवेगित्वं तच्च न
सर्वत्र ज्ञाने ऽस्तीत्यर्थः ॥

ननु चार्थसन्देहादपि प्रवृत्तेः क्व परस्परश्रयत्वमित्यत आह ।

(१) न च तत्साधनत्वानुमानम् - इति सायुः ।

ऽपि 'प्रवृत्तिं विनेति तदवस्थमेवेतरेतराश्रयत्वमित्यत
आह । अर्थस्येति ॥ [६।२४]

यद्यपि प्रामाण्यानिश्चयवदपेक्षितोपायताऽनिश्चयेऽपि
तत्र तत्र ते प्रवर्त्तन्ते तथाऽप्यपेक्षितोपायतां पाक्षिकी-
मध्युररीकृत्य प्रवृत्तिः । न च तत्संशयस्तस्यामनुपलब्धा-
यामन्यत्रापि स्यादतः पुनरुपलब्धिरायातेत्यतो ऽनादि-
तामादायैव परिहृतम् । “अर्थप्रतिपत्ति”रिति वार्त्तिके,
यद्यप्यर्थशब्दो ऽपेक्षितोपायमेवाह तस्यैव प्रवृत्तिविषय-
त्वादर्थ्यमानत्वाच्च, तथाऽपि धर्मिमात्रप्रतिपत्त्यनुमेय-
प्रतिपत्त्योर्भिन्नकालत्वादपेक्षितत्वात् च तथैव व्याचष्टे ।
अर्थप्रतिपत्तिरिति ॥ [१०।१]

(इति प्रमाणत इत्यादिवाक्यस्थप्रवृत्तिसामर्थ्यादिति
हेतुविवरणतात्पर्यव्याख्याव्याख्यानम् ।

नन्विति । तथापि धर्मेति । धर्मिस्वरूपमप्रतीत्य तत्रापेक्षितो-
पायताऽननुमानादपेक्षितोपायताबुद्धेः प्राक्तनी धर्मिस्वरूपप्रति-
पत्तिरित्यर्थः । अर्थत इति व्युत्पत्त्या ऽर्थशब्देनापेक्षितोपाय एवो-
च्यते न तु पूरणं गौरवादिति भावः ॥

(इति प्रमाणत इति भाष्यगतप्रवृत्तिसामर्थ्यादिति हेतुविवरण-
तात्पर्यव्याख्या-व्याख्या-व्याख्यानम् ।)

ननु प्रमाणस्य प्रयोजनवत्त्वमाक्षिप्तं समाधीयेत जिज्ञासितं वा ज्ञाप्येत । न तावदाद्यः । न ह्यस्ति पुरुषो यः प्रमाणां निष्प्रयोजनमिति ब्रूयात् तन्मूलत्वात् सर्वपुरुषार्थसिद्धेः यस्य तु पुरुषार्थो नास्ति स निरुच्छ्वास एव जीर्येत । नापि द्वितीयः तस्य संशयादिवत् सूत्रपाठानन्तरमेव ज्ञापयितुमुचितत्वादित्यत आह । तत्रेदमिति ॥ (१) [१०५]

नयं प्रमाणप्रयोजनजिज्ञासा, किन्नाम ? शास्त्रार्थी-भूतस्य परमन्यायस्य निःश्रेयसं प्रति गुरुपायत्वं मन्य-

ननु प्रमाणमर्थवत् प्रयोजनवदिति सिद्धान्तस्वरसात् प्रमाणस्य प्रयोजनाक्षेप एव युक्तस्तर्कं प्रवृत्तिव्युत्पादनाक्षेपेणेत्यत आह । नन्विति । निरुच्छ्वासो-निरीहः इष्टसाधनताज्ञानं विना प्रवृत्त्य-भावादिति भावः । तस्य संशयादिवदिति । यथा संशयादेः सूत्र-पाठानन्तरं प्रयोजनमुक्तं तथा प्रमाणस्यापि तदनन्तरमेव तद्वि-धयितुं युक्तं प्रथमं तज्जिज्ञासाया एवाभावादित्यर्थः ॥

किन्नामेति । लघुपायसम्भवे गुरुपाये प्रवृत्त्यभावात् तदुप-देशस्थाननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यादत एव श्रुतस्वर्गफलत्वे ऽपि ज्योतिष्टोमादी फलभूयस्त्वं कल्प्यत इत्यर्थः । यद्यप्येतावता ऽप्यनु-सन्धानवाक्यत्वमेव आदिवाक्यस्य स्यात् तथापि पूर्वमशक्यानुष्ठानो-पायत्वशङ्कानिरासेनानुसन्धानमुक्तमिदानीं तु गुरुपायत्वशङ्कानिरा-

(१) श्रुततात्पर्यशङ्कानाम् अत्रेदमाशङ्कते इति पाठः ।

मानेन लघ्वीयसि प्रवृत्त्युपाये विद्यमाने शास्त्रारम्भ एवा-
 द्विष्यते स च समाधातुमारब्ध इत्यर्थः । आत्मनो
 याथात्म्यं-सकलोपाधिविनिर्मुक्तत्वं तस्य भावनं-ध्यानम् ।
 आदिग्रहणेन तु तदुपायभूताः प्रवृत्तयो यमनियमा-
 सनप्राणायामधारणालक्षणा गृह्यन्ते । आत्मतत्त्वसाक्षा-
 त्कार इति समाधिः । वैराग्यं परमो वशीकारः ।
 परिपाकः-सकलक्लेशवासनानिर्मीषः (१) । एतेन
 साङ्गोपाङ्गो योगो दर्शितः ।

नेनेति प्रकारभेदात् तात्पर्यान्तरमाहेत्युक्तमिति भावः । टीकायां
 दुःखमञ्जाभावनमित्यत्र शरीरादिषु दुःखमञ्जा दुःखमस्त्वित्वेन
 भावनं मय्यक्ज्ञानं न दुःखत्वेन ज्ञानं तस्य भ्रमत्वादित्यर्थः ।
 याथात्म्यं यदि स्वरूपं तदा ऽहं सुखीति ज्ञाने ऽप्यनिदिध्यासन-
 दशायामस्तीति व्याचष्टे । सकलेति । उपाधिरागन्तुको धर्मः
 तेनात्मत्वस्य भाने ऽप्यविरोधः । ननु भावनं चिन्तनं न प्रवृत्ति-
 स्तथा च प्रवृत्तिभ्य इति सामानाधिकरण्यमयुक्तमित्यत आह ।
 ध्यानमिति । ध्यायते ऽनेनेति व्युत्पत्त्या निदिध्यासनरूपा प्रवृत्ति-
 रुक्तेति नोक्तदोष इत्यर्थः । ननु साक्षात्कारो ऽपि न प्रवृत्तिरित्यत
 आह । समाधिरिति । अत्रापि कारणव्युत्पत्त्या निरुपाध्यात्म-
 साक्षात्कारकारणात्मनःसंयोगरूपः समाधिरुक्तः स च प्रवृत्ति-

तथापि न्यायस्य गुरुपायत्वं न परिहृतं न्याय-
निर्णीतस्यापि प्रवृत्त्यपेक्षणात् प्रवृत्तस्य तु न्यायान-
पेक्षणादित्यत आह । एतदुक्तं भवतीति ॥ [१०१५]

ननूभयोरपि तुल्यत्वे कुतो विशेषात् प्रमाणमेव
व्युत्पाद्यते न प्रवृत्तिरित्यत आह । तथापीति । [१०१८]
श्रवणमनननिदिध्यासनसाक्षात्कारलक्षणायाः प्रवृत्तेः स्व-
रूपतः फलतश्च प्रमाणान्तर्भूतत्वात् तद्व्युत्पादनमेव प्रवृ-
त्तिव्युत्पादनम् । न च प्रवृत्तिव्युत्पादने प्रमाणं व्युत्पादितं
भवति । न हि प्रवृत्तेः फलं प्रमाणं तत्स्वरूपं वेत्यर्थः ॥

रेवेत्यर्थः । एतेनेति । ध्यानमारभ्य सवासनक्लेशनिर्मोषिणेत्यर्थः ।
अङ्गं ध्यानमुपाङ्गं यमनियमादि, आत्मतत्त्वसाक्षात्कारपदेन समाधि-
रूपो योग उक्तः ॥

गुरुपायत्वमेवाह । न्यायेति । प्रवृत्त्यनन्तरं न्यायानपेक्षायाम-
पि प्रवृत्त्यर्थं तदपेक्षा ऽस्त्येवेति मूलकारणतया न्यायो ऽपि
बलीयानिति सो ऽप्यवश्यं व्युत्पाद्यत इति परिहारायर्थः ॥

ननु प्रमाणव्युत्पादने समर्थितं किं तथापीत्यादिनेत्यत आह ।
ननूभयोरिति । स्वरूपतः फलतश्चेति । श्रवणादिप्रवृत्तीनां प्रमा-
करणत्वेन क्वचित्प्रमाणत्वं प्रमाजन्यत्वेन च प्रमात्वमिति प्रमाण-
व्युत्पादनेन तासामपि व्युत्पादनं, प्रमाणस्य फलनिरूप्यतया प्रमाण-
व्युत्पादनेन फलमपि प्रवृत्तिर्निरूपिता, प्रवृत्तिनिरूपणेन तु न

ननु शास्त्रार्थस्य प्रयोजनव्युत्पादनावसरे प्रमाण-
मर्थवदिति कुतः, न हि प्रमाणं शास्त्रार्थो ऽपि तु
न्याय इत्यत आह । सामान्याभिधानं चेति ।

(इति द्वितीयमादिवाक्यस्य तात्पर्यव्याख्या-
व्याख्यानम् ।)

तदनेन प्रवर्धेन निष्प्रयोजनत्वाऽशक्यप्रयोजनत्वा-
ऽनभिमतप्रयोजनत्वोपायगौरवशङ्काः परिहृताः तत्कि-
मपरमवशिष्यते यदर्थं लोकवृत्तमनूद्यत इत्यतः प्रथमं
तात्पर्यमनुष्मारयन्नेव वार्त्तिकमवतारयति । प्रामा-
ण्येति ॥ [१०।२०]

प्रमाणं निरूप्यते अप्रवृत्तेरपि प्रमाणात्वात् प्रवृत्त्यफलस्यापि प्रमाण-
त्वात् । स्वरूपतः फलतश्च प्रवृत्तावनन्तर्भूतत्वात् प्रमाणस्येत्यर्थः ।
न हीति । प्रत्यक्षादीनामपि न्यायव्युत्पादनपरतयैव शास्त्रव्युत्पा-
दनादिति भावः ॥

(इति द्वितीयमादिवाक्यस्य तात्पर्यव्याख्या-व्याख्या-व्याख्यानम् ।)

ननु लोकवृत्तानुवादपरत्वे सति कुतो ऽनुमन्धानपरत्वमुच्यते
पूर्वोक्तानुवादश्च किमर्थं इत्यत आह । तदनेनेति । किमपर-
मिति । का शङ्का निवर्त्तनीया, किं चानवगतं बोधनीयमित्यर्थः ।
न च प्रमाणादर्थमवधार्य प्रवृत्तः फलं लभत इति लोकवृत्ते ऽनूदिते

अप्रमाणेनेत्यत्रापि यद्यपि वाङ्मनसविसंवादः
निषेधविध्युपाय (१) एव हि प्रमाणं तस्मान्निषेधो-
पायतां जानतो ऽप्यप्रमाणेन निषेधामीति वचनं
मनोविसंवाद्येव, तथापि व्यामोहादप्युपपत्तेरिवस्मृता-
भिप्रायस्यैर्ये ऽपि नास्माकं काचित् क्षतिरित्यनुज्ञैवो-
त्तरं दत्तं वाङ्मनसयोर्विसंवाद इति । प्रामाण्याय हे
प्रमाणेनेत्येव वक्तुं न शक्यते ततः प्रमाणेनेत्येवं वदतो
ऽवश्यं प्रामाण्यं मनसि विपरिवर्तते तथा चागृहीत-
प्रामाण्येनेति वचनं मनोविसंवादीत्यर्थः । लोकवृत्त-
मबाधितो व्यवहार इत्यर्थः ॥

ननु “प्रमाणेन खल्वयं ज्ञाते”त्यादि भाष्यं लोक-

सुसुक्ष्मोक्षोपाये प्रमाणे प्रवर्त्तत इत्येव फलमिति वाच्यम् । प्रथम-
सूत्रादेव तन्नाप्तेरिति भावः । वार्त्तिके च वाशब्दो नाऽनुसन्धाना-
पेक्षया ऽपि तु तत्प्रकारापेक्षयेति द्रष्टव्यम् ॥

व्यामोहादपीति । अप्रमाणमेव निषेधोपाय इति विहांस्ते-
नैव निषेधामीति भ्रमादित्यर्थः । प्रमाणमेव निषेधोपाय इति
ज्ञात्वा यद्यप्रमाणेन निषेधति तदा तु वाङ्मनसविसंवाद इति
भावः । बाधितो लोकव्यवहारो नानुसरणीय इति विशेषयति ।
अबाधित इति ॥

(१) निषेधविध्युपाय इति पा० २ पु० ।

१२८ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

वृत्तानुकदो ऽस्तु, “प्रमाणत” इत्यादि पुनः कथमित्यत
आह । कारणप्रदर्शनद्वारिणेति । [१११३] न हि लोकवृत्तं
स्वरूपेणोपयुज्यते । किं तु ? तस्यावश्याभ्युपेयतया
तदुपायोऽप्यवश्याभ्युपेय इत्यनेनाभिसन्धिना सोपाय-
मेव तदनूद्यत इत्यर्थः ॥

(इति आदिवाक्यस्यैव तृतीयं तात्पर्यव्याख्याव्याख्यानम् ।)

आगामिभाष्ये हेयादीनां स्फुटत्वात् तस्येदानी-
मन्तरार्थो व्याक्रियत इति मा शङ्किष्ठा इत्याह । अस्यै-
वेति । [१११४] वार्त्तिकसम्बन्धो ग्रन्थो ऽर्थपदानीत्याकारो
वार्त्तिकग्रन्थस्तस्य तादृश एव । भाष्यगतो भाष्यसम्बन्धो
ग्रन्थः तस्यैत्यर्थः ॥

ननु लोकवृत्तकारणमादिवाक्येनानूद्यत इति लोकवृत्तानु-
वादो वेति वार्त्तिकविरुद्धमित्यत आह । नन्विति ॥

कारणप्रदर्शनोपयोगार्थमाह । न हीति । शङ्काहेतुमाह ।
स्फुटत्वादिति । तत्पदार्थसंवादाद्वाख्यानशङ्का स्यादित्यर्थः ।
मा शङ्किष्ठा इति । आदिवाक्यव्याख्यानस्यासमाप्तत्वादग्रिमभाष्य-
व्याख्यानानुपपत्तेरिति भावः । वार्त्तिकग्रन्थेति विशेषणवेदर्थमपा-
करोति । वार्त्तिकेति । ननु भाष्यगतस्य वार्त्तिकग्रन्थस्येति अन्वयो न
युक्तः वार्त्तिकग्रन्थस्य भाष्यगतत्वाभावादित्यत आह । तादृश एवेति ।

अभिधियानां पौर्वापर्यनियमाय गुणप्रधानभावे जिज्ञास्यमाने अभिधानरूपस्य शास्त्रस्य कः प्रस्ताव इत्यत आह । शास्त्रशब्द इति ॥ [१११७]

एवं तर्हि हेयादीनां शास्त्रार्थरूपतया न पृथ-
क्कोटित्वं तथा चैककोटिकतया किमपेक्ष्य गुणप्रधान-
भावचिन्तेत्यत आह । अत्र चेति [१११८] “कथं पुनरनेन
प्रमाणादिचतुर्वर्गोऽत्र लभ्यत” इति वार्त्तिकमनुक्तो-
पालम्भो माभूदित्यत आह । तेनेति । [१११९]

तन्मूलत्वादितरसिद्धेरिति । [१११४] सिद्धिः प्रतीति-
निष्पत्तिश्च । तत्र हेयोपाययोः प्रतीतिरेवाधिगन्तव्यस्य तु

अर्धपदानीत्याकार एव, भाष्यसम्बद्धो ग्रन्थो भाष्यग्रन्थः तदेकदेशः
तद्वत्स्य तु चत्वारि पुरुषार्थस्थानानीत्यर्थः ॥

शास्त्रपरत्वे ऽनुपपत्तिमाह । अभिधियानामिति । “ग्रहणक-
वाक्यं विवृणोती”त्यतः प्रागेव “उपायः शास्त्र”मिति व्याख्यानं
टीकायां शास्त्राभिधियानां चतुष्टोपपत्तय इति साम्प्रदायिकाः ॥

“चेनेति” टीकायां चकारेण सूचयति वार्त्तिककार इत्यर्थः ।
“कथं पुनरनेनेति” वार्त्तिके अनेन-आदिवाक्येनेत्यर्थः । ‘अर्धपद-
सूचित’ इति टीकाया आदिवाक्यस्थार्थपदसूचित इत्यर्थः । हेया-
दीनां वार्थमाणतया ऽर्धपदवाच्यत्वे ऽपि न हेयादित्वेन वाच्यतेति
सूचित इत्युक्तम् ।

प्रतीतिर्निष्पत्तिश्च । यद्यपि हानस्य प्रमाणरूपस्य प्रती-
तिरस्थैव तथापि प्रमाणादेवेतीतरैत्युक्तम् । निष्पत्तिस्तु
हानस्याज्ञातादेव (१) यस्मात् किं तज्ज्ञानेन, ज्ञानात्
तु यस्मात् तस्य प्रमाणायत्तत्वमेवेति भावः । प्रमादादि-
चतुर्वर्गे तु प्रमादप्रमेययोः सिद्धिः प्रतीतिरिव, प्रमा-
याश्च निष्पत्तिरपीति तदिदमुक्तं प्रमायाश्च तत्कार्य-
त्वादिति ॥ [१११७]

ननु प्रमादादीनामपि प्रयोजनवत्त्वादर्थवदित्यनेन
किं प्रमाणास्याधिक्यमाहितमित्यत आह । अतिशयने
मनुविति ॥ [१११५]

नन्वस्य चतुर्वर्गद्वयस्य निःश्रेयसाधिगमं प्रति
विकल्पः समुच्चयो वा, उभयमप्यनुपपन्नमभिन्नत्वात्,

यद्यपीति । एवं च यतः प्रवृत्तिस्तदेव प्रधानतया वाच्यं न तु
सा प्रमाणादेवेति भावः । तथापीति । तथा च प्रमाणस्यैव प्रथम
सुदेशो युक्त इत्यर्थः । न च “तदितरप्रतिलम्बा”दित्यागामिटीकया
विरोधः तच्च—प्रमाणं इतरञ्चेति तदितरे, तयोः प्रतिलम्बादिति
तद्व्याख्यानादिति भावः । प्रतीतिरिवेति । प्रमादप्रमेययोः प्रमा-
णाजन्यत्वादित्यर्थः । निष्पत्तिरपीति । अपिशब्दात् प्रतीतिरपि ॥

विवक्षाभेदेनेत्यस्य तात्पर्यमाह । नन्वस्येति । ननु विवक्षा-

वचनभङ्गिभेदमात्रेण (१) तदनुपपत्तिरित्यत आह ।
विवक्षाभेदेनेति । [१११८] अनेन निमित्तभेदमभिप्रैति
तेनायमर्थः—

यद्यप्युभयत्रापि षोडशैव पदार्थाः सङ्गृहीतास्तथापि
यथा प्रमाणत्वेन प्रमाणं ज्ञेयं तथा हानत्वेनाऽपि,
अन्यथा हानान्तरमनुश्रियेत, निरर्थकं च प्रमाणं स्यात्,
प्रमाणत्वे चाज्ञाति हानता न निर्वहेत् । यथा च स्वरूपेण
संशयादयो ज्ञेयाः प्रमाणपरिकरत्वात्, तथा हानो-
पायतयाऽपि, अन्यथोपायान्तरमनुश्रियेत, निरर्थकाश्चैते
स्यः, परिकरत्वे चाज्ञाति उपायता न निर्वहेत् । यथा

यामिव किं कारणमित्यत आह । अनेनेति । विवक्षाभेदप्रयो-
जकमिति शेषः । उभयत्रापि-चतुर्वर्गद्वये ऽपीत्यर्थः । किमर्थं
हानान्तरानुसरणमित्यपेक्षायामाह । निरर्थकं चेति । न्याय-
जन्यं तत्त्वज्ञानं हानं तदन्यस्य प्रमाणप्रयोजनस्याभावादित्यर्थः ।
प्रमाणत्वे चेति । हीयते ऽनेनेति व्यत्यस्या प्रामाधानं हानमुच्यते
तथा च प्रमासाधनत्वेनाज्ञाति तत्र हानतेव न निर्वहेदित्यर्थः ।
स्वरूपेणेति । न्यायपरिकरत्वेनेत्यर्थः । अत एवाप्ये परिकरत्वे
चाऽज्ञात इति वक्ष्यति । अन्यथेति । हानस्योपायसाध्यत्वादि-
त्यर्थः । एवं चैतन्नाध्यहानस्योपायान्तरादेव सिद्धेरितं व्यर्थाः

शरीरीदयो दश प्रमेयतया ज्ञेयाः, तथा हेयतयापि, अन्यथा अहेयाः स्युः हेयान्तरं चानुश्रियेत, प्रमेयत्वे चाज्ञाते हेयता न निर्वहेत् । यथा चापवर्गः प्रमेयतया ज्ञेयस्तथा ऽधिगन्तव्यतयापि, अन्यथा ऽधिगन्तव्यान्तरमनुश्रियेत, अनुपादेयश्च स्यात्, प्रमेयतया चाज्ञाते हानता न निर्वहेत् । यथा चा ऽऽत्मा प्रमेयतया ऽधिगन्तव्यस्तथा प्रमादृतयाऽपि, अन्यथा प्रमादन्तरमनुश्रियेत, अनवस्था च स्यात्, प्रमेयत्वे चाज्ञाते सोपाधिनिरूपाधितया हेयोपादेयते न निर्वहेयातां, यथा बुद्धिर्बुद्धित्वेन तथा तद्भेदः प्रमितितयाऽपि, अन्यथा प्रमित्यन्तरमनुश्रियेत निष्फलं वा प्रमाणं स्यात् । प्रमेयत्वे चाज्ञाते हेयता न निर्वहेदिति । तस्मात् त एव प्रमाणादय उभयथा ज्ञायन्तामिति विवक्षित्वोभयथा चतुर्वर्गोपादानं कृतमित्यर्थः ।

यदप्युक्तं कैश्चिद्द्वयहानोपायाधिगन्तव्येष्विव चतुर्षु पुरुषार्थः समाप्यते, यथा लोके हेयः कण्टको, हानस्युरित्यत आह । निरर्थकाश्चेति । प्रमेयत्वे चेति । संभारकारणमित्याहानविषयत्व इत्यर्थः । यथा चाल्पेतिस्वात्मा । अन्यथेति । स्वप्रमां प्रति समवायित्वेनाज्ञाते स्वप्रमां प्रति प्रमादन्तरमनुसरणीयं प्रमानारं विना प्रमाऽनुत्पत्तेः । तथा च यथा स्वप्रमां प्रति प्रमादन्तरं तथा तत्प्रमायामपीत्येवं तत्र तच्चेत्यनवस्थेत्यर्थः ॥

मुपान्त, तदुपायस्तु पादकृदादिः, अधिगन्तव्यी दुःखा-
भावः, शास्त्रे च हेयो रोगः, चिकित्सा हानं, तदुपायो
निदानज्ञानम्, अधिगन्तव्यमारोग्यमित्यतश्चतुर्षु वक्त-
व्येषु षोडशपदार्थीपवर्णनं क्लोपयुज्यत इति, तदपि
निरस्तम् । चतुर्वर्गस्यैव विवक्षाभेदात् षोडशभेदेनाभि-
धानात् । विवक्षाभेदस्योपपत्तिं प्रतिपदं भाष्यकार
एव दर्शयिष्यति । एतदधिगम्यैव येनाधिकं चोदितं
तन्मतमपाकरोति । एतेनेति । [१११६]

(इति आदिवाक्यस्यैव चतुर्थं तात्पर्यव्याख्या-
व्याख्यानम् ।)

“व्याख्यायते ऽवयवश” इति विशेषणो तात्पर्य-
क्रियायाः (१) न तु विशेष्ये इत्यर्थः ।

पादकृत्-चर्मकारः । चिकित्सा भेषजप्रयोगः । निदानं-रोग-
मूलकारणम् ॥

(इति आदिवाक्यस्यैव चतुर्थं तात्पर्यव्याख्याव्याख्या-
व्याख्यानम् ।)

ननु पूर्वमपीदमेव वाक्यं व्याख्यातमित्यत आह । विशेषण

एतदेवीत्तरत्र स्फुटयति । तत्रावयवेष्विति । (१) [१११३६]
कस्मात् प्रमाणादिति—नाभिहितमेवं ह्यसंन्दिग्धैव
पञ्चमी स्यादित्यर्थः ।

अस्येति (२) प्रकृतपञ्चमीपरामर्षे लिङ्गासङ्गति-
रिच्यत आह । अस्येति । [१११२८]

पञ्चम्यां तसेः प्रयोगं दर्शयित्वा पञ्चमीव्यतिरेकेण

इति । पदसमुदायात्मकवाक्यस्य विशेषण-मेकदेशः पदं तथा च
पूर्वं वाक्यार्थो व्याख्यात, इदानीं पदार्थो व्याख्यायत इत्यर्थः ॥

“प्राथम्यादिति” टीकायाः प्रमाणत इति प्रथमं पदमेकदेशत-
सिप्रत्ययार्थद्वारा व्याख्यायत इत्यर्थः । “निमित्तपञ्चमी चेदिति”
टीकायां पञ्चम्यर्थे तसेर्विधानात् तसिरेव पञ्चम्युपचरितः ।

ननु प्रमाणात् प्रमाणत इत्यनयोर्न विशेषः कश्चिदित्यत
आह । एवं हीति । तसेर्विभक्त्यन्तरे ऽपि प्रयोगात् पञ्चम्यां
सन्देहः स्यादित्यसन्देहार्थं प्रमाणादित्येव कर्तुंमचितमित्यर्थः ॥

नन्वस्येत्यनेन प्रमाणत इत्येवंरूपस्य परामर्शो न युक्तस्तसि-
प्रयोगमात्रस्य परेणाक्षिपे तन्मात्रस्य पराम्भष्टव्यत्वादित्यत आह ।
अस्येति प्रकृतिति । यद्यपि तसेः परामर्षे लिङ्गासङ्गतिः, न
चेकारलोपकृत्वादिविधाने तसेरश्रवणादवशिष्टस्य प्रमाणत इत्यस्य
परामर्षः कृत इति वाच्यम् । “तसिर्वचनविभक्त्यव्याप्त्यर्थ” इत्यत्र

(१) तत्राऽस्यावयवेष्विति—२ पा० पु० ।

(२) अस्येति—२ पा० पु० ।

तसैराक्षेपसमाधाने असङ्गते इत्याक्षेपं व्याख्यायाव-
तारयति । वचनव्याप्त्यर्थमिति । [१३१]

ननु प्रमाणाभ्यां प्रमाणैरिति भवतु संप्लवः, प्रमाणे-
नेति तु कथमित्यत आह । यत्र द्वयोरिति । [१३१] वि-
षयैकतामात्रं संप्लवो न तु कारणानां समुच्चयः, तथा
सति फलभेदो न स्यात् । नापि समुच्चितानां कारणत्वं
तथा सति व्यापारभेदो न स्यादिति ज्ञापनार्थमित्यर्थः ।

वार्तिके तस्यैः श्रवणात्, तथापि तस्यैः केवलस्याप्रत्यायकत्वात्
प्रकृत्यन्तर्भावेनैव परामर्शः कृत इति भावः ॥

ननु संप्लवे प्रमाणस्य प्रत्येकं प्रमाहेतुत्वकीर्तनं किमर्थ-
मित्यत आह । नन्विति । न ह्येकप्रमाणप्रवृत्तस्थले संप्लवार्थ
इत्यर्थः । यद्यपि जात्यभिप्रायेणैकवचनप्रयोगात् सजातीय-
प्रमाणसंप्लवार्थं प्रमाणेनेति स्यात्, विजातीयसंप्लवश्च द्विवचनबहु-
वचनाभ्यां स्यात्, व्यवस्थायां चैवकारो विजातीयप्रमाणसंप्लव-
निषेधार्थः स्यात्, तथापि प्रमाणाभ्यां प्रमाणैरित्यत्र प्रमाण-
सामान्यपरत्वे बाधकाभावात् तत एवोभयलाभो युक्त इति भावः ।
नन्वेकैकस्य प्रमायामकरणत्वे संप्लवार्थं एव न स्यादिति तत एव
तन्नामि पुनरपि वैयर्थ्यमेव इत्यत आह । विषयैकत्वेति । न
त्विति । अन्योन्यसङ्गकृतानां फलजनकत्वमित्यर्थः । तथा सतीति ।
एककार्यजननं विना ऽन्योन्यसङ्गकारित्वाभावात् प्रमाहूपलभेदो
न स्यादित्यर्थः । मिलितानां फलजनकत्वं न तु प्रत्येकमित्यत्र

अतएवेति । [१३६] एवकारः साधकतमान्तरं व्यव-
च्छिन्दन् तस्य व्यापारं फलं च व्यवच्छिनत्ति, न त्वस्य
स्वव्यापारफलयोरितरतरनैरपेक्ष्यं दर्शयति तस्य संप्लवे
ऽपि सम्भवादित्यर्थः ।

“कस्मात् पुनः करणार्थी गम्यते”—प्रकृतिप्रत्ययोः
कतरस्मादित्यर्थः । अयमाशयः । यदि तृतीयया करण-
त्वमभिधीयते किं प्रकृतिस्थेन ल्युट्प्रत्ययेन, अथ तेनैव,
फलभेदो न स्यादिति दूषणे मत्वेव दूषणान्तरमाह । तथा
सतीति । विजातीययोः प्रत्यक्षानुमानयोः सन्निकर्षपरामर्शव्यापा-
रकत्वं न स्यादित्यर्थः ॥

नन्वेवकारेण यद्येकप्रमाणस्य व्यापारफलयोरन्यप्रमाणापेक्षत्वं
व्यवच्छिद्यते तदा संप्लवे ऽपि तत्सम्भवात् कथं संप्लवव्यवस्थयोर्भेद
इत्यत आह । एवकार इति । संप्लवे एकप्रमाणविषयेण माना-
न्तरस्य व्यापारफलव्यवच्छेदः व्यवस्थायां च रूपादाविन्द्रियान्तर-
व्यवच्छेद इत्येवकारेण द्योत्यत इत्यर्थः ।

ननु विभक्तिव्याख्यार्थात्तसेरेव प्रमाणेनेति लब्धे तत एव
करणार्थी लभ्यत इति कस्मादित्युक्तमित्यत आह । प्रकृतीति ।
ननु तसिना करणत्वलाभस्योक्तत्वादेवात्रा ऽपि न जिज्ञासेत्यत
आह । अयमाशय इति । तथा च तत्रैव विप्रतिपन्नस्यार्थं प्रश्न
इत्यर्थः ॥

ननु करणभावस्तृतीयया ऽवगम्येत, सैव नास्ति, सत्त्वे वा प-

किं तृतीययेति । ज्ञापकस्य कारकत्वशङ्का माभूदित्यत
आह । अर्थ-मर्याधिगतिमिति । [१२।११]

ननु प्रमाणेति(१) प्रातिपदिकादेव साक्षात्करणत्व-
मर्थतो हेतुत्वं गम्यत इति किं विभक्तिव्याप्तिव्यत्यत
आह । अत्र चेति । [१२।११]

न च वाच्यं करणभावेनापि प्रमाणफलयोस्ता-
दाख्यं प्रतिषेद्धुं शक्यं तत्किं तन्नान्तरीयकहेतुताभि-
धानार्थं पञ्चग्रेति । साधकत्वमात्रस्यैव सामर्थ्ये
ज्ञेय्या अभिधानमिति व्याहृतमित्यत आह । नन्विति । विभक्ति-
व्याप्तिफलस्य साक्षादर्थतश्च प्रातिपदिकादेव लाभादित्यर्थः ।

साधकत्वमात्रस्यैवेति । ननु किमसामर्थ्यं न तावद्वासि-
विरह उपाधिव्यभिचारयोर्बाधात्, तत्कत्वे वा साधकप्रामाण्ये ऽप्य
प्रतीकारात्, विशेषव्यभिचारे सामान्याव्यभिचारस्यासम्भवात्,
नाप्याधिक्य, हेतुद्वयोपन्यासे ह्येकेनापरस्य कृतकर्तव्यत्वं दूषकता-
बीजमत्र तु विशिष्टस्यैव हेतुत्वात् साधकत्वे ऽपि पौर्वापर्यमात्र
स्यैव तादात्म्यनिषेधानुमापकत्वे नियमांशस्य वैयर्थ्याच्च । मैवम् ।
विशिष्टस्य व्याप्यत्वे ऽपि वैशिष्ट्यं न व्याप्यतावच्छेदकं, येन विशेष-
णेन विना व्याप्तिर्गर्हीतुं न शक्यते तत्रैव वैशिष्ट्यस्य व्याप्यताव-
च्छेदकत्वात् । अत एव गन्धादिषु मध्ये गन्धस्यैव व्यञ्जकत्वादित्य-
त्रासिद्धिवारकविशेषणान्तर्भावेनापि व्याप्तिस्तेन विना गन्धस्यैव

(१) प्रमाणमिति—२ पा० पु० ।

तमवर्षस्यासमर्थत्वात् तत्र विप्रतिपत्तिश्च । कस्मादिति
प्रश्नार्थमभिप्रेत्याह । प्रमाणप्रातिपदिकेति । [१२।१३]

तदेवमनुवादकत्वं समर्थयता ल्युट्प्रत्यययोः
पौनरुक्त्यं समाहितं, न चानुवादकत्वं शब्दाभ्यासस्य
प्रयोजनवत्ताव्यतिरंकेण सिद्धातीत्यतः प्रयोजनं दर्श-
यति । प्रमाकारकान्तरभ्य इति । [१२।१४]

व्यञ्जकत्वादित्यस्याप्रभिद्धेर्व्याप्त्यग्रहात् । यत्र तु विशेषणेन विनापि
व्याप्तिर्गृह्यते तत्र विशेषणवैयर्थ्यं यथा गरीराजन्यत्वादी, इहापि
तमवर्थानन्तर्भावेनापि व्याप्तिः सुग्रहेति स व्यर्थ एव, साधकत्वेन
च पौर्वापर्यमेव हेतुकृतं न तु नियमांशो ऽपि येन तत्रापि वैयर्थ्य-
माशङ्कनीयम् । न च साधकतमत्वे ऽपि कारणत्वनान्तरीयकहेतुत्वेनैव
साध्यसिद्धिः स्यादिति वाच्यम् । अविनाभावात्तदुपस्थितैर्वल-
म्बितत्वेन पञ्चम्या श्रुतिव्याप्तस्यैव हेतुत्वस्यादरणौचित्यात् । यद्वा
पूर्वा ऽपरितोषिणाह । तत्रेति । कारणमात्रेणैव स्वोत्पत्त्यनन्तरमिव
कार्यजननादतिरिक्तस्तमवर्थी नास्तीति बौद्धरघ्युपगमात् तान्
प्रति तमवर्थ्याभावेन हेतोरसिद्धिः स्यादित्यर्थः ।

ननु प्रमाणत इत्यत्र न पञ्चम्या कारणत्वमनूयत इत्यत आह ।
कस्मादिति । विभक्तिव्यात्या यदा तृतीयान्तात्तस्मिन्तदा तृती-
यया कारणत्वलाभे किं प्रकृतस्थेन ल्युट्प्रत्ययेनेति यत्पौनरुक्त्यमा-
पादितं तत्परिहरतीत्यर्थः । प्रमाकारकान्तरभ्य इतीति । न च
प्रमाणपदाधीनकारणत्वलाभादेवाभ्यर्हितत्वमपि लक्ष्यमिति वाच्यम्

लौकिके तु प्रयोगे सङ्ख्याभिधानाद्भिक्तैः सार्थ-
कत्वमिति द्रष्टव्यम् । विशिष्टविषयत्वेन संप्रवाक्षेपो
ऽसङ्गत एव अग्न्यादिविशिष्टे पर्वतादौ प्रत्यक्षानुमानयोः
संप्रवादित्यत आह । विशिष्टो — भिन्न इति । [१२।१६]

प्रमाणस्य फलाद्भेदे साध्ये केन रूपेण पक्षत्वमित्यपेक्षायां पक्षतावच्छे-
दकरूपस्य प्रमाणत्वस्य प्रमाणपदेनाभिधानात् इन्द्रियत्वादेः करणा-
न्तराध्यापकत्वेन तदनवच्छेदकत्वात् । तथा चाभ्यर्हितत्वं करणत्व-
मेवोक्तं तृतीया च न करणत्वे, किं त्वित्यन्नाव इति सम्प्रदायविदः ॥

ननु यत्राभ्यर्हितत्वं न प्रमाणानां प्रतिपाद्यं तत्र ना ऽयं समा-
धिखित्यत आह । लौकिके त्विति । प्रातिपदिकात् करणत्वमाच-
क्षामे ऽपि तद्वतमेकत्वादिकं न प्रतीतं तदर्थं तृतीया प्रयुज्यते न
तु करणत्वप्रात्यर्थमिति भावः । न च यत्र प्रमाणेनार्थे जानाती-
त्यत्र सङ्ख्यापि न विवक्षिता, यत्र वा प्रमाणतो ऽर्थे जानातीत्यत्र
तमिरेव, तत्र का गतिरिति वाच्यम् । घटः कर्म करोतीत्यादाव-
न्वयबोधभावाद्भिक्त्युपस्थापित एवान्वयप्रकारे ऽन्वयबोध इति
व्युत्पत्तेः प्रकृतिलब्धकरणत्वस्य तृतीयया ऽनुवादात् । वस्तुस्तु पाच-
कादौ कृतां योग्यतावाचकत्वेन निर्णयात् स्फुटां योग्यतामात्राभि-
धाने ऽपि तृतीयया करणत्वप्रत्ययाददोष इति भावः । विशिष्ट-
पदस्य विशेषणवन्मात्रवाचकस्य भिन्नार्थत्वव्याख्यानर्षीजमनुपपत्ति-
माह । विशिष्टेति । विशिष्टविषयत्वं यदि व्यावृत्तिविषयत्वं तदा
स्वल्पव्ययमात्रविषयकप्रत्यये ऽलोकव्यावृत्तिविषयत्वं हेतुर्भागासिद्धः,

विषयत्वसामान्याभिप्रायमेकवचनम् । अर्थसामर्थ्य-
समुत्थं प्रत्यक्षं यतः अतो ऽर्थगोचरम् । तत्किं हेतुत्व-
मेव विषयलक्षणं ? नेत्याह । स एव चार्थ इति । [११।७]

अथान्यादिविशिष्टपर्वतादिस्वलक्षणविषयत्वं तदा ऽनुमाने हेतुरसिद्ध
इति विशेषणवद्भिमिविषयत्वं तद्वाच्यमिति विशिष्टे धर्मिणि संप्लवः
स्यादित्यर्थः । यद्यप्येतावता प्रत्यक्षयोरनुमानयोर्वा संप्लवे न बाध-
कमुक्तं तथा ऽपि विजातीयप्रमाणसंप्लवनिराकरणपरौ ऽयं ग्रन्थः ॥

ननु विषय इत्येकवचनमयुक्तं प्रमाणानां प्रत्येकं विषयभेदादि-
त्यत आह । विषयत्वेति । नन्वर्थगोचरत्वेनैवार्थसामर्थ्यसमुत्थत्वे
लक्ष्ये तदभिधानं व्यर्थमित्यत आह । अर्थसामर्थ्येति । तथा चार्थ-
गोचरत्वे विप्रतिपन्नं प्रति तद्हेतुतया तदपि भिन्नमित्यर्थः ।
नन्वर्थसामर्थ्यसमुत्थत्वेनैवार्थान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वे लक्ष्ये पुन-
स्तदभिधानं पुनरुक्तमित्यत आह । तत्किमिति । तज्ज्ञान-
हेतोरपि तद्विषयत्वे ज्ञानस्थेन्द्रियादिरपि विषयः स्यादतीताना-
गतयोश्चामत्त्वेनाकारणतया तद्विषयत्वमनुमितेर्न स्यादित्यर्थः ।
“ज्ञानप्रतिभास”मिति टीकायां ज्ञानाकारमित्यर्थः । तथा च
यो ऽर्थः स्वाकाराधायको यत्र ज्ञाने तदाकारज्ञानस्य स विषयः
एतच्च प्रत्यक्षज्ञानविषयत्वे व्यवस्थापकमुक्तमनुमित्यादावलीकस्या-
कारानाधायकस्यापि विषयत्वादिति भावः । ननु “विशिष्टविषय-
त्वा”दिति प्रमाणविशेषको हेतुरुक्तो न त्वर्थधर्मिक इति प्रत्यक्षं न

किमतो यद्येवमित्यत आह । न च सामान्य-
मिति । [१२।।८]

ननु च सांख्यव्यवहारिकं स्वलक्षणमप्येवमेवेत्यत
आह । स्वलक्षणमिति । [१२।।९] देशकालाननुगतं
विचारसहमित्यर्थः ।

ननु यद्यपि न प्रत्यक्षं सामान्यरूपमवगाहते
तथापि यद्यनुमानमपि स्वलक्षणमवगाहते तथापि
संप्लवः स्यादित्यत आह । न चेति । [१२।।१०]

सामान्यविषयकमिति वक्तुमर्हतीत्यत आह । किमत इति । प्रत्य-
क्षस्य स्वलक्षणविषयत्वे सत्यपि सामान्यविषयत्वसम्भवात् संप्लवः
स्यादेवेत्यर्थः । न च सामान्यमिति प्रत्यक्षधर्मिकमेव विशिष्टविष-
यत्वमभिप्रेत्य सामान्यस्य प्रत्यक्षाविषयत्वमुक्तमिति भावः ॥

ननु “स्वलक्षणं तु स्या”दिति पुनरुक्तं प्रत्यक्षं समर्थगोचर-
मित्यनेनेव तदभिधानादित्यत आह । नन्विति । सांख्यव्यवहारिकं—
व्यवहारमात्रविषयः । एवमेव—अवास्तमित्यर्थः । नन्वर्थक्रिया-
सामर्थ्येनेव स्वलक्षणस्य वस्तुत्वव्यवस्थापनात् किमर्थं तस्य देशाद्य-
ननुगतं उच्यते अत आह । देशकालेति । तथा चार्थक्रियासामर्थ्य-
सिद्धार्थमेव तदभिधानमित्यर्थः ॥

अप्रसक्तनिषेधमाशङ्क्य प्रसक्तिमाह । ननु यद्यपीति ॥

नन्वर्थक्रियासामर्थ्यात् स्वाकारानाधायकत्वेन सामान्यस्य

ननु भवत्वनुमानं सामान्यमात्रनियतं, प्रत्यक्षमपि
 च प्रवर्त्तयति, भविष्यति च सामान्यमपि सत्त्वादा-
 काराधायकमतो ऽपि संभवसिद्धिरित्यत आह । न
 चेति । [११२४] भवितु मर्हति-परमार्थसदिति शेषः ।
 विचारासहत्वादित्यर्थः ।

तत्किं ? सामान्यस्यासत्त्वात् स्वलक्षणं च प्रति-
 बन्धग्रहाप्तम्भवादानुमानं निर्विषयमेवेत्यत आह ।
 तदिदमिति । [११२५]

प्रत्यक्षाविषयत्वादेव संभवे निरस्ते सामान्यस्य किमर्थमनेक-
 देशादिसंसर्गो निषिद्धात इत्यत आह । ननु भवत्विति । तथा
 चार्थक्रियामामर्थ्यमिहं सत्त्वा तत्सिद्धार्थं तन्निषेध इत्यर्थः ॥

परैर्व्यावृत्तिरूपस्यापि सामान्यस्थानिककालादिभ्रमर्गस्वीका-
 रादाह । परमार्थेति । विचारति । कार्त्स्न्यैकदेशादिद्वित्तिनिरा-
 सादित्यर्थः ॥

संभवस्यैतावतैव निरामात् तदुत्तरग्रन्थोपयोगार्थमाह ।
 तत्किमितीति । तदिदमित्यादिटीका-तत्तस्मादिदं-सामान्य-
 मनादिवाभनान्गतविकल्पास्याधिष्ठानं-विषयो-ऽलीकमिति यावत् ।
 विकल्पाकारस्या ऽलीकस्य बाह्यत्वं चाऽनुमानगोचरो ऽभ्युपेय-
 मित्यर्थः । विकल्पाकारस्येति प्रसङ्गागतं मतान्तरं, अलीकत्वमात्र-
 स्यैव प्रकृतत्वात् । अत एवाप्ये तदेव विकल्पाकारतया साधयति ।

तत्किमनुमानमप्रमाणमेवापरमार्थगोचरत्वात्, यद्येवं कथं तदन्यदुल्लिख्यान्यत्र प्रवर्त्तयति, कथं च तद-
विसंवादकम्, कथं च बाधिताकारं प्रमाणतया व्यव-
ह्रियत, इत्यत आह । तस्मादिति । [१३१६]

ननु प्रमाणान्तरैण सह संप्लवो भविष्यत्यनयोरि-
त्यत आह । न चेति । [१३१७] नन्वस्ति शब्दादिक-
मित्यत आह । प्रमाणस्येति । [१३१७]

ननु नान्तर्भवत्येवाऽस्वलक्षणविषयत्वाद्विषयाप्रति-
बद्धत्वाच्चेत्यत आह । अनन्तर्भावे चेति । [१३१७]

तच्चेति । तस्मान्मान्यमित्यर्थः । आद्यं हेतुं विवृणोति । यत्स्वस्विति ।
अन्यव्यावृत्तिरेव निष्ठा स्वरूपं यस्य तत् तथा । द्वितीयहेतुविवरणं
न चालीकस्येति । अत्यन्तविलक्षणानां यत्सादृश्यं तदन्यव्यावृत्ति-
रूपं यथा विज्ञानालीकयोः सादृश्यममूर्त्तत्वम् । तृतीयहेतुविव-
रणं न च गौरिति । गौरिति विकल्पो यद्यश्नादिव्यावृत्तिविषयो न
स्यात्तद्गोव्यावृत्तिविषयः स्यादित्यवश्यं तस्य व्यावृत्तिविषयत्वे तत
एवानुगतमतिरित्यर्थः । प्रमात्राशयः—पुरुषाभिमानस्तद्वत्तत्त्वमाण-
मिति व्यवह्रियत इत्यर्थः ।

निबन्धे ऽन्यदिति । अन्यत्-अलीकमन्यत्र-स्वलक्षणे । भवगति
प्रवृत्त्योः समानविषयत्वादित्यर्थः ।

प्रमाणान्तरसत्त्वे ऽपि प्रकृते यत् सिद्धयति तदाह नन्विति ।

ननु स्वलक्षणसामान्ययोर्व्यवस्थायामपि प्रत्यक्षानुमानयोर्विषयान्तरे संभवो भविष्यति, अस्ति हि विषयान्तरं तद्वदित्यत आह । न चेति । [१३११]

न ह्यसता सामान्येन परमार्थसत्(१) स्वलक्षणं तद्वद्भित्तुमर्हति सदसतोः सम्बन्धाभावादित्यर्थः । सो ऽयं गहनः पन्था इत्याशयवानाह । यथा चैतदिति । [१३१२]

विशेष इत्यत्र यदि कर्मकारकं न ततस्तद्वन्नामापरो ऽस्तीत्यत आह । विशेष इति । [१३१३] संभवममृ-

शब्दादेः प्रत्यक्षानन्तर्भावे हेतुमाह । अस्वलक्षणेति । अनुमानानन्तर्भावे हेतुमाह । विषयेति ।

अप्रसक्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । ननु स्वलक्षणेति । व्यवस्थायां नियतमानवेद्यतायामित्यर्थः । तद्वदिति । विशिष्टमित्यर्थः ।

यथाश्रुतस्यागमकत्वादाह । न हीति । नन्वान्निपवत् समाधानमपि विस्तरेणैव किं नोक्तमित्यत आह । सो ऽयमिति । तथाच गहनतयाऽऽक्षेपस्य तन्निराकरणे ऽच्चातीव अन्यगौरवमापद्येतेत्यर्थः ॥

विशेषशब्दे कर्मव्युत्पत्त्यनादरे हेतुमाह । विशेष इति । कर्मव्युत्पत्तौ विशेषपदेनेव तद्वतो विशेषस्याप्यभिधानात् तद्वदिति व्यर्थस्याद् विशिष्टस्यान्यस्याभावादित्यर्थः । अन्वयेति टीकायामत्यः-पदार्थविशेषः । ननु संभवस्य व्यवस्थापितत्वात्तममृश्यामाण

प्यमाण इदमाह । मीमांसक इति शेषः । “अधिगतं चार्थं”मित्यादिवार्त्तिकस्याधि“गतत्वा”दित्यादिवार्त्तिक-
कादधिकार्थतां विवक्षन्नाह । स्यादेतदित्यादि । [१३।५]

अधिगते ऽर्थे प्रमाणान्तरस्य न तावदर्थाधिगमं प्रत्युपयोगस्तस्य प्रागेव प्रमाणसिद्धत्वात् । नाप्युत्तरोत्तर-
प्रवाहव्यवहारनिर्वाहं प्रति, तस्यापि तज्जन्यसंस्कार-
प्रभवस्मृतिसन्ततिसिद्धत्वात् । न च वाच्यं स्मृतिसन्तति-
रधिगतिसन्ततिर्वा ऽस्तु व्यवहारप्रवर्त्तिनी न कश्चिद्विशेष इति ।
स्मृतिवदुपदर्शितार्थमात्रविषयतया तासाम-
प्रमात्वेन तत्प्राधानस्याप्रमाणत्वप्रसङ्गात्, तासां च

इत्युक्तमित्यत आह । मीमांसक इति । पूर्वोक्तसमाधिना बोद्धः परं निराकृतः सामान्यादिमत्त्ववादी भट्टः संश्लेषमिदानी-
माक्षिपतीत्यर्थः । नन्वाक्षेपविवरणत्वमश्वे किमन्यथा व्याख्या-
नेनेत्यत आह । अधिगतं चार्थमिति । अधिगतार्थताविवक्षा-
विवरणपरत्वे समुच्चयार्थचकारानुपपत्तिर्बीजमिति भावः ॥

ननु स्मृतिसन्ततिसम्भवे ऽप्यधिगत्यन्तरत्वेनोक्तस्यानुभवान्तर-
स्योत्पादनेनार्थवत्त्वं तदवस्थमेवेति कुतः पिष्टपेषणमित्यत आह ।
अधिगते ऽर्थे इति । अधिगत्यन्तरं हि स्वत एवोत्पद्यते उत्तर-
व्यवहारहेतुत्वेन वा, आद्य आह । तस्येति । अन्य आह । नापीति ।
तासामिति । गृहीतमात्रविषयतया स्मृतिवत्तासामप्रमात्वेन

तत एव स्मृतित्वप्रसङ्गात्, स्मृतिसन्ततेश्चावश्यम्भावि-
तया तत एव व्यवहारसिद्धावधिगतिसन्ततिकल्पनायां
कल्पनागौरवप्रसङ्गादित्याशयवान् पिष्टपेषणमेवोप-
संहरति । अधिगतमिति । [१३१६]

“अन्यथेति” वार्त्तिके यदि कारणगतमन्यप्रकारत्वं
विवक्षितं तदा कारणगतप्रकारभेदे ऽपि न कश्चिद्विषय-
गतो(१)विशेषः पिष्टपेषणपरीहारोपयोगी दर्शितः स्यात् ।
अथ विषयगत एव प्रकारभेदो दर्शितः तदा ऽनधिग-
तार्थगन्तृतया कुतः संभवः, न च विषयाभेदे ऽपि प्रमा-
णभेदात् कश्चित्फलप्रकारभेदः प्रकृतोपयोगवानस्ती-
त्यत आह । अयमभिसम्भिरिति । [१३२३] पिष्टपेषणे
निष्फलत्वं वा स्यात्, अविशिष्टफलत्वं वा, अनपेक्षित-
फलत्वं वा, अधिगते ऽप्यर्थे किमित्यधिगतिसाधनमधि-

तत्कारणस्याप्रमाणत्वमेव विशेष इत्यर्थः । तत एवेति । गृहीतमात्र-
गोचरत्वादेवेत्यर्थः । स्मृतिसन्ततेश्चेति । पूर्वाधिगतिक्रमसंस्कारस्य
हेतोः सम्भवादित्यर्थः । भट्टमते ज्ञानमतीन्द्रियत्वात् कल्पमित्या-
शयेनाह । कल्पनेति ।

कुतः संभव इति । यद्यपि प्रकारभेदेनानधिगतार्थतया

गतिं करोतीति प्रश्नमात्रं वा, साधनासम्भव एव वेति ।

तत्र साधनासम्भवं दूषयति । नं हीति । [१३।२७]

स्वकारणप्रतिबन्धे हि प्रमाणं न स्यात् । न च विषयाधिगमः प्रमाकारणविरोधी येन तस्मिन् सत्येव प्रमाकारणमकारणं भवेत् । तस्मादालोच्य स्वयमेव निवर्त्तेरन्, यदि चेतयेरन्, न चैतदस्तीत्यर्थः ।

प्रश्नमात्रं दूषयति । नापीति । [१३।२३] अनपेक्षितफलत्वमुत्थाप्य दूषयति । प्रमातुरिति । [१३।२५] निष्फलत्वं निराकरोति । तस्मादिति । [१३।२७]

प्रत्युत्पन्नकारणासामग्रीजनितत्वं(१)-तात्कालिका-धर्मिणि संभवः सम्भवत्येव तथा ऽप्यन्यूनतिरिक्तविषयतया न संभव उपपादित इति भावः ॥

तात्कालिकेति । संस्कारासम्बद्धितसामग्रीजनितत्वमित्यर्थः । तेन संस्कारोत्पत्त्यव्यवहितोत्तरक्षणजातस्मृतौ नातिव्याप्तिर्न वा धारावाहिके चिरस्थिरिन्द्रियसन्निकर्षे ऽपि व्यासङ्गोत्तरजातप्रत्यक्षे चाव्याप्तिः । न च प्रत्यभिज्ञानाव्याप्तिस्तस्यापि संस्कारजन्यत्वादिति वाच्यम् । अत एव विशिष्टज्ञानस्याव्यवहितविशेषज्ञानजन्यत्वाच्च तस्य संस्काराजन्यतया तज्जन्यतत्तास्मृतिजन्यत्वात् । अत एव टीकाकारो द्वितीयाध्याये वक्ष्यति “प्रागनुभवः पुनरनुभवोत्प-

(१) उद्धृततात्पर्यटीकायां १४ पृ०-१ पङ्क्तौ परिशुद्धानुसारेण तस्मात्प्रत्युत्पन्नकारणजनितता बुद्धिरिति पाठो युक्तः ।

साधारणकारणविशिष्टसामग्रीजनितत्वम् । एतेनानु-
भवत्वं दर्शितं, स्मृतेर्ह्यसाधारणं कारणं संस्कारः,
आत्मान्तःकरणादीनां ज्ञानान्तरसाधारण्यात्, स च
चिरकालोत्पन्नो न प्रत्युत्पन्नः । यत्तु प्रत्युत्पन्नमुद्बोधा-
परनाम, सहकारि न तदसाधारणं, अनुभवस्य तु
चतुष्टयसन्निकर्षाद्यसाधारणं, तच्च प्रत्युत्पन्नं-प्रत्यग्र-
मुत्पन्नं, तथाभूता बुद्धिरबाधितेति शेषः ।

अविशिष्टफलत्वमभ्युपेत्य पराभिप्रायं निराकरोति ।
तज्जनकानीति । [१४१३] प्रथमप्रमाणफलतो ऽप्यविशिष्ट-

स्मृतिरथ प्रत्यभिज्ञानमिति” । यद्वा ऽनयेवानुपपत्त्या पूर्वापरितोषे-
णाह । एतेनेति । यद्वा व्यक्तिष्वसाधारणजन्यत्वं गृहीतुमशक्यमि-
त्यनुगमकं कार्यगतं सामान्यमाह । एतेनेति । अनुभवत्वजातः व्य-
ञ्जकमेवानेनाक्तम् । स्मृतेर्हीति । न च स्मृतेर्न संस्कारो ऽसाधारणं
कारणं प्रत्यभिज्ञाने ऽपि तस्य जनकत्वादिति वाच्यम् । संस्कारस्य
प्रत्यभिज्ञानजनकत्वादित्युक्तत्वात् । इतरजनकत्वे ऽप्यसाधारणका-
रणत्वस्यानपायाच्च कर्मणां विभाजनकत्वे ऽपि संयोगसाधारणका-
रणत्वादिति भावः । यत्त्विति । तस्य सदृशदर्शनादिरूपस्थानियतत्वं-
नासाधारणत्वाभावादित्यर्थः । चतुष्टयेति । इन्द्रियार्थतदुभयावयवा
इत्यर्थः । आदिशब्दादनुमित्यादौ लिङ्गपरामर्शादेः परिग्रहः ।
एतावन्मात्रं भ्रमसाधारणमित्यतो विशेषयति । अबाधितेति ॥

फलतया यद्यानर्थक्यं द्वितीयवत् प्रथमप्रमाणस्यापि
द्वितीयाविशिष्टफलतया ऽऽनर्थक्यं स्यात् । अनपेक्षत्वात्
सार्थकत्वमिति चेत् एवं तर्हि द्वितीयस्यापि स्वफलं
ऽनपेक्षत्वमेव । तत् फलं प्रमारूपमेव न भवति गृहीत-
मात्रगोचरत्वात् स्मृतिवदित्यपि न युक्तम् । यथार्थानु-
भवत्वनिषेधे साध्ये कालातीतत्वात् । अधिगतार्थत्वे (१)
सिद्धसाधनात् साध्यसमत्वाच्च । व्यवहारनिषेधे च
तन्निमित्तविरहोपाधिकत्वात् । बाधितत्वाच्च । प्रमा-
व्यवहारनिमित्तं च वक्ष्याम इत्यर्थः ।

यथानुत्पत्तस्य पराभिप्रायानिवर्त्तकत्वादाह । प्रथमेति । स्वफल-
इति । परामर्षादेः स्वीत्यन्ती प्रत्यक्षापेक्षत्वे ऽपि फले ऽनुमित-
वन्त्यानपेक्षत्वमेवेत्यर्थः । साध्यसमत्वाच्चेति । अधिगतार्थत्वगृहीत-
मात्रगोचरत्वयोः साध्यहेत्वोरविशेषादित्यर्थः । तन्निमित्तेति
प्रमाव्यवहारे यथार्थानुभवत्वस्यैव निमित्तत्वात्तस्य चात्र सत्त्वमेव
त्यर्थः । बाधितत्वाच्चेति । उक्तस्यैव निमित्तत्वात्तस्य चात्र
सत्त्वात्तन्निषेधे साध्ये बाधादित्यर्थः । नन्वाधिगतार्थगन्तृत्वं प्रमा-
पदप्रवृत्तिनिमित्तमित्युपाधिः साधनव्यापकी न बाध इत्या-
भाह । प्रमाव्यवहारेति । तत्राव्याख्यादिदोषस्य वक्ष्यमाणत्वात्
तत्रप्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः ॥

एवं तर्हि वार्त्तिकार्थः क ? इत्यत आह । स एव चेति । [१४१३]

ननु फलस्याऽपि साक्षात्कारासाक्षात्काररूपः प्रकारभेदो ऽस्त्येव स एवानेन किं ? न प्रदर्शयत इत्यत आह । यद्यपीति । [१४१५] आदिग्रहणेन कारणगतो ऽपीन्द्रिय-लिङ्गादिरूपः प्रकारभेदः सङ्गृहीतः । कारणभेदसंभव-निरासार्थमेव हि परः प्रत्यवस्थितः स कथं तेनैव प्रतिबोधनीयः । तथा साक्षात्कारासाक्षात्कारभेदेनापि धारावाहिषु कथं परः प्रत्याय्यः । परप्रतिबोधश्च प्रकृतः तदिदमुक्तं प्रकृतानुपयोगादिति ।

(इति विभक्त्यर्थव्याख्यानपरतात्पर्यव्याख्यानम् ।)

एतावतैवाक्षेपस्य निराकृतत्वादिग्रिमग्रन्थोपयोगार्थमाह । एवं तर्हीति ॥

ननु प्रकारान्तरसत्त्वे ऽपि प्रकृते किमुक्तं स्यादित्यत आह । नन्विति । प्रकृतानुपयोगमाह । कारणभेद इति । ज्ञानानां कारणभेदे सत्यपि न संभव इति वदन् कथं कारणभेदेन निराकृतः स्यादित्यर्थः ॥

धारावाहिष्विति । तत्रैकजातीयेष्वेव संभवस्वीकारान्न फल-जातिभेदः स्यादित्यर्थः । परैति । अनभिगतार्थत्वप्रयोजकविषय-भेदप्रदर्शनैव स निर्वहतीति भावः ॥

(इति विभक्त्यर्थव्याख्यानपरतात्पर्यव्याख्याख्याख्यानम् ।)

एवं सिद्धं प्रमाणं हृदि कृत्वा संप्लव्यवस्थे
विचारिते, संप्रति प्रमाणस्वरूपं निरूप्यत इत्याह ।
विभक्त्यर्थेति । [१४११०] अवधार्यत इति । [१४१११] तथा
च विचारस्य परीक्षाया अवश्यं संशयपूर्वकत्वाद्द्वये
सन्दिग्धस्य प्रश्नो युक्त इति भावः ।

सन्देहकारणत्वेन निमित्तमाह । केचिदिति । [१४११२]

नन्विदानीं प्रातिपदिकार्थनिरूपणमित्युक्तं. पूर्वं प्रमाण-
पदार्थमादायैव संप्लवस्य व्यवस्थापनादित्यत आह । एवमिति ।
यद्विचारनिरूपितं प्रमाणमादाय संप्लव उक्तः स एवेदानीं
प्रस्तूयत इत्यर्थः । तस्य तस्यापि तद्वितान्तत्वेन प्रातिपदिकत्वात्
तन्निरूपणनिरासायाह । प्रमाणस्वरूपमिति । विभक्त्यर्थेतीति ।
ननु तस्मिन् विभक्तिः । न च तस्येत्यनेन तस्मिन्नेन प्राग्दशोय-
तसिलो विहितस्य विभक्तिसंप्रति वाच्यम् । किंसर्वनामबहुभ्य
एव तस्येः तसिस्विधानात् । न, यस्या विभक्तेस्तसिस्तद्विभक्त्यर्थमि-
त्यर्थात् । अवधारणशब्दे करणव्युत्पत्त्यादरबीजमाह । तथा चेति ।
अन्यथा ऽवधृतिक्रियां प्रतिज्ञायाऽग्रे प्रश्नक्रिया कथं सङ्गच्छंतेति
भावः । यद्यपि यथा विचारः संशयपूर्वकस्तथा तत्साध्याऽवधृति-
क्रियापि संशयपूर्विकेति करणव्युत्पत्तिरफला, तथापि करण-
व्युत्पत्तिं विनाऽवधृतिक्रियायां विचारसाध्यत्वमेव न ज्ञायत इति
सैव दर्शिता । भावभविताराविति टीकायां भावो-धर्मो-प्रमाण-
त्वम् । भविता-धर्मो-प्रमाणत्वत्वमित्यर्थः ॥

प्रमाणं हि कारणविशेषः कारणं च साधकतमम् । न च साध्यसिद्धौ तज्जातीयस्य साधकत्वमस्ति, छिन्ने परशोरिव, तस्माद्यथा ऽच्छिन्नविषयतया व्याप्रियमाणः परशुः क्सेदने भवति तथा ऽप्रमिते विषये व्याप्रियमाण-मिन्द्रियादिकं प्रमाणमिति मीमांसकाः ।

मतान्तरमाह । विषयसारूप्यमिति । [१४१२] फलं तावत्प्रमाणस्यार्थप्रतीतिरेव प्रमारूपत्वात् । न हि प्रमाणस्यार्थं प्रमातरिक्तमपि किञ्चित् कर्त्तव्यमस्ति । प्राप्तिरपि प्रवृत्तिरेव । प्रवृत्तिरपि प्रवृत्तियोग्यार्थीप-लम्भनमेव । तस्मात् प्रमाणस्यार्थप्रतीत्यतिरिक्तं न किञ्चित् फलमिति । यदाह—

“तदेव प्रत्यक्षज्ञानं प्रमाणफलमर्थप्रतीतिरूपत्वा”दिति ।

पराभिमत उपपत्तिमाह । प्रमाणं हीति । तज्जातीयस्येति । कारणजातीयस्येन्द्रियादेरित्यर्थः । तस्मादिति । तद्विषयसाध्यस्वसा-ध्यजातीयक्रियान्तराभावे तदनुकूलव्यापारवत्करणं तथा च प्रमाण-मप्यप्रमित एव विषये व्याप्रियमाणं प्रमाणमिति भाषा इत्यर्थः ॥

प्रमाणस्यार्थेन प्राप्तत्वनियमादर्थस्य प्राप्तिमाह । प्राप्तिरपीति । नन्वेवमुपेतणीयविषयकं प्रमाणं न स्यात्तस्याप्राप्तिफलत्वादित्यत आह । प्रवृत्तिरपीति । न किञ्चिदिति । प्रमाणव्यवहाराङ्ग-

प्रमाणमपि तदेव यदर्थं व्यवस्थापयति । अर्थ-
मपि तदेव व्यवस्थापयति, यदर्थप्रतीतिं तदीयतया
निमयति । तथात्वेनानियतायां तु तस्यां न कस्य
चित् सर्वस्यैव वेति नार्थेन नियता प्रतीतिः स्यात् ।
अनियतार्थप्रतीतिजनकं च कथं प्रमाणं नाम । न
चेन्द्रियादिभिर्ज्ञानं करणैर्ज्ञानं तदीयतया नियम्यते ।
न हि चक्षुषा जनितत्वादेव नीलस्य नीलज्ञानं,
पीतज्ञानस्या ऽपि तथात्वप्रसङ्गात् अपि तु नीला-
कारत्वादेव नीलज्ञानं नीलस्य । तद्भादर्याकार
एव बुद्धिगतो बुद्धिं तदीयतया व्यवस्थापयन्नर्थ-
मपि तथा व्यवस्थापयति ततश्चार्थव्यवस्थापनहेतु-
त्वात् स एव प्रमाणम् । यदाह—

“अर्थसारूप्यमस्य प्रमाणं तद्वर्णनार्थप्रतीतिसिद्धे”-
रिति ।

अर्थप्रतीतिसिद्धेः-अर्थप्रतीतिव्यवस्थितेः-तथा चार्थ-

मित्यर्थः । तदीयतयेति । नियतविषयमन्वन्वितयेत्यर्थः । तत-
श्चेति । विषयव्यवस्थापकस्य प्रमाणत्वात्तादृशस्य चान्यस्याभावात्
परिशेषेणाकार एव तादृश इति स एव प्रमाणमित्यर्थः । तथा
वेति । अर्थप्रतीतिव्यवस्थितौ सत्यामित्यर्थः । प्रतीतिभेदनियम्य-

व्यवस्थितैरिति यावत् । न चाभिन्नात्मनि करणफल-
भावो विरुद्धते । स हि व्यापारव्यापारिभावो वा,
गम्यगमकभावो वा । वृक्षादिभिः संयुज्यमान एव
हि परशुः संयोगेन व्यापारेण करणमिति व्यव-
ह्रियते लोके । न च संयोगो नाम विग्रहवानन्यः
संयुज्यमानात् परशोरस्ति । गम्यगमकभावो ऽपि स्व-
प्रकाशे विज्ञाने बाधे च वृक्षे शिंशुपाया गम्यमाने
दृष्ट एव । न हि शिंशुपातः कश्चिदन्यो वृक्षो नाम ।
वृक्षाद्वा शिंशुपा । वैकल्पिके तु व्यवहारे यथा ऽत्र
व्यावृत्तिभेदस्तथा कारकतद्वतोरपीति कश्चिन्न विशेष
इति सौत्रान्तिकाः ।

त्वादर्शस्येति भावः । न चेति । तद्दर्शने आकाराकारिणोरभेदा-
दित्यर्थः । विग्रहवान् प्रमाणमिह इत्यर्थः । गम्यगमकभावयोर्यदि
विषयविषयिभावस्तत्राह । स्वप्रकाश इति । अथ ज्ञाप्यज्ञापकभावः
तत्राह । बाधे चेति । ननु शिंशुपात्ववृक्षत्वयोर्गम्यगमकभावस्तयोश्च
व्यावृत्तिरूपतया नामेद इत्यत आह । वैकल्पिके त्विति । वैकल्पिके-
सविकल्पकजन्ये । तथा चात्रापि तद्देव व्यावृत्तिभेदस्तस्य इत्यर्थः ।
यद्यप्यनागतायाः शिंशुपाया गमकत्वाभावात्तदुद्भानं गमकं
तच्च ततो भिन्नमेवेति न तादात्म्यं तथापि परामृश्यमाणं सिद्धं
करणमिति मतमभिप्रेत्यैतदुक्तम् ।

मतान्तरमाह । विज्ञानस्यैवेति । [१४।१३] अर्थप्रकाशनं हि यस्य व्यापारस्तदेव प्रमाणां, 'प्रकाशनं च चैतन्यरूपं तस्यैव, यश्चेतयते । न चेन्द्रियादीनि करणानि तथा, जडरूपत्वात् । न हि ज्ञानातिरिक्तः कश्चिञ्चेतनो नाम ? तस्माद्विज्ञानमेव चैतनतया दर्शनव्यापारतया च प्रमाणम् । व्यापारव्यापारिणोश्चाभेद एव संयुज्यमानपरशुवदिति निराकारवादिनो वैभाषिकादयः ।

मतान्तरमाह । उपलब्धीति । [१४।१४] वृद्धाः-प्रमाण-वृद्धाः ।

“भावप्रश्नव्याख्यानेन भवित्प्रश्नोव्याख्यात” —

तदेवेति । प्रमायाः स्वप्रकाशात्मकत्वादित्यर्थः । जडरूपत्वादिति । अज्ञानरूपत्वादित्यर्थः । न हीति । तस्य स्थिरत्वे अर्थ-क्रियाया अभावादित्यर्थः ।

वृद्धत्वमात्रेण न पक्षस्य प्रामाणिकत्वज्ञापनमत आह । प्रमाणवृद्धा इति । न तु धनाद्विवृद्धा इत्यर्थः ।

ननु भवित्प्रश्न एव टीकाकृता व्याख्यायते न तु भावप्रश्नस्तथाच विपरीतं वक्तुमर्हतीत्यत आह । सहेति । सहेत्यध्याहृत्येति व्याख्या न युक्ता भावप्रश्नव्याख्यानात् महार्थत्वानुपपत्तेः । न च भावभवितारौ पृच्छतीत्यनेनोभयप्रश्नो व्याख्यातः । तदा स्व-शब्देनेव तस्य व्याख्यातत्वात् पुनस्तदभिधानवैयर्थ्यापत्तेः ।

इति तु सहेत्यध्याहृत्य केचिद्वाचयति । केचित्तु भाव-
प्रश्नव्याख्या वोद्धव्या, अनेन भवित्प्रश्नो व्याख्यात
इति । अन्ये तु भावप्रश्नव्याख्यानानेन हेतुना भवित्प्रश्नो
व्याख्यातो भावप्रश्नं व्याख्यातुं भवित्प्रश्नो व्याख्यातः
तदन्तरिण तदनुपपत्तेरिति । लिपिप्रमादो ऽयमिति
सम्प्रदायविदः ।

व्यभिचारो-विसंवादः । अनर्थवत्त्वं विपरीतार्थ-
वत्त्वम् । अतो न साध्याविशिष्टता ।

ननु स्थाणुर्वा पुरुषो वेत्युपदर्शितयोरन्यतरः
प्राप्यत एव तत्कथं विसंवादकत्वं कथं चानर्थवत्त्व-
मित्यत आह । नो खल्विति । [१४[१०] यतो न प्राप्यते

द्वितीयतृतीयव्याख्या ऽप्ययुक्ता भवित्प्रश्नस्य स्वातन्त्र्येणैव
कृतत्वात् तद्व्याख्यानस्य भावप्रश्नव्याख्यानपरत्वाभावादित्यत आह ।
लिपीति ।

ननु अतदिति तत्प्रकारकज्ञानत्वस्य व्यभिचारित्वात् साध्या-
वैशिष्ट्यमित्यत आह । विसंवाद इति । विसंवादः फलानभि-
सम्बन्धोऽतदिति तत्प्रकारकज्ञानत्वं च व्यभिचारित्वमित्यर्थभेद
इत्यर्थः (१) ।

अप्रमत्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । नन्विति । नोखल्विति । न

ऽत एव नार्थक्रियासूपयुज्यते, अप्राप्तेरनुपयोगाच्च नास्तीत्यर्थः ।

यद्यप्यनुभवाभिप्रायेणोपलब्धौ व्याख्यायमानायां स्मृतिहेतौ नास्ति प्रसङ्गः स्मृतेरननुभवत्वात्, तथापि “बुद्धिरूपलब्धिज्ञानमित्यनर्थान्तर”मिति (१) सूत्रयतोपलब्धिशब्दो ज्ञानपर्यायः स्वीकृतः । अस्ति च स्मृतेरपि ज्ञानत्वमित्यनेनाभिप्रायेणोक्तम् । न ह्यसाविति । [१४१९]

अतीतार्थे परम्परया तत्कार्यतयाऽपि शब्दलिङ्गादेरर्थसम्बन्धो ऽस्ति, अनागते तु सो ऽपि नास्तीत्यत आशङ्कितं ज्ञापकतयेति । संस्कारस्यापीति । [१४२२]

चान्यतरस्यापि संग्रहविषयत्वेन विकल्प्यमानत्वात्तन्नामो विकल्प्यमानप्राप्तिरस्येवेति वाच्यम् । तथापि विशिष्टस्याप्राप्त्यैवदुपदर्शिताद्यं प्रत्यभावादन्तरप्रमाले ऽपि विशिष्टे प्रमात्वाभावादित्यर्थः । अर्थक्रियानुपयोगित्व एव हेत्वाकाङ्क्षायां पूरयति । यतो नेति ।

तथापीति । यद्यपि सूत्रस्यार्थान्तरत्वमात्रनिराकरणपरतया सामान्यविशेषभावेनाप्युपपत्तेर्न ततः पर्यायत्वं लभ्यते तथापि व्याख्यातृभिः पर्यायत्वकथनपरत्वेनेव सूत्रस्य व्याख्यानपारम्पर्यात्त एव चार्थान्तरनिराकरणस्यापि लाभ इति भावः ।

१५८ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

तस्यापि परम्परयाऽर्थकार्यत्वमर्थज्ञापकत्वं च साक्षात्
समानमित्यर्थः ।

ननु न स्मृतिः प्रमेत्यत्रैव विवाद इत्यत आह ।
लोकेति । [१४।२४]

अनेन प्रमाशब्दप्रवृत्तिनिमित्तग्राहकं प्रमाणमुप-
लक्षयति । तथाहि न तावद् ज्ञानत्वादिकं तन्निमित्तं,
येन स्मृतिरपि प्रमा स्यात् विपर्ययस्यापि तथात्व-
प्रसङ्गात् । नापि प्रमात्वं नाम सामान्यविशेषः समस्ति,

परम्परयेति । शब्दलिङ्गादेः प्रत्यक्षपूर्वकत्वात्तस्य चार्थजन्यत्वात्
परम्परयाऽर्थसम्बन्ध इत्यर्थः । प्रमाणशब्देनैति टीका—यद्यपि
प्रमाणपदं लक्ष्यपदं न च ततो लक्षणे विशेषनाभस्तथाप्युपलब्धि-
पदमेव प्रमाणपदसमभिव्याहारात् तदन्वययोग्यानुभवे वर्त्तत
इत्येतावतैव प्रमाणपदेनैवेत्युक्तम् ।

ननु स्मृतिर्न प्रमा ततस्तत्साधनमपि न प्रमाणमित्येतावतैव
प्रकृतसिद्धेः किं लोकानुसरणेनेत्यत आह । ननु नैति ।

ननु यथार्थं ज्ञानमेव प्रमा लाघवात् न तु तद्विशेषो गौरवा-
दित्यत आह । अनेनेति । ज्ञानत्वादिकमित्यादिपदेन सविषय-
कत्वादियहणम् । नन्वनुगतप्रमाव्यवहारात् प्रमात्वं जातिरस्ति
सैव प्रमापदप्रवृत्तिनिमित्तं स्यादित्यत आह । नापीति ।
सामान्य-जातिः । तद्विशेषः-स्मृतिसाधारणः । समस्ति-सम्भवति ।

ज्ञानगतस्य सामान्यविशेषस्य मनोमात्रग्राह्यत्वात् ।
 प्रमात्वस्य चानुमेयतया प्रागेवं प्रतिपादितत्वात् ।
 प्रमात्वं च सामान्यविशेषस्तदभाववति तद्विरुद्धसामान्य-
 वति वा विपर्ययज्ञाने न संभवेयात् तथा च विप-
 र्ययज्ञानं धर्मिण्यपि न प्रमा स्यात् । एवं च निरा-
 लम्बनमापद्येत । सामान्यं च सामान्यान्तरेण सह
 परापरभावेन एकस्यां व्यक्तौ समाविशेत् । तत्रानु-
 भवत्वं वा परं प्रमात्वं वा । आद्ये स्मृतिः कथं प्रमा ।
 द्वितीये त्वनुभवः प्रमात्वं न व्यभिचरेत् । तथा च

येन तदेव प्रमापदप्रवृत्तिनिमित्तं स्यादित्यर्थः । जातैर्व्यक्ति-
 योग्यतयैव योग्यत्वाज्ज्ञानग्रहे प्रमात्वस्यापि ग्रहापत्तेः । प्रमा-
 त्वस्य नित्यानुमेयत्वसिद्धान्तविरोध इत्याह । ज्ञानेति । अप्रमात्वं
 यदि प्रमात्वात्प्रमाभावज्ज्ञानत्वं तत्राह । तदभाववतीति । अथ
 प्रमात्वविरुद्धजातिरप्रमात्वं तत्राह । तद्विरुद्धेति ।

एवं सति को दोष इत्यत आह । तथा चेति । निरालम्बन-
 मिति । न स्मरणे व्यभिचारः । विपर्ययो यदि स्मृत्यन्तरे सति
 प्रमाणं स्यात् ज्ञानं न स्यात् पटवदित्यर्थः । व्याप्यध्यापक-
 भावानुपपत्तिमाह । सामान्यं चेति । गुणजातौ परापरभावा-
 नुपपत्तिर्न दोषायेति प्रमादो निर्मूल एव, दूषकताबीजस्य तुष्य-
 त्वात् । गत्वतारत्वादावन्वयोपपत्तेर्विषयमाणात्वात् । तथा चेति ।

विपर्ययोपि दत्तजलाञ्जलिः स्यात् । साक्षात्कारित्वं च यदि परं तदा ऽसाक्षात्कारवत्यो ऽनुमितिप्रभृतयो न प्रमाः स्युः । अथापरं, विपर्ययबुद्धिर्न साक्षात्कारवती स्यादप्रमात्वादिति । यथार्थत्वमात्रमिति चेन्न । स्मरामीत्यत्रापि प्रमिणोमीति बुद्धिव्यपदेशप्रसङ्गात् । इष्ट एवायमिति चेत् न, ईश्वरच्छामात्रेण लौकिकप्रयोगाप्रयोगयोर्नियन्तुमशक्यत्वात् । तेनैवायं प्रमाणशब्दो

जातव्यायहृत्तितानियमात् । न च संयोगात्यन्ताभावस्य यथा कर्मादौ व्याप्यवृत्तित्वे ऽपि संयोगवत्यव्याप्यवृत्तित्वमनुभवबलात् तथा प्रमात्वतदत्यन्ताभावयोरपि तथाऽस्त्विति वाच्यम् । अवच्छेदभेदं विना विरुद्धयोरैकत्वाममावगादप्रतीतिश्च । न च विषय एवांशरूपः प्रमात्ववृत्तावच्छेदकः, तद्विषयत्वस्य भ्रमे ऽपि सत्त्वात् । अतिप्रसक्तस्य चानवच्छेदकत्वात् । अन्यस्य चावच्छेदकत्वे तदेव प्रमात्वमस्तु आवश्यकत्वात् किं जान्या । तथापि विपर्यये धर्मेशे स्मृतिरूपायाथार्थ्यमात्रमस्त्विति चेत् । न । तथा सत्यावश्यकत्वेन यथार्थानुभवत्वस्यैव प्रमात्वापत्तेः प्रमाव्यवहारस्योभयत्रापि तुल्यत्वेन विनिगन्तुमशक्यत्वाच्च । ननु यथा परमाणुं साक्षात्करोमीत्यत्र साक्षात्कारित्वं न परमाणुना निरूप्यते किं तु तज्ज्ञानिन, अन्यथा परमाणाः प्रत्यक्षत्वापत्तेः, तथाचाप्यबाधितेन धर्मिणा प्रमात्वं निरूप्यते न तु बाधितेनापि रूपेण । मैवम् । ज्ञानत्ववज्-

यथार्थज्ञानमात्रे नियतः कृत इति चेत् । न । तस्यापि लौकिकप्रयोगोन्नयत्वात् । अस्त्येव लोकप्रयोग इति चेत् । न । महर्षिभिस्तदभियुक्तैः स्मृतिफलस्य प्रमाणत्वेनापरिसङ्ख्यानात् । उक्तध्वन्तर्भावात्परिसङ्ख्यानमिति चेत् । न । प्रत्यक्षस्याऽसाक्षात्कारिफलत्वानुपपत्तिः । लिङ्गशब्दादेश्च सत्तामात्रेण(१) प्रतीत्यसाधकत्वादिति ।

किं च स्मृतेर्याथार्थ्यमपि कुतः । न हि यादृशो ऽर्थः स्मर्यते यदा तादृश एवासौ तदा, पूर्वावस्थाया वर्तमाने ज्ञानत्वव्याप्यजातेविषयविशेषनिरूप्यत्वाभावात् । प्रत्यक्षत्वमपि न परमाणुमात्रेण, नापि ज्ञानमात्रेण निरूप्यते किं तु परमाणु-विषयकज्ञानेन । ज्ञानोपनीतत्वेन परमाणोरपि तत्र प्रत्यक्षत्वाच्च । अपि चेवं ज्ञानत्वानुभवत्वाभ्यां प्रमात्वस्थान्यूनानतिरिक्तव्यक्तिवृत्तित्वापत्तिः । यथार्थत्वमात्रमिति । प्रमापदप्रवृत्तिनिमित्तमिति शेषः । उक्तेश्चिन्ति । प्रत्यक्षादिप्रमाणेष्वेव संस्कारान्तर्भावात् पृथक् कथनमित्यर्थः । प्रत्यक्षस्येति । तथा च स्मृतेरसाक्षात्कारित्वात् तत्फलकस्य संस्कारस्य न प्रत्यक्षे ऽन्तर्भावः, अज्ञातस्यैव तस्य स्मृतिजनकत्वात् न ज्ञायमानकरणे ऽनुमानाटावन्तर्भाव इत्यर्थः ।

एतावता स्मृतेर्यथार्थत्वमवगम्य तदप्रामाण्यमुपपादितमिदानीं स्मृतिरयथार्थत्वादेव न प्रमेत्वाह । किञ्चेति । तदुपपादयति । न हीति । स घट इति स्मृत्या पूर्वावस्थाविशिष्टो घटो विषयी-

निवृत्तत्वात् अनिवृत्तौ हि पूर्वतैव न स्यात् । न च निवृत्तपूर्वावस्थतयैव तमर्थं स्मृतिरालम्बते, पूर्वावस्थानिवृत्तेरननुभूतत्वात् अननुभूते चार्थे स्मृतेरप्रवृत्तेः ॥

ननु समानविषयत्वे ऽपि स्मृत्यनुभवयोरनुभवो यथार्थो न स्मृतिरिति कुत एतत् ?, अनुभवकाले तस्यार्थस्य तावदवस्थ्यात् स्मृतिकाले त्वतादवस्थ्यात् । ननु पूर्वं तावत्तदवस्थ एवासावसीत् एतावतैव ज्ञानमस्तु यथार्थम् । न । पाकरक्ते ऽपि श्यामप्रत्ययस्य यथार्थत्वप्रसङ्गात् । नन्वतीतः श्याम इति प्रत्ययस्तत्र क्रियते घटो ऽयमिति वर्त्तमानविषयकानुभवात् । न च स्मृतिकाले पूर्वावस्था वर्त्तमानेत्यर्थः । पूर्वतैवेति । वर्त्तमानध्वंसप्रतियोगिन एव पूर्वत्वादित्यर्थः ॥

कुत एतदिति । स्मृत्यनुभवयोरन्यूनानतिरिक्तविषयत्वात्समानविषयनिवृत्तनत्वाच्च प्रमात्वस्य, स्मृतेरिवाप्रमात्वं न त्वनुभवस्येति कुत इत्यर्थः । उत्तरम् अनुभवेति । घटो ऽयमित्यनुभवकाले घटस्य वर्तमानत्वात् स्मृतिकाले त्ववर्तमानत्वात् तुल्यविषयत्वे ऽप्यनयोर्वेषम्यमित्यर्थः । नन्विति । पूर्वं वर्तमानैव पूर्वावस्था आसीदित्यत एव स्मृतिः तद्वर्तमानत्वविषयापि यथार्था स्यादित्यर्थः । पाकरक्त इति । यदि यदा कदाचिद्वर्तमानत्वेनैवातीतस्यापि वर्तमानत्वप्रतीतिर्यथायेति भावः । नन्वतीता पूर्वावस्था स्मृत्या न स्वकाले वर्तमानत्वेन विषयीक्रियते येनैतदथाथार्थं स्यात् किं त्वतीतस्या-

यथार्थ एव । सत्यम् । तद्विषयस्य तदानीमेव तद-
वस्थत्वात् । न तु स्मर्यमाणार्थस्तदानीं तदवस्थः
तीतत्वेनाविषयत्वे ऽपि यो वस्तुगत्याऽतीतः स (१) एव स्मृतेर्विषयः
तथा चेदानीमतीतावस्थाविशिष्ट इति स्मृतेरभावात् क्वायथार्थत्वम् ।
एवं पाकरक्ते ऽपीदानीं श्याम इति प्रतीतिर्नास्त्वैव, किन्तु श्याम
इति प्रतीतिः सा च कदाचिच्छ्यामत्वे ऽप्युपपन्नेति नायथार्था ।

अत्र तत्तेदन्ते स्मृत्यनुभवविषयावखण्डावेवोपाधी क्लृप्तधर्मवि-
लक्षणी । एवं च इदन्तानुभवजन्यसंस्कारिणेदन्तैव तत्तया स्मर्यते ।
न च तत्तायाः क्वचिदनारोपे कथं तदारोपः स्यादिति वाच्यम्
प्रत्यभिज्ञायां तत्तांशे यथार्थत्वात् । इदन्तानुल्लेख्यनुभवप्रभवे ऽपि
स्मरणे धर्मान्तरमेव तत्तया भासते । अत एवायं घट इति न स्मृति-
रिति सर्वा स्मृतिरयथार्था चायथार्थानुभवाच्च प्रमुष्टतत्तांशा
च स्मृतिर्न भवत्येव । हरिहराद्यनुचिन्तनं च कविकाव्यादि-
मूलज्ञानवन्मनोरथनिर्मितज्ञानसाकाङ्क्षपदानुस्मरणप्रभवमनुभवरू-
पमेवेति रत्नकोषकृतः ।

तत्र । स्मृतेः पूर्वमिदन्त्वोपस्थितिं विना तत्र तत्तारोपाऽसम्भवात् ।
आरोपविषयोपस्थितिं विनाऽऽरोपासम्भवात् । तथाप्यंशे याथार्था-
परिहाराच्च । किं च तत्तांशे ऽनननुभूतगोचरत्वेन स्मृतेः संस्कारसीमा-
लक्षणे इदन्ता तत्तया स्मर्यते इत्यत्र मानाभावः । घट एव कदाचित्
तत्तया स्मर्यते इत्येवासु लाघवात् । न च तत्तायास्तत्र सत्त्वान्ना-
रोप इति वाच्यम् । इदन्तायामपि तत्तास्त्वित्तेनारोपासम्भवात् ॥

अत्र सम्प्रदायविदः स घट इति स्मृतौ तत्ताविशिष्टस्य वर्तमानता भासते । संस्कारस्य वर्तमानज्ञानमामग्रीमहितस्यैव हेतुत्वात् । सो ऽयमिदानीमिति प्रत्यभिज्ञायां तथा कल्पनात् । गेहे स घट इति स्मरणान्निष्कम्पप्रवृत्तेश्च, अन्यथा तत्ताविशिष्टस्येदानीं संग्रहे सा न स्यात् । न च वर्तमानांगे ऽननुभूतविषयत्वं स्मृतेर्वर्तमानत्वेनानागतवर्तमानस्य पूर्वमनुभवात् । एवं च स्मृतिस्तथाभूतस्य वर्तमानता विषयः तत्र विशिष्यस्य विशिषणस्य वा वर्तमानत्वाभावात् स्मृतिरयथार्थैव ।

अस्मत्पितृवरणात् - विवादपटं स्मृतिः स्वविषयवर्तमानत्वविषया अतीतानागताविषयत्वे मति प्रतीतित्वात् प्रत्यभिज्ञानवत् । प्रतीतः सभयविशिष्यविषयत्वनियमात् । ज्ञानमामग्रीमहिम्ना चाऽननुभूतं समयंगे स्मृतिर्न तत्र संस्कारो व्यापारो ऽन्यथाभिद्वत्वात् । अत एव पाकरक्ते श्यामाऽयमिति प्रतीतिरयथार्थत्वव्यवहारः । श्यामत्वे वर्तमानत्वेनानवगमात् । अत एवातीतानागताग्न्यगोचरत्वे विद्यमानधूमेन पर्वते ऽग्निरित्यनुमितेर्वर्तमानाग्निविषयत्वादिदानीमग्निरिति निश्चयात् प्रवृत्तिः अन्यथेदानीं तत्संग्रहे प्रवृत्तिर्न स्यात् कालगर्भव्यास्यप्रतिमन्वाने गत्यन्तराभावादिति स्मृतिरयथार्थंति श्रीतत्त्वचिन्तामणावाहुः ॥

अथ केयं तत्ता ? न तावदतीतानुभवविषयत्वम्, अतीतानुभवविषयत्वस्या ऽनुभवे ऽविषयत्वेन स्मृत्या तदुल्लेखानुपपत्तेः । न च तस्यानुभवाविषयत्वे ऽपि यदा ज्ञानान्तरेण ग्रहणं तदा स घट इति स्मृतिरन्यथा प्रसृष्टतत्तांशा घट इति वाच्यम् । अतीतानुभवविषयत्वस्यानुमितौ भाने ऽपि स इति बुद्धेरभावात् । तन्निश्चये ऽपि तत्ता-

तस्मात् स्मृतिरयथार्थैव । यथानुभवं तु भवेत् ।

संगयात् । सहप्रयोगानुपपत्तेश्च । नाप्यतीतधर्मवैशिष्ट्यं तत्ता, सह-
प्रयोगश्च धर्मविशेषातीतत्वमादाय समाधेयः, क्वचित्त्रिषय्ये ऽपि
तत्तासंगयश्च निश्चिततरधर्मविशेषविषयत्वेनोपपत्स्यत इति वाच्यम् ।
यदि हि वस्तुगत्या यो ऽतीतधर्मः तद्वैशिष्ट्यं तत्ता, तदाऽनुभवे ऽपि
तद्विषयत्वात्तत्तोलेखापत्तिः । नाप्यतीतत्वेन भासते यो धर्मस्तद्वै-
शिष्ट्यं भासमानधर्मस्यातीतत्वेनानुभवाविषयत्वात् । प्रत्युत वर्त-
मानत्वेनानुभवात् स्मृती तत्तोलेखानुपपत्तेः । न चानुभवानन्तरं
यत्र ज्ञानान्तरे तद्भासते तत्रैव स्मरणे तत्तोलेखो नान्यत्रेति वाच्यम् ।
अतीतधर्मवैशिष्ट्यानुमितौ तत्तोलेखानुपपत्तेः । अत एव नातीत-
समयमन्वयस्तत्ता, अनागतगोचरस्मृतिप्रत्यभिज्ञयोस्तत्तोलेखानुप-
पत्तेः । इदन्ता ऽपि न तद्वृत्तिगुणादि, गुणादावभावात् । नापि
प्रत्यक्षज्ञानगोचरत्वम्, अचाक्षुषत्वापत्तेरिति ।

उच्यते । अनुभवे य एव धर्मः कालो वर्तमानत्वेनाभासते स
एव स्मरणे ऽपि, तयोरेकविषयत्वे ऽपि स्मृतावेव तत्प्रयोगो उच्येयः ।
संस्कारज्ञानस्यैव तत्तच्छब्दप्रयोगहेतुत्वात् । प्रत्यभिज्ञाने तथा
कल्पनात् । तत्रैव प्रत्यक्षानुभवेनेदंशब्दप्रयोगः । विषयकृतः
स्मृत्यनुभवयोर्विशेषो नास्त्येव । अत एवाऽयं घट इत्यनुभवाद्यं
घट इति न स्मृतिः । स घट इति स्मृतिहेतुश्च स घट इति नानु-
भवः सहप्रयोगश्च धर्मविशेषमादायेति ॥

यथा ऽनुभवमिति । येन रूपेणानुभवस्ताद्रूप्येणैव स्मृत्युपपत्ते-

तवानुभवस्य यथार्थत्वात् तदेकविषया स्मृतिरपि यथार्थेत्युच्यते । अत एवानुभवस्यायथार्थत्वे स्मृतिरविपरीतार्थाऽप्ययथार्थैव, यथा रज्जुं भुजङ्गतयाऽनुभूय विद्रुतस्य तथैव स्मृतिः । तस्मात् स्मृतेर्याथार्थं याचितकमगण्डनप्रायं नाजानिकम् । इदमेव पारतन्त्रापदवाच्यं कौश्लिन्निरुक्तिशून्यैरन्यथोपभूयत इति । तस्माद्दुभयथापि स्मृतेरन्यस्यानुभवत्वैकनियतं यथार्थत्वमेव प्रमापदस्य प्रवृत्तिनिमित्तं लोकोऽवधारितवान्, कथमन्यथा तत्रैव प्रमाशब्दं प्रयुङ्क्ते नान्यत्रेति यद्यपि, तथाऽपि धर्मिण्यपि स्मृतेः प्रामाण्यं माभूदित्याशयवान्

रित्यर्थः । यथार्थत्वव्यवहारं समर्थयति । तत्रेति । एतदेव द्रढयति । अत एवेति । यतो यत्रानुभवो न यथार्थस्तत्र स्मृतिर्गर्थार्थापि न व्यवह्रियत इत्यर्थः । अविपरीतार्थाऽपीति । अनुभवादनतिरिक्तार्थाऽपीत्यर्थः । नाजानिकं-न स्वतन्त्रं, किं तु कारणानुभवानतिरिक्तविषयत्वे सति तथाथार्थपरतन्त्रमित्यर्थः । तेन क्वचिदनुमितेः स्वकारणलिङ्गपरामर्शयाथार्थाधीनयाथार्थं ऽपि न दोषः, तस्याः स्वकारणलिङ्गपरामर्शविषयातिरिक्तविषयत्वात् । शाब्दानुभवस्य तु स्वकारणसमानविषयकामज्ञानयाथार्थापेक्षयाथार्थं ऽपि न प्रतिपाद्यज्ञानयाथार्थापेक्षत्वम्, अत्र तु स्मृतेरेवानुभवयाथार्थं स्मृत्या स्वयाथार्थायापेक्षत इति भावः । उभयथापीति ।

प्रागुक्तयुक्तिकं लोकप्रयोगमेवाश्रितवान् । तद्विदमुक्तं
लोकश्चेति ॥ [१७३५]

एवं तावद्यथार्थी ऽनुभवः प्रमा तत्साधनं च
प्रमाणमिति स्वलक्षणमाशङ्कितव्याप्तिनिराकरणे-

ऋतृर्याथार्थं ऽयाथार्थं चेत्यर्थः । प्रागुक्तयुक्तिकमिति । ज्ञानत्वा-
दिकं न प्रवृत्तिनिमित्तमित्याद्युक्तयुक्तिः ।

एवं तावदिति । ननु यथाशब्दः सादृश्यवाची तत्र सादृश्य-
मात्रं वा विवक्षितं सर्वथा सादृश्यं वा, नाद्यः भ्रमे ऽतिव्याप्तेः,
नान्य, ज्ञाने घटत्वादिना सादृश्याभावात् । न चाबाधितत्वं यथार्थ-
त्वम्, बाधस्य विपरीतप्रमारूपत्वेनाऽऽत्माश्रयात् । नापि संवादित्वं,
तद्वि न ज्ञानान्तरेण तथोल्लिख्यमानत्वं, भ्रमसाधारण्यात् । नापि
समर्थप्रवृत्तिजनकत्वं, उपेक्षाप्रमायामव्याप्तेः । योग्यतायाश्च प्रमा-
त्वनिरूप्यत्वात् । नापि त्रिशेष्यनिष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगिधर्मप्रका-
रकानुभवत्वं, संयोगादिप्रमायामव्याप्तेः । अभावे व्याप्यवृत्तित्व-
विशेषणे च संयोगभ्रमे ऽतिव्याप्तेः । तदत्यन्ताभावस्यैकत्वात् । न
हि प्रतियोगिभेदादिवाधिकरणभेदादप्यभावभेदः, एकैकविशेष्या-
वृत्तिनानाप्रकारकसमूहालम्बनाव्याप्तेश्च । न च प्रकारस्यैकविशेष्य-
वृत्तितया न विशेष्यावृत्तित्वमिति वाच्यम् । अप्रमाप्रमारूपसमू-
हालम्बनाऽतिव्याप्तेः । यावद्विशेष्यावृत्तित्वविवक्षायामेकविशेष्यके
यावदर्थाभावात् । अथ परज्ञानं ज्ञानत्वेन तद्विशेषं च
घटत्वेन जानतो घटमयं जानाति न वेति संशयाद्विषय-

नादुष्टमिति समाहितम् । न चैतन्मीमांसकस्यानभि-
मतम् । न हि तेनाप्यत्राव्याप्तातिव्याप्ती प्रसञ्जयितुं
शक्येति । न ह्यस्ति सम्भवो यथार्थो ऽनुभवो न प्रमेति ।

ज्ञानस्वरूपातिरिक्तस्य स्वाश्रयस्वभावादिविशेषणताविलक्षणस्य
विषये ज्ञानविशेषणतारूपस्य विषयत्वस्यावश्यं स्वीकाराद्विषयता-
श्रया विशेष्यः ज्ञानं तत्प्रतियोगि भ्रमे शुक्तिवृत्तिविषयता व्यधिकर-
णेन रजतत्वेनावच्छिद्यते, रजतवृत्तिस्य समानाधिकरणेन
रजतत्वेन, तथा च विषयतासमानाधिकरणप्रकारको ऽनुभवः
प्रमेति स्यात् । न स्यात् । निर्विकल्पकाव्याप्तेः । स्वव्यधिकरण-
धर्मानवच्छिन्नविषयताप्रतियोग्यनुभवः प्रमा, समूहात्स्वर्गं च
प्रतिविशेष्यं विषयताभेदादेकवृत्तिविषयता नापरवृत्तिना ऽवच्छि-
द्यत इत्यतो नाव्याप्तिरिति चेत् । न । भ्रमांशप्रमायामव्याप्तेः ।
न हि विषयता व्यधिकरणेनावच्छिद्यते सा तदनवच्छिन्ना विरो-
धात् । अतिरिक्तविषयताया अभावाच्च मानाभावात् । सामान्यतो
ज्ञानं ज्ञाते तस्य क्वचिद्विशेषणतति सामान्यतो विशेषणताज्ञाने ऽपि
घटमयं जानाति न वेति संग्रयतादवस्थ्यात् । तस्माद्दृष्टतज्ज्ञानयोः
स्वरूपग्रहे ऽपि तदीयत्वं तद्विषयत्वं न गृहीतमिति तत्र संग्रयः
तदीयत्वं च तस्वभावसम्बद्धत्वं यथा तव विशेषणतायाम्, अन्यथा-
ऽनवस्थानात् । अन्यत्रापि स्वरूपसम्बन्ध एषैव गतिः अन्यथा सामा-
न्येनाभावसमवाययोर्ग्रहे ऽधिकरणे च ज्ञाते तयोः संग्रयो न स्यात् ।
अधिकरणतदुभयस्वरूपाणां ज्ञातत्वात् । तत्राप्यभावसमवाययो-

तल्लक्षणे त्वस्माकं कुतो विप्रतिपत्तिरित्यत आह । अन-
धिगतार्थगन्तृत्वं चेति ॥ [१४१२७]

उपलक्षणं चैतत् । नित्यपदार्थेष्वनधिगतत्वं नाम

विशेषणताविशेषो न ज्ञात इति चेत् । न । सामान्यतस्तद्गृहे ऽपि
तस्मिंशयात् । नापि विशेष्याऽऽहृत्त्यन्वोन्याभावप्रतियोगितावच्छेदक-
धर्मप्रकारकानुभवत्वम्, अव्याप्यवृत्तिप्रमायामव्याप्तेः । मूले हृत्तः
कपिसंयोगवान्नेत्यबाधितानुभवात् संयोगवदन्योन्याभावस्याप्य-
व्याप्यवृत्तित्वात् । अवच्छेदभेदेन भेदाभेदयोरविरोधात् ।

अत्रास्मत्पितृचरणाः । यत्र यदस्ति तत्र तदनुभवः प्रमा ।
यत्र यन्नास्ति तत्र तदनुभवो ऽप्रमा । इदं रजतमिति ज्ञानमि-
दन्त्ववति तदनुभवत्वात् प्रमा, रजतत्वाभाववति रजतत्वानुभव-
त्वादप्रमा । समूहालम्बनं च नाप्रमा, एका भाववति तदप्रतीतः ।
न चैवमव्याप्यवृत्तिभावाभावयोरैकत्र प्रमाप्रमयोः प्रसङ्गः, तदभाव-
वति तदनुभवत्वादिति वाच्यम् । भिन्नभिन्नावच्छेदेन हि हृत्ते संयो-
गतदभावी, न हृत्तमात्रे, विरोधादननुभवाच्च । एयं च यत्र हृत्ते
संयोगो न तत्र तदभावः । न च यत्तद्दृभ्यां लक्षणे ऽननुगमो,
लक्ष्यस्थाननुगतत्वात् । न हि या प्रमा सा सर्वत्र प्रमा, किं तु
क्वचित् । तथा च किं ज्ञानं कुत्र प्रमेत्यपेक्षायां यथोक्तमेव लक्षणं
युक्तमिति सङ्क्षेपः ॥

सामान्यतः प्रमेयत्वादिना सर्वेषामेव सर्वैरवगमादनधिगतत्वं
न सश्रवतीत्यभिप्रेत्याह । उपलक्षणं चेति । अथ विशिष्टानधि-

नास्त्येव । यदि नेह जन्मनि, जन्मान्तरे ऽप्यधिगमात् ।
 यदि न प्रत्यक्षेणानुमानोपदेशाभ्यामपि । अनित्येष्वपि
 प्रायश उपलब्धानामेवोपलम्भाच्च । अन्यथा च प्रत्य-
 भिज्ञानं दत्तजलाञ्जलि स्यात् । ततश्च स्वरूपतो
 ऽप्यनधिगतत्वं बह्वाकुलयेत् । प्रकारतोऽपि भूयोभूयः
 स्तम्भादिष्वनुभूयमानेषु न कश्चिद्गुणप्रकारः प्रतिक्षण-
 लब्धजन्मापवर्गः परिभाव्यते । कर्मकृतो ऽप्याशुतर-
 विनाशी न प्रतिक्षणमपूर्वः । न च चतुःपञ्चक्षणाव-
 स्थायिनि अपि तस्मिन्नेकमेव ज्ञानं जनयित्वेन्द्रियादि-
 कमुदासीनमनागतकर्मादिजन्म प्रतीक्षते । ततश्च

गतत्वं विवक्षितं तत्राह । नित्येति । अनधिगतत्वं च यदि धर्म-
 परं तत्राह । अन्यथा चेति । अथ धर्मिपरं तत्राह । ततश्चेति ।
 प्रकारकृतं ऽनधिगतत्वे दोषमाह । प्रकारत इति । प्रतिक्षणेति ।
 यद्यपि जन्ममात्रेणैवाधिगतत्वमुपपद्यते तथाप्यपवर्गग्रहणं दृष्टा-
 न्तार्थमिच्छेत्ते । ध्वंसेनैवापूर्वत्वप्रतिपादनार्थमपवर्गग्रहणमित्यन्ये ।
 अत्र च ध्वंसस्यापि जनितत्वेनैव लामि गोल्लषन्यायेनाभिधानम् ।
 कर्मकृत इति । कर्मणा जनितो विभागादिः कर्मणैवाकृतो
 विगिगष्टस्तन कर्मभेदो ऽपि नास्तीत्यर्थः । अथ यत्किञ्चिद्विषय-
 परत्वेनानधिगतत्वं तत्राह । ततश्चेति ॥

सर्वजन्मान्तरोपलम्भादन्ये तदुत्तरकालप्रत्यया धारया
विच्छेदेन वा भवन्तो न प्रमाणं स्युरित्यर्थः ॥

शङ्कते । न चेति । [१४१२८] यद्यपि स्वरूपस्य प्रकारस्य
वा तथाविधस्य तादवस्थां, तथापि प्रत्यक्षज्ञानधारायां
वर्तमान एवार्थः परिस्फुरति । न च क्रमभाविनामेक
एव वर्तमानकालो विषयः । नानाप्रमाद्वज्ज्ञान-
योगपद्यप्रसङ्गात् । प्रत्यभिज्ञानानुपपत्तिश्च, ज्ञानानेक-
त्वऽपि एककालावस्थानाकलनात् । तस्मात् पूर्वपूर्व-
ज्ञानैरनाकलित एव वर्तमानोऽर्थ उत्तरोत्तरोत्तरेव-
सीयत इत्यनधिगतार्थत्वमेव तत्रापीत्यर्थः ॥

परिहरति । परमेति । [१४११] न तावत् प्रतिक्षणवर्त्त-

ननु स्थूलकालभेदमात्रेण प्रतिक्षणभाविनो ज्ञानस्य नानधि-
गतार्थत्वमित्यत आह । यद्यपीति । तथा च प्रत्यक्षस्य वर्त्तमाना-
र्थग्राहित्वनियमेन स्वायत्तक्षणविशिष्टस्तम्भादियाहकत्वेनाट्हीतत्वं
भविष्यति, अन्यथैकमये ज्ञानयोगपद्यप्रसङ्ग इत्यर्थः । प्रत्यभि-
ज्ञानेति । एकस्य पूर्वापरकालावस्थानं प्रत्यभिज्ञानविषयो यदि
च तेनपि पूर्वानुभवकालावस्थानमेव विषयीकृतं तदा तन्न
स्यादिति तदसिद्धौ स्वैयंमपि न सिद्धेदित्यर्थः ॥

ननु परमसूक्ष्माणामभाने ऽपि प्रकारान्तरेणैव वर्त्तमानत्वम-
ध्यक्षगोचरो भविष्यतीत्याशयेन प्रकारान्तरं निराकरोति । न

मानत्वं सौगतमतवद्वस्तुनः स्वरूपोत्पादः, नापि साङ्ख्य-
वद्वस्तुस्वरूपस्थैर्ये ऽपि परिणतिभेद एव मीमांसकैः
स्वीक्रियते । नापि धर्मभेद एव कश्चित् प्रतिक्षणापूर्वीं
वर्त्तमानाऽपरनामा समस्ति । न च तैरभ्युपेतः । न च
कालः प्रत्यक्षगोचरो नापि भिन्नस्वभावः । तस्मात्
कालकलाभेदका उपाधय एव कालभेदः तत्प्रत्यक्षमेव
कालभेदप्रत्यक्षमिति परमार्थः । तत्र न तावत् प्रतीय-
मानस्तस्मादिसंसृष्टा उपाधयः सन्तीत्युक्तम् । ज्ञात-
तायाश्च निराकरिष्यमाणत्वात् । धारावहनबुद्धिषु तद-
भासनाच्च । प्रतीयमानेतरसंसृष्टास्तूपाधयस्तज्ज्ञानसं-
सर्गिणो वा स्युरन्यथा वा, न तावत् स्तस्मादिषु ज्ञाय-

तावदिति । तत्रेति । उक्तं—भूयोभूयःस्तस्मादिष्वित्यादिना । ननु
यथा भट्टानां ज्ञानानाकलने ऽपि ज्ञातांऽयमिति बुद्धिरध्यक्षा ज्ञानी-
पाधिको भवति तथा क्षणानामनाकलने ऽपि तदुपहितो ऽर्थो
धारावहनबुद्धीनां विषयः स्यात् । न । अननुसंज्ञितोपाधेरप्युपहित-
प्रत्यये दण्डाननुमन्धानि ऽपि दण्डिधीप्रसङ्गादिति भावः । अथ
पूर्वपूर्वज्ञानाहिता ज्ञातता उत्तरोत्तरज्ञानं भासत इति तद्विशि-
ष्टानुभवाददृष्टहीतयाहित्वं स्यात्तच्चाह । ज्ञाततायाश्चेति । स्मृता-
वपि स्मृततोक्तेस्वापत्तावनधिगतार्थत्वेन प्रमात्वप्रसङ्गादिति भावः ।
धारावहनबुद्धिष्विति । न हि स्तस्मो ऽयं स्तस्मो ऽयमित्यत्र ज्ञातत्व-

मानेषु तदितरसंसर्गिणः क्षणभङ्गुराः के चनावश्यं
 तज्ज्ञानसंसर्गभाजो भवन्ति । क्वंचिन्नवन्थपीति चेत् ।
 तत्रैव तद्वियां प्रमाणात् स्यात् । यत्र तु तदेकज्ञान-
 संसर्गिण उपाधयो न सन्ति तत्र धारावाहिकबुद्धीना-
 मप्रमाणात्वमेव स्यात् । तथाविधा एव च विचार-
 विषयत्वेनाभिप्रेताः ज्ञानान्तरगोचरा विषयान्तरसंस-
 र्गिण उपाधयो भविष्यन्तीति चेत् एवं तर्हि धारा-
 वहनबुद्धयो न स्युरेव । न खलु प्रमाणान्तरेण इन्द्रि-
 यान्तरेण तेनैव वा तद्वर्त्मपरित्यागाद्वर्मान्तरे ऽनु-
 भूयमाने विवक्षितैकविषयबुद्धिधारासम्भवः । इष्ट
 एवायमर्थ इति चेत् । न । अपूर्वापूर्वीपाध्युपनिपात-
 नियमे प्रमाणाभावात् । अनुपनिपातिनां च ज्ञाना-
 न्तरेणाऽप्यनाकलनात् । अत एव घटोऽयं घटोऽय-
 मिति बुद्धिसहस्रस्यापि न विषयकृतं विशेषमुपलभा-

मपि भासत इत्यर्थः । अन्यथा वेति पक्षमुत्थापयति । ज्ञानान्त-
 रिति । एवं तर्हीति । यदि स्तम्भादिज्ञानाद्यज्ञानान्तरमन्यसंख-
 ष्टोपाधिविषयकं तदुपनीत एवोपाधिस्तम्भादिज्ञानविषयः स्यात्
 तदानन्तरा तत्स्मरणादिना निरन्तरायत्वाभावाद्दारावहनबुद्धिरिव
 न स्यादित्यर्थः । इष्ट एवेति । अन्यूनानतिरिक्तविषया अनेकबुद्धयो

महे । ' अनुपलभ्यमानस्य तु विषयत्वकल्पनायां सर्व-
सर्वज्ञतापत्तिरिति । तस्मात् स्तम्भादिरेव प्रागभाव-
निवृत्तिप्रध्वंसाभावानुत्पत्तिरूपो वर्त्तमानः । तदव-
च्छिन्नः कालो ऽपि वर्त्तमानः । स च तथाविधो ऽनेक-
ज्ञानसाधारण एव । न चैतावता ज्ञानयौगपद्या-
पत्तिः, सूक्ष्मकालापेक्षया क्रमसम्भवात् । न च
सूक्ष्मोपाधीनामप्रतीतिश्चेदतो ऽसम्भव एव, कार्य-
क्रमेणैवोद्गीयमानत्वात् । नापि प्रत्यभिज्ञानानुपपत्तिः,
पूर्वज्ञानविषयानुसन्धानमेव हि प्रत्यभिज्ञानं तच्च ज्ञा-
नक्रमादेवोपपन्नम् । तस्मात् कालतदुपाधिप्रत्यक्षत्वे

ऽसिद्धा एवेत्यर्थः । धारावाहिके मानमाहुः—अयं चैत्र एतदीय-
घटो ऽयमितिज्ञानभिन्नेतदन्यूनानतिरिक्तविषयैतत्समानकालीन-
ज्ञानवान् अनीश्वरान्मत्वात् । मैत्रवत् । सूक्ष्मकालापेक्षयेति । स्व-
रूपसत्क्रमिकसत्तात्पत्तिकत्वेन ज्ञानायौगपद्यात् स्थूलकालोपाधि-
मादाय वर्त्तमानत्वाध्यक्षस्याप्युपपत्तेरित्यर्थः । न चेति । क्षणो न
प्रत्यक्ष, स एव हि प्रत्यक्षो यः पूर्वापरकालवर्त्ती सन् ज्ञानसमान-
कालो न च क्षणस्तथेत्यर्थः । कार्यक्रमेणैवेति । ज्ञानयौगपद्यनिषे-
धादनेकज्ञानात्पत्यैव तदनुमानमित्यर्थः । नापीति । प्रत्यभिज्ञा-
नस्येकत्र पूर्वापरकालवैशिष्ट्यविषयकतया पूर्वकालसम्बन्धानुभवं
विना तदसम्भवादित्यर्थः । वेदात् क्रमोत्पन्नवैदार्थगोचरधारावहन-

ऽपि न सर्वत्र सूक्ष्मोपाधिसंसर्गो, नापि तत्प्रतीतिः ।
तदिदमुक्तम् । परमसूक्ष्माणामिति ॥ [१५१]

एतेनैतन्निरस्तं सिद्धे साधकतमत्वाभावादिति । न
हि साधकतमस्य (१) तथात्वं साधकतमान्तरापेक्षया,
किं तु प्रधानक्रियाकारकान्तरापेक्षया । अन्यथा यत्र
करणानां समुच्चयस्तत्र परस्परापेक्षया ऽनतिशयितत्वा-
दकरणत्वापत्तेः करणानां समुच्चयः क्वचिदपि न
स्यात् । इतरकारकापेक्षया तु धारावाहिकबुद्धिष्वपि
प्रमाणस्यातिशयित्वमस्यैव । यत्तु छिन्ने कुठारस्या-
कारणत्वमिति, तत् छिदालक्षणफलाभावात् । न
च ज्ञाते ज्ञानान्तरासम्भवे येनात्राफलत्वादेवाकरणत्वं

बुद्धौ वर्तमानकालाभानात्तत्रानधिगतार्थत्वमेतावतापि नोपपादि-
तम् । अपि चाधिकविषयत्वसंशये प्रमात्वसंशयाननुभव इति भावः ॥

न हीति । न ह्येकस्य कारणस्य कारणान्तरापेक्षयैवातिशय-
स्तमर्थः, किं तु कर्त्तारपेक्षः अन्यथाऽनेककरणनिष्पाद्यमेकं कार्यं
न स्यात् । दृश्यते चानेकदीपचक्षुरादिकरणकमेकं प्रत्यक्षमित्यर्थः ।
तच्छिदालक्षणेति । अवयवसंयोगध्वंसस्य छिदात्वादिति भावः ।
न च ज्ञाते ऽपीति । यावज्ज्ञानोत्पादकसाकल्ये कार्यावश्यभा-
वात् । न चानुत्पन्नस्य साध्यजातीयक्रिये व्यापारवत्त्वं कारणत्वं

भवेत् धारावाहिकज्ञानोत्पत्तेः । तस्माद्व्योऽनधिगतार्थ-
बोधनं प्रमाणमिच्छति तस्य धारावाहिकबुद्ध्योऽप्रमाः
प्रसज्येरन्नित्यर्थः ॥

न चेति । [१५।२] प्रवृत्तिं प्राप्तिं च जनयदेव विज्ञानं
प्रमा, तदर्थमेव प्रमाणानुसरणात् । आद्यं च तथा
ऽतस्तदेव प्रमा । द्वितीयादीनां च न प्रवृत्तिप्राप्ति-
हेतुत्वमतो नैतानि प्रमारूपाणि ततस्तज्जनकान्यपि न
प्रमाणानीति तदेतद्विध्यत एवेत्यर्थः ॥

न हीति । [१५।४] न ह्यप्रवर्तयदेव विज्ञानमर्थं
प्रापयति । नापि हठादेव प्रवर्तयति । किं त्वर्थीप-
दृष्टिरूपतया, सा च सर्वसमानेत्यर्थः । तद्विदमुक्तम्
प्रदर्शनं चेति ॥ [१५।६]

कारकान्तरसाधारण्यात् इतरव्यवच्छेदासिद्धौ च वैयर्थ्यादित्यर्थः ।

प्रवृत्तिप्राप्तिजनकमेव ज्ञानं प्रमेत्युपपादयति । प्रवृत्तिमिति ।
तदेतदिति । प्रवृत्तिप्राप्तिजनकानामेव प्रामाण्यमित्यभ्युपगन्तृ-
मते तदजनकानां द्वितीयादिज्ञानानामप्रमात्वमिथ्यत एवेतीष्टा-
पादनमित्यर्थः ॥

न हीति । अप्रवर्तकाप्रापकयोरपि प्रमात्वात्तज्जननस्वरूप-
योऽर्थयोरेव प्रमात्वम् । तच्च यद्यार्थानुभवत्वं तद्विशिष्टमेव
सर्वेषामित्यर्थः ॥

ननु तथापि प्रथमादेवापेक्षितसिद्धेः पुरुषस्य किं
द्वितीयादिनेत्यत आह । पुरुषेति । [१५१७]

स्यादेतत् । वादिविप्रतिपत्तयो वार्त्तिककृता न
निराकृता इत्यत आह । उपलब्धीति । [१५१८] व्यापक-
स्याव्यापकविरुद्धत्वादनधिगतार्थगन्तुस्तेन रूपेण प्रमा-
णत्वमेवार्थान्निषिद्धमित्यर्थः ॥

सारूप्यशक्ती निराकरोति । हेत्विति । [१५१९] तदी-
यतया ह्यर्थप्रतीतिं व्यवस्थापयन्नाकारः प्रमाणमिति को
ऽर्थः ? । न तावत् तदीयतया नियतां प्रतीतिं जनयन्,
स्वात्मनि स्वक्रियाविरोधात् । नापि ज्ञापयन् स्वात्मीभूत-

ननु पुरुषापेक्षयापि प्रामाण्ये द्वितीयादिज्ञानानां कुतः पुरुषा-
नपेक्षितत्वमित्यत आह । नन्विति ॥

नन्वनधिगतार्थगन्तृत्वं प्रमात्वमित्यस्य प्रारंभः निरसनात् किं
पुनस्तदनुवादेनेत्यत आह । स्यादेतदिति । वार्त्तिकद्वारा वादि-
विप्रतिपत्तिनिरासार्थं तदनुवाद इत्यर्थः । व्यापकस्येति । धारावह-
नव्यापकस्य यथार्थानुभवत्वस्य तदव्यापकानधिगताधिगन्तृत्वविरो-
धादित्यर्थः ॥

स्वात्मनीति । न हि तदीयतया नियता प्रतीतिः नीलाकार-
प्रतीतेरन्या तथा चाकाराकारिणोरभेदे प्रतीत्यभिन्न आकारः कथं
स्रजनकः स्यादित्यर्थः । स्वात्मीभूतेति । स्वविषये स्वात्मनि क्रियावि-

प्रतीतिं प्रति, ज्ञानान्तराजननात् (१) । नापि निश्चाययन्, आकारतद्वतोरिकत्वेन व्यावृत्त्योश्चैकनिश्चय-
गोचरत्वेन निश्चयनिश्चायकत्वनियमानुपपत्तेः । नीलमहं
जानामीत्याकारनिश्चयो, न चातो ऽपरः तदीयतानिश्चयो
नाम ? नीलमिदमित्याकारव्यवसायः प्रथममप्यनील-
महं जानामीत्यर्थकर्मकप्रतीत्यनुव्यवसाय इति चेत् ।
तत्किं ? बुद्धावनिश्चितायामेवाकारो निश्चितः । न चैतत्
सम्भवति, सामान्यनिश्चये विशेषानिश्चयात् । निश्चीयते
एव परं न तदीयतयेति चेत् । अथ केयमर्थाकारात्त-

रोधेन ज्ञानानां ज्ञानान्तरा ऽजनकत्वादित्यर्थः । ज्ञानमामान्ये दोष-
सुक्ता तद्विशेषे दोषमाह । नापीति । अनुमापयन्नित्यर्थः । अत
एवायं ऽनुमितिं भावयन्निति वक्ष्यति । अत्रापि स्वात्मनि क्रियावि-
रोध एव युक्तिः । व्यावृत्त्योरिति । स्वज्ञानव्यावृत्त्यनाकारव्यावृत्त्योरि-
त्यर्थः । व्यावृत्त्योरपि द्विभेदः प्रतियोगिभेदात् स चात्र नास्ति क-
चिदाप्तोपदेशादनियतवृत्तस्य शिष्टपानिश्चये ऽपि व्यावृत्त्योरलौक-
त्वेन न निश्चयनिश्चायकत्वमिति भावः । नीलमहमिति । स्वप्रका-
शवादिनस्त्वमते ऽर्थप्रतीतेरिव स्वविषयकतयाऽऽकारनिश्चायकत्वा-
दित्यर्थः । अनुव्यवसाय इत्यत्र तदीयतानिश्चय इत्यनुषङ्गनीयम् ।

तत् किमिति । आकारस्य बुद्धाभिन्नस्य बुद्धानिश्चये निश्चया-

दन्या तदीयता नाम(१)?। तदुद्भवत्वमिति चेत् । नन्वे-
वमनुमितिं भावयन्नाकारः प्रमाणम् । आमिति चेत् । हन्त
हृतं तर्हि पामरप्रत्यक्षमतिरिक्तमर्थमनुमापयताऽऽकारेण

नुपपत्तेर्न नीलमिदमित्वाकारनिश्चयः प्रथममित्यर्थः । तदुद्भवत्व-
मिति । अथोद्भवत्वं तदीयता मा चार्थाकारे निश्चिते ऽप्यनिश्चिते-
त्यर्थः । नन्वेवमिति । एवमर्थोद्भवत्वानुमापकः स्वाकारः प्रमाणं न
त्वाकारमात्रमित्यर्थः । हन्तेति । तर्हि पामरप्रत्यक्षाव्याप्तिः
तेषामर्थोद्भवत्वापरामर्षादित्यर्थः ।

ननु पामरस्यापि सम्बन्धमनुमानमङ्गीकृतमेवान्यथा धूमेना-
ग्न्यनुमानान्तेषामप्रवृत्तिप्रसङ्गात् । न आकारकाटाचिक्ल्वास्थी-
द्भवत्वेन नैयत्यापरामर्षे तत्सन्देहे वा पामरप्रत्यक्षानुपपत्तिप्रसङ्गात् ।
आकारपरामर्षस्त्वैवानुमितिहेतुत्वेनैवं सति प्रमाणत्वापत्तेश्च न त्वा-
कारस्य । न च परामृष्यमाणः स एव लिङ्गम्, असत्यप्याकारे
तस्मरणादप्यनुमितेरिति भावः ।

अन्ये त्वनयैवानुपपत्त्यैवं व्याचक्षते अनुमितिं भावयन्नाकारः प्र-
माणमित्यत्र नञःप्रक्षेपः तथा चानुमितेरर्थोद्भवत्वाभावात्तत्र तदीय-
तानिश्चयो न स्यादित्यर्थः । ओमितीति । माभूदनुमानं प्रमाणमि-
त्यर्थः । हन्तेति । अनुमानाप्राप्त्ये साकारविज्ञानवादिना त्वया
आकारकाटाचिक्ल्वात्वेन लिङ्गेनार्थसिद्धिरङ्गीकृता न स्यादिति । हे
पामर? प्रत्यक्षमर्थविषयं न सिद्धेत् आकारेणैवातिरिक्तमर्थमनुमा-

व्यवस्थापितत्वात् । अपि च या क्रिया यत्करणफलत्वेन
विवक्षिता जनयदेव तां तत्करणमिति लोकसिद्धम् । न
हि छिदामजनयन्तो ऽपि चक्षुरादयस्तन्निश्चायकतामा-
त्रेण क्खेदनतया व्यवह्रियन्त, ऽपि त्वनिश्चाययन्तो ऽपि
जनयन्त एव कुठारादयः । तदत्रापि प्रमां जनयदेव
निश्चायकमपि प्रमाणमिति व्यवह्रियताम् । नतु ताम-
जनयन्निश्चायको ऽप्याकारः, अन्यथा तु परिभाषां
कुर्वता लोको ऽप्रतिपादितः स्यात् । न च जन्यजन-
कयोस्तादात्म्यगन्धो ऽपीति ।

एतेन शक्तिः प्रमाणमिति प्रत्युक्तम् । शक्तिः शक्य-
निष्ठत्वात् । शक्यं च कार्यमुच्यते । प्रकाशनं चाऽऽत्म-
भूतत्वान्न तस्याः कार्यमिति । तदिदमुक्तम् । हेतुहेतु-
सङ्गावस्येति ॥ [१५१३]

ननु यदि प्रमाणं सिद्धं किं तत्र प्रमात्रादिना

पयता बुद्धेर्बुद्धिचित्तिभिर्हेतुरित्यर्थः । नन्वाकारः स्वात्मभूतप्रमामजनय-
न्नपि तन्निश्चायकत्वमात्रेण प्रमाणं स्यादित्यत आह । अपि चेति ।

एतेनेति । यदि शक्तिः प्रमाणं स्यात्तदा तत्कार्या प्रमेव शक्या
प्रकाशात्मिका वाच्या शक्तिश्च शक्तिमतः प्रकाशान्न भिन्नेत्यभेदे
करणफलभावः पूर्ववदेव विरुद्ध इत्यर्थः ॥

कर्त्तव्यं ?, न हि सिद्धेन सिद्धमेव साध्यते । न चान्यत्र चरितार्थस्यान्यत्र कारकत्वमस्ति । अथासिद्धं कथं प्रमाणं, न ह्यसिद्धं कारकं नाम ? । नाप्यकारकं करणं नाम ? । नाप्यकरणं प्रमाणमित्यत आह । अयमर्थ इति । [१५१७] करणीभूतस्य परशोः संयोगस्य-व्यापारीभूतस्येति शेषः । परिणतिविशेषः—सहकारिमवधानम् । करणं व्यापार्यत्पाद्य वा फलार्थं कर्त्तव्यान्तराभावात् कर्त्तुञ्चरितार्थता । करणस्य तु फलेन विना उपर्यवसानमचरितार्थतेत्यर्थः ॥

अथ प्रमेयस्य कथं प्रमाणे चरितार्थत्वं ? न हि प्रमादवत्तेनापि प्रमाकरणमुत्पाद्यते व्यापार्यते वेत्यत आह । प्रमेयस्य त्विति ॥ [१५२७]

ननु संयोगो न करणं व्यापारतया निर्व्यापारत्वात् किं तु परशुः कारणं तथा च तस्यैवाव्यवहितव्यापारफलं द्वैधीभाव इति वक्तुमर्हतीत्यत आह । व्यापारीभूतस्येति । परशोरपि संयोग-व्यापारवत् एव कारणत्वात्तद्वीचरत्वमेवोक्तमित्यर्थः । साङ्ख्याना-मिव न परिणतिभेदो ऽस्माकमित्यन्यथा व्याचष्टे । सहकारीति । यावत्सहकारिमवधानमित्यर्थः । विद्वितमर्थं सङ्क्षेपेणाह । करणमिति । अनेन यागवत् कर्त्तुः पारम्पर्यमात्रं विवक्षितं न तु कुशकारपितृवदन्यथासिद्धत्वं कर्त्तुरकारणत्वप्रसङ्गादिति भावः ॥

अथमाशयः । सर्वत्र हि कर्मकारकं करणफल-
तद्वापारयोर्विषयतया व्यवतिष्ठते । तत्र फलविषयत्व-
मस्य न कर्मत्वं प्रति प्रयोजकम् । असत्त्वेनाकारक-
स्यापि फलविषयत्वात् । यदाह—“केवल”मित्यादि ।
करणव्यापारविषयत्वात् कर्मत्वं, न ह्यस्तिसम्भवः कर्म च
न च करणव्यापारविषय इति, तत्र करणस्य व्यापार-
विषयत्वाभावात् व्यापार एव न निर्वहेदिति तन्निर्वाह
एवास्य चरितार्थत्वमिति । तदिदमुक्तम् । तत्रापी-
न्द्रियसम्बन्धमात्र इति ॥ [१५।२८]

न च करणमपि कर्तृव्यापारविषयस्तावन्मात्रेण

तुशब्दद्योत्यं प्रमाणात् प्रमेये विशेषमाह । अथेति ।
नन्विन्द्रियमपि प्रमेयवत् सम्बन्धमात्र एवापक्षयात् प्रत्यक्षा-
कारणं स्यादित्यत आह ।

अथमिति । फल-ज्ञानादि । तद्वापारः-करणव्यापारः । अत्र
विषयत्वं ज्ञानादिरूपकरणफलभंयोगरूपकारणव्यापारसाधारण-
माश्रयाश्रयिभाव एव घटे ज्ञानमिति प्रतीतः । फलेनापि
विषयस्याऽऽश्रयाश्रयिभावादिति भावः । असत्त्वेनेति । अनुमेयादे-
रित्यर्थः । तत्रेति । सव्यापारस्य करणत्वादसति व्यापारविषये
निर्व्यापारस्य करणस्य करणत्वमेव न निर्वहेतीति प्रमेयस्य करण-
निर्वाहकतया चरितार्थत्वमिति विवक्षितत्वाच्चोक्तदोष इत्यर्थः ॥

चरितार्थमधिकव्यापारवत्त्वात् । नापि कर्मव्यङ्ग्यपारवि-
षयः करणं, नापि फलविषयस्तदुद्देशेन कर्मणः कर्त्ता
ऽव्यापारितत्वात् । फलस्य तन्निरूपणाधीननिरूपणा-
त्वात् येन कर्मवदस्य चरितार्थत्वं कल्प्येत । तस्मात्
कर्त्तृकर्मणोश्चरितार्थत्वे ऽप्यचरितार्थमेव करणमिति ।

समवायित्वविषयत्वकृतां सन्निरूप्योपकारकभ्रान्तिं
प्रयोगाभ्यां निराकरोति । तस्मिद्धमेतदिति ॥

तावन्नात्रेति । करणाभावादिषयाभावेन व्यापाराभावान्निर्व्या-
पारस्य कर्त्तृत्वाभावेन करणमपि कर्त्तर्येव चरितार्थं स्यादित्यर्थः ।
अधिकेति । कर्त्तृव्यापारापेक्षयाऽधिकव्यापारत्वात् । कार्याव्यवहित-
पूर्ववतिव्यापारत्वादित्यर्थः । नापि कर्मेति । येन कर्मणि करण-
स्यापि चरितार्थत्वं स्यादिति भावः । नापि फलविषय इति दृष्टा-
न्तार्थम् । यथा न फलविषयः करणं तथा न कर्मव्यापारविषयो-
ऽपीत्यर्थः । फलविषयत्वे सत्यपि कारकान्तराचरितार्थत्वस्य नि-
र्वाहात् । अत्र साध्यद्वये यथाङ्ख्यं हेतुद्वयमाह । तदुद्देशेनेति ।
करणोद्देशेनेत्यर्थः ॥

ननु प्रमाहप्रमेययोः फलं प्रति न साक्षात्साधनत्वमित्युभय-
वादिनिवृत्तमपि कुतः साध्यत इत्यत आह । समवायित्वेति ।
प्रमासमवायिकारणत्वमात्मनः, प्रमाविषयत्वं प्रमेयस्येति । तत्-
कृतायां तयोः प्रमायां साक्षाद्हेतुत्वमिति भ्रान्तिं निवारयितुं
प्रयोगौ दर्शयतीत्यर्थः ॥

यद्यप्यनुमेयाद्यतीताद्यहेतुरेव तथापि सामान्य-
निषेधो विशेषप्रकारमर्थादाश्रयेतेत्येतावतैव दृष्टान्त-
त्वम् । तस्मात्“तदेव फलहेतुः”—सन्निपत्येति शेषः ।
कथञ्चिदिति-अनाहृत्येत्यर्थः ॥

तथापीति । हेतुत्वसामान्याभावे साक्षाद्हेतुत्वाभावोऽप्यस्तीति
तत्र साध्ये ऽनुमेयादेष्टेष्टान्तत्वमित्यर्थः । तदेवेत्येवकारिण कर्तृक-
र्मणोः फलहेतुत्वं निवर्त्तितमिति भ्रमनिरामायाह । सन्निपत्येति ।
साक्षादित्यर्थः । कथञ्चिदिति प्रकारापेक्षायां साक्षात्तस्याऽप्य-
न्यत्रे विरोध इत्यन्यथा व्याचष्टे । अनाहृत्येति । परम्परयेत्यर्थः ।

ननु कारकान्तर इत्यत्र यद्यन्तरशब्दो विशेषमात्रवचनस्तदा
व्यवच्छेद्याभावः, न हि विशेषमपह्नाय कारकसामान्यं केनचिज्ज-
न्यते, यद्वावच्छेद्यते, अथा ऽन्यवचनस्तदा यदि कारणादेवान्यत्वं
तदान्यान्याश्रयः, कर्तृकर्मणोरपि करणादन्यत्राचरितार्थत्वात्तत्रा-
तिव्याप्तेश्च । नापि कर्तृकर्मणो अपेक्ष्यान्यत्वं वैयर्थ्यात् । न
हि कर्तृकर्मणोः किञ्चिच्चरितार्थं यद्वावच्छेद्यते, स्वरूपेण तयो-
रजननात् । तद्वापारस्य कस्य चित् कारणजन्यत्वेन कारणस्यापि
व्यवच्छेदत्वमसङ्गात् । नापि कर्तृकर्मणोः स्वरूपवचन एवान्तर-
शब्दः, ताभ्यामिवातिव्याप्तेः । न हि तयोस्तत्रैव चरितार्थत्वम् ।
अन्तरशब्दाप्रयोगे च हस्ताद्यव्याप्तिः तस्याग्नौ कारके चरितार्थ-
त्वात् । व्यापारवत् कारणत्वेन कारकत्वे हस्तादेः कारणत्वस्याऽऽ-

व्यवधानात्तस्याहेतुत्वमेव, कर्तुरप्यहेतुत्वापत्तेरिति खण्डनकारः ।

अत्राहुः । कर्तृकर्मस्वरूपोपादानपरे ऽप्यन्तरशब्दे ताभ्या-
मतिव्यामिर्न दोषाय, तेनोपाधिना तत्रापि करणव्यवहाराङ्गीका-
रात् । “बभ्रुरात्माऽऽत्मनस्तस्य येनात्मेवाऽऽत्मना जित(१) इत्यादि-
प्रयोगात् । शास्त्रे ऽपि “प्रमेया च तुलाप्रामाण्यव”दिति (२) प्रयो-
गात् । न च कर्मणो ऽपि करणत्वे घटं पश्यतीत्यर्थं घटेन पश्यतीति
प्रयोगः स्यादिति वाच्यम् । कर्मत्वकरणत्वयोरैकाश्रयत्वे ऽपि तयो-
र्भेदात् । तथा च कर्मत्वे ऽभिधेये कथमस्तु तृतीया, करणत्वे वा
विवक्षिते कथं द्वितीया । तत्र तयोरसाधुत्वात् । साधकतमत्व-
विवक्षायां घटेन पश्यतीत्यपि भवत्येव । न चैतद्भाक्तं मुख्ये ऽनुप-
पत्त्यभावात् । न च-तथा विशेषणं कारकमात्रं करणमित्येवोच्यता-
मिति वाच्यम् । प्रवृत्तिनिमित्तकथनार्थत्वात् । न हीटं विशेषणं
धर्मान्तरव्यवच्छेदाय, किं त्वेकत्रापि धर्मिणि तस्मात् करणव्यव-
हार एव न कारकान्तरव्यवहार इत्येतदर्थम् । अत एव प्रमेय-
मात्रं करणमित्येवोच्यतामित्यपास्तम् । चरमध्वंससाधारण्यात् ।
व्यवच्छेद्याभावाच्च ॥

शिवदित्यमित्यास्तु व्यापाराजनकव्यापारहेतुत्वं करणत्व-
मित्यनया वानोभङ्ग्याऽभिहितम् । इन्द्रियादीर्गादेश्च न करणत्वं,
किं तु कारकान्तरत्वमेव । न च करणत्वानुशिष्टतृतीयाऽनुपपत्तिः ।

(१) भगवद्गीता अ० ६ । श्लो० ६ ।

(२) गौ. सू. अ. २ आ. १ सू. १६ ।

तदनेन कारकान्तरे ऽचरितार्थस्य हेतुत्वमेव
करणत्वमिति करणलक्षणं दर्शयता कर्तृव्यापारगोचरः
करणमित्यपि करणलक्षणं सूचितम् । तदेव टीकाकृता
व्याख्यातम् । एतच्च “यद्धानिति” वार्तिके स्फुटी-
भविष्यति ॥

करणानिरूपकत्वमात्रेण परम्परया करणत्वमन्वयेन करणत्ववि-
क्षणात् हस्तादीनामपि कारकत्वे ऽप्यकारणत्वात् । तथैव तृतीयो-
पपादनात् । पाणिनिभृतन्यायमूलकत्वेन षट्कारकपरिगणनस्यो-
पलक्षणत्वात् । “जनिकर्तुः प्रकृति”रिति (१) सूत्रयतः पाणिनेरपि
प्रकृतिपदेन कर्तादिभ्यः कारकान्तरमस्तीति सम्मतम् । न च
शब्दाभावमात्राकारस्य श्रोत्राकरणकत्वप्रसङ्गः विशेषणताया
अजन्यत्वेनाव्यापारत्वादिति वाच्यम् । कर्णशष्कुल्याकाशसंयोगस्यैव
श्रोत्रव्यापारत्वादित्याहुः ॥

अन्ये तु कारकाथत्वविषयक्रियार्थोपादानगोचरकत्वं कार-
कत्वं करणत्वं कर्तादेरप्यवविधोपाधिसम्भवे करणत्वमिष्यत एव ।
हस्तादीनां त्वग्न्यादिकारकोपादानार्थक्रियागोचरत्वेनाकारण-
त्वमेवेत्याहुः ॥

तदनेनेति । यद्यप्येतत्कर्मस्थितिप्रसक्तं तथाप्यनेनोपाधिना
तदपि करणमेव कारकत्वेन च विशेषणमात्राकारके ऽतिव्याप्ति-
रितिभावः ॥

अकरणा प्रमाणोत्पत्तिः प्रसज्येत कर्तुः क्ररणे
चरितार्थत्वादिति किं केन सङ्गतमित्यत आह ।
नाकरण इति ॥ [११८]

वस्तुसिद्धप्रधानक्रियासम्बन्धनिबन्धनप्रवृत्तयः कार-
कशब्दा इत्याशयवतश्चोद्यं “यदीत्यादिना” बुद्धिसिद्ध-
प्रधानक्रियासम्बन्धनिबन्धनप्रवृत्तयः कारकशब्दा इत्या-
शयवतः समाधानं “न पाचकशब्दादिवदित्यादिने”ति
टीकायां निक्षिप्तस्य वार्त्तिकतात्पर्यस्य सङ्क्षेपः ॥

तुल्यवदिति । [११२७] तुलया समितमिव न न्यूनं
नाधिकमित्यर्थः ॥

अपदार्थव्याख्यानबीजमनुपपत्तिमाह । अकरणेति । यथोक्ते
वैयधिकरण्यात् तथा व्याख्यातमित्यर्थः ।

वस्तुसिद्धेति । क्रियाकारकयोः कार्यकारणभावसम्बन्धे विशे-
षणीभूता क्रिया कारकनिरूपिकेत्याक्षेप इत्यर्थः । बुद्धिसिद्धेति ।
उपलक्षणीभूतेषु क्रिया तादृशसम्बन्धे कारकनिरूपिका उपलक्षणं
चासदपि स्वज्ञानेन व्यावर्त्तकमिति समाधानमित्यर्थः ।

तुल्यवदित्यत्र तुल्यशब्दस्यैव सादृश्याभिधायित्वात् सादृश्यवाची
वतिप्रत्ययो व्यर्थः इत्यत आह । तुलयेति । तथा च तुलया
समितमित्यत्रार्थं “नीवयोधर्मविषमूलमूले”त्यादिसूत्रेण (१) समि-

तदनेन प्रपञ्चिन प्रमां प्रति प्रमाहप्रमेययोरकारण-
त्वमेव दर्शितमिति भ्रमो माभृदित्युपसंहारव्याजिनाह ।
तत्प्रमाणमिति । [१७॥६] सत्यपि चोपलब्धिसाधनत्वे
साक्षादिति शेषः । सम्प्रत्ययो-भ्रटितिप्रत्ययः ॥

“साधकतमार्थं पृच्छति”—न तावत् साधकानां
फलकतावतिशयानतिशयौ, तस्यैकस्य सर्वान् प्रत्य-
विशेषात् । नापि व्यापारकृतौ, परस्परविलक्षणव्या-

तार्थं यत्प्रत्ययान्तसुख्यशब्दो न सदृशवाची, किं तु अन्यूनानति-
रिक्तवाचीति नाक्तदोष इत्यर्थः ॥

सन्निपत्याऽनाहृत्येति पूर्वोक्तदोषयोष्टीकाकारसम्प्रतिमाह ।
तदनेनेति । ननु पूर्वमपि प्रमाहप्रमेययोरूपनब्धिसाधनत्वे सत्येव
करणे विशेष उक्त इति न पूर्वापेक्षया विशेष इत्यत आह । साक्षा-
दिति । तथा च पूर्वं साक्षात्साधनत्वमनादाय लक्षणमुक्तिमिदानीं
तु साक्षात्साधनत्वमभ्युपगम्य तदुच्यत इत्यर्थः । स्फुटः प्रत्ययः
सुख्यताबोधः । साधकत्वतमपोः प्रसिद्धार्थत्वान्न तत्र सन्दिग्धस्य प्रश्नः
किं तु विप्रतिपन्नस्येति दर्शयितुं विप्रतिपत्तिबीजमाह । न ताव-
दिति । तमप्रत्ययस्य प्रकृत्यर्थातिशयवाचित्वात् फलकतौ-फल-
जनने कारणस्य न कर्त्रापेक्षया ऽतिशयस्तमबर्थ इत्यर्थः । तस्येति ।
तस्य-फलहेतुत्वस्य सर्वकारकसाधारणत्वात् फलाहेतोरकारणत्वा-
दित्यर्थः । नापीति । प्रधानक्रियानुकूलस्वव्यापारोऽपि सर्वकारक-

पारवत्तामात्रस्य सर्वसाधारण्यात् । फलानुगुणत्वं तु व्यापारस्याविशिष्टमवेत्याशयवोनिति हृदयशेषः ॥

यद्यप्ययोगव्यवच्छेद एवातिशयस्तथापि तुल्यत्वे सत्यपि अतिशयानतिशयौ तस्यैव चिन्त्येते, न तु वै-
धर्म्यमात्रमतिशय इत्यभिसन्ध्याऽन्ययोगव्यवच्छेदो
ऽपि दर्शितः । अमुं चार्थमनन्तरमेव विभावयिष्यति ॥

ननु यथा कर्त्रादौ सति नावश्यं फलं, तथा करणे
ऽपि सति कदाचित् न स्यात् कारकत्वाविशेषात्,
दृश्यते च, न हि परशौ सति क्रिदा भवत्यिवेत्यत
आह । प्रमादप्रमेये हीति ॥ [१७:१४]

“उपक्षीणवृत्तिनी” इति व्यापारवतः कारकत्वम-
भिप्रैति । तेन परशुरपि व्यापारवानिव करणं, तथाभूतेन
च फलस्यायोगव्यवच्छेद एव, न तु व्यापारवताऽपि
साधारण इत्यर्थः । हृदयशेष-स्तात्पर्यम् । यद्यपीति । तथा
चान्यव्यवच्छेदस्य कारकान्तरसाधारणतया तमवधकथने तदगुण-
योग इत्यर्थः ॥

ननुपक्षीणवृत्तिनी इत्यनेनान्यथासिद्धिप्रदर्शनात् प्रमादप्रमेय-
योरकारणत्वे ऽपसिद्धान्त इत्यत आह । नन्विति । व्यापारवत्
इति । फलाव्यभिचारिव्यापारवत्त्वमित्यर्थः ।

यद्यपि व्यापाराऽऽद्यक्षणे व्यासङ्गे चिरस्थिरत्वगिन्द्रियसंयोगे च

कर्त्तादिनेऽ, तद्वापारेण करणव्यापारस्य सम्पादन-
विलम्बात् । व्यापारवर्तुस्तु करणस्य नान्यत् सम्पा-
दनीयमस्तीत्यर्थः । तदिदमुक्तं प्रमाणव्यापारे सति तु
भवत्येवेति ॥ [१७।१६]

सति फलाभावादिदममिदं, तथापि कार्यसामग्रीव्याप्त्यापारवत्त्व-
मर्थः, आद्यक्षणे व्याप्तौ च फलाभावेन न सामग्री । न च
इत्याद्यव्याप्तिः फलाव्यवहितपूर्वक्षणवर्त्तिज्वालनादिव्यापारवत्त्वस्य
इत्से सम्भवात् । अनुमिती तु लिङ्गपरामर्षजनकव्याप्तिसमृतिरेव
करणं, परामर्षस्तु व्यापारः, व्यापारत्वं च तज्जन्यजनकत्वे मति
तज्जन्यत्वं शब्दतद्भ्रंससाक्षात्कारयोस्तु शब्द एव श्रोत्रव्यापारः ।
शब्दप्रागभावसाक्षात्कारे तु कर्णशष्कुनीसंयोग इत्युक्तम् । यद्वा
क्रियया ऽयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धि करणमित्यर्थः । न च पौन-
रुक्त्यम् । क्रियया ऽयोगव्यवच्छिन्नं कारकं करणमित्यर्थात् । कारक-
त्वेन विशेषणान्नेश्वरस्य स्वज्ञानं प्रति करणत्वप्रसङ्गः । न च
सामग्र्यामतिव्याप्तिः । सा हि नैकक्षणवर्त्तियावत्कारणात्मिका,
यागादौ चिरान्तरितत्वेन स्वर्गादिसामग्र्यामव्याप्तेः । अपि च
सामग्री क्षणिका स्थिरा वा, आद्ये भ्रमसिद्धान्तः । अन्ये क्षणान्तरे
ऽपि कार्योत्पादप्रसङ्गः । किं तु प्रागभावेतरकादाचित्कयावत्कारण-
प्रागभावानाधारः कार्यप्रागभावाधारः क्षणः सामग्री, क्षणस्य लक्ष-
णाव्यवृत्तित्वेन न क्षणिकत्वं न वा स्थिरत्वम् । न चैवमेकक्षणोत्तर-
वर्त्तनैककार्याणां समानसामग्रीकत्वापत्तौ भेदाभावप्रसङ्ग इति

तदनेन व्यापारवतः फलाव्यभिचारित्वं श्लाघकत-
मत्वमिति दर्शितम् ॥

कल्पान्तरम्—यद्दानिति । परतन्त्रेणेति परव्या-
पार्येणाश्रीयते ऽपेक्ष्यत इत्यर्थः ॥

एतदेव पूर्वमुक्तमिति स्मारयति । कर्त्तव्यधीनं
चेति ॥ [१७१२०]

वाच्यम् । अधिष्ठानाभेदे ऽपि निरूपककारणभेदेन सामग्रीभेदात् ।
तत्तत्कारणजन्यत्वस्य तत्त्वं प्रति प्रयोजकत्वात् । अन्यथा घ-
टादेः सामग्रीभ्रंसस्यैवकसामग्रीकत्वेनाभेदप्रसङ्गः । क्षणश्चाकारणं
कालांपाषीनां ह्यधिकरणत्वेन कारणत्वम् अधिकरणत्वं चानिक-
कालावस्थायिनाभेदेत्यकारणत्वाच्च सामग्रामतिव्याप्तिः ।

ननु “यद्दान् प्रमिमीत” इत्यत्र यद्दानित्येतावन्मात्रं कल्पान्तरं,
न तु समुदाय इत्यनुपपत्त्या यावदेव कल्पान्तरं तावदिति शब्देना-
वच्छेदयति । कल्पान्तरं यद्दानिति । ननु “कल्पान्तरमाह यद्दा-
न्वा प्रमिमीते सो ऽतिशय” इत्यनन्वित इति पदावच्छिन्नमाहेति—
क्रियाकर्मेत्याह । कल्पान्तरं यद्दानिति । यद्वा कल्पान्तरत्वेन रूपेण
न कल्पान्तरग्रहणं किं तु यद्दानुगत्या कल्पान्तरं तस्य ग्रहणमिति
बोधयितुमाहेति परित्यज्य ग्रन्थो गृह्यते । एवमप्ये ऽपि । परतन्त्रे-
णेत्यस्य परतन्त्रेणेत्यर्थ इति भ्रमं निवारयति । परव्यापार्येणेति । स-
र्वेषां करणानां न कर्त्ताश्रितत्वमित्यन्यथा व्याचष्टे । अपेक्ष्यत इति ॥

यद्यपि कर्तृव्यापार्यत्वं करणत्वमिति न व्यभि-
चरत्येव, तथापि परम्प्राव्यापार्यणापि कर्मणा व्यभि-
चारो माभूदित्याशङ्क्य प्रकृते ऽवधारणं सम्भवप्राचुर्यात्
कृतम् । आगामिवार्तिकस्य कल्पान्तरत्वं निवारयति ।
अस्यैवेति । [१७१२३] कल्पान्तरमिति ॥ [१७१२४]

पूर्वकल्पविवरणेन पौनरुक्त्यभिया कल्पान्तरं
संगृहीतं कथञ्चित् समर्थयति । पूर्वणेति ॥ [१७१२५]

कर्मणः स्वातन्त्र्यमसम्भावितप्रायमिति विशेष-
निषेधो ऽनुपपन्न इत्यत आह । अकर्तृत्वमिति ॥ [१७१२६]
कल्पान्तरं—संयोगवदिति ॥

कर्मणा व्यभिचार इति । यद्यपि तेनोपाधिना कर्मस्यपि करण-
व्यवहार इत्यत एव तथापि यो ऽनेन व्यभिचारं मन्यते तं प्रत्यवधारण-
मत एव सम्भवप्राचुर्यादित्युक्तम् । न चात्मधर्मध्वंसकौपीनाच्छादना-
दावपि करणत्वप्रसङ्गः फलकालस्य व्यापारशालिप्रकरणतित्यर्थात् ।

कल्पान्तरमितीति । कल्पान्तरमिति कृत्वा यत्कल्पान्तरं
गृहीतं तत्र पूर्वकल्पविवरणेन पौनरुक्त्यभिया कथञ्चित्समर्थयतीति
योजना ॥

हेतुविशेषवाचककर्तृपदस्य हेतुसामान्यपरतायां लज्जामौज-
माह । कर्मण इति । विशेषेति । हेतुत्वविशेषस्य कर्तृत्वस्य
निषेध इत्यर्थः ॥

*Markandeya Purana, Fasc. 5-7 @ /10/ each	1	14
*Mimāṃsā Darśana, Fasc. 10-19 @ /10/ each	6	4
*Nyayavārtika, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
*Nirukta, Vol. IV. Fasc. 1-3 @ /10/ each	5	0
*Nīlāsara, Fasc. 3-5 @ /10/ each	1	14
Nityācārapaddhati, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	6
Nityācārapradīpā Vol. I. Fasc. 1--3; Vol. II, Fasc. 1-3. @ /10/ each	6	14
Nyayabinduṭīkā, Fasc. 1 @ /10/ each	0	10
*Nyāya Kusumāñjali Prakaraṇa Vol. I, Fasc. 2-6; Vol. II, Fasc. 1-3 @ /10/ each	5	0
Nyāyasaḥ	2	0
Padmawati, Fasc. 1-5 @ 2/	10	0
*Pariśiṣṭa Parvan, Fasc. 3-5 @ /10/ each	1	14
Prākṛita-Paīngalām, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	6
Prithivirāj Rāsa. Part II, Fasc. 1-5 @ /10/ each	3	2
Ditto (English) Part II, Fasc. 1 @ 1/	1	0
Prākṛita Lakṣaṇam Fasc. 1 @ 1/8/ each	1	8
Parācāra Smṛti, Vol. I, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-6; Vol. III, Fasc. 1-6 @ /10/ each	12	8
Parācāra, Institutes of (English) @ 1/- each	1	0
Parīkṣasamukha Sūtram	1	0
Prabandhacintāmaṇi (English) Fasc. 1-3 @ 1/4/ each	3	12
Rasarnavam, Fasc. 1-3	3	12
Saddarsana-Samuccaya, Fasc. 1-2 @ /10/ each	1	4
Samarañca Kāha Fasc. 1-3, @ /10/	1	14
Sāṅkhya Sūtra Vṛtti, Fasc. 1-4 @ /10/ each	2	8
Ditto (English) Fasc. 1-3 @ 1/- each	3	0
*Sankara Vijaya, Fasc. 2-3 @ /10/ each	1	4
Six Buddhist Nyaya Tracts.	0	10
Srādhā Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Sragdharā Stotra (Sanskrit and Tibetan)	2	0
Sūcruta Sañhitā, (Eng) Fasc. 1 @ 1 - each	1	0
Suddhikaumudī, Fasc. 1-4 @ /10/ each	2	8
Sundaranandam Kavyam	1	0
Suryya Siddhanta fasc. 1	1	4
Syañiika Sastra	1	0
*Taittreya Brahmana, Fasc. 11-25 @ /10/ each	9	6
Pratīksakhya, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	4
*Taittirīya Sañhitā, Fasc. 27-45 @ /10/ each	11	14
Tāñḍya Brāhmaṇa, Fasc. 10-19 @ /10/ each	6	14
Tantra Vārtaka (English) Fasc. 1-8 @ 1/4/ each	10	0
*Tattva Cintāmaṇi, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-10, Vol. III, Fasc. 1-2, Vol. IV, Fasc. 1, Vol. V, Fasc. 1-5, Part IV, Vol. II, Fasc. 1-12 @ /10/ each	24	6
*Tattva Cintāmaṇi Dīdhiti Virṛiti, Fasc. 1. @ /10/ each	0	0
Ditto Prakas, fasc. 1, 2, @ 10/ each	1	4
*Attvārthadhigama Sūtram, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	14
Īrthacintānāmī, fasc. 1, @ /10/ each	0	10
Īrikāṇḍa-Maḡḡanām, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	14
Īlīsi Satsai, Fasc. 1-5 @ /10/ each	3	2
Upamāna-bhava-prapāñca-kathā, Fasc. 1-2, 5-13 @ /10/ each	6	14
Vāṅgadāśā, (Text and English) Fasc. 1-6 @ 1/- each	6	0
Vāllāla Carita, Fasc. 1 @ /10/	0	10
Vārāṅga Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Vāyu Purāṇa, Vol. I, Fasc. 3-6; Vol. II, Fasc. 1-7, @ /10/ each	6	14
Vādhīca Pārijāta, Fasc. 1-8 Vol. II Fasc. 1 @ /10/ each	5	10
Ditto Vol. II, Fasc. 2-4 @ 1/4/	3	12
Vādaratnākāra, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	6
Vāḡat Svayambhū Purāṇa, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Yoga Aphorisms of Patanjali, Fasc. 3-5 @ /10/ each	1	14
Yogaśāstra of Hemachandra Vol. I. Fasc. 1-3	3	12
<i>Tibetan Series.</i>				
Abhyasotrasaṅgraha, Vol. I (Tib. & Sans.)	2	6
Lower Ladakhi version of Kosarsaga, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Abhyasāntu of Dharmakīrti, Fasc. 1	1	0
Abhyasāntu of Dharmakīrti, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Abhyasāntu of Dharmakīrti, Fasc. 1-4 @ 1/- each	1	0
Abhyasāntu of Dharmakīrti, Fasc. 1-4 @ 1/- each	15	0
Abhyasāntu of Dharmakīrti, Fasc. 1-7 @ 1/- each	15	0
Abhyasāntu of Dharmakīrti, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. III, Fasc. 1-6, @ 1/ each	14	0
<i>Arabic and Persian Series.</i>				
Almagirānāh, with Index, (Text, Fasc. 1-13 @ /10/ each	8	2
Almagirānāh (English) Vol. I, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Almagirānāh, with Index, Fasc. 1-37 @ 1/8/ each	4	0

Ain-i-Akbari, Fasc. 1-22 @ 1/8/ each	38	0
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-5, Vol. III, ...	38	0
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-7 Vol 3 @ 1/4/ each	20	0
Arabic Bibliography, by Dr. A. Sprenger, @ 1/10/	0	10
Bāshsharh, with Index, Fasc. 1-19 @ 1/10/ each	11	14
Conquest of Syria, Fasc. 1-9 @ 1/10/ each	Rs.	5 10
Catalogue of Arabic Books and Manuscripts, 1-2 @ 1/- each	2	0
Catalogue of the Persian Books and Manuscripts in the Library of the Asiatic Society of Bengal, Fasc. 1-5 @ 1/ each	3	0
Dictionary of Arabic Technical Terms, and Appendix, Fasc. 1-21 @ 1/8/ each	31	8
Fārnang-i-Kashf, Fasc. 1-14 @ 1/8/ each	21	0
Fārisht-i-Tasīl, or, Fāris's list of Siyah Books, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Futūh-ush-Shām of Wāqidi, Fasc. 1-9 @ 1/10/ each	5	10
Ditto of Azādi, Fasc. 1-4 @ 1/10/ each	2	8
History of Gujarat	1	0
Haft Asān, History of the Persian Masnawi, Fasc. 1 @ 1/12/ each	0	12
History of the Caliphs, (English) Fasc. 1-6 @ 1/4/ each	7	8
Iqbalnamah-i-Jahāngiri, Fasc. 1-3 @ 1/10/ each	1	14
Lābah, with Supplement, 51 Fasc. @ 1/- each	51	0
Mā'sair-i-Ālamgiri, Fasc. 1-6 @ 1/10/ each	3	12
Mā'sair-ul-Umara, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-9; Vol III, 1-10; Index to Vol. I, Fasc. 10-11; Index to Vol. II, Fasc. 10-12; Index to Vol. III, Fasc. 11-12 @ 1/1/ each	85	0
Maghāsi of Wāqidi, Fasc. 1-5 @ 1/10/ each	3	2
Marshanu 'L Hali 'L-Mu'Dila	1	0
Muntakhab-ut-Tawārikh, Fasc. 1-15 @ 1/10/ each	9	6
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-5 and 3 Indexes; Vol III, Fasc. 1 @ 1/1/ each	16	0
Muntakhab-ut-Tawārikh, Fasc. 1-19 @ 1/10/ each	11	14
Ditto Part 3, Fasc. 1	1	0
Nukhbat-ut-Tawārikh, Fasc. 1 @ 1/10/	0	10
Nigami's Khiradnamah-i-Iskandari, Fasc. 1-2 @ 1/12/ each	1	8
Qawānu 's-Nayyaf of Khuda Yar Khan 'Abbasī, edited in the original Persian with English notes by Lieut. Col D. C. Phillott	5	0
Riyāsu-s-Salātin, Fasc. 1-5 @ 1/10/ each	3	2
Ditto (English) Fasc. 1-5 @ 1/1/	5	0
Tadhkirat-ut-Tawārikh, Fasc. 1-14 @ 1/- each	14	0
Ditto Index	1	0
Tārkh-i-Firuz Shāhi of Ziyā'ud-din Barni Fasc. 1-7 @ 1/10/ each	4	6
Tārkh-i-Firuz Shāhi, of Shams-i-Sirāfi Aif, Fasc. 1-6 @ 1/10/ each	3	12
Ten Ancient Arabic Poems, Fasc. 1-2 @ 1/8/ each	3	0
Tuzuk-i-Jahāngiri, (King) Fasc. 1 @ 1/1/	1	0
Wis-o-lāmin, Fasc. 1-5 @ 1/10/ each	3	2
Zafarnāmah, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-8 @ 1/10/ each	10	10

ASIATIC SOCIETY'S PUBLICATIONS.

1. ASIATIC RESEARCHES. Vols. XIX and XX @ 10/ each ... 20
 2. PROCEEDINGS of the Asiatic Society from 1870 to 1904 @ 8/ per No
 3. JOURNAL of the Asiatic Society for 1870 (8), 1871 (7), 1872 (8), 1873 (8), 1874 (8), 1875 (7), 1876 (7), 1877 (8), 1878 (8), 1879 (7), 1880 (8), 1881 (7), 1882 (6), 1883 (5), 1884 (6), 1885 (6), 1886 (8), 1887 (7), 1888 (7), 1889 (10), 1890 (11), 1891 (7), 1892 (8), 1893 (11), 1894 (8), 1895 (7), 1896 (8), 1897 (8), 1898 (8), 1899 (8), 1900 (7), 1901 (7), 1902 (9), 1903 (8), 1904 (16), @ 1/8 per No. to Members and @ 2/ per No. to Non-Members
- N. B.—The figures enclosed in brackets give the number of Nos. in each Volume.
4. Journal and Proceedings, N. S., 1905, to date. (Nos. 1-4 of 1905 are out of stock), @ 1-8 per No. to Members and Rs. 2 per No. to Non-Members.
 5. Memoirs, 1905, to date. Price varies from number to number. Discount of 25% to Members
 6. Centenary Review of the Researches of the Society from 1784-1883 ... 3
 7. Catalogue of the Library of the Asiatic Society, Bengal, 1910, ... 3
 8. Moore and Hewitson's Descriptions of New Indian Lepidoptera, Parts I-III, with 8 coloured Plates, 4to, @ 6/ each ... 15
 9. Kashmiri Grammar, Parts I & II @ 1/8/ ... 3
 10. Persian Translation of 'Haji Baba of Isfahan, by 'Haji Shakh-i-Ahmad-i-Kirmasi, and edited with notes by Major D. C. Phillott ... 10
 11. Catalogue of Sanskrit Manuscripts, Fasc. 1-34 @ 1/ each ... 34
 12. Catalogue of Buddhist Sanskrit Literature, by Dr. R. L. Mitra ... 5

Money Orders, &c. must be made payable to the Treasurer

IV. B. 713.

4 - JUL 1918

BIBLIOTHECA INDICA
COLLECTION OF ORIENTAL WORKS
PUBLISHED BY THE ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.
NEW SERIES No. 1358.

न्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः ।

श्रीमदुदयनाचार्यविरचिता ।

श्रीवर्द्धमानोपाध्यायविरचित-न्यायनिबन्धप्रकाशाभिध-व्याख्यासहिता ।
NYĀYA-VĀRTTIKA-TĀTPARYA-PARISUDDHI

BY UDAYANĀCHĀRYA

With a gloss called Nyāya-nibandha-prakāśa by Varddhamānopādhyāya

EDITED BY

Pandit Vindhyaesvarī Prasād Divedin

Librarian Govt. Sanskrit College, Benares.

AND

Pandit Lakshamana Śāstri Drāvida

Professor, Govt. Sanskrit College Calcutta.

FASCICULUS III.

CALCUTTA :

PRINTED BY UPENDRA NATHA CHAKRAVARTI, AT THE SANSKRIT PRESS,

No. 5, Nandakumar Chowdhury's 2nd Lane.

AND PUBLISHED BY THE

ASIATIC SOCIETY, 1 PARK STREET.

1914.

LIST OF BOOKS FOR SALE
AT THE LIBRARY OF THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

No. 1, PARK STREET, CALCUTTA,

AND OBTAINABLE FROM

THE SOCIETY'S AGENTS, MR. BERNARD QUARITCH,
 11, GRAFTON STREET, NEW BOND STREET, LONDON, W., AND MR. OTTO
 HARRASSOWITZ, BOOKSELLER, LEIPZIG, GERMANY.

*Complete copies of those works marked with an asterisk * cannot be supplied.—none
 of the fasciculi being out of stock.*

BIBLIOTHECA INDICA.

Sanskrit Series

	Rs.	1	1
Advaitachintā Kaustubha, Fasc. 1-3 @/10/ each	14	6
Aitārīya Brāhmaṇa, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-5, Vol. IV, Fasc. 1-8 @/10/ each	2	6
Aitereya Lochana.	2	6
Amarkośha, Fasc. I	2	6
* Aṅg Bhāṣya, Fasc. 2-5 @/10/ each	1	4
Anumana Dīhiti Prasārini, Fasc. 1 @/10/-	3	12
Aṣṭāṣṭhasrikā Prajñāpāramitā, Fasc. 1-6 @/10/ each	0	10
Ātmataṭṭaviveka, Fasc. I.	3	2
Aḡvavaijyaka, Fasc. 1-5 @/10/ each	20	0
Avadāna Kalpalatā, (Saus. and Tibetan) Vol. I, Fasc. 1-10; Vol. II, Fasc. 1-10 @/1/ each	1	14
Bhālam Bhāṭṭi, Vol. I, Fasc. 1-2, Vol. II, Fasc. 1 @/10/ each	5	0
Baudhāyana Śrauta Sūtra, Fasc. 1-3 Vol. II, Fasc. 1-5 @/10/ each Bhāsavṛitty	4	6
Bhāṭṭa Dīpikā Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. 2, Fasc. 1, @/10 each	2	8
Baudhastotrasaṅgraha	3	12
Bṛhaddevatā Fasc. 1-4 @/10/ each	3	12
Bṛhadharma Purāṇa Fasc. 1-6 @/10/ each	3	12
Bodhiśāryāvāṭāra of Čāntideva, Fasc. 1-6 @/10/ each	1	14
Cri Cantinātha Charita, Fasc. 1-3	1	4
Čatadāsaṇi, Fasc. 1-2 @/10/ each	8	0
Catalogue of Sanskrit Books and MSS., Fasc. 1-4 @/2 each	14	6
Čatupātha Brāhmaṇa, Vol. I, Fasc. 1-7, Vol. II, Fasc. 1-5, Vol. III, Fasc. 1-7 Vol. V, Fasc. 1-4 @/10/ each	3	2
Ditto Vol. VI, Fasc. 1-3 @/11/ each	3	2
Ditto Vol. VII, Fasc. 1-5 @/10/	1	4
Ditto Vol. IX, Fasc. 1-2	10	10
Čataśāhasrikā Prajñāpāramitā Part. I, Fasc. 1-17 @/10/ each	36	14
* Čaturvarga Čintāmaṇi, Vol. II, Fasc. 1-25; Vol. III, Part I, Fasc. 1-18, Part II, Fasc. 1-10 Vol. IV, Fasc. 1-6 @/10, each	2	8
Ditto Vol. IV, Fasc. 7-8. @/14/ each	1	4
Ditto Vol. IV, Fasc. 9-10 @/10/	8	12
Čloekavartika, (English) Fasc. 1-7 @/14/ each	10	0
* Črauta Sūtra of Čāṅkhāyana, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-4; Vol. III, Fasc. 1-4; Vol. 4, Fasc. 1 @/10/ each	1	14
Čri Bhāṣyam, Fasc. 1-3 @/10/ each	1	14
Dāna Kriyā Kaṇṇḍi, Fasc. 1-2 @/10/ each	4	6
Gadadhara Paddhati Kālasāra Vol. I, Fasc. 1-7 @/10/ each	3	2
Ditto Āchārasāraha Vol. II, Fasc. 1-4 @/10/ each	3	2
Gobhiliya Grihya Sūtra, Vol. I @/10/ each	2	6
Ditto Vol. II, Fasc. -2 @/14/ each	2	6
Ditto (Appendix) Gobhila Pārisista	0	7
Ditto Grihya Saṅgraha	1	1
Haralata	1	4
Karmapradīph, Fasc. I	4	6
Kāla Viveka, Fasc. 1-7 @/10/ each	5	10
Kātantra, Fasc. 1-6 @/12/ each	1	4
* Kūrma Purāṇa, Fasc. 3-9 @/10/ each	6	14
Kirānavali, Fasc. 1-2 @/10/ each	1	4
Madana Pārijāta, Fasc. 1-11 @/10/ each	19	8
Mahā-bhāṣya-pradīpdyōta, Vol. I, Fasc. 1-9; Vol. II, Fasc. 1-12 Vol. III, Fasc. 1-10 @/10/ each	2	8
Ditto Vol. IV, Fasc. 1 @/1/	1	14
Manuṣikā Saṅgraha, Fasc. 1-3 @/10/ each	9	0
Mārkaṇḍeya Purāṇa, (English) Fasc. 1-9 @/1/- each	6	4
* Mīmāṃsā Darśana, Fasc. 10-19 @/10/ each	6	4

अत्रापि कारकान्तरभ्यश्चरमव्यापारं कर्तृणामिति लक्षणम् । कल्पान्तरं—प्रतिपत्तेरिति । अत्राप्यनन्तरफलं कारणमिति लक्षणं, विकल्पसमुच्चयाभावात् चोऽवधारणे । अस्मिन् पक्षे सं एवातिशय इत्यर्थः ॥

कल्पान्तरम् । असाधारणेति ॥

सर्वकरणेष्वसाधारणत्वोपपादनानुपयोगात् प्रकृते प्रमाणे घटयति । चतस्र इति ॥ [१८७]

अत्रापि प्रमाविवक्षितजातिभेदव्यपदेशकं प्रमाणमिति लक्षणम् । प्रमां प्रति कारणानां साधारणत्वासाधारणत्वे निरूप्यमाणे पुरुषविषयस्य साधारण्यस्य किमायातमित्यत आह । अशेष इति ॥ [१८११]

कल्पान्तरं—प्रमाकारणेति ॥ [१८१२]

अत्रापि विवक्षितप्रमाजातिभेदौपयिकत्वेन प्रमित्यसमवायिकारणविशेषकं प्रमाणमिति लक्षणमिति ॥

अत्रापीति । व्यापाराजनकव्यापारवत्त्वमित्यर्थः । अनन्तरफलमिति । कार्यव्यवहितप्राक्कालवृत्तिव्यापारवत्त्वमित्यर्थः ॥

अत्रापीति । प्रत्यक्षादिचतुष्टयान्वयतमप्रयोजककारकत्वमित्यर्थः । विवक्षितेति । प्रमाकारणसंयोगजन्यसंयोगजनकत्वे सति प्रमाकारकत्वमित्यर्थः ॥

“स्वरूपात् कार्यतः कर्तुरर्वाक् प्राक् कर्तृकार्ययोः।

प्रमाजातेः प्रमाहेतुविशेषान्मानलक्षणम्”

इति सङ्ग्रहश्लोकः ॥

स्वरूपादिति । यस्य रूपान्निजादेव रूपात् कारकान्तरा-
चरितार्थत्वस्य तथात्वात् । कार्याहमापारवतः फलाव्यभिचारित्व-
मिति फलादित्यर्थः । कर्तुरिति पञ्चम्यन्तम् । यद्दानित्यत्रैव
लक्षणादर्वाक् प्रागिति यथासङ्ख्यमन्वयः । तेन कर्तुरर्वागित्यनेन
कारकान्तरेभ्यश्चरमभावित्वं कार्यात् प्रागित्यनेनानन्तरफलं करण-
मित्युक्तम् । कर्तृव्यापारविषयः करणमित्यपि कर्तुरित्यनेनैव सङ्-
गृहीतम् । लक्षणस्य नित्यत्वे ऽपि हेतुत्ववाचकपञ्चम्यन्वयस्य ज्ञेय-
मित्यध्याहाराद्दृष्टव्यः । यद्यप्येषां लक्षणपरत्वे विशेषणवैयर्थ्यं, प्रवृत्त-
निमित्तत्वे अनेकार्थत्वम्, एकस्यैव तस्यै शेषवैयर्थ्यमविनिगमश्च ।
तथापि साधकतमत्वमेव निमित्तं, शब्दार्थव्यवस्थापकेः पाणिन्या-
दिभिराचार्यैस्तथा सूत्रणात् । करणशब्दोच्चारणानन्तरं प्रमादभेदे
तदभेदे वा नानानिमित्तावभायादनकार्यतैवेत्यप्याहुः ॥

रत्नकोषकृतस्तु द्विविधं हि सामान्यं जातिरूपाधिश्च, समवेता
जातिः असमवेतं चोपाधिसामान्यम् । अत एव भट्टपादैः जाते-
रन्यदेव ऋक्णादि सामान्यं वनादिमामान्यवदभ्युपेतम् । यदाहुः—

“योगिकानां यथा जातेरन्यत्सामान्यमिच्छते ।

तथा समूहसामान्यं जातं जातिविलक्षणमिति”(१)

(१) तन्मार्तिके २ अ. ३ पा. १ अधिचरणे ।

तदेभिर्निमित्तैः करणव्यवहारे व्यवस्थायमाने यदि कर्मादिव्यवहारनिमित्तसत्तावेशात् तद्व्यवहारो भवति, भवतु, तस्येष्ट्यमाणत्वात्, यैर्निमित्तैस्तु कर्मादिव्यवहारो नेष्यते स तु नास्त्येव । तथाहि—सर्वत्र कर्मव्यवहारः करणव्यापारविषयत्वादिभिः, करणव्यवहारश्च कर्तृव्यापारविषयत्वादिभिः । एषां निमित्तानां भेद एवेति नातिप्रसङ्गः ।

इति प्रमाणत इतिपदतात्पर्यव्याख्याव्याख्यानम् ।)

“तात्पर्यतो व्याचष्टे”—वाक्ये(१)स्फुटत्वादित्यर्थः ।

एवं च सत्यये ऽर्थात् इति व्युत्पत्तिरपि तात्पर्य-परतयैवेति मन्तव्यम् ।

कस्मात्पुनरिति । [१८५] न हि प्रमाणविषयस्य प्रमाणस्यार्थवत्त्वमव्युत्पादनीयमेवेत्याशङ्काबीजम् ।

तथा च करणत्वमप्युपाधिसामान्यमित्याहुः । तत्र । जातेरेव परम्परासम्बन्धेन तद्व्यवहारोपपत्तावखण्डे तस्मिन्मानाभावात् ॥

(इति प्रमाणत इति पदतात्पर्यव्याख्याव्याख्याव्याख्यानम्) ।

अर्थाव्याख्यानं हेतुमाह । वाच्य इति ॥

१८६ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

तत्पर्यान्तरमिति । [१८२१] कथञ्चित् भागासिद्धता-
परिहारस्य फलस्यैकत्वात् । तत्किं ? प्रवृत्तिसामर्थ्या-
भावात्तदप्रमाणमेवेत्यत आह । न चेति । [१८२३]

कथं तर्हि तद्व्यामाख्यमवसेयमित्यत आह । त-
स्यापीति । [१८२३]

न तावत् सर्वो विषयः सर्वत्र सर्वस्य सर्वदोषेक्षणीयः,
निर्माणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तथा चानुपेक्षणीयतादृशायां
प्रवृत्तिसामर्थ्यात् न द्विषयस्य ज्ञानस्य प्रामाण्यमवधार्य
गृहीतेन तज्जातीयत्वेनोपेक्षणीयतादृशायामपि प्रामा-

अग्रिमवाच्यार्थव्याख्याने विरोधं परिहरति । कथञ्चिदिति ।
फलाभेदे ऽपि विषयभेदमात्रेणेत्यर्थः । फलाभेदमाह । भागा-
सिद्धोति । प्रमाणविषयप्रमाणोपेक्षणीयविषयप्रमाणयोरपि प्रमाण-
त्वात् प्रमाणमात्रपक्षीकरणे पक्षे ऽन्तर्भावात् तत्र भागे समर्थ-
प्रवृत्तिहेतुत्वस्य हेतोरसिद्ध्या तयोः पक्षबहिर्भावेन तत्परीहारस्य
फलस्याभेदादित्यर्थः । न च तयोरपक्षत्वे ताभ्यां हेतुव्यावृत्तेर-
साधारण्यम् । निश्चितमाध्यस्यैव सपक्षत्वात् । अनुमितकाले
च तयोः साध्यवत्त्वानिश्चयादित्युक्तम् । अप्रमाणत्वे हेतोरपेक्षा-
यामाह । तत्किमिति ॥

(इति अर्थपदतात्पर्यव्याख्याव्याख्याव्याख्यानम् ।)

ख्यं सुग्रहमेव, यत्राप्याहत्य प्रवृत्तिर्न भूता(१)तत्राप्यस-
म्भवद्वाधसंवादित्वं प्रात्यक्षिकमानुमानिकमौपदेशिकं
वा तज्जातीयत्वमवसेयमित्यक्षरार्थः ।

(इति अर्थपदतात्पर्यव्याख्याव्याख्यानम् ।)

शङ्कानिवर्तने मन्द इत्यत आह । अयमभिस-
म्भिरिति । [१८।२६] साक्षाज्जनकत्वं गृहीत्वा व्यधिकर-
णत्वशङ्का माभूदित्यवश्यं परम्पराजनकत्वं दर्शनीयं
तच्च प्रमाणस्य प्रतीतिजनकत्वकथनमन्तरेणाशक्य-
मित्यर्थः ।

कथमयमर्थी वार्त्तिकाल्लभ्यत इत्यत आह । प्रमा-
णस्य विशेष इति । [१८।१५]

एतावतापि किमुक्तमित्यत आह । एतदुक्तं
भवतीति । [१८।६]

ननु तवायमाशयो न तु वार्त्तिककृत इत्यत आह ।

साक्षादिति । प्रमाणमर्थवदित्यत्र समर्थप्रवृत्तिसाक्षाज्जनकत्वं
हेतुरपक्षधर्मः स्यात् प्रवृत्तेर्ज्ञानजन्यत्वात्, अतः परम्परया तज्जन-
कत्वं विवक्षितमतः परम्परया ऽर्थप्रतिपत्तिद्वारा प्रमाणस्य तत्र
हेतुत्वं दर्शयितुं प्रमाणत इत्युक्तमित्यर्थः ।

तदिदमुक्तमिति । [१८१८] तदिदमपरमनर्थसूत्रम् । न हि प्रतिपत्तिप्रवृत्तिसामर्थ्ययोः प्रतिपाद्यप्रतिपादकभाव इत्यत आह । अयमर्थ इति । [१८१९]

नन्वर्थपदेन सर्वसङ्ग्रहो ऽयुक्त एव किमित्याशङ्कते तथाविधशङ्कायामनवस्थानादित्यत आह । एकदेशीति । [१८१२] व्याघात इति ।

यद्यप्यपवर्गस्य सुखदुःखतद्हेतुभावो नास्त्यत एव तथास्विनार्यमाणतया ऽर्थपदेन सर्वसङ्ग्रहोऽप्यशक्यः । तथापि तदभ्युपगमे व्याघात एव स्फुट इति स एवोक्तः । स च शास्त्रावतारेण यदि ह्यपवर्गः सुखदुःखतद्हेतुरूपतया हेयः स्वीकृतः तर्हि शास्त्रमपि विपरीतप्रयोजनत्वादनारम्भणीयं शास्त्रप्रमाणयोस्तु सामान्यतो यद्यपि दुःखहेतुत्वं, तथाऽपि विवक्षितपरमपुरुषार्थविषययोस्तद्हेतुतया दुःखहेतुतां परिभूय उपादेयत्वमेव, अन्यथा पुनरपि स एव व्याघातः ।

अनर्थसूत्रम्-अनर्थसूचकमित्यर्थः । अत्र हेतुमाह । न हीति । नार्थप्रतिपत्तिः प्रवृत्तिसामर्थ्यज्ञापिका किं तु तज्जनिकेत्यर्थः ॥

एकदेशिमततात्पर्यमाह । नन्विति ॥

स चेति । स—व्याघातः । सहार्थं तृतीया । तमेवाह । यदि हीति । शास्त्रप्रमाणयोरिति । यथा परमपुरुषार्थस्वर्गसाधने

नन्वशक्यत्वेनाहेयत्वे सुखतद्हेतुत्वेनोपादेयत्वमपि
 कथमित्यत आह । न चास्मादिति । [१६।८] तस्माद्-
 भयथापि स्वात्मनि क्रियाविरोधेन परमपुरुषार्थहेतुत्वेन
 च प्रमाणमशक्यहानम् । न चैवं सत्यहानिरेव स्यात्
 खोच्छेदककारणवशेनोपादेयस्य पुरुषप्रयत्नेनाशक्यहा-
 नस्यापि सुखवदुच्छेदादित्यर्थः ।

अधिकारादनुवृत्तेरित्यनुपपन्नमादिवाक्यत्वादित्यत

दुःखमये ऽपि यागादौ प्रवर्त्तते तथा परमपुरुषार्थापवर्गसाधने
 दुःखहेतौ शास्त्रादावपीत्यर्थः ॥

ननु शक्यत्वव्युत्पादनावसरे ऽपवर्गसाधनत्वाभिधानमर्थान्तर-
 मित्यत आह । नन्विति । उभयथापीत्यस्य विवरणं स्वात्मनोति ।
 हानिः प्रमाणसाध्यतया तेनेव न तद्धानिः शक्या प्रमाणहानिदशायां
 तत्साधनतया प्रमाणोपादेयतापत्तेरित्यर्थः । परमेति । प्रमाणहानौ
 तत्साध्येष्टानुपपत्तिप्रसङ्गाच्च न युक्ता प्रमाणहानिरित्यर्थः । न
 चैवमिति । एवं पूर्वोक्तयुक्तिभ्यामस्य प्रमाणस्यापवर्गदशायामप्य-
 हानिरेवेत्यर्थः । खोच्छेदकेति । खोच्छेदककारणवशेनोच्छेदा-
 दित्यन्वयः । स्वकारणशरीरेन्द्रियाद्युच्छेदात् तत्कार्यप्रमाणस्यापि
 सुखस्य चोच्छेदादित्यर्थः ॥

अधिकारशब्दस्याधिकारसूत्रादावनुवृत्तिवाचकत्वेनावधृतस्य
 योग्यतापरत्वे बीजमनुवृत्तिपरत्वे बाधकमाह । अधिकारादिति ।

आह ।^५ प्रवृत्तिसामर्थ्याति । [१६।१२] अधिकारो योग्यता
सा चात्र प्रकृतत्वात् प्रवृत्तिं प्रतीत्यर्थः ।

एकदेश्यपालम्भे पूर्वहेतुभिः सह हेत्वन्तरस्य
समुच्चयं दर्शयन्नाह । न केवलमिति । [१६।१४] अशक्य-
त्वादपि-संविदि हेत्वोरसिद्धेर्गिति शेषः ।

नन्वसंवेद्यमानायाः संविदः प्रमाणसङ्गावे कथम-
संवेद्यत्वं, तदभावे तु कथं सत्त्वव्यवहार इत्यत आह ।
न तावदिति । [१६।२८]

अस्यादिवाक्यत्वेनैतत्पूर्ववृत्तिं नास्त्येव वाक्यं यस्यैकदेशो ऽवानुवर्त्त-
तेत्यर्थः । तथापि योग्यतामात्रमधिकारपदार्थो न तु प्रवृत्ति-
सामर्थ्याधानयोग्यतेत्यत आह । अधिकार इति । योग्यतायां
विशेषः प्रकरणादिलभ्य इत्यर्थः ॥

ननु पूर्वोक्तहेतूनामनुवादः किमर्थं इत्यत आह । एक-
देशीति । तथा चावान्तरार्थात्तरकथनेन पूर्वहेतूनामन्तरितत्वात्
तैः सह समुच्चयार्थमनुवाद इत्यर्थः । अशक्यत्वे हेतुर्नीक्त इति
तमाह । संविदीति । हेत्वोरिति । सुखदुःखहेतुभावस्यार्यमाण-
त्वस्य चेत्यर्थः । न च बुद्धित्वेनैव सुखदुःखहेतुभावः तच्च तत्राप्य-
स्तीति वाच्यम् । उपेक्षणीयज्ञाने निर्विकल्पके च तदभावेन
विशिष्टज्ञानविशेषत्वेन तद्योग्यत्वादिति भावः ॥

ननु सर्वासां संविदां संवेद्यत्वे मानाभावेनेवासंवेद्यत्वसिद्धेः
किं ? तस्माधनेनेत्यत आह । नन्विति ।

अनवस्थाप्रसङ्गलक्षणां तर्कं दृश्यता तत्रिपर्यये
मानसं प्रत्यक्षं प्रमाणमादर्शितं अज्ञातोपरत-
ज्ञानव्यवहारे कालान्तरे तद्विषयस्मरणं निमित्तम् ।
एवं च सामान्याकारिण जिज्ञासानुरोधत् तज्ज्ञान-
मस्थेव, अज्ञातस्य विधिनिषेधव्यवहाराविषयत्वात् ।
ततश्च सामान्याकारिण सिद्धमादाय विचारो, यदि ज्ञान-
विषयं ज्ञानमवश्यं ज्ञायेत अवश्यं वा जिज्ञास्येत तदा
ज्ञानपरम्परालक्षणाऽनवस्था स्यात्, सा त्वनुपलम्भवा-
धितेत्यर्थः । तदिदमुक्तं कस्याश्चिदिति ॥ [२०१२]

तर्कस्य स्वतन्त्रस्यासाधकत्वात् तदनुग्राह्यं मानमाह । तद्वि-
पर्यय इति । सर्वासां संविदां संवेद्यत्वाभाव इत्यर्थः । न च
येन मानसप्रत्यक्षेण चरमबुद्धावसंवेद्यत्वं तेनैव तत्संवेदनात् कथ-
मसंवेद्यत्वं ? न ह्याधिकरणज्ञानव्यतिरेकेणाभावज्ञानमिति वाच्यम् ।
उपान्यबुद्धावेव संवेद्यसंवेदनविषयत्वव्यतिरेकस्य मनसा ग्रहणात् ।
ननु चरमबुद्धेरसंवेद्यत्वे तत्र मानाभात् तदसिद्धिरिव स्यादित्यत
आह । अज्ञातमिति । ननु स्मरणेऽप्यनुभवस्य कारणत्वात् तज्ज्ञानं
स्यादेव । न । बुद्धित्वेन सामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या तदनु-
भवात् । न च तथाप्यर्थमाणात्वापत्तिः योगजधर्माजन्यसामान्य-
लक्षणप्रत्यासत्त्यजन्यजन्यस्वविषयकसविकल्पकाजन्यजन्त्यासात्का-
रविषयत्वरूपार्यमाणात्वस्य निषेधात् । एवं चेति, बुद्धित्वावच्छिन्नं

२०२ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

भाष्यग्रन्थेनेतिवदता ग्रन्थविरोधश्चेत्यपि दर्शितम् ।
(इति प्रमाणार्थपदयोः पदकृत्यमेकदेशिव्याख्यान-
दूषणां च ।)

चतुष्टयस्योभयत्वविरोधं परिहरन्नाह । कार्यकार-
णाभ्यामिति । [२०७]

नन्वर्थशब्दस्य प्रयोजनवचनत्वे ऽपि विरोधव्यधि-
करणत्वे तदवस्थे एवेत्यत आह । चन्दादीति । [२०६]

ज्ञायत एव न वेति सामान्याकारेण संशयात्तज्जनितजिज्ञासया
सामान्यतो ज्ञातायामन्तिमबुद्धौ विचारे ऽनवस्थामहकृतेन मनसा
संवेद्यत्वाभावो ज्ञायत इत्यर्थः ॥

ग्रन्थविरोधश्चेति । एकदेशिव्याख्येयभाष्यविरोधादपि तद्व्या-
ख्यानमयुक्तमित्यर्थः ॥

(प्रमाणार्थपदप्रयोजनमेकदेशिव्याख्यानदूषणां च ।)

चतुष्टयस्येति । सुखदुःखयोस्तत्साधनयोश्च चतुष्टयत्वादुभयत्व-
विरोधः सुखदुःखयोः कार्यत्वेन तत्कारणयोश्च कारणत्वेनैकं विव-
क्षित्वा परिहृत इत्यर्थः ॥

परिसङ्ख्याशब्दस्य परिगणनार्थत्वमपहाय नियमार्थत्वव्याख्याने
बीजमनुपपत्तिमाह । नन्विति । प्रमाणप्रयोजनस्यापि सुख-
दुःखतत्साधनभावेन परिसङ्ख्यातत्वाविरोधो व्यधिकरणत्वम-
पक्षधर्मत्वं चात्रापि व्याख्याने तदवस्थमिति नियमार्थतया परि-
सङ्ख्याशब्दो व्याख्यात इत्यर्थः ॥

परिसंख्यातं नियन्तुमिति वदता गणनीयार्थो ऽन-
भ्युपगमेन निराकृतः । अथ किमभिप्रेत्याप्रस्तुतमेव भा-
ष्यकृतेदं प्रस्तूयत इत्यत आह । एवं किलेति । [२०११]

न प्रमाणप्रयोजनं भवितुमर्हतीति, प्रमाणस्य
भूतार्थत्वादिति भावः । तथा च प्रमाणादीनां शक्य-
ज्ञानत्वे ऽपि तद्गुत्पादकं शास्त्रमनारम्भणीयमेव, पार-
मार्थिकप्रयोजनाभावादिति निगर्वः ।

विरोधपरिहारार्थं स्पष्टयति । परिसंख्यातुमिति । व्यधि-
करणत्वं चाग्रे निरस्य यथोक्तैर्नैव प्रकृतोपपादनादेवं किलेत्यादिरा-
धिक्यसाधक्याह । अथेति । अप्रस्तुतं—प्रकृतानुपपादकत्वादि-
त्यर्थः । तद्वृत्त इवेति (१) टीकायां पिपासोरिवेत्यर्थः ॥

सुखादीनां प्रमाणप्रयोजनत्वाभावे हेतुर्नीत इति तमाह ।
प्रमाणस्येति । भूतार्थत्वं—सत्यप्रयोजनत्वं प्रमाणस्य प्रवृत्तिहेतु-
ज्ञानद्वारा प्रवर्तकत्वं तच्छेष्टसाधनताज्ञापकम् । न च काल्पनिकस्ये-
ष्टत्वं सत्साधनत्वं च सम्भवतीत्यर्थः । एतावता यदूषणं प्रकृते
तदाह । तथा चेति ।

कार्यकारणभावो यदि पारमार्थिकः स्यात्तदादिवत्सर्व-
साधारणः स्यात्, न चैवं, तस्मान्न पारमार्थिक इति दूषणं यद्यपि
प्रकृते, न हि प्रकृते कार्यकारणभावमात्रं दूष्यते किं तु पुरुष-
विशेषसम्बन्धिताया नियतकार्यहेतुत्वं, तथापि यथा पुरुषविशेष-

सर्वसाधारणनीलादिवैधर्म्येण हि काल्पनिकत्वं कार्यकारणभावस्य व्युत्पादयता नीलादि पारमार्थिकं स्वीकर्त्तव्यम् । तदपारमार्थिकत्वे त्वभिमतसिद्धिरिव न स्यात् । न च कार्यकारणभावस्यापारमार्थिकत्वे नीलादि पारमार्थिकं भवतुमर्हति, नित्यत्वप्रसङ्गात् । तस्माद्यो नीलादि पारमार्थिकमिच्छति तेन कार्यकारणभावोपि पारमार्थिक एष्टव्यः । न चोभयमपि । तथा च तुल्यमेतत् । इदं त्ववशिष्यते । कथमेकमनेकं परस्परविरुद्धं कार्यं कुर्यात् । तत्स्वभावत्वादिति यदि, तदोत्पत्तेरारभ्य कुर्यात् अविशेषात् तत्राह । निवेदयिष्यते हीति । [२०१८]

सम्बन्धकार्यनिरूप्यत्वेन हेतुत्वस्य नैयत्यं निषिद्धयति तथा कार्य-विशेषघटादिनिरूप्यत्वेनापि हेतुत्वं निराक्रियत इति कार्यकारणभावमात्रमेव निराकृतमित्यभिप्रेत्याह । सर्वसाधारणेति । तदपारमार्थिकत्व इति । नीलादेरपारमार्थिकत्वे तद्वैधर्म्येणास्य पारमार्थिकत्वमेव स्यादित्यर्थः । तथा चेति । नीलादावपि काल्पनिकत्वं तुल्यमिति न तद्वैधर्म्येण काल्पनिकत्वं कार्यकारणभावस्य सिद्धयतीत्यर्थः ॥

ननु ज्ञात्वा कार्योत्पत्तिर्नास्तिमिति किं ? तत्समाधानेनैत्यत

न जात्या-जन्मप्रभृति सहकारिनिरपेक्षतयैत्यर्थः ।
जातिदेशेति । [२०१२१] स्वभावंनियामिका जातिः ॥
अव्यवस्थयेति । [२०१२२] सहकारिव्यवस्थावैचित्र्येणो-
त्थर्थः । प्रमाणार्थः सुखदुःखलक्षणोऽनियतः—चन्द-
नात् सुखमेव कण्टकाद्दुःखमेवेति नियमरहितः, अनि-
यतहेतुकत्वात्—अनियतचन्दनादिसहकारिकारणक-
त्वादित्यर्थः । प्राणभृदिति सहकारिवैचित्र्यासूच-
नाय । अत एवोदाहरणमनियतकालमिति । यथा-

आह । जन्मेति । जातेरपि न सहकारित्वमित्यन्यथा व्याचष्टे ।
स्वभावेति । स्वो भावः कारणत्वम् । तन्नियामकत्वं तदवच्छेदकत्वं
चन्दनत्वादिजातेरित्यर्थः ॥

ननु कार्यकारणभावस्याव्यवस्थायामनियमे सर्वं सर्वस्माद्भवे-
दित्यत आह । सहकारीति । प्रमाणार्थः—प्रमाणप्रयोजनम् ।
यद्यप्यनेन कारणे नियमः प्रतिषिद्धते अनियतहेतुत्वं च हेतुः
कार्यवृत्तिरिति व्यधिकरणस्तथापि चन्दनमेव पक्षीकृत्य सुख-
दुःखजनकथावत्सहकारिमत्त्वेन सुखदुःखजनकत्वं तज्जनकसह-
कार्यभावेन तदजनकत्वं वा साध्यमिति भावः । ननु चानियत-
हेतुकत्वमात्रं साध्यव्याप्यमिति प्राणभृदिति व्यर्थमित्यत आह ।
सहकारीति ।

ऽनियतफालित्युपलक्षणं देशावस्थसहकारिणामपि अनियमो द्रष्टव्यः ।

एतदुक्तं भवति—यथा केषु चित्कालदेशावस्थासहकारिषु सत्सु मेघाः सलिलमुद्गिरन्ति, केषु चित् सत्सु स्वत एव सलिलं पिबन्ति, तथा चन्दनादयोऽपि केषु चित् सुखं जनयन्ति केषु चिच्च दुःखमिति ।

विष्टिः—दण्डाकृष्टः कर्मकरः ।

ननु अर्थवति च प्रमाणे प्रमात्रादीन्यर्थवन्ति भवन्ति ज्ञायन्ते इत्यभिप्रेतं न तु जायन्ते इति, न चैवमस्ति, प्रमित्यव्यभिचारेणैवेतरेषामव्यभिचारावधारणादित्यत आह । यद्यपीति । [३१११]

न च वाच्यं वैदिकी प्रतिपत्तिरव्यभिचारिणी आप्तोपदेशजप्रतिपत्तिरिति शक्यत एवेति । न

यथेति । उभयजनकमपि यदा यत्सहकारिसमवहितं तदा तज्जनयतीति सामान्येन व्याप्तिरित्यर्थः ।

आक्षेपसम्भावनायामर्थवन्तीति सम्मुखं विवेचयति । ज्ञायन्ते इतीति । प्रमितौति । तथा चार्थाव्यभिचारज्ञापकत्वेन प्रमितेरेव प्राधान्यं युक्तमिति भावः ।

आप्तोपदेशजेति । यद्यपि यत्र क्वचिदाप्तत्वमनाससाधारणं,

आप्तोपदेशो ऽव्यभिचारिणीमेवार्थधियमाधत्त इत्यन-
वधार्यं शक्यमिदं, न वा ऽव्यभिचारिप्रतिपत्तिजनक-
त्वादन्यदेव प्रमाणानामर्थवत्त्वमित्युक्तमेवेति । तथापि
लोके तावदेवमस्तीति चेत् अत आह । अदृष्टा-
र्थति । [२७।७]

यद्यपि तत्समवायः-प्रमासमवायः प्रमादृत्वमिति
प्रकृतोपयोगि स्यादेव, तथापि वार्त्तिककृता प्रश्नो-
पलक्षणाभ्यां स्वातन्त्र्यमुपक्रान्तं, सामान्यन्यायेन विशे-
षोऽपि लभ्यत इत्यभिसन्धाय तथैव व्याचष्टे । कारका-
भिधानेनेति । [२२।२] प्राधान्येन धातुप्रत्ययाभिधीय-

प्रकृतविषयामत्वं च तद्विषयकज्ञानप्रामाण्यमज्ञात्वा ज्ञातुमशक्यं
तथापि मन्त्रायुर्वेदैककर्तृकवाक्यजप्रतिपत्तित्वाद्देदजप्रतिपत्तित्वा-
द्देति विवक्षितम् । अत्राप्तोपदेशस्य प्रमाकरणस्वैवोपजीव्यत्वात्
प्राधान्यमित्याशयेनाह । तथापीति ।

सामान्येति । सामान्येन कर्तृत्वेन प्रमादृत्वं लभ्यते विशेषेण
तु प्रमादृत्वेन सामान्यं कर्तृत्वं न लभ्यत इति सामान्यपरतयैव
व्याख्यानमित्यर्थः । आख्यातप्रत्ययाभावे ऽपि पाचकादिपदे
कर्तृत्वमित्येतदर्थमाख्यातपदस्य प्रत्ययमात्रपरत्वमाह । धातु-
प्रत्ययेति । एतावन्मात्रं च करणादिसाधारणं एकस्मात् कार्या-
जुत्यत्तेः करणादेरपि तादृशव्यापारशालित्वादिति तन्निरूपितः

मानव्यापारसम्बन्ध एव तत्सम्बन्धायः । प्राधान्यं च कारकान्तरात्तैरश्वीन्यमात्रमभिप्रेतं, तेन पचतीत्यादौ सर्वत्रातिरश्वीनपाकादिव्यापारवतो देवदत्तादेरेव कर्तृत्वं सिद्धं भवति । पाचयतीत्यादौ तु प्रयोज्यव्यापारप्रतीतावपि तस्यान्यतिरश्वीनत्वात् न तद्वतः कर्तृत्वं, किं नाम ?, प्रयोजकस्यैव, तद्व्यापारस्यातिरश्वीनत्वात् । एवं तर्हि—

“स्वव्यापारि हि कर्तृत्वं सर्वद्वैवास्ति कारके”---

इति न्यायेन करणादिव्यवहारविलोपप्रसङ्ग इत्यत आह । प्राधान्येनेति । [२२।६] स्वव्यापारापेक्षया न करणादिव्यवहारः, किं तु प्रधानक्रियापेक्षयेत्यभिसन्धिः । ननु च कारकसाध्यत्वाऽविशिषे ऽपि प्रधानक्रियापेक्ष-
 प्राधान्यपदस्य प्रयोजनमिति दर्शयितुं प्राधान्यं व्याचष्टे । प्राधान्यं चेति । न करणादेः साक्षात्तदभिधीयमानव्यापारसम्बन्धः, किं तु कर्तृत्वेरश्वीन्येन कर्तृत्वं तत्सम्बन्धो न कारकान्तरगर्भः तथा च कारकान्तरागर्भतादृशव्यापारसम्बन्ध एव कारकान्तरात्तैरश्वीन्यमिति न करणादौ प्रसङ्ग इत्यर्थः । पाचयतीत्यादाविति । प्रयोजकतादृशव्यापारसम्बन्धहारकः प्रयोज्यस्य तत्सम्बन्ध इति प्रयोजक एव कर्ता न प्रयोज्य इत्यर्थः । प्राधान्येन चेत्त्वाद्व्यवहारापयोगार्थमाह । एवं तर्हीति ।

येत्येतदेव कुत इत्यत आह । अवान्तरिति । [२२१७]
अस्ति हि काञ्चित्क्रियामुद्दिश्य प्रवर्त्तमानानां कार-
काणामवान्तरव्यापारयोगो, न त्ववान्तरव्यापारार्थमेव
तेषां प्रवृत्तिरित्यर्थः ।

ननु न सर्वो व्यापारः प्रधानक्रिया वा पुरुषमाश्र-
यते तत्कथमाह “पुरुष” इतीत्यत आह । पुरुष
इति प्रकृतापेक्षम् । [२२१८] तदेतद्वैयाकरणानां लक्षणं,
तच्चानुपपन्नं, शब्दप्रयोगमात्रस्याव्यवस्थापकत्वात् व्यव-
स्थाहेतौश्च लक्षणत्वात् । अभिधानयोग्यता लक्षण-
मिति चेत् । न । तस्या एव विचार्यमाणत्वात् । विवक्षा-

क्रियामुद्दिश्येति । उद्देश इच्छा, सा चाचेतनं यद्यपि नास्ति
तथापि तत्कारकजन्यकार्याजनकत्वे मति तत्कारकजन्यत्वं, कारक-
सहकृतकारकजन्यक्रियात्वं वा प्रधानक्रियात्वमिति भावः ।

नन्वेतत्कर्तृलक्षणमचेतनसाधारणं अचेतनकर्तृत्वे चापमिद्वान्त
इति तद्दूषयति । तदेतदिति । अभिधीयमानत्वं विशेषण-
सुपलक्षणं वा, आद्यं दूषयति । शब्दप्रयोगमात्रस्येति । अनभि-
धानदशायां कुर्वतो ऽप्यकर्तृत्वापत्तेरित्यर्थः । अन्ते चेतनव्यावृत्तानु-
गतोपलक्ष्यसम्भवे तस्यैवावश्यकत्वेन लक्षणत्वापत्तेः, तदसम्भवे
चोपलक्षणत्वाभावादिति भावः । तस्या एवेति । योग्यतावच्छे-
दकज्ञानाभावे तदज्ञानात्, ज्ञाने वा तदवच्छेदकस्याऽऽवश्यकत्वेन

मात्रमिति चेत् । न । तस्या अपि निमित्तमन्तरेणा-
व्यवस्थितेरित्याशयवानाह ।

लक्षणान्तरमिति । [२२१६] पुरुष इति वर्त्तते ।

तथा च तत्प्रयोक्तृत्वमित्यत्र तस्य प्रयोक्तेति विग्रह-
शङ्का माभूदित्याशयवानाह । तस्य चेतनस्येति । [२२१७]
एतेन स चासौ प्रयोक्ता चेति वा, तस्य चेतनस्य प्रयो-
क्तृत्वं धर्मी वा इत्यर्थः ।

सर्वकारकाणीति स्वैतरपरस्परविसदृशानिककार-

लक्षणत्वादित्यर्थः । विवक्षातः कारकाणीति वैयाकरणमते
यदा यस्य कर्तृत्वं विवक्ष्यते तदा स कर्तेति शङ्कते । विवक्षेति ।
विवक्षाया अपि विशेषणत्वोपलक्षणत्वयोरभिधीयमानत्वपक्ष-
दूषणान्येवेति निराकरोति । तस्या अपीति ।

तस्य प्रयोक्तृत्वमिति विग्रहव्यावर्त्तं विग्रहान्तरं दोषमाह ।
पुरुष इतीति ।

तस्य प्रयोक्तेति विग्रहे पुरुषप्रयोजक एव कर्त्ता गम्येत न त्व-
चेतनप्रयोजक इत्यव्याप्तिरित्यर्थः । एतेनेति । स चासौ प्रयोक्ता
चेति तत्प्रयोक्ता तस्य भावः तत्प्रयोक्तृत्वम् । तस्य प्रयोक्तृत्वं धर्म
इति वा षष्ठीसमास इत्यर्थः । यद्यपि तत्प्रयोक्तृत्वमित्यत्र दृष्टः
कर्त्तरि विधानादात्माश्रयस्तथाऽपि कारकप्रयुक्तानुकूलज्ञानिच्छा-
कृतिसमवायित्वं कर्तृत्वमित्यत्र तात्पर्यम् ।

काभिप्रायम् । तेनादृष्टमनधितिष्ठतोऽपि कुलालस्य कर्त्तृत्वमक्षतमेवेति ।

एतावतैव लक्षणैः परिसमाप्ते इतराप्रयोज्यत्व-
मित्यनेन चेतनप्रयुक्तिं प्रति स्वातन्त्र्यामितरेषां व्यव-
च्छिन्दता परस्परप्रयोजकत्वमपि व्यवच्छिन्नम् । चेतन-
स्यापि तानि व्यापारयत एव कर्त्तृत्वमित्युक्तम् । तथा
च यथा कार्यं कर्त्तृधीनं तथा कारकान्तराधीनमित्यु-
भयव्याप्तात् कार्यादिकतरापाये ऽन्यतरापाय इति

ननु सर्वकारकप्रयोक्तृत्वं कर्तुरसिद्धं कर्तुरदृष्टस्य च कार-
कस्य कर्त्ता ऽनधिष्ठानादित्यत आह । अत्र चेति । तथा च सर्वपदं
न यावत्कारकपरं किन्त्वेनेकतत्परमतः स्वस्यादृष्टस्य च कर्त्तानधि-
ष्ठाने ऽपि न दोष इत्यर्थः । यत्रैकजातीयाऽनेककारकव्यक्त्यधि-
ष्ठात्वं तत्र कर्त्तृत्वव्यावर्तनाय विसदृशेति विशेषणम् । स्वरूप-
कथनमात्रपरं वा । अदृष्टमिति । आत्मानं चेत्यपि दृष्टव्यम् ।

परस्परेति । कर्तृविनाकृतस्य चक्रादेर्न दण्डादिप्रयोज्यत्व-
मित्यर्थात् न कर्त्ता विना दण्डादिषुक्रादिप्रयोजक इत्यर्थः ।
यत्रापि चेतनस्यास्मदादेर्न प्रयोजकत्वं, तत्रापि न कारकाणां
परस्परप्रयोज्यत्वं किं तु तत्रेश्वर एव परमाण्वाधिकारकप्रयोक्ते-
त्याह । चेतनस्यापीति । उक्तं-तत्रप्रयोक्तृत्वमित्यनेन । ननु तत्र
चेतनाधिष्ठाने किं मानमित्यत आह । तथा चेति । एवं च
चेतनाधिष्ठानं विना कार्यमेव नास्तीति चेतनस्यैव कारक-

दर्शितम् । अतो लक्षणस्य नातिव्यापकत्वम् । अचेत-
नेषु तु कर्तृव्यवहारः कथमित्यवशिष्यते तत्राह । अचे-
तनस्य त्विति । [२२११] स्वाभाविकं-मुख्यम् ।

“तत्त्वं हि प्रमाणव्याप्यत्वं प्रमाणव्यापारविष-
यत्व”मिति वदतः करणव्यापारविषयः कर्मेति कर्मल-
क्षणं सम्मतम् । अत्र च लक्षणे ऽवान्तरव्यापारो ग्राह्यः,
प्रकृते च प्रधानव्यापारः प्रमितिलक्षण इति विभागः ।

विनियोज्यतेति । [२२१२] अनेन वार्त्तिकस्यस्य विनियो-

प्रयोक्तृत्वमित्यर्थः । अत इति । यदीतराप्रयोज्यत्वमित्यनेनाचेत-
नकारणानां परस्परप्रयोजकत्वं न व्यवच्छिद्येत तदा कर्तृलक्षणम-
चेतने ऽतिव्यापकं स्यादित्यर्थः । अचेतनस्य त्वतीति । रथो गच्छती-
त्यादौ व्यापारवत्त्वमात्रगुणयोगाद्गौणः कर्तृव्यवहार इत्यर्थः । ननु
कर्तुरपि कृत्युपाधिकं कर्तृत्वं न स्वाभाविकमित्यत आह । मुख्यमिति ।

अत्र लक्षण इति । अवान्तरव्यापारश्चतुर्षट्संयोगादि स्तद्विषयः
कर्म । न च हस्तादिकरणव्यापारविषयत्वेन दान्नादेरपि क्विदाकर्म-
त्वापत्तिः, यावत्करणव्यापारविषयत्वस्य विवक्षितत्वात् । न च व्यर्थ-
विशेषणत्वं, प्रवृत्तिनिमित्तनिर्वचनादिति भावः । प्रकृते त्विति ।
तद्वेतुप्रमितिरूप एव प्रधानव्यापारो ग्राह्य इत्यनुषज्यते ।

केचित्तु कर्मत्वमपि तद्विषयत्वमेवास्तु ? युक्तं चैतत्करणस्य मनसो
व्यापार आत्मज्ञानम् । तद्विषयस्यात्मनोपि ज्ञानक्रियाकर्मत्वोप-

गस्य विषयनिष्ठत्वं दर्शयता योग्यतापि विषयगतैव द्रष्ट-
व्येत्यपि दर्शितम् । तेन विनियोगाय (१) योग्यता विषय-
गतैवेत्यर्थः । ज्ञानपरं चैतत्-तेनायमर्थः विनियोगो वा
ऽर्थगतः तद्योग्यताज्ञानं वा चतुर्वर्गस्य पर्यवसानमिति ।

(सोऽयं इत्यादि-परिसमाप्यत इत्यन्तभाष्यतात्पर्य-
व्याख्याव्याख्यानम् ।)

पञ्चेति । [२१।१।६] रूपं संज्ञा संस्कारो वेदना विज्ञा-
नमिति । तत्र रूपरसगन्धस्पर्शशब्दा-रूपस्कन्धः, सवि-
पत्तेः रन्ध्रा तु तद्भाक्त्वापत्तिः । न चैवमतीतानागतयोरपि प्रमि-
तिविषयत्वेन कर्मत्वापत्तिः, कारकत्वेन विशेषणादित्याहुः ।

विषयगतैवेति । एवकारान्न विनियोक्तृगता । एवं सति
योग्यतया सममनन्वयं परिहरति । तेनेति । विनियोगाय-उपा-
दानायेत्यर्थः । तादर्थ्यं चतुर्थी । तथापि विषयगता विनियोग-
योग्यता न चतुर्वर्गव्यापारः प्रमातर्यभावादिति ज्ञानपरत्वमाह ।
ज्ञानपरं चेति । उपेक्षणीयमधिकृत्याह । तद्योग्यतेति ।

(सोऽयमित्यादि-परिसमाप्यत इत्यन्तभाष्यतात्पर्यव्याख्या-
व्याख्याव्याख्यानम् ।)

सौगतमतं व्याचष्टे । रूपमिति ।

कल्पकं विज्ञानं संज्ञास्कन्धः, समनन्तरप्रत्ययः संस्कार-
स्कन्धः, सुखदुःखे वेदनास्कन्धः, निर्विकल्पकं ज्ञानं
विज्ञानस्कन्धः । जीवेति । [२१।२०] जीवश्चेतनः तदि-
तरो ऽजीवः । आस्रवन्तीत्यास्रवाः-स्रोतांसीन्द्रियाणि ।
स्रोतोभिरिव तैरयं जीवी धर्माधर्माभ्यां पूर्यत इत्यर्थः ।
संवरणं-संवरः जीवाजीवविषयो ऽभेदाभिमानस्तेन संवृतो
ह्ययं जीवो ऽसर्वज्ञ इति । निर्जरणं-निर्जरः-तपश्चरणं
निःशेषेण जीर्यते धर्माधर्मलक्षणो बन्धो ऽनेनेत्यर्थः ।
बन्धनं-बन्धः-धर्माधर्मौ ताभ्यां निगडकटकाभ्यामिवायं
बन्धो ऽस्वतन्त्रो जीव इत्यर्थः । मोक्षः सकलावरणविगम
इत्यर्थः । सर्वत्र नियमो ऽप्रामाणिकः ।

दिगम्बरमतं व्याचष्टे । जीव इति । आस्रवादेय इत्यत्राऽऽदि-
पदग्रहणमाह । संवरणमिति । जीवाजीवयोरिति । आत्मशरी-
रयोरित्यर्थः । तपश्चरणमिति । मन्त्रपङ्कधारणतप्तगिलाधरोहण-
तिष्ठद्भोजनवीरासनाद्याचरणमित्यर्थः । आवरणं-शरीरेन्द्रियादि ।
एतद्दूषयति । सर्वत्रेति । अन्येषामपि प्रामादिकत्वादित्यर्थः ।
यद्यपि जीवश्चेतनस्तदितरो ऽजीव इति नियम एव ताभ्यामति-
रिक्ताभावात् । तथाप्यजीवशब्देन गोहृषन्यायाज्जीवशरीराद्य-
भेदाभिमानविषयस्त्वैवोक्तत्वाद्दृष्टादिना सहात्माभेदाभिमानस्याप्य-
भावादिति भावः ।

ननु न विधायकप्रमाणनिवृत्तिमात्रेणासत्त्वमित्यत
आह । तदिति । प्रमाणविषयत्वेन सदसतोरेकत्व-
मविलक्षणव्यवहारविषयत्वमभिमतमेव ततो निर्दला
शङ्कित्यत आह । सर्वसामर्थ्येति । [२३।३]

अर्थक्रियासामर्थ्यं हि सल्लक्षणं तच्चेन्नवदभिमते
भावे ऽप्यस्ति सोऽपि सद्भावहारविषयः प्रसक्त इति
टीकार्थः । “न वय”मित्यादिना भावस्य सामर्थ्यमङ्गी-
कृतं, न तु सामर्थ्येन सद्भावहारः अननुसंहितसामर्थ्य-
स्यापि सद्भावहारविषयत्वात्, अपि त्वस्तिनास्तिप्रतीति
विषयत्वेन । न ह्यस्ति सम्भवः सदिति व्यवक्रियते न

तच्छब्देन विधायकस्य परामर्शं दोषमाह । ननु नेति ।
न हि प्रमाणाभावेन प्रमेयनिवृत्तिरिति भावः । प्रमाणं भिन्नस्या-
भिन्नीकरणे असमर्थमित्यभिप्रेत्याह । सद्भावहारविषय इति ।
व्यवहारस्य व्यवहर्त्तव्योपलम्भननिबन्धनत्वादित्यर्थः । सद्भावहार-
विषयत्वापादनं टीकाकृता न निराकृतमिति निराकरणायाह ।
नत्विति । अननुसंहितेति । असामर्थ्याननुसन्धाने ऽप्यभावव्यवहा-
रादित्यपि दृश्यम् । अस्तीतिप्रतीतिविषयत्वं यद्यप्यभावे ऽप्यस्ति
इह घटाभावाऽस्तीति प्रतीतेः, तथापि भावत्वं धर्मान्तरं
भावलक्षणमभिप्रेतम् । तच्च द्रव्यादिषडन्यतमत्वमित्येके । अभाव-

चास्तिप्रत्ययविषय इति । असदिति व्यवह्रियते न च
नास्तिप्रत्ययविषय इति प्रकरणार्थः ।

स्यादेतत् प्रमेयवैलक्षण्यवत् प्रमाणवैलक्षण्येनापि
साक्षात्कारादिवत् प्रतीतिभेदो घटते ततः सदन्तर
एव द्वयं नास्तीति प्रतीतिः कदा चिद्भवेदित्याशङ्क्याह ।
सम्प्रतीति । [२३११३] अबाधिते प्रसिद्धतरे विप्रतिपत्तिर्न
काञ्चित्क्षतिमावहतीत्यर्थः ।

ननु निषिद्धातां भावान्तरं, तथाऽप्यभावविधौ

भिन्नत्वं भावत्वं भेदश्च वैधर्म्यमन्योन्याभावो वा, वैधर्म्यं चाभावा-
वृत्तिघटत्वादिधर्मः । अन्योन्याभावस्तु अभावत्वसामान्यावच्छिन्न-
प्रतियोगिक एव । न च भावत्वे ऽपि निरूपिते ऽभावनिरूपण-
मित्यन्योन्याश्रयः, द्रव्यत्वादिषट्कात्यन्ताभाववत्त्वस्य भावत्वज्ञानं
विनाऽपि निरूपणात् । अत्यन्ताभावव्यक्तिश्चाभावत्वज्ञाने ऽप्यवगतै-
वेति सम्प्रदायविदः ।

ननु “सदुपलक्षकमेवा ऽसदुपलक्षक”मितिभाष्यप्रतिपाद्यस्य
प्रयोजनं टीकाकृता नोक्तमिति तन्निराकार्यां शङ्कामाह ।
प्रमेयेति । साक्षात्कारादिवद्विषयामेदे ऽपि कारणभेदादेव भाव-
जातीय एव नास्तीति प्रतीतिः स्यादिति भावव्यतिरिक्ताभाव-
सिद्धिरित्यर्थः । ननु न प्रदीपदृष्टान्तमात्रेण विप्रतिपत्तिनिरास
इत्यत आह । अबाधित इति ।

किमायातं, न हि नीलनिषेधे पीतादिविधिरवश्यमित्यत आह । नीलपीतौ हीति । [३३१२३]

ननु सर्वशङ्कानिराकरणपटीयसि प्रत्यक्षे ऽपि प्रवृत्ते कुतस्तर्कस्यावकाशः ततः किमत्रोपपत्त्येत्यत आह । यदि कश्चिदिति । [३३१२८] सन्ध्येव हि केचिद्वादिनो ये विपक्षदण्डमपश्यन्तः प्रत्यक्षपरिकलितमपन्हृत्य शङ्कामुत्थापयन्ति तान् साङ्ख्यादीन् प्रत्ययं प्रकारद्वयर्थः । पूर्ववद्भाष्येयम् । तुल्योपलम्भयोग्यतातर्कान्तर्भाविनेत्यर्थः ।

ननु यद्यसङ्केदाः प्रकृतानुपयोगिनस्तदा ऽनुपयोगा-

नीलपीतहरितादीत्यादिग्रन्थोपयोगार्थमाह । नन्विति । नीलपीतयोः परस्परभावव्याप्यत्वं विरोधस्तेनान्यतरनिषेधे ऽपि नान्यतरविधिः भावाभावयोस्तु परस्परभावरूपत्वं विरोध इत्यन्यतरनिषेधे कथं नान्यतरविधिरिति परिहाराद्यर्थः ।

ननु लौकिकप्रत्यक्षस्यैव सहकारी किं न तर्कः प्रदर्श्यत इत्यत आह । ननु सर्वेति । शङ्कानिराकरणार्थं तर्कस्योपयोगस्तत्र च प्रत्यक्षमेव समर्थमिति किं तर्कणेत्यर्थः । शङ्कामिति । अन्यथासिद्धिशङ्कामित्यर्थः । तानिति । प्रत्यक्षान्यथासिद्धिशङ्कानिरासार्थं परीक्षकैस्तर्क उपादीयत इत्यर्थः ।

ननु पारतन्त्र्यादभावानभिधाने वार्त्तिककृता समर्थितं “भा-

देव, नोच्यन्त इत्युच्यताम्, अथोपयोगिनस्तदा ऽवश्यं वक्तव्या एव, पारतन्त्र्याण प्रतिभासान्नोच्यन्त इति क्रो-
पयुज्यत इत्यत आह । निषिध्यति । [२४६] प्रतिपाद-
नाय हि ते वक्तव्यास्तच्च प्रतियोग्यधिकरणप्रतिपाद-
नादेवार्थतो भूतमिति किं ? तदर्थप्रयासेनेत्यर्थः ।
तदिदमुक्तं गम्यन्त इति नोक्ता इत्यर्थ इति । [२४८]

ननु यद्युपायप्रतिपादनैव प्रतिपादिता इति
नोक्तास्तर्हि प्रमेयाद्योपि प्रमाणव्युत्पादनैव प्रति-
पादिता इति किं तत्कथनेनापि ? । अथ प्रतीता
अपि प्रयोजनविशेषादभ्यर्हिततया प्रतिपाद्यन्ते हन्ता-
सङ्गदा अपि उपयुक्तास्तथा किं ? नैत्यत आह ।
अथवेति । [२४८]

ननु “भावप्रपञ्चवदभावप्रपञ्चो ऽप्युद्दिष्टो वेदि-
तव्य” इति प्रतिज्ञाते ऽर्थे “चतुर्वर्गान्तर्भावा”दिति
हेतुर्भागासिद्धौ विरुद्धश्चेत्यत आह । निःश्रेयसेति । [२४९]

वभेदकथनेनैवाभावभेदा अपि गम्यन्त” इति नोक्ता इति व्याख्यानं
किमर्थमित्यत आह । ननु यदीति ।

ननु कथमनुपयुक्तं तत्फलस्य प्रतिपत्तेरन्यथैव सिद्धत्वादित्यत
आह । ननु यद्युपायेति । निःश्रेयसानुयोगीनीत्यस्योपयोगार्थ-

तेन निःश्रेयसानुपयोग्यभावप्रपञ्चाधिकरणतया चतु-
र्वर्गान्तर्भावो हेतुस्तदधिकरणतया तथाभूत एव
भावप्रपञ्चो दृष्टान्तः ।

नोच्यन्त इति साध्यं निःश्रेयसोपयोगी तूद्दिष्टो
वेदितव्यश्चतुर्वर्गान्तर्भावादुपयुक्तभावप्रपञ्चदिति वार्त्तिक-
कार्थः । अत एवोद्दिष्टो वेदितव्य इति अनुपलब्धिबा-
धितं मन्यमान उत्तरग्रन्थमवतारयति । अथेति । [२४१२१]

कारणानुपलब्ध्या सर्व एवानुपलब्धिभेदा उप-
लक्षिताः । अपवर्ग एव मूर्द्धाभिषिक्तः-प्रधानतया राज-

माह । ननु भावेति । भागासिद्ध इति । अभावे प्रमाणप्रमेययो-
र्यथायथमन्तर्भावादित्यर्थः । विरुद्धश्चेति । चतुर्वर्गान्तर्भावस्या-
नभिधानव्याप्यत्वादित्यर्थः । नन्वेवं यथाश्रुतवार्त्तिकमसङ्गतमेवेत्यत
आह । तनेति । तदधिकरणतयेति । यद्यपि दृष्टान्तत्वेन सर्वे-
षामभिधानं कृतमेव तथापि विशिष्य गङ्गावालुकादीनामनभि-
धानमेवेति भावः ।

अत एवेति । अत एव निःश्रेयसोपयोग्यभावोद्दिष्टत्वेन चतु-
र्वर्गान्तर्भावां हेतुरत एव भावोद्देशो योग्यानुपलब्धिबाधित इति
पूर्वपक्षनिरासायाग्रिमग्रन्थमवतारयतीत्यर्थः ।

कारणानुपलब्धेति । जङ्गरस्वार्थलक्षणेत्यर्थः ।

कल्पः । एतदप्युपलक्षणम् । अर्थोपि शत्रुपुच्छाद्यभा-
 वादिः । प्रवृत्तिरप्यहिंसादिः । प्रेत्यभावो ऽपि पूर्व-
 शरीरपरित्यागादिः । फलमप्युत्पन्नरोगप्रध्वंसाद्यसङ्केद
 इति मन्तव्यम् । संशयस्य ज्ञानरूपत्वादमद्रूपता
 न सम्भवतीति तमुल्लङ्घयतिदिशति । एवं प्रयो-
 जनेति । [२४।१५] तथाहि सम्यावन्दनप्रायश्चित्तादाव-
 हितनिवृत्तिरेव प्रयोजनम् । दृष्टान्तो ऽपि कश्चिदभाव-
 रूपो यथा सुषुप्तावस्थानमपवर्गे दृष्टान्तयिष्यति । सिद्धा-
 न्तोऽपि नैरात्म्यादिः परेषाम् । अस्माकं यथाभाऽभाव-
 स्तम इत्येवमादिः । सर्वेषामपवर्गो दुःखाभाव इति ।
 अवयवतर्कनिर्णयवाद्जल्पवितगडास्तु सङ्केदा एव ।
 हेत्वाभासा द्विविधाः यथा ऽनित्यः शब्दः सत्तारहि-
 तत्वाच्चाक्षुषत्वादित्येवमादिः । क्लृप्तं जातयः सङ्केदा
 एव । निग्रहस्थानेषु विप्रतिपत्तिविधाः सङ्केदाः

प्रेत्यभावोपीति । यद्यपि सृत्त्वा जन्म प्रेत्यभावो भाव एव
 तथापि मरणस्य पूर्वशरीरसम्बन्धाभावरूपत्वमेवेति भावः । अहित-
 निवृत्तिरेवेति ।

नन्वेतावता प्रत्यवायपरीहारः फलं स्यात् । न चाहरहः

अप्रतिपत्तिविधा असङ्गैदाः । तदिदमुक्तं एवं तत्र
तत्रोहनीयमिति । [२४१५]

ननु भाष्ये असङ्गैदकथनवार्त्तापि नास्तीत्यत्र
आह । अत्रेति । [२४१७]

परस्परविरुद्धयोरभिधानानभिधानयोः पारमार्थि-
कत्वं न सम्भवति तत्कतरदनुपारमार्थिकमित्यत्र आह ।
द्वितीये तु कल्पे पारमार्थिक इति । [२४१९]

सूत्रस्य सप्रपञ्चं तात्पर्यम्—प्रमाणत इत्यादिप्रपञ्चः,

सन्ध्यामुपासीतित्यत्र विधिप्रवृत्तेः प्राक् प्रत्यवाये मानमस्ति, विधिः
कर्त्तव्यत्वमवगम्य विहिताकरणेन प्रत्यवायकल्पनात् प्रत्यवायाभावं
च फलमुद्दिश्य विधिप्रवृत्तेरित्यन्योन्याश्रयश्च । मैवम् । अनुवादी-
पस्थितफलोपाधिकर्तव्यत्वे सन्ध्यावन्दनस्यावगते “अकुर्वन् विहितं
कर्म”त्यादिवाक्याच्छौचे मति सन्ध्यामुपासने निन्दानुवादेन नरक-
फलत्वश्रुतेः प्रायश्चित्तोपदेशाच्च प्रत्यवायकल्पने तत्फलकामना-
विरहे ऽपि प्रत्यवायपरिहारार्थं नियमतः प्रवृत्तेः विधिप्रवृत्त्य-
नन्तरं प्रत्यवायस्य प्रामाणिकत्वात् । अकरणोन्मुखस्य करणेन
प्रत्यवायप्रागभावस्यापि साध्यत्वं च वक्ष्यते । भाष्यस्य पर-
स्परविरुद्धव्याख्यानद्वयकरणनिराकार्यां शङ्कामाह । नन्विति ।
असङ्गैदोपि सूत्रे कथित इति भाष्ये नास्तीति तात्पर्यं किमर्थं
प्रदर्शयति इत्यर्थः । उभयस्याप्यर्थस्य प्रामाणिकत्वादुभयमप्यर्थं शब्दं

“सच्च खलु षीङ्शधा व्यूढमुपदेक्ष्यत” इति तात्पर्यम् ।
 तस्य तात्पर्यमिति । [३४।२३] “तासां खल्वासा”मित्यव-
 तारभाष्यस्य न तु सूत्रपाठस्य, अवयवार्थव्याचिख्यामु-
 नेत्यनेनैव तत्र तात्पर्यस्य स्फोरितत्वात् ॥

(इति सप्रपञ्चसूत्रतात्पर्यनिरूपणव्याख्यानम्) ।

कर्तुं द्विधा व्याख्यातमिति परीक्षारार्थः । सूत्रस्येति सूत्रत्वकीर्तनं
 प्रयोजनाभिधेयसम्बन्धप्रतिपादनपरादप्युद्देशलाभाय ॥

(इति सप्रपञ्चं प्रथमसूत्रतात्पर्यनिरूपणव्याख्याव्याख्यानम् ।)

सू० । प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्ता-
वयवतर्कनिर्णयवादजल्प-वितण्डाहेत्वाभासच्छलजाति-
निरग्रहस्थानानां तच्चज्ञानान्नःश्रेयमाधिगमः ॥ १ ॥

इन्द्रस्वरूपमाह—तत्तात्पर्याभिधानायति शेषः ।
द्विग्व्ययीभावौ प्रयोगमात्रनिराकृतत्वान्नोपन्यस्तौ ।
असम्भवात्—अर्थासम्भवात् । षष्ठीसमास इति
सम्भाविततत्पुरुषोपलक्षणपरम् । इति हि—इत्यादि

ननु इन्द्रपदादेव तत्स्वरूपे लब्धे पुनस्तदभिधानं पुनरुक्तमित्यत आह । तत्तात्पर्येति ।

प्रयोगेति । द्विगुसमासे आकारोत्तरपदो द्विगुरित्यादि
ना स्त्रीत्वे द्विगोरिति डीपः प्राप्तेः । अव्ययीभावे च नपुंसकत्वे
नाव्ययीभावादित्यमि यथावस्थितसूत्रवैकल्यापत्तेरित्यर्थः । अर्था-
सम्भवादिति । अभिमतार्थासम्भवादित्यर्थः । प्रमाणं च तत्प्रमेया-
दिकं चेति कर्मधारयस्य प्रमाणप्रमेयादिभ्य इति बहुव्रीहेश्च
सम्भवे ऽप्यभिमतार्थासम्भवात् । सम्भावितेति । सम्भावितः प्रमाणा-
दीनां निग्रहस्थानानीति षष्ठीसमासः तैर्निग्रहस्थानानीति तृतीया-
समासश्चेत्यर्थः । नन्विति ह्येत्यनेन प्रमाणप्रमेययोरेव वचन-
भेदप्रयोजनमुक्तं नान्येषामित्यत आह । इत्यादि ह्येति । न तु
प्रत्येकमिति टीका । न च प्रमेयवत्प्रमाणेष्वप्येकस्याप्यज्ञानिः
निःश्रेयसासिद्धेः समुदाय एव प्रयता अन्यथा तद्गुत्यादन-

हीत्यर्थः । तेनार्थनिर्देशमुपादाय संशये ऽपि बहुवचनं द्रष्टव्यम् । तत्रापि संशयानां परस्परनिरपेक्षाणामेव न्यायप्रवर्त्तकत्वमिति तात्पर्यम् । दृष्टान्ते ऽपि विशेषलक्षणकरणावसरे द्विवचनमेव तस्यापि परस्परनिरपेक्षोदाहरणे सम्प्रतिपत्तिः प्रयोजनम् । एवं सिद्धान्तानामपि स्वप्रयोजने परस्परानपेक्षत्वमेव । तच्च बहुवचनसमानार्थेन सङ्ख्यावचनेन प्रतिपादितम् । अवयवानां तु यद्यप्येकस्मिन् वाक्यार्थे प्रतिपादयितव्ये मिथः सापेक्षत्वं, तथापि परस्परसम्प्रतिपत्त्याऽपि

वैयर्थ्यादिति वाच्यम् । प्रमाणानां प्रमाहेतुभावस्य प्रत्येकपर्यवसानात् । न हि यथाऽऽत्मादिसमुदाये प्रमेयता तथा प्रत्यक्षादिसमाहारे प्रमाकरणापि, प्रत्यक्षादिभिर्मिलित्वा प्रमाया अजननादिति सूचयितुं प्रमाणप्रमेययार्वचनभेद इति भावः । तेनेति । संशयसूत्रे विमर्शः संशय इत्येकवचननिर्देशे ऽप्यार्थं बहुवचनं संशयविशेषाणां लक्षणादिति । तत्रापि परस्परनैरपेक्षेण न्यायप्रवर्त्तनं प्रयोजनमित्यर्थः । प्रयोजने विशेषलक्षणाभावात् तत्परित्यज्य दृष्टान्ते वचनभेदमाह । दृष्टान्ते ऽपीति । दृष्टान्ते विशेषलक्षणाभावे ऽपि दृष्टान्तप्रतिपादकोदाहरणवैविध्यस्य दृष्टान्तवैविध्यं विनाऽनुपपत्तेरर्थं दृष्टान्ते ऽप्यन्वयव्यतिरेकविशेषलक्षणद्वयमिति भावः । सङ्ख्यावचनेनेति । स चतुर्विध इति सूत्रप्रतीकनेत्यर्थः ।

तमर्थमभिदधतामेवेति बहुवचनप्रयोजनम् । हेत्वा-
भासेष्वपि बहुवचनस्य स्वव्यापारि परस्परनिर्गच्छत्व-
प्रतिपादनमेव तात्पर्यम् । तथा क्लृप्तातिनिग्रहस्थाने-
ष्वपि । यत्र तु निर्देशो नास्ति तत्र लक्षणो यथावचनं
विग्रहः, सामान्यमात्रस्यैव प्रयोजकत्वादिति भावः ।

(इति विग्रहे वचनभेदप्रतिपादकभाष्यतात्पर्य-
व्याख्याव्याख्यानम् ।)

यत्र त्विति । यत्र निर्देशे ऽवान्तरविभागो नास्ति एकवचनं
च श्रूयते तत्र प्रयोजनविशेषस्य सूचनीयस्याभावाद्यथा लक्षणवचनं
तथैवात्र विग्रहः कर्तव्य इत्यर्थः । सामान्यमात्रस्यैवेति । प्रयोजन-
तर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डासु प्रयोजनादिमात्रस्यैवेत्यर्थः ।

ननु वचनभेदे इन्देः समासो नास्ति तस्य युगपदधिकरण-
स्वभावत्वात्, (१) अधिक्रियत इत्यधिकरणं पदार्थास्तेषां यौग-
पद्यामितरसाहित्यं इन्दे प्रतीयते, तथा च नित्यसमासत्वेनात्र
वाक्यमेव नास्ति कुतो वचनभेदः, अनूद्य प्रदर्शनन्तु समासार्थ-
साहित्योपस्थापकद्विवचनबहुवचनाभ्यामेव युज्यते न तु वचनान्त-
रेण । न च इन्दे साहित्यप्रतीतिरसिद्धा, इतरतरइन्दे धवखदिरौ
क्षिन्धीत्यत्र विभक्त्युपनीतद्वित्ते धवखदिरयोः प्रत्येकमन्वयायोगादि-
राकाङ्क्षाच्च । द्वित्वमपि प्रत्येकं न साकाङ्क्षम् एकत्र द्वित्वाभावात् ।

(१) अधिकरणवचनत्वात्-पा० १५० ।

द्वित्वं च व्यासज्यहृत्तितया यद्यपि प्रत्येकमेव, तथापि न प्रत्येकं परिसमाप्यते, अन्यथा गृक्रत्रापि हाविति प्रतीत्यापत्तिरती इन्हे पदगक्यस्य न द्वित्वान्वयबोधः बोधे वा धवहयधीः खदिरहयधीश्च स्यात् । तस्मात् पदगक्ये द्वित्वान्वयानुपपत्त्या सहितावस्थमुभयं द्वित्वान्वययोग्यं तस्मात्काङ्क्षं चेति खदिरसहितधवोपस्थितये प्राथम्या-
 ह्वपदे साहित्यलक्षणा, अत एवाङ्गवङ्गकलिङ्गशब्दानां प्रत्येकमेक-
 त्वपि इन्हे बहुषु वृत्तः तत्परस्य तद्राज्यस्याङ्गादेस्तद्राज्यस्य बहुषु
 तेनैवास्त्रिया(१)मित्यनेनाप्रत्ययलोपे अङ्गवङ्गकलिङ्गा इति प्रयोगाः
 अन्यथा इन्हे साहित्यलक्षणां विना तेषां प्रत्येकपदस्य बहुषु वृत्त्य-
 भावात् प्रत्ययलोपो न स्यात् । न चैवं साहित्यस्य पदार्थत्वे खदिर-
 सहितो धव इत्यत्रेव द्विवचनानुपपत्तिः, प्रत्युत साहित्यावस्थाया
 नश्यत्वात् तस्याद्येकत्वादेकवचनपत्तिरिति वाच्यम् । इतरेतरयोगे
 साहित्यावस्थाया अवच्छेदकतया गुणत्वेन साहित्याश्रयस्य प्रधान-
 त्वात् तस्य चानेकत्वात् समाहारे च पदार्थस्य गुणतया साहित्यस्य
 प्राधान्येन तदेकत्वादेकवचनम् । अत एव धर्मे धर्मिणि च तात्पर्य-
 भेदाहन्वयोभेदः । घटी घटा इत्यत्रापि साहित्यलक्षणा इतर-
 घटसहितघटत्वेनान्वययोग्यतया तदुपस्थितेस्तं विनाऽनुपपत्तेः ।
 अथ धवपदस्य खदिरेण सह स्वार्थसम्बन्धाभावे कथं लक्षणा,
 धवपदाद्युपपच्छेक्यलक्ष्योपस्थितौ वृत्तिहयविरोधश्च । शक्यलक्ष्य-
 साधारणैकधर्माभावेन अजहृत्स्वार्थलक्षणाया अप्यनुपपत्तेर्द्वित्वैक-
 क्रियान्वयित्वादेश्च द्वित्वान्वयात् पूर्वमप्रतीतः । मैवम् । साहि-

त्वस्य तुल्यद्वारत्वरूपत्वात् । तच्च धातूपनीतफलानुकूलसजातीय-
विजातीयव्यापारप्रचयरूपम् । अयमेव लक्षणाबीजं सम्बन्धः ।
अजहत्स्वार्थलक्षणायां लक्षणस्यैव सम्बन्धत्वात् । यथा काकपदेन
श्लादिभिः सह दध्युपघातकत्वलक्षणीयमेव सम्बन्धः शक्यलक्ष्य-
साधारणमपीदमेव रूपं लक्षणायामन्यत्र लक्षणीयपदानुपयोगे ऽपि
नात्र खदिरपदानर्थक्यम् । साहित्याश्रयद्वितीयविशेषज्ञापनार्थ-
त्वात् अन्यथा धवद्वयबुद्ध्यापत्तिरित्युक्तम् । न च साहित्ये इन्द्रस्य
शक्तिरेव, लक्षणयैवोपपत्तेः । अत्रोच्यते । द्वित्वान्वययोग्यानेक-
स्मृत्यर्थं न लक्षणा, एकस्मृतिविषयपदद्वयात् स्वशक्त्यैव तदुप-
पत्तेः । एकैकमात्रगोचरसंस्कारद्वयात् समूहालम्बनपदयोस्तद-
र्थयोश्चैका स्मृतिरभ्युपगन्तव्या, अन्यथा वाक्यादन्वयबोधानुपपत्तिः ।
तथा च पदद्वयात् स्मारिते धवखदिरस्वरूपे विभक्त्या द्वित्वान्वयो
बोध्यते । इन्द्रियसन्निकृष्टे तत्र प्रत्यक्षेणैव द्वित्वम् । न च तदु-
भयरूपार्थं तुल्यद्वारत्वादिकं साहित्यं प्रतीयते । न च योग्यताव-
च्छेदकरूपेणोपस्थित एवेतरपदेनान्वयो बोध्यते साहित्याश्रयत्वेन
च तयोस्तथात्वं न स्वरूपेणेति वाच्यम् । योग्योपस्थितरेवान्वयबोधक-
त्वात् लाघवात् । ननु पदार्थतावच्छेदकधर्मव्याप्यसङ्ख्याबोधकत्वं
विभक्तीनां व्युत्पत्तेः । अन्यथा घटावानय पटञ्चेत्त्र घटत्वसमाना-
धिकरणं द्वित्वं समभिव्याहृते पटे ऽपीति तन्मादायान्वयबोधः
स्यात् । न । पदार्थतावच्छेदकधर्मसमानाधिकरण-स्वार्थबोधकत्वे
एव विभक्तीनां व्युत्पत्तेः । न तु सामानाधिकरण्ये नियमोऽप्यन्त-
र्भवति, गौरवात् योग्यतादिमन्त्रकृत्यशुगत स्वार्थान्वयबोधकत्वाच्च ।

विभक्तानां न पटमादायान्वयबोधः पटस्य प्रकृतित्वात् । धव-
खदिरावित्यत्र च समासस्यैव प्रातिपदिकत्वेन व्यवहितस्यापि
धवपदार्थस्य विभक्त्यर्थान्वयात् । न चैकधर्मावच्छेदं विना
स्वरूपद्वये ऽन्वयबोधादिशिष्टैकार्थाप्रतिपादकत्वेन धवं खदिरं
चेत्यत्रैव वाक्यभेदापत्तिः । आनयनान्वितद्वित्वविशिष्टैकार्थाप्रति-
पादकत्वात् । नापि प्रत्येकं क्रियान्वयाद्वाक्यभेदः । लक्षणापक्षे
ऽपि चेत्रमैत्रौ गच्छत इत्यादौ गमनादिक्रियाया व्यासज्यवृत्ति-
त्वाभावे प्रत्येकमेव क्रियान्वयात् । न च महितत्वेन पटा-
र्थकदेशे चैत्रै मैत्रे च धात्वननुगमान्त्वान्वय इति वाच्यम् । महितो
गच्छतीति धीप्रसङ्गात् । तद्राजानान्तु प्रत्येकं बहुष्ववर्तनात्परिधां
लोपो भवति तेनैव तद्राजान्तेनैवेति वचनात् न त्वेकेना-
न्वयात् परिधाम् । अत एवाङ्गानामपत्यानि राजानो वा अङ्गा
इत्युदाहरणम् अङ्गानामपत्यं राजा वा अङ्ग इति प्रत्युदा-
हरणं दर्शितवान् वृत्तिकारः । तस्मादनैकपदोपस्थिते ऽप्यनेकत्र
द्वित्वान्वय इति नानेकोपस्थित्यर्थं साहित्यलक्षणा । घटौ घट
इत्यत्र च द्वित्वबहुत्वान्वययोग्यानेकार्थोपस्थितिः शक्ति एव
तन्ववृत्त्या घटपदात् मश्ववतीति न तदर्थं लक्षणा, यथा ग्रहं
संमार्ष्टीत्यत्र ग्रहपदात् तन्ववृत्त्या स्मृतानेकग्रहे मश्वार्गान्वयः ।
समाहारे तु पाणिपादं पञ्चपूर्त्नी इत्यादौ तावद्वृत्त्येकधर्माभि-
धानं लक्षणार्थवति तदेकत्वादेकवचनम् । विरूपैकशेषे पित-
रावित्यत्र एकस्य पितृद्वयाभावादगत्या पितृपदे जनकलक्षणा ।
ब्राह्मणावानयेत्यत्र प्रमाणान्तराङ्गाङ्गणीपरत्वावगमे पुमान्

कारकस्यार्थरूपत्वान्न तस्याभिधेयमस्तीत्यत आह ।

कारकार्यः प्रधानक्रियेति । [२५६]

स्त्रियेति (१) विरूपैकशेषत्वाद्ब्राह्मणपदे स्त्रीपुंसलक्षणा । अनन्य-
गतित्वात् । पुङ्गिङ्गं तु पदार्थैकदेशगतमनूयते । स्त्रीपरत्वाज्ज्ञाने च
ब्राह्मणपदेन तन्वद्वय्या पुरुषद्वयमेवोच्यते न तु स्त्रीपुंमौ । विरूपैक-
शेषस्य लक्षणिकत्वेन जघन्यत्वात् । शिवौ प्रणमेदित्यत्र नमस्य-
शिवान्तराभावाद्द्विरूपैकशेष इत्यगत्या शिवपदेन शिवस्य शिवा च
लक्षणयोच्यते । भ्रातरौ पुत्रावित्यत्रापि मानान्तरात् स्त्रीपरत्वज्ञाने
भ्रातृपुत्री स्वसृष्टुद्द्विभ्यामिति (२) विरूपैकशेषाद्ब्राह्मणपदेन भ्रातृ-
स्वमागौ पुत्रपदेन पुत्रद्विभ्यामिति लक्ष्येत् । स्त्रीपरत्वाज्ञानं च तन्वद्वय्या
भ्रातृद्वयं पुत्रद्वयं चोच्यते इति तत्त्वचिन्तामणावस्मत्पितृचरणाः ।

युगपदधिकरणवचनता च इन्द्रस्य प्राधान्येन समस्तपदार्थोप-
स्थापकत्वमेव । अत्र च लक्षणसमानवचनानामेव विग्रह इत्युद्देश-
विभागलक्षणानामेकवाक्यत्वसूचनायोक्तं वचनभेदविरोधेनैकवाक्य-
त्वाभावप्रसङ्गादिति साम्प्रदायिकाः । तथा च येन प्रयोजनेन
लक्षणवचनं तेनैव प्रयोजनेन तथैवात्र विग्रहः कर्तव्य इति भाष्यार्थः ॥

(इति विग्रहे वचनभेदप्रतिपादकभाष्यतात्पर्य-

व्याख्यात्र्याख्यात्र्याख्यानम् ।)

ननु प्रधानक्रियेत्यत एव कारकान्तरव्यापारनिवृत्तौ यदुद्देशे-

(१) प षिनि सू० १।२।६७ ।

(२) षिनि सू० १।२।६८ ।

२३० सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुषी [अ. १ भा. १

अर्थशब्दः प्रधानक्रियावचनो न क्वचिद्दृष्ट इत्यत
आह । यदुद्देशेनेति । [२५१७]

कारकाणामविवक्षेत्येतावतैव मुख्ये प्रधानक्रिया-
ऽविवक्षा किमर्थमित्यत आह । कारकग्रहणेनेति । [२५१८]

ननु कारकाणामविवक्षा शेषलक्षणं तदा स्याद्यदि
तत्र कारकत्वं सम्भवेत्, तदेव तु नास्तीत्यत आह ।
यद्यपीति । [२५१९]

अत्र चोदयति-शैषिक्यां षष्ठ्याम् । षष्ठी चान-

नेत्यधिकमित्यत आह । अर्थशब्द इति । अर्थशब्दस्य प्रयोजन-
वचनत्वेन प्राधान्यात्प्रधानक्रियोक्तंति परिहारार्थः ॥

ननु कारकाणामविवक्षा कारकसत्त्ववत्कारकामत्त्वे ऽप्युपपद्यते
तत्किमर्थं कारकोपपादनं कृतमित्यत आह । नन्विति । कारका-
सत्त्वे तदेव शेषपदार्थः स्यात्प्राघवादिति कृतमविवक्षयेति तदुप-
पादनार्थं कारकसत्त्वे तदविवक्षा शेष उक्त इत्यर्थः । न च कारका-
णामुपयुक्तत्वेन तदन्यः सम्बन्ध एव शेषोऽस्त्विति वाच्यम् । तथात्वे
कारकविवक्षया सम्बन्धमात्रविवक्षया वा कारकपदेभ्यः शैषिक-
षष्ठ्यभावापत्तेरविवक्षामात्रेण कारकान्यत्वानुपपत्तेरिति भावः ।
सम्बन्धमात्रत्वेति टीकायां सम्बन्धो जन्धोऽभिप्रेतः समवायस्या-
जन्यत्वान्न तत्र कारकापेक्षेति । अत्र विवक्षायामित्यर्थप्रतीत्य-
भावादाह । शैषिक्यामिति ॥

र्थिका-निष्प्रयोजना । अव्यतिरेके तदनुपपत्तेः-षष्ठा-
र्थस्य सम्बन्धस्यानुपपत्तेः ।

एकदेशित्वे बीजम् अनियमवादीति ।

“तस्याऽस्वतन्त्रत्वात्प्रमाणादयो गम्यन्त” इति किं
केन सङ्गतमत आह । भावस्येति । [२५११]

न प्रमाणादिमात्रमुच्यते तत्त्वशब्देन, अथ च
नार्थान्तरं तत्त्वमिति परस्परव्याहृतम्, अत एकदेशिनं
किञ्चिदुद्दीपयति । अभेदे ऽपीतीति । [२५११] अनारो-
पितरूपेण स्वरूपतः प्रतीयन्तां प्रमाणादय इत्येतदर्थ-
मनतिरिक्तार्थमपि तत्त्वग्रहणं कृतमित्यर्थः ।

दृष्टान्तमसिद्धं मत्त्वा सोपपत्ति व्याचष्टे । द्वित्वै-
कत्वयोरिति । [२५१२]

ननु “षष्ठी चानर्थिका”-निरभिधेयेति साध्ये “ऽव्यतिरेके तद-
नुपपत्त”रिति हेतुः साध्याविशिष्ट इत्यत आह । निष्प्रयोजनेति ।
प्रमेयत्वादावभेदे ऽपि सम्बन्धः प्रामाणिकोऽत्र तु न तथेति भावः ।
अत्र प्रमाणादीनां तत्त्वमित्यन्वये तत्त्वस्य नित्यसापेक्षत्वान्नास-
मर्थसमासः ॥

अनारापितेति । यद्यपि सर्वेषामिवारोपविषयत्वेनानारोपित-
त्वमप्रसिद्धं, तथाप्यनारोपः प्रमा तद्विषयस्तत्त्वमिति यो यद्वृत्तिः
स तस्य तत्त्वमित्युक्तमिति भावः ॥

व्यवहारगतिवस्तुगत्योः समानयोगक्षेमत्वं मन्य-
मानो ह्यभावमपेक्षोतुं न शक्नोत्येव अभावव्यवहारगतेः
सर्ववादिसिद्धत्वात् । वस्तुतस्तु निरपेक्षोपि व्यवहारो-
ऽस्तीति मन्यते तन्मतमवशिष्यते इत्याशयवानाह ।
क्षणमङ्गेति । [२५१२३]

(इति शेषस्वरूप-प्रमाण-तत्त्वानां निरूपणमेक-
देशिमतरखण्डनं च ।)

ननु क्षणमङ्गनिराकणे ऽपि न भावान्त्वमभावस्य सिद्धती-
त्यत आह । व्यवहारिति । अभावप्रतीतिर्न भावविषया अभावस्य
सप्रतियोगिकत्वात् । घटो नैव्यनुभवात् । नमात्रस्याननुभवात् ।
भावस्तु निष्प्रतियोगिक इति नाभावबुद्धिर्भावविषया । न चाभाव-
व्यवहारः सप्रतियोगिको नाभाव इति तस्यैव प्रतियोगिज्ञाना-
पेक्षेति युक्तं, व्यवहारस्य व्यवहर्त्तव्यमात्रोपलम्बनिबन्धनत्वेन प्रति-
योगिज्ञानानपेक्षत्वादिति । यो व्यवहारेण वस्तुसिद्धिमिच्छति स
व्यवहारबलेनेवाभावमङ्गीकारयितुं शक्यते । यस्तु वस्तुनपेक्षमपि
व्यवहारं मन्यते तस्मतमग्रे निषेत्स्यत इत्यर्थः ॥

(इति शेषप्रमाणादि-तत्त्वानां निरूपणमेक-
देशिमतरखण्डनं च ।)

यथार्थज्ञानोत्पत्तिं प्रति स्वरूपलक्षणा शक्तिरारो-
परहितत्वमेव, सहकारिलक्षणा दोषविरहीन्द्रियादि ।

ननु दृष्टनिःश्रेयसदूषणे किं तात्पर्यं ? न हि तद-
स्मान्न सिद्धतीत्यत आह । एतदुक्तं भवतीति । [२६।७]
अदृष्टमेव निःश्रेयसमभिप्रेतं शास्त्रफलत्वेनेति शेषः ।
अन्यथा आत्मादिप्रमेयविशेषप्रतिपादनं न कुर्यात् तत्त-
त्त्वज्ञानमन्तरेणापि दृष्टनिःश्रेयससिद्धेरिति भावः । अप्रा-
माणिकं दर्शनाभावादिति । [२६।८] दर्शनफलैकोद्भेयं
प्रमाणं कथं तदभावेऽप्यस्तीति भावः । आगमानुमा-

ननु पूर्वमारोपितरूपराहित्यं तत्त्वमुक्तमत्र तु स्वरूपशक्ति-
स्तत्त्वमुच्यते इति विरोध इत्यत आह । यथार्थेति ।

ननु दृष्टमपि निःश्रेयसमेतच्छास्त्रसाध्यमिति तत्कृतो नाभि-
मतमित्यत आह । शास्त्रफलत्वेनेति । ननु तथापि दृष्टं निःश्रेय-
समेतच्छास्त्रफलत्वेनाभिमतं किं न स्यादविरोधादित्यत आह ।
अन्यथेति । उत्तरसूत्रे कारणोच्छेदक्रमेण तदुत्पादनाददृष्टमेव
निःश्रेयसमभिमतं, दृष्टं तु शास्त्रात् सश्वदपि बलवदनिष्टसंभ्र-
तया प्रेक्षावहेयमिति न शास्त्रफलत्वेनापेक्षितमिति भावः । ननु
दर्शनमेव न मानं, येन तदभावादप्रामाणिकत्वं स्यादित्यत आह ।
दर्शनेति । ननु कारणाभावेन कार्याभावानुमानस्य केवलस्यैव मानत्वे
सश्ववति कृतं तस्माद्गमादिसहकारित्वेनेत्यत आह । आगमेति ।

नयोः सहकारिता पक्षाद्युपनायकत्वेन । तत्रात्मलक्षण-
धर्मिसिद्धावागमोऽयमात्माऽपहतपाप्मा इत्यादि । अनु-
मानं चेच्छासूत्रसमुत्थम् । जन्माभावरूपलिङ्गसिद्धौ
त्वशरीरं वाव सन्तमित्याद्यागमः । अनुमानं तु प्रवृत्त्य-
भावः प्रवृत्त्यभावे ऽपि—

नन्वात्मा मानान्तरसिद्धो न वा, आद्ये तत एव सिद्धेः किमागमेन,
अन्ये तु प्रत्यक्षेतरप्रमाणानां मानान्तरसिद्धमेव धर्मिणमुपजोष्य
प्रवृत्तेः कथं धर्मिण्यागमः प्रमाणं अन्यथा आत्ममात्रस्य सामान्यतो-
ऽनुपस्थितौ व्युत्पत्तिग्रहाभावादागमः प्रतिपादको न स्यात् । अत
एवागमसहकारिताऽनुमानस्य संवादार्थमित्यपास्तम् । आत्मस्वरूपा-
वधारणाऽनवधारणयोस्तदोषात् । मैवम् । योऽपहतपाप्मा-पापध्वंस-
वानयमात्मेत्यागमस्यैव प्रसिद्धपदसामानाधिकरक्षेनात्मपदव्युत्पत्ति-
ग्राहकत्वात् । प्रमाणान्तरसिद्धेऽप्यात्मनि सङ्केतग्रहे आगमेनापि तदु-
पस्थापने विरोधाभावाच्च । अशरीरमिति । वावमन्तमिति यद्भुक्ति ।
तेन संसारितादशायां क्षणमात्रमशरीरत्वे ऽपि नान्यथासिद्धिः । अति-
शयेन तत्र शरीराभावाभावात् । उत्पन्नतत्त्वज्ञानवतो भोक्तृप्रकरणे
श्रुतत्वाच्च प्रलयकालीनातिशयशरीराभावेनान्यथोपपत्तिः । यद्वा
अशरीरं वावसन्तमित्यादौत्वत्वात्तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः तेन—

“आत्मानं चेद्विजानीयादहमस्मीति पुरुषः ।

किमिच्छन् कस्य कामाय शरीरमनुसञ्चरे”-

दिति श्रुतिर्विवक्षितेति भावः ।

“यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः ।

आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यत (१)”

इत्येवमादि । अनुमानं तु दोषाभावः । दोषाभावे-
ऽपि “रसोप्यस्य परं दृष्ट्वा निर्वर्त्तत” (२) इत्येवमादि ।
अनुमानं तु मिथ्याज्ञानाभावः । अत्रापि “भियते
हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशया” इत्यादि । अनुमानं
तु तत्त्वज्ञानसद्भावः । तत्त्वज्ञाने तु “आत्मा वा अरे
द्रष्टव्य” इत्येवमादि । अनुमानं तूपायाभ्यासप्रकर्ष
इत्येवमादि । उपलक्षणं त्वागमानुमानग्रहणं प्रत्यक्ष-

प्रवृत्त्यभाव इति । जन्मकारणस्य प्रवृत्तेरभावः तत्कार्यजन्मा-
भावे लिङ्गमित्यर्थः । एवमग्रे ऽपि । कार्याभावे कारणाभावो
लिङ्गम् । प्रवृत्त्यभावे ऽपीति । धर्माधर्मजनकप्रयत्नाभावे ऽपीत्यर्थः ।

रसोऽप्यस्येति । रसो-रागः । न च मोहद्वेषतादवस्थम्,
रागाभावस्य तदुभयनिवृत्तिनियतत्वेन तयोरेष्यभावादिति भावः ।
उपायेति । यद्यप्यभ्यासप्रकर्षमात्रं तत्त्वज्ञानव्यभिचारि, आत्म-
साक्षात्कारव्याप्यस्य चाभ्यासप्रकर्षविशेषस्य न व्याप्तिर्गृहीता, तथापि
ज्ञानोपायाभ्यासेन ज्ञाने प्रकर्षदर्शनात् तत्त्वज्ञाने ऽपि तथात्वमनु-
मीयत इति भावः । प्रत्यक्षमपीति । आत्मादि यावद्योग्यं तावत्

(१) भगवद्गीता अ. ३ श्लो. १७ ।

(२) भगवद्गीता अ. २ श्लो. ४६ ।

२३६ सटीकन्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

मपि द्रष्टव्यम् । एवं शरीरादिष्वप्युच्यम् । अनुमान-
मेवात्र प्रमाणमिति । [२६११०] विप्रतिपन्नं प्रतिपिपादयि-
षतामिति शेषः । उपनिषदामपि “तमेव विदित्वा-
ऽतिमृत्युमेती”त्यादीनां प्रामाण्यात् सन्तानानुमानस्य
च, पृथगुपदेशाच्च प्रमेयस्य प्रमाणादिभ्यः प्रथमसूत्रे
एतद्विवरणाद्यवच्छेत्तुमुत्तरग्रन्थमेवावतारयति । यदि-
चेति । [२६११६] विहितत्वादाद्येन सूत्रेणेति । [२६१२०]
श्रुत्यर्थाभ्यामिति शेषः ।

परम् । एवमिति । प्रवृत्त्याद्यभावेन शरीराद्यभावोऽनुमातव्य
इत्यर्थः । शेषदानं हेतुमाह । उपनिषदामिति । सन्तानानुमानस्य
चेति । दुःखमन्तरित्यन्तमुच्छिद्यते सन्ततित्वादित्यस्येत्यर्थः ॥

नन्वात्मादिहादशविधप्रमेयतत्त्वावगमस्य निःश्रेयसोपयोगित्वं
पूर्वोक्तं यदि चेत्यनेन किमर्थे पुनरुच्यते इत्यत आह । एतद्विवरणा-
दिति । पृथगुपदेशाच्चेत्यस्य विवरणादित्यर्थः । नन्वाद्यसूत्रं
प्रयोजनाभिसम्बन्धपरम्, तस्य प्रमेयविधानपरत्वे वाक्यभेदापत्ति-
रित्यत आह । श्रुत्यर्थाभ्यामिति । श्रुत्या—साक्षात्प्रयोजनाभि-
सम्बन्धपरमर्थान्ज्ञोद्देशपरमाद्यं सूत्रमित्यर्थः । न च तथापि श्रुत्य-
र्थाभ्यामित्यसङ्गतं न हि श्रुत्यापि प्रमेयं विधीयत इति वाच्यम् ।
अर्थोऽप्यर्थं श्रुतेस्तात्पर्यात् । अन्ये त्वेवं व्याचक्षते—ननु तत्त्व-
ज्ञानपदस्य सूत्रे शास्त्रपरत्वात् कथं तत्त्वज्ञतेर्निःश्रेयससाधनत्वं
प्रत्येतव्यमित्यत आह । श्रुत्यर्थाभ्यामिति । तथा च श्रुत्या

तद्व्यता प्रबन्धेन वार्त्तिककृता किं? कृत मित्यत
आह । तद्वनेनेति । [२६।२२]

(इति तत्त्वस्येत्याद्यधिगमेत्यन्तभाष्यग्रन्थतात्पर्य-
व्याख्याव्याख्यानम् ।)

उत्तरवार्त्तिकविषयीभूतभाष्यं तावद्वाचष्टे । अथ
किमिति । [२६।२३]

ननु द्वितीयसूवार्थी नात्रोदितस्तत्त्वं तवानूदात्त
इत्यत आह । निःश्रेयसेति । *

शास्त्रस्य निःश्रेयसाधनत्वे प्रतीते ऽर्थात्तत्त्वज्ञमेरपि निःश्रेयससाधनत्वं
प्रतीयत इति ॥

(इति तत्त्वस्येत्याद्यधिगम इत्यन्तभाष्यतात्पर्य-
व्याख्याव्याख्याव्याख्यानम् ।)

ननु वार्त्तिकव्याख्यानं प्रतिज्ञाय टीकाकृता किमर्थं भाष्यं
व्याख्यातमित्यत आह । उत्तरेति । वार्त्तिकविषयभूतभाष्यम-

* “निःश्रेयहेतुभाष्यमिधानस्य-अनु-पस्यात् उदाते अन्वृत्ते । तत्त्वज्ञानोत्पादे
हि शास्त्रात्तद्विषयमिध्याज्ञानादिनिवृत्तिक्रमस्यापवर्गात्पाद इति द्वितीयसूत्रेणानु-
दाते । तदेतद्भाष्यं तत्रैतद्विद्याद्यधिगच्छतीत्यन्तमनुदा व्याचष्टे, इत्यमिति । मिथ्या-
ज्ञानभासादिषु प्रमेयेषु अविद्या । तन्मूलं-हृष्ट्या । उपलक्षणं चैतत् हेतोऽपि द्रष्टव्यः ।
तन्मूलौ च धर्माधर्मौ तदेतदेवम् । ज्ञानं-तत्त्वज्ञानं होयते ह्यनेन तत्त्वैव तस्य प्रमा-
णस्योपायः शास्त्रमधिगन्तव्यो मोक्षः । एवमवयववाग्भिभक्त्य तात्पर्यमाह- एता-

अत्र च हेयेत्याद्यनुवादवार्तिकं नास्त्यवित्यनाशङ्कनीयं, टीकाकृता सिद्धवद्व्यापितत्वात् क्वचिल्लिप्यभावस्य लिखकदोषेणाप्युपपत्तेः । अन्यथा भाष्यतात्पर्यार्थानुवादकत्वात् । व्याचष्ट इति तु यद्वाख्यातं तदभिप्रायं

व्याख्याय तद्विषयवार्तिकं व्याख्यातुं न शक्यत इति वार्तिकव्याख्यानार्थमेव भाष्यं व्याख्यातमित्यर्थः ॥

अत्र भाष्यानुवादतायामग्रथाभाष्यता न युज्यत इति वार्तिकमेवैतन्नास्तीत्याशङ्क्याह । अत्र चेति । ननु वार्तिककृता मकलमनूयैकदेश एव व्याख्यात इति भाष्यमनूय व्याचष्ट इत्युक्तमित्यत आह । व्याचष्ट इति त्विति ॥

नीति । एतानि चत्वार्यर्थपदानि-परुषार्थस्थानानि न केवलं हेयाधिगन्व्यभेदेन ह्यादेशविधं प्रमेयं दर्शयतः तद्विषयतत्त्वज्ञानाय च कोपकरणव्यायाभिधानप्रभाष्यत्वादकं शास्त्रं प्रषयतः मूलकारस्य सम्मतमित्यु सर्वथाभेदाध्यात्मविदाभाष्यार्थाभिहितं भाष्यतात्पर्यमित्यर्थः । तत्र संशयादीनां पृथग्वचनमनर्थकमित्यादिषोडशार्थं व्याचष्टे । संशयाद्यद्युक्तमिति । परिहारार्थं व्याचष्टे । न विद्येति । चोद्यं विद्वस्येति । संशयादय इति । परिहारं विद्वस्येति । न विद्येति । प्रस्थानं व्यापारः । तेषां पृथग्वचनमित्यादिभ्यां व्याचष्टे । तस्याः संशयादीनि । न च वाच्यमस्तु विद्यत्तयमेव, कृतमान्त्वोक्त्या विद्ययेति । एतस्या एव समस्तविद्यावदानोपकरणेऽस्तुत्वान् । यथा यन्मति “प्रदोषः सर्वविद्याना”मिति । सचायं किं त्विदिति वस्तुविमर्शमात्मन अनवधारणज्ञानं संशय इति भाष्यं तद्व्याचष्टे तत्र तेषु संशयादिषु, संशयस्तावदिति । ज्ञानमवधारणं प्रत्ययचेति पश्याय इति मनानसोदयति, अनवधारणाशङ्क इति । न ज्ञानमात्म”-एतावान् यन्मः काश्यां स्मृतिगायां तात्पर्यटीकायां २६ पृष्ठे २५ पङ्क्तिसारस्य त्वदितो वर्तते ऽतोऽस्माभिरभ्येदजनानां सोकर्यावाक् पृथं वृद्धिर्न इति सुधीभिर्ज्ञेयम् ।

तेन तच्चैतदुत्तरसूत्रेणानूद्यत इत्यस्यानुवादानन्तरम-
व्याख्याने ऽपि न दोषः । एने चार्थं द्वितीयसूत्र
इत्यादिना पूर्वमेव व्याख्यातत्वात् नेहेदं व्याख्यात-
मित्यर्थः ।

ननु हेषः किमहेय एव न वा प्रवृत्तिहेतुरित्यत
आह । उपलक्षणमिति ।

ननु हानपदमात्यन्तिकपदसमभिव्याहारादपवर्गे
वर्तते तत्कथं तत्त्वज्ञानमुच्यत इत्यत आह । हीयते
हीति । करणव्युत्पत्तिमाश्रित्यानेन तत्त्वज्ञानं विव-
क्षितं, भावव्युत्पत्त्या त्वात्यन्तिकपदसमभिव्याहाराद-
पवर्ग इत्यर्थः ।

तत्त्वज्ञानपदस्य व्युत्पत्तिसन्देहमपनयन्नेवाह । तस्य-
प्रमाणस्येति । एतेनाऽऽदिवाक्यविरोधः परिहृतः ।

वार्त्तिककृतैव समस्तमनूद्यंकेदेशः कुतो व्याख्यायत इति
समाधत्ते । एनं चार्थमिति ॥

ननु हानपदे भावव्युत्पत्तिरेव कुतो नोक्त्यत आह । ननु
हानमिति ॥

ननु तच्छब्देन तत्त्वज्ञानपरामर्शं विरोधः, तत्त्वज्ञानपदेनाऽऽदि-
वाक्येन शास्त्रस्याभिहितत्वात्, न हि शास्त्रमेव तदुपाय इत्यत
आह । तत्त्वज्ञानपदस्येति । तथा च योग्यतयाऽत्र तत्त्वज्ञानपदेन

अर्थपदानीतिभाष्यगतस्यार्थपदस्य त्वन्यथार्थी
भविष्यतीति यदुक्तं तदाह । पुरुषार्थस्थानानीति ।
तात्पर्यमित्यर्थः वार्त्तिकस्येति शेषः ॥

(इति तच्चेत्याद्याधिगच्छतीत्यन्तभाष्य-
तात्पर्यव्याख्यानम् ।)

प्रस्थानं-प्रकार-इत्यम्भावस्तथा चेत्यभूतत्वादान्वी-

प्रमाणमुच्यत इत्येतावता शास्त्रमेव तत्त्वज्ञानमुच्यत इत्यर्थो निरा-
कृत इत्यर्थः । एतेनेति । तत्त्वज्ञानपदस्य प्रमाणपरत्वव्याख्यानेन
तत्त्वज्ञमिपरत्वे तत्त्वज्ञानपदस्यादिवाक्ये ज्ञानपदेन यत्प्रमाणमुक्तं
तद्विरोधः स्यादित्यपि निरस्तमित्यर्थः ॥

अर्थपदानीत्यस्य पूर्वव्याख्यानादन्यथा व्याख्याने हेतुमाह ।
अर्थपदानीति । यदुक्तमिति । उक्तं टीकाकृता आदिवाक्ये । इत्यर्थो
वार्त्तिकस्येति तात्पर्यं भाष्यस्येति भावः ॥

(इति तच्चेत्याद्याधिगच्छतीत्यन्तभाष्यतात्पर्य-
व्याख्याव्याख्याव्याख्यानम् ।)

प्रकारार्थत्वमपह्नाय व्यापारार्थत्वव्याख्याने हेतुमाह । प्रस्थान-

क्षिक्या इति यद्यप्यभिमतमेव, तथापि निरूपपत्तिक इत्यन्भावः स्यादित्यत आह । प्रस्थानं-व्यापारः ।

तदनेन भाष्यगतप्रस्थानपदस्य प्रकृत्यर्थोऽभिहितः प्रत्ययार्थस्तु “संशयादिभिः पदार्थैः पृथक् प्रस्थाप्यत” इति वदता भाष्यकारेणैव दर्शितः ॥

तदेतदुक्तं भवति न्यायव्युत्पादने व्यापारवत्तया हि इयमान्वीक्षिकी विद्यान्तराङ्गिद्यते । स च संशयाद्यङ्गोपाङ्गेनैव व्युत्पादितो भवति, ततोऽस्याः संशयादयो विषयभूताः तानन्तरेण निर्विषयतया विद्यैव न स्यात् विषयान्तरवत्तया विद्यान्तरमेव वा स्यादिति ।

अत्रैव शङ्कते । न च वाच्यमिति । न ह्यन्या विद्याः स्वं स्वमर्थं व्युत्पादयन्त्योऽपि कथमेतदित्यश्रद्धा-

मिति । निरूपपत्तिक इति । इत्यन्भूतत्व एव हेतुर्नोक्तः स्यादिति न्यायाङ्गसंशयादिव्युत्पादनरूपव्यापारभेदेन तदुपपत्तिकरुक्तेत्यर्थः ॥

तदनेनेति । व्यापारो-व्युत्पादनम् । तस्य धात्वर्थता, तद्विषयत्वं प्रत्ययार्थं इत्यर्थः ॥

अत्रैवेति । निर्विषयतया विद्यैव न स्यात् विषयान्तरवत्तया विद्यान्तरमेव वा स्यादित्यत्रेष्टापत्तिरित्यर्थः । ननु विद्यान्तराणां स्वार्थप्रतिपादने नैतदपेक्षा तत्किमनया तासामवदातीकरणमित्यत

मलमपनेतुमीशते विनैवमान्द्विकीमित्याशयवान्
परिहरति । एतस्या एवेति ।

(संशयादीनां पृथगुपदेशसाधकभाष्य-
तात्पर्यव्याख्यानम् ।)

वार्त्तिकान्तरविषयं भाष्यं दर्शयति । “स चाय”-
मित्यादिभाष्यमिति । निर्दलं देश्यं दीपयति । ज्ञान-
मिति ।

“उपलब्धो ऽनिर्णीतश्चेति” व्याघातोऽनुपपन्न एव,
उपलब्धेर्निर्णयपर्यायत्वस्यानन्तरमेव निराकृतत्वात् ।

आह । न ह्यन्या इति । अन्यस्याप्यर्थस्याश्रद्धामलज्वालनं शास्त्र-
व्यापार एवावदातीकरणमित्यर्थः ॥

(संशयादीनां पृथगुपदेशसाधकभाष्यतात्पर्य-
व्याख्याव्याख्यानम् ।)

वार्त्तिकान्तरेति । “अनवधारणात्मकः प्रत्ययश्चे”त्यग्रिमाक्षेप-
वार्त्तिकविषयमित्यर्थः ॥

यथाश्रुतस्यागमकत्व एवाभिप्रायान्तरवर्णनं युज्यते इति
तदाह । उपलब्ध इति । उपलब्धेरिति । यद्युपलब्धिर्निर्णय
एव स्यात् तदोपलब्धत्वानिर्णीतत्वयोर्ब्याघातः स्यात् न चैवं, किं

नापि प्रमाणप्रवृत्तिविषय उपलब्धो भवन्निरर्थ एव भवेदित्यत आक्षेपुर्भिप्रायान्तरं दर्शयति । पञ्चरूप इति । [२७।३] यथा प्रत्यक्षमागमो वा ऽज्ञाते ऽप्यवतरति तथा ऽसन्दिग्धे ऽपि, अनुमानं तु यथा नाज्ञाते तथा ऽसन्दिग्धे ऽपि, तस्मादस्याप्यन्यैव रीतिरित्यर्थः । समान-विषयत्वमेकविषयत्वम् । सामानाधिकरण्यं न समर्थ-यस इति न तादात्म्यमिति भावः ।

रूपलब्धिज्ञानमात्रं तच्च संशयसाधारणमित्यर्थः । नापीति । यत्र पर्वतादौ न्यायः प्रवर्त्तते तस्योपलब्धत्वं सन्दिग्धत्वेनापि भविष्यतीति न निर्णीतत्वमेव तस्य भवतीत्यर्थः । यद्येति । प्रत्यक्षे विषये-न्द्रियसन्निकर्षः कारणं न तु विशेषज्ञानं, शाब्दे ऽपि ज्ञाने न विशेषज्ञानं कारणं, किन्तु विशेषणविशेष्ययोर्वैशिष्ट्यावगाहिज्ञान-मेकदैवोत्पद्यत इत्यज्ञाते ऽपि धर्मिणि तयोः प्रवृत्तिः । एवं यत्रापि धर्मिणि न सन्देहः किन्तु निश्चयः तत्रापि तयोर्यथा प्रवृत्तिर्न तथाऽनुमानस्य धर्मिणो ज्ञातत्वे सन्दिग्धत्वे च हेतोरा-श्रयासिद्धेः सन्दिग्धाश्रयासिद्धेश्चेत्यर्थः । तस्मादिति । अनुमानस्य मानान्तरविलक्षणैव सामर्थीत्यर्थः । समानशब्दस्य सदृशार्थत्वेनोप-लब्धानिर्णीतयोर्नाभेदः सिद्धातीत्यन्यथा व्याचष्टे । एकविषयत्व-मिति । ननु तादात्म्यं सामानाधिकरण्यं यदुक्तं तत्र न यद्योक्तं समाधानमित्यत आह । समानेति ॥

परस्परं समानेनाधिकरणेन सम्बन्धमात्रं सामाना-
धिकरण्यं न तु तादात्म्यमित्यभिप्रेत्य परीहारं विवृ-
णोति । सामान्यविशेषयोरिति । [२७।१४]

ननु संशयः कथं न्यायाङ्गम् ?, न तावद्व्यायकारणतया, तस्य
लिङ्गपरामर्शात्मकस्य संशयं विनापि मत्वात् । कारणत्वासिद्धौ
फलवैजात्यकल्पने मानाभावात् । अन्योन्याश्रयाद्वा । नापि सह-
कारित्वेन । तद्वि न साक्षात्, लिङ्गपरामर्शादिना तन्नाशात् ।
न च लिङ्गपरामर्शानन्तरं संशयः ; तस्यानुमितिचरमकारण-
त्वात् । न च लिङ्गपरामर्श एव साध्यांशे संशयात्मा, तस्यैव
विशेषदर्शनत्वेन संशयाभावात् । शाब्दलिङ्गपरामर्शे संशय-
कारणाभावाच्च । संशयस्य कारणत्वासिद्धौ तत्कल्पने माना-
भावात् । प्रमाणसंग्रहे तदभावाच्च । नापि परस्परया सहकारि-
त्वमत एव । नाप्याश्रयावच्छेदकत्वेन, पर्वतत्वादेरेव तथात्वात् ।
अन्यथा पक्षतावच्छेदकसामानाधिकरण्यभाननैयत्ये पर्वतत्वादेरिव
सन्दिग्धत्वस्याप्यनुमितौ भानापक्षेः । अथ व्यासपक्षधर्मत्वं पक्षत्वं
च सन्दिग्धसाध्यकत्वमतः संशयोऽवश्यं कारणं वाच्यमिति चेत् ? न ।
श्रुतव्यो मन्तव्य इति श्रुतेः । श्रुते ऽप्यात्मनि मननबोधनात् श्रुति-
प्रामाण्यसंशयात्तत्राऽपि संशय इति चेत् । न । तावता श्रुति-
प्रामाण्यमात्रस्य साधनौचित्यात् । न हि घटज्ञानप्रामाण्यसंशयात्
तत्संशये घटज्ञानोपायान्तरमाश्रीयते । किं नाम ? प्रामाण्यनिश्चया-
देव प्रमाता कृतकृत्यः । अनुमानान्तरसंग्रहे वा का गतिः ? ।

“सन्दिग्धे प्रवर्त्तते” इति अस्य योग्यतापरतां दर्शयति । असन्दिग्ध इति । [२७१६] संशयानर्हस्य प्रकारद्वयेन सर्वथा ऽज्ञातो विशेषतो वा निर्णीतस्तद्विपरीतस्तु सन्दिग्धः संशयार्हस्तत्र न्यायः प्रवर्त्तते इति तात्पर्यम् ।

श्रुते ऽप्यात्मनि आहार्यः संशय इति चेत् न द्वित्वासाधनोच्छेदापत्तेः । तस्य निर्णयानिवर्त्यत्वाच्च । निर्णयनिवर्तनीयस्यैव तस्याङ्गत्वात् । किं च केवलान्वयिनि साध्याभावाप्रसिद्धा कथं संशयः ? । नापि फलावच्छेदकतया तदुपयोगः, अनुमितौ सन्दिग्धत्वस्यापि भानापत्तेः । मानाभावाच्च । नापि सन्दिग्धसाध्यत्वं यत्र पक्षविशेषणं तत्र तदुपयोगः, पक्षविशेषणान्तरसाम्यात् । नापि विप्रतिपन्नं प्रति न्यायाभिधानाद्विप्रतिपत्तिजन्मा संशयोऽङ्गम्, वाद्विप्रतिवादिमध्यस्थानां त्रयाणामपि निश्चितत्वात् तद्विशेषणसिद्धेः । अन्यथा तेषां तत्त्वायोगादित्यत आह । योग्यतेति । संशयेन स्वयोग्यतोपलक्षणात् साधकबाधकप्रमाणाभावो न्यायाङ्गमित्यर्थः ॥

नन्वेवं संशयस्य न्यायाङ्गतया विरोधः । अथ योग्यतामात्रं न तदङ्गं किं तु संशययोग्यता तथा च विशिष्टकारणतायाहकमानेन विशेषणस्य संशयस्यापि हेतुत्वं विषयीकृतमिति चेत् न । मनिताभावस्य प्रत्येकसत्त्वे ऽपि सत्त्वात् । प्रत्येकं च न योग्यता ऽननुगमात् केवलान्वयिनि बाधकाप्रसिद्धेः तदभावाप्रसिद्धेच्च । न च सन्दिग्धे नान्यो वाच्य इति यत्र समयबन्धस्तत्र संशयोऽङ्ग-

अत एव व्यतिरेकी प्रधानामुपलक्षणतयैकां (१)
विधामुदाहरति । नहीति । [२७१६]

(संशयस्य व्याघातनिवृत्तिपूर्वकं
न्यायाङ्गत्वव्युत्पादनम् ।)

किं पुनः प्रयोजनमिति प्रश्ने “येन प्रयुक्तः प्रव-
मिति वाच्यम् । उपलब्धत्वानिर्णितत्वयोरपि न्यायाङ्गत्व-
प्रसङ्गात् । अथैवं सिद्धसाधनं न दोषः स्यात् । न चेष्टापत्तिः ।
लिङ्गीपहितलौकिकभाने ऽनुमित्यानन्यापत्तेः । तन्न । पक्षता-
विघटकत्वेन तस्य दोषत्वात् । तस्य च सिधाधियषाविरहेणाप्यप-
पत्तेः । अत एवासिद्धापजीव्यत्वे ऽपि तन्न पृथक् दोषः स्वती-
ऽदूषकत्वात् । न च प्रतिपाद्यगतः संशयोऽङ्गम् । अन्ते प्रतिपाद्ये
तदभावात् । योग्यतायाश्च निरस्तत्वात् ।

अत्राहुः । संशयस्यानुमितिमात्राहेतुत्वे ऽपि जिज्ञासितार्थानु-
मितौ जिज्ञासादारानुमितिहेतुत्वम् । जिज्ञासायास्तत्साधनत्वात् ।
एकवक्तृकविचाराङ्गमित्यन्ये । शङ्कशकतानिवृत्तये न्यायोपासने-
ङ्गमित्यपरे ।

(संशयस्य व्याघातनिवृत्तिपूर्वकं न्यायाङ्गत्वव्युत्पादनम् ।)

अनवगतप्रयोजनपदार्थस्य प्रयुक्तिजनकत्वमप्यज्ञातमेवेति तेनेष
तल्लक्षणमयुक्तमित्यभिप्रेत्याह । किं पुनरिति ॥

र्त्त' इत्युत्तरं वैयाख्यादित्यत आह । स्फुटतरमेवैत-
दिति । [२७।२६]

ननु "वयं त्विति" स्वाभिमतप्रदर्शनमेकदेशिमते
ऽपरितोषं सूचयितुं, न चापरितोषबीजमुपलभामह
इत्यतस्तद्बीजं दर्शयति । तत्रेति । [२७।२७] सर्वेषामेव
काम्यत्वाद्दर्मादीनामिति । तथा च धर्मादिविषयस्त-
त्साधनविषयो वा कामस्तत्रापि प्रवर्तक इत्यर्थः ।
न च तद्विषयत्वेनापि धर्मादीनामुपादानं, स्रक्चन्दना-
दीनामप्युपादानप्रसङ्गादिति । सरकः—पानम् ।

ननु तथापि नैतेषां प्रयोजनत्वञ्चतिरित्यत आह ।
धर्ममोक्षयोरिति । [२७।२८] उपलक्षणं चैतत् । कामार्थ-

ननु काम इच्छेति विकल्पात् कथं धर्मादीनामनुपादानं तेषा-
मनिच्छारूपत्वादित्यत आह । तथा चेति । प्रवृत्तिकारणेच्छा-
विषयस्यैव पुरुषार्थत्वाद्दर्मादीनां चेच्छाविषयत्वेन तत एव तेषा-
मपि लाभाद्दर्मादीनामुपादानं व्यर्थमित्यर्थः । तद्विषयत्वे ऽपीति ।
कामविषयत्वे ऽपीत्यर्थः । स्रक्चन्दनादीनामिति । काम्यत
इति काम इति व्युत्पत्त्या कामपदेन यदि कामविषयस्याविशिष्टो-
पादानं तदा स्रगादीनामप्युपादानप्रसङ्ग इत्यर्थः । न च गोहृष-
न्यायः सूचनीयप्रयोजनविशेषाभावे तदभावादिति भावः । पानं—
सुरापानम् ॥

योरपि विरक्तान् प्रत्यप्रयोजनकत्वमिति द्रष्टव्यम् ।
तेनैतदुक्तं भवति । 'न हि धर्मादिषु धर्मत्वादिकमेव
प्रवृत्तिं प्रति प्रयोजकं, किं नाम ? इष्यमाणत्वम् ।
अन्यथा ऽविशेषेण सर्वस्य सर्वत्र प्रवृत्तिप्रसङ्गादिति ।

ननु नास्तिकानामपि जन्मान्तरे धर्मादौ कामनासत्त्वाद्द्विरक्तानामपि कदाचिद्भागित्वादेतदयुक्तम् । न हि यः पुरुषार्थः स सर्वास्ववस्थासु प्रवर्त्तयति सुषुप्तावस्थं प्रत्यप्रवर्त्तकत्वादित्यत आह । एतदुक्तमिति । अन्यथेति । धर्मत्वादिरूपस्य नास्तिकत्वदशायामपि प्रतिसन्धानात् तत्रापि प्रवृत्तिः स्यादित्यर्थः ॥

नन्वत्र वार्त्तिककृता सुखदुःखामिहान्योरिव प्रयोजनत्वमुक्तं तदयुक्तं तत्साधनावामिहान्योरपि काम्यमानतया प्रयोजनत्वात् । न च गौणं प्रयोजनं तत् मुख्यं च प्रयोजनमत्र विवक्षितमिति वाच्यम् । मुख्यत्वानिरुक्तेः । तथाहि न तावत् साधनत्वान्गोचरेच्छाविषयत्वं तत् । दुःखसाधनाभावस्यापि मुख्यत्वात् । न हि तेन दुःखाभावो जन्यते प्रागभावादेरसाध्यत्वात् तद्वृत्तस्य च प्रतियोगिनमनुत्पाद्योत्पादयितुमशक्यतया दुःखोत्पत्तेरावश्यकत्वापत्तेः । अत एवेच्छाजन्येच्छाविषयत्वं मुख्यत्वमिति निरस्तं दुःखसाधनाभावस्यापि दुःखाभावेच्छाजन्येच्छाविषयत्वात् दुःखाभावस्य साध्यत्वाभावादित्युक्तम् । सुखसाक्षात्कारस्यापीच्छाजन्येच्छाविषयत्वेन मुख्यत्वप्रसङ्गाच्च । किं चैवं सुखमप्यमुख्यं प्रयोजनं स्यात् तत्साक्षात्कारेच्छाजन्येच्छाविषयत्वात् । अहं सुखी स्यामित्यत्रात्मसुखत्वयो-

रपि तादृशेच्छाविषयत्वेन मुख्यप्रयोजनतापत्तेश्च । दुःखाभाव-
गोचरेच्छाया दुःखविषयत्वनैयत्येन दुःखस्यापि तादृशेच्छाविषय-
तया मुख्यप्रयोजनत्वप्रसङ्गश्च ।

अत्राहुः—साध्यतयेच्छाविषयत्वं प्रयोजनत्वम्, आत्मसुखत्वयो-
र्दुःखस्य च न साध्यतयेच्छाविषयत्वं, किं त्वाश्रयत्वावच्छेदकत्वप्रति-
योगित्वरूपेण, सुखदुःखाभावसाक्षात्कारस्य च साध्यत्वे ऽपि नैच्छा-
विषयत्वं सुखो निर्दुःखः स्यामिति हीच्छा । न तु सुखं दुःखाभावं
जानोयामिति । सुखत्वस्य साक्षात्कारविषयत्वव्याप्यतया सुखोत्पत्तौ
तस्मात्साक्षात्कारस्यावर्जनीयत्वेन तत्रापीच्छाया अभावात् । एवं
दुःखत्वस्यापि साक्षात्कारविषयत्वनियतत्वेन तदुपलब्ध्या तदभाव-
साक्षात्कारस्यावश्यकत्वेन तत्रापीच्छा नास्ति तत्र साधनत्वाविषय-
ज्ञानजन्येच्छाविषयत्वं मुख्यत्वं दुःखसाधनाभावेच्छापि दुःखाभाव-
साधनताज्ञानादेव, प्रागभावस्यापि प्रतियोगिजनकनाशमुखेन
साध्यताया वक्ष्यमाणत्वात् । अन्यथा कार्याभावार्थिनः कारणा-
भावार्थं प्रवृत्त्यभावापत्तेः । न च दुःखसाधनध्वंसस्य स्वत एव पुरु-
षार्थत्वात् तत एव तत्र प्रवृत्तिरिति वाच्यम् । दुःखसाधनत्वमप्रति-
सन्धाय तस्मात्साधनाभावे इच्छाया अभावेन मुख्यप्रयोजनत्वाभावात् ।
साधनत्वविषयकज्ञानजन्येच्छाविषयत्वं तु गौणप्रयोजनत्वम् ।

केचित्तु न हि सुखं दुःखमित्येवेच्छादेषी किं त्वात्ममुत्थ-
मानतयेति विशिष्टमेव मुख्यं प्रयोजनम् ।

अन्ये त्विष्टमाणत्वमेव पुरुषार्थत्वं तच्च सुखदुःखहाना-
न्तरनिरूपणसाधनमेव । तयोर्निरूपणप्रयोजकत्वं तु सुखे साक्षात्

ननु यथाश्रुते को दोषो येन “विषयेण विषयिणमुपलक्षयतीति” व्याख्येत्यत आह । असत्योरिति । [२०।२५]

सत्योर्वेति सप्तमी । उत्तरवार्त्तिकं ग्रहीतुमेतत् यथाश्रुतं दूषयति । तथापीति । [२०।२६]

इह फलज्ञानमन्यत्र प्रवर्तयत् तत्साधन एव प्रवर्तयतीति अतो नातिप्रसङ्ग इत्येव यद्यपि शङ्कितु-

तत्साधने परम्परया । एवं दुःखहाने साक्षात् तत्साधने परम्परयेति । लक्षणाबीजमनुपपत्तिमाह । नन्विति ॥

ननु सत्योर्वा सुखदुःखावामिहान्योरनर्थकत्वादित्यन्वये प्रवृत्तेरित्यनन्वितमित्यत आह । सप्तमीति । सुखाप्तौ दुःखहानौ च सत्यामित्यर्थः । यद्यपि सत्योरसत्योर्वा सुखदुःखावामिहान्योरकारणत्वमिति विकल्पेन षष्ठ्यान्वयः सम्भवति तथाप्याहुस्तिदोषभिया सम्भवमात्रेण वा समस्युक्ता । ननु सुखदुःखावामिहानिज्ञानयोः प्रवर्त्तकत्वमिति वार्त्तिकं न युक्तं, प्रवृत्तिकारणेष्टसाधनताज्ञाने इष्टस्याविषयत्वादित्यत आह । उत्तरेति । सुखदुःखावामिहानिज्ञानमेव प्रवर्त्तकमिति यथाश्रुतवार्त्तिकादिष्टसाधनताज्ञानं प्रवर्त्तकमिति न लभ्यत इति तद्दूषितमित्यर्थः । तथापीति टीकायां ज्ञानलक्षणायामपीत्यर्थः ॥

ननु फलज्ञानादन्यत्र प्रवृत्तावतिप्रसङ्गे तत्साधनत्वज्ञानात्

मुचितं, तथापि तत्साधनत्वेनाऽज्ञाने प्रवृत्तिरेव नास्तीत्यतस्तज्ज्ञानमन्तर्भाव्याऽऽशङ्कते । तत्साधनत्वज्ञानादिति । [२७।२८] सामानाधिकरण्येन-एकविषयतया । सम्प्रतिपत्तेरविरोधतः कार्यकारणभावसिद्धेरित्यर्थः ।

एवं तर्हि “मुखदुःखामिहानिभ्या”मिति वार्त्तिकमसङ्गतमेव किमित्यत आह । एतदुक्तं भवतीति । [२८।५] प्रवृत्तिविषयतयेष्यमाणात्वमुपायता, स्वरूपेणेष्यमाणात्वमुद्देश्यता । उभयोरपि ज्ञानं प्रयोजयतीति उभयमपि प्रयोजनम् ।

प्रवृत्त्या न समाधानं यथा च समाधानं तथा न शङ्कितमित्यत आह । इहेति । तथापीति । यदि फलज्ञानं तत्साधन एव प्रवर्तयेत् तर्हि प्रमादसाधने प्रवृत्तिर्न स्यादिति तत्साधनत्वज्ञानादेव प्रवृत्तिरित्यर्थः । ननु सामानाधिकरण्यमेकाधिकरणत्वं भिन्नविषयत्वेऽपि सम्भवतीत्यत आह । एकविषयतयेति । सामानाधिकरण्ये हेतुर्नाक्त इत्यत आह । अविरोधत इति । लाघवा-दुपस्थितत्वाच्च सर्वैरेवाद्यप्रवृत्तौ ज्ञानस्य स्वविषय एव प्रवर्तकत्वावधारणादित्यर्थः । तथा च फलसाधकताज्ञानं विना फलज्ञानाच्च फलसाधने प्रवृत्तिः । यद्यपि प्रवृत्तिविषयत्वं प्रवृत्तिजनकेच्छा-जनकज्ञानविषयत्वरूपं फलेऽप्यस्ति तथापि प्रवृत्तिजन्यव्यापाराभ्ययत्वरूपं तत् सिद्धत्वात् साधन एवेति भावः ।

द्वयांस्तु विशेषो यदुपायताज्ञानं साक्षात् प्रवर्त्तयति । एतदेव च तस्य साक्षात् प्रवर्त्तकत्वं यत् साक्षात् प्रयत्नजननसमर्थामिच्छां प्रसूते सैवाद्या प्रवृत्तिरित्युच्यते । उद्देश्यज्ञानं तु तद्विषयामिच्छां जनयत् तथाभूततत्साधनज्ञानजननद्वारेण द्व्यर्थः ।

(प्रयोजननिरूपणम् ।)

न्यायपरीक्षाशब्दयोरेकार्थत्वमपश्यत आक्षेप इत्याह ।

न्यायेति । [२८१३]

ननु परीक्षाशब्दस्य विचारार्थत्वे प्रयोजनापेक्षित्वं कदाचिद्युज्यते । स चेन्न्यायार्थस्तस्य च व्युत्पत्तिबलेन

उत्तरग्रन्थोपयोगार्थमाह । एवं तर्हीति । उभयोरिति । उभयोः फलसाधनयोरपि ज्ञानं प्रयोजयतीति प्रवृत्तिहेतुरित्यर्थः ।

इयांस्त्विति । साधनस्यैव साक्षात्प्रयत्नविषयत्वं सिद्धत्वेन प्रयत्नजननव्यापाराश्रयत्वादित्यर्थः । उद्देश्यत्वेति । इच्छाजन्यप्रयत्नजनकीच्छाविषयत्वमुद्देश्यत्वमित्यर्थः ।

प्रयोजननिरूपणम् ।

ननु न्यायपरीक्षयोरेकत्वादाक्षेपो न युक्त इत्यत आह । न्यायेति । ननु व्युत्पत्त्या न्यायशब्दस्य प्रत्यक्षाद्यर्थत्वे प्रकृते किं दूषणमित्यत आह । नन्विति । स चेदिति । स परीक्षाशब्दो न्यायार्थो

प्रमाणमात्रमर्थः । तस्य च न प्रयोजनापेक्षेति सर्वं
समाकुलमित्याक्षेपावतारटीकार्थः ।

नन्वेतावतापि चोद्यं तदवस्थमेवेत्यतः समाधानं
विभजते । प्रत्यक्षादीति । [२८१८]

ननु अवयवैरर्थस्य परीक्षणमधिगतिर्यदि न्याय
स्तर्हि किं तस्य फलमित्यत आह । अर्थस्य लिङ्ग-
स्येति । [१८१६]

अथ यदि परीक्षापरनामा न्यायो नानुमेयविषयः
कुतस्तदधिगमो भविष्यतीत्यत आह । परीक्षितं
त्विति । [२८१६]

न्यायशब्दसमानार्थ इत्यर्थः । सर्वमिति । संशयाद्यपेक्षापि प्रमाण-
मात्रात्मनो न्यायस्य नास्तीत्यर्थः ।

प्रमाणशब्दस्य सुख्यार्थज्ञाने हेतुमाह । नन्वेतावतापीति ।

नन्वर्थशब्दस्यार्थमानतयाऽनुमेयो वाच्यः तत्कुतोऽर्थस्य लिङ्ग-
स्येति व्याख्यानमित्यत आह । नन्ववयवैरिति । किं तस्येति ।
अनुमेयाधिगतरैव न्यायत्वे तस्य फलान्तराभावे निष्फलत्वमेव
स्यादित्यर्थः ।

नन्वनुमेयार्थप्रत्ययस्य न्यायफलत्व एव नानुपपत्तिरिति किं
तत्कीर्तनमित्यत आह । अर्थेति ।

२५४ सटीकन्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ भा. १]

अथ यथा प्रमाणमूलैरवयवैर्लिङ्गं प्रतिपादाते तथा-
ऽनुमेयमेव किं नेत्यतं आह । न त्विति । [२८२०]

ननु सन्दिग्धत्वाविशेषे ऽपि कुत एतदित्यत
आह । तस्येति । [२८२१] परीक्षानाम्यदत्वाङ्गिप्रति-
पादनमन्तरेण तदपेक्षिणं प्रत्याहृत्य प्रतिपादयितुम-
शक्यत्वादित्यर्थः ।

न तर्हि प्रमाणैरिति । [२८२२] तथा चार्थस्य लिङ्गस्य
परीक्षाऽधिगतितर्कं प्रमाणाफलं स्यात् । अथ प्रमाणैरेव,
निष्फलास्तर्ह्यवयवा इत्याशयः । न साक्षादित्यादिना

नन्वर्थनभ्यस्याभिधाने वैयर्थ्यमप्रसक्तप्रतिषेधश्चेत्यत आह ।
अथ यथेति ।

नग्वनुमेयार्थस्य परीक्ष्यत्वं निर्बीजं कुतः शङ्कात इत्यत आह ।
नन्विति । सन्दिग्धत्वेनैव परीक्ष्यत्वं तच्चानुमेयेऽस्तीति न निर्बीजा
शङ्केत्यर्थः ।

ननु परीक्षाया निर्णयाम्कत्वादनुमेयार्थं न सम्भव इत्यत
आह । लिङ्गेति ।

ननु प्रमाणैरर्थपरीक्षणाभावे को दोष इत्यत आह । तथा
चेति । निष्फला इति । अनुमेयार्थपरीक्षायामनुपयोगादित्यर्थः ।
अवयवप्रमाणयोः कार्यकारणयोरभेदो नास्त्येव येनावयवैर्यत्परीक्षणं
तत्रमाणैरेवेति स्यादिति भावः । पूर्वोक्तदोषनिराकरणपरत्वं

लिङ्गाधिगतावयववानां स्वातन्त्र्यं निराकुर्वता अधि-
 गतेरप्रमाणफलत्वमपास्तम् । अवान्तरव्यापारत्वं चा-
 वेद्यताऽवयवानामानर्थक्यमपास्तमिति । प्रमाणत्वा-
 विशेषे ऽपि तस्यैव विप्रतिपन्नपुरुषप्रतिपादकत्वं नान्य-
 स्येत्यत्रापि हेतुं परः प्रच्यतीत्यतस्तथैवाह । सम-
 स्तिति । [२८२६] तदयं वार्तिकार्थः सोऽयमित्यभूत-
 समस्तप्रमाणोपकरणात्मा यतस्तस्माद्विप्रतिपन्नपुरुष-
 प्रतिपादकः । ततश्च परम इति व्यवह्रियत इत्यर्थः ।

ननु नाविरुद्धत्वमेवाश्रितत्वमनाश्रितस्यापि अवि-
 रुद्धत्वाद्विरुद्धस्याप्याश्रितत्वात् । अत एव नाविना-

परिहारस्य व्याचष्टे । न साक्षादिति । अवान्तरिति । यद्यप्यवयव-
 फलाजनकानां प्रमाणानामवयवा न व्यापारास्तथापि प्रमाण-
 मूलकत्वमात्रमभिप्रेत्याह । अवयवानां प्रमाणव्यापारत्वमुक्तम् ।
 न्यायस्य परमत्वे वार्तिककृतैव हेतुरुक्त इति तत्र हेत्वन्तरवचनं
 व्यर्थमित्यत आह । प्रमाणत्विति । वैयधिकरण्याभावायाह ।
 तस्मादिति । ननु यद्येतदेव परमत्वं तदा तत्रैव तद्वेतुः स्यादि-
 त्यत आह । ततश्चेति । तथा च परमशब्दप्रयोगरूपे व्यवहारे-
 साध्ये ऽयं हेतुरिति न साध्याविशिष्ट इत्यर्थः ।

आश्रितमविरोधाति व्याख्यानबीजमाह । नन्विति । ननु
 प्रमाणो हेतोर्भागासिद्धिपरीहारायाऽवयवीति व्यर्थं द्रव्यत्वसाक्षा-

भावोऽप्यनयोः तत्कथमाह “आश्रितमित्यविरोधीति” न
 चैव तत्प्रकृतमित्यत आह । पञ्चावयवे इति । [२८-२७]
 न्यायमूलफलयोरेकविषयत्वं वस्तुतस्तच्चाविरोधे सति
 निर्वहति नान्यथेति, तदेतद्भाष्यकारिणार्थतः कथितं
 वार्त्तिककारैरक्षरैरेव विवृतमित्यर्थः । यद्यप्यग्नि-
 शब्दस्तेजोविशेषवचनः सूर्याऽलोकादावग्नियवहारा-
 भावात्, तथापि तेजोमात्रे ऽपि क्वचित्प्रयुज्यते तदभि-
 प्रायेण परमाणुना भागासिद्धतापि माभूदित्याशय-
 वानाह । अग्निरवयवीति । [२६।६]

द्वाभ्याजातिरेव परमाणुवृत्तित्वेन तेजस्त्वव्याप्याग्नित्वस्य परमाणा-
 ववृत्तेः, तस्याप्रत्यक्षत्वेन तत्र हेतोरवृत्तावपि भागासिद्धभावा-
 दित्यत आह । यद्यपीति । अग्निशब्दस्य तेजोमात्रवचनत्व-
 निरासायाह । सूर्येति । तेजोमात्रेपीति । “अग्नेरपत्यं प्रथमं
 हिरण्य”मिति वेदे अग्नेस्तेजस इत्यर्थस्य तद्वास्यात्प्रभिरुक्तत्वादि-
 त्यर्थः । भागासिद्धताऽपीति ।

ननु भागासिद्धावपि बाधो भवत्येव । न चासङ्कीर्णबाधो
 विवक्षितः । बाधोदाहरणमात्रस्य तत्परत्वेनासङ्करस्याप्रकृतत्वात् ।
 न च विशेषणे ऽप्यसङ्करः । अग्निद्वरणकुदीदर्यानलादी प्रत्यक्षबा-
 धाभावादग्निपदस्य विशेषपरत्वमवश्यमिति तत्रैवानैकान्तिक-
 त्वात् । अत्राहुः । इतरासङ्कीर्णबाधोदाहरणमेव प्रकृतमन्यथान्ये-

ननु विरुद्धार्थपरिच्छेद एव प्रमाणेन विरोधः, स चात्र प्रत्यक्षेण स्फुटतर एवेति किमर्थं प्रश्नः “कः पुन-
रित्यत आह । इदमवेति । [२६।१३०] तत एव-रूपत्रया-
सम्पत्तिरेव तदनुमानाभासं इति व्यवहर्तव्यमिति
शेषः । न च रूपत्रयसम्पन्नमेवेदं, साध्यसिद्धिप्रसङ्गा-
दिति । अत्र शङ्कते । अथान्वयेति । [२६।१३२]

ननु यदि रूपत्रयसम्पत्तिरेव अविनाभावः तदा

नैवानुमाने दूषिते बाधानुपयोगापत्तेः । न चानैकान्तिकसङ्करः ।
अग्निद्वयणुकाटावस्थीष्णविप्रतिपत्तेस्तत्रानैकान्तिकत्वाभावात् । न
चातैजसत्त्वापाधिना सङ्करः । यावद्योग्यतेजसामीष्णं न परि-
च्छिद्यते तावन्न सर्वतेजसामीष्णं निर्णीयते इत्यतैजसत्त्वापाधिः
प्रत्यक्षबाधोपजीवकत्वात् । यद्वा परमाणुनित्यतीन्द्रियपरं तेन
तद्बाधे प्रत्यक्षबाधोऽसिद्धो माभूदित्यवयवविपदं योग्योपस्थापक-
शुक्लम् । तत इत्यनेन प्रतियोगिपरामर्शभ्रमं निवारयति । रूप-
त्रयेति । अन्वयव्यतिरेकी पक्षधर्मता चेति रूपत्रयम् ।

ननु रूपत्रयासम्पत्तिरेवाभासत्वमिति साध्याविशेष इत्यत
आह । व्यवहर्तव्यमिति । ननु रूपत्रयसम्पत्त्या प्रमाणत्वस्य
पूर्वमनुक्तत्वान्निराकरणमशुक्तमित्यतः पूरयित्वा शङ्कते । न चेति ।

ननु बाधाविनाभावयोः सहासम्भवमभिधाय बाधापक्षधर्मत-
योस्तदभिधानमसङ्गतमित्यत आह । ननु यदीति । ननु च सपक्षा

कथं बाधया सह सम्भवः ? इहैव सम्भवादित्यत आह ।
 बाधायामिति । [१६१७] पक्षधर्मत्वं स्वीकृत्यानैकान्तिक-
 त्वव्युत्पादनम् । अतो “न च सपक्षे”त्यादिशङ्का न निर-
 वकाशा भवति । यत्वेदं तत्रेदमित्याकारिण पक्षस्यापि
 साधनवतः साधर्म्यवत्ताप्रतीतिः सर्वोपसंहारः । अयं
 च यत्वेदं न साध्यमस्ति तत्रापीदं साधनमभिमत-
 सपक्षावित्यनेन व्याप्तिग्रहोपायकथनादनैकान्तिकत्वे परिहृते ऽप्य
 पक्षधर्मत्वं तदवस्थमेवेति तत्परीहारो व्यर्थ इत्यत आह । पक्ष-
 धर्मत्वमिति । टीकायामन्तः पक्षे बहिः सपक्षासपक्षयोरित्य-
 नेन सपक्षासपक्षसाधारणः सर्वोपसंहारो नोक्तः कथं वा पक्षे
 साध्याभावप्रमितौ स भज्यत इत्यपि नोक्तमतस्तदुभयमाह ।
 यत्रेदमिति ।

ननु व्याप्तिग्रहदशायामनागतोपि धूमो भासते अन्यथा अन्यस्य
 व्याप्तिग्रहादन्यस्य च पक्षवृत्तित्वाद् व्याप्तस्य पक्षधर्मत्वज्ञानमित्य-
 नुमितिनं स्यादिति सामान्यलक्षणप्रत्यासत्तौ बीजम् । तदयुक्तम् ।
 धूमत्ववृत्तित्वावच्छेदेन सन्निकृष्टव्यक्तित्वेव तद्व्यक्तित्वमपचाय व्याप्ति-
 गृह्यते । ततः पक्षवृत्तिधूमदर्शनजन्यव्याप्तिस्मरणादङ्गिव्याप्तिमा-
 नयमिति विशिष्टज्ञानानुमितिरिति किमसन्निकृष्टभानम् । न
 च वृत्तिमानयमित्यनुमितेर्विशिष्टज्ञानत्वेन विशेषणज्ञानपूर्वकत्व-
 नियमाहङ्कः पूर्वं ज्ञानभावश्लक्ष्णमेव क्वचिद्धूमस्यापीति युक्तम् ।
 विशिष्टवैशिष्ट्यबोधस्य विशेषणतावच्छेदकप्रकारकज्ञानजन्यत्व-

नियमादावश्यकत्वात् । न च तथा विशिष्टज्ञानसामान्ये यद्विशेषणं भासते तज्ज्ञानस्य कारणत्वम् । अत्र च पर्वतीयोग्निर्विशेषणं भासते इति तज्ज्ञानं पूर्वमावश्यकमतस्तुत्यसन्निकर्षतया धूमोपि प्राग् भासते इति वाच्यम् । विशिष्टज्ञानस्य विशेषणज्ञानजन्यत्वे मानाभावात् । दण्डी पुरुष इत्यस्य विशिष्टविशिष्टज्ञानत्वेनोक्त-सामग्रीजन्यत्वात् । अविशिष्टविशिष्टज्ञानस्य विशेषणज्ञानजन्यत्वा-जङ्गीकारात् । न चान्यस्य व्याप्तिज्ञानादन्यत्वानुमितावतिप्रसङ्गः । समानप्रकारकत्वेनैव व्याप्तिपक्षधर्मज्ञानयोर्मिथः सहकारित्वात् । समानविषयत्वेनापि तत्त्वे तस्यावश्यकत्वात् । अथ सुखादाविच्छा न स्यादसिद्धस्याज्ञातत्वेनेच्छाविषयत्वात् । सिद्धस्य चेच्छाविषयत्वा-भावात् । सुखत्वेनासिद्धस्यापि ज्ञानमभ्युपेयमिति चेत् । ब । अस्मि-द्धस्यापि ज्ञाने सिद्धज्ञानादेव प्रवृत्तिस्वाभाव्यादसिद्धगोचरप्रवृत्त्युप-पत्तेः । न चातिप्रसङ्गः । समानप्रकारकत्वेनैव ज्ञानेच्छाकृतीनां कार्यकारणभावावधारणात् । समानविषयत्वेनापि तत्त्वे समानप्र-कारकज्ञानाभावादिच्छाकृत्योरभावेनावश्यकत्वान्नाशवाच्च । तस्मात् सामान्यलक्षणानभ्युपगमे ऽनुकूलतर्कावतारं विना धृमादी व्यभि-चारसंशयो न स्यात् । प्रसिद्धधूमे अग्निसम्बन्धनिश्चयात् । असन्नि-कृष्टधूमस्य चाज्ञानात् सामान्ये न तु तज्ज्ञाने धूमान्तरे विशेषादर्श-नात्, संग्रह उपपद्यते । न चैवं प्रमेयत्वेन व्याप्तिपरिच्छेदे सार्व-ज्ञापत्तिः । प्रमेयत्वेन तथात्वे इष्टापत्तेः । न चैवं परकीयज्ञानविषये घटत्वसंग्रहानुपपत्तिः । घटत्वादिप्रकारकनिश्चयस्य तद्द्विरोधि-त्वान् । तस्य च स्वसामग्रीविरहेणाभावादित्यस्मत्पिष्टचरणाः ।

मस्तीत्येतावन्मात्रेणैव भज्यते । एष च व्यभिचार-
प्रकारः पक्षे ऽपि 'न निवारयितुं शक्य इत्यर्थः । न
बाधस्य स्वातन्त्र्येण दूषणत्वं व्यभिचारात् पक्षधर्मता-
विरहिणि तदभावात् ।' यत्र च बाधसम्भवस्तत्र तयोरे-
वान्यत्रावगतस्वातन्त्र्ययोर्विद्यमानत्वादानुमानमाभासतां
गतम् । व्यभिचाराद्युत्थापनेन तु विरोधश्चरितार्थ इति
पूर्वपक्षार्थः । “अनुमानाविषये प्रयोग” इति यथाश्रुते
वार्त्तिके पराभिमताऽपक्षधर्मत्वमेव स्फुटमपक्षस्यैवानु-
मानाविषयत्वात्, अतोऽन्यथा व्याचिख्यासुर्भूमिमार-
चयति । वक्ष्यते हीति । [२६।२७]

अतिप्रसङ्गादतिव्याप्तेरित्यनुमानाधिकारे वक्ष्यते
हीति योजना ।

तत्र तयोरिति । नचेवं विरुद्धानैकान्तिकयोरप्यभिद्वयस्यैव
दूषकत्वे तयोरपि स्वातन्त्र्येण दूषकत्वं न स्यादिति वाच्यम् ।
अनुमितिप्रतिबन्धकानुमितिहेतुपरासर्गप्रतिबन्धकान्यतरस्यैव हेत्वा-
भासत्वात् । बाधस्थले त्वन्यत्र क्लृप्तदूषणभावस्यानैकान्तिकस्यैव
प्रतिबन्धकत्वमिति भावः ।

अतिशयिततर्कपरत्वभ्रममतिप्रसङ्गशब्दस्य निवारयति । अति-
व्याप्तेरिति । वक्ष्यति क्रियाया अनुमानाधिकारमध्यन्तर्भाव्य कर्म-
त्वमिति भ्रमं निवारयति । इत्यनुमानाधिकार इति ।

किमतो यद्यदेवमित्यत आह । स चेति । [३०१] आर्द्रेभ्यनमेकीपाधिरेकव्यभिचारात् । अध्ययनमुभयो-
पाधिरुभयव्यभिचारात् । सोयमित्यादिना नास्तीत्यन्तेन
प्रत्यक्षस्याकारो दर्शितः । 'यद्यभविष्यदिति तर्कस्य ।
नास्त्येवेति फलभूतस्य निश्चयस्य ।

ननु कृतकस्य तेजसो बुद्धौ विपरिवर्तमानत्वे यो
यः कृतकः स सर्वो ऽनुष्ण इति सर्वोपसंहारो न
सम्भवत्येव, अपरिस्फुरति तस्मिन्नितरां, न हि यद्यत्र
न स्फुरति तदपि तस्य विषय इति अत आह । सामा-
न्येन यो यः कृतक इति । [३०२] अनेनाकारेण सोऽपि
बुद्धौ विपरिवर्तत एव, न तु विशेषाकारेण व्याप्ति-
ग्रहणविषयतामग्निरगादित्यत आह । न तु निर्वि-
भज्य-विशेषतो ज्ञात्वा, तेजोवयविनि-सम्बन्धो ऽवधा-
रित इत्यर्थः ।

उपाधिद्वयोपन्यासं समर्थयति । आर्द्रेभ्यनमिति । एकस्य
वह्निमत्त्वस्य साधनस्य व्यभिचारादित्यर्थः । धूमस्य साधोपाधिना
सममव्यभिचारादित्यर्थः । उभयोपाधिरिति । अयं गुरुः शिथो
वा पुरुषत्वादित्यादावुभयधर्मसम्बन्धे साध्ये ऽध्ययनमुपाधिः उभय-
स्यैव तेन व्यभिचारादित्यर्थः ॥

सामान्येनेत्यस्य तात्पर्यमाह । न त्विति । यदि तत्तद्विशेषे

अथ सामान्याकारेणापि तेजोवयविनः किमित्यव-
काशो देयो यावता ' पृथिव्यादावेव व्याप्तिरवधार्यता-
मित्यत आह । न हीति । [३०।०] न हि सामान्याकारेण
व्याप्तौ गृह्यमाणायां प्रत्यक्षवाधात् प्रागेव तेजोवयवि-
परित्यागे का चिदुपपत्तिरस्ति अन्यत्रादर्शनात् । तथा
च न केवलं स एव न दृष्टः, पृथिव्यादयोपि के चिन्न
दृष्टा इति ते ऽपि परित्याज्याः । एवं च गृहीत्वा
गृहीत्वा व्याप्तिर्ग्राह्या, अदृष्टेषु व्यभिचारशङ्का न वेत्यु-
भयथापि सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्ग इत्यर्थः । स्वयमेव परः
पक्षं गृह्णात्वित्यभिसन्धिना मुकुमारप्रकारमाह । न

व्याप्तिग्रहः स्यात् तदा तेजोऽवयविनि दृष्टे व्याप्तिर्ग्राह्येति बाधा-
द्वाभिचारेण व्याप्तिग्रह एव नास्तीति स्यात्, न त्वेवं, किं तु
सामान्याकारेण पूर्वमेव व्याप्तिग्रह इत्यर्थः ॥

अप्रसक्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । अथेति । ननु चादर्शनमेव
तेजोवयवित्यागे हेतुरित्यत आह । तथा चेति । ननु चा-
पक्षधर्मत्वाद्देत्यपि विकल्प्य निषेद्धमर्हतीत्यत आह । स्वयमे-
वेति । यत एवानैकान्तिकाद्वाधस्य भेदस्तत एवापक्षधर्म-
त्वाद्दीप्याशयेनानैकान्तिकस्यैव दूषणं मुकुमारता । न हीति ।
तर्केण व्याप्तौ गृह्येतायां वङ्गादर्शनेन व्यभिचारशङ्काया अपनु-
दयात् पूर्वमौष्ण्यस्य तेजसि प्रसिद्धावपि तदा कृतकत्वस्य

तावदिति । [३०१५] न हि व्याप्तानपवादे व्यभिचारा-
वकाशः समस्तीति हृदयम् ।

तर्हि तदपवादे सत्येव हेतोरनैकान्तिकत्वमस्त्वित्या-
शयवानाशङ्कते । प्रत्यक्षेणेति । [३०१२०]

ब्रह्म व्याप्तेरपवादः पक्षतामपरिभूय तत्परिभवे वा
तत्राद्यं तावद् दूषयति । नेति । प्रवृत्तानुमानाप्रति-

तत्रायहात् पञ्चादनीश्वोरन सह कृतकत्वस्य व्याप्तियहं विरोधो
नास्त्यर्थः । उष्णतज्जोवयविनोति टीकाहेतुदर्शनात् पूर्वं पक्ष-
धर्मताज्ञानाभावादेव नानुमितिः तद्दर्शने च सति साध्याभाववति
हेतुनिश्चयादनैकान्तिकत्वमेव दूषणमित्यर्थः । अनुमानेनेति टीका ।
वङ्गो प्रत्यक्षेण साध्याभावग्रहात् पूर्वं हेतुदर्शने सत्यनैकान्ति-
कत्वज्ञानाभावादनुमितिसामर्थी निष्प्रत्यूहैवेत्यर्थः ॥

विशेषादर्शनदशायामुत्पन्नमपि व्याप्तज्ञानं वङ्गो साध्याभाव-
प्रमया बाध्यत इत्यनुमितिसामर्थीवैकल्यादनैकान्तिकमेव दूषण-
मस्त्विति शङ्कत्याह । तर्हीति ।

ननु यदि पक्षाभिमतं व्यभिचारानुद्भावनं तदा कथमग्रे
प्रत्यक्षेण साध्यधर्मविपर्ययेत्यादिना पक्षाभिमत एवानैकान्तिको-
द्भावनं, कुतो वा प्रयोजनक्षतिमात्रात् तत्र व्यभिचारे सत्यपि
तदनुद्भावनं, तदनुद्भावने ऽप्यपक्षधर्मतोद्भावनं स्यादेवेत्यत आह ।
इहेति । प्रयोजनक्षतिमात्रस्यादूषणत्वं परिहरति । प्रवृत्तेति ।
पक्षधर्मताया अपरिभवः पक्षाभिमते साध्याभावग्रहात् पूर्वमिति

रोधे व्याप्तेरपवाद इति कुतः? तत्प्रतिरोधं तु विपरीत-
प्रत्यक्षं न चत्करोति कोऽपरः करिष्यतीत्याशयः ।

ननु यदि पक्षे ऽपि व्यभिचारः सम्भवति स नोद्भाव्य
इति कस्यायं दण्ड इत्यत आह । [३०२७] अन्यथेति ।
न पक्षधर्मतामपरिभूय प्रत्यक्षेण व्यभिचारः शक्यग्रहः,
न ह्यस्ति सम्भवः सन्दिग्धसाध्यधर्मा तद्विरहेण निर्णीत-
स्येति शून्यहृदयं प्रति न प्रतिबन्दीत्यर्थः ।

प्रत्यक्षेण पक्षधर्मतापरिभवाद्वाभिचारो भविष्यती-
त्याशङ्कते । प्रत्यक्षेणेति । [३०२३]

न तदा व्याप्त्यपवादो व्यभिचाराग्रहादिति न तत्रानैकान्तिको-
द्भावनमित्यर्थः । कोऽपर इति । न च प्रत्यक्षमेव तत्प्रतिबन्धं
करोतीति वाच्यम् । तथा सति पक्षधर्मतापरिभवपक्ष एव प्रवे-
शात् तस्य चानन्तरमेव दूष्यत्वादित्यर्थः ॥

ननु पक्षाभिमतं साध्याभावप्रमातः पूर्वं पक्षत्वापरिभवेनैका-
न्तिकत्वाग्रहादेव तदनुद्भावनं स्यादिति किमन्यथेत्यादिप्रतिबन्धा ।
न च निश्चितव्याप्तिकस्य पक्षधर्मत्वविशेषदर्शने मति तत्र साध्य-
सन्देह इति प्रतिबन्दिरपि । तथात्वे ऽपि सर्वानुमानोच्छेदात्
सन्दिग्धानैकान्तिकत्वं नोद्भाव्यतामनैकान्तिकोद्भावनं तु न विरोध
इत्यत आह । शून्यहृदयमिति । यस्य हृदि नायं परामर्षः तं
प्रतीत्यर्थः ॥

निराकरोति । तर्हीति । [१०१२५] यथा हि साध्य-
विपरीतप्रवृत्तिरेव साध्यनिवृत्तिः तथा विपरीत-
प्रमाणप्रवृत्तिरेव साधननिवृत्तिः, अन्यथा विपरीत-
प्रमाणप्रवृत्तावपि यदि साधकं न निवर्तते तदा तदा-
यत्तं साध्यमपि न निवर्तते, तदनिवृत्तौ तु न पक्षत्व-
क्षतिरिति न व्यभिचारावकाश इत्यर्थः ।

सिद्धमर्थं वार्त्तिके समर्थयति । तदिदमुक्त-
मिति । [१०१२५]

ननु यदि नामानुमाननिवृत्तेः पूर्वमपक्षधर्मत्वं
व्यभिचारो बोद्धारयितुं न शक्यस्तथापि तदुत्तरकालं

ननु साध्यधर्मिणि प्रत्यक्षेण साध्याभावप्रमितावपि तत्र साध-
नस्य प्रवृत्तिज्ञान एव साधनस्य निवृत्तेरित्यनेनानैकान्तिकज्ञान-
मेव दूषणं स्यादित्यत आह । यथा हीति । साध्याभावप्रत्यक्षमेव
साधननिवृत्तिरिति न साध्याभावसामानाधिकरण्यग्रहादेव साध-
ननिवृत्तिरिति भावः ॥

टीकाकारोक्तं वार्त्तिककारोक्तमिति विरुद्धमित्यत आह ।
सिद्धमिति ॥

नन्वनैकान्तिकत्वापक्षधर्मत्वयोरेतावतैष, दूषकत्वनिरासात्
कुतः पुनस्ततो निराक्रियत इत्यत आह । नन्विति । बाधोत्तर-
कालं तयोर्दूषणत्वमिदानीं निरस्यत इत्यर्थः ॥

तावच्छक्यत एव, ततस्तावेव स्तां कृतमपहृतविषयत्वे-
नेत्यत आह । एवं च्चेति । [३०।२७] यावद्धि प्रत्यक्ष-
विरोधनानुमानं न दूष्यते तावद्वाभिचाराद्यवकाशो
नास्त्येव ततः सावकाशावेतौ प्रत्यक्षविरोधमुपजीवतः ।
तेन चेद्दूषितमनुमानं किं ताभ्यां, न हि मृतो ऽपि
मार्यत इति सिद्धान्तसङ्केपः ।

ततः सावकाशाविति । नन्वेतावताऽनैकान्तिकापक्षधर्मत्वा-
भ्यामुपजीव्यत्वान्ताभ्यां बाधः पृथगित्युक्तम् । तत्रोपजीव्यत्वं न
तावत्तमवगम्येवावगमः बाधमनवगम्यादिशब्दादनुमानाद्वा व्यभि-
चारस्य सुग्रहत्वात् । वस्तुत एकत्र धर्मिणि हेतुमाध्याभावा-
विति समूहान्त्वनेकैव प्रतीतिर्हेतुमाध्याभावयोः सामानाधि-
करण्योल्लेखिनी । अन्यथा धर्मिणि साध्याभावप्रमादशायां यदि
हेतोरज्ञानं तर्ह्यभिद्धिः स्यादित्येकवित्तिवेद्यत्वं तयोरिति नोप-
जीव्यत्वं, नापि बाधसुज्ञाव्यैवोद्भावनम् असिद्धेः । न हीदमनेका-
न्तिकमित्युक्ते कथमिति परानुयोग आवश्यको येनाऽऽवश्यकं तदु-
द्भावनं तथात्वेऽपि निर्वाहमेव दूषणमसु कृतमत्वात् । अत एवावश्यो-
द्भाव्यत्वं तदित्यपि निरस्तम् । अथार्थान्तरोपनायकस्मृत्यादिसह-
कारिता सामान्यत एव प्रमाणस्य क्लृप्ता प्रत्यभिज्ञादौ, तदिह
समीचीनव्याप्तिपक्षधर्मताकलिङ्गपरामर्षस्यासदर्थकाञ्चनमयत्वादि-
स्मृतिसहकारिवशाद्यत्राभासाधिकरणत्वं तत्र बाधः पृथगिति चेत् ।

न । व्याप्तिपक्षधर्मतोपनीतादन्यन्नादनुमिती भाने मानाभावात् ।
 प्रत्यभिज्ञादौ प्रतीतिबलेन तथा कल्पनत् । अन्यथा पूर्वानु-
 भूतसकलार्थभाने ऽनुमितेर्याथार्थीच्छेदापत्तेः । भाने ऽपि तस्य
 प्रतिपक्षविषयतया तेन हेत्वाभासत्वानिरूपणात् । अन्यथाति-
 प्रसङ्गात् । अपि चोपनीतस्य स्वातन्त्र्येणाभानात् पक्षस्य हेतोर्वा
 साध्यस्य वा विशेषणतया तद्भासेत । नादौ । तादृशयोः पक्ष-
 हेत्वोरप्रसिद्धेः । नान्यस्तादृशस्य साध्यस्याप्रसिद्धा तदभावस्या-
 ज्ञानात् । न च व्यधिकरणप्रतियोगिकोऽप्यभावो ज्ञायते कथमन्यथा
 संयोगित्वेन प्रतियोग्यवृत्तिनाऽवच्छिन्नस्य घटत्वस्य घटे ऽत्यन्ता-
 भावो ज्ञायत इति वाच्यम् । तदप्रसिद्धेः । प्रतियोगितावच्छेदक-
 विगिष्टप्रतियोगिज्ञानस्याभावधीर्हेतुत्वात् । प्रतियोग्यवृत्तिना च
 धर्म्माणं प्रतियोगिनो वैशिष्ट्याभावात् । अन्यथा प्रतियोगिनिर्वि-
 कल्पकादध्यभावबुद्ध्युदयापत्तेः । अपि च परार्थानुमानेऽयमर्थ
 उपनीतोऽनुमिती ममावभासत इत्युद्भावनादेव सर्वत्र वादिविजया-
 पत्तेः । अथोद्देशानुमितेरप्रतिबन्धान्न तत्र बाधो दोषस्तु स्वार्था-
 नुमानेऽपि, भवतु वोपनीतस्यानुमिती भानं तथापि न तत्र
 हेत्वाभासः तत्सत्त्वे तेन प्रतिबन्धादनुमित्यनुत्पादापत्तेः । न
 चानुमित्याभासत्वं न हेत्वाभासं विनिति तत्सत्त्वमिति वाच्यम् ।
 विषयासत्त्वादेवानुमितेस्तदुपपत्तेः । अथ प्रत्यक्षादौ प्रसामात्रं
 प्रति स्वातन्त्र्येण बाधस्य दोषत्वेन क्लृप्तत्वादनुमितावपि स एव
 दोषः । तन्न । तथा सति बाधस्य हेत्वाभासत्वव्याघात् । अनुमित्य-
 साधारणदोषस्यैव तत्त्वात् । हेतुत्वाभिमतान्वृत्तित्वेनासाधकत्वा-

नुमिती लिङ्गत्वाभावापत्तेश्च । प्रमितसाध्याभाववद्दत्तित्वस्या-
 तद्दत्तित्वेऽपि तेन रूपिणान्यत्र दूषकत्वानवगमात् । अथ यत्र
 सामान्यतो दृष्टमेवेतरबाधसहकृतं विशेषविषयं तत्र बाधकाना-
 माभासत्वे तत्रयुक्तं सामान्यतोदृष्टस्याभासत्वमिति तत्र बाधस्या-
 साङ्गर्थ्यम् । न च विशेषविप्रतिपत्तौ यदि सामान्यसाधनं तदा-
 र्थान्तरं सामान्यविप्रतिपत्तौ तु नेतरत्र बाधकापेक्षेति वाच्यम् ।
 स्वार्थानुमान एवैवं बाधासङ्करस्योक्तत्वात् । तथापि बाधक-
 ज्ञानसहकृतसामान्यतोदृष्टस्य विशेषज्ञानजनकत्वमसिद्धम् । व्यति-
 रेकिण एव तस्मात्प्रार्थावगता तत एव तस्मिन्नेरिति चेत् । न ।
 यत्र प्रथममितरत्र बाधोदयश्चरमं सामान्यतोदृष्टावतारस्तत्र
 पक्षधर्मताबलेन तस्यैव विशेषविषयत्वात् । अन्यथा पक्षे साध्य-
 बुद्धपर्यवसानात् यत्र तत्रावृत्त्यनन्तरं बाधावतारस्तत्रैव व्यति-
 रेकिणस्तस्मिन्नेरिति न तत्रानुमितेरप्रतिबन्धे हेत्वाभासामिद्धिः ।
 तस्मिद्धौ चानुमित्यभिद्धेः । न चानुमितेराभासत्वं हेत्वाभासप्रति-
 योन्यमिति तदावश्यकत्वं प्रत्यक्षादाविव विषयासत्त्वस्यैवाभासत्व-
 प्रयोजकत्वादित्युक्तत्वात् । अथ पक्षाभिमतं साध्याभावग्रहवत्
 साध्याभावव्याप्यग्रहोऽपि दूषकः विरोधित्वाविशेषात् । एवं च
 साध्याभावसामानाधिकरण्यमनैकान्तिकत्वं साध्याभावव्याप्यसामा-
 नाधिकरण्यं बाधः साध्याभावव्याप्यं च वङ्गित्वाद्येवेति मतम् ।
 तत्र । पक्षाभिमतं साध्याभावग्राहकस्य दूषकत्वमिद्धौ दृष्टान्त-
 त्वानुपपत्तेः सिद्धौ वा तस्योक्तरूपबाधानन्तर्भावे षष्ठहेत्वाभास-
 त्वापत्तेः । उक्तरूपश्च बाधः पक्षाभिमतविषयकसाध्याभावबुद्धौ

सत्यामसत्यां वा, आद्येनैकान्तिकत्वमेव साध्याभावसामाना-
धिकरण्यप्रहात् । अन्त्ये लिङ्गत्वाभिमतसाध्याभावव्याप्ययोरगृह्य-
माणविशिष्यतया सत्यतिपक्ष एव दोषो न बाधः । तत्र
तुल्यबलत्वं प्रयोजकत्वं बाधे त्वधिकबलत्वमिति चेत् न । गमक-
ताप्रयोजकरूपसम्पत्तेरेव बलवत्त्वेन तस्य हयोरपि ज्ञातत्वात् ।
न च बाधस्थले साध्याभावव्याप्यबुद्धेरनन्यथासिद्धत्वं बलं, तथा
सति तत्र तत्र साध्याभावानुमितौ तत्र साधनत्वाभिमतज्ञानाद-
नैकान्तिकत्वस्यैवापत्तेः । तामनन्तर्भाव्यैव सत्यतिपक्षस्य दूषक-
त्वावधारणत्वाच्च । अथ साध्यवत्तया सन्दिग्धे धर्मिणि
धूमो वङ्गिमविनाभावितया निर्णीतत्वाद्गमौ ज्ञातकृतकत्व-
मौष्ण्यग्रहं परिभूय स्वसाध्यं साधयेदेव । यदि साध्याभाव-
बुद्धेः प्रमात्वज्ञानं न प्रतिबन्धकमिति तद्विषय एव बाधः पृथ-
गिति चेत् न प्रमात्वज्ञानं विनापि विरोधिबुद्धेः सत्यतिपक्षवत्
प्रतिबन्धकत्वसम्भवात् । अथ हेतुतः साध्यसिद्धिसम्भावनाया-
मनैकान्तिकासिद्धेः पक्षाभिमते धर्मिणि साध्याभावप्रमितिः
साधनाभिमतसाध्यासिद्धिसम्भावनाविरह एवानैकान्तिकावतार
इत्युपजीव्यत्वाद्बाधः पृथक् अन्यथा हेतोरसाधकत्वे सिद्धे साध्य-
सिद्धिसम्भावनाविरहादनैकान्तिकत्वबुद्धिः तस्यां च सत्यां हेतो-
रसाधकत्वमित्यन्योन्याश्रयः । तत्र । साध्यसिद्धुगम्बुखहेतुज्ञानस्य
प्रमितसाध्याभावसहचरितहेतुविषयत्वेनानैकान्तिकज्ञानतया दूष-
कत्वात् यद्यप्यनैकान्तिकत्वेऽपि साध्याभावप्रमेव प्रयोजिका तां
विना तदभावादिति तस्या एव दोषत्वमर्हं, तथापि तस्याः

साध्याभावसमानाधिकरणहेतुज्ञानत्वेन दूषकत्वं क्लृप्तत्वात् । न तु साध्याभावप्रमात्वेन तस्यावश्यकत्वे ऽपि तेन रूपेण दूषकत्वा-
कल्पनात् । यत्तु केनचिदुक्तं उद्भावनलाघवाद्वाधः पृथक्
अनैकान्तिकत्वे वक्रिणः कृतक इत्युद्भावनपक्षेण वक्रिणः
इत्युद्भावनस्य लघुत्वादिति । तदनवबोधत् । स्वार्थानुमाने दूषक-
त्वेनाक्लृप्तस्य परार्थानुमाने ऽप्यदोषत्वादुद्भावनस्यैवासिद्धेः ।

एवं प्राप्ते ऽस्मत्पितृचरणाः—पक्षाभिमतं धर्मिणि साध्याभाव-
ज्ञानस्य प्रमात्वमनिश्चित्य व्यभिचारादिकं ज्ञातुमुद्भावयितुं च न
शक्यमित्युपजीव्यत्वाद्वाधः पृथक् । तथाहि साध्याभाववृत्तित्व-
निश्चयः साध्याभावनिश्चयाधीनस्तन्निश्चयश्च न साध्याभावज्ञान-
मात्रात् विशेषदर्शने ऽपि भ्रमादर्शनश्चयप्रसङ्गात्, प्रामाण्यानु-
मितिवैयर्थ्यापाताच्च । किं तु साध्याभावज्ञानस्य प्रमात्वनिश्चयात् ।
न चैवमसिद्धापजीव्यत्वेन मिद्वसाधनमपि पृथक् स्यात्, उपजीव्य-
त्वेऽपि स्वतो दूषकत्वाभावात् साध्यज्ञानस्य साध्यज्ञानविरोधित्वे
धारावहनबुद्ध्याच्छेदमसङ्गात् तदनुमितिविरोधित्वे श्रवणानन्तरं
मननानुपपत्तेः अन्यथोपाधेरपि असिद्धापजीव्यतया हेत्वाभासा-
न्तरत्वापत्तेः । अन्यस्य साध्यव्यापकत्वसाधनाव्यापकत्वज्ञानमन्यस्य
साध्यव्याप्यत्वज्ञाने न स्वतो दूषकमपि तु व्याप्तिज्ञानविघटन-
द्वारेति दूषकतायामन्योपजीवकत्वान्न तस्य स्वतो दूषकत्व-
मिति चेत् । इत्त मिद्वसाधनमपि न स्वतो दूषकमपि तु पक्षत्व-
विघटनद्वारेति तदप्यसिद्धापजीव्यं न स्वतो दूषकमिति न पृथक्
हेत्वाभासः । न च साध्याभावप्रमापि न स्वतो दूषिका शुक्लं

शङ्कं प्रमापयत एव पीतः शङ्क इति विभ्रमदर्शनादिति वाच्यम् ।
 प्रत्यक्षविशेषदर्शनस्यैव प्रत्यक्षभ्रमविरोधितया तद्विधुरस्य भ्रम-
 सश्ववे ऽपि साध्याभावप्रमामात्रस्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वात् । न च
 प्रमावधारितसाध्याभावबुद्धेः प्रामाण्यं साध्याभावबुद्धिमात्रस्यैव
 सत्प्रतिपक्षवदनुमितिप्रतिबन्धकत्वादिति वाच्यम् । शङ्के पीत-
 ज्ञानवतः शुकत्वस्य शङ्कत्वेनाननुमानप्रसङ्गात् । वादिवाक्यात्
 साध्याभावमात्रज्ञाने ऽनुमितिसात्रोच्छेदप्रसङ्गात् । एवमसिद्धेरपि
 बाध एवोपजीव्यः साध्याभावधियः प्रमात्वनिश्चयादेव साध्यसन्देह-
 विघटनद्वारा पक्षत्वविघटनात् । अपि च गन्धप्रागभाववच्छिन्ना
 पृथिवी गन्धवती पृथिवीत्वादित्यत्र बाधः पृथक् । न च तत्राप्य-
 नैकान्तिकमेव दोषः । साध्यात्यन्ताभाववद्वृत्तित्वस्यानैकान्तिक-
 त्वेन साध्यप्रागभाववहत्तेरतथात्वात् अन्यथा द्रव्यत्वेन गुणाननुमा-
 नापत्तेः । आद्यक्षणे द्रव्यत्वस्य साध्याभाववद्वृत्तित्वात् । न च
 वस्तुतो यो गन्धप्रागभाववच्छिन्नस्तत्र साध्यमस्यैवेति सिद्ध-
 साधनं तत्र दोष इति वाच्यम् । पक्षतावच्छेदकधर्मविशिष्टे
 साध्यवैशिष्ट्यस्यानुमेयत्वात् । न च वस्तुगत्या यत्र तद्वैशिष्ट्यं तत्र
 साध्यवैशिष्ट्यमनुमेयं वर्तमानकालविशिष्टे पर्वतत्वविशिष्टे च
 धर्मिणि धूमज्ञानादन्यनुमितौ तत्रान्यर्थिनोऽप्रवृत्तिप्रसङ्गात् ।
 एवं तर्हि भाविदिनविशिष्टः पर्वतोऽग्निमान् धूमवत्त्वादित्यादौ
 विद्यमानधूमादपि भाविकालावच्छेदेनाग्निः सिध्येदिति चेत् न
 भाविकालावच्छिन्ने पर्वते विद्यमानधूमस्याप्रसिद्धेः । तथापि
 विद्यमानेयं नदी उपरिदेशे वृष्टिमती विशिष्टपूरत्वादित्यत्र विद्य-

नन्वश्रावणः शब्द इति ब्रुवाणः कथं शब्दासत्त्व-
मभिप्रेयात् यावतेन्द्रियान्तराद्याश्चमेव किमिति नाभि-
प्रेति । अथ तत्र विरोधोऽस्ति ? तत्किं स्वरूपापलापे स
नास्ति । तस्मादभिप्रायः परस्य नियन्तुं न शक्यत

मानवद्वयुक्तिप्रसङ्गः । न चेष्टापत्तिः विद्यमानवृष्टेर्वर्त्तमान-
विशिष्टमहीपूरं प्रत्यकारणत्वादिति चेत् । न । तत्र समयभेदे-
नैव व्याप्तिग्रहात् तथैव साध्यसिद्धेः । किं च सिद्धसाधनं प्रागभाव-
तत्प्रतियोगिनोरेकदेशवृत्तित्वेनैककालवृत्तित्वमपि स्यात् । यदि
च तयोरेकसमयावच्छेदेनैकत्रावृत्तेर्न तथात्वं तर्हिप्रागभावाव-
च्छिन्ने धर्मिणि तत्प्रतियोगिप्रमितावपि न सिद्धसाधनमपि तु
बाध एव । अपि चेत्यङ्गैः सास्त्रादिमती गोत्वादित्यादौ प्रसिद्ध-
सास्त्रादिकं बाधान्न सिद्धगतीति तत्र बाधः पृथक् । न च प्रसिद्धा-
भाववति पक्षे गोत्वादिकमनैकान्तिकत्वान्न प्रसिद्धं सास्त्रादि
साधयतीति वाच्यम् । अप्रसिद्धाभाववति सपक्षे ऽपि व्यभिचारे-
णाप्रसिद्धस्याप्यसिद्धापत्तेः । अथ व्यापकतावच्छेदकसास्त्रात्वाद्यव-
च्छिन्नप्रतियोगिकाभाववति न गोत्वादेर्वृत्तिरिति न तत्रानैका-
न्तिकत्वं तुल्यं प्रसिद्धसिद्धावपीत्यत्रावधेयम् ।

ननु न गृहीत्वेत्यादिनेन्द्रियान्तराद्यास्त्वोद्भावनं व्यर्थं अश्राव-
णत्वेनैव शब्दापलापसम्भवादित्यत आह । नन्विति । विरोध
इति । अनुभवविरोध इत्यर्थः । नियन्तुं नेति । इन्द्रियान्तर-

इत्यत आह । न हीति । [३१।३] इन्द्रियान्तरव्यापार-
व्यभिचारात् तदग्राह्यत्वविनिश्चयपक्षे स्वरूपापलाप
एवाभिप्रेतः तत्रेदमुदाहरणमित्यर्थः ।

दर्शितपूर्वपक्षादलनादलग्नकं वार्त्तिकं(१) निवेशयितुं
पीठमारचयति । सविशेषणे हीति । [३१।५] विशिष्ट-
विधानमपीत्युपलक्षणं विशिष्टनिषेधोऽपि द्रष्टव्य इति ।
अगतिः-प्रमाणान्तरादलाभः । लौहित्यविशिष्टमुष्णीषं

ग्राह्यत्व एवाभिप्रायोऽश्रावणत्ववादिनः किमिति न कल्प्यत इत्यर्थः ।
दूषणं निरस्यति । इन्द्रियान्तरिति । इन्द्रियान्तराग्राह्यत्वमभ्युप-
गम्य शब्दाश्रावणत्ववादिनोऽभिप्रायप्राप्तं तदसत्त्वमित्यर्थः ।

आपाततोऽर्थान्तरत्वमाशङ्क्याह । बलितेति । बलितः परा-
वृत्त्यलग्नः । आगामिविशिष्टनिषेधोदाहरणानुरोधोदाह । उप-
लक्षणमिति ।

अलाभ इति । विशिष्टस्येत्यर्थः । लौहित्यविशिष्टमिति । ननु
“सोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ती”त्यनेनाष्णीषसम्बन्धस्य ऋत्विजि
प्राप्तत्वात्तत्र लौहित्यमात्रमनेन विधीयत इति “दध्ना जुहोती”ति-
वङ्गुणविधिरेवायं न विशिष्टविधिः । टीकायामपि सविशेषणे
हीत्यादेरेवेदमुदाहरणं प्रकृतत्वात्, न तु क्वचिद्विशिष्टविधानमपी-
त्यस्य । अत एव विशिष्टनिषेधोपलक्षणपरत्वमप्यस्यायुक्तम् । तत्र

(१) बलितवार्त्तिकमिति पाठः प्रकाशसम्मत इत्यनुमीयते ।

विधीयते जीर्णतामलवत्ताविशिष्टं वासः प्रतिषिध्यते ।
नञा समसितश्रावणपदश्रवणं श्रुतिः । विशेषणविशेष्य-
भावावस्थितः पदसमूहो वाक्यम् । तयोः सामर्थ्यात् ।

यथा दध्ना जुहोतीत्यत्र होमवद् दध्नोऽपि प्राप्तत्वाद्द्विशेषणविशेष्य-
योरुभयोरप्यविधेयतया दध्युपरक्तहोमविधानाद्द्विशिष्टविधिस्तथा
लौहित्यविशिष्टोष्णीषस्य नियोगसाधनत्वेनाज्ञानादत्र विशिष्टविधि-
रेव, दध्ना जुहोतीत्यत्र गुणविधिव्यपदेशश्च विशेष्योपादानभिन्नो-
पादानसाध्यस्याप्राप्तोपरागविधानादित्येके । दधिहोमयोर्ज्ञातत्वा-
दविधेयत्वे ऽपि होमस्य साधनाधीनतया किमस्य साधनमित्य-
पेक्षायां ज्ञातयोरपि दधिहोमयोः साध्यसाधनभावमात्ररूपगुण
एव दध्ना जुहोतीत्यनेन विधीयते । तदिहाप्युष्णीषे विध्यन्तरा-
स्यभ्ये रूपविशेषाकाङ्क्षायां लौहित्यमात्रं विधीयत इति गुणविधि-
रेव । अन्वस्तु तादृशलौकिकवाक्यविषयतया नेय इत्यन्ये ।

जीर्णतति । ननु जीर्णतामलवत्ताविशिष्टवासोनिषेधस्य विशेष्य-
वासोनिषेधे ऽप्युपपत्तर्वस्त्राप्राप्तनग्नस्याप्यन्वयः स्यात् केवलजीर्ण-
ताविशिष्टस्य केवलमलवत्ताविशिष्टस्य च वाससो न निषेधः
स्यात् । एकैकनिषेधपरत्वे च वाक्यभेदः स्यात् । तस्मात् क्रत्वर्थ-
तया वाससि प्राप्ते ऽपि पुरुषार्थतया जीर्णतामलवत्ताभावविशिष्ट-
वासो विधानमेतत् । अत एव भट्टपादैः—“स्ववाससा भवितव्य”-
मित्यस्याः श्रुतेर्मूलत्वं “न जीर्णमलवहासाः स्नातकः स्या”दिति
स्मृतौ दर्शितं मूलान्तरकल्पने गौरवात् ।

एतदुक्तं भवति । समासपक्षे नञ् उत्तरपदार्थ-
निषेधार्थः । तत्रैवास्य सामर्थ्यं वाचकत्वं यतः । अस-
मासपक्षे ऽपि समानाधिकरणयोर्विशेषणविशेष्ययोर्मध्ये
विशेषणेनैव नञ् सम्बध्यते तत्रैवास्य सामर्थ्यमन्वय-
योग्यता यतः । तद्विहीभयथापि सङ्केतबलादन्वय-
योग्यताबलाद्वा नञः शब्दपदेन न सम्बन्ध इति ।

अत्राहुः । निषेधकविधायकयोर्मूलमूलिभावानुपपत्तेर्न विधा-
यिका श्रुतिर्निषेधश्रुतौ मूलं, तथात्वे ऽप्युभयाभावविशिष्टवासी-
विधाने ऽर्थादुभयविशिष्टवासोनिषेधः प्रतीयत इत्यभिप्रायेण
ग्रन्थः । असंकीर्णविशिष्टविधিনিषेधोदाहरणं तु “सोमेन यजेत”
“नैकः शून्यगृहे स्वपे” इति ।

समसितेति । खलन्ते संज्ञापूर्वकत्वात् वृद्धेरनित्यत्वे रूपम् । सम-
सितं सम्बद्धं परस्परं समासादिति षिञ्बन्धन इत्यस्य वा रूपम् ।
वाचकत्वमिति । नञ्समस्यमानोत्तरपदार्थेन समऽमन्वेतीतिव्युत्प-
त्तेरिति भावः ॥

असमासपक्षे ऽपीति । “यजति धुये यजामहं करोति नानु-
याजेषु” इतिवद्वामान्वये ऽपि नञोऽसमासः । तत्र च नलोपा-
भावे ऽपि नञ्समानार्थोऽमानोनाः प्रतिषेधवचना” इति कोषा-
दशब्दोऽप्यस्तीति तस्यायं प्रयोगः । न अपदं तु निषेधवाचक-
परम् । समानाधिकरणयोरिति । अत्र च विशेषणविशेष्याभ्यां

स्यादेतत्—श्रूयमाणस्य नञः श्रावणपदेनैवास्तु
सम्बन्धः शब्दनिषेधस्त्वर्थादापद्यत इत्यत आह ।
नापीति । [३१११०] श्रूयमाणोऽर्थी येन विना नोपपद्यत
स तेनाऽऽन्विष्यमाणो ऽर्थादापद्यत इत्युच्यते । न चोप-
पादको विरोधी नाम । स ह्यनुपपादक एवेत्यर्थः ।

विरोधमेव द्योतयति । श्रावणत्वेति । [३११८] ननु
कल्पितेनाप्यधिकरणेन निषेधनिरूपणमुपपद्यते तस्य

स्ववाचकौ शब्दावुपलक्षितौ तथा च भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तयो-
रश्रावणशब्दपदयोरिकार्थाभिधायकयोरित्यर्थः । यदाश्रावणत्व-
शब्दत्वयोरित्यर्थः ; नञ् सम्बन्ध्यते इति तु पदयोरर्थहारक
एव सम्बन्ध इति विवक्षितोच्यते । उभयथापीति । समामा-
समामयोरित्यर्थः । सङ्केतबलादिति । ममासे नञ् उत्तरपदार्था-
न्वग्रस्येव व्युत्पत्तरित्यर्थः । अन्वयेति । अत्र श्रावणत्वविशिष्ट-
पदस्य वाक्यार्थस्य नञन्वयसम्भवे ऽपि स नोक्तः समभिव्याहृतपदा-
र्थान्वये मत्वेव वाक्यार्थान्वय इति व्युत्पत्तेः ॥

नन्वार्थः शब्दनिषेधो न बाधोदाहरणं प्रतिज्ञातार्थ एव बाधा-
सत्त्वादतः किं तन्निषेधेनेत्यत आह । स्यादेतदिति । अशाब्दे ऽप्यर्थे
बाधो भवत्येव अन्यथा स्वार्थानुमाने बाधस्यादोषत्वापत्तौ परा-
र्थानुमानेऽप्यदोषत्वापत्तेरिति भावः । श्रूयमाण इति । वाचनिके
ऽर्थे तात्पर्ये सतीति शेषः । तेन “गच्छ गच्छसि चैकान्ते”त्यत्र

तुच्छत्वात् । तथा च नासत्त्वाधिकरणत्वयोर्विरोध
इत्यत आह । न चेति । [३११३] एवं व्यवस्थितै
वार्त्तिकार्थं घटयति । [३११३] न च श्रावणत्वमिति ।
शब्दश्रोत्रयोः सम्बन्धः शब्दग्रहणोपायभूतः । ननु यदि
सम्बन्धः कथं वार्त्तिककारो वृत्तिरित्याहेत्यत आह ।
वृत्तिरिति । [३११७]

वाचनिके तात्पर्याभावेन तद्विरोधेवागमनं कल्पयति अत्र तु
श्रावणत्वाभावे तात्पर्यमस्येव । यद्वा यत्र केवलः पदार्थो धूमो-
ऽस्तीत्यत्रेव कल्पकस्तत्रेयं रीतिः, “गच्छ गच्छमि चे”दित्यत्र
तु वाक्यार्थ एव कल्पकोऽतो न व्यभिचारः । चशब्दस्वरसाहे-
त्वन्तरमेवेदमकल्पन इति भ्रमं निवारयति । विरोधमेवेति ।
ननु चाभावस्य तुच्छत्वेन प्रकृते किमुपपादितं स्याद्येन तद्वृत्त-
इत्यत आह । नन्विति । अधिकरणज्ञानमात्रस्यैवाभावबुद्धौ हेतु-
त्वादित्यर्थः । उत्तरगुण्योपयोगार्थमाह । एवमेवेति । एतावतार्थ-
गत्या दिङ्मागमते दूषिते ऽप्यग्निमवार्त्तिकार्थस्य प्रकृतयोजनार्थ-
मित्यर्थः । ननु श्रावणत्वं श्रोत्रजन्मज्ञाने ऽवान्तरजातिः प्रत्यक्षै-
वेति तन्निषेधे साध्ये प्रत्यक्षबाधो भवत्येवेत्यत आह । शब्दग्रहणेति ।
समवायोऽत्र परस्य विवक्षित इत्यर्थः ।

प्रायश्चित्तोपदेशादशुचित्वं साक्षादशुचित्वबोधकाभाव एवेति
तमाह । ननु नेति । यद्यपि प्रायश्चित्तोपदेशात् सर्वे प्रत्यवायो

ननु न साक्षाद्दे नरशिरःकपालाशौचं श्रूयते प्रत्युत “रुद्रो ह वा महाव्रतं चचार स एव नरशीर्ष-मुपसन्दधारे”ति विपरीतैव श्रुतिरतः कथमागम-विरोध इत्यत आह । मन्वादिभिरिति । [१११८]

यद्यप्यस्मिन्नर्थे न साक्षाच्छ्रुतिः प्रतीयते तथापि तन्मूला स्मृतिरेव स्फुटतरा प्रमाणम् । रुद्रो ह वेत्यादि छर्थवादमात्रं नरमेधादौ प्राशस्त्वप्रतिपाद-नार्थं न शुचितायां प्रमाणं भवतीत्यर्थः । ननुप-दर्शितमागमं दृष्ट्वापि कुतः पृच्छतीत्यत आह ।

ऽनुमीयत इत्यनुमानबाध एव नागमबाधः स्मृतेरप्यनुमानमेव मूलं न श्रुतिः असम्भवमूलान्तराया एव स्मृतर्वेदमूलकत्वात् । तथापि प्रायश्चित्तविधिर्निषेधागमकल्पने लोकसिद्धेष्टसाधनत्वस्य शाब्दत्वम् अनिष्टसाधनत्वञ्च प्रत्यवायेऽपीति प्रत्यवायस्य शाब्दत्वं यच्च वा प्रत्यवायहेतुत्वमागमिकं तदभिप्रायमेतत् । तथापि श्रुति-विरोधेन स्मृतिर्नाऽऽशौचं बोधयतीत्यत आह । रुद्रोहवेति । न च शौचमेव तेनानुमेयम्—

“कृतानि यानि कर्माणि देवतैर्मुनिभिस्तथा ।

नाचरेत्तानि धर्मात्मा श्रुत्वा चापि न कुत्सयेत्”

इति स्मृतेरिति भावः ॥

ननुपदर्शितमिति । मन्वादिभिरिति शेषः । अत्रेत्यस्योप-

नास्माकमिति । [१११२०] अत्र वस्तुनि शब्देतरप्रमाण-
गोचरे आगमान्तराणामप्राभाष्यादित्यर्थः ।

कुतः पुनरस्य निर्घृणस्य कपालशौचाभिमान इत्यत
आह । अविगीता हीति । [१११२४]

न ह्यागमादेव धर्मादिविनिश्चयोऽपि त्वविगीता-
द्वयवहारादपि, स चास्माकमप्यस्ति । न च वाच्यं
सार्वत्रिको व्यवहारः प्रमाणं यथा कन्यापरिणयनविधौ
पुरन्ध्रीणामाचारः प्रादेशिकस्त्वयमित्याशङ्कोदाहरणं
कृतं दाक्षिणात्यानामिवेति ।

उपहासे बीजमाह । श्रुतिस्मृतीति । [१११२] आङ्गे-
नैवुकादिक्रिया आम्नायमूला अविगीतवेदार्थानुष्ठात-
व्यवहारत्वादग्निहोत्रादिवदिति प्रयोगः ।

ज्ञेयमाह । शब्देतरिति । नास्ति कागमगोचरत्वं निराकरोति ।
प्रागमान्तराणामिति ।

उपहास इति । न च कर्तृविशेषनियमतया प्रत्यवायतद-
भावयोरुत्पन्ननाहवस्थितिरिति वाच्यम् । कापालिकानां विगीता-
चारस्य प्रत्यवायाभावाननुमापकत्वादिति भावः । आङ्गेनैवुका-
दिति । गोमयमयीं देवतां दूर्वादिभिरभ्यर्च्यं ज्ञातित्वकल्पन-
माङ्गेनैवुकामित्येके । मङ्गलवारे दधिमन्यनमित्यन्ये । प्रतिदिनं
तच्छुलमुष्टिं मासमेकं भाण्डे निःक्षिप्य हृतेन तेनापूपमेकं कृत्वा

अथ श्रेयोहेतुतैवास्याः कुतो नावसीयत इत्यत
आह । न खल्विति । [३२।५] यद्यपि शक्यत एवैतदा-
पाततस्तथापि निर्मलत्वशङ्काकलङ्कितत्वेनानुष्ठानपर्य-
न्ततानपायादतो मूलानुमानमेव साधीय इत्यर्थः । न
वेदानुमाने मूलं-लिङ्गमित्यर्थः ।

“किमुक्तं भवति शुचीति” अनेन पुनरुक्ततां
परिहरन्नाह । अपि चेति । [३२।१०]

अथ त्रयीविद्वेषादिति । [३२।१७] न च वाच्यं यावति
विवादस्तावानेवार्थः पक्षः गोमयादेस्तु शुचित्वमुभय-

देवतापूजनमित्यपरे । अविगीतेति । अलौकिकविषयाविगीत-
शिष्टाचारविषयत्वादित्यर्थः ॥

अप्रसक्तनिषेधमाशङ्क्याह । अथेति । वेदमनुमायापि इष्ट-
साधनत्वज्ञानद्वारा प्रवृत्तिर्जननीया तद्वरं लाघवगदिष्टसाधन-
त्वमेवानुमीयतामित्यर्थः । तथापोति । यद्यपि भोजनादाविवा-
दानुमानपरम्परैव मूलं सम्भवति, तथापि तादृशाचारस्य वेद-
बोधितत्वव्याप्तत्वाद्देद एव मूलं कल्पते । सर्गादौ च तादृशा-
चारस्य लिङ्गस्याप्रतीतरिष्टसाधनत्वाननुमिती प्रवृत्त्यनुपपत्तिः ।
न चेश्वरस्य कार्यवशाच्छरीरमधिष्ठितवत आचारस्तदानीं लिङ्गम्,
तदा तदाचारकल्पने मानाभावात् । आचारवचसोर्वचनस्यैव
तद्व्युत्पन्नाचारं विनापि वचनादेवाथ प्रवर्तनीयप्रवृत्त्युपपत्तेरिति

वादिसिद्धमतस्तावदेव दृष्टान्तयिष्यत इति । यावता तस्यापि शुचित्वं नागमप्रामाण्यमनभ्युपगम्य शक्य-
मभ्युपगन्तुमिति । चोदयति । अथेति । [३२१२०]

व्युत्थिताभिसन्धेः प्रश्न इत्यर्थः । अभिसन्धिमाह ।
न खल्विति । [३२१२०] नन्वेकस्मिन्ननुमानद्वयसमावेशो
विरोधश्चास्त्येव तत्कथमभावादित्यत आह । अयमभि-
सन्धिरिति । [३२१२१] न हि पूर्वप्रवृत्तेन यदेव तदेव बाध्यते,
अनियमप्रसङ्गात् । अत उक्तं तद्वलभाविस्वप्रसिद्धार्थं
स्वाश्रयसिद्धार्थं स्वव्यापकसिद्धार्थं च तदपेक्षमित्यर्थः ।

स्वव्यापकसाधकेन बाधितमुदाहरति । यथोक्त-
मिति । [३२१२४] ज्ञानाकारालीके इति द्विवचनम् । धर्मि-

चतुर्थे वक्ष्यामः । मूलशब्दस्य कारणमात्रपरतां निवारयति ।
लिङ्गमिति ॥

पूरणनिवारणीयं दोषमाह । किमुक्तमिति ॥

तस्मापीति । समानन्यायतया ऽत्राप्यागमप्रामाण्यमित्यर्थः ॥

व्युत्थिताभिसन्धिः—विप्रतिपक्षः । स्वसिद्धार्थमिति । किञ्चित्
पूर्वानुमानं स्वस्यैव सिद्धये, किञ्चित्स्वपक्षस्य सिद्धये, किञ्चित्
स्वव्यापारस्य सिद्धये अयिमानुमानेनापेक्षत इत्यर्थः । स्वव्याप-
केति । कृतकत्वस्य व्यापकमनित्यत्वं तस्य साधकं जातिमत्त्वे
सत्यस्मदादिबहिरिन्द्रियथाङ्गत्वं तेनेत्यर्थः । एतच्चोपलक्षणम् ।

साधकेन बाधितमुदाहरति । एवमिति । [१३१२] स्वसाध-
केन बाधितं तु यथैकसन्ततिपतितानि ज्ञानानि एक-
कर्त्तृविरहे ऽपि प्रतिसन्धानयोग्यानि कार्यकारणभावा-
दित्यपि द्रष्टव्यम् । न ह्यत्र कार्यकारणभाव एक-
प्रतिपक्षभावे सिद्धाति । क्व ? तर्ह्यसमावेशो यद-
भिसन्धायाह समावेशाभावादित्यत आह । तस्मा-
दिति । [१३१४] समस्तरूपोपपत्तिः सामर्थ्यम् । समावेश-
पक्षे ऽवश्यमन्तत एकतरस्यान्यतररूपहान्या भवि-
तव्यम् । अन्यथा तदेकं वस्तुभयात्मकमनुभयात्मकं
वा स्यात् । तस्माद्वस्तुतस्तुल्यवलयोर्विरुद्धयोः समा-

क्वचित्साध्यग्राहकेण क्वचिद्गामिग्रहेण च बाध्यते । यथा रस-
चक्षुर्ग्राह्यो बहिरिन्द्रियवेद्यत्वादूपवदित्यत्र चक्षुर्ग्राह्यं रूपादिषु मध्ये
रूपमात्रव्यञ्जकेन्द्रियत्वं तद्ग्राहकमानेन बाधः, पर्वतो निरग्निः
धूमवत्त्वादिति व्याप्तिग्राहकेण बाधः । न तु ज्ञानाकारालीके बहि-
रिति टीकायां बहिःशब्दादि न ज्ञानाकारं न वालीकमित्यर्थः ।
यद्वा विश्वं न तादृशं किं तु बहिः पारमार्थिकमित्यर्थः ।
स्वसाधकेन बाधितत्वसुपपादयति । न ह्यत्रेति । कार्यकारणभावे-
ऽप्येकः प्रतिसन्धातेव नियामक इत्यर्थः ।

अन्यथेति । विश्वव्याप्यत्वे सतीत्यर्थः । उभयात्मकमिति ।
अनित्योऽयं शब्दो यदि नित्यत्वव्याप्यवान् स्यात् नित्यः स्यादित्यु-

वेशो नास्ति, समाविष्टयोस्तु न वास्तवी तुल्यबल-
तेत्यर्थः ।

तत्किमिदानीं सत्प्रतिपक्षता नास्त्येवेत्यत आह ।
न हीति । [३३।५] एवमेतद्वस्तुतः सत्प्रतिपक्षता नास्त्येव,
किं त्वगृह्यमाणविशेषावस्थायां प्रमानुत्पादकत्वे पर-
स्परप्रतिक्षेपेण, अतः स एव दोषत्वेनोपनिबद्धो मुनि-
नेत्यर्थः ।

एतदेव वार्त्तिकमुखेन दर्शयति । कस्मात् पुन-
रिति ॥ [३३।६]

अनुमानयोरुक्तरूपयोरन्वयव्यतिरेकसम्पन्नयोरपि
समावेशदर्शनात् यथाश्रुतवार्त्तिकमसङ्गतमित्यत आह ।
इहेति । [३३।७] अबाधितविषयेण सह प्रत्यक्षादीनामपि
समावेशो नास्ति ततस्तीभ्यो न कश्चिदनुमानस्य विशेष
उक्तः स्यात् अतस्तद्रूपपरिहारिणोपलक्षणम् ।

ननु यथा ऽगृह्यमाणविशेषावस्थायामनुमानयोः

भयात्मकत्वापादनार्थः । अनुभयात्मकं वेति । अनित्योऽयं शब्दो
यद्यनित्यत्वव्याप्यवान् स्यात् अनित्यभिन्नः स्वादित्यापादनार्थः ।
एवमिति । एकत्र धर्मिणि परस्परविरुद्धव्याप्यद्वयसमावेशे वस्तुनो
द्वैरूप्यापन्ना परमार्थतः सत्प्रतिपक्षता नास्त्येव, किं तु विरुद्धार्थ-

सत्प्रतिपक्षत्वं तथा प्रत्यक्षानुमानयोरप्यस्तु, ततः क्व
बाध्यबाधकभावः ? । अथ विशेषेण गृहीते प्रत्यक्षमनु-
मानस्य बाधकमिष्यते ? अनुमानमध्येवमिष्यतां,
तथा च प्ररस्परनिरपेक्षयोरनुमानयोरपि बाध्यबाधक-
भावोऽस्त्वित्याशयवान् चीद्याभिप्रायमाह । प्रत्यक्ष-
मपीति । [३३।१५]

परिहाराभिप्रायमाह । तुल्यबलौ हीति । [३३।१५]
प्रत्यक्षं हि नानुमानस्यान्यथासिद्धानन्यथासिद्धी प्रती-
क्षते, किं तु स्वयमनन्यथासिद्धं सदनुमानमास्कन्दत्येव,

ग्राहकयोरन्यतरत्र व्यामिभङ्गाभङ्गरूपो विशेषः सन्नपि यदा न
गृह्यते तदा तयोः सत्प्रतिपक्षत्वं ज्ञायत इत्यर्थः ॥

उपलक्षणताबीजमाह । अनुमानयोरिति । ननु चाऽबाधित-
त्वमपि कुतो नोपलक्षितमित्यत आह । अबाधितविषयेणेति ।
बाधकत्वप्रयोजकेनान्यथासिद्धादिनित्यर्थः ।

ननूपजीव्यमनुमानमपि बाधकमनुमानस्येव एवेत्यत आह ।
तथा चेति ॥

आस्कन्दत्येवेति । प्रतिबध्नात्येवेत्यर्थः । यथेति । यदि
तज्जन्यमीक्षणं स्यात् तदीक्षणं कापि न स्यादेव द्रव्यान्तरे
तदभावादिति तदपेक्ष्यमद्वैतमपि न स्यादिति तेजस्वीक्षण-
ग्राहकं प्रत्यक्षमनन्यथासिद्धमित्यर्थः । अनौपाधिकतयेति ।

यथोष्णात्स्वर्गाहणोऽनन्यथासिद्धेन प्रत्यक्षेणानुष्वात्वानु-
मानमनौपाधिकतया बाधकज्ञानात् पूर्वमनन्यथासिद्ध-
मप्यास्क्रन्दितम् । तदेतदनयोर्हीनाधिकबलवत्त्वम् ।
अनुमानं तु स्वयमनन्यथासिद्धमपि सत्प्रतिपक्षानु-
मानस्यान्यथासिद्धं प्रतीक्षते । न ह्यनन्यथासिद्धं
तत्तेन बाधितुं शक्यते अविशेषात् । तदेतदनयोस्तुल्य-
बलत्वम् । न चानन्यथासिद्धेनाप्यन्यथासिद्धं बाध्यता-

बाधज्ञानात् पूर्वमिति शेषः । तदनन्तरं तदुद्धीतस्य पक्षेतर-
त्वस्योपाधेः सत्त्वात् । नन्वन्यथासिद्धं परिमाणभेदलिङ्गक-
मनुमानमपि ज्वालैकत्वग्राहिप्रत्यक्षं बाधत एव प्रत्यक्षविरोधे-
नानुमानमेव नोदति । अनुमानविरोधे प्रत्यक्षं भवत्येव सञ्जात-
बाधस्यापि प्रत्यक्षोदयादिति चेत् । न । ज्वालैकत्वग्राहिप्रत्यक्ष-
विरोधेन तद्भेदानुमानानुत्पत्त्यापत्तेः । तत्र प्रत्यक्षमाभासमिति
चेत् । न । अनुमानोत्पत्तेः प्राक् तदनिश्चयात् । ज्वालायां
सामान्याभेदसुखपिण्डमुपजीव्य प्रत्यक्षप्रवृत्तिरिति चेत् । न । तस्य
व्यक्त्यभेदविषयकत्वेनानुव्यवसीयमानत्वात् । मैवम् । अनुमानेन
ज्वालैकत्वग्राहिप्रत्यक्षं न प्रतिबध्यते किं त्वनन्यथासिद्धेन प्रत्यक्ष-
मेवाभासतया ज्ञाप्यते । अनुमानं त्वनन्यथासिद्धप्रत्यक्षविरो-
धेन नोत्पद्यत एवेत्यर्थात् । अनुमानं त्विति । ननु यदा
ज्वालादावनन्यथासिद्धमनुमानं प्रत्यक्षस्यान्यथासिद्धं नापेक्षते

मिति युक्तं, तस्यान्यथासिद्धत्वेनैव दूषितत्वात् । न च यत्र प्रत्यक्षमनन्यथासिद्धं तत्रानुमानेनावश्यमन्यथासिद्धेन भवितव्यम्, उभयोरनन्यथासिद्धौ वस्तु दुस्तरं व्यसनमासादयेत्, ततस्तदपि तेनैव परिभूतं, किं तत्र प्रत्यक्षबाधयेति वाच्यम् । तदन्यथासिद्धेः प्रत्यक्षबाधोत्थाप्यत्वादिति विशेषः । तस्माद्यावत् प्रत्यक्षस्या-

तदानुमानस्यान्यथासिद्धिं प्रतीक्षत इत्यसम्भवि अन्यथानुमाने सति ज्वालैक्यप्रत्यक्षस्यान्यथासिद्धिस्तदन्यथासिद्धौ च तत्सम्भवं इत्यन्योन्याश्रयः । मेवम् । विपक्षबाधकबलेन नानात्वपरिमाणभेदयोर्व्याप्तिसिद्धौ परिमाणभेदप्रत्यक्षस्य पक्षे ऽनन्यथासिद्धावनुमानात् प्रागेव ज्वालैक्यप्रत्यक्षस्याभासत्वनिश्चयादिति भावः ॥

तस्येति । न चान्यथासिद्धत्वे सत्यपि बाधसङ्करो न दोषायेति वाच्यम् । अन्यथासिद्धापजीवनेन बाधस्य प्रवृत्तौ तदन्यथासिद्धेः । न च यत्नेति । न चेति वाच्यमिति योजना । उभयात्मकं वा स्यादिति व्यसनम् । तेनैव-अन्यथासिद्धेनैव । तदन्यथासिद्धेरिति । तेजोमात्रानुष्णत्वे साध्ये अतेजस्वस्योपाधिगम्यत्वादित्यर्थः । न चोष्णस्य जलाद्यवृत्तित्वे परिशीषाद्बाधमनुपजीव्यापि तेजसि सिद्धाघतेजस्वस्य साध्यव्यापकत्वं प्रतीयत इति वाच्यम् । ततस्तेजोवृत्तित्वमात्रसिद्धावपि सकलतेजोवृत्तित्वनिश्चयमन्तरेणातेजस्वोपाधिः साध्यव्यापकत्वाग्रहेण तस्य प्रत्यक्षोपजीवकत्वादिति भावः ।

नन्यथासिद्धत्वं नावधार्यते तावत्कालमेव तत्र निर्णयानुदयात् तत्प्रतिपक्षरूपतां प्रतिरूपयति, उत्तरकालं तु किं वराकमनुमानमित्यर्थः । तदिदमुक्तं प्रत्यक्षमनन्यथासिद्धमिति । [१३११७] उपदर्शितप्रकारादन्येन व्यवस्थापयितुमशक्यमित्यर्थः । अन्यप्रकारव्यवस्थापनं च विषयसङ्कोचमात्रेण न बाधकं विना भ्रान्तत्वेनापि, तथा सत्यतिप्रसङ्गात् ॥

“अथोपमाने”त्यादि चोद्यं सम्भावयति । गोसदृश इति ॥ [१३११८]

ननु नोपमानविरुद्धमिति विप्रतिपत्तिरेव सम्प्रतिपत्तिर्नागरिकलोकसम्प्रदायेनेत्यत आह । न भवती-

नीभयानुदयः-अनुमित्यनुदयः । प्रत्यक्षस्थानन्यथासिद्धिनिश्चयानुदयो वा । विषयसङ्कोचमात्रेणेति । ज्वालाप्रत्यभिज्ञानादौ जातिविषयकत्वं कल्पित इत्यर्थः । यद्यपि प्रत्यभिज्ञानस्य जातिविषयत्वे कथं सङ्कोचः तस्यैकदेशबाधात्मकत्वात्, व्यक्तिविषयत्वं च तस्य जातिविषयत्वव्यवस्थापनम्, तथाप्यभ्युपगमवादीयम् अन्यत्र सङ्कोचसम्भवे ऽप्यौष्ण्यघ्राह्णिणि प्रत्यक्षे न सङ्कोचो नापि बाधकं विना भ्रमत्वमित्याशयः ॥

तदा तथाभूताविति । यद्यपि अप्रत्यक्षागमविरोध एव नोपमानविरोधस्तस्य ताभ्यामनित्यत्वात् । तथाप्यनन्यथासिद्धमप्युप-

१८८ सटीकन्यायवार्त्तिकतत्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ अ. १

त्यनुपज्यते । [३३१२५] चोद्यवार्त्तिकस्यमिति शेषः ।
अनन्यथासिद्धप्रत्यक्षागमसमुत्थापितमुपमानमनुमानेन
यदि बाध्यते सत्प्रतिपक्ष्यते वा तदा तथाभूतौ प्रत्यक्षा-
गमावेवाबाधितौ सत्प्रतिपक्षितौ वा स्यातां तथा च
सति सर्वं समाकुलमापद्येत । तस्मादाथा ताभ्यामनु-
मानमपनुद्यते तथा तदुत्थापितफलशरीरेणोपमानेना-
पीति टीकोपबृंहितस्य वार्त्तिकस्यार्थः ॥

(प्रत्यक्षागमाविरुद्धन्यायोपपादनम् ।)

प्रयोजनस्वरूपिति । [३३१५] भ्रान्तस्याक्षेप इति विव-
रणफलम् । प्रयोजनव्याख्यानाङ्गमिति [३३१५] “वाद-

मानं यद्यनुमानेन बाध्येत तदा तथाभूताविति सत्प्रतिपक्षेत् वा
तदानन्यथासिद्धावुत्पत्त्याह्विप्रत्यक्षनरास्यशौचप्रतिपादकागमावपि
बाधितौ स्याताम् । न चैवं, तथा चोपमानेनापि तथाविधेनानु-
मानस्य बाध एवेत्यर्थः ॥

(प्रत्यक्षागमाविरुद्धन्यायोपपादनम् ।)

भ्रान्तस्येति । “वादजल्पौ स प्रयोजनौ” इत्यत्र तथैव धर्मितया
इति तद्विचार एवायं न प्रयोजनविचार इति भ्रान्तस्येत्यर्थः ।

Iruta, (2nd Edition) Vol. I. Fasc. 1 @ Rs. 1-4	...	Rs. 1	4
Nyāyavārtika, Fasc. 2-6 @ /10/ each	...	3	2
Nyāyācārapaddhatih, Fasc. 1-7 @ /10/ each	...	4	6
Nyāyācārapaddha Vol. I. Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-4. @ /10/ each	...	7	8
Nyāyabhidhikā, Fasc. 1 @ /10/ each	...	0	10
*Nyāyā Kusimāñjali Prakāraṇa Vol. I, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	1	14
Nyāyā Vārtika Tatparya Parīṣudhi, Fasc. 1-2 @ /10/ each	...	1	4
Nyāyasaṅgahā	2	0
Padmāvatī, Fasc. 1-6 @ 2/ each	...	10	0
Prākṛita-Pāṅgalam, Fasc. 1-7 @ /10/ each	...	4	6
Parācāra Smṛti, Vol. I, Fasc. 2-8; Vol. II, Fasc. 1-6; Vol III, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	11	14
Parācāra, Institutes of (English) @ 1/- each	...	1	0
Parikāṃukha Sūtram	...	1	0
Prabandha-cintāmaṇi (English) Fasc. 1-3 @ 1/4/ each	...	3	12
Rasānavaṃ, Fasc. 1-3	...	3	12
Ravisiddhanta Manjari, Fasc. 1	...	0	10
Saldarsana-Samuccaya, Fasc. 1-2 @ /10/ each	...	1	4
Samarāñca Kāha Fasc. 1-5, @ /10/ each	...	3	2
Sāṅkhyā Sūtra Vṛtti, Fasc. 1-4 @ /10/ each	...	2	8
Ditto (English) Fasc. 1-3 @ 1/- each	...	3	0
Six Bōdhist Nyaya Tracts	...	0	10
Srāddha Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
Sūcṛta Sañhita, (Eng) Fasc. 1 @ 1/- each	...	1	0
Suddhikaumudī, Fasc. 1-4 @ /10/ each	...	2	8
Sundarananda Kavyam	...	1	0
Suryya Siddhanta Fasc. 1-2 @ 1-4 each	...	2	8
Syainika Sastra	...	1	0
*Taittreyā Brāhmana, Fasc. 11-25 @ /10/ each	...	9	6
*Taittīyī Sañhita, Fasc. 27-45 @ /10/ each	...	11	14
Tāñḍya Brāhmana, Fasc. 10-19 @ /10/ each	...	6	4
Tantra Vārtika (English) Fasc. 1-10 @ 1/4/ each	...	12	8
*Tattva Cintāmaṇi, Vol I, Fasc 1-9, Vol II, Fasc. 2-10, Vol III, Fasc 1-2, Vol. IV, Fasc. 1, Vol. V, Fasc 1-5, Part IV, Vol II, Fasc. 1-12 @ /10/ each	...	23	12
Tattva Cintāmaṇi Dīdhiti Vivṛiti, Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. I, Fc, 1, @ /10/ each	...	4	6
Tattva Cintāmaṇi Dīdhiti Prakas, Fasc. 1-5. @ /10/ each	...	3	2
Tattvārthadīpāna Sūtram, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	1	14
Tirthacintāmaṇi, Fasc. 1-3, @ /10/ each	...	1	14
Trikāṇḍya-Māṇḍana, Fasc. 1-3 @ /10/ each	...	1	14
Tulāc Satsai, Fasc. 1-5 @ /10/ each	...	3	2
*Upamāna-bhava-prapāñca-kāthā, Fasc. 1-2, 5-13 @ /10/ each	...	6	14
Uvāśagadāsā, (Text and English) Fasc. 1-6 @ 1/- each	...	6	0
Vallāla Carita, Fasc 1 @ /10/	...	0	10
Vārṇa Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
*Vāyu Purāṇa, Vol. I, Fasc. 3-6; Vol. II, Fasc. 1-7, @ /10/ each	...	6	14
Vidhāna Pārijata, Fasc. 1-8 Vol-II Fasc. 1 @ /10/ each	...	5	10
Ditto Vol. II, Fasc. 2-5 @ 1/4/	...	5	0
Vivādaratnākara, Fasc. 1-7 @ /10/ each	...	4	6
Vṛhat Nyayabandh Purāṇa, Fasc. 1-6 @ /10/ each	...	3	12
Yogasāstra Fasc. 1-3	...	3	12
<i>Tibetan Series.</i>			
Amarkosha	...	2	0
Baudhastotrasaṅgraha, Vol. I	...	2	0
A Lower Ladakhi version of Kesarsaga, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Nyayabindu of Dharmakīrti, Fasc. 1	...	1	0
Paśu-Saṃ S'ti Tīñ, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Rtogs brjod dpag khri S'ti (Tib & Sans Avadāna Kalpalatā Vol. I, Fasc. 1-10; Vol. II, Fasc. 1-10 @ 1/- each	...	20	0
Sher-Phyin, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol III, Fasc. 1-6, @ 1/ each	...	14	0
<i>Arabic and Persian Series.</i>			
Āmal-i-Salib, or Shan Jahan Namah	...	2	0
Āl-Muqaddasī (English) Vol. I, Fasc. 1-4 @ 1/- each	...	4	0
Ām-i-Akbarī, Fasc. 1-22 @ 1/8/ each	...	33	0
Ditto (English) Vol II, Fasc. 1-5 Vol. III, Fasc. 1-5, Index to Vol. II, @ 2/- each	...	22	0
Akbarnāmah, with Index, Fasc. 1-37 @ 1/8/ each	...	55	8
Akbarnāmah, English Vol. I, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-7, Vol III, Fasc. 1-2 @ 1/4/ each	...	21	4
Arabic Bibliography, by Dr. A. Sprenger, @ /10/	...	0	10
Conquest of Syria, Fasc. 1-2 @ /10/ each	...	5	10
Catalogue of Arabic Books and Manuscripts, 1-2 @ 1/- each	...	2	0

*The other fasciculi of these works are out of stock and complete copies cannot

Asiatic Society of Bengal, Fasc 1-3 @ 1/ each	Rs. 3	0
Dictionary of Arabic Technical Terms, and Appendix, Fasc. 1-21 @ 1/8/ each	3	8
Furca Nama, of Hashiqi	1	0
Ditto of Zabihast Khan	1	0
Farnang-i-Rashidi, Fasc. 1-14 @ 1/8/ each	1	0
Fihrist-i-Tnai'ur, 'Tnay's list of Shy'ah Books, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Gulriz	2	0
Hadiqat-ul-Haqiqat, (Text & Eng)	2	5
History of Gujarat	5	0
Haft Asnan, History of the Persian Manawi, Fasc. I @ 1/2/ each	0	12
History of the Caliphs, (English) Fasc. 1-6 @ 1/4/ each	7	8
Iqbalnamah-i-Jahangiri, Fasc 1-3 @ 1/0/ each	1	14
Isbah, with Supplement, 51 Fasc. @ 1/- each	51	0
Ma'agiri-Rahimī, Part I, Fasc 1-8 @ 2/ each	6	0
Ma'asir-ul-Umarā, Vol. I, Fasc 1-9, Vol. II, Fasc. 1-9; Vol III, 1 10;		
Index to Vol. I, Fasc. 10-11; Index to Vol. II, Fasc. 10 12;		
Index to Vol. III, Fasc. 11-12 @ 1/ each	35	0
Ditto (Eng) Vol. I, Fasc. 1-2, @ 1/4/ each	2	8
Memoirs of Tahmasp	1	0
Marhamu 'L Ili' E-Mu'Dila Fasc 1-2	2	0
Muntakhabu-t-Tawarikh, Fasc 1-15 @ 1/0/ each	9	6
Ditto (English) Vol. I, Fasc 1-7; Vol II, Fasc. 1-5 and 3 Indexes; Vol III, Fasc 1 @ 1/ each	16	0
Muntakhabu-l-Lubb, Fasc. 1-19 @ 1/0/ each	11	14
Ditto Part 3, Fasc 1-2 @ 1/- each	1	0
Nukhbatu-l-Fikr, Fasc. 1 @ 1/0/	0	10
Nigami's Khiradnamah i-Iskandari, Fasc. 1-2 @ 1/2/ each	1	8
Persian and Turki Divans of Bayran Khan, Khan Khanan	1	0
Qawaniin u-Sayyad of Khuda Yar Khan 'Abbasi, edited in the original		
Persian with English notes by Lieut Col D. C. Phillott	5	0
Riyāsu-s-Salatin, Fasc 1-5 @ 1/0/ each	3	2
Ditto (English) Fasc. 1-5 @ 1/	5	0
Shah Alam Nama	1	14
Tadhkirat-i-Khusrawi-shān	1	0
Tubaqat-i-Nasim, (English), Fasc. 1-14 @ 1/- each	14	0
Ditto Index	1	0
Tarikh-i-Firuz Shahu of Ziyau-d-din Bami Fasc 1-7 @ 10/ each	4	6
Tarikh-i-Firuzshāh, of Shams-i-Sirāi Aif, Fasc 1-6 @ 1/0/ each	3	12
Ten Ancient Arabic Poems, Fasc 1-2 @ 1/8/ each	3	0
The Mabani 'L Lughat: A Grammar of the Turki Language in Persian	1	8
Tuzuk-i-Jahangiri, (Eng) Fasc. 1 @ 1/	7	0
Wasit-Risāli, Fasc 1-5 @ 1/0/ each	3	2
Zafar-Namah, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc 1-8 @ 1/0/ each	10	10

ASIATIC SOCIETY'S PUBLICATIONS.

1. ASIATIC RESEARCHES, Vols. XX @ 10/ each		
2. PROCEEDINGS of the Asiatic Society from 1875 to 1899 (1900 to 1904 are out of stock) @ 8/ per No.	20	0
3. JOURNAL of the Asiatic Society for 1875 (8), 1871 (7), 1872 (8), 1873 (8), 1874 (8), 1875 (7), 1876 (7), 1877 (8), 1878 (8), 1879 (7), 1880 (8), 1881 (7), 1882 (6), 1883 (5), 1884 (6), 1885 (6), 1886 (8), 1887 (7), 1888 (7), 1889 (10), 1890 (11), 1891 (7), 1892 (8), 1893 (11), 1894 (8), 1895 (7), 1896 (8), 1897 (8), 1898 (8), 1899 (8), 1900 (7), 1901 (7), 1902 (9), 1903 (8), 1904 (16), @ 1/8 per No. to Members and @ 2/ per No. to Non-Members		
N. B.—The figures enclosed in brackets give the number of Nos. in each Volume.		
4. Journal and Proceedings, N. S., 1905, to date, (Nos. 1-4 of 1905 are out of stock), @ 1-8 per No. to Members and Rs. 2 per No. to Non-Members.		
5. Memoirs, 1905, to date. Price varies from number to number. Discount of 25% to Members.		
6. Centenary Review of the Researches of the Society from 1784-1883	3	0
7. Catalogue of the Library of the Asiatic Society, Bengal, 1910,	8	0
8. Moore and Hewitson's Descriptions of New Indian Lepidoptera, Parts I-III, with 8 coloured Plates, 4to. @ 6/ each	18	0
9. Kashmiri-Abhidhanta, Parts I & II @ 1/8/	3	0
10. Persian Translation of Haji Baba of Isbahan, by Haji Shaikh Ahmad-i-Kinmasi, and edited with notes by Major D. C. Phillott.	10	0
Notices of Sanskrit Manuscripts, Fasc. 1-34 @ 1/ each	34	0
Nonclassical Sanskrit Literature, by Dr. R. L. Mitra	5	0
N. B.—All Cheques, Money Orders, &c. must be made payable to the "Treasurer Asiatic Society," only.		

IV. B. 73.

54- JUL 1918

BIBLIOTHECA INDICA:
A COLLECTION OF ORIENTAL WORKS
PUBLISHED BY THE ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.
NEW SERIES No. 1364.

न्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः

श्रीमद्दयनाचार्यविरचिता ।

श्रीवर्द्धमानोपाध्यायविरचित-न्यायनिबन्धप्रकाशाभिध-व्याख्यासहिता ।

NYĀYA-VĀRTTIKA-TĀTPARYA-PARISUDDHI

BY UDAYANĀCHĀRYA

With a gloss called Nyāya-nibandha-prakāśa by Vardhamānopādhyāya

EDITED BY

Pandit Vindhyaśvarī Prasād Dvivedin

Librarian Govt. Sanskrit College, Benares.

AND

Pandit Lakshamana Śāstri Drāvida

Professor, Govt. Sanskrit College Calcutta.

FASCICULUS IV.

CALCUTTA :

PRINTED BY UPENDRA NATHA CHAKRAVARTI, AT THE SANSKRIT PRESS,

No. 5, Nandakumar Chawdhury's 2nd Lane.

AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 1 PARK STREET,

1914.

LIST OF BOOKS FOR SALE
AT THE LIBRARY OF THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

No. 1, PARK STREET, CALCUTTA,
AND OBTAINABLE FROM
THE SOCIETY'S AGENTS, MR. BERNARD QUARITCH,
11, GRAFTON STREET, NEW BOND STREET, LONDON, W., AND MR. OTTO
HARRASSOWITZ, BOOKSELLER, LEIPZIG, GERMANY.

* Complete copies of those works marked with an asterisk * cannot be supplied.—some
of the Fasciculi being out of stock.

BIBLIOTHECA INDICA.

Sanskrit Series

Adivaitachintā Kaustubha, Fasc. 1-3 @ /10/ each ...	Rs.	1	14
Aitarēya Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-5, Vol. IV, Fasc. 1-8 @ /10/ each	14	6
Aitereya Lochana.	2	0
Amarkosha, Fasc. 1	2	0
* Aṅg Bhāṣhya, Fasc. 2-5 @ /10/ each	2	8
Anumana Didhiti Prasariṇi, Fasc. 1 @ /10/-	1	4
Aṣṭasāhasrikā Prañāpāramitā, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Atmatattviveka, Fasc. 1.	0	10
Ayavaidyaka, Fasc. 1-5 @ /10/ each	3	2
Avadhana Kalpalatā, (Sansk. and Tibetan) Vol. I, Fasc. 1-10; Vol. II, Fasc. 1-10 @ 1/ each	20	0
Bālam Bhatī, Vol. I, Fasc. 1-2, Vol. II, Fasc. 1 @ /10/ each	1	14
Baudhāyana Śrauta Sūtra, Fasc. 1-3 Vol. II, Fasc. 1-5 @ /10/ each	5	0
Bhāsavṛitty	0	10
Bhāṭṭa Dipikā Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. 2, Fasc. 1, @ /10 each	4	6
Baudhastotrasaṅgraha	2	0
Bṛhaddevatā Fasc. 1-4 @ /10/ each	2	8
Bṛhadharma Purāṇa Fasc. 1-6 @ /10 each	3	12
Bodhicaryāvatāra of Cāntideva, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Cri Cantinatha Charita, Fasc. 1-3	1	14
Qatadnagā, Fasc. 1-2 @ /10/ each	1	4
Catalogue of Sanskrit Books and MSS, Fasc. 1-4 @ 2 each	8	0
Qatāpātha Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1-7, Vol. II, Fasc. 1-5, Vol. III, Fasc. 1-7 Vol. V, Fasc. 1-4 @ /10/ each	14	6
Ditto Vol. VI, Fasc. 1-3 @ 1/1/ each	3	2
Ditto Vol. VII, Fasc. 1-5 @ /10/	3	2
Ditto Vol. IX, Fasc. 1-2	1	4
* Qatāsāhasrikā Prañāpāramitā Part. I, Fasc. 1-17 @ /10/ each	10	10
* Qaturvarga Chintāmaṇi, Vol. II, Fasc. 1-25; Vol. III, Part I, Fasc. 1-8, Part II, Fasc. 1-10 Vol. IV, Fasc. 1-6 @ /10/ each	36	14
Ditto Vol. IV, Fasc. 7-8, @ 1/4/ each	2	8
Ditto Vol. IV, Fasc. 9-10 @ /10/	1	4
* Qloekavartika, (English) Fasc. 1-7 @ 1/4/ each	8	12
* Qrauta Sūtra of Qāṅkhāyana, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-4; Vol. III, Fasc. 1-4; Vol. 4, Fasc. 1 @ /10/ each	10	0
Cri Bhāṣyaṇ, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	14
Dāna Kriyā Kumudī, Fasc. 1-2 @ /10/ each	1	4
Gadadhara Paddhati Kālasā. Vol. I, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	6
Ditto Āchārasārah Vol. II, Fasc. 1-4 @ /10/ each	3	2
Gobhiliya Grihya Sūtra, Vol. I @ /10/ each	3	2
Ditto Vol. II, Fasc. 1-2 @ 1/4/ each	2	8
Ditto (Appendix) Gobhila Pālisista	2	0
Ditto Grihya Saṅgraha	0	10
Haralata	1	14
Karmapradīph, Fasc. I	1	4
Kāla Viveka, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	6
Qāntra, Fasc. 1-6 @ /12/ each	4	4
* Kūrma Purāṇa, Fasc. 1-9 @ /10/ each	4	8
Kirānavālī, Fasc. 1-2 @ /10/ each	5	10
Madana Pārijāta, Fasc. 1-11 @ /10/ each	1	4
Mahābhāṣya-pradīpādyota, Vol. I, Fasc. 1-9; Vol. II, Fasc. 1-12 Vol. III, Fasc. 1-10 @ /10/ each	6	14
Ditto Vol. IV, Fasc. 1 @ /4	19	6
Manajikā Saṅgraha, Fasc. 1-3 @ /10/ each	2	8
Mārkaṇḍeya Purāṇa, (English) Fasc. 1-9 @ 1/- each	1	14
* Mitrāṅśū Darṣana, Fasc. 10-19 @ /10/ each	9	0

जल्पौ सप्रयोजना”विति भाष्ये यद्यपि प्रयोजनमङ्ग-
तया श्रूयते तथाप्यङ्गि प्रत्येतव्यं, तैनायमर्थो भाष्यस्य,
प्रयोजनं तावद्वादजल्पौ व्याप्नोति वितण्डां तु व्याप्नोति
न वेति चिन्व्यत इति विवरणार्थः ।

ननु वादजल्पयोः प्रयोजनवत्त्वसिद्धौ वितण्डाया-
स्तच्चिन्व्येतापि, तयोरेव तु प्रयोजनवत्त्वं केन भाष्येण
प्रतिपाद्यत इत्यत आह । तत्रशब्दार्थमिति । [१४६]
वक्ष्यति हि “पृथगुपदिष्ट उपलक्षणार्थमुपलक्षितेन
व्यवहारस्तत्त्वज्ञानार्थं भविष्यती”ति, स च व्यवहारो
हेत्वाभासिभ्यो हेतोर्विवेचनलक्षणो ऽवान्तरप्रयोजनमपि
असाधारणतयेह तत्रशब्देन भाष्यकारस्य विवक्षित-
मतस्तदेव वार्त्तिककृता व्याख्यातमित्यर्थः ।

ननु तथापि तत्र-न्याये विवेचयितव्ये इति युक्तं

ननु “वादजल्पौ सप्रयोजना”विति भाष्यात्तयोरेव धर्मित्वं विचारे
प्रतीयते तत्कुतो भ्रान्तत्वमाप्तेरित्यत आह । वादजल्प्याविति ।

अङ्ग-विशेषणमङ्गि-विशेषम् । ननु वितण्डायाः प्रयोजनवत्त्व-
विचारे वादजल्पयोः प्रयोजनोपन्यासोऽसङ्गत इत्यत आह ।
नन्विति । तथापि भाष्यकृता तयोस्तत्त्वनिर्णयविजयफलत्वमुक्तं
न न्यायतदाभासविवेचनफलत्वमिति, तदभिधानमसङ्गतमित्यत
आह । भाष्यकार इति शेषः । अवान्तरिति । तत्त्वनिर्णय-

वक्तुं, न हि न्यायाभास एव विवेकप्रधानमित्यत
आह । न्यायाभास इति तु सन्निधानादिति । [३४।६]

तदनेन विचारविषयो विविच्य दर्शितः । परीक्षा-
पूर्वरूपं संशयं दर्शयितुं तत्कारणतया व्याख्यातविप्रति-
पत्तिमाह । प्रतिपत्तेति । [३४।१२] परीक्षायाः प्रयोजन-
माह । तत्र यदीति । [३४।१६] पूर्वपक्षः “तत्र केचि-
दिति । [३४।१८] सिद्धान्तः-परपक्षसाधनेति । [३४।२४]

यद्यपि परपक्षदूषणेनापि प्रयोजनेन वितण्डायाः
प्रयोजनवत्त्वं सिद्धति “यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत्प्रयो-
जन”मिति (१) वचनात् । यदि च परपक्षदूषणमपि
नाधिकुर्यात् तदा वैतण्डिक एव न स्यात्, तथाप्येत-
देव स्वयं क्विञ्चिदप्यनधिगच्छतो न स्यादित्यतः पारि-
शेष्यादपि स्वपक्षसिद्धिमभिसन्दधानस्यैव प्रवृत्तिर्युक्ते-
त्याशयः ।

विजयापेक्षेत्यर्थः । सन्निधानादिति । न्यायतदाभासयोरित्यत्र
न्यायाभामस्यैव सन्निहितत्वादित्यर्थः । विचारस्य पञ्चाङ्गानि
क्रमेण दर्शयति । तदनेनेति ।

अतः पारिशेष्यादपीति । यद्यपि स्वपक्षसिद्धिसुविशय प्रवृत्तौ

ननु नास्थेवासौ वादी यः किञ्चिदपि नाभ्युप-
गच्छेत् अन्ततो नञर्थस्यैवाभ्युपगमात्, तदनभ्युपगमे
तु किञ्चिदपि नाभ्युपगच्छामीत्येतदपि न ब्रूयात्,
तस्मात्किमनेनासदुद्भावनेनेत्यत आह । नास्तिको
हीति । [३०१२७] नास्तिको-माध्यमिकादिः ॥

अनेन हि परपक्षो नाभ्युपगम्यते, न पुनः परपक्ष-
प्रतिषेधोऽभ्युपगम्यत इत्यर्थः । तदिदमुक्तं परपक्षनिषेध-
मात्रप्रयुक्तः प्रवर्त्तत इति । [३०१२८]

तथाहि—नेदं जगदस्ति बाध्यमानत्वात्, नापि
नास्ति प्रतीयमानत्वात् । नापि सदसद्रूपम् विरोधात् ।
नाप्यनुभयरूपं विरोधादेव, प्रतीतेश्चेति ।

वैतण्डिकत्वव्याघातः स्वपक्षसिद्धिपरपक्षदूषणोद्देश्यकथाया जल्प-
त्वात्, तथापि परपक्षो ऽनेन दूषित इति मध्यस्थावगमस्यैव
स्वपक्षस्योद्देश्यत्वमिति भावः । एतच्च प्रमाणाङ्गीकर्तृवैतण्डिक-
साधिकृत्योक्तं, माध्यमिकादीन् प्रत्यये वक्ष्यति ।

ननु परपक्षानभ्युपगमप्रस्तावे प्रमेयमात्रदूषणो-द्भावनमसङ्गत-
मित्यत आह । नन्विति । नास्तिकोऽपि चार्वाकः स्वपक्षं
भूतचैतन्याद्यभ्युपगच्छत्येवेत्यतो विशिनष्टि । माध्यमिकादिरिति ।
किमपि यो न मन्यते स नास्तिक उक्त इत्यर्थः ।

दोषं निरस्त्विति । अनेन हीति । परपक्षनिषेधानभ्युपगमे ऽपि

ननु न हि यदेव प्रत्येति तदेवाभ्युपगच्छति
 तथा सति प्रतिवादिवचनार्थः प्रतीतश्चेदभ्युपगतः
 स्यादिति मतानुज्ञा नियहस्थानम्, अप्रतीतश्चेदज्ञानं
 नियहस्थानमित्यायातमित्यत आह । प्रतिपत्तिरभ्युप-
 गमः । [३५।४] इह विवक्षित इति शेषः । तथाप्यभ्युप-
 गमविषयत्वादेव न पक्षस्तस्य ज्ञाप्यत्वादित्यत आह ।
 यद्यपीति । [३५।४] तन्नान्तरीयकत्वादिति । [३५।४] अभ्यु-
 पगमनान्तरीयकत्वात् ज्ञाप्यतायाः पक्षशब्देन सिद्धा-

तद्वावहारस्तज्ज्ञानमात्रात्, ज्ञानव्यवहारोऽपि तज्ज्ञानमात्रा-
 दिति, न किञ्चिदपि भवेनाभ्युपगम्यत इत्यर्थः ॥

सामान्यस्य विशेषपरत्वे हेतुमाह । ननु न हीति ।

मतानुज्ञेति । यद्यपि परस्यानिष्टभ्रमेणैष्टापादनं मतानुज्ञा
 न परपक्षाभ्युपगममात्रम् अन्यथा मित्रसाधनमपि मतानुज्ञैव
 स्यात् । तथापि स्वसाधने परेण यन्मतं दूषणमुक्त्वावितं तस्य या-
 ऽनुज्ञा स्वीकारः तथा हेतुभूतया यन्निग्रहस्थानं विरोधः स एव दूष-
 णमित्यर्थः । प्रतिपत्त्यभ्युपगमशब्दयोः पर्यायत्वभ्रमं निवारयति ।
 इहेति । सामान्यशब्दोऽत्र विशेषपरतयोक्त इति भावः ।

ननु ज्ञाप्यस्यैव पक्षत्वे प्रकृते किं दूषणमित्यत आह ।
 तथापीति । तच्छब्देन ज्ञाप्यपरामर्शभ्रमं निराकरोति । तन्ना-
 न्तरीयकत्वादिति । तथापि पक्षशब्देन कथं धतुवर्गं इत्यत आह ।

न्तोऽत्र विवक्षित इत्यर्थः । असिद्धविरुद्धत्वादिदोषो
वाद्युक्तसाधनविषय इति शेषः ।

(वादजल्पवितण्डानां सप्रयोजनत्वकथनम् ।)

अदृष्टान्तस्यापि साधनविकलादेः प्रत्यक्षविषयत्वा-
दित्यतिव्याप्तिः आगमादिविषयस्यापि व्याप्तिग्रहण-

पक्षशब्देनेति । अभ्युपगमविषय इत्यर्थः । वैतण्डिकवाक्यस्यैवा-
सिद्धत्वादिदोषोऽर्थ इति भ्रमवारणायाह ! वाद्युक्तेति ॥

(वादजल्पवितण्डानां सप्रयोजनत्वकथनम् ।)

ननु चादृष्टान्तत्वमसिद्धं तस्य केवलान्वयित्वादित्यत आह ।
साधनविकलादेरिति । ननु तादृशस्यापि क्वचिददृष्टान्तत्वमेवेति
नातिव्याप्तिः दृष्टान्तमात्रस्यैव वाऽत्र लक्ष्यत्वात्, नाप्यव्याप्तिराग-
मादिविषयस्यापि धर्मादेः सर्वज्ञज्ञानगोचरत्वात्, न च प्रवृत्ति-
निमित्तनिर्वचनमिदं यो दृष्टान्तः स एवं, न तु य एवं स
दृष्टान्त इत्यभिधानात् । मैवम् । यदि प्रत्यक्षविषयत्वमेव
दृष्टान्तत्वं तदा साधनविकलत्वादिग्रहेऽपि तद्व्यवहारः स्यात् तद-
ग्रहे दृष्टान्तस्यापि तद्व्यवहारानापत्तिश्च । किं च विषयत्वस्यैव
लक्षणत्वसम्भवे प्रत्यक्षेति व्यर्थं स्यात् । दृष्टान्तत्वस्य केवलान्वयि-
त्वेन तत्र लक्षणानुपयोगश्चेत्याशयात् । आगमादीति । अदृष्टादे-

गोचरस्य दृष्टान्तत्वादित्यव्याप्तिः । ननु तथाप्यतिव्याप्तिरेवेत्यत आह । अत्र चेति । [३६।२६]

सम्बन्धवार्त्तिकं विवेचयति । यत्तेषु तेष्विति । [३६।२७]

अथ लक्षणसूत्रव्याघात एव कस्मान्न भवति यावता तदपि प्रत्यक्षाप्रत्यक्षसाधारणमित्यत आह । न तूदाहरणेति । [३६।२८] साधारणं विशेषविषयतयापि शक्यं व्याख्यातुमित्यर्थः ॥

तत्किमिदानीं भाष्यमलग्नकमेवेत्यत आह । तस्मादिति । [३६।२९] ननु अनुमानात्को ऽपरो न्यायो येनानुमानाश्रयतामुक्त्वापि न्यायाश्रयतां दृष्टान्तस्य पृथगाह भाष्यकारः, वार्त्तिककारोऽपि तथैवानुमन्यत इत्यत आह । न्यायस्य पञ्चावयवात्मकस्येति । [३६।३०] तथाप्याश्रयत्वं संयोगसमवायाभ्यां दृष्टान्तस्य न घटते वाक्यस्याऽऽकाशाश्रयत्वादित्यत उक्तं मूलमिति । [३६।३१] तथाप्यनुमानाश्रयत्वं दृष्टान्तस्यासङ्गतं लिङ्गस्य पञ्चाश्रयत्वात् ज्ञानस्य चाऽऽत्माश्रयत्वात्, अत उक्तमनुमान-

रपि दृष्टान्तत्वादित्यर्थः । य एवं स दृष्टान्त इति पक्षे दोषमाह । नन्विति । सुखार्थत्वागि निमित्तमाह । तथापीति । अनुमाननिमित्तत्वमाहेतीति ।

निमित्तत्वमाहेति । “पूर्वं प्रत्यक्षदृष्ट”मिति यथाश्रुतं
ब्रह्माकुलयतीत्यत उक्तं दृष्टान्तेति । [३६।६]

एवं च सत्यनुमाननिमित्तत्वात्प्रक्षस्यापि पृथक्
विधानं स्यादिति न चोदां, सिद्धान्ताभिधानेनैव गतार्थ-
त्वादिति । ननु शब्दे दृष्टान्तापेक्षा नास्त्येव “अग्नि-
ष्टोमेन यजेत स्वर्गकाम” इत्यादौ तमन्तरेणैव वाक्यार्थ-
प्रतीतेः इत्यत आह । सम्बन्धग्रहणविषय इति । [३६।१०]
सम्बन्धग्रहणविषयतामात्रेण दृष्टान्तत्वं विवक्षित्वेद-
मुक्तं, न पुनर्व्याप्तिलक्षणसम्बन्धविशेषग्रहणविषयतये-

ननु लिङ्गपरामर्शस्यानुमितेर्वा न दृष्टान्तजन्यत्वमिति व्याप्ति-
याहकत्वेन दृष्टान्तस्यानुमितिजनकत्वं वाच्यम् । तच्चायुक्तम् ।
अनागतस्यापि दृष्टान्तत्वात् । उदाहरणवाक्यादेव व्याप्तिग्रह-
सम्भवे दृष्टान्तानुपयोगाच्च । न च दृष्टान्तज्ञानस्य तन्नमित्तत्वं
शब्दोपदर्शितव्याप्तौ तदसम्भवात् ।

अत्राहुः । अनुमित्यनुकूलव्यापकताज्ञानस्य साध्यसाधनसा-
मानाधिकरण्याधिष्ठानज्ञानजन्यत्वम् उदाहरणवाक्यात् परार्था-
नुमाने तत्सम्भवेऽपि स्वार्थानुमाने तदसम्भव इति तद्वारा दृष्टान्त-
ज्ञानस्वोपयोगः । यद्वा प्रत्यक्षेण व्याप्तौ गृह्यमाणयां दृष्टान्त-
ज्ञाने सत्येव व्याप्तिर्गृह्यते । सामान्यशब्दस्य विशेषपरत्वव्याख्याने
हेतुमाह । पूर्वं प्रत्यक्षदृष्टमितीति । सिद्धान्ताभिधानेनेति ।

त्वभिप्रायः । यत्तु तद्व्यामाख्ये तद्विषयगोचरानुमाना-
भिप्रायेण दृष्टान्तापेक्षा आगमस्याप्यस्तीति कैश्चि-
द्वास्यातं तत्पूर्वं ज्ञात्वाऽर्थं परस्मा आचष्ट इति वदता
वार्त्तिककृतैवापास्तम्, अतस्तदुपेक्षितवानिति ॥

(इति दृष्टान्तनिरूपणम् ।)

ननु दृष्टान्तोऽपि सिद्धान्ताभिधानेनैव प्राप्त इति सोऽपि न वाच्यः ।
न च धर्मिलाभे ऽपि लक्षणात्लाभ इति वाच्यम् । पक्षस्यापि लक्षणा-
लाभात् । न च प्रतिज्ञोपनयननिगमनलक्षणैरर्थतस्तल्लक्षणं प्राप्त-
मिति वाच्यम् । उदाहरणलक्षणेन दृष्टान्तलक्षणस्याप्यादिप-
लभ्यत्वान् । अत्र पक्षस्यानुमान एवोपयोगो दृष्टान्तस्य तु माना-
न्तरे ऽपीति कथनाय पृथगभिधानं दृष्टान्तस्य तु तत एव शब्द-
मूलकतापि दर्शितेत्येके । उक्ते प्रयोजनानुसरणं न तु प्रयोजन-
मस्तीत्येवाभिधानमतिप्रसङ्गादित्यन्ये । पक्षत्वस्याव्यतिरेकितया
लक्षणाभाव इत्यपरे ।

तत्पूर्वमिति । शब्दप्रामाण्यानुमाने दृष्टान्तापेक्षायां शब्दे
किमायातमित्यपि भावः ।

(इति दृष्टान्तनिरूपणम् ।)

..अत्रार्थाभ्युपगमयोर्गुणप्रधानभावस्य विवक्षातन्व-
त्वादर्थ्याभ्युपगमोऽभ्युपगम्यमानो वाऽर्थः सिद्धान्तस्तेन
सूत्रभाष्यवार्तिकटीकासु मिथो न विरोधः । इदमित्य-
भूतशब्दयोर्विशेषणविशेष्यभावभ्रमं निवारयति । इद-
मितीति । [३६।१५] न तु पुरुषविशेषे व्यवस्थापय-
तीति । [३६।२०] व्यवस्थाशब्दे न पुरुषविशेषाभ्यु-
पगमनियममाह, किं तर्ह्यनभ्युपगमसमुच्चयं निरा-
कुर्वन् स्वरूपनियममित्यर्थः । ननु वादादिप्रवृत्त्यर्थं
प्रतितन्वसिद्धान्त एवोपयुज्यते तत् किमपरैरित्यत

अर्थ्याभ्युपगम इति । ननु वस्तुनि विकल्पाभाव एकस्य विरुद्ध-
हयानात्मकत्वात् । अर्थस्याभ्युपगमानियतत्वादभ्युपगमस्य चार्थनि-
यतत्वादभ्युपगमेनार्थोऽपि लभ्यत इत्यभ्युपगमस्यैव सिद्धान्तत्वाच्च ।
मैवम् । अभ्युपगमस्याप्यर्थनिरूप्यत्वाद्दिग्निगमकाभावात् हयोरपि
तुल्यत्वाद्वाच्यतया सिद्धान्तपदं नानार्थम् । सूत्रं-सिद्धान्तलक्षण-
सूत्रम्, अत्र तथा सूत्राभावात् । ननु पुरुषविशेषेऽभ्युपगमव्यव-
स्थितिः किमभ्युपगमव्यवस्थितिरेव न भवति येन न पुरुषविशेषे
व्यवस्थापयतीत्युक्तमित्यत आह । व्यवस्थाशब्द इति । स्वरूपनिय-
ममिति । इदमन्वेषेत्येवभूतमेवेत्यर्थः । ननु वादादिप्रवृत्त्यर्थं
सिद्धान्त इत्युक्तं प्रतितन्वादिसिद्धान्तप्रवृत्त्यर्थं सर्वतन्वसिद्धान्त
इति विरुद्धमित्यत आह । ननु वादादीति । नन्वेकसिद्धान्तप्रि-

आह । तत्रेति । [३६।२६] ननु यत एव सर्वतन्त्र-
सिद्धान्तो न विप्रतिपत्तिविषयः अत एव न वादादि-
प्रवृत्तिहेतुरित्यत आह । तथा हीति । [३६।२७]

अद्यपि स्वरूपेण सर्वतन्त्रसिद्धान्तो न वादादि-
प्रवृत्त्यङ्गं तथापि प्रतितन्त्रादिसिद्धान्तोत्थापनद्वारा
न्यायाश्रयतया चोपयुज्येत इत्यर्थः । एतेनैव प्रतितन्त्र-
सिद्धान्तप्रयोजनं क्लृप्तः प्रकटीकृतम् । किमाश्रयश्च
न्यायः स्यादसति सर्वतन्त्रसिद्धान्त इति शेषः ।
अधिकरणसिद्धान्तप्रयोजनमाह । तथेति । [३६।२८]
साध्यसामान्यव्याप्तं साधनसामान्यमिति साधन-
विशेषात्साध्यविशेषः कथं गम्येतेति योजना ।

अयमर्थः अधिकरणसिद्धान्तेन हि फलेन विषयेण
नाऽपक्षधर्मता फलवती विषयवती वा स्यात् तदभावे

ग्रहे ऽपि वेद्याकरणानामिव पुरुषशक्तिनिरूपणार्थमपि कथा भव-
त्येव । मैवम् । इयोरिकसिद्धान्तपरिग्रहे कथालक्षणाभावेन तात्-
कालिकविरुद्धार्थाभिधानस्य तत्रापि सत्त्वात् ॥

एतेनेति । सिद्धान्तस्य न्यायाश्रयत्वव्युत्पादनेनेत्यर्थः । ननु
सर्वतन्त्रसिद्धान्तप्रयोजने वक्तव्ये तस्मिन्स्य धर्मिणः प्रयोजनाभि-
धानमयुक्तमित्यत आह । असतीति । सर्वतन्त्रसिद्धान्तधर्मिप्रयो-

तु सा निष्फला निर्विषया वा, तथा च व्याप्तिः सामान्यविषया सती केवला सामान्यमात्रमुपनीय कथं पक्षे व्यवस्थापयेत् । अव्यवस्थाप्य च कथं कृतार्था स्यात् तथा चानुमानमात्रमुच्छिद्येत । एवं च क्व न्यराः क्व वादादय इति । तस्मादधिकरणसिद्धान्तोऽपि पक्ष-

जनाभिधानेन तस्मादधिकस्य तस्यैव प्रयोजनमुक्तमित्यर्थः । ननु सर्वतन्त्रसिद्धान्तसिद्धो धर्मो यदि न स्यात् तदा किमाश्रयो न्यायः स्यादिति पूर्वानुपपक्षेणैवोपपत्तौ शेषो न युक्तः अन्यथा कथं चेत्यादिपूर्वफक्त्रिकायामपि शेषो देयः स्यात् । मैवम् । अनुवृत्तेरुपस्थिताध्याहाररूपतयाऽध्याहारसामान्यविवक्षया शेषपदेनाध्याहाराभिधानात् साधनविशेषात् पक्षवृत्तेः साध्यविशेषः पक्षवृत्तिरित्यर्थः । फलेन अनुमितिरूपेणेत्यर्थः । विषयेण साध्यरूपेणेत्यर्थः । ध्यातपक्षधर्मादि लिङ्गात्प्रसिद्धबाधसहकृतादनुमितिर्भवन्ती यावत् पक्षतावच्छेदकसमानाधिकरणमप्रसिद्धं साध्यं यदि विषयो कुर्यात् तदा अनुमितिसामग्रीवापर्यवसन्ना सती निष्फला निर्विषया चानुमितिः स्वात्यक्षसाध्यसंसर्गसमानसंविक्तंवेद्यार्थस्यैवाधिकरणसिद्धान्तत्वादिति भावः ।

तथा चेति । व्यक्तिसाधकानुमानमात्रमित्यर्थः । गोत्वादिसाधकानुमानेषु पक्षधर्मताबललभ्यविशेषाभावादधिकरणसिद्धान्तसिद्धसाध्यविशेषसिद्धरा व्याप्तेरपि फलवत्त्वमुपसंहरन्नाह । तस्मादिति ।

(इति सिद्धान्तनिरूपणम् ।)

३०० सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ आ. १
 धर्मताफलविषयतया ऽवश्यं व्युत्पादनीयो येन व्याप्ति-
 रपि तत्सहाया सती फलवती स्यादिति ॥

(सिद्धान्तनिरूपणम् ।)

मुख्यमर्थं गृहीत्वा शङ्कते । नन्विति । [३७४]
 भक्त्या च वृत्त्या परिहरति । अवयवा इवेति । [३७५]

नन्वत्रावयवशब्दो न द्रव्यसमवायिकारणवचनः, किन्तु समु-
 दायिवचन इति पञ्चावयवसमुदाये प्रत्येकमस्यैव समुदायित्वमिति
 शङ्कवानुपपन्नेत्यत्र आह । मुख्यमिति । समुदायित्वं न तावदेक-
 कार्यारम्भकत्वं वास्यादावेककार्याभावात् संयोगानां बहुत्वात् ।
 बहुत्वसंख्यायाश्चैकत्वे ऽपि तत्कार्यसन्देहे ऽपि समुदायित्वनिश्च-
 यात् । नाप्येकधर्मवत्त्वम् एकत्रापि घटे एकरूपवत्त्वेन समुदायि-
 व्यवहारापत्तेः । नाप्यनेकवृत्त्येकधर्मवत्त्व घटत्वात्मकतादृशैकधर्म-
 वत्येकघटे तद्व्यवहारापत्तेः । न चापरघटापिन्नयैकघटे ऽपि तद्व्यव-
 हारो भवत्येवेति वाच्यम् । तत्र समुदायिव्यवहारे ऽप्यवयवा-
 वयविव्यवहाराभावात् । तस्मान्न समुदायित्वमेवावयवत्वमपि तु
 द्रव्यसमवायिकारणत्वं द्रव्यसमवायित्वं वा अवयवपदस्य मुख्यो-
 ऽर्थ इति तदादाय शङ्केत्यर्थः । टीकायां गगनगुणा इति
 गगनपदं स्वरूपमात्रकथनपरं प्रकृते गुणत्वस्यैव सामर्थ्यात् । नन्व-
 वयवा इत्यनेनापि प्रतिज्ञादिष्ववयवपदस्य न मुख्यार्थत्वमुपपा-
 दितमित्यत्र आह । भक्त्येति । तात्पर्यं हि वृत्तिमात्रनिर्वाह्यं भक्ति-

भक्तिमाह । यथा हीति । [३७।७] क्रियोदाहरणं सोमे-
नेति, सोमपदस्य कर्मनामधेयत्वात् । धात्वर्थमात्र-

रपि वृत्तिर्भवत्येवेति तयैव तद्विर्वाह—इति भावः । एतावतैव
दूषणे निरस्ते किं यथा हीत्यादिनेत्यत आह ।

भक्तिमिति । उभाभ्यामुख्यगौणोभ्याम्भज्यत इति भक्ति-
गौणी वृत्तिः । सा च सुख्यामुख्यसाधारणधर्मं विना न स्यादिति
तत्कथनमित्यर्थः । सोमपदस्येति । कर्म यागादिरूपक्रिया यथो-
द्भिदा यजेतेत्यत्रोद्भिदपदं यागविशेषस्य नाम, तथा सोमपद-
मपीति याग एवात्र विधीयत इति प्राधान्येन क्रियैव वाक्यार्थ
इत्यर्थः ।

ननु सोमपदं लताविशेषस्य वाचकं न तु यागरूपक्रियावाचकं
तथाहि—“ज्योतिष्टोमेन यजेत स्वर्गकाम” इत्यनेनाधिकारसम्बन्ध-
बोधने यागस्वरूपप्रतीतावप्युद्देश्यविशेषस्य नियोगसाधनीभूतभाव-
नाविषययागरूपस्यानुपस्थितेन सोमगुणविधिः अत एव विशेषो-
पस्थितौ वाक्यमिदापत्तिः यागसोमयोः प्रत्येकं विधानादिति
सोमेन यज्यर्थेन च प्रत्ययार्थो नियोगसाधनीभूत भावन विशिष्यत
एव, विशिष्टविधिरेवायं, सोमस्य तु क्रियाद्वारा भावनान्वय इति
करणत्वं तस्माद्विशिष्टविधावपि करणस्योपसर्जनत्वात् क्रिया-
प्राधान्यं न तु सोमरूपक्रियाविधानात् ।

अथाहुः । विशिष्टविधौ गौरवात् प्रत्येकविधौ वाक्यमिदादुद्भिदा
यजेतेतिवत् सोमपदस्य कर्मनामधेयत्वेनैवान्वयः । न च सोमस्य

विवक्षया तु कारकपदात् पृथगभिधानम् । वस्तुतस्तु
सोमस्यापि कारकत्वमेव, गोदोहनेनेति कारको-
दाहरणं प्रणयनस्य वाक्यान्तरप्राप्तत्वात् । प्रातिपदि-

स्वर्गसाधनत्वात् करणत्वमिति न कारकोदाहरणाद्भेद इत्यत
आह । धात्वर्थेति । तेन कारकपदं धात्वर्थातिरिक्तकारकपर-
मित्यर्थः । यद्यपि सोमपदं न धातुस्तथापि सोमार्थवाचकयजि-
पदस्य धातुत्वमिति भावः ।

प्रणयनस्येति । “चमसेनापः प्रणये”दिनि वाक्यान्तरेणापं
प्रणयनं प्राप्तमित्यर्थः । नन्वत्रापि क्रियैव वाक्यार्थः गोदोहनस्य
सिद्धत्वेनाविधेयत्वात् । प्रणयनोपरागेण तद्विधिरिति चेत् । विभाग-
स्तर्हि विधीयते स च क्रियाविशेष एव गुणोपधानयोग्यः । अपि
च न विधेयतया वाक्यार्थत्वमपि तु विशिष्यतया, अन्यथा सर्वत्रानु-
षादे वाक्यार्थान्नाभापत्तेः । मैवम् । सामान्यतः प्रणयनक्रिया-
विशेषस्यापि प्राप्तत्वात् । तथा च विशेषकापेक्षायां लोकसिद्ध एव
गोदोहने तस्माधनत्वविधिर्लाघवात् । विधेयत्वे च विशेषत्वस्वै-
षोक्तत्वात् । यत्रापि गुणविधिर्दध्ना जुहोतीत्यादौ तत्रापि प्राप्तस्य
होमस्य किं साधनमित्यपेक्षायां । होमसाधनत्वेन दध्नी विशिष्य-
त्वात् । अन्यथा विशिष्टविधिसाङ्ग्यार्थापत्तेः । विनिगमकाभावात् ।
सर्वेषामेव विशेषणत्वं विशेषणत्वं च क्रिया वेत्यादिना च तात्पर्य-
विषयोऽभिहितः विशिष्यनानात्वेऽपि न वाक्यभेदः एकस्मिन्नेव
तात्पर्यादित्यन्ये । प्रातिपदिकेति ।

कार्थीदाहरणं यस्येति, ब्राह्मणशब्दस्यार्थवतो ऽधातुप्रत्ययरूपत्वात् । तथापि न समूहो व्युत्पादित इत्यत आह । तदनेनेति ।

ननु विशेषप्रत्ययहेतवो ऽवाक्यभूता अपि सन्तीति अनेनाभिप्रायेण पृच्छति । क इति [३६।१७] प्रत्ययस्य

ननु भावनेव सर्वत्र वाक्यार्थः आख्यातजनयितव्ये ज्ञाने पदान्तराणां जनकत्व न तु स्वातन्त्र्येण, तथैव व्युत्पत्तेः । यदाहुः “यत्रान्यत्क्रियापदं न श्रूयते तत्रास्तिर्भवन्तीपरः प्रयोक्तव्य” इति । मैवम् । काञ्चनं त्रिभुवनतिलको राजित्यादौ वाक्यार्थबुद्धेः प्रत्यक्षसिद्धत्वाद्वाप्युत्तरेसिद्धेः क्रियाध्याहारे च मानाभावात् । अभिधानाभिधेयापर्यवसानात् तदभावेऽप्यध्याहारे वाक्यापरिसमाप्तिप्रसङ्गात् । श्रुतान्वयस्य निराकाङ्क्षत्वेनाक्षेपस्याभावात् अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । न च कार्यपराणामन्विते शक्तिकल्पनात्तथात्वमिति वाच्यम् । अन्वितमात्रशक्त्येवोपपत्तौ कार्येऽपि शक्त्यभावात् । कार्यान्वितबुद्धेश्च कार्यवाचकलिङ्गादिपदसमभिव्याहारेणाप्युपपत्तेरन्यलभ्यत्वात् । न च प्रवृत्तिहेतुतया तस्मिन्नेवोपस्थिते तद्दानस्यानुचितत्वात्तत्रैव शक्तिरिति वाच्यम् । एवं प्रवृत्तिविशेषहेतुत्वेनोपस्थिते घटानयनकार्येतावुदाविव शक्तिकल्पनापत्तेः । प्रवृत्तिसामान्यस्य तद्विशेषं विनाऽनुपस्थितेः । अन्यलभ्यत्वात्तु तत्त्यागः प्रकृतेऽपि समान इत्यादि विस्तरो वक्ष्यते । प्रश्नपरत्वव्याख्यानबीजं लक्षणे ऽनुपपत्तिमाह । नन्विति । प्रत्यय इत्यस्य प्रत्ययमान

प्राधान्यं निराकुर्वन्नैव प्रत्ययपदोपादानप्रयोजनमाह ।
न च तदिति । [३७१८] विशेषणासिद्धिं परिहरन्नाह ।
प्रतीतिश्चेति । [३६१२०]

अथानुभव एव कस्मान्न भवति न ह्यन्यपदं नानु-
भूयत एव तथा सति स्मर्येतापि कथमित्यत आह । न
हीति । [३६१२२] तथाप्येवभूतस्यापि पदस्य स्मृतिरनु-
भूतिमन्तरेण न स्यादित्यत आह । सम्भवन्ति त्विति ।

इति व्याख्याने हेतुमाह । प्रत्ययस्येति । पदानि प्रतीयमानानि
वाक्यार्थबुद्धौ कारणानीत्येवं व्याख्यातमित्यर्थः । प्रत्ययपदेति ।
प्रत्ययपदेन विना प्रतीयमानत्वं पदानां न लभ्यत इति प्रत्ययपदं
न व्यर्थमिति भावः । प्रतीत्युपपादनोपयोगमाह । विशेषयेति ।
प्रतीतिं विना प्रतीयमानत्वस्य विशेषणस्यासिद्धिरित्यर्थः ॥

अप्रसक्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । अथेति । अनुभव एवेति । तेनाग्रे
स्मृत्यनुभवसमुच्चयः प्रतीत्यङ्गमिति शङ्का निरवकाशेति भावः ।
स्वकार्यसंस्कारविरोधिनीनामित्यत्र टीकायां बहुधा स्मृतेशु पटुतर-
स्मरणदर्शनात् स्मृत्यादिसंस्कारो जन्यते तेन स्मृतिर्नाशयत इति
तात्पर्यम् । अन्यत्र तु स्मृतरुत्तरस्मृतिरेव नाशिकेति मन्तव्यम् ॥

ननु क्रमेणानुभूतेषु वर्णेषु क्रमेणैव स्मृतिर्न त्वेकदा, न चैकस्य
स्मृत्यनुभवरूपत्वं शङ्कास्पदं, स्मृतित्वानुभूतित्वयोर्विहृद्दजात्यो-
रैकत्राऽसमावेशादित्यत आह । कारणसमुच्चयेति । कारणयोः

अस्तु तर्हि तदनुभव एव प्रतीत्यङ्गमित्यत आह ।
 न चैत इति । [३७१२३] तदनेनानुभव एवार्थप्रतीत्यङ्ग-
 मिति निरस्तम् । अनुभवमृत्तिसमुच्चयं निराकरोति ।
 न च पूर्व्वेति । [३७१२३] स्मृत्यनुभवयोस्तु स्यात्सहभाव
 इत्यनुषङ्गनीयम् । एतच्च वर्णानुभवान्तरालमृत्यु-
 पगमेन द्रष्टव्यम् । यदि तु वर्णानां निरन्तरोत्पाद-
 वर्ता निरन्तरा एवानुभवास्तदा विनश्यदविनश्यदवस्थ-
 योरुपाख्यान्थानुभवयोरिव सहभावः शङ्कनीयो निरा-
 करणीयश्चोक्तयुक्त्याऽतो न पृथगाशङ्कितष्टीकाकृता ।
 कारणसमुच्चयवशाद्विषयसमुच्चयवतः प्रत्ययस्वरूपसमु-
 च्चयं परस्वीकृतं शङ्कते । न च पूर्व्वेति । [३७१२५]
 निराकरोति । सम्बन्धेति ॥ [३७१२८]

श्रोत्रसंस्कारयोः समुच्चयात् । विषयसमुच्चयवतः—सदसद्वर्णविषय-
 वतः, प्रत्ययस्य स्वरूपसमुच्चयः स्मृत्यनुभवरूपत्वं परेण शङ्कितमि-
 त्यर्थः । सम्बन्धसंवेदनेत्यत्र टीकायां सम्बन्धसंवेदनं—सङ्केतानुभवः ।
 यदा विचित्रप्रत्ययात् संस्कारोत्पादस्तदैव सङ्केतविषयसंस्कार-
 स्वीचीधस्ततो यदैव सङ्केतस्मृतिस्तदैव स्वजनितसंस्कारेण विचित्र-
 प्रत्ययनाशात् तदुत्तरक्षणे पदाग्रस्मृतिर्न स्यात् विचित्रप्रत्ययस्य
 नष्टत्वादित्यर्थः । नन्विदमयुक्तं संस्कारे जन्यधर्माभावाद्विचित्र-

यद्यपि सहकारिलाभादपरः संस्कारस्योद्बोधो नाम
नास्ति, तथापि नयः कश्चित्प्रत्ययः सहकारी सर्व-
संस्कारोद्बोधे सर्वस्मृतिप्रसङ्गात्, नापि सङ्केतविशेष-
स्मरणे पदैकदेशवर्णानुभवस्तत्संस्कारस्य सहकारी,
तथा सत्यतिप्रसङ्गात् । तस्मात्पदत्वेन प्रतिसम्बन्धमेव
समयस्मृतिहेतुसंस्कारसहकारीत्युपगन्तव्यं, तथाचैक
प्रघटकेनापि विचित्रज्ञानेन विषयीकृता वर्णाः

प्रत्ययरूपसहकारिलाभ एवोद्बोध इति तज्जन्यसंस्कारकाल एव
सङ्केतस्मृतिस्तत्काले च विनश्यदवस्थो विचित्रप्रत्ययोऽस्त्येवेति स
एवाग्रिमक्षणे पदार्थस्मृतिं करिष्यतीत्युपपत्तेरित्यत आह ।
यद्यपीति ।

तस्मादिति । ननु पदत्वं न तावदेककार्यत्वं यत्किञ्चिदेक-
कार्यस्यातिप्रसङ्गकत्वात् । नापि पदार्थस्मृतिरूपैककार्यत्वं,
अन्योन्याश्रयात् । सङ्केतग्रहे हि पदत्वग्रहः पदत्वग्रहे च सङ्केत-
ग्रहः । नाप्येककालत्वेकदेशत्वाभ्याम्, अतिव्यापकत्वात् । नाप्येक-
धीमात्रगोचरत्वं नर्दादीनादावतिव्याप्तिकत्वात् । नापि तत्तत्काम-
वहर्णत्वम्, एकवर्णके पदे तदभावात् । अत्राहुः । समयवच्छेदक-
रूपवत्त्वमेव पदत्वं, समयसामान्यग्रहश्च समयविशेषस्मृतिहेतुरिति
नान्योन्याश्रयः । वस्तुत एकं ज्ञानं विचित्रं जातिसाङ्घर्षादेव न
सम्भवतीति भावः । एकप्रघटकेनापीति । एकदैकेनापीत्यर्थः ।

खण्डशः पदभावेन प्रतिसम्भेयाः अर्थसम्बन्धत्वेन
स्मर्त्तव्या इति कुतो ऽनुभवावकाश-इत्यर्थः ।

प्रक्रिया तु अन्यवर्णानुभवस्योत्पादः तत्संस्कार-
पदत्वप्रतिसम्भानयोरुत्पद्यमानतेत्येकः कालः । अथ
तयोरुत्पादः स एव पदप्रतिसम्भानात्मा समयसंस्कारो-
द्बोधः सम्बन्धस्मरणस्योत्पद्यमानता संस्कारोद्बोधादि-
चित्रप्रत्ययस्य विनश्यत्तेत्येकः कालः । अथ सम्बन्ध-
स्मरणोत्पादः विचित्रप्रत्ययस्य विनाशः पदत्वानुसम्भा-
नस्य विनश्यत्तेत्येकः कालः । न चैतद्दृष्टं कल्पन-
मित्याह । अत एवेति । [३८२]

खण्डश इति । देवदत्त ! गामानय दण्डेन शुक्लामिति वाक्ये तत्त-
त्पदे ज्ञाति ऽपि तत्तत्पदार्थस्मृतेरप्यन्तरितत्वादन्ते पुनस्तत्तत्पदानां
सम्भूय स्मरणात्तत्तत्पदार्थस्मृतिरिति खण्डश उपस्थितिरित्यर्थः ।

ननु वर्णानुभवे ऽपि तत्तत्कृमानुभवात् कथं पदप्रतिसम्भानम् ।
न चान्यवर्णानुभवानन्तरं पूर्ववर्णप्रध्वंसरूपः क्रमोऽनुभूतस्ततः
क्रमस्मरणमिति वाच्यम् । यथोक्तप्रक्रियाविरोधात् । अत्राहुः ।
पूर्ववर्णप्रध्वंसविशिष्टोऽपरवर्णः स चापरवर्णानुभवकालेऽनुभूयते ।
न चान्यवर्णेन पूर्ववर्णविनाशादन्यवर्णानुभवकाले पूर्ववर्णप्रध्वंसो
नास्तीति वाच्यम् । अन्यवर्णस्य क्रमेणानेकस्योत्पादनात् । न चैत-

नन्वेकप्रघटकेन विचितप्रत्यय एवानुसन्धानात्मा भविष्यति, करिष्यति च समयस्मृतिं तथाविधाम्, अन्यथा पूर्वस्मृतिरशेषपदावगाहिन्येकैव स्वीकर्त्तव्येत्यत आह । एवञ्चेति । [३८॥] अनुभूतं हि प्रतिसम्धीयते न तु प्रथमत एव, तथा च पूर्ववर्णानामनुभूतत्वेन पदत्वानुसन्धानसम्भवे ऽपि अन्यवर्णस्याऽननुभूततयानान्यपदप्रतिसन्धानसम्भवः । न चानुभवानुसन्धानयोरेककालता कार्यकारणभावात् । तस्मात्तदनन्तरमेव पदत्वानुसन्धानमिति सुष्ठूक्तं पदार्थप्रत्यायन एव पदानुभवो न कारणमिति, तदौपयिकस्मृत्युत्पत्तौ तु कारणमेवेति ।

अवधारणादीत्यत्रादिशब्देन तेषां स्मरणं विवक्षितं, प्रकरणादयस्तु दोग्यताविशेषत्वात्तत्रैवान्तर्भूता इति

दिति । अन्यत्र स्मरणात्मकस्यैव प्रतिसन्धानस्यान्वयबोधकत्वदर्शनादत्रापि तथैव कल्पयत इत्यर्थः ।

अन्यथापीति । सिद्धान्तेऽपीत्यर्थः । पदानुभवः पदार्थप्रत्यायने न कारणमिति सिद्धवदुक्तमुपपादयति । अनुभूतं हीति ।

तेषां पदानाम् । प्रकरणादय इति । वक्तृश्रोतृबुद्धिस्यता-प्रकरणम् । तच्च यद्यपि सर्वत्र वाक्यार्थज्ञाने न हेतुस्तथापि नानार्थ-

तत. एव वाक्यार्थप्रतीतेरुपपत्तेरनुपपत्तौ त्वसिद्धि-
लक्षणास्य दोष इत्याशयः ।

ननु क्रमानुभूतानामप्येकस्मृतिसमारोहो भवत्येव,
किं तु पदानि क्रमेणापि नानुभूतानीत्यत उक्तम् ।
निरन्तरेति । [३८६] निरन्तरस्मृतिभिर्विषयीकृतानि तत
पदानां नियतपदार्थोपस्थापने सहकारि, न तु वाक्यार्थज्ञाने ।
आदिपदेन तत्रतत्र तात्पर्यग्राहकन्यायपरामर्शपरिग्रहः । यद्यपि
संसर्गज्ञानप्रागभाव आकाङ्क्षा, अनन्वयनिश्चयविरहो योग्यता, अव्य-
वधानेनानन्वयप्रतियोग्यपस्थितिरासत्तिस्ताश्च स्वरूपसत्यो हेतवो, न
तु ज्ञानास्तथापि निराकाङ्क्षादावाकाङ्क्षादिभ्रमेणानन्वयबोधात्तानां
ज्ञानं हेतुः । ज्ञायमानकरणे ज्ञानोपयोग्यप्रमाणव्यावृत्तवैलक्षण्य-
रूपत्वात् व्याप्तिवच्छब्दशक्तिवच्चेति भावः ।

अनुपपत्ताविति । विशेषप्रत्ययहेतुत्वं वाक्यलक्षणमन्यपदस्य
विशेषाप्रतिपादकत्वात् स्वरूपासिद्धं स्यादित्यर्थः । नन्वेकस्मृत्या
सहानेकस्मृतीनां विषयीकरणे समुच्चयो न युक्तः अनेकस्मृती-
नामेककालासत्त्वादिति पूर्वोपपादकतया व्याख्यातुमाह ।
नन्विति । निरन्तरेति । यद्यपि पदानामेकैकशोऽप्यननुभवश्च
स्मृतिः सम्भवति तथापि प्रत्येकवर्णानुभवजनितसंस्कारात्
समूहालम्बना स्मृतिर्नानावर्णात्मकपदगोचरा ततो नानापदगो-
चरस्मृतिभिः संस्कारद्वारा तावत्पदगोचरा समूहालम्बना एका
स्मृतिर्जन्यत इत्येकस्मृतिसमारूढानि पदानि वाक्यार्थधियं जन-

एकस्मृतिसङ्कलितानीत्यर्थः । नैरन्तर्यञ्च स्मृतीनां सन्नि-

यन्ति । अनन्यगतिकतया तथैव कल्पनादिति भावः । ननु स्मृतीनां न नैरन्तर्यं मध्यमस्मृतिभिर्व्यवधानादित्यत आह । नैरन्तर्यं चेति । सन्निकर्षो मनसा संयुक्तसमवायलक्षणः संस्कारो वेत्यर्थः ।

ननु विशेषणपदसङ्कतविशेष्यपदं न वाक्यलक्षणं पचनीत्यादौ कुलायमित्याद्यर्थाध्याहाराऽध्यापनात् । न च शब्दो ह्याकाङ्क्षाशब्देनैव पूर्यत इति न्यायात् तत्र शब्दाध्याहार एव अन्यथा प्रत्यक्षदृष्टे ऽपि कुलाये पचनीत्यन्वयबोधोपपत्तिः न चेष्टापत्तिः पचनीत्युक्ते तेमनमोदनं वेति संशयाभावप्रसङ्गादिति वाच्यम् । अन्योदीरितेन स्वयं वा स्मृतेन कुलायमिति पदेनान्वयबोधोपपत्तौ संशयाभावोपपत्तेस्तुल्यत्वात् । अथ तत्पदोपस्थितावपि तस्या ऽन्वयबोधपरत्वं न ज्ञातमिति नान्वयबोधः, तर्ह्यकाङ्क्षादिमदन्वयबोधपरपदार्थोपस्थितिरेव लाघवादन्वयबोधाङ्गमस्तु तस्माद्द्विशिष्टार्थानुभवजनकपदत्वमेव वाक्यत्वमिति केचित् । तत्र । ओदनं पचनीत्यत्रेवोदनः कर्मत्वं पाकः कृतिरित्यत्रान्वयबोधोपाभावात् । तत्राकाङ्क्षैव नास्तीति चेत् ? तर्हि साकाङ्क्षत्वेन पदार्थानां पदविशेषोपस्थापितत्वं तन्ममित्यायातं पदस्यान्वयबोधकत्वमतः पदाध्याहार एव नार्थाध्याहारः, कथं वा हारमित्यत्र क्रियावाचकपदसमभिव्याहारं विना कर्मविभक्तिः साधुः । यदि च क्रियापदार्थ एव सा साधुः स्यात्तदा हारं पिधानं कुर्वित्यत्रापि द्वितीया स्मादित्यन्वय विस्तरः ।

कार्षे.वीद्वयम् । नन्वेतावताऽप्यसिद्धमेव लक्षणं, न
 ह्येवं भूतमप्यन्यपदं विशेषप्रतिपत्तिहेतुरित्याशयवा-
 नाह । स्यादेतदिति । [३८११] ननु प्रत्येकं व्यभिचारे हि
 परस्परानुग्रहः स्यात्, न च पदकदम्बकप्रतिसन्धान-
 वत्तदर्थस्मृतिरपि तथाविधां वाक्यार्थप्रत्ययोत्पत्तिं प्रति
 व्यभिचरतीत्यत आह । एतदुक्तं भवतीति [३८१४]
 अयमाशयः—न तावत्पदार्था एव वाक्यार्थे प्रमाणं

ननु पदमान्ना चेत्यादिना लक्षणे काप्यनुपपत्तिर्न दर्शितेत्यत
 आह । नन्विति । अशुत्यन्तानां पदज्ञाने ऽपि ततोऽन्वयबोधानु-
 दयादित्यर्थः । ननु वाक्यलक्षणे पदार्थस्मृतीनामवान्तरस्यापारत्व-
 कीर्त्तनमनुपयोगीत्यत आह । ननु प्रत्येकेति । अशुत्यन्तानां यथा
 पदसमूहप्रतिसन्धाने ऽपि पदार्थोपस्थितरभावात् पदसमूहज्ञानं
 न वाक्यार्थभियं जनयति तथा पदार्थोपस्थितौ सत्यां पदज्ञाना-
 भावाद्वाक्यार्थबुद्धेर्नाभावः ।

“पश्यतः श्लेतिमारूपं क्लेषाशब्दं च गृह्यतः ।

खुरनिक्षेपशब्दं च श्लेतो ऽश्लो धावतीति धीः(१)”

इत्यत्र कविकाव्यादौ वा चिन्तावशोपस्थितपदार्थेष्वन्वय-
 बोधाच्च । तथा च पदार्थस्मृतिरेव वाक्यार्थबुद्धौ करणं पदानि तु
 तदुपस्थितावेवान्यथासिद्धानि न करणानीत्यर्थः । न तावदिति ।

सर्वदा तत्प्रतीतिप्रसङ्गात् । नापि त एव स्मृताः प्रकारान्तरेणापि स्मृतानां तथाभावप्रसङ्गात् । नापि त एव पदैः स्मारिताः पदानां पदार्थस्मरण एवोपयोगे पूर्ववत्प्रतीतिप्रसङ्गात् । वाक्यार्थप्रतीत्युपयोगे तु तेषां कथं न तद्धेतुत्वम् । तथापि गुणप्रधानभावविनिगमनायां कोहेतुरिति चेत् । असाधारणकारणत्वं पदानां, तदर्थानां त्वतीतानागतादिरूपतया कारण-

पदं विनापि पदार्थसत्त्वादिति भावः । नापीति । ओदनः कर्मत्वं पाकः कृतिरित्यत्रापि पदार्थोपस्थितेरविशेषादन्यबोधप्रसङ्गादिति भावः । पदैः स्मारित इत्यत्र पदानामुपलक्षणत्वं विशेषणत्वं वा । आद्यं निराकरोति । पदानामिति । पूर्ववदिति । प्रकारान्तरेणापि स्मृतात्पदार्थात् वाक्यार्थधीप्रसङ्गः पदानां पदार्थोपस्थित्वैवान्यथासिद्धत्वेनाकारणत्वादित्यर्थः । द्वितीयमाशङ्क्य निराकरोति । वाक्यार्थेति । पदजन्यपदार्थोपस्थितेः प्रयोजकत्वे पदकरणत्वस्यावश्यकत्वात् विशिष्टकारणताग्राहकमानेन विशेषणस्यापि विषयीकरणादित्यर्थः । तथापीति । पदानां प्रधानत्वं पदार्थानां गुणत्वमित्यत्र किं न्यायमकमित्यर्थः । असाधारणेति । ननु पदानामप्यतीतादिरूपतया कथं कारणत्वम्?, न च पदज्ञानकरणतावच्छेदकत्वेन कारणत्वं पदानामिति युक्तम् । पदार्थानामपि पदार्थज्ञानकरणतावच्छेदक-

त्वमेव नास्ति कुतोऽसाधारणत्वम् । अत एव न
स्मृतिस्तेषां व्यापारः, किन्तु कारणीभूतानां पदाना-
मेव । तथा च व्यापाराव्यभिचारमादाय निर्व्यापारा-

त्वेन करणत्वापत्तेः । मैवम् । असाधारणपदेनैवापास्तत्वात् पदार्थ-
ज्ञानस्य सकलप्रमाणासाधारण्येन संसर्गधीजनकत्वेनासाधारण्या-
भावात् अन्यप्रमाणजन्यसंसर्गज्ञाने पदानामकारणत्वेन वाक्यार्थ-
बुझावसाधारण्यात् गौः कर्मानयनमित्यत्र गामानयेत्यतः पदार्थो-
पस्थिती विशेषाभावे ऽप्यन्वयबुद्धेरभावेन पदविशेषजन्यपदार्थो-
पस्थितेस्तद्हेतुत्वे पदविशेषस्य विशेषकत्वात् प्रथमोपस्थितत्वाच्च
प्रयोजकवाक्योच्चारणान्तरं प्रयोज्यव्यापारदर्शनादन्वयज्ञाने पदा-
नामेव प्राथमिकत्वात् व्यापाराभावादपि पदार्थानां न करणत्व-
मित्याह । अत एवेति । स्मृतिर्विषयाजन्यत्वेन स्वविषया स्मृतिर्न
व्यापारो नापि व्यापारान्तरं सम्भवतीत्यर्थः ।

अत एव पदार्थज्ञानानामपि करणत्वमपास्तम् । निर्व्यापार-
त्वात् । श्वेतोऽश्वो धावतीति धीश्च लिङ्गजा एकाग्रयत्वं च लाघ-
वात् । अन्वयबोधे पदस्य हेतुत्वात्, काव्यस्थले च पदार्थज्ञान-
व्यापारकमुष्णोष्णदिसहस्रतं मन एवान्वयानुभवे करणम् । उत्प्रेक्षा-
दीनां च न प्रमाणान्तरत्वं निर्व्यापारत्वात्, लिङ्गादाविवागुगतान-
तिप्रसक्तप्रमाकरणतावच्छेदकरूपाभावाच्चेति भावः । किन्त्विति ।
पदार्थस्मृत्यैव व्यापारेण तेषां कारणत्वादित्यर्थः । पूर्वोक्तं पदानां
व्यभिचारं निराकरोति । तथा चेति । पदार्थस्मृतिरूपव्यापारवतां

वस्थायां व्यभिचारवतामकारणत्वाभ्युपगमो बहु व्याकु-
लयतीति ।

प्रतिसम्बन्धीयमान इति वार्तिकनिराकरणीयमति-
व्यापकत्वं दर्शयति । यदीति [३८१७] निष्पत्तेर्भेदं दर्श-
यितुं सिद्धिव्याख्यानमनुवदति । वास्तव इति । [३८२६]
न हि प्रतिज्ञावचनं निश्चायकं-विशिष्टस्येति शेषः ।
हेतुवचनादिवैयर्थ्यात्-वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । साधनस्य न्यायः
प्रवृत्तिप्रकारः । स च “नानुपलब्ध” इत्यादिभाष्येण
दर्शितः । तस्यातिपातोऽभाव एव । तमेव व्युत्पादयेत्-
प्रधानतयेति शेषः । तस्य च न्यायविशेषस्याऽऽत्मा-
दिविषयस्येत्यर्थः ।

पदानां तद्विरहादन्वयबुद्धानजननमिन्द्रियादीनामपि सन्निकर्षा-
द्यभावे कार्याभाववतां कारणत्वं प्रत्यादिशतीत्यर्थः ॥

ननु हन्त दशदाडिमित्यादिना लक्षणं किञ्चिद्द्रूषणमुक्तमित्यत
आह । प्रतिसम्बन्धीयमान इति । प्रतिज्ञायाः स्वार्थनिश्चायकत्वाद-
ध्याहरति । विशिष्टस्येतीति । अनाप्तोक्तत्वेन पक्षनिष्ठसाध्यस्येत्यर्थः ।
इत्यादिवैयर्थ्यसिद्धं न हेतुरिति प्रसङ्गपरतया व्याचष्टे । वैयर्थ्येति ।
नन्वात्मादिविषयकन्यायतुल्यतया ऽन्योऽपि न्यायो व्युत्पाद्यः शास्त्र-
स्यास्येवेत्यत आह । प्रधानतयेतीति ।

अलौकिकोपचारत्वात्प्रयोजनमाह । आगमोपचार-
 स्येति [३६।८] अर्थसंवादेनेति करणे ढृतीवा । आगम-
 विरोधशङ्कानिवृत्तिरनुग्रहः दृढभूमिश्च संस्कारः आग-
 मैकविषयत्वात् । सप्रयोजनश्च भवति-निःश्रेयसेन
 प्रयोजनेन प्रयोजनवांश्च ज्ञातो भवतीत्यर्थः ।
 कुतः । आगमार्थेति । [३६।१०] निरूढत्वात्-प्रसिद्धत्वा-
 दित्यर्थः ।

ननु न सर्वत्रोपचारे प्रयोजनमित्यत आह । अलौकिकेति ।
 अनादावुपचारे तदभावे ऽपि स्वयं कृते तदस्त्वेवेत्यर्थः । कर्तृभ्रमं
 निवारयति । कारण इति । आगमविरोधेति । ननु प्रसिद्धानुमाना-
 दपि तच्छङ्कया कुतोऽनुमितिः । न च बाधकेन तद्गुदासः । तद्धि न
 तावत्प्रत्यक्षम्, आगमानामनन्तत्वात् । नाप्यनुमानं, तत्राप्यागमा-
 विरोधावधारणार्थं बाधकानुमानानुसरणे ऽनवस्थापत्तेः । मैवम् ।
 परोपदेशादुत्थितशङ्कानिवृत्तिदर्शनात् । अनिवृत्तौ चानुमिति-
 निवृत्तेरिष्टत्वात् । अन्यथा विरोध्यागमसन्देहात्ममस्तवेदार्थानध्य-
 वसाये वेदात्प्रवृत्त्यभावापत्तेः । दृढभूमिश्च संस्कार इत्यर्थानुग्रह
 इत्यनुषङ्गनीयम् । ननु न्यायस्य सप्रयोजनत्वं न न्यायेन ज्ञेयते
 किन्तु तज्ज्ञानेनेत्यत आह । निःश्रेयसेनेति । हेत्वाकाङ्क्षासुत्याप-
 यति । कुत इति । ननु तत् स्वस्वित्यनेन परामृथमाणलिङ्गस्य
 हेतुत्वमुक्त्वा न चेत्यादिना तन्निषेधः परस्परविरुद्ध इति तर्क-

तत् खलु हेतुवचनमनुमानप्रतिपादकं-परामृष्य-
माणलिङ्गप्रतिपादकं यदि स्यात् तदा विषयतयानु-
मानेन परामृश्यमानेन लिङ्गेनानुग्रहीतव्यं न च तस्य
परामृश्यमानं लिङ्गं विषय इति भावः ।

ननु यदेव दृश्यमानं लिङ्गं हेतुवचनस्य विषयः
तदेवानुमितिभावकमित्यत आह । न च लिङ्गदर्शन-
मात्रमिति । [३६।१६] दृश्यमानलिङ्गमात्रम् । अपि तु
सम्बन्धस्मृतिसहकारीति-परामृश्यमानं लिङ्गमित्यर्थः ।

परतया योजयति । यदि स्यादिति । न चेति । हेतुवचनेन व्याप्ति-
रहितं लिङ्गमात्रं प्रतिपाद्यते न तु व्याप्तिविशिष्टमित्यर्थः ।
अप्रसक्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । नन्विति ।

ननु लिङ्गदर्शनं न हेतुवचनस्य विषय इत्यत आह । दृश्य-
मानेति । दृश्यमानं-पक्षे धूमादिस्वरूपम् ।

ननु व्याप्तिस्मृतिसहकृतमपि द्वितीयं लिङ्गदर्शनं नानुमानं
किन्तु तृतीयमित्यत आह । परामृष्यमाणमिति । द्वितीयलिङ्ग-
दर्शनस्य विषयो व्याप्तिस्मृतिरहितं लिङ्गं तत्रप्रतिपादकत्वाद्हेतुवचनं
न तृतीयलिङ्गपरामर्शविषयलिङ्गस्यानुमानप्रतिपादकमिति कुत-
स्तवानुमानत्वोपचार इत्यर्थः । शुद्धमप्यापातत इति टीकायां
प्रथमं व्याप्तिस्मृतिरहितमपीत्यर्थः ॥

तदिदमुक्तम् । तस्मान्न लिङ्गवचनमनुमानप्रतिपाद-
कमिति । [३६११७] द्वितीयदर्शनविषयलिङ्गप्रतिपादकं
न परामृश्यमाणलिङ्गप्रतिपादकमित्यर्थः । व्याख्यानं
यन्यानुरोधादस्फुटमित्याशयवानाह । एतदुक्तं भव-
तीति । [३६१२५] एवञ्च तद्व्यतिपादकस्य-विषयप्रति-
पादकस्येत्यर्थः । लिङ्गपरामर्शस्तावदनुमानं तस्य च
व्याप्तिस्मृतिसहकारिताऽनुमितौ, द्वितीयलिङ्गदर्शन-
स्यापि व्याप्तिस्मृतिसहकारिता परामर्शज्ञानजनन
एवेत्युभयोरपि सम्बन्धस्मृतिसहकारितासाम्यादनु-
मानत्वं ततस्तद्विषयलिङ्गस्यापि ततस्तदनुगृहीतस्य
वचनस्यापीत्यर्थः ।

अनु हेतुवचनं न द्वितीयलिङ्गदर्शनप्रतिपादकमित्यत आह ।
तद्विषयेति । तत्र सम्बन्धस्मृतिसहकारित्वं द्वितीयलिङ्गदर्शनस्य
यत्र विषये तद्दर्शयति । लिङ्गपरामर्श इति । अनुमितौ द्वितीय-
लिङ्गपरामर्शो व्याप्तिस्मरणस्य कारणस्वावान्तरव्यापारतया हेतु-
रिति भवति व्यापारव्यापारिणोः सहकारित्वं लिङ्गपरामर्शं
अनुमितिजनकस्योत्पत्त्यर्थमेव व्याप्तिस्मरणोपेक्षा व्याप्तिरूपविशे-
षणज्ञानं विना तद्विशिष्टज्ञानात्मकस्य द्वितीयलिङ्गपरामर्शस्यानु-
त्पादादिति । न च लिङ्गमेवानुमितौ कारणं तच्च हेतुपदवाच्यं

किमस्योपचारस्य फलमित्यत आह । एव-
ञ्चेति । [१६।२८] ।

ननु प्रत्यक्षविषयस्य स्मृतिः ततः पुनरुपदर्शनादिति
वक्तव्ये कुतो विपरीतमित्यत आह । यत्रेति । [४०।३]
यद्यपि पूर्वप्रत्यक्षविषयो दृष्टान्तस्तथाप्युदाहरणकाले
तथा स्मृत्यारूढ एव व्याप्रियते इत्येतावता तथैवीक्त-
मित्यर्थः । न केवलं प्रत्यक्षेण सहैकविषयत्वमुपचारे
बीजमपि तु समानव्यापारत्वमपीत्याह । पुनरुपदर्श-
नात्-पुनः स्मरणात् । प्रत्यक्षमपि हि विप्रतिपत्तिं
परिभूय व्याप्तिविषयतया दृष्टान्तं स्मारयति । तद्वचन-
मपीति । अपरमपि बीजमाह । मूलभूतेति । [४०।५]

भवत्येवेति क्व लक्षणेति वाच्यम् । लिङ्गस्थातीतानागतसाधा-
रण्येनाजनकतया तत्परामर्शस्यानुमितिजनकत्वादिति वक्ष्य-
माणत्वात् । परामृश्यमाणलिङ्गकारणतावादिमते तादृशस्य
लिङ्गस्य हेतुवचनाप्रतिपाद्यत्वात् केवललिङ्गस्यैव तत्प्रतिपाद्यत्वात्
विशिष्टाच्च विशेष्यस्यान्यत्वादिति भावः ।

उत्तरग्रन्थोपयोगार्थमाह । किमस्येति । स्वायत्ते शब्दप्रयोगं
प्रयोजनं विनोपचारस्यान्याय्यत्वादित्यर्थः ।

यत्र प्रत्यक्षे विषय इत्यादिव्याख्याननिरस्त्रां शङ्कामाह ।
नन्विति । उदाहरणस्य यथाशब्दार्थापिज्ञाया हेतुमाह । ननु

ननु यथाशब्दतदर्थयोरुपनये वार्त्तापि नास्ति
तत्कथमाह यथा तथेत्यत आह । उपनयो हीति । [३००८]
यद्यपि निगमने ऽपि प्रमाणविशेषसमावेशोऽस्त्येव तथापि
जात्यभिप्रायेणार्थं विवक्षितो न च तत्र चतुष्टयविजा-
तीयं प्रमाणमस्तीत्यतस्तद्वाख्यानात्पूर्वमेव परमत्वो-
पपादनाय समस्तप्रमाणविनिवेशनमाह । सोऽय-
मिति । [३०११]

मूलसमवायादौपचारिकः समवायो भविष्यती-

यथेति । ननु निगमनव्याख्यानात् पूर्वमेव प्रमाणविनिवेशनस्यो-
क्तत्वादवयवचतुष्टयस्यैव प्रमाणमूलकत्वमतो न निगमनस्य तथा-
त्वमित्यत आह । यद्यपीति ।

जात्यभिप्रायेणेति । अवयवानां प्रमाणसन्निवेशोऽवयवजा-
तीयमात्रमिप्रायेण न त्ववयवचतुष्टयमात्रनैयत्येन विवक्षित
इत्यर्थः । निगमनव्याख्यानात् प्रागेवावयवानां प्रमाणविनिवेशे-
ऽभिप्रायान्तरमाह । न चेति । प्रत्यक्षादिचतुष्टयमेव प्रमाणं
तस्य प्रतिष्ठादिचतुष्टये ऽभिहितत्वान्निगमने ऽपि तद्वोद्व्यभि-
त्यर्थः । नन्ववयवानां वाक्यसमवायनिराकरणावसरे प्रमाणानां
तन्निराकरणमर्थान्तरमित्यत आह । मूलैति । अवयवानां
वाक्यसमवाये ऽपि तन्मूलप्रमाणानां तत्र समवाय इति मूलि-
नामवयवानां तत्र समवाय औपचारिकः स्यादिति शङ्कानिरा-

३२० सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिणुषी [अ. १ भा. १

त्यत उक्तम् । प्रमाणानां वेति । [४०१७] अध्यारोपो
विनिवेशनं भ्रान्तिर्वा न सम्भवतीत्यत आह । अध्या-
रोप इति । [४०१८] सामर्थ्ये सति सहकारितया-
ऽन्यदपेक्षते न त्वपेक्षैव सामर्थ्यामित्यभिप्रायवानाह ।
सामर्थ्यं हीति । [४०१९]

धर्मः-कारणत्वलक्षणः । तदनेन “किं पुन. सामर्थ्यं”-
मिति पृच्छतोऽभिसन्धिर्दर्शितः । उत्तराभिसन्धिमाह ।
ब्रूह त्विति । [४०१९] सामर्थ्याकाङ्क्षयोः परस्परव्याप्ति-
राकाङ्क्षैव सामर्थ्यशब्देन विवक्षितेत्यर्थः ।

तदेवंरूपयोः समवायसामर्थ्ययोः प्रदर्शने फलं
दर्शयति । तदत्रेति । [४०२०] प्रयोजनाभेदे ऽप्याकाङ्क्षा-
विरहितत्वात् वाक्यैकवाक्यत्वं न भवति । यथा—

कारणायेदमुक्तमित्यर्थः । सामान्यशब्दस्य विशेषपरत्वे हेतुमाह ।
अध्यारोप इति । ननु सामर्थ्यं कारणत्वं न तु साकाङ्क्षत्व-
मतः साकाङ्क्षत्वमेव तदित्ययुक्तम् । न चापृच्छतो विप्रति-
पत्तिबीजमुक्तमित्यभिप्रेत्य सामर्थ्यं हीत्याद्याक्षेपपरतया व्याचष्टे ।
सामर्थ्यं सतीति ॥

ननु साकाङ्क्षत्वमपि धर्मः सामर्थ्यं स्यादित्यत आह । धर्म
इति । विरोधं निरस्यति । सामर्थ्येति ।

“भगो वां विभजत् पूषा वां विभजतु अर्थमा
वां विभज”त्वित्यादि, अत उक्तं विभज्यमानेति । [४०।२२]
आकाङ्क्षायामपि प्रयोजनानेकत्वे वाक्यैकवाक्यत्वं न
भवति यथा—

“स्योनं ते सदनं कृणोमि घृतस्य धारया मुश्रेवं
कल्पयामि” ।

इत्यत उक्तं प्रयोजनमिति । तदेतेन—

“अर्थैकत्वादेकं वाक्यं साकाङ्क्षं चेद्दिभागे स्यात्” ।
इति जैमिनोयं (१) वाक्यैकवाक्यतालक्षणमभि-
हितम् ।

यथेति । विभागात्मकस्यार्थस्यैक्ये ऽपि परस्परनिराकाङ्खत्वा-
“इगो वां विभजतु पूषा वां विभज”त्वित्यनयोर्नैकवाक्यत्वमर्थः ।

यथा स्योनं ते इति । स्योनं ते इत्यादि कल्पयामीत्यन्तं सदन-
प्रकाशकं, “तस्मिन् सीदामृतं प्रति तिष्ठ व्रीहीणां मेधे”ति सादन-
प्रकाशकम् । तदस्य सदनसादनरूपप्रकाशार्थभेदात् साकाङ्खत्वे
ऽपि नैकवाक्यत्वमित्यर्थः । वाक्यैकवाक्यता चेवं न पदैकवाक्यता
अपरिपूर्णं पूर्ववाक्यार्थं, तस्मादिति निगमनवर्त्तिसर्वनाम्ना पराम-
र्शाभावप्रसङ्गादिति सम्प्रदायविदः । यद्यपीत्यादिना प्रकृते यद्दूषण-

ननु विप्रतिपन्नो यदि ? वाक्येनैव प्रतिबोधयितुं शक्यते, अथ वाक्ये तदर्थं वा विप्रतिपद्यमानः ? केनो-
प्रायेण बोधनीयः, वाक्यान्तरेण चेदनवस्थित्यत आह ।
यद्यपीति । [४०।२८] अनन्यथासिद्धप्रत्यक्षागमागोचरा-
भिप्रायमेतदित्यर्थः । विकल्पो—ऽनुवादविशेषः । तस्य
प्रयोजनं-विधिः प्रतिषेधो वा । अत्र चाक्षेपावसरे
प्रतिषेध एव विशेषप्रतिपादकत्वमिति वदता तत्त्व-
व्यवस्थाश्रयत्वं विवृतम् । तत्र तच्छं विशेषः, तस्य प्रति-
पत्तिर्व्यवस्था तद्धेतुत्वमाश्रयत्वम् । तत्र विशेषः क

सुक्तं तदाह । नन्विति । तथा च प्रत्यक्षाद्यन्यतमस्यापि विप्रति-
पन्नपुरुषप्रतिपादकत्वमिति न तदेव पञ्चावयववाक्यस्य परमत्व-
मिति भावः । प्रत्यक्षाद्यविषयवेदप्रामाण्यादिबोधनस्य पञ्चावयव-
वाक्यैकसाध्यत्वमाह । अनन्यथासिद्धेति । विषयान्तरं ऽपि प्रमाणा-
न्तराणां कथायामनुमानच्छायेवोपयोगात् पञ्चावयवस्यैवोपयोग
इत्यपि द्रष्टव्यम् ! ननु यदि विकल्पप्रयोजनप्रश्नोऽयं तदा “यदि
प्रमाणान्तरं”मित्यादिना प्रत्येकमनूद्य दूषणमयुक्तमित्यत आह ।
विकल्प इति । “यदि प्रमाणान्तरं” “अथ तेष्वन्तर्भवतीति” विकल्पो-
पस्थितैकैकानुवादरूप इत्यर्थः स चैकैकप्रतिषेधार्थ इति भावः ।
ननु वार्त्तिककृता विशेषप्रतिपादकत्वमाश्रयणदार्थ उक्तः तत्कथं
तस्यार्थः तत्त्वव्यवस्थाश्रयत्वमुच्यत इत्यत आह । विशेषेति । यद्या-

इत्यत उक्तम् । धर्मविशिष्टो धर्मीति । [४१।६] वाक्याच्चि
साधनधर्मविशिष्टो धर्मी साक्षात्प्रतीयते, साध्यरूप-
धर्मविशिष्टस्तु तद्द्वारेत्युभयमपि विवक्षित्वा सम्बुद्ध-
मुक्तमिति ॥

(इति अथयवनिरूपणम् ।)

ननु प्रमाणान्तरत्वे ऽपि तर्कस्य प्रमाणपदेन सङ्ग्रह
एव, सामान्येन विशेषस्य सङ्कलनात् तत्किमित्याह “न
प्रमाणान्तर”मत् आह । प्रमाणपदेन हीति । [४१।१२]

दृष्टं(१) हि सामान्यशब्देनापि कस्य चिदसङ्ग्रहः

अथशब्दस्यैव विशेषप्रतिपादकत्वमर्थः स्यात् तदा तत्त्वव्यवस्था-
पदार्थो नातिरिक्तः स्यादिति वार्त्तिककृता तत्त्वव्यवस्थामादायैवा-
ऽऽत्रयार्थ उक्त इति टोकाक्ततोऽभिसन्धिरित्यर्थः । तथापि सिषाध-
यिषितधर्मविशिष्टधर्मिप्रतीतिर्न पञ्चावयवसाध्या, किन्त्वनुमिति-
सामग्रीसाध्येति धर्मशब्दस्य साधनसाध्यपरत्वमाह । वाक्याहीति ॥

(इति अथयवनिरूपणम् ।)

ननु प्रमाणपदं तस्मान्मान्यवाचि तत्विशेषपरतया कुतो
व्याख्यातमित्यत आह । नन्विति । सामान्येनेति । सामान्यस्व
यावद्विशेषव्यापकत्वादित्यर्थः ।

कुतश्चित्कारणादित्यभिसम्भिः । अत एव प्रमाणान्तरत्व-
शङ्कायां सङ्घट्टहीतेभ्यो विशेषेभ्योऽन्यत्वमुक्त्वा प्रमेयं
दृष्टान्तत्वेनोपात्तम् । अनिश्चायकत्वात्—स्वातन्त्र्येणेति
शेषः । किन्तु प्रमाणाविषयविभागहेतुतयेति । ४१।२०।
तस्य (१) प्रमाणस्येयमितिकर्तव्यता तदीयविषये तद-
पेक्षत्वादित्यर्थः ।

दृष्टं हीति । सामान्यशब्दस्यापि विशेषपदसमभिव्याहारादि-
शेषपरत्वं दृष्टं तद्वदिहापि प्रमाणान्तरसमभिव्याहृतं प्रमाणपदं
चत्वार्येव प्रमाणानि ब्रूत इति तथैव व्याख्यातमित्यर्थः । अत
एवेति । यथा प्रमाविषयत्वमात्रेणान्येषामपि सङ्ग्रहसम्भवे प्रमेय-
विशेषस्यैवात्मादेः प्रमेयपदेन सङ्ग्रहः कृतस्तथा प्रमाणपदेनापि
विशेषस्येव सङ्ग्रहे तर्कस्य प्रमाणान्तरत्वशङ्का स्यादित्यर्थः । संगया-
दय इत्यत्र टीकायामतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः संशयस्य बुद्धि-
त्वेन सङ्ग्रहात् । ननु तर्कः प्रमाणव्यापारत्वात् निश्चायक एवेत्यत
आह । स्वातन्त्र्येणेति । यद्यप्रमाणविषये तर्कः प्रवर्त्तते तत्त्वापेक्ष-
तया तदनपेक्ष्याननिश्चायकत्वादित्यर्थः । गुणत्वेनेति टीका । गुणत्व-
मात्रस्याऽऽत्मन्यलिङ्गत्वे ऽपि प्रसिद्धवाचकसङ्कृतस्य तथात्वमिति
भावः । ननु प्रमाणाविषयविभागहेतुतयाऽपि तर्कस्य निश्चायकत्वमेव
स्यादित्यत आह । तस्येति । साध्यतदभावकौटिकसंशये तत्कौटि-
कतज्ज्वनिश्चयजिज्ञासायां सत्यां विरोधिरूपोपस्थितौ सतोऽपि

एतदुक्तं भवति-तर्की हि प्रमारूपं प्रमाणं स्यात्
लिङ्गदर्शनवत्, अप्रमारूपं वा इन्द्रियादिवत्, न ताव-
दाद्यः तस्याहार्यारोपरूपत्वात्, अत एव न तत्करण-

लिङ्गपरामर्शस्यानुमित्यजनकत्वादन्वया सत्यतिपक्षदोषाभावापा-
तादित्यनभिमतकोटाविनिष्टप्रसङ्गेनान्वितकोटिसंशयादिनिवृत्ति-
रूपोऽनुमितिविषयविभागस्तर्केण क्रियते । यद्यपि विरोधिप्रशङ्काया
असार्वत्रिकत्वात् व्यभिचारेणार्थं तर्कव्यापारस्तथापि यत्र शङ्का
तत्र सा निवर्त्यते इत्येव व्यापारार्थः । अयं च व्यापारी न
सार्वत्रिकः किन्तु यत्र पुरुषप्रयत्नमाध्यानुमानप्रवृत्तिस्तत्रैव
द्रष्टव्यः । न च तर्कस्य साधकबाधकप्रमाणान्तरत्वेन कथमत्र
शङ्कानिवर्त्तकत्वमिति वाच्यम् । तर्कस्यापि सिद्धिप्रयोजकत्वेन
साधकत्वात् । प्रमाणस्यापि साधकादित्वे शङ्कानिवृत्तौ वैष-
यिकविरोधस्य तन्त्रत्वात् । तस्य च तर्कसाधारणत्वात् । न च
विरोधिविषयनिश्चयस्यैव प्रतिबन्धकत्वान्न शङ्कायास्तज्जन्यनियत-
जिज्ञासायाश्च प्रतिबन्धकत्वमिति किं तद्व्यापारणेनेति वाच्यम् ।
विरोधिविषयत्वस्यैव प्रयोजकत्वे निश्चयत्वस्य व्यर्थत्वाद्विरोधि-
निवृत्तिरूपसङ्कारिमम्यादकत्वमेवास्मैतिकर्तव्यतार्थमित्यर्थः ।

नन्वत्र ग्राह्यप्रमाणनिरपेक्ष एव तर्कः किं निश्चयकः
स्यादित्यत आह । एतदुक्तमिति । तस्याऽऽहार्येति । आपाद्या-
पादकांशयोराहार्यरूपत्वादित्यर्थः ।

ननु नायमारोपः आपाद्यापादकस्वरूपे तस्य तात्विकत्वात्,

स्यापि प्रामाण्यप्रमाफलत्वात् । नापि द्वितीयः स्ववि-

नापि तयोः संसर्गे, तस्याप्यत्राधनात्, न हि यदि निर्वह्णिरयं तदा निर्धूम इति बुद्धिः कदापि वाच्या तथास्वे तर्काभासादविशेष-
प्रसङ्गः । विद्वन्गृहे यद्यतिधिरागतः स्वाङ्गोजितः स्यादित्यचाति-
धिरायाति भोज्यते, तत्र न तर्कस्याहार्यारोपरूपत्वम् । मैवम् ।
तर्को हि निर्वह्णिरयं निर्धूम इति निर्वह्णित्वादिना सहेदंत्वस्य सामा-
नाधिकरण्यमुल्लिखति । एतन्मूलकमभिधानमपि तस्मान्नाधिक-
रण्यविषयं न च तदस्ति वास्तवम् । अथ निर्वह्णिरयं निर्धूम इत्यतो
विलक्षणविषयकस्तर्कोऽनुभूयते यद्य(प्य)र्थस्यादर्थयोरत्र विषयत्वा-
दिति मतम् । तन्न । तथापि तर्कस्वारोपिताव्यवस्थितसत्त्वौपाधि-
कसत्त्वविषयत्वेनानिश्चायकतया प्रमारूपत्वाऽभावात् । तथा च संश-
यात्प्रच्युतो निर्णयं चाप्राप्तः तर्क इत्याहुः अन्यत्राचार्याः । संशयो
हि दोलायितानेककोटिकः । तर्कस्तु नियतां कोटिमालम्बते ।
तर्कं समीचीनज्ञानं व्यवहारस्तु तर्कप्रवृत्तिहेतुव्याख्यादिज्ञानसम्यक्-
ज्ञानवत्त्वात् । अत एव तर्काभासादविशेषः । सम्भावनात्मा च
प्रसङ्गो न तर्कस्तस्यानिष्टप्रसञ्जनात्मकत्वादिति भावः ।

तत्करणस्यापि तर्ककरणस्यापीत्यर्थः । तर्को हीन्द्रियाद्यजन्यां
प्रमां जनयेत्तज्जन्यां वा । नाद्यः तस्यासिद्धेः । नान्य इन्द्रिया-
दिनिरपेक्षं हि तज्जनकं तस्मापेक्षं वा, नाद्यो व्याघातात् ।
नान्यो ऽपेक्षणीयप्रमाणान्तरसहायत्वे तस्यैव प्रमाणतया तस्येति-
कर्त्तव्यतामात्रत्वे पर्थवसानादिति दूषणे सत्येव दूषणान्तरमाह ।

षयव्याप्यविपर्यये ह्यस्य प्रामाण्यमाशङ्कितं, तेन च नास्य नियामकः सम्बन्धः, असम्बन्धस्य गमकत्वे ऽति-
प्रसङ्गः, तद्विषयविपर्ययस्य तु तेन सह स्वाभाविकः
सम्बन्धोऽस्ति, तेन तत्संवलितस्य प्रवृत्तेस्तदितिकर्तव्य-
तात्वमेव, नहि विपर्ययाऽपर्यवसितं क्वचिदपि कृतार्थं

स्त्रिषयेति । यदि निर्वाङ्मः स्यात् निर्धूमः स्यादिति तर्कविषयो
निर्धूमत्वं तस्य व्याप्यं निर्वाङ्मत्वं तद्विपर्ययो वङ्गमत्त्वं तत्रेत्यर्थः ।
तेन चेति । तेन वङ्गमत्त्वेन निर्धूमः स्यादिति तर्कस्य सम्बन्धो
नियामको नास्ति । अन्यस्यान्यत्र गमकत्वमित्यतिप्रसङ्गे सम्बन्ध-
स्यैव नियामकत्वादित्यर्थः । तद्विषयेति । 'तर्कविषयनिर्धूम-
त्वाभावस्य धूमस्याग्निना व्याप्तिरेव सम्बन्धो ऽस्तीति नाति-
प्रसङ्ग इत्यर्थः । ननु तर्कानुयाह्यत्वाभिमतप्रमाणविषयो वङ्ग-
मत्त्वादिसदभावव्यापकीभूतधूमाद्यभावविषयकत्वमेव नियामकः
सम्बन्धो भविष्यति परम्परासम्बन्धस्यापि नियामकत्वादित्यत
आह । तेनेति ।

तथात्वे ह्यापाद्यविपर्ययपर्यवसानं विनापि तर्कः साधकः
स्यात् । तदपि सहकारीति चेत् ? एवं तर्हि विपर्ययानुमानादेव
साध्यानुमित्युपपत्तौ तर्कस्य प्रमाणत्वे मानाभावात्तदितिकर्तव्य-
तैव तर्कः । न च तर्कः प्रमाणं लिङ्गपरामर्शसु तदितिकर्तव्य-
तेति वैपरीत्यमस्त्विति वाच्यम् । तर्कः प्रमाणसहायो न प्रमाणमिति
प्रत्यक्षसिद्धत्वात् । न हि तर्कस्तत्र प्रमाणं तं विनापि प्रत्यक्ष-

प्रसङ्गमीक्षामहे । नन्वेवं तर्हि प्रमाणस्यापि केवलस्य न क्वचिदपि कृतार्थत्वं तथा सति प्रसङ्गतद्विपर्यय-
पिण्ड एव प्रामाण्यं पर्यवस्येत् ।

एवमेतत्-सैतिकर्तव्यताकस्यैव सर्वत्र करणत्वात्,
इतिकर्तव्यतातद्भावकल्पनायां त्वयं विभागः, तदिदं
वक्ष्यति, तस्य प्रसङ्गरूपतया पारतन्त्र्येण स्वयमसाधन-
त्वात् । प्रसञ्जनीयस्य प्रमाणविरुद्धत्वेनाऽनिष्टत्वमयुक्तत्वं

प्रवृत्तेः । न चेवं सहायोऽपि न स्यादिति वाच्यम् । विरोधिप्र-
ज्ञायां सत्यां तस्यापेक्षणीयत्वादित्युक्तत्वात् । तथापि शङ्कानिवृत्तौ
परं स हेतुः स्यात् न तु फले ऽपि व्यभिचारादिति चेत् । न ।
तर्कप्रवृत्तौ सत्यां फले ऽपि वैलक्षण्यत्वात् । केवलाग्रत्यक्षादितो हीद-
मित्यमिति प्रतीतिस्तर्कसहकारिणभु इदमित्यमेवेति । अत्रापि न
तर्कः कारणं तं विनापि शब्दात्तादृशप्रत्ययादिति चेत् । न । एवं
सतौन्द्रियादेरप्यकारणतापत्तेः । जातिभेदे तदपेक्षानियम इति चेत् ।
तर्हि यत्रमाणं यमर्थं बोधयति तत्तर्कसहकृतं तमर्थमित्यमेवेत्यव-
धारयतीति भावः । नन्वेवमिति । तर्कावताराद्विपक्षाकवलितत्वेन
तर्कानुमानयोर्मिलितयोरेव प्रमाकारणत्वं स्यादित्यर्थः ।

तद्भावेति । इतिकर्तव्यतावत्त्वं प्रसञ्जनीयस्यापाद्यस्य निर्धूम-
त्वस्य प्रमाणविरुद्धत्वेनेति पक्षे धूमवत्त्वस्य प्रमितत्वादित्यर्थः । भव-
तीत्यस्य सम्भवतीत्यर्थव्याख्याननिराकार्यां शङ्कामाह । नन्विति ।

साधनीयस्य प्रमाणाविरुद्धत्वेनेष्टत्वं युक्तत्वम् । तेनायमर्थो
वार्त्तिकस्य यद्येवं नाभविष्यत् तदैवं युक्तत्वमहास्यत् इद-
ञ्चायुक्तत्वमुपादास्यतेत्यत आह । इति कारिणेति । [४१।२२]

ततः प्रसङ्गरूपव्युत्पादनस्य वार्त्तिकेनाऽविरोधः ।
भाष्यन्तु प्रसङ्गे स्फुटमेव । ननु भवतीति प्रमाण-
व्यापारात्मागिव यदि निश्चितं तदा तर्कः प्रमाणमेव
स्यादत आह । सम्भवतीति । [४१।२४] सम्भावना चेहा-
ऽविरोधमात्रं, न तु संशयः अयुक्तांशस्यापि संशयास्पद-
त्वात्, अनुज्ञा चैयमेव यत्प्रवर्त्तमानप्रमाणानुकूलत्वे-
नावस्थानं, तदाह । एतदुक्तं भवतीति । [४१।२५]

अनुजानन्-विरुद्धधर्मव्युदासरूपेणाविरोधयन्नि-
त्यर्थः । अनुगृह्णाति-सव्यापारीकरोतीत्यर्थः । तद्विषय-

ननु सम्भावना संशयः तदर्थस्य युक्तायुक्तात्मकत्वेनायुक्तांशस्या-
प्यनुज्ञापत्तिरित्यत आह । सम्भावना चेति । अविरोधमात्रम्—
अनुमेयकोटावित्यर्थः । नन्वनुज्ञाने च तद्धर्मः कथं तर्कधर्म इत्यत
आह । अनुज्ञा चेति । अनुमेयविरोधिकोटिशङ्कानिवर्तनद्वारा
सहकारित्वेनेत्यर्थः । सतोऽपि निङ्गपरामर्शस्य विरोधुपस्थिति-
प्रतिबन्धेनाजनकत्वात्तर्केण तु साध्याभावकोटावनिष्टप्रसङ्गात्मना
तन्निवर्त्तनादिति भावः ।

एतदेव टीकामुखेन स्फुटयति । तदाहिति ।

३३० सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ भा. १

प्रामाण्यानुकूल्येन तर्कस्यापि तद्विषयत्वमिति भ्रान्ति-
माशङ्क्य निराकरोति । न चेति । [४१।२८] पारतन्त्र्येण-
विपर्ययपरतन्त्रतयेत्यर्थः ।

आरोपरूपतामुपदर्शयन्नेव स्वविषयद्वाराऽप्यस्य
प्रामाण्यं निराचष्टे । अस्ति हीति । [४१।२९] न प्रसङ्गो
हेतुर्न प्रसज्यमानो हेतुर्लिङ्गमसिद्धत्वादित्यर्थः । ननु
न हि यदेव विद्यते तदेव दृश्यत इत्यस्ति नियम इत्यत
आह । तेन सहेति । [४१।३०]

“तस्मान्नास्तीति” फलद्वारेण तर्कस्यानुग्राह्यं प्रमाणं
दर्शितम् । तेनानुज्ञायमानं प्रवर्त्तते-फलं साधयति ।
फलमाह । केवलमेवेदमिति । [४१।३१]

विपर्ययेति । विपर्ययानुमानमूलभूतव्याप्तिनिश्चयोपजीवने-
नेत्यर्थः ।

ननु तर्कस्यासाधनत्वं साधितमेवेति किं तत्र युक्त्यन्तरणेत्यत
आह । आरोपरूपतामिति । विषयो-निर्धूमत्वम् । कर्मधारयसमा-
समाश्रित्य व्याचष्टे । न प्रसङ्गेति । प्रसज्यत इति प्रसङ्गः प्रसङ्ग-
विषयो निर्धूमत्वं स न हेतुर्लिङ्गम् । अत्र हेतुमाह । असिद्ध-
त्वादिति । पक्षे धूमस्यैव प्रामाणिकत्वादित्यर्थः । तेन सहेत्यस्यो-
पयोगार्थमाह । नन्विति ।

ननु तस्मान्नास्तीति न तर्कशरीरं, नापि फलं, तस्याग्रे

कैवल्यस्वरूपविप्रतिपत्तेस्तद्विद्वन्मोति । नहेति । [४२।६]
 तदेवमभावविषये प्रत्यक्षे ऽपि तर्कां दर्शयता
 अनुपलब्धिलिङ्गकानुमानसाध्योऽभाव इति सौगत-
 मतमपास्तम् । अनुपलब्धेरपि निषेधरूपतया ऽनुमाना-
 न्तरसाध्यतायामनवस्थानात्, असिद्धायाश्चाऽगमक-
 त्वात्, प्रत्यक्षतस्तत्सिद्धौ त्वनुमानानवकाशात्, व्यव-
 हारस्यापि विकल्पानुगतव्यापारात्प्रत्यक्षत एव सिद्ध-
 त्वात् । अन्यथा विधिव्यवहारार्थमप्युपलब्धिलिङ्गकानु-
 मानमास्थेयम् । एवं च पुनरप्यनवस्थैव, न हि लिङ्ग-

केवलमेवेत्यनेन दर्शितत्वादित्यत आह । तस्मादिति । प्रवृत्तिः
 प्रयत्नो न प्रामाण्यस्य सम्भवतीति व्याचष्टे । फलमिति ।

ननु कैवल्यमभाव एवेति नेहेति पुनरुक्तमित्यत आह । कैव-
 ल्येति । कैवल्यमधिकरणस्वरूपविशेष इति मतनिराकरणार्थ-
 मित्यर्थः ।

प्रसङ्गादाह । तदेवमिति । अलिङ्गत्वे हेतुमाह । अनुपलब्धे-
 रयीति । लिङ्गस्य ज्ञायमानस्यैवानुमापकत्वादिति भावः ।
 तर्काभावव्यवहारो ऽनुपलब्धिलिङ्गकानुमानजन्योऽस्त्वित्यत आह ।
 व्यवहारस्यापीति । विकल्पेन सविकल्पकेनानुगतो व्यापारः-
 साक्षात्प्रत्यक्षतो यस्य तादृशात् प्रत्यक्षत एव विविकल्पकात्
 सिद्धेरित्यर्थः । ननुपलब्धिः स्वरूपसत्येव विधिव्यवहारि लिङ्गं

मप्यव्यवह्रियमाणमेवानुमितिं भावयेत् । तस्माद्विधिव्यवहारवन्निषेधव्यवहारो ऽपि प्रत्यक्षसिद्ध एव । विप्रतिपन्नं प्रति तु परीक्षकैस्त्वं सहायत्वेनोपनेय इति रमणीयम् ।

आगमसहायं तर्कमाह । एवं स्वर्गति । [४३।६] यजेतेत्यत्र समानपदोपात्तत्वाद्भाव्यत्वाच्च धात्वर्थः साध्यो भवतु, भवतु वा पुरुषार्थत्वात्स्वर्ग इति संशये तर्कस्यावतारः—यदि साध्यो धात्वर्थः स्यात् तदोपदेष्टुराप्तत्वं विधेश्चेष्टोपायत्वं वाक्यस्य तदभिधायकत्वं प्रेक्षावतां च

स्यादिति नानवस्थेत्यत आह । न हीति । ननु प्रत्यक्षे न तर्कः सहकारी तर्कं विनापि प्रत्यक्षादद्यादित्यत आह । विप्रतिपन्नमिति । यो ह्यत्र भूतले घटाभावे विप्रतिपद्यते तं प्रतीत्यर्थः । तथा च विरोधिज्ञानपूर्वके साधारणे प्रत्यक्षविशेषे तर्कः सहकारीति भावः ।

समानिति । यजेतेतिपदाद्भावनापि प्रतीयते धात्वर्थो ऽपीत्यर्थः । भाव्यत्वात् साध्यत्वादित्यर्थः । साध्यं-फलमित्यर्थः । धात्वर्थमाध्यत्वपक्षे स्वर्गकाम इति ब्राह्मणत्वादिवदधिकारिविशेषणमात्रमिति भावः । उपदेष्टुरिति । धात्वर्थस्यैव फलत्वे कर्मणश्च कष्टत्वाद्दत्तुराप्तत्वं न स्यादित्यर्थः । वाक्यस्येति । इष्ट-

प्रवृत्तिर्न स्यात्, अस्ति चैतत् सर्वं प्रमाणात्: सिद्ध-
मित्यर्थः ।

अनुज्ञायमानं प्रमाणमाह । समानपदेति । [४२।८]
न हि यागभावनायाः स्वर्गफलत्वे धात्वर्थस्यातत्फलत्वे
समानपदोपात्तत्वधात्वर्थयोः कश्चिद्विरोधः । तस्मात्तद-
विरोधेन स्वर्गफलत्वं युक्तं धात्वर्थस्य च साध्यत्वं विरुद्ध-
तया ऽयुक्तमित्यर्थः ।

ननु प्रमाणानुग्रहाय युक्तत्वायुक्तत्वे विवेचयति
तर्का न तु निश्चिनोति इति कुतो, विशेषादित्यत
आह । न चेति । [४२।१०] क्रियातिपत्तिरिति । [४२।११]
क्रियातिपत्तिः-प्रत्ययोपस्थापिते घटसत्त्वधात्वर्थसाध्यत्वे
क्रियातिपत्तिशब्देन विवक्षिते न ह्येवम्भूतप्रत्ययविषयो
घटो वा साध्यतया धात्वर्थो वास्तीत्यर्थः ।

किमतो यद्वेवमित्यत आह । यदाश्रयेति । [४२।११]

साधनत्वस्य लिङ्पदार्थत्वे यागस्य स्वर्गसाधनत्वं वाक्यार्थ एवे-
त्यर्थः । न हीति । भावनाविषयस्य यागस्यैव स्वर्गफलत्वे विरोधो
नास्तीत्यर्थः ।

ननु घटसत्त्वधात्वर्थसाध्यत्वे एव न क्रियातिपत्ती तस्याः क्रिया-
व्यतिरेकरूपत्वादित्यत आह । क्रियातिपत्तीति ।

यस्मिन्नाश्रये तुल्योपलम्भनयोग्यत्वेन दुःखत्वेन वा ऽनिष्टप्रसञ्जकेन हेतुना उपपन्नस्तीर्का युक्तायुक्तविषय-
निश्चयसाधनं भविष्यति स एव नास्तीत्यर्थः ।

तदनेन प्रसज्यमानस्याश्रयासिद्धिसाधनासिद्धी
दर्शिते, पूर्वं तु स्वरूपासिद्धिर्दर्शिता । तस्मादारोपत्वान्न
स्वविषये प्रमाणं स्वविषयव्याप्यविपर्यये नियामका-

नन्वनिष्टप्रसङ्गो घटोपलम्भिरूपो न चानेनायुक्तत्वं निश्चीयते
एतस्यैवायुक्तरूपत्वादित्यत आह । यस्मिन्नेति । यद्यत्र घटः
स्यात्तदा तुल्योपलम्भयोग्यत्वेन दृश्येत यदि च धात्वर्थः साध्यः
स्यात्तदा दुःखत्वेन प्रवृत्तिविषयो न स्यादित्यात्मकस्तर्कस्तत्रैकदेश-
शस्य समुदाये प्रयोजकत्वमस्तीति विवक्षित्वाऽनिष्टप्रसञ्जकेन हेतु-
नेत्युक्तम् ।

तदनेनेति । तद्भूतत्ववर्तिघटनिष्ठतुल्योपलम्भयोग्यत्वस्य धात्वर्थ-
साध्यत्वनिष्ठदुःखत्वस्य चानिष्टापादकत्वम् । तत्र भूतत्ववर्ति-
घटादिराश्रयो ऽसिद्धः तुल्योपलम्भयोग्यत्वादिकं च साधनमभिद्वम् ।
यदा तु भूतत्व एव धात्वर्थ एव वाश्रये तुल्योपलम्भनयोग्यत्वादि-
विगिष्टो घटादिः साधनं तदा स्वरूपासिद्धत्वं पूर्वमुक्तमित्यर्थः ।
तस्मान्न प्रमाणमित्यत्र टीकाकण्डुक्ते सकलव्योपपत्तिमाह । तस्मा-
दिति । आरोपितव्याप्यसमुत्पत्वेनारोपत्वान्न तर्की निर्धूमत्वे
प्रमाणमित्यर्थः । नाप्यग्निमत्त्व एव तत्रामाख्यमित्याह । स्वविष-

भावाच्च । नियतसम्बन्धस्वविषयविपर्ययापेक्षित्वे तु पार-
तन्त्रान्न प्रमाणमित्यर्थः ।

तर्हि काश्चोपयोग इत्यत आह । निश्चयाय
त्विति । [४२।१२]

ननु तर्कप्रमाणयोरभिमतभेदमीमांसया वेदाद-
भेदवादे विरुण्णहीत्यत आह । प्रमाणेति । [४२।१६]

अथ यथाश्रुत एव वार्त्तिकार्थः कस्मान्न भवती-
त्यत आह । इतिकर्त्तव्यतात्वं चेत्यादिना । [४२।१७]
निकायविशिष्टाभिरित्यस्य व्याख्यानस्य शरीरेन्द्रियाणां
शुक्रशोणितारुदिभूतकार्यत्वात् तत्कार्यत्वाच्च बुद्धि-
वेदनधीर्निमित्तान्तरे प्रमाणं नास्तीति तात्पर्यम् ।
विचित्रनिमित्तत्वे साध्ये भेदवत्त्वादिति हेतुः स्वरूपा-
भिप्रायेणानेकान्तः स्यात् स्वरूपभेदवतामपि घटादी-

येति । वार्त्तिकार्थो-भट्टवार्त्तिकार्थः । तत्र रुमा (१) लवणाकरस्त-
त्यतितं काष्ठादि लवणात्मतां यथा यातीत्यर्थः ।

• ननु जन्मनः कर्मनिमित्तत्वे को विरोधो येन विप्रतिपन्नः
पृच्छतीत्यतो विप्रतिपत्तिबीजमाह । निकायेति । स्वरूपेति ।
यद्यपि स्वरूपभेदवतां घटादीनां निमित्तभेदोऽस्त्येव, अन्यथा
कार्येक्षापात्तिरिति नानैकान्तिकं तथापि परस्परविजातीयानि

नामविचित्रनिमित्तत्वादतः प्रकाराभिप्रायेण व्याचष्टे ।
विचित्रत्वादित्यर्थ इति । [४१।२२] वैचित्र्येणोत्पादा-
दित्यर्थः ।

ननु निमित्तवैचित्र्यमात्रप्रसाधने सिद्धसाधनं, न
हि निमित्तं किञ्चिद्विचित्रमस्तीत्येतावतैव धर्माधर्म-
सिद्धिः धर्माधर्मलक्षणविचित्रनिमित्तसाधनेनान्वयो
न व्यतिरेक इत्यत आह । प्रमाणमुक्त्विति । [४१।२४]
निमित्तस्य वैचित्र्ये जन्मनो वैचित्र्यप्रसङ्गः, निमित्त-
स्यावैचित्र्ये जन्मनो ऽवैचित्र्यप्रसङ्गः, यागादीनामेव
निमित्तत्वे निरन्वयध्वस्तात्कार्योत्पत्तिप्रसङ्गः, निमित्तस्य

कार्याणि परस्परविजातीयनिमित्तकानीति साध्ये ऽनैकान्ति-
कत्वम् । न हि यो यद्विन्नः स तद्विन्ननिमित्तकोऽप्यवश्यं
तद्विजातीयनिमित्तक इति भावः । विचित्रप्रकारवतामपि
नित्यानामविचित्रनिमित्तकत्वादनैकान्तिकत्वमाभूदित्यत आह ।
वैचित्र्येणेति ।

तर्कोपयोगार्थमाह । नन्विति । सिद्धसाधनमेवाह । न हीति ।
धर्माधर्मेऽपि । व्यासिग्राहकमानविषयीकृते दृष्टान्ते सिषाध-
यिषितसाध्विपरीतसहचारावसायेन विशेषाविरोधश्चेति भावः ।
निरन्वयेति । यद्यपि योनिर्वापारविशिष्टायाः क्रियायाः काला-
न्तरीयफलजनकत्वमुपैति नियतपूर्वसत्त्वस्य विनष्टे ऽप्यविरोधात् तं

नित्यत्वे कार्यस्य सदातनत्वप्रसङ्गः, अनेकद्रव्यत्वे
ऽभ्युदयसाधारणत्वप्रसङ्गः साधारणैकद्रव्यत्वे ऽपि स एव
दोषः एभिस्तर्कैः पक्षधर्मतामुपजीव्य प्रवृत्तैरनुगृह्यमाणं

प्रति नायमनिष्टप्रसङ्गः, तथापि कालान्तरफलजनकत्वस्य
कार्याव्यवहितपूर्वसत्त्वकार्याव्यवहितपूर्ववर्तिव्यापारवत्त्वान्यतरव्या-
व्याप्यत्वनिश्चयाद्यागादिर्यदि निर्व्यापारत्वे सति कालान्तरभावि-
फलासमानकालः स्यादाशुविनाशित्वे सति कालान्तरभाविकार्य-
जनको न स्यादित्यापादनार्थः । निमित्तस्येति । ननु यन्नित्य-
निमित्तकं तत्सदातनमिति कापि न प्रसिद्धं, विपर्ययोऽप्यस्य
यदनित्यकार्यं न तन्नित्यनिमित्तकमिति वा अनित्यनिमित्तक-
मिति वा ? नायः अनित्यकार्यस्यापि नित्यहेतुकत्वेन व्यभिचा-
रात् । नान्यः सिद्धसाधनात् । न । यदीदमनित्यात्मविशेषगुण-
जन्यं न तज्जन्यं न स्यादित्यापादनार्थत्वात् । अनेकेति ।

ननु यथाऽपि चानुचिरन्यत्र समवेताऽप्यन्यत्र घटादौ द्वित्वं
जनयति तथा ऽदृष्टस्यैकात्मसमवायेऽपि कथं नान्यत्र फलोत्पाद-
कत्वम् । अत्राहुः । यद्येतच्छरीरं जन्यत्वे सत्येतदसाधारणविशेष-
गुणजन्यं न स्यादेतदीयभोगजनकं न स्यात् । यद्वा कर्तृनिष्ठफल-
दर्शनेन कर्त्तरि तस्मिन्नावन्यत्र तत्कल्पने भानाभाव एवाभ्युदय-
साधारणमितिः ।

ननु विचित्रकारणकत्वमात्रे साध्ये सिद्धसाधनं, अदृष्टकारण-
कत्वे च साध्ये विशेषविरोधस्तदवस्य एवेत्यत आह । एभिरिति ।

३३८ तर्कान्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

सामान्यव्याप्तिबलप्रवृत्तं वैचित्त्यानुमानं विशेषविरोधं
परिभूयाभिमतविशेषं साधयतीत्यर्थः ।

(इति तर्कनिरूपणम् ।)

ननु ज्ञात्वा (१) किं फलं निर्णयो नास्त्येव येन

तर्कसहकारात्प्रधर्मताबललभ्यो विशेषः साध्यतयाभिमतस्तत्र न
सिद्धसाधनं तत्साधकं च तर्कसहकृतं सामान्यतो दृष्टमेव । विशेष-
विरोधश्च चतुर्थे ऽध्याये निराकरिष्यत इत्यर्थः । वस्तुतः संस्कारा-
जन्यं देवदत्ताद्यशरीरं तद्विशेषगुणजन्यं जन्यत्वे सति तद्भोगसाधन-
त्वात् तन्निर्मितस्त्रम्बदित्यतो ज्ञानादिजन्यत्वे बाधकसहकृताद-
दृष्टजन्यत्वं सिद्धयतीति भावः । इन्द्रियेति टीका । संशयतर्को
विना स्वसामग्रीप्रभवमित्यर्थः । ननु निर्णयः प्रमाणानां फलमित्य-
सिद्धं एकैकप्रमाणजन्यत्वात्तस्येत्यत आह टीकाकारः । अनेनेति ।
कथाभिप्रायेण प्रमाणानां फलमित्युक्तमिति भावः । तथाऽप्यव्याप्तिः
स्यादेवेत्यत आह टीकाकारः । परमार्थत इति । निर्णयपदं
निश्चयमात्रपरं न तु विमृशेत्यादिविशेषपरमित्यर्थः ।

(इति तर्कनिरूपणम् ।)

यथाश्रुते ऽनुपपत्तिमाशयवर्णनीपयिकीमाह । नन्विति । ज्ञात्वा-

(१) ज्ञात्वा इति कश्चित् पाठः ।

कालविशेषं पृच्छति कदा पुनरित्यतोऽभिप्रायमाह ।
स्यादेतदिति । [४३।२०]

ननु निर्णयोपादानप्रयोजने वक्तव्ये निर्णीत-
प्रयोजनस्य तर्कस्य पुनरावृत्तौ किं प्रयोजनमित्यत
आह । सङ्कलय्येति । [४३।२२] सङ्कलनया उभयोर-
विनाभावो विवक्षित इत्यर्थः ।

(इति निर्णयनिरूपणम् ।)

“स्वसिद्धान्तानुरूपं साधनं दूषणं चाऽऽहत्”रिति

जन्मना । उत्पत्त्यनन्तरमेव निर्णयः प्रमाणफलमिति कालविशेष-
सम्बन्धेन प्रमाणफलत्वाभावात् कालविशेषप्रश्नो ऽसङ्गत इत्यर्थः ।

ननु निर्णयोपादानप्रयोजनं नात्र सङ्कलय्योच्यत इत्यत आह ।
नन्विति । परीक्षकोऽत्रेति टीका । यद्यप्यपरीक्षकाणामपि तर्क-
व्याख्यादिप्रतिसन्धानवतामेवानुमित्युदयो विविच्य परं वक्तुं न ते
समर्थाः तथापि यस्यैव सतर्कात्प्रमाणान्निध्यः स एवात्र परी-
क्षकोऽभिमत इति भावः ।

(इति निर्णयनिरूपणम् ।)

एकत्रैव साधनं दूषणं चाऽऽहत्तरिति भ्रमनिरासायाह ।

स्वसाध्यपरसाध्योर्यथासङ्ख्यम् । ननु यद्यपि सर्वत्र जल्पे निर्णयावसानत्वमेव नास्ति, क्वचिदनिर्णये ऽपि पुरुषापराधतः कथाविच्छेदात् तथापि यत्र निर्णयावसानत्वमस्ति न ततो जल्पादन्यतराधिकरणनिर्णयावसानत्वेन वादो व्यवच्छेत्तुं शक्यते, न च सर्ववादव्याप्तिः निर्णयस्य वादफलत्वात्, फलस्य चोपायाऽव्यापकत्वादित्यत आह । वादे हीति । [४४१११] निर्णयावसानता हि तद्योग्यताऽभिप्रेता, सा च विवदमानयोः तत्त्वबुभुत्सुतया तमुद्दिश्य प्रवृत्तिः तदिदमुक्तं तत्त्वबुभुत्सोर्वादे(१) ऽधिकारादिति । [४४११२] तदयमर्थः- तत्त्वनिर्णयमुद्दिश्य तयोः साधनदूषणावचनसन्दर्भी वाद इति, एवञ्च नाव्याप्तिर्न वाऽतिप्रसङ्गः ।

स्वसाध्येति । स्वसाध्ये साधनं परसाध्ये दूषणं च अन्योन्यमाह-
तुरित्यर्थः ।

न सर्वत्र जल्पे ऽतिव्याप्तिः किन्तु क्वचिदेवेति दर्शयितुमाह
नन्विति । तथापि निर्णयावसाने जल्पे ऽतिव्याप्तिरव्याप्तिश्च वादे
तदवस्थेत्यत आह । निर्णयेति । नाव्याप्तिरिति । वादे कदा
चित्तत्त्वनिर्णयाभावे ऽपि तदुद्देश्यत्वानुपायादित्यर्थः । नातिप्रसङ्ग

जल्पः पुनः कौटुश इत्यत आह । जल्पे
त्विति । [४३११२] पुरुषशक्तौत्युद्देश्यमाह ।

तदयमर्थः-भवतु नाम क्वचिज्जल्पतोऽपि तत्त्व-
निर्णयः तथापि नासावुद्देश्यो, न वा श्रद्देयः, स्वशक्ति-
परशक्तिख्यापनमात्रमुद्देश्यमिति । तस्मादन्यतरनिर्ण-
यावसानत्वेनेति । [४४११४] निर्णयावसानत्वाभिप्रायेणे-
त्यर्थः ।

(इति वादनिरूपणम् ।)

इति । जल्पे कदाचित्तत्त्वनिर्णये ऽपि तदुद्देश्यत्वाभावा-
दित्यर्थः ।

ननु विचित्राभिसन्धित्वात् पुंसां स्वशक्तिपराशक्तितत्त्वनिर्णया-
नुद्दिश्य या कथाऽऽरभ्यते नासौ वादः विजिगीषुकथात्वात् ।
नापि जल्पः तत्त्वनिर्णयोद्देशेन प्रवृत्तत्वात् । स्वपक्षस्थापनावत्त्वेन च
न वितण्डा । तस्मान्नाभपूजाख्यातीरनुद्दिश्य प्रवर्त्तित्वं वादलक्षण-
मिति रत्नकोषकारः । तन्न । तत्त्वनिर्णयविजययोर्व्यावृत्तोपायसाध-
त्वेन सम्भूयोद्देश्यत्वासम्भवात् विजयोद्देश्यतायामप्रतिभाद्युद्भाव-
नं तत्त्वनिर्णयोद्देश्यत्वे च तदनुद्भावमिति विरोधापत्तेः सम्भवेऽपि
निर्णयोद्देश्यत्वे च तदनुद्भावमिति विरोधापत्तेः सम्भवेऽपि
निर्णयोद्देशेन प्रवर्त्तिततयैव वादत्वात् अभियुक्तैस्तथैव तत्त्व-

ननु जल्पवितण्डयोर्वादविशेषत्वे कथं सामान्य-
विशेषयोः परिसङ्ख्यासमभिव्याहारः कथं च परस्पर-
विरुद्धयोः सामान्यविशेषभावोऽपीत्यत आह । विशि-
ष्यते इति । [४४१।६] “अपरमपि भेदहेतुमाह” । वादा-
ज्जल्पवितण्डयोरिति शेषः । पूर्वं वादव्याख्यानावसरे
भेदे हेतुरुद्देश्यविशेषाभिसम्भिरुक्तः तदपेक्षयाऽपरम-

निर्णयावसानत्वेन वादव्यवहारात् । अव्याप्तिपरीहाराय व्याचष्टे ।
निर्णयेति ।

(इति वादनिरूपणम् ।)

ननु तद्विशेषी तत्रभेदावित्येव कुतो न व्याख्यातमित्यत आह ।
नन्विति । परिसङ्ख्येति । प्रथमसूत्रेण परिसङ्ख्यापदार्थविभाग-
स्तत्र वादेन समं जल्पवितण्डयोः कथं समभिव्याहार इत्यर्थः ।
प्रमेयान्तर्भूतस्य संगयादेरिव नास्य पृथग्वचनं सम्भवतीत्याह । कथं
चेति । वार्त्तिककृता जल्पाद्वितण्डामात्रे भेद उक्तः सन्निधानात्,
अतस्तदपेक्षया ऽपरमपीति भ्रमनिरासाय शेषमाह । वादादिति ।
ननु मिलितयोर्जल्पवितण्डयोर्न कश्चिद्वादात् भेदहेतुरुक्तो यदपेक्षया
ऽपरमपीति स्यात्, जल्पे वितण्डायां चाङ्गाधिक्याङ्गहान्योरिकैक-
त्वेव वादाद्भेदहेतुत्वादित्यत आह । पूर्वमिति । ननुद्देश्यविशेषाभि-
सम्भिरुक्तो भेदहेतुरुक्तो न तु वितण्डाया इत्यत आह ।

पीति । [४४।२५] यौ तौ वादजल्पयोः प्रयोक्तारौ तावे-
कत्राविजिगीषुतया अन्यत्र विजिगीषुतया विशेषितौ
वादजल्पौ परस्परतो व्यवच्छिन्दत इत्यर्थः ।

(इति जल्पवितण्डयोर्निरूपणम् ।)

दूषयितुमेकदेशिव्याख्यानं तन्मतेन व्याचष्ट इति

यौ ताविति । जल्पे यो भेदहेतुरुक्तः स वितण्डायामपि समान
इति तत्रापि तत्तात्पर्यमिति भावः । यद्यप्यङ्गाधिक्यमपि जल्प-
वितण्डयोस्तुल्यमिति तदपेक्षयाप्यपरमिति सम्भवंति तथापि न
सर्वत्र विजयेऽङ्गाधिक्यं, परपराजयोद्देश्यकत्वं तु जल्पवितराऽसौ-
स्तुल्यमिति तदपेक्षयैवाऽपरमपीत्युक्तम् । स्वपक्षस्थापनपरपक्ष-
खण्डनविषयशक्त्यशक्त्यस्थापनप्रवृत्तौ जल्पः तदन्या विजिगीषु-
कथा वितण्डेति सङ्क्षेपः ।

(इति जल्पवितण्डयोर्निरूपणम् ।)

भाष्यमेव दूषयितुमेकदेशिमतेन व्याचष्टे इत्यन्वयो न
युक्तः एकदेशमतदूषणे ऽपि भाष्यस्यादूषणात् तस्यातदर्शकत्वा-
दित्यत आह । दूषयितुमिति । यद्यपि योजनं यथान्युतपदाना-
मेव भवति । न चान्नैकदेशे व्याख्यानपदं न्युतमस्ति तथापि दूष-
यितुं व्याचष्टे इत्यत्र दूषणकर्म व्याख्यानमित्थेभं परोऽयं शब्दः ।

योज्यम् । उभयथाऽप्यनैकान्तिकत्वादिति । [४५।७] यद्यपि व्यभिचारादर्शनेऽपि अविनाभावो न सिद्धाति पृथग-
 भिधानस्य पुरुषेच्छाधीनत्वात्, वादे चोद्भावनीयत्व-
 स्थानुद्भावने तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातहेतुत्वप्रयुक्तत्वात्
 तथापि व्यभिचारस्य स्फुटत्वात् स एव दर्शितः ।
 तस्मात् “वादे चोदनीया भविष्यन्ती”त्यनेन पृथग-
 भिधानप्रयोजनमात्रं प्रतिपादितं हेतुत्वं पुनरविवक्षित-
 तमेव तार्किकसम्यनैकदेशिनाऽऽरोपितमित्यर्थः ।

यद्यपीति । यद्यपि हेत्वाभासा वादे देशनीयाः पृथगभिहित-
 तत्त्वादित्यत्र पृथगभिधानस्य साधनस्य पुरुषेच्छाधीनत्वं व्यापक-
 मिति नोपाधिः, हेत्वाभासाः पृथगभिहिताः वादे देशनीय-
 त्वादित्युद्भावने तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातकत्वमपि वादादेशनीयत्वस्य
 साधनस्य व्यापकमिति नोपाधिः, तथापि विपक्षबाधकाभावमात्र-
 मनेन विवक्षितमिति सम्प्रदायविदः ।

तथापीति । उपाधेरपि व्यभिचारोक्तायकतया द्रवकत्वे स्फुटे
 व्यभिचारे उपाध्यनुस्मरणस्य व्यर्थत्वादित्याशयः । तस्मादिति ।
 व्याख्यभावाद्हेतुत्वमेकदेश्यभिमतमविवक्षितमेव, किन्तु हेत्वाभासानां
 वादे देशनीयत्वे भानान्तरसिद्ध एव तात्पर्यं सूत्रकारस्य पृथग्-
 वचनेनोच्यते इत्यर्थः ।

नन्वेवंरूपप्रयोजनलाभोऽपि कथं ? न हि पृथगभि-
धानमात्रमत्र प्रमाणयितुं शक्यमित्यत आह । सामा-
न्येति । [४५।१४] सामान्यतोऽभिहितं विशेषतोऽभि-
दधता सूत्रकृता प्रयोजनविशेषः सूचितः स एव
भाष्यकृता दर्शित इत्यर्थः ।

अथ यद्येतदेव विवक्षितमस्य सूत्रकृतस्तदा
किमिति न क्वचिच्छास्त्रप्रदेशे स्वयमेव दर्शितवानित्यत
आह । एतावानेवेति । [४५।१५]

अथ भाष्यकारिणा कथमिदमुन्नीयत इत्यत आह ।
तत्रेति । [४५।१६] किमेवमपीति । [४५।२०] किमनेन
प्रतिपादितेन फलमित्यर्थः ।

नन्वग्रे वादे चोदनीयत्वमेव प्रतिपादयति इह तु
विद्याप्रस्थानभेदज्ञापनार्थत्वं वर्णयति तत्कुतो न विरोध
इत्यत आह । वादजल्पवितण्डा इत्यादि । [४५।२१]
अत्रैवार्थं सूचकं वार्तिकमाह । अत एवेति । [४५।२२]
अयंमर्थः—यदि विद्याशब्देनास्य वादादयो न विव-

उत्तरग्रन्थोपयोगार्थमाह । नन्वेवमिति । नहीति । व्यभि-
चारस्योक्तत्वादित्यर्थः ।

तत्रेतीति । यद्यप्ययं परिशेषो न युक्तः आत्मतत्त्वावबोधक-

क्षिताः कथमग्रे वादव्यापारं दर्शयित्वा जल्पवितण्डयोः
सर्वाण्येव नियग्रहस्थानानि व्यापारत्वेनाह तदादयमेवं
ब्रूते नूनमयमस्यार्थी विवक्षित इति ।

तदयं तात्पर्यसङ्केपः—न तावदज्ञातस्वरूपवदज्ञात-
व्यापारफलभेदा वादादयश्चेतनेनाधिष्ठातुं शक्यन्ते न
चानधिष्ठितेभ्यः फलसिद्धिः । तस्मात् स्वरूपवद्व्यापार-
फलभेदा अप्यमीषां प्रतिपादनीया भवन्ति । अत
एव चतुर्थे फलमपि दर्शयिष्यति सूत्रकारः ।

(हेत्वाभासानां पृथगुपदेशोपपादनम् ।)

स्वार्थानुमाने ऽपि हेत्वाभासोद्धारद्वारा हेत्वाभासज्ञानस्वीपयोगात्
तथापि तत्रयोजने सत्यस्य प्रयोजनस्याविरोध एवेति भावः ।

न तावदिति । यथाधिष्ठानस्य ज्ञानसाध्यत्वादधिष्ठेयस्वरूप-
त्वमुपदर्शयति तथा व्यापारतोऽपीत्यर्थः ।

(हेत्वाभासानां पृथगुपदेशोपपादनम् ।)

प्रयुज्येरन्(१)-सम्भाव्येरन्निति । न तु तेषामस्ति-
सम्भवति प्रयोग इति ।

ननु लक्षणोऽपि पदार्थस्वरूपं न व्यवस्थाप्यते, अपि
तु व्यवस्थितं ज्ञाप्यते तत्कृतो लक्षणतन्त्रत्वमित्यत
आह । लक्ष्यत इति लक्षणमिति । [४६।४]

ननु यदि पृथगभिधानेनैव वादे चोदनीयत्वं
प्रतिपाद्यते कथं न्यूनधिकापसिद्धान्तानां पृथगभि-
धाने तत्र चोदनीयत्वप्रतिपत्तिः । अथान्यथापि तेषां
तद्गम्यत एव, तदा हेत्वाभासेष्वपि स एव प्रकारो
ऽस्तु कृतं पृथगभिधानेनेत्यत आह । हेत्वाभासाना-
च्चेति । [४६।१४]

ननु वादे हेत्वाभासप्रयोगो नायुक्तः पुरुषिच्छामात्राधीन-
त्वात्तस्येत्यत आह । सम्भाव्येरन्निति । वादे हेत्वाभासानज्ञानतः
प्रयुञ्जानस्तत्त्वबुभुक्षुतामिव व्याहन्तीति न तत्र तत्सम्भव इत्यर्थः ।
एवमस्ति सम्भवतीत्यादिशङ्कापरिहारो अयमेव चेति ।

* यदनुद्भावने तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातः स सर्वोवादे देशनीय
इति सूचितमेकदेशस्य पृथगग्रहणेनेत्यर्थः । अत्र यदनुद्भावने
तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातस्तदेवोद्भावनीयं न तु हेत्वाभासन्यून-

अयमाशयः—नहि 'हेत्वाभासाः पृथगभिहिता इत्येव वादे चोदनीयत्वं तेषां गम्यते, अपि तु वादस्य तत्त्वप्रतिपत्तिमुक्तयात्वात् हेत्वाभासानां चानुद्भावने तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातात्तत्त्वबुभुत्सुनाऽवश्यमुद्भावनीयास्ते, अन्यथा वादो वादत्वं जज्ञात् । हेत्वाभासानां चानुद्भावनं तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातकमिति, अयमेव च न्यायो विशेषतः पृथगभिधानेन सूचितः सूत्रकारेण स च न्यूनादिषु समान इति ।

एवञ्च व्यवस्थिते वार्त्तिककृतोपि प्रश्नो नाप्रस्ताविक इत्याह । तत्र पृच्छतीति । [४६।१७]

धिकापसिद्धान्तपरिगणनं कर्त्तव्यम्, असाधारणे सन्नतिपक्षे च हेत्वाभासानुद्भावेन ऽपि तत्त्वप्रतिपत्तेः सम्भवात् । निग्रहस्थानान्तरस्याप्यनुद्भावेन तत्त्वप्रतिपत्तिव्याघातस्य वक्ष्यमाणत्वादित्ययमेवार्थः सूत्रकृता सूचित इति केचित् । तन्न । वादसाध्ये तत्त्वनिर्णये साधनद्वयोपस्थितावेकत्र हेत्वाभासोद्भावनस्यावश्यकत्वात्, अन्यथा वस्तुनो विरुद्धद्विरूपतापत्तेः । सर्वहेत्वाभासानुद्भावनस्य तत्त्वप्रतिपत्तिप्रतिघातकत्वे ऽपि किञ्चिद्हेत्वाभासानुद्भावनस्य तथात्वमस्यैवेत्येतावन्मात्रमेव प्रयोजकं न्यूनाधिकापसिद्धान्तानुद्भावनमपि तत्त्वप्रतिपत्तिं व्याहृत्येव ।

ननु यदि जल्पवितर्णदयोस्तत्त्वप्रतिपादनार्थमव-
तारः किमप्रतिभाद्युक्तावनेन ! अथ न तदर्थत्वं तयोः
किं तदवतारेण । न चान्यार्थत्वे तयोरेतच्छास्त्रव्यु-
त्पाद्यत्वमित्यत आह । साहङ्कारो हीति । [४६।१६]
अहङ्कृतस्य तस्य तत्त्वप्रतिपत्तेरयोगादहङ्कारशातनेना-
नयोस्तत्त्वप्रतिपादनार्थत्वं तच्चाप्रतिभाद्युक्तावनं विना
न स्यादिति तत्त्वं प्रतिपिपादयिषता कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

(वादे नियहस्थानोक्तावनविचारः ।)

ननु छलादीनां ज्ञानं न सादान्निःश्रेयस उपयुज्यते
आत्मादिवत्, नापि तद्व्यवस्थापनद्वारा प्रमाणवत्,

ननु साहङ्कारोऽपि विजिगीषुरप्रतिभादिना तिरस्कृत्य पश्चा-
द्वादेन व्युत्पाद्यत इति किमर्थमुक्तमित्यत आह । नन्विति । न
चान्धेति । तत्त्वज्ञानप्रयोजके शास्त्रे तदुपयोगिन एव व्युत्पाद्य-
त्वादित्यर्थः ।

अहङ्कारेति । तथा च परम्परया जल्पवितर्णदयोरपि तत्त्व-
ज्ञानोपयोगित्वादेतच्छास्त्रव्युत्पाद्यत्वमित्यर्थः ।

(इति वादे नियहस्थानोक्तावनविचारः ।)

परिज्ञानफलप्रदर्शनीपयोगार्थमाह । नन्विति । नन्वतावता-

३५० सटीकन्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ आ. १

नापि न्यायाङ्गतया संशयादिवत्, न च परिज्ञानमेव
फलमपुरुषार्थत्वादित्यत आह । परिज्ञानस्य च
फलमुक्तमिति । [४६।२३] तत्त्वप्रतिपत्त्युपायभूतकथात्रय-
परिकरशुद्धिद्वारा तत्परिज्ञानं निःश्रेयसोपयोगीत्यर्थः ।

“स्वयं च सुकरः प्रयोग” इति ग्रन्थस्य प्रत्यक्ष-
सिद्धत्वात् “किमुक्तं भवती”ति स्वरूपप्रश्नो ऽसङ्गत
इत्यतः पूरयति । अनेन भाष्येणेति । [४६।२८]

(क्लृप्तजातिनिग्रहस्थानानां प्रयोजननिरूपणम् ।)

भाष्ये प्रयोजनान्तराभिधानं न सूत्रकृदभिहित-
प्रयोजनविरोधि, किन्तु तदनुगुणमेवेत्याशयवान् सूत्र-
प्रयोजनमनुवदति । सूत्रकारेणेति । [४७।६] अनुगुणत्वं
तु व्याप्तिप्रदर्शनं, न ह्यस्ति सम्भवः पुरुषार्थञ्चा-
प्रमाणहेतुकश्चेति, तेनायमर्थो भाष्यस्य, यतः सर्वं प्रेक्षा-
प्येतच्छास्त्रसाध्ये फले तदुपयोगी नोक्त इत्यत आह । तत्त्वेति ।
ग्रन्थस्येति । इतिना शब्दस्वरूपस्योपस्थापितत्वादिति भावः ।

(इति क्लृप्तजातिनिग्रहस्थानानां प्रयोजननिरूपणम् ।)

ननु भाष्योक्तप्रयोजनव्याख्यावसरे सूत्रकारोक्तप्रयोजनानुवादी
अर्थ इत्यत आह । भाष्येति । अनुगुणत्वमेवाह । यत इति ।

वत्प्रयोजनमान्वीक्षिकीव्युत्पाद्यप्रमाणमूलमतो निःश्रेय-
सस्य परमपुरुषार्थस्य तन्मूलतायां विपर्ययशङ्कैव नास्ति
अतन्मूलत्वे पुरुषार्थत्वहानिप्रसङ्गादिति तदिदमुक्तं
नास्त्येव तदिति । [४७।७]

ननु न तावदितरामु प्रमाणव्यवहारो नास्त्येव
तदितरव्यवहारस्याप्युच्छेदप्रसङ्गात्, प्रमाणव्यवहार-
सङ्गावे तु किमान्वीक्षिक्या तत्र प्रकाशयितव्यं ? तत्-
प्रमाणैरेव प्रकाशितत्वादित्यत आह । यद्यपीति । [४७।८]
व्युत्पादितेन प्रमाणादिना तत्र व्यवहारस्तद्वात्यत्ति-
स्त्वित एव न तत इत्यर्थः ।

ननु प्रणेष्टप्रमाणोपजीवनमान्वीक्षिक्यामपि समान-

निःश्रेयसमेतच्छास्त्रप्रतिपाद्यप्रमाणमूलं पुरुषार्थत्वात् इतरविद्या-
साध्यपुरुषार्थवदिति मानमित्यर्थः । नन्वितरविद्यानां प्रामाणिका-
र्थविषयत्वेऽपि प्रमाणादिव्यवहारो नास्तीत्येतावतैव विद्यान्तरादा-
न्वीक्षिकीभेदः स्यादित्यत आह । नन्वेनेति(१) । दूषणं निरस्यति
व्युत्पादितेनेति । इतरत्र प्रमाणादिव्यवहारे सत्यपि प्रमाणानां
गमकत्वनिरूपणमत्रैवेत्यर्थः । एतावतैव दूषणे निरस्ते किमुत्तर-
यन्वेनेत्यत आह । नन्विति । यथाश्रुतो दृष्टान्तो विषम इति

(१) नन्विति इति प्रतीकपाठो युक्त इति ध्येयम् ।

३५२ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धी [अ. १ भा. १

मतो न विद्यान्तराद्विशेष इत्यत आह । न तु प्रमाणा-
दीति । [४७।११] प्रमाणोपजीवने समाने ऽपि यथैतद्-
व्युत्पाद्यमुपजीवन्ति ताः, नैवं तद्गुत्पाद्यमियमपीत्यर्थः ।

ननु उपजीवकतासाम्ये ऽपि परस्परुपजीव्योप-
जीवकभावः क्व नाम दृष्ट इत्यत आह । यथेति । [४७।११]
प्रत्यक्षाद्यपि हि स्वप्रामाण्यव्यवस्थितये प्रमाणान्तरम-
पेक्षते, अनुमानमपि स्वोत्पत्तये, तथापि प्रत्यक्षाद्येवा-
पेक्ष्यानुमानं स्वविषये प्रवर्त्तते न तूपजीवकानुमान-
मपेक्ष्य प्रत्यक्षादि, अनुमानान्तरं तु स्वप्रामाण्यव्युत्पा-
दकमपेक्षते, तदपि न तदैव, किन्तु प्रागेवेत्यभिप्रायेण
व्युत्पाद्यसजातीयापेक्षानिराकरणाश्रोक्तं न प्रत्यक्षादि-
विषयमपि तदानीमिवेति । [४७।१२] प्रत्यक्षादिरूपो
विषयः प्रत्यक्षादिविषय इति । विद्योपकरणं-प्रमा-
यत्रार्थं दृष्टान्तस्तमाह । स्वोत्पत्तय इति । अत्र प्रमाणान्तरमपेक्षत
इत्यनुषङ्गनौयम् ।

अनुमानान्तरमिति । कर्मपदमपेक्षत इत्यत्र प्रत्यक्षादीति
कर्त्तृपदमनुषङ्गनौयम् । किन्त्विति । प्रत्यक्षप्रवृत्त्युत्तरं तत्रामाण्य-
निश्चयात् पूर्वं प्रामाण्यग्राहकप्रमाणापेक्षेत्यर्थः । ननु पूर्वं प्रमाण-
विषयापेक्षेति कुतः प्रमाणविषयापेक्षा निषिध्यत इत्यत आह ।
प्रत्यक्षादिरूप इति । ग्रहणक्रियायां कर्त्तारं पूरयति । इति

यादि । तस्य ग्रहणं “प्रमाणादिप्रकाशितमर्थमितरा
विद्याः प्रतिपद्यन्त” इति वार्त्तिकेन ।

एतदुक्तं भवति—वार्त्तिके प्रमाणादिग्रहणं भाष्यो-
क्तविद्याप्रकाशकत्वनिर्वाहाय, न तु स्वातन्त्र्येणातो
न विरोधः । तदेवं स्वरूपेणापेक्षां दर्शयित्वा विषय-
गताऽपेक्षा भाष्यकृता दर्शिता “उपाय” इति ।
तद्वार्त्तिकं योजयतुं व्याचष्टे । संप्रतीति । [४७११३]

ननु विद्यान्तराणां शब्दात्मकतया प्रमाणत्वात्
तस्य च स्वप्रतिपाद्यानपेक्षितत्वात् किं त्वान्वीक्षिकी
करिष्यतीत्यत आह । न हीति [४७११४] प्रमाणस्य सतः

वार्त्तिकेनेति । स्वरूपेणेति । आन्वीक्षिकीव्यत्यादितैः प्रमाणैरर्थं
निश्चित्य विद्यान्तरप्रणयनादिति भावः । विषयगतेति । विद्यान्त-
रजन्वार्थनिश्चये ऽप्यान्वीक्षिक्यपेक्षणादित्यर्थः । तद्वार्त्तिकमिति ।
“उपायः सर्वकर्मणा”मिति वार्त्तिकं योजयितुं तद्वार्त्तिकं व्याचष्ट
इत्यर्थः । अप्रसक्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । नन्विति ।

प्रमाणस्येति । एकस्य प्रमाणस्य स्वविषयप्रमितौ प्रमाणा-
न्तरापेक्षायां जातिसङ्करप्रसङ्गादिति भावः । नत्त्वित्यत्रापि नास्ती-
त्यनुषङ्गनीयम् । तेन तर्कापेक्षाऽस्येवेत्यर्थः । उपलक्षणञ्चेति ।
तात्पर्यमाहकन्यायस्याप्यपेक्षणात् । इत्यादीत्यादिग्रहणेनावघातस्य

स्वप्रतिपाद्ये प्रमाणान्तरापेक्षा नास्ति न तु स्वैतिकर्त्तव्यताभूततर्कापेक्षापि, स चान्वीक्षिकीलभ्य इत्यर्थः ।

अथ तर्कमनपेक्षमाणस्य किं स्यादित्यत आह ।
मा भूदिति । [४७।१७] आदियहणेन “यजमानः प्रस्तर”
इत्यादि ग्राह्यम् । तर्कस्य संशयमन्तरेण नावतरतीत्युप-
संहारे सोऽपि दर्शितः । यद्यपि सतर्कप्रमाणप्रवृत्ति-
रेव परीक्षा तथापीह गोबलीवर्दन्यायेन प्रमाणस्य
स्वपदोपात्तत्वात् प्रयोजनजिज्ञासातर्का एव विव-
क्षिताः । प्रमाणस्य निवेशः-प्रवृत्तिः तस्य द्वारमविरोधः
अर्थतत्त्वं-पदार्थतत्त्वं वाक्यार्थतत्त्वं वा । अवधार्य
यवनीवारादिसाधारण्यं, संमार्गस्य (१) च ग्रहसाधारण्यमान्वी-
क्षिका विना नावस्थाप्यत इत्यादि गृह्यते ।

तर्कश्चेति । प्रमाणैतिकर्त्तव्यताभूतस्य तर्कस्य संशये सत्येव
भावादिति भावः । तेन शब्दानित्यत्व गृह्यते । यदि नित्यः
स्वात्कृतको न स्यादिति तर्कस्य संशयं विनापि सन्धवे व्यभिचारा-
भावः । विवक्षिता इति । परीक्षापदेनेत्यर्थः । प्रयोजनेति ।
सतर्कप्रमाणस्यैव परीक्षापदवाच्यत्वात् प्रयोजनजिज्ञासयोस्तत्त्वा-
नन्तर्भावेऽपि तर्को न जिज्ञासां विना, सा च न प्रयोजनं विना,
इत्यविनाभावात्ते अप्युक्ते । वाक्यार्थतत्त्वमिति । वाक्यार्थं यत्तत्त्वं

(१) संसर्गश्चेति कश्चित् पाठः ।

प्रमाणान्तरादर्थवादादेव वा । तत्र त्रयी-विधिनिषेध-
रूपा निवेशनीयेत्यर्थः ।

एवं च दण्डनीत्यां यमो राजा कुबेरो वा राजे-
त्यादि, वार्तायां माघे परिकर्षिताभूमिः स्वर्णमयं फल-
माधत्त इत्यादि, तर्कानपेक्षायां विफलायते । तस्मा-
त्तत्रापि तदपेक्षाऽस्तीत्यतिदिशति । एवमिति । [४७।१६]
“विषयमिति शेष” इत्यत्रापि विधेयतया निषेध्य-
तयेतिशेषः ।

इदानीं व्यापारगतामपेक्षामाह , भाष्यमतेन ।
अपिचेति । [४७।१६] द्रव्यस्य यथा “दध्ना जुहोती”-
त्यादि, गुणस्य यथा“ऽरुणया सोमं क्रीणाती”त्यादि,

तात्पर्यं तदवधायित्वर्थः । तेन मानान्तरात् तद्वाक्यार्थतत्त्वावधारणे
शब्दस्वनानुवादकत्वं दोषः । अर्थवादादिति । यववराहादिपदा-
र्थावधारणे अनुवादापेक्षणादित्वर्थः ।

• विफलायत इति । तर्कावतारं विनोपचारस्वाप्नानादि-
त्वर्थः । विषयत्वे ऽपि प्रकाराकाङ्क्षायामाह । विधेयतयेति ।
गुणस्येति । यद्यपि गुणपदस्य वैशेषिकगुणपरत्वे सामदानादि-
ऋषणाद्यव्याप्तिः विशेषणमात्रपरत्वे द्रव्यकर्मणोरपि तथात्वात्
ततो भेदः स्यात् एवं कर्मपदस्य च लनाद्यर्थत्वे ऽभिमन्त्रणाव्याप्तिः

कर्मणो यथा व्रीहीनवहन्तीत्यादि, दण्डनीत्यामपि यथा “द्रव्यस्य स्वाम्यमार्त्थ”त्यादि, गुणस्य यथा साम-भेदेत्यादि, कर्मणो यथा “शस्त्रशिन्नागजवाजिवाहन” मिति, वार्त्तायामपि “द्रव्यस्य यथायथर्त्तुं बीजं संगृह्णीया”दित्यादि, गुणस्य यथा “भूमिं लावयेच्छो-षये”दित्यादि, कर्मणो यथा “स्थानान्तरं निनीषन्न-नोकहमभिमन्त्रये”दित्यादि, विषयं दर्शयित्वा संशय-माह । तत्र किमिति । [४७।२०]

संशयकारणं च विधिपदसमभिव्याहारस्तत्पदस्य, विधिपदसमभिव्याहृतस्वपदोच्चधिकारी न विधि-विषयस्तथाभूतमेव च अग्निहोत्रं तद्विषयः अतः साध्ये संशयः किं विधिपदसमभिव्याहृतपदत्वात् अग्निहोत्र-

धात्वर्थमात्रार्थत्वे तु सर्वमेव कर्मेति न भेदः तथापि साम साम्बनं राज्ञां दण्डादिमाध्या प्रतोतिः दानं सङ्कल्पविशेषो भेदश्च पर-शिष्टादेः स्वपक्षेऽनुरागः एवं रूपान्तरपरावृत्तिः श्लेषः शोषश्च जलविभाग इति वेशेषिकगुणा एव विवक्षिताः । अभिमन्त्रणं च मन्त्रकरणकसेकानुकूलश्लेषाविशेष इत्येके । गोहृषन्यायमात्रित्व-भेदोपन्यास इत्यन्ये ।

संशयहेतुमाह । संशयेति । कोटिद्वयसाधारण्यमस्याह ।

वद्विषयो भवतु स्वर्गोऽधिकारिवद्वा नेति पूर्वपक्ष-
मादर्शयं स्तद्धानाय तत्रानिष्टप्रसङ्गमाह । तत्र
यदीति । [४७।२२]

न च श्येनादिसाध्याया हिंसाया विहितत्वेनार्थ-
त्वमेव भवतु का क्षतिरिति वाच्यम् । विधिर्हि प्रवर्त्तकः
स्वन्नानिनेच्छामन्तरा कृत्वा प्रयत्नोत्पादक इति यावत् ।
स च प्रयत्नो न साध्यविषयः कर्तुं शक्यते उपायो
हि प्रयत्नविषयो न तु फलं, तस्मात्प्रयत्नविषयत्वात्
साधनेतिकर्तव्यते एव विधीयते न तु साध्यं तद-
विषयत्वात् । न हि ज्ञापकत्वमात्रं विधित्वं अपि

विधिपदेति । विधिसमभिव्याहृतस्तदप्रतिपाद्यः (१) स्वर्गकामः
पुरुषो न विधेय इत्यर्थः । विधिर्हीति ।

ननु फलस्य प्रयत्नागोचरत्वं साध्यतयाऽनुपायतया वा । नाद्यः
यागादेरपि प्रयत्नविषयत्वानापत्तेः । न च शरीरादिकमेव प्रयत्न-
गोचरो न तु यागादिः तस्योद्देश्यमात्रत्वादिति वाच्यम् ।
साधनेतिकर्तव्यतयोरपि तथा सति प्रवर्त्तकं शास्त्रमाभासः
स्यादिति स्वोद्देश्यहानिप्रसङ्गात् । नाद्यः स्वर्गादेरपि भोगाद्यु-
पायत्वमप्रतिसन्धाय तस्माधनगोचराया अपि प्रवृत्तेरभावात् ।
न च यदुद्देशेन या प्रवृत्तिस्तदुपाय एव तन्नोचरः स्वर्गोद्देशेन

(१) विधिसमभिव्याहृतस्तदप्रतिपाद्य इति युक्तं भाति ।

त्विच्छाविषयज्ञापकत्वमिति । तस्माच्छ्रेयानादिसाध्या
हिंसाऽनर्थभूतैवार्थः स्याद्यदि विधिविषयः स्यादिति
साधूक्तम् । सिद्धान्ते प्रमाणमादर्शयन्नेव साध्यपदसम-
भिव्याहारस्तर्हि क्लोपयुज्यते ब्रूयाशङ्कामपनयति । अथ
साध्यांशमिति । [४७।२३] दृष्टाभ्युपायता हि नेष्टम-
प्रतीत्य प्रत्येतुं शक्या, न चाप्रतीतैव सा प्रवर्त्तयति
अतस्तां विशिष्टमिष्टस्यानुवादोऽयमित्यर्थः ।

मण्डलीकरणगोचरकृत्युत्पत्तेः । अत्राहुः—विधिवाक्यं न यागादेः
साक्षात्प्रवृत्तिविषयतां बोधयति येनोद्देश्यहानिः स्यात् अपि
तूपायतां, तथा च तदसिद्धिदशायां सिद्धे तदुपाये प्रवृत्तिः तत्किञ्ची
च तत्र प्रवृत्तिः । न चैवं फले ऽपि तत् सम्भवः पवर्त्तकेष्टसाधनता
ज्ञानाभावात् । यद्वा स्वर्गस्यापि भोगसाधनत्वज्ञानं न यागादौ
प्रवृत्तिप्रयोजकं किन्तु भोगविषयत्वज्ञानम् । तथाच फलस्यानु-
पादेयत्वेन ज्ञानाद्यथा स्वर्गो न प्रवृत्तिविषयस्तथाऽभिचारस्याप्यनु-
पायत्वेन ज्ञानान्न प्रवृत्तिविषयत्वमिति ।

साध्यांशस्वानुवादप्रयोजनमाह । इष्टाभ्युपायता हीति ।
नन्विष्टसाधनत्वबोधकादेवेष्टज्ञानमपि स्यात् किं तदर्थेनानुवादेने-
त्यत आह(१)इति । सामान्यत इष्टज्ञानतत्साधनत्वज्ञानसम्भवे ऽपि
विशिष्टेष्टज्ञानं विना न प्रवृत्तिः । बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्य

(१) न च इत्यावश्यकमिति भाति ।

तत्किमिदानीमविहितमित्येतावताऽनर्थी ?

नेत्याह । न हिंस्यादिति । [४७।२७] .

ननु भवत्वेवं तावत्तथाप्यान्वीक्षिक्याः किमायात-
मित्यत आह । तदिहेति । [४७।२७] विषयान्तरमाह ।
एवमिति । [४७।२८]

प्रवर्त्तकत्वात् । तच्चेष्टतावच्छेदकज्ञानसाध्यमिति तदर्थमिष्टस्य
विशिष्टानुवाद इत्यर्थः ।

तत्किमिति । तथा सति स्वर्गीयविधेयतयाऽनर्थः स्यादिति
भावः । न च निषेधादेव हिंसाया अनर्थत्वस्य सिद्धत्वादविहित-
त्वेनेति व्यर्थमिति वाच्यम् । यदि हिंसा विहिता स्यात्तदा निषेधे
सत्यपि सर्वभूताहिंसाश्रुतिश्चेत्च्छागालम्भनश्रुत्योरिव सामान्य-
विशेषन्यायावतारः स्यादित्यविहितत्वस्यापि सप्रयोजनत्वात् ।
अथ विरोधे सति तदवतारः यथा “पदे जुहोति अस्स जुहोती-”
त्यादौ, भिन्नप्रकरणान्नातस्य होमविशेषस्य सन्निधिश्रुतप्रकरणा-
न्वितत्वान्नाधिकरणाकाङ्क्षा “अत आहवनीये जुहोती”त्वत्र होम-
त्वेन तदन्यहोमस्वाधिकरणाकाङ्क्षायामाहवनीयान्वयः । स्नेत-
च्छागालम्भने तु पुरुषस्य प्रत्यवाये ऽपि क्रतोर्नृपकारो भवि-
ष्यतीति न विरोधः । ननु बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वस्य
विध्यर्थत्वे तत्र नञोऽन्वये विशेषणाभावाद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्व-
पर्यवसाने विधিনিषेधयोर्विरोधात् ।

यथा आमिन्नायाः प्रयोजकत्वं क्षीरहोमस्थाने
तद्विनिवेशनाद्रसादिसाम्यात् वाजिनस्याप्रयोजकत्वं
अवर्जनीयमात्रोत्पत्तिकत्वात् । आदियहणेन शेषभाग-
होमविलोपादयो गृह्यन्ते । सर्वा विद्या इति विद्या-
शब्देन तद्वर्मान् लक्षयतीति न भाष्यव्याख्याविरोधः ।
वार्त्तिककारस्तु—धर्माणां विद्यापारतन्त्रं विवक्षन्निति
शेषः । सङ्करप्रसङ्ग इति [४८।६] फलस्य । तथाच
विद्यान्तरफलेनैवास्याः फलवत्त्वं न पुनरसाधारणं

यथेति । “तर्त्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिन्ना वाजिभ्यो
वाजिन”मित्यत्र दध्यानयनप्रयोजकत्वमामिन्नाया न तु वाजिनस्य,
पाठात् प्रथमोपस्थितः वैश्वदेवीत्यत्र “सास्य देवते”तिविहित-
तद्विषयस्य देवतासम्बन्धोपस्थापकत्वेनामिन्नायागस्य प्रतीतिश्च ।
तत्रामिन्नाया दुग्धरससाम्याद्रसतस्तच्चेति जैमिनीयसूत्रात्तत्रा-
भिनिवेशो वाजिनस्यामिन्नाजलस्य अन्यार्थप्रवृत्त्यैवोत्पादनात् ।
तदपवादे वाजिनहोमलोप एवेत्यर्थः । ननु सर्वधर्माश्रयत्वे ऽपि
न सर्वविद्याश्रयत्वमानीक्षिका इत्यत आह । विद्याशब्दे-
नेति ।

वार्त्तिककारीयव्याख्यानबीजमाह । धर्माणामिति । तथा च
शिवज्ञा परं भिद्यते फलतस्त्वविरोध इत्यर्थः । निःश्रेयसेनोपायसङ्कर-
भ्रमं निवारयति । फलस्येति । ततः किमित्यत आह । तथा

फलमस्या अस्तीत्यर्थः । असाङ्कर्यं दर्शयितुं तासामेव
 तावदसाधारणं फलमाह । विद्यान्तराणीति । [४८॥१०]
 एतस्या असाधारणं फलमाह । इह त्विति । [४८॥१२]
 अन्यत्रास्याः प्रतिपादितोपयोगविरोधो माभूदित्या-
 शयवतोक्तं प्रमाणादि यद्यपि साधारणमिति । [४८॥१२]
 एतेनैतदुक्तं भवति—विद्यान्तरफलान्यपि यदान्वी-
 च्छिक्षामायतन्ते सेयमूष्मासिद्धिरस्याः । यत्तु प्रधा-
 नमस्याः फलं तदसङ्कीर्णमेव विद्यान्तरेष्वसम्भवा-
 दिति ।

(इति आन्वीक्षिकीप्रयोजनकथनम् ।)

चेति । तासामिति । विद्यान्तरासाधारणफलबोधे आन्वीक्षिका
 असाधारणफलासाङ्कर्यस्याभ्युपगमादित्यर्थः । आयतन्ते—आय-
 त्तानि भवन्तीत्यर्थः । उष्मासिद्धिः—अन्योद्देशप्रवृत्तादपि तत्सिद्धि-
 रित्यर्थः ।

(इत्यान्वीक्षिकीप्रयोजनकथनम् ।)

वादादीनामिति अतद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः
 वादस्य पराभिभवार्थमप्रवृत्तेः, जल्पादयो हि मदा-
 दिहेतवः पराभिभवोपायत्वात् द्रव्यसंपत्तिवदिति
 प्रयोगः । तत्रास्य विरुद्धत्वं तावदाह । तत्र जल्पा-
 दीनामिति । [४८१६]

अयमाशयः—न तावत्प्रतिपाद्यस्य जल्पवितरणयो-
 रधिकारः, किन्तु प्रतिपन्नस्य तत्त्वप्रतिपत्तिपालनार्थं
 दुरवलिप्तप्रतिपादनार्थञ्च तयोरधिकारः, पराहङ्कार-
 शातनञ्च मदमानादिविरुद्धमेव तेषां दोषविशेषत्वात्,
 अहङ्कारशातनस्य तन्निरोधरूपत्वात् । न च पराभिभ-
 वोपायभूतशब्दवाच्यतामात्रेणानुमानं, वागादीनामपि
 विषणित्वप्रसङ्गात् ।

ननु तत्र जल्पादीनामित्यनेन न कश्चिद्दोष उक्तः किन्तु
 हेतोः मिद्धिरेवोक्तेत्यत आह । तत्रेति । ननु यस्याहङ्कारशातनं
 तस्य मदाद्यहेतुत्वे ऽपि शातयितुस्तद्हेतुत ऽस्त्येवेत्यत आह ।
 अयमिति । तस्यापि पराहङ्कारशातनं न द्वेषप्रयुक्तं किन्तु क-
 ष्या तत्त्वप्रतिपादनप्रयुक्तं, जिगीषापि तदर्थंवेत्यर्थः ।

अत्र पक्षे पराहङ्कारशातनं पराभिभवः दृष्टान्ते तु चपेटादि-
 रिन्त्यर्थमदे ऽपि यदि पराभिभवोपायशब्दवाच्यत्वमात्रेणानुमानं

स्यादेतत् पराभिभवोपायत्वेन हेतुना मदमानादि-
हेतुत्वं मासैत्सीत्, अन्वयव्यतिरेकाभ्यामेव सिद्धा-
त्वित्यत आह । मदमानादिहेतुत्वञ्च हेतुरसिद्ध
इति । [४८२२] “सति च तत्त्वविदां न सम्भवती”ति
वदता यथाश्रुतस्य पराभिभवोपायत्वस्थानैकान्तिकत्व-
मपि सूचितम् । अतो जल्पादितत्त्वज्ञानवतामपि
यदि मानादयो दृश्यन्ते न ते तद्हेतुकाः, किन्तु बल-
वन्निष्ठ्याज्ञानहेतुका एवेति सनकाद्युदाहरणफल-
मिति । एतच्च स्फुटमित्यभिप्रायेणाह । उपसंहर-
तीति । [४८२३]

(इति वादादिज्ञानस्य मदादिहेतुत्वनिरासः ।)

(प्रथमसूत्रव्याख्यानं समाप्तम् ।)

तदा वाग्बिषाणिनी गोत्वात्सुरभिवदित्यनुमानं स्यादित्यत आह
न चेति । हेतोर्दूषणान्तरे तात्पर्यमाह । पराभिभवेति । दूषणा-
न्तरसम्भवं तदनुज्ञावनबीजं चाह । सति चेति । मदादिप्रधानो-
दासविशेषः—सनकः ।

(इति वादादिज्ञानस्य मदादिहेतुत्वनिरासः ।)

(इति प्रथमसूत्रव्याख्यानं सम्पूर्णम् ।)

अप्रतीतस्वरूपस्य प्रयोजनाभिसम्बन्धस्य परीक्षा न युज्यते निराश्रयत्वात् प्रथमसूत्रमुद्देशपरमेवेत्यत आह, तदेवमिति । [४८२५] अभिधेयसम्बन्धप्रयोजनपरादेव तस्मादुद्देशोप्यवगतः स चापेक्षितत्वात् गृहीत

ननु प्रमाणादिपदार्थानामुद्देशकथनं व्यर्थं तेषामत्रापरीक्षणो-
यत्वादित्यत आह । अप्रतीतेति । आद्यसूत्रस्य प्रयोजनाभिसम्ब-
न्धपरत्वे प्रमाणादीनामुद्देशाभावात्तल्लक्षणपरीक्षयोरनवसरः प्रमा-
णाद्युद्देशपरत्वे प्रयोजनसम्बन्धपरीक्षानुपपत्तिः तस्यानभिधानात्
उभयपरत्वे च वाक्यभेदापत्तिरित्यर्थः । अभिधेयेति । प्रवर्त्तनीय-
प्रवृत्त्यर्थं प्रमाणादितत्त्वज्ञानस्य निःश्रेयसहेतुतायामाद्यसूत्रस्य
तात्पर्यं ऽवधृते तत्त्वज्ञानविषयाः प्रमाणादयो ऽपि धर्मिण
उपस्थिता इत्येकोपस्थित्वैवोभयनिर्वाहान्न वाक्यभेद इत्यर्थः ।

ननु धर्म्युपस्थितावपि तस्य न्यूनाधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदपरत्वे
मानाभावः तस्यापदार्थत्वात् । तत्र तात्पर्योच्चायकस्य चाभावात् ।
न ह्यत्र प्रथमं पदार्थसामान्योपस्थापकमस्ति येन सामान्योप-
स्थितौ सत्यां विशिष्टाभिधानस्य न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदपरत्व-
मवगम्येत । अत्राहुः— तत्त्वज्ञानादित्यत्र तत्त्वपदादेव पदार्थसामान्ये
लक्ष्ये यत्प्रमाणादिरूपविशिषोपादानं तदितरव्यवच्छेदतात्पर्यो-
च्चायकं, व्यवच्छेद्यं च यद्यपि युक्तिशास्त्रतया नैतत्सूत्रं शब्दविधया
बोधयति, किन्तु युक्तिद्वारा, युक्तिश्च परीचैकवाक्यतालभ्येति

द्वयर्थः । एतेन परीक्षाविषयो दर्शितः । उचितं दर्शयन्नेव तदतिक्रमे हेतुमाह । तेषामिति । [४८२६] एतेन क्लृप्तः सम्बन्धपरीक्षायाः प्रयोजनमपि दर्शितम् । अभिधानद्वैविध्य-मुभयकोटिसंस्पर्शः । समीचीनमित्याद्यनुरोधेन यथा वार्तिकादीत्यादावार्थः क्रमो ग्राह्यः । तस्मादभिधानसामान्यात्—अभिधानसाधर्म्यमावात्

परीक्षायां तात्पर्यावश्यकतयोद्देशस्यापि तत्र तात्पर्यकल्पने मानाभावः अनन्यलभ्य एव तत्र तात्पर्यकल्पनात्, तथापि परीक्षावाक्यद्वारेणोद्देशस्य व्यवच्छेदे तात्पर्यमित्येवमपरोऽयं ग्रन्थः ।

ननुद्देशानन्तरं लक्षणपरीक्षयोरन्वयाभावात् किं तत्कीर्तनेनेत्यत आह । उचितमिति । उद्देशानन्तरमेव लक्षणपरीक्षयोरौचित्यमित्यर्थः । एतेनेति । निःश्रेयसार्थिनां तज्जनकप्रमाणादिलक्षणपरीक्षाविषया प्रवृत्तिः प्रयोजनम् । न ह्यपरीक्षिते प्रयोजनसम्बन्धे तत्र तेषां निष्कम्पा प्रवृत्तिः सम्भवतीति भावः ।

नन्वभिधानस्य द्वैविध्यं समीचीनासमीचीनत्वरूपमत्र विवक्षितं न च किमप्यभिधानमुभयरूपं दृष्टमित्यत आह । उभयेति । तथा चाभिधानत्वमुभयकोटिसहचरितं दृष्टमस्तस्मादत्र संग्रह इत्यर्थः । यथासङ्ख्यमन्वये विरोधादन्यथा व्याचष्टे । समीचीनमिति । ननु साधारणधर्ममात्रं न संग्रहकं तस्य

निर्णायकरहितात्, दृश्यमानादिति यावत् । उभयथा दर्शनाच्चेति । [४६।४] तत्सहचरितोभयकोटिदर्शनज-
संस्कारभुवः स्मरणादिति यावत् । एतच्च सूत्र-
कारस्याऽऽप्तत्वावधारणात् प्रागिति मन्तव्यम् । यद्यपि
चाऽऽप्तवचन एव साक्षात्संशयं दर्शयति तथापि

विशेषदर्शने ऽपि सति भावात् न च तदप्यज्ञायमानं तथैत्यत
आह । निर्णायकेति ।

ननूभयथादर्शनं चिरातीतं न संशयहेतुरित्यत आह । तत्सह-
चरितेति । न चोभयकोटिमंस्कारादेव संशयोत्पत्तौ किं स्मरणेनेति
वाच्यम् । संस्कारजन्यत्वे तस्य स्मृतित्वापत्तेः । स्मृतित्वे तस्मैष
तन्त्रत्वात् । अत एव प्रत्यभिज्ञानं ऽपि तत्तास्मृतेर्हेतुत्वं वक्ष्यति
द्वितीये ऽध्याये टीकाकारः । न च व्यवहितविशेषणज्ञानजन्यं
विशिष्टज्ञानमिति न तस्य संस्कारजन्यत्वमिति परीहारो गौर-
वात् । एतच्चेति । एतत्संशयस्वरूपमित्यर्थः । अभ्युपगमवादा-
द्यायम् । सूत्राणामाप्तोपदेशतया प्रामाण्ये युक्तिशास्त्रत्वव्याघा-
तात् । ननु भाष्ये निःश्रेयसं परीक्ष्यतया प्रतिज्ञातं टीकायामभि-
धाने संशय उक्तः सम्बन्धस्य परीक्षित इति विरोध इत्यत आह ।
यद्यपीति । अभिधानसंशयस्याप्यभिधेयसंशयपर्यवसानादर्थनिश्चया-
देव तदर्थिप्रवृत्तेरर्थ एवात्र परीक्ष्य इत्यर्थः । ननु सम्बन्धस्य
कार्यकारणभावस्य प्रतीत्यप्रतीतिभ्यां व्याघातान्न परीक्षित्यत आह ।

तद्वाराऽर्थ एव द्रष्टव्य इति । सम्बन्धिनि च प्रयोजने तत्त्वज्ञानकार्यतया परीक्ष्यमाणे सम्बन्ध एव कार्य-कारणभावलक्षणः परीक्षितो भवतीति तदेव परीक्ष्य-तया निर्दिश्यते “तच्च खलु वै निःश्रेयसमिति । वस्तुतस्तु सम्बन्धपरीक्षेयमित्यतो न प्रतिज्ञासंशय-परीक्षाणां वैयधिकरणमित्यति । तत्रेति—सूत्रे व्याख्या-तव्ये । उत्सूत्रेणेति । [४६:४] पूर्वपक्षं विना सिद्धान्त-सूत्रस्यावताराभाव इत्याशयः ।

ननु जीवन्मुक्तिपक्षे “तद्वतामवस्थानं न स्या”दिति चोद्यमनवकाशमित्यत आह । तदत्यन्तेति । [४६:६]

सम्बन्धिनि चेति । तथा च प्रयोजनस्य तत्त्वज्ञानकार्यतया या परीक्षा तस्य एव सम्बन्धपरीक्षारूपत्वं संशयोपि निःश्रेयसं तत्त्वज्ञानकार्यं न वेति परीक्षाङ्गमित्यर्थः ।

वलुतस्त्विति । उक्तरीत्या भाष्यकारस्यापि सम्बन्धपरीक्षाया-मेव तात्पर्यमित्यर्थः । ननु तत्रेत्यनेन सन्निधानात् संशयपरामर्शं संशयस्य टीकाङ्गदुक्तत्वात्तस्मिन् सति भाष्यमित्यसङ्गतिः, न वा टीकाङ्गदुक्तो वाक्यविषयः संशयोऽत्र परीक्षाङ्गमित्यत आह । सूत्र इति । ननु पूर्वपक्षभाष्यमित्युक्तं भाष्ये जिज्ञासासाधयवणादि-त्यत आह । पूर्वपक्षमिति । विप्रतिपक्षस्य पूर्वपक्षं मनसि कृत्यैव जिज्ञासेत्यर्थः ।

ननु माभूत्तत्त्वज्ञानानन्तरमेव निःश्रेयसं का नो हानिः न ह्येवं प्रतिज्ञातमस्माभिर्गित्यत आह । तथा सतीति । [४६।८] यद्यपि साक्षादेवं न प्रतिज्ञातं तथापि तत्त्वज्ञाननिःश्रेयसयोः कार्यकारणभावः सूत्रकृता दर्शितः स चानन्तर्यनियम एव स्यान्नातोऽन्यथेति पूर्वपक्षी मन्यत इत्यर्थः । तदिदमुक्तं मिथ्येति । [४६।९]

ननु तथापि “तदत्यन्तविमोक्षोपवर्ग” इत्येतावदेव निःश्रेयसमिति केन प्रतिज्ञातं यावता जीवन्मुक्तिरपि निःश्रेयसं भवत्येवेत्यत आह । न चान्यदिति । [४६।९]

अभिसम्बो बीजं तत्त्वज्ञानस्योत्पन्नस्यापवर्गे कर्त्तव्ये

नन्वप्रापवर्गलक्षणमनवसरपराहतमिति किं तत्कीर्त्तनेनेत्यत आह । नन्विति । तद्वतां-तत्त्वज्ञानवताम् ।

“तथा सती”त्यपि टीकायां “स्तस्मा”दित्यादिपूर्वटीकया पौनरुक्त्यं निराकर्त्तुमाह । नन्विति ।

ननु तथापि तदनन्तरमेवेति न प्रतिज्ञातमत आह । यद्यपीति । स चेति । तत्त्वज्ञाने सत्यपि यदपेक्षया कार्याभाव-स्तदेव कारणमतस्तेनान्यथासिद्धं तत्त्वज्ञानमकारणमेव । व्यापार-व्यापारिभावे च मानाभाव इत्यभिमानः परस्वेत्यर्थः ।

अभिसम्बाविति । तत्त्वज्ञानस्यात्यन्तदुःखविमोक्षरूपापवर्गे

ऽपेक्षणीयाभावः भावं वा तदेवापवर्गसाधनं न तत्त्व-
ज्ञानमिति ।

तदिदमुक्तं वार्त्तिककृता “सत्यपि तत्त्वज्ञाने यस्या-
भावान्नापहृज्यते सोऽन्योर्थ” इति । स्फुटं वार्त्तिक-
मिति टीकार्थः ।

सूत्रसमुत्थतां सिद्धान्तवार्त्तिकस्य दर्शयितुं सूत्र-
मवतारयति । अत्रेदमिति । [४६।१६]

यथाश्रुतं वार्त्तिकं न पूर्वपक्षाच्छादकं न ह्यपरमपि
निःश्रेयसं शास्त्रीयात्तत्त्वज्ञानात्साक्षाद्भवतीति यस्माच्च
साक्षाद्भवति न तच्छास्त्रीयमिति भूमिमारचयति ।
चतस्रो हीति । [४६।११]

सा चान्वीक्षिक्यामायतते-आयत्ता भवति । तत्-
परिकरोपयोगमाह । आन्वीक्षिकी चेति । [४६।१४]

कर्त्तव्ये ऽपेक्षणीयान्तराभावेन तदनन्तरमेवेति प्रष्टुमुक्त्युपपत्तौ (?)
जीवन्मुक्तेः काल एव नैत्यर्थः ।

ननु सूत्रमथे वार्त्तिककृतैवावतार्यमित्यन्तरा किं तदव-
तारणीयत आह । सूत्रेति ।

प्रतिपत्त्यन्तरकथनस्यार्थान्तरत्वं निराकर्त्तुमाह । यथाश्रुत-
मिति । शास्त्रीयादिति । एतच्छास्त्रसाध्यमननरूपादित्यर्थः ।
यस्मादिति । निदिध्यासनजन्याऽऽत्मसाक्षात्कारादित्यर्थः ।

ननु श्रवणस्य तावदाकाङ्क्षोत्थापनेनोपयोगः मनन-
स्याप्येवमेवेत्यवधारणेन, तत्किमपरमवशिष्यते ददर्थं
प्रतिपत्त्यन्तरोपासनं, नहि निश्चयातिरिक्तं कस्यचित्
प्रमाणस्य फलमित्यत आह । न चायमिति । [४६।१७]

अथमाशयः—नहि निश्चयो निश्चयत्वेन मोक्ष उप-
युज्यते, किं नाम ? (१) मिथ्याज्ञाननिवृत्तिहाग ।
न चापरोक्षविषयो मोह औपदेशिकेनाऽऽनुमानिकेन
वा तत्त्वनिश्चयेन निराकर्तुं पार्यते, तदुपायानुष्ठानेन तु

निषेध्यस्य परिशेषस्य सम्भवमाह । नन्विति । आकाङ्क्षेति ।
धर्मिज्ञानं विना तत्प्रकारविशेषजिज्ञासानुत्पत्तेर्न मनने प्रवृत्ति-
रित्यर्थः । मननस्यापीति । श्रुतावेवात्मनि विरुद्धनिरञ्जनत्व-
कर्तृत्वादिकथनात्तत्र तात्पर्यसंशये एतत्प्रकारक एवायमित्यव-
धारणेन मननस्योपयोग इत्यर्थः । किं नामिति । मिथ्याज्ञानप्राग-
भावाऽसङ्गतमिथ्याज्ञानध्वंसहारित्यर्थः । मिथ्याज्ञानध्वंसमात्रस्य
तत्त्वज्ञानं विनापि विरोधिगुणादुत्पत्तेस्तद्द्वारापारत्वायोगात् । न
चेति । शरीरादिभिन्नात्मानुमितावपि पुनर्गौरीहमिति भ्रम-
दर्शनादित्यर्थः ।

न चैवं श्रवणमननयोरनुपयोग एवेत्याह । तदुपायेति ।

तयोरुपयोगः । तस्माद् ये वेदान्तिनो वाक्यार्थज्ञानादेव मुक्तिमिच्छन्ति ते प्रष्टव्याः किं भवतां वस्तुसन्तमुपायो-
पेयभावसम्बन्धमभ्युपगम्य प्रवृत्तिः संवृतिसन्तं वा,
आद्ये अद्वैतसिद्धान्तक्षतिः, कार्यकारणभावस्य भेदाधि-
ष्ठानतया तयोः पारमार्थिकत्वे भेदस्यापि पारमार्थिकत्व-
प्रसङ्गात् । द्वितीये तु किमविशेषेण प्रवृत्तिर्यथासंवृति-
व्यवस्थं वा । आद्ये भोगिनोऽप्यपवृत्त्येरन् । द्वितीये तु न
शाब्दादानुमानिकाद्वा तत्त्वज्ञानादैन्द्रियकव्यामोहवि-
गमः । किं तर्हि ? साक्षात्कारादेव दृष्ट इति तथैव तद-
र्थिनः प्रवृत्तिर्युक्ता । न च वाच्यं वाक्यादेवात्मसाक्षात्कारो-
दय इति, तस्य केवलस्य सामर्थ्यानुपलम्भात् । यदि तु

उपपत्तिं विना विवेकाभावात् सन्दिग्धस्य न निदिध्यासने प्रवृ-
त्तिर्न वा धर्मिज्ञानं विनोपपत्तौ मनने प्रवृत्तिः स्यादित्यस्तूपयोग-
स्तयोरित्यर्थः । वाक्यार्थेति । आत्मप्रतिपादकवेदवाक्यार्थज्ञाना-
दित्यर्थः । संवृत्तिमन्तं—वैज्ञानिकम् । यथेति । संवृत्तिसङ्घेऽपि
जगन्ति यस्माद्यद्दृश्यते तत्रैव तदर्थिनः प्रवृत्तिरित्यर्थः । तस्येति ।
वाक्यार्थविषयसाक्षात्कारोऽपीन्द्रियजन्यो वाक्यन्तु परस्परयोप-
योगीत्यर्थः ।

यदि त्विति । आत्मनो ज्ञानरूपत्वान्तस्य च स्वप्रकाशतया
आत्मनि साक्षात्काररूपत्वान्तत्र किं साक्षात्कारान्तरित्यर्थः ।

स्वसंविदितस्वरूपतया किं तत्र ध्यानादिकमपूर्वमाधास्य-
 तीत्युच्यते? तदा श्रुतेरपि वैफल्यमनेन न्यायेन । यदपि
 भौतदर्शकनदीसन्तरणमुदाहरणं ! तत्रापि न केवलेनैव
 वाक्येन साक्षात्कारः किन्तु चक्षुरादिनैव । अत्रापि
 मनसा सहकृतेन भविष्यतीति चेत् । न । अनेकधा
 श्रुतश्रुतेरपि सत्यपि च पटीयसि मनसि ब्रह्मसाक्षात्-
 त्काराभावात् । तत्कस्य हेतोः ? भौतानामिव स्वशरीरे
 चान्नुषस्य दृढतराभ्यासस्य मुमुक्षोर्मानसस्याऽऽत्मन्य-
 भावात् । तस्मात्तदर्थमभ्यास एव शरणम् । तदिदमुक्तं
 लोकसिद्धमिति । [४६।२०]

यदपीति । वर्वरदेशगतये नदीं सन्तीर्णं सर्वः स्वमनन्तर्भाव्य
 नवैव गणयन् यदाऽन्येन बोध्यते त्वं दशम इति, तदा शब्दादे-
 वास्य स्वशरीरसाक्षात्कारः तथाऽऽत्मनोपि स्यादित्यर्थः ! तत्रा-
 पीति । तत्रापि परवाक्यादुत्पन्नजिज्ञासश्चक्षुरादिनैव स्वदेहं साक्षा-
 त्काराति न तु वाक्येन्द्रियाभ्यामेकः साक्षात्कारस्तत्रोत्पाद्यते, शब्दं
 विनापि केवलेन्द्रियात् साक्षात्कारोदयेन व्यभिचाराज्जातिभङ्गर-
 प्रसङ्गाच्चेति भावः । अनेकधेति । श्रुतेः शरीरभिन्नात्मज्ञाने ऽप्यहं
 गौर इत्यादिमतेरुत्पत्तेरित्यर्थः । भौतानामिविति । यथा भौतानां
 स्वदेहे चान्नुषो दृढतरस्तत्त्वाभ्यासस्तथा न मुमुक्षोरात्मनि मानसः
 सांऽस्तीति नात्मनः सकृच्छ्रवणात् साक्षात्कारसम्भव इत्यर्थः ।

लोकसिद्धः कार्यकारणभावस्तात्त्विको भवतु मा वा भवतु, सर्वस्य पुरुषार्थप्रवृत्तस्य तावत् स एव शरणं, तदनादरे तु पुरुषार्थोऽप्यनादरणीयस्तुल्ययोगक्षेमत्वादिति ।

यदि नाम चतस्रः प्रतिपत्तयः आत्मादौ प्रमेये, प्रकृते तु किमायातमित्यत आह । अथेति । [४८।२३] एतदुक्तं भवति --यदि श्रौतमानुमानिकं वा तत्त्वज्ञानमादाय पूर्वपक्षः तदाऽनभ्युपगम एवोत्तरं, न हि तस्य साक्षान्निःश्रेयसहेतुत्वमाचक्ष्महे । किं तर्हि ? परंपरया, सैव “चतस्रो ह्यौ”त्यादिना दर्शिता । तस्मात्सा-

“तज्जनिता च वासने”ति टीका । अत्र दिङ्माहादौ विशेषदर्शने सत्युत्तरकालं प्राच्यां सा प्रतीचीति न स्मरणं किन्तु प्रतीचोत्वेन मया प्राच्येव ज्ञातेति स्मृतिः अतस्तत्र संस्कारनाशः कल्प्यत इति मानमाहुः । न च विशेषविस्मरणे सति तथा स्मृतिर्भवत्येवेति वाच्यम् । योगिनस्तत्त्वसाक्षात्काररूपविशेषदर्शनमन्ततः सत्त्वात् ।

जीवन्मुक्तवर्णनस्यार्थान्तरत्वमाशङ्क्याह । यदि नामिति । जीवन्मुक्तवर्णनस्याऽऽत्मसाक्षात्कारात् साक्षादेवापरनिःश्रेयसं सिद्धतीति प्रकृतोपपादनमेव प्रयोजनमिति परिहारायः ।

ननु तथापि शास्त्रीयात्तत्त्वज्ञानात्तद्भवतीति न साधितमित्यत आह । एतदुक्तमिति । किं तर्हीति । न च मननस्य

३७४ सटीकन्यायवार्त्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ [अ. १ भा. १

क्षात्कारमादाय पूर्वपक्षः तस्य हि साक्षादेव निःश्रेयस-
हेतुताऽभ्युपगम्यते, तत्रोभयपरिहारार्थं निःश्रेयसद्वै-
विध्यप्रतिपादनमुपस्थाप्यत इति भावः ।

अथेत्याद्युच्यत इत्यन्तेन (१) पूर्वः पूर्वी हेतु-
रुत्तरोत्तरस्तद्धानिति ।

ननु साक्षात्कारवांश्च देहवांश्चेति दुर्घटमिदं, न
हि श्रवणादेरिव परे निःश्रेयसे कर्त्तव्ये साक्षात्कार-
स्यापि किञ्चित्कर्त्तव्यान्तरंमस्तीत्यत आह । न चैव-
मिति । [४६.१२६] चोद्यसम्भावनाय दृष्टान्तः न च प्राय-

परम्पराहेतुत्वे मानाभावः अवश्यापेक्षणीयसाक्षात्कारेणान्यथासिद्ध-
त्वादिति वाच्यम् । “श्रोतव्य मन्तव्य” इति श्रुतेर्मननस्य निःश्रेय-
सहेतुत्वे सिद्धे तत एव तस्य तद्वापारत्वादिति भावः । उभयेति ।
सम्प्रदायविच्छेदो वातपुत्रीयता च शास्त्रस्येत्युभयमित्यर्थः ।

तद्धानिति । हेतुमानित्यर्थः । तेन कारणाभावे कार्य-
भावो दर्शित इति भावः । टीकायां क्लेशाभोहरागहेषाः ।
हेतुशून्यं दृष्टान्तमात्रममाधकमित्याशङ्क्याह । चोद्येति । अनि-
जतभोगस्य कर्मणः क्षयो न दृष्ट इति देश्यसम्भावनैव नास्तीति
निराकरणार्थमित्यर्थः ।

(१) पूर्वपक्ष इति २७० अधिकम् ।

श्चित्तेनेवेति । [५०१] न तावत्प्रायश्चित्तस्याधिकारापत्तिः
फलं, आगममन्तरेणाऽदृष्टकर्मणां, फलविशेषकल्प-
नायां प्रमाणाभावात् श्रूयमाणफलत्यागप्रसङ्गाच्च । बल-
वति बाधके सति नैदमनिष्टमिति चेत् । न । अन-
न्यथासिद्धस्यागमस्य बाधकसहस्रेणाप्यपनेतुमशक्य-
त्वात्, शक्यत्वे वा सुरापेयत्वानुमानमपि दुर्निवार-
मिति हैतुकानां दत्तः स्वहस्तः स्यात् । अत एव न
प्रायश्चित्ताचरणदुःखमेव ब्रह्महत्यादीनां फलं तत्फल-

दृष्टान्ताभिद्धिं निराकर्तुमाह । न तावदिति । एतच्च महा-
पातकप्रायश्चित्तमभिप्रेत्योक्तं तदन्यपापे मत्वनधिकाराभावात् ।
प्राणान्तिकप्रायश्चित्ते ऽधिकारापत्तेरसम्भवाच्चेति मन्तव्यम् । श्रूय-
माणेति । पापध्वंसस्य फलत्वेन श्रवणादित्यर्थः । बलवतीति ।
विमतिपटं कर्म भोगनाशं कर्मत्वादिति बाधकबलाच्छ्रूय-
माणफलत्यागे ऽपि न दोष इत्यर्थः । अनन्यथेति । अनन्यथा-
सिद्धतयाऽऽगमस्यैव बलवत्त्वनैव बाधितमनुमानमित्यर्थः ।

अत एवेति । यद्यपि विष्णुस्मरणादौ प्रायश्चित्ते न दुःखं
किन्त्वानन्द एव तथापि यत्र दुःखमुत्पद्यते तत्परोऽयं ग्रन्थः ।
तत्फलत्वेनाश्रुतिरिति अत एव प्रायश्चित्तस्य नैमित्तिकत्वमपि
निरस्तं नैमित्तिकत्वे फलान्तरकल्पनापत्तेरिति भावः । प्राय-
श्चित्तेति । अकरणे ऽनिष्टाभावादित्यर्थः । ननु तत्फलत्वेनाश्रुता-

त्वेनाश्रुतेः प्रायश्चित्तविधिवैफल्यप्रसङ्गात्, अविशेषा-
धानाच्च । अनिच्छतोऽपि कर्मवशादेव तस्मिद्धेच्च ।
तस्माद्दत्तफलान्येव कर्माणि प्रायश्चित्तेन क्षीयन्त
इत्येव साधु । तथा च तद्वदेव तत्त्वसाक्षात्कारोऽपि
करिष्यतीत्यर्थः ।

अत्र चाऽऽगमबलप्रवृत्ता आगमेनैव बोधयितुं
युज्यन्त इत्याशयवानाह । नाभुक्तं क्षीयत इति । [५०।२]

वपि तदेव फलं कल्प्यतामित्यत आह । अविशेषविधानादिति ।
यद्यविशेषेण दुःखमात्रं ब्रह्महत्यादिकर्मणां फलं विहितं स्यात्तदा
प्रायश्चित्ताचरणदुःखमेव तत्फलं कल्प्येत, न त्वेवं, किन्तु विशिष्य
घोरनरकस्यैव तत्फलत्वेन विधानादित्यर्थः । अविशेषाधानादिति
क्वचित्पाठस्तत्र प्रायश्चित्तविधिवैफल्यानापादको विशेषो न कश्चि-
त्प्रायश्चित्तेनाधीयत इत्यर्थः । अनिच्छतोऽपीति । ननु प्रायश्चि-
त्ताचरणदुःखं ब्रह्महत्यादिफलमितिज्ञानजनन एव प्रायश्चित्त-
विधेरुपयोगः अन्यथा तज्जन्यदुःखाज्ञाने तत्र निवृत्तिर्न स्यात् ।
मेवम् । ब्राह्मणं न हन्यादिति निषेधविधेरिव निवृत्तेः सिद्धा-
वात् । प्रायश्चित्तविधिना तादृशदुःखरूपस्या ऽफलत्वेनाधीयतात् ।

विष्णुस्मरणादिरूपप्रायश्चित्तैः दुःखानुत्पत्तयेति भावः । ननु वक्ष-
माणमनुमानमप्युक्तप्रायश्चित्तानां कर्मणां भोगैकनाश्रुते मान-
मस्ति तदुक्तं किमित्यागम उपन्यस्त इत्यत आह । अत्रेति ।

ननु—

“ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्ममात्कुरुत” (१)
इति विपक्षे ऽपि स्मृतिरस्ति तत्कथं निर्णयो भविष्यती-
त्यत आह । अन्यमुखेति । [५०।२] स्यादप्येवं “यदि-
नाभुक्त”मित्यादिस्मृतेरनुग्राहको न्यायो न स्यात् ।
अस्ति च तथा । तथा च प्रयोगः विवादाध्यामितानि
कर्माणि भोगादेव क्षीयन्ते अचीर्णप्रायश्चित्तकर्म-
त्वात् आरब्धशरीरकर्मवत् । न चास्याऽऽगमविरोधः
तस्यागमान्तरविरोधेनानिर्णायकत्वादित्यर्थः ।

न चोत्सर्गसिद्धायाः स्मृतेरसति वाधके ऽन्यथाभावो
युज्यत इत्याशयवानाह । औत्सर्गिकस्येति । [५०।३]

“ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्ममात् कुरुत तथा”

इत्यागमो भोगं विनैव ज्ञानस्य कर्मनाशकत्वबोधकोऽस्ती-
त्यर्थः । ननु “नाभुक्त”मिति स्मृतित एव कर्मणां भोगैकनाशत्वे
ऽवष्टते किं विरोधवर्णनेत्यत आह । नन्विति । विवादाध्या-
सितानीति यथाश्रुतस्यागमकत्वादाह । स्यादेवमिति । विवादा-
ध्यामितानीति । अत्रैवकारः स्पष्टार्थ इत्येके । भोगागमवहित-
कारणान्तरव्यावृत्तिपर इत्यन्ये । नन्वौत्सर्गिकत्ववचनं प्रकृत-
विरोधि औत्सर्गिकत्वस्यैव बाध्यत्वप्रयोजकत्वादित्यत आह । न

(१) भगवद्गीता अ० ४ सू० ३७ ।

ननु—

“भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावर” (१)

इति श्रुतौ परिपन्थिन्यां कथमुच्यते ऽसति बाधक
इति, कथञ्च तद्दिरोधेन स्मृतेर्निर्णायकत्वं अनुमाना-
नुग्रहोऽपीत्यत आह । क्षीयन्त इति ; [५०।४]

चेति । कथं चेति । श्रुतः स्मृत्युपजीव्यतया बलवत्वात्तद्दिरोधेन
स्मृत्यप्रामाण्यादितिभावः ।

नन्वेकेनागमेनागमान्तरप्रतिरोधवदनुमानस्यापि प्रतिरोधी-
ऽस्तु, एकेनैव भूयसामपि प्रतिबन्धात् गमकतौपयिकरूपस्यैव
बलतया भूयस्वस्याऽबलवत्वात् । नैशमेनो व्यपोहतीत्यादिस्मृतः
सन्ध्यापासननाशकर्मभिः कीर्त्तननाशकर्मभिश्च व्यभिचारः ज्ञानस्य
प्रायश्चित्ततुल्यत्वेनाप्रयोजकत्वं शब्दबोधितनाशकानाशकत्वं चोपाधिः
प्रायश्चित्तपदस्य भोगान्यादृष्टनाशकपरत्वे च तत्त्वज्ञानस्यापि
भोगान्यादृष्टनाशकत्वेन हेतोरसिद्धिः । अथ कायव्यूहादिना
दृष्टभोगिनैव कर्मक्षयस्य कथञ्चिदुपपत्तौ न तत्त्वज्ञानस्य साक्षा-
न्नाशकत्वमत्यन्तादृष्टं कल्प्यते । न । आगमिकत्वेन तस्याकल्प-
नात् । तद्वागमस्य तात्पर्यं न कल्प्यते इति चेत् सत्यं
योग्यसाक्षात्सिद्धितान्बितार्थपरत्वस्य व्युत्पत्तिकाल एव क्लृप्त-

न हीयं श्रुतिरदत्तफलानामिव कर्मणां तत्त्वज्ञानात् क्षयमाह, किन्तु क्षयमात्रं, तच्चोपभोगिनापि भवन्न किञ्चिद्विरुणहीति भावः ।

त्वात् । भोगव्यापारद्वारेव कर्मनाशकत्वं ज्ञानस्यास्त्विति चेत् । न । तद्विद्भिर्विनेव सामर्थ्ये क्लृप्ते तदधिकप्रवेशस्य तदप्राहकमानविरुद्धत्वात् । न च तावदेवास्य चिरमिति श्रुतिबलादवान्तरजात्यादिकल्पनया तदुपपादनीयम् । श्रुतेः कर्मणां भोगैकनाशत्वप्रतिपादकत्वाभावात् । शेषादिना च पूरणे तदप्रतिपादकत्वे मानाभावात् । अथ ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणीति सर्वपदस्याहृतप्रधानाङ्गापूर्वपरत्वं अन्यथापि तस्य कर्ममात्रपरत्वे कार्त्स्न्यपरत्वाभावादिति भिन्नविषयत्वादागमस्य न बाधकत्वम् । न हि तेषां प्रायश्चित्तं नाशकं विहितैकदेशत्वात् । न फलं तदजननात् । नापि न नश्यन्धेव उत्पत्तिविरोधात् । अग्निर्मीक्षापाताश्च । नाशकान्तरस्य चाहृतत्वादिति । तन्न । प्रधानापूर्वार्थतया क्लृप्तानां तेषां तदनुत्पादे तन्नाशकप्रसिद्धेः । सामान्यतस्तत्कल्पने ऽपि विशेषस्याभिद्वौ तदसिद्धिरेव । अथ भस्मसात्पदस्य लाक्षणिकत्वेन यथा वज्रेः परम्परया भस्म तथा ज्ञानात् परम्परया कर्मक्षयः प्रतीयते । एवं च परम्पराघटकी भोग एवान्यत्र कर्मनाशकत्वे ज्ञानस्यानाशकत्वेन क्लृप्तत्वादित्यबाधे सम्भवति न बाधकल्पना प्रायश्चित्तविधेरनन्ययासिद्धत्वात्तदुबाधोऽस्त्विति मतम् । तन्न । कर्मणो भोगनाशत्वे ज्ञानस्यानाशकत्वापत्तेः । न हि

देहिषूपभोगो—देहीषभोगः । अपि च विपरीता-
ऽपि श्रुतिर्विद्यत इत्याह । तावदेवेति । [५०।५] अस्य-
तत्त्वसाक्षात्कारवतः । तावदेव चिरं-विलम्बः । यावन्न
विमोक्ष-उपात्तकर्मराशेः सकाशात्फलोपभोगेन । अथ-
तस्मिन् सति । सम्पत्स्यते-कैवल्येनेत्यर्थः । “भोगेन
त्वितरे क्षपयित्वा” इतिवाक्यशंषात् ।

ननु भोगेन प्रक्षयो ऽनुपपन्न एव, कर्मराशेरनन्त-
तयाऽनियतविपाकसमयतया चेत्यत आह । योग-

भोगस्तत्त्वज्ञानव्यापारः भोगमात्रस्यैव कर्मनाशकत्वे सामर्थ्यान्न
नाशककोटो ज्ञानस्थान्तर्भावः व्यभिचारात् । तस्मात्कर्मप्राग-
भावामहद्वृत्तिकर्मनाशे युगपद्भोगे वा न व्यभिचार इत्यबाधार्थं
भोग एव तद्व्यापारः कल्प्यते । अत एवानुमाने ऽपि नागमबाधा-
प्रयोजकत्वेनाप्युपाधिः श्रुतिवाक्यशेषे च न मानाभावः । उत्पन्न-
तत्वज्ञानस्यापवर्गो विलम्बस्याक्तस्यापपादनार्थमुक्तरात्या भोगस्यै-
वान्नेपात् । उपनिषदि श्रूयत एव वाक्यशेषः टीकाकृता ऽनभि-
धानमात्रान्न तदभाव इत्यभिप्रायकोऽयं ग्रन्थः ॥

श्रुताविति । “श्रुतिस्मृतिविरोधि हि श्रुतिरेव बलीयसी” श्रुते-
स्तदुपजाव्यत्वादित्यर्थः । देहस्यैवोपभोक्तृत्वमिति भ्रमनिरासायाह
देहेश्विति । सति मत्तमी ।

ननु तत्त्वज्ञानवत्त्वं तादृशत्वं तच्च स्वपदोपात्तमेवेति तादृश

वीति । [५०।६] उक्तं-आदिवाक्ये । शङ्कते । न
चेति । [५०।६]

अयमाशयः—यदि तावत्कर्मणामेवायं महिमा,
यदेकदैव नानाविधदेहाद्यनेकव्यापारैस्त्वैस्तेरुपभोगः
साध्यः ? किं योगप्रभावपरिकल्पनया । अथ नैष
महिमा तेषां ? तथापि क्व योगप्रभावस्योपयोगः
नहीश्वरोऽपि कर्मणां स्वभावं विपर्यासयितुमर्हति ।
तस्मात् स्वप्रतिभया कल्पनीयमेतत् । एवं चेद्वरम-
दत्तफलान्येव योगप्रभावात् क्षीयन्त इति कल्पयतां
लाघवायेति । परिहरति । दृष्टानुसारिणेति । [५०।१०]

प्रमाणानुसारिण यथाक्षुपभोगादेव कर्मणां क्षयः
देहादिषु सत्स्वेव भोगो लब्धवृत्तिभिरिव कर्मभिर्देहादि-
सम्भवः, सहकारिलाभ एव तेषां वृत्तिलाभः, ते च
सहकारिणः क्वचित्फलोन्नेयाः यथा युगपदनेकेन्द्रिय-
ग्रहे, क्वचिदागमगम्या यथा वामुदेवसौभरिप्रभृतीनां
काययौगपद्य इति सर्वत्र प्रमाणमस्ति, नैवमनुपभुक्त-
कर्मक्षये । यथा च महाप्रलये सर्वकर्मणामेकदैव
वृत्तिनिरोध आगमप्रामाख्यादास्थीयते तथा योगर्हि-
काले ऽपि सर्वेषां वृत्तिलाभ आस्थीय आगमप्रामाख्या-

देवेति न किञ्चित् स्वप्रतिभांमात्रेण कल्पितमित्यर्थः ।
तादृशश्च मुनिरपरनिःश्रेयसवानित्यर्थः । किमतो
यद्येवमित्यत आह । इति न वातपुत्रौयमिति । [५०१३]

अथ परं निःश्रेयसं कौटुशमित्यत आह । पर-
न्विति । [५०१३] इत्युपपन्नं निःश्रेयसद्वैविध्यमिति [५०१५]
पूर्वपक्षनिराकरणायेतिशेषः । न सुखदुःखतया मनुते
रागद्वेषप्रसवहेतुत्वाभावादित्यर्थः ।

न ह्यस्ति सम्भवो न तत्र तप्यति तच्च तस्य सुखं
यादृशमज्ञानिनस्तृष्णाजनकं, न यद्द्वेष्टि तच्च तस्य
दुःखमिति यादृशमज्ञानिनो द्वेषजनकमित्यर्थः । उक्तं
तात्पर्यमन्वयार्थीकर्तुं समर्थितमेव शङ्कते । स्यादेत-
दिति । [५०१६]

इति व्यर्थमित्यत आह । अपरेति । ननु निःश्रेयसद्वैविध्यं नात्र
सूत्रार्थ इति तदुपपादनमनुपयुक्तमित्यत आह । पूर्वपक्षेति । ननु
सर्वज्ञः सुखदुःखे न तु तत्तया जानातीति विरोध इत्यत आह
रागेति । स्वरागाद्युत्पादकतया न मनुत इत्यर्थः । ननु तृष्णाया
अभावे ऽपि सुखं सुखं सुखमेवेत्यत आह । यादृशमिति ।

उक्तमिति । तादृशश्च मुनिः शास्त्रस्य प्रणेतेत्यनेन ।

ननु कर्मसामर्थ्यादेव भोगमज्ञावात् किं तदर्थकेन यत्नेनेत्यत

उपभोगप्रयत्न आस्थीयो मोक्षाय त्वरमाणेनापि
कायव्यूहादाविति शेषः । यस्तु न त्वरते यदा भविता
कर्मक्षयस्तदा भविता मोक्षः किन्त्वरया ? प्राप्ता ताव-
न्निरपाया भूमिरिति समर्थितहृदयस्तस्य तु निःश्रेयस-
द्वययोगप्रदशङ्कापि नास्तीतिभावः ।

(इति परापरयोर्निःश्रेयसयोः साक्षात्परम्परया
च तत्त्वज्ञानस्य हेतुत्वकथनम् ।)

नन्वेतावतैव सर्वं सुस्थं किमुत्तरप्रबन्धेनेत्यत
आह । तदेवमर्थगतिमिति । [५११३]

मिथ्याज्ञानदोषप्रवृत्तीनां-प्रवाहरूपाणामिति बोद्ध-
आह । मोक्षायेति । यद्यपि त्वरमाणस्यापि कायव्यूहवतो भोगा-
त्कर्मक्षये सत्येव मोक्ष इति न ततो विशेष उक्तः तथापि
क्रमिकभोगात्कर्मक्षयमभिप्रेत्योक्तम् । यस्त्विति ।

(इति परापरनिःश्रेयसयोः साक्षात्परम्परया च तत्त्व-
ज्ञानस्य हेतुत्वकथनम् ।)

ननु संसारे ऽपि मिथ्याज्ञानाद्युच्छेदेन ततो जीवन्मुक्तौ विशेषः
स्वादित्यत आह । प्रवाहरूपाणामिति । कारणरूपा-धर्माधर्म-

व्यम् । प्रवृत्तिश्चात्र कारणरूपा याच्ना, कार्यरूपाया अनुच्छेदात् । जन्मदुःखयोः प्रवाहरूपयोरुच्छेदक्रमो नास्ति । कुतः ? पूर्वीपात्तस्येति । [५२१५] मूलानुच्छेदादित्यर्थः ।

आगामिवार्तिकविरोधं परिहरन्नाह । इदञ्चेति । [५२१७] ।

यद्यपि दुःखादीनामेकार्थसमवायलक्षणो ऽपि योगः सम्भवति, तथापि शरीरादेर्जन्मनः स नास्ति, कार्यकारणभावस्तु तस्यापीति स एव याच्च इत्याह । योग्यत-

हेतुप्रयत्नरूपा । कार्यरूपा-धर्माधर्मात्मिका । ननु जन्मदुःखाच्छेदक्रमो नास्तीति साध्ये यथोक्तो हेतुरपक्षधर्म इत्यत आह । कुत इति । तथा च योगी तत्त्वभाक्तात्कारकाले जन्मादिप्रागभावान् धर्माधर्मवत्त्वात् इत्यर्थः ।

सुनास्तीति । एकनिवृत्तावन्याननिवृत्त्युपयोगीति शेषः, कार्यकारणभावस्यैव तथात्वात् । वस्तुतस्त्वात्मनो जन्म निर्षिध्यते तच्चात्मनो मनसा संयोग इति तस्याप्येकार्थसमवायोऽस्त्येवेति भावः । योग्यतयेति । इतरंतरयोगदन्धे पदार्थानां साहित्यमेकधर्मान्वयरूपं प्रतीयते तच्चैकनिवृत्तावन्याननिवृत्त्युपयोगी कार्यकारणभाव एवेत्यर्थः । यद्यपि व्याप्यव्यापकभावोऽपि सम्बन्धस्तादृशो भवत्येव न च कार्यकारणभाव एव तस्याप्युपजीव्य इति स एवीक्त इति वाच्यम् । तदभावेऽपि रूपरसयोर्भावेः । तथापि प्रकृते दुःखादीनां

*Nirukta, (2nd Edition) Vol. I, Fasc. 1 @ Rs. 1-4	1	4
*Nyayavartika, Fasc. 2-6 @ /10/ each	5	2
Nityasampadhasāhī, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	6
Nityasārapadīpa Vol. I, Fasc. 1-3; Vol. II, Fasc. 1-4 @ /10/ each	7	8
Nyayasāhityakā, Fasc. 1 @ /10/ each	0	10
*Nyāya Kusāmāñjali Prakaraga Vol. II, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	14
Nyaya Yatika Tatparya Parisudhī, Fasc. 1-2 @ /10/ each	1	4
Nyayasūtra	...	0
Padmawati, Fasc. 1-6 @ 2' each	10	0
Prākṛita-Pāṇḍyam, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	8
Parācāra Smṛti, Vol. I, Fasc. 2-3; Vol. II, Fasc. 1-6; Vol. III, Fasc. 1-6 @ /10/ each	15	14
Parācāra, Institutes of (English) @ 1/- each	...	0
Paṅksamukha Sūtram	1	0
*Pāṇḍhucūṭamāñi (English) Fasc. 1-3 @ 1/4/ each	3	12
Pravāṇa, Fasc. 1-3	3	12
Prādhānta Manjari, Fasc. 1	0	10
Prasāna-Sannidhāya, Fasc. 1-2 @ /10/ each	1	4
Prasāraica Kaha Fasc. 1-5, @ /10/ each	5	2
Prākhyā Sūtra Vṛtti, Fasc. 1-4 @ /10/ each	2	5
Ditto (English) Fasc. 1-3 @ 1/- each	3	0
Six Buddhist Nyaya Tracts	0	10
Śrāddha Kriyā-Kaṇḍī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Sūcruta Sāhita, (Eng.) Fasc. 1 @ 1/- each	1	0
Sūdhikaṇḍī, Fasc. 1-1 @ /10/ each	2	8
Sūndaranāṇḍam Kāvyaṇ	1	0
Sūryya Siddhānta Fasc. 1-2 @ 1-4 each	2	3
Syāñika Sāstra	1	0
*Taitṛeya Brāhmaṇa, Fasc. 11-25 @ /10/ each	9	6
*Taitṛeya Sāhita, Fasc. 27-45 @ /10/ each	11	14
Tāñḍya Brāhmaṇa, Fasc. 10-19 @ /10/ each	6	4
Tāñḍya Vārtaka (English) Fasc. 1-10 @ 1/4/ each	12	8
*Tattva Cintamāñi, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 2-10, Vol. III, Fasc. 1-2, Vol. IV, Fasc. 1, Vol. V, Fasc. 1-5, Part IV, Vol. II, Fasc. 1-12 @ /10/ each	23	12
Tattva Cintamāñi Dīdhiti Vivṛiti, Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. I, Pt. 1, @ /10/ each	4	3
Tattva Cintamāñi Dīdhiti Prakas, Fasc. 1-5, @ /10/ each	3	2
Tattvārthadhigama Sūtram, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	14
Tīrthacintamāñi, Fasc. 1-3, @ /10/ each	1	14
Trikāñḍya-Maṇḍanaṇ, Fasc. 1-3 @ /10/ each	1	13
Tulsi Satsai, Fasc. 1-5 @ /10/ each	3	2
*Upaniṇḍa-bhava-prapāñca kathā, Fasc. 1-2, 5-13 @ /10/ each	6	14
Uvāṇḍaśāstra, (Text and English) Fasc. 1-6 @ 1/- each	6	0
Vallāla Carita, Fasc. 1 @ /10/	0	10
Vārṇa Kriyā Kaṇḍī, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
*Vāyu Purāṇa, Vol. I, Fasc. 3-6; Vol. II, Fasc. 1-7, @ /10/ each	6	14
Vidhāya Pārijata, Fasc. 1-8 Vol. II Fasc. I @ /10/ each	5	10
Ditto Vol. II, Fasc. 2-5 @ 1/4/	5	9
Vivādaratnākara, Fasc. 1-7 @ /10/ each	4	8
Vṛhat Svayambhū Purāṇa, Fasc. 1-6 @ /10/ each	3	12
Yogasāstra Fasc. 1-3	3	12
<i>Tibetan Series.</i>		
Amarkośha	2	0
audhasatrasaṅgraha, Vol. I	2	0
Lower Ladakhi version of Kesarsaga, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Āyayabindū of Dharmakīrti, Fasc. 1	1	0
Āyayam S'hi Tib, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Rtogs brjod dpag khri S'iñ tī Tib. & Sans. Avadāña Kalpalatā Vol. I, Fasc. 1-10; Vol. II, Fasc. 1-10 @ 1/- each	20	0
Sher-Phyin, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. III, Fasc. 1-6, @ 1/- each	14	0
<i>Arabic and Persian Series.</i>		
al-i-Salīh, or Shan Jahan Nāmah	2	0
Muqaddasi (English) Vol. I, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Al-i-Akbarī, Fasc. 1-22 @ 1/8/ each	33	0
Ditto (English) Vol. II, Fasc. 1-5 Vol. III, Fasc. 1-5, Index to Vol. II, @ 2/- each	22	0
Alkharānāmah, with Index, Fasc. 1-37 @ 1/8/ each	56	8
Alkharānāmah, English Vol. I, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1-7, Vol. III, Fasc. 1-2 @ 1/4/ each	21	4
Arabic Bibliography, by Dr. A. Sprenger, @ /10/	0	10
Conquest of Syria, Fasc. 1-9 @ /10/ each	5	10
Catalogue of Arabic Books and Manuscripts, 1-2 @ 1/- each	2	0
*The other Fasciculi of these works are out of stock and complete.		

Catalogue of the Persian Books and Manuscripts in the Library of the Asiatic Society of Bengal. Fasc. 1-3 @ 1/ each ...		Rs.	3	0
Dictionary of Arabic Technical Terms, and Appendix, Fasc. 1-21 @ 1/8/ each ...			31	8
Faras Nama, of Hashimi			1	0
Ditto of Zabardast Khan			1	0
Farnang-i-Rashidi, Fasc. 1-14 @ 1/8/ each			21	0
Fihrist-i-Tusi, or, Tusi's list of Shy'ah Books, Fasc. 1-4 @ 1/ each			4	0
Gulriz			2	0
Hadiqatu'l, Haqiqat, (Text & Eng)			3	8
History of Gujarat			1	0
Haft Asman, History of the Persian Maenawi, Fasc. 1 @ /12/ each			0	12
History of the Caliphs, (English) Fasc. 1-6 @ 1/4/ each			7	8
Iqbalnamah-i-Jahāngiri, Fasc. 1-3 @ /10/ each			1	14
Iqbalah, with Supplement, 51 Fasc. @ 1/- each			51	0
Mas'agir-i-Rahimi, Part I, Fasc. 1-8 @ 2/ each			6	0
Mas'agir-ul-Umarā, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-9; Vol III, 1-10; Index to Vol. I, Fasc. 10-11; Index to Vol. II, Fasc. 10-12; Index to Vol. III, Fasc. 11-12 @ /1/ each			35	0
Ditto (Eng) Vol. I, Fasc. 1-2, @ 1/4/ each			2	8
Memoirs of Tahmasp			1	0
Marhamu 'L Hali 'L-Mu'Dila Fasc. 1-2			2	0
Muntakhabu-t-Tawārikh, Fasc. 1-15 @ /10/ each			9	6
Ditto (English) Vol. I, Fasc. 1-7; Vol II, Fasc. 1-5 and 3 Indexes; Vol III, Fasc. 1 @ 1/ each			16	0
Muntakhabu-l-Lubāb, Fasc. 1-19 @ /10/ each			11	14
Ditto Part 3, Fasc. 1-2 @ 1/- each			1	0
Nukhbatu-l-Fikr, Fasc. 1 @ /10/			0	10
Nigāmi's Khiradnamah-i-Iskandari, Fasc. 1-2 @ /12/ each			1	8
Persian and Turki Divans of Bayran Khan, Khan Khanan			1	0
Qawāninu 's-Sayyad of Khuda Yar Khan 'Abbasi, edited in the original Persian with English notes by Lieut. Col. D. C. Phillott			5	0
Riyāzu-s-Salātin, Fasc. 1-5 @ /10/ each			3	2
Ditto (English) Fasc. 1-5 @ 1/			5	0
Shah Alam Nama			1	14
Tadhkira-i-Khushnavāsan			1	0
Tubaqat-i-Nāgiri, (English), Fasc. 1-14 @ 1/- each			14	0
Ditto Index			1	0
Tārīkh-i-Firuz Shāhi of Ziyān-d-dīn Barni Fasc. 1-7 @ /10/ each			4	6
Tārīkh-i-Firuzshāhi, of Shams-i-Sirāi Aif, Fasc. 1-6 @ /10/ each			3	12
Ten Ancient Arabic Poems, Fasc. 1-2 @ 1/8/ each			3	0
The Mabani 'L Lughat: A Grammar of the Turki Language in Persian			1	8
Tuzuk-i-Jahāngiri, (Eng) Fasc. 1 @ 1/			1	0
Wis-o-Rāmin, Fasc. 1-5 @ /10/ each			3	2
Zafarnamah, Vol. I, Fasc. 1-9, Vol. II, Fasc. 1-8 @ /10/ each			10	10

ASIATIC SOCIETY'S PUBLICATIONS.

1. ASIATIC RESEARCHES, Vols. XX @ 10/ each	20	0
2. PROCEEDINGS of the Asiatic Society from 1875 to 1899 (1900 to 1904 are out of stock) @ 18/ per No.		
3. JOURNAL of the Asiatic Society for 1875 (8), 1871 (7), 1872 (8), 1873 (8), 1874 (8), 1875 (7), 1876 (7), 1877 (8), 1878 (8), 1879 (7), 1880 (8), 1881 (7), 1882 (6), 1883 (5), 1884 (6), 1885 (6), 1886 (8), 1887 (7), 1888 (7), 1889 (10), 1890 (11), 1891 (7), 1892 (8), 1893 (11), 1894 (8), 1895 (7), 1896 (8), 1897 (8), 1898 (8), 1899 (8), 1900 (7), 1901 (7), 1902 (9), 1903 (8), 1904 (16), @ 1/8 per No. to Members and @ 2/ per No. to Non-Members		
<i>N. B.—The figures enclosed in brackets give the number of Nos in each Volume.</i>		
4. Journal and Proceedings, N. S., 1905, to date, (Nos. 1-4 of 1905 are out of stock), @ 1-8 per No. to Members and Rs. 2 per No. to Non-Members.		
5. Memoirs, 1905, to date. Price varies from number to number. Discount of 25% to Members		
6. Centenary Review of the Researches of the Society from 1784-1884	3	0
7. Catalogue of the Library of the Asiatic Society, Bengal, 1910,	8	0
8. Moore and Hewitson's Descriptions of New Indian Lepidoptera, Parts I-III, with 8 coloured Plates, 4to. @ 6/ each	18	0
9. Kaqmiraqābdānma, Parts I & II @ 1/8/	3	0
10. Persian Translation of Haji Baba of Isfahan, by Haji Shaikh Ahmad-i-Kirmasi, and edited with notes by Major D. C. Phillott.	10	6

Notices of Sanskrit Manuscripts, Fasc. 1-34 @ 1/ each 34 0
 Nepalese Buddhist Sanskrit Literature, by Dr. R. L. Mitra 5 0

N.B.—All Cheques, Money Orders, &c. must be made payable to the Treasurer

येति । [५११११] कारणस्य* पूर्ववर्त्तित्वं युज्यत इत्यत
आह । अत्र चेति । [५१११२]

उत्तरस्यानन्तरं च पूर्वमेव स्यान्न च पूर्वं कार्यमित्यत
आह । तदनन्तरत्वं चेति । [५१११३]

अव्यवहित-मव्यवधानं, तेनादौ पाठो ऽव्यवहितादि-
पाठः । मिथ्याज्ञाने कारणे तत्कार्या दोषा-अव्यवधाने-
नैवादौ पठिता इति शेषः ।

कार्यकारणभावेनैव विपक्षबाधकेन व्याप्तिर्गृह्यत इति म एवोक्तः ।
अर्थापेक्षयोत्तरत्वपरित्यागे हेतुमाह । कारणस्य श्रौति । कारणस्य
कार्यापेक्षया पूर्वत्वान्नोत्तरत्वमित्यर्थः ।

उत्तरस्येति । अर्थापेक्षयोत्तरस्यानन्तरं पूर्वं स्यान्न च कारणा-
त्पूर्वं कार्यमित्यर्थः ।

अव्यवहितस्थादिपाठ इति षष्ठीसमासे मिथ्याज्ञानस्यात्मन्य-
व्यवहिता तत्कार्या प्रवृत्तिरपि तथा, तत्कार्यं जन्मापि, आदौ च
तत्पाठोऽप्यस्यैति नापेक्षितार्थप्राप्तिरित्यन्यथा व्याचष्टे । अव्यवहित-
मिति । तेनेति । अव्यवधानस्य पाठान्वयेनार्थानन्वयादिति भावः ।
षष्ठीसमासनिषेधमात्रे तात्पर्यादव्यवहितस्याभावादिपाठस्यैतिकर्म-
धारथोऽप्यत्राभिप्रेत इति मस्यदायविदः । ननु दुःखमिथ्याज्ञाना-
दीनां कार्यकारणभावस्थानादित्वेन न तेषामागन्तुकपाठापेक्षया-
ऽनन्तरत्वमित्यत आह । अव्यवधानेनेति ।

* लोकानुसारेण कारणस्य श्रौति पाठो युक्तः ।

यथैतत्तद्वाऽन्यत्राप्येत्यत आह । एवमिति । [५११२०]

तेनायमर्थः—दुःखादीनां कार्यकारणभावात्तेषामे-
वोत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादपवर्ग इति ।

दूषयति । न हीति । [५११२०] अपवर्ग एकोऽर्थः ।

उत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावादिति च पदद्वयं केषा-
मिति, दुःखादीनामिति च पदं किं भवतीति साकाङ्गं,
तस्मादेकवाक्यत्वलक्षणयोगादेकमेवेदं वाक्यमित्यर्थः ।

यदपि वाक्यभेदेन प्रयोजनाधिक्यमभिहितं तदपि
नास्तीत्याह । एकनिवृत्त्येति । ५११

(सूत्रस्य क्रमप्रतिपादकत्वं योगविभागनिरासञ्च ।)

ननु सूत्रे मिथ्याज्ञानस्यैव शेषे पाठात्तत्र च विशेष्याभिधाना-
ज्ञानदेशो युक्तइत्यत आह । यथैतदिति । तथाच न पाठापेक्षया
शेषत्वमपि हेतुत्वान्यत्वं तदिति भावः । योगविभागे मिथ्याज्ञाना-
नामिति षष्ठ्यनन्वयमाशङ्क्य योगविभागलभ्यमर्थं सङ्कलन्याह ।
तेनेति । तथा च समासतात्पर्यगोचरसम्बन्धभिव्यक्त्यर्थमियं
घट्टीति भावः । एकवाक्यत्वलक्षणं प्रकृते योजयति । अपवर्ग इति ।

नन्वेकवाक्यत्वमिद्वैव योगविभागे निरस्ये किमधिकेनेत्यत
आह । यदप्येति । न केवलं बाधकं तत्रापि तु साधकमपि
नास्तीत्येतद्वदर्थनार्थमिति भावः ।

(सूत्रस्य क्रमप्रतिपादकत्वं योगविभागनिरासञ्च ।)

सू० दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्त-
रापाये तदनन्तरा^(१)भावादपवर्गः ॥ २ ॥

विश्वतोमुखत्वेऽप्यसन्दिग्धत्वं प्रकरणानुवृत्त्यादिभि-
रित्यविरोधः । सारवत्-प्रयोजनवत् । अनवद्यं-शिष्टा-
नामदुष्प्रतीतिकरम् । प्रकृतत्वेनास्तोभमिति व्याचष्टे ।
अस्तोभमिति । [५११९२]

यथाव्याख्याते विप्रतिपद्यमानं लक्षणान्तरेण बोध-
यति । तथा च्छाहुरिति । [५११९३]

लाघवं वाक्येषु पदकृतं, पदेषु स्वल्पत्वमक्षरकृतमि-
त्यपौनरुक्त्यम् । एतच्च कार्यकारणभावस्य योगविभागे-
नाभिधीयमानत्वमभ्युपगम्योक्तम् । वस्तुतस्तु तेनाऽप्यसौ
सूचनीय एव, न हि योगविभागस्यैतत्सामर्थ्यम्, अपि

सूत्रलक्षणान्तरप्रदर्शनतात्पर्यमाह । यथेति । विप्रतिपत्तिबौजं
तु यत्सारवदुपपादकवत्तन्नास्तोभमनधिकं तदुपपादकतयाऽधिक-
स्यापि वाक्यत्वादित्यभिमानः । वस्तुतस्तु इतरेतरयुक्तमितरेतरं यदि
इन्द्रपदमभिधत्ते तदा धवखदिरावित्यत्र धवयुक्तौ खदिराविति
प्रतीतिः स्यादित्येकधर्मवत्त्वं इन्द्रपदप्रत्येतत्त्वं, स चैको धर्मो यदि
कार्यकारणभावोऽपि स्यात् तदापि दुःखादि कार्यं जन्मादि
कारणमिति न इन्द्रपदात् प्रत्येतत्त्वं शक्यमिति सूचनीयमेवेतिभावः ।

(सूत्रलक्षणकथनं तात्पर्यव्याख्यानं च ।)

(१) पायादिति पा० १ पु० ।

त्वर्थाधिक्यसूचनमात्रम्, एतच्च विभागेऽपि लभ्यत
इत्याह । इतरैतरेत्यादि । [५११५]

(सूत्रलक्षणकथनं तात्पर्यव्याख्यानं च ।)

ननु सूत्रे मिथ्याज्ञानमात्रमेव श्रूयते, तत्कथमाह
'तत्रात्मादा'विति, अत्र आह । यद्यपि सामेति । [५११६]
भाष्यविषयतां वार्त्तिकस्य दर्शयति । तदने-
नेति । [५११६] न खलु यथा कुण्डे बद्रं संयोगेन, पटे
वा शौक्लं समवायेनेत्यर्थः ।

ननु न तावत्सत्तामात्रेण सारूप्यं भ्रान्तावुपयुज्यते

ननु यद्यपीत्यादिशङ्का निर्बीजा, ज्ञानस्य विषयनिरूप्यतया
यत्किञ्चिद्द्विविषयप्रदर्शनपरत्वात् वार्त्तिकस्येत्यत्र आह । नन्विति ।
ज्ञानस्य विषयनिरूप्यतया विषयसामान्यप्राप्तौ विषयविशेषाभि-
धागस्य विषयान्तरव्यवच्छेदफलकतया व्युत्पत्तिशिद्धत्वात्तद्व्यवच्छेद-
प्रदर्शनार्थमिदं टीकेतिभावः । ननु 'अनेकप्रकारक'मित्यादिवार्त्तिकं
स्वतन्त्रमेवास्तु, ह्यतमस्य भाष्यावतारपरतयेत्यत्र आह । भाष्येति ।
स्वतन्त्रत्वे कथमिति खोक्ता एवानुपपत्तिरसङ्गता स्यादिति
भाष्यानुपपत्तिः ह्येत्यर्थः ।

दृष्टान्तद्वयं समर्थयति । संयोगेनेति । सम्बन्धप्रकारभेदात्
दृष्टान्तभेद एवेत्यर्थः ।

जपा(वा)कुसुमसन्निधानपरिभूतसितिम्नि^(१) स्फटिकादा-
वनुपलभ्यमानविशेषस्मरणेऽपि रजतादिविपर्यासाभा-
वात्, तस्मादुपलभ्यमानमेव सारूप्यं तद्भेतुरित्याख्येयम्,
तदप्यसङ्गतं सारूप्यस्य भेदाधिष्ठानतया तत्प्रतिभासने
भेदस्यापि प्रतिभानादभेदारोपानवकाशात्, तस्मात्स-
दसतोः सारूप्याभावादित्याशङ्कैवेयमनुपपन्नेत्यत आह ।
सर्वं च हीति । [५११४] न हीदमनेन सदृशमिति कृत्वा
सारूप्यग्रहणमिति ब्रूमः, किं तर्हि ? रजतादौ योधर्म-
श्चाकचिक्वादिरूपलब्धः पूर्वं, स एव तज्जातीयो वा
पुरोवर्त्तिन्युपलभ्यते यदि, तदा भ्रान्तिर्नातोऽन्यथेत्यर्थः ।

अन्वयं दर्शयित्वा व्यतिरेकमाह । नहीति । [५११४]

यद्यपि हस्तिमशकादावपि यथाकथञ्चित्सारूप्यम-
स्त्येव, तथापि व्यवच्छेदकधर्मेणानभिभूतं सारूप्यमिहा-
भिप्रेतं, व्यवच्छेदकानभिभूतत्वं च तत्र नास्तीत्यतः सर्वा-
त्मना वा सारूप्यमेकदेशेन वेत्यादि परास्तं वेदितव्यम् ।

• अनुपलभ्यमानेति । विशेषस्थाननुभवेऽपि स्मरणमस्त्येवेत्यर्थः ।
सारूप्येति । तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्मवत्त्वं हि तत्सारूप्यमत-
स्तत्स्वरूपोऽयमिति प्रत्यये तद्भेदस्य विषयत्वात् काभेदारोप इत्यर्थः ।

व्यवच्छेदकानभिभूत इति । व्यावर्त्तकधर्मप्रासङ्ग्यतद्दत्यर्थः ।

शङ्कते । असदृशेपीति । [५१:२१]

इदमत्र विवक्षित-सारूप्यं ह्यारोप्यस्यारोपविषयेण
चिन्त्यते ? अन्यथा वा ? अनन्तरेऽतिप्रसङ्गः, प्रथमे तु न
तावत्पीतगुणौ शुक्लमुखिनि शङ्के आरोप्यते पीतं चिर-
बिम्बमिदमिति प्रत्ययानुदयात्, नापि शुक्लगुणे पीत-

सारूप्यव्यभिचारार्थमारोप्यारोपविषयौ पीतगुणशङ्खाविति
साधयति । न तावदिति । पीतं चिरबिम्बमिति शङ्खद्रव्ये
पीतचिरबिम्बद्रव्याभेदारोपे पीतं चिरबिम्बं शङ्ख इति प्रत्ययः
स्यान्न चैवमित्यर्थः । नयनरश्मिगतपीतपित्तस्थानुभूयमानस्याप्यारोपे
पीतं पित्तं शङ्ख इति प्रत्ययः स्यात् । वस्तुतो नयनरश्मिगतं
पित्तमेव नास्ति । पुरुषान्तरेणापि तद्गृहप्रसङ्गात् । गोलके
च सतोऽपि पित्तस्य ग्रहणमेव न सम्भवतीति शङ्खे पीतं
पीतचिरबिम्बं वा स्मर्यमाणमारोप्यत इति तथा प्रत्ययः स्यात् ।
ननु दोषवशात्पित्तत्वेन चिरबिम्बत्वेन चानुपस्थितं पीतत्वेनैवोप-
स्थितं तद्रव्यमारोप्यत इति तथा प्रत्ययो न स्यात् । अत्राहुः—
द्रव्यारोपपक्षेऽपि न निर्गुणस्य तस्यारोपः, किन्तु पीतगुणविशिष्ट-
स्येति नामरहितविशेषणान्यायाद्गुणारोप एव युक्तः, अपि च द्रव्या-
रोपपक्षे किं पीतद्रव्यतादात्म्यारोपसम्बन्धसर्गारोपो वा ? नास्यः
शङ्खत्वविशेषदर्शने तदसम्भवात् । अथाद्यमारोपो विशेषदर्शने सत्येव
भवति ? तर्हि पीतचिरबिम्बोपस्थितौ कदाचित् पीतं चिर-
बिम्बं शङ्ख इति प्रतीतिः स्यात्, द्वितीये तु पीतं चिरबिम्बं

गुणः शुक्लगुणस्याप्रतिभासनात्, नापि शुक्लत्वसामान्याधिकरणे रूपे स्वलक्षणो पीतगुणः, आक्षुषप्रतीतौ शुक्लत्वसामान्याऽनवभासे तदाधारस्य रूपस्वलक्षणस्य भासनायोगात्, भासनेऽपि द्रव्यत्वसामानाधिकरण्यं न

शङ्केऽस्तीति प्रतीतिः स्यादिति भावः । शुक्लगुणो ह्यारोपविषयः शुक्लत्वेन प्रतीयते? स्वरूपमात्रेण वा? आद्यं निराकरोति । शुक्लगुणस्येति । भासमाने वा शुक्लः पीत इति प्रत्ययः स्यात् । विशेषदर्शनाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । द्वितीयमाशङ्क्य निराकरोति । नापीति ।

चाक्षुषेति । आरोपविषयाभाने च नारोप इत्यर्थः । ननु दोषवशाच्छुक्लत्वसामान्याऽभानेऽपि शुक्लरूपव्यक्तिर्भासते, अन्यथा द्रव्यसाक्षात्कारो न स्यात् द्रव्यविषयकचाक्षुषसाक्षात्कारस्य तद्रूपविषयलनियमात् पीतरूपः शङ्ख इति भ्रमे मीतलमात्रे बाधान्द्रूपमात्रभानस्यावश्यकत्वात् । नैवम् । दोषस्याऽऽवश्यकतया तत्रयुक्तशुक्लत्वाद्ये ऽन्यत्र दृष्टव्यव्ययण एष तद्भाषारः कस्यते । द्रव्यविषयकचाक्षुषज्ञानस्य तद्रूपविषयत्वे नाव्याप्तिः तद्रूपाद्येऽपि योग्यरूपवत्तथैव द्रव्यसाक्षात्कारोपपत्तेः, रूपत्वेनापि प्रकारेण पीतरूपमेव भासत इति तद्वाधाभावस्यासिद्धेरित्यर्थः । भासनेऽपीति । रूपस्वलक्षणभानेऽपि शङ्के पीतं रूपमिति धीः स्यात् तु पीतः शङ्ख इत्यर्थः । न च शुक्लरूपे पीतत्वं प्रथममारोप्य पश्चाद्देशिष्यारोपात्पीतः शङ्ख इति द्रव्यविशेषक आरोपः स्यादिति

स्यात्, नापि पीतत्वसामान्यं शुक्लत्वसामान्याधिकरणे,
तद्धि^(१) तदात्मतया वाऽऽरोप्येत ? तत्संसर्गितया वा ?
आद्ये शुक्लत्वसामान्याधारोव्यक्तिः पीतत्वसामान्या-
त्मना प्रथमाना न देशकालनियता स्यात्, व्यक्तिर्हि
देशकालनियता न सामान्यं, सा चाप्रथितैव । न च
पीतत्वसामान्यमेव शुक्लगुणव्यक्तिरूपेणारोप्यत इति
साम्प्रतम्, तथा सर्ति पीतत्वं न प्रतीयेत, न हि तस्या-
न्यत् किञ्चिद्रूपमस्ति, येन प्रतीतिपथमवतरेत् । सर्वथा

वाच्यम् । इत्थं एव पीतगुणारोपादुपपत्तावान्तरालिकारोपे
मानाभावात् गौरवाच्चेति भावः ।

आद्य इति । शुक्ल इति गुणे पीतत्वसामान्यतादात्म्यारोपे
शुक्लगुणव्यक्तिर्देशकालनियतो न स्यात् जातेरनियतदेशकालत्वात्
शुक्लगुणव्यक्तेश्च नियतदेशकालतया भानादिशेषदर्शने मति जाति-
तादात्म्यारोपो न स्यादित्यर्थः । अथ न व्यक्तिर्देशकालनियततया
भासते ? तथाह । सा चेति । देशकालान्तरव्यवच्छिन्नरूपाभाने
व्यक्तिरेव न भाषेतेत्यारोपविषयाभानादारोप एव न स्यादित्यर्थः ।
तर्हि देशादिनियतभानानुरोधत्वीतलसामान्य एव शुक्लगुणव्यक्ति-
तादात्म्यमारोप्यत इत्यस्त्वित्यत आह । न च पीतत्वसामान्यमेवेति ।
न हीति । जातेरनुगतस्वरूपादन्यत् रूपं नास्त्येव, येन भाषमाना

प्रतीतं च नारोपविषय इत्यसङ्गतिरेवास्य कल्पस्य ।
संसर्गितया तु सामान्य आरोप्यमाणे शुक्लगुणस्य शुक्ल-
त्वेनैव प्रतीतिः स्यात्, न च पीतिमप्रतीतेविषयतार-
तम्यं स्यात्. सामान्यस्यैकरूपत्वात्, तस्मात्पीतगुणः
शक्ते आरोप्यत इति वाच्यं, तथा च गुणगुणिनोः क
सादृश्यवार्त्तापीत्यर्थः ।

जातिरारोपविषयः स्यादित्यर्थः । अनुगतरूपात्मना च जातेभान्ने
अननुगतव्यक्त्वात्मतारोपो न स्याद्विशेषदर्शनादिति भावः । संसर्गि-
तया लिति । शुक्लगुणव्यक्तौ पीतत्वसामान्यसंसर्गारोपे शुक्लगुण्यक्तेः
शुक्लत्वेनैव प्रतीतौ विशेषदर्शनाच्च तच्च पीतत्वसामान्यसंसर्गारोपः ।
शुक्ले पीतत्वमिति प्रत्ययाभावाच्चेत्यर्थः । अथ शुक्लत्वेन सा
भासते ! तच्चाह । न चेति । गुणकर्मणोरेव तारतम्यं न जाताविति
तच्च जात्यारोपे न तारतम्यप्रतीतिः स्यादित्यर्थः । न च तारतम्यं
जातिविशेषः सोऽपि शुक्लगुण्यक्त्वारोप्यत इति वाच्यम् । तथा
सति रूपविशेष्यकप्रत्ययापत्तेः । द्रव्यविशेष्यकारोपान्तरकल्पने च
गौरवमितिभावः । तस्मादिति । न च पीतद्रव्यतादात्म्यारोप
एव किं न स्यादिति वाच्यम् । विशेषदर्शनस्यारोपविरोधित्वात् ।
नापि साक्षात्कारिविशेषदर्शनस्यैवारोपविरोधिलमच्च च शुक्लरूप-
व्याप्यतया न शुक्लसाक्षात्कार इति कथं नारोप इति वाच्यम् ।
आरोपविरोधिज्ञानमात्रस्यैवारोपविरोधित्वात् । दिङ्मोहादौ
च संसृष्टत्वारोपस्य वक्ष्यमाणत्वात् ।

समाधत्ते । न तच्चापीति [५२१७] न ह्यत्र पीतगुण
 आरोप्योऽपि तुं पीतगुणश्च शङ्खश्चारोपविषयौ, संसृष्ट-
 स्वभावत्वं चारोप्यं, तथा च संसृष्टस्वभावाभ्यां गुण-
 गुणिभ्यामनयोरसंसृष्टस्वभावयोः सारूप्यमिह प्रयो-
 जकं, उपदर्शितं च तदिति किमप्रयोजकेन गुणिसारू-
 प्येण गुणसारूप्येण वा सता ऽसता वेत्यर्थः ।

यत्र विशेषादर्शनमेव दोषः तत्र तथा, अत्र च विशेषादर्शन-
 सत्वेऽपि पित्तमेव दोषः । न च विशेषादर्शनेन तदन्यथासिद्धं,
 तस्य तद्भाषारत्नादित्यप्याहुः ।

न ह्यत्रेति । न चात्र मानाभावः पीतगुणारोपे विशेषदर्श-
 नस्य विरोधित्वात् । संसृष्टस्वभावत्वस्य चाऽऽरोपे तस्य केवलान्वयि-
 त्वेन तत्र विशेषदर्शनाभावात् । न चैवं शङ्खपीतगुणौ संसृष्टा-
 विति धीः स्यादिति वाच्यम् । संसर्गस्य समन्वित्तया तन्निरूप्य-
 त्वेनोपस्थितपदार्थनैव निरूपणात् । अथ संसर्गमात्रं वाऽऽरोप्यं ?
 समवायो वा ? आद्ये कारोपः संयुक्तसमवायादेः सत्वात्, नान्यः
 शङ्खपीतिमानौ न मिथः समवायिनाविति विशेषदर्शनादिति चेत् ।
 न । समन्वयन्तरानिरूपितसंसर्गस्यैवारोप्यत्वात् । उपदर्शितं चेति ।

ननु चासंसर्गाग्रहः स्वरूपसंज्ञेवाऽऽरोपप्रयोजकः सारूप्यं च ज्ञातं
 तत्कारोपप्रयोजकम् । अत्राहुः—यत्र तादात्म्यारोपः तत्र सारूप्यं
 ज्ञातस्तुपयुज्यते, संसर्गारोपे तु स्वरूपसदेव प्रयोजकमिति भवत्य-
 संसर्गाग्रहे ऽपि प्रकृते सारूप्यं, असमन्वयस्य ग्रहो यत्र नास्ति तद-

असम्बन्धाग्रहो-वैयधिकरण्याग्रहो विषयिणा विषय
मुपलक्षयति । तेन व्यधिकरणग्रहणाविषयौकतत्वं सा-
रूप्यं तयोः, यथा पौतिमच्चिरविल्वयोः तथैव पौतिम-
शङ्खयोरित्युक्तं भवति । एकेन्द्रियोपनीतसम्बन्धिद्वय-
विषयं सारूप्यमुपपाद्येन्द्रियद्वयोपनीतसम्बन्धिद्वयविषयं
सारूप्यमुपपादयति । एवं त्वगिन्द्रियेति । [५११११]

न चैवं सति तादात्म्यभ्रमे ऽपि भेदाग्रह एव सा-
रूप्यमस्तु कृतं चाकचिक्थादिनेति वाच्यम् । तदन्तरेण
संस्कारानुद्बोधात् तेन च विना रजतारोपनियमानुप-
पत्तेः, इह तु संसृष्टत्वानुभवजनितसंस्कारोद्बोधो याव-
न्मात्रेण तावदेवोपयुक्तं, संसर्गस्य च संसृज्यमानावेव

गृहीतासम्बन्धं गुणगुणस्वरूपमेवोक्तमिति । गुणत्वद्रव्यत्वादिकमेव
सारूप्यं ज्ञातमत्रविवक्षितमित्यप्याहुः । सम्बन्धाग्रहणे वृत्रोऽन्वयं
व्यावर्त्तयति । वैयधिकरणेति । ननु ग्रहणाभावो न शङ्खगदौ
वर्त्तत इत्यत आह । विषयिणेति । इन्द्रियद्वयेति । न च भिन्ने-
न्द्रियपाङ्क्तयोस्तिक्तगुडयोः कथमुभयविशेष्यकः प्रत्यय इति वाच्यम् ।
यावद्विशेष्यसंसर्गस्याप्रयोजकत्वात् । अन्यथैकविशेष्यकप्रत्ययानुदध-
प्रसङ्गात् यावदर्थाभावात् । तावदेवेति । तच्चासंसर्गाग्रहः पौति-
मशङ्खोपस्थितिश्चेति द्वयमित्यर्थः ।

ननु पौतिमशङ्खयोः प्रत्येकं संसर्गोऽस्त्येवेति प्रतीतिरिधं न
भ्रमः स्यादित्यत आह । संसर्गश्चेति । संसर्गस्य असम्बन्धिकत्वोप-

विषयः, तौ चानुभूयमानावेवेति किं तदुपनायक-
सादृश्यान्तरापेक्षयेति सर्वमवदातम् ।

नन्वयमनुभवक्रमोऽनुभवबाधित एवेत्यत आह ।
अतिशीघ्रतयेति । [५११७]

ननु सादृश्यं चेद्भ्रान्तिबीजमुपपादितं तर्हि सर्वं सर्व-
चारोप्येत, अस्ति हि केन चित्कस्य चित्कश्चित्सारूप्य-
मित्यत आह । नेति । [५११७] एवं द्विचन्द्रेति [५११८]
तथाविधाऽपेक्षाबुद्धिविषयत्वं द्विचन्द्रभ्रमे, भेदमाचारोपे

खितपरस्परसाक्षाद्बुद्धोरन्योन्यसंसर्गस्तज्ज्ञानविषय इति नोक्तदोष
इत्यर्थः ।

ननु साक्ष्यं न तावद्भ्रमे स्वरूपेषैवोपयुज्यते आरोपोपस्थित्या-
ऽन्यथाभिद्वलात्, प्रतिबिम्बादौ व्यभिचारसंग्रयाच्च । न आरोप्य-
स्मारकतथा, माषराशिस्त्रिमषीमाषादावनुभूयमानारोपे स्मारकानुप-
योगात् आरोप्यस्य प्रत्यक्षत एवोपस्थितेः, ऋदृष्टादिना संस्कारो-
द्बोधेनारोपोपस्थितेः । न च यत्र शुक्तिनिष्ठसाक्ष्येण रजतं
स्मार्थते रूपान्तरेण च रज्जुं, तत्र शुक्तौ रजतमेवारोप्यते न रज्जु-
मतस्तत्र साक्ष्यमुपयुक्तमिति वाच्यम् । तत्र रज्जुव्यावर्तकधर्मपहा-
देव तदनारोपोपपत्तेः । तदग्रहे तु रज्जरजतसंग्रथस्यैव भावात् ।

अत्राहुः यत्र साक्षात्कारिभ्रमे आरोपविवक्ष्यारोप्यस्मारकत्वं
तत्र साक्ष्यग्रह आरोपप्रयोजकः । यदा सर्वतादात्म्यारोपे साक्ष्य-
ग्रह एव कोऽप्युपस्थापकः, सा च कोऽप्युपस्थितिः इदं रजतमित्या-

तु नानादिग्देशावयवसम्बन्धः, प्राच्यां प्रतीचौध्रमे
दक्षिणोत्तरान्यत्वे सति दिक्कमेव, एवमन्यत्रापि अक्षात-
चक्रध्रमे मध्यासम्बन्धे सति सर्वदिकसम्बन्धः । आदि-
ग्रहखादगच्छति गतिध्रमे, वैपरीत्ये च विभागवैपरीत्ये,
अस्थूलेषु क्षेत्रेषु स्थूलविध्रमे तावद्देशाद्वादकत्व, मसु

दिध्रमे स्वरूपा ; माषराग्निप्रविष्टमषीमाषारोपे च माषनिष्ठ-
साहस्यघट्टजन्यसाहस्यविशिष्टमाषघट्टन्यानुभवरूपस्य कारणत्वम् ।

अन्ये तु यत्र साहस्यमेव दोषस्तचारोष्योपस्थापकतया तदुप-
योगः । यत्र च पित्रादिदोषस्तचारोष्योपस्थितिः प्रत्यक्षादेवेति
न तदुपयोग इत्यपि वदन्ति ।

आदिघट्टादिति । गतिध्रमस्य विषयद्वारा वैपरीत्यं गति-
ध्रमवैपरीत्यम्, तेन विपरीतो गतिध्रम इत्यर्थः । अस्ति हि
नरादावुत्तराभिमुखं गच्छति समोपस्थेषु दृष्टेषु अमौ दक्षिणाभि-
मुखं गच्छन्तीति ध्रमः । क्वचिद् गतिवैपरीत्यध्रम इति पाठः
च तु सुगम एव । अत्र साहस्यमाह । उत्तरस्थितद्रव्यविभागवत्त्वं
तत्र यो दक्षिणाभिमुखं गच्छति तस्यापीत्यर्थः । यद्युत्तराभि-
मुखं गच्छता पुरुषेण सह संयोगाभावाद्दक्षिणदिग्दर्शनात् सह
विभागो नास्तीति न विभागवत्त्वं साधर्म्यं, तथापि दक्षिणाभि-
मुखगामिपुरुषविभागवद्देशस्थितत्वमेव साधर्म्यमनेनोक्तम् । स्वकी-
योत्तरदेशसंयोगजनकविभागवत्त्वमेव च विभागवैपरीत्यम् । क्वचिद्-
गच्छति गतिध्रमे वैपरीत्ये च विभागवैपरीत्ये इति पाठः तथा-

दण्डस्य (च) वक्रताश्रमे तरङ्ग(च)वक्रिमदण्डयोरसंसर्गा-
ग्रह इत्येवं नेयम्। सर्वत्र च तत्वाग्रहः सम्भवति इति ।
(इति अनेषु साङ्ख्यस्य नियतस्वोपपादनपूर्वकमात्मनि नास्तितारोपसाधनम्)

इहात्मनो दुःखहेतुत्वेन शरीरेन्द्रियादिवञ्चेयत्वमेव
बौद्धैरापादितं—यथा ह्येन्द्रियादिना विना नात्मा दुःखं
जनयितुमलं तथेन्द्रियादिकमपि तमन्तरेण इति, न हि
निराश्रयं दुःखं नाम, अत आत्मापि हेयस्तदुक्तम्,—

“न तैर्विना दुःखहेतुरात्मा चेत्तेऽपि तादृशाः ।

निर्दाषं द्वयमप्येवं वैराग्यं चेत् द्वयोस्ततः”

इति । तच्चैतदसाधीयः तथा हि-न तावदात्मनो
ज्ञानं रोगादिवदिनाश्लक्षणं नित्यत्वात्, नापि दन्द-

गच्छति द्रव्ये गतिभ्रमो वैपरीत्यं च गच्छत्येवागतिभ्रमस्तत्रे-
त्यर्थः । साङ्ख्यमाह विभागवैपरीत्ये इति प्रथमादिवचनान्तम् ।
विभागो वैपरीत्यं च विभागाभाव इत्यर्थः । यद्यपि गच्छत्यवश्यं
विभागस्तथापि यस्यागतिभ्रमस्तेन मम विभागाभावो दृश्यः ।

(इति अनेषु साङ्ख्यस्य नियतस्वोपपादनपूर्वकमात्मनि नास्ति तारोपसाधनम्)

हेयत्वमेवेति । आत्मा हेयः दुःखहेतुत्वाच्छरीरादिवदित्यर्थः ।
तैर्विनेति । शरीरादिकं विनेत्यर्थः । तादृशा इति । आत्मना विना
न दुःखहेतव इत्यर्थः । निर्दाषमिति । द्वयमपि दुःखसाधनं
निर्दाषम् । स एव न दुःखहेतुरित्यर्थः । ततो-दुःखहेतुत्वा(भावा)त्

श्रूकदष्टाङ्गवद्विप्रयोगादिलक्षणं व्यापकत्वात्, नापि सुतमरणादिवत्प्रतिपत्तिनिरोधलक्षणं स्वसंवेदनत्वादिति वेदान्तिनः । वयं तु ब्रूमः-तद्धि तदा स्याद्यद्विज्ञातस्य सतोदुःखं प्रत्यात्मनो हेतुत्वं सुतमरणादेरिव । न त्वेतदस्ति, किन्नाम! सत्तामात्रेण । तस्मादात्मनो हेयत्वव्युत्पादनं वैय्यात्यमात्रविजृम्भितमेतत् । आत्मदृष्टेस्तु हेयत्वव्युत्पादनं मनाक् स(र)दलमित्याशङ्क्य निराकरोति नन्विति । [५११७]

अभ्यर्हिततमम्-उपकार्यतमम् । सत्त्वम्-आत्मा । 'यद्यपि रागादिनिवृत्तिहेतुर्नैरात्म्यनिदर्शन'मिति गुड-जिह्विका । वस्तुतस्तु न तावन्नित्यात्माभावदर्शनमात्रं रागादिनिवृत्तिहेतुः चार्वाकादीनामेव वीतरागत्वप्रसङ्गात् । अहङ्कारनिवृत्तिहेतुर्नैरात्म्यदर्शनं तत एव रागादिनिवृत्तिरिति चेत् ? सापि किं शरीरादौ ? चेतने वा ? आद्ये सिद्धसाधनं शरीरादावहङ्कारस्य मिथ्यात्वात्,

दयोः-शरीरात्मनोर्वैराग्यं-रागाभाव इत्यर्थः । व्यापकत्वादिति । व्यापकस्य विभागसत्त्वेऽपि संयोगान्तरनैयत्यान्न विप्रयोग इत्यर्थः । अत्र नैरात्म्यमात्रात्कार एव संसारबीजमित्यात्मदर्शनविरोधी निरोध इति न विकल्पितम् । अस्याद्ये निरस्यत्वात् ।

चार्वाकादीनामिति । अत्र वादिनां बौद्धादीनां चार्वाकवीत-

तन्मूलत्वाच्च रागद्वेषयोः, तन्निवृत्तौ तथोरपि निवृत्तिरिति को मामनाभ्युपैति । न च शरीरादावहङ्कारनिवृत्तेर्नित्यात्मदर्शनं विरोधि, किं त्वनुकूलमेव, न हि शुक्तिकातोरजतं भेदेनाव्यवस्थापयतस्तस्यारजतबुद्धिर्निवर्तते ।

अथ चेतनविषयैवाहङ्कारनिवृत्तौ रागादीनपनयतीति विवक्षितम् ? इन्तैवं स्वाकारेऽपीदन्ताव्यवहारिणां पृथग्जनानां वीतरागत्वप्रसङ्गः न हि ते शरीरादिविविक्तमहमिति प्रतियन्ति ।

अथ बाह्याभ्यन्तरविषयतयाऽहङ्कारनिवृत्तिरभिमता? सापि किं सर्वथा ज्ञानाभावाद्देव ? चेतनस्यापीदन्तास्पदत्वाद्देव वा ? तस्मिन्नेव नास्तिताभ्यारोपादा ? न तावदाद्यः अदृष्टत्वप्रसङ्गात् । न चैतत्प्रथमशतेनापि

रागत्वं न सम्यतिपन्नमिति भावः । न च शरीरादाविति । नित्यात्मनिश्चयेऽपि शरीरादावनित्ये अहन्वबुद्धिनिवृत्तेर्नित्यात्मदर्शनं निराकृत्य नैरात्म्यदर्शनादरो न युक्त इत्यर्थः । स्वाकारेऽपीति । स्वाकारे-आत्मनि । इदन्ता-शरीरादित्यम्, तद्भवहारिणां-शरीरादिक्रमेवाहमिति व्यवहरतामित्यर्थः ।

अथेति । बाह्यं-शरीरादि । आभ्यन्तरं-आत्मा तत्रोभयचेत्यर्थः । इदन्तास्पदत्वमिति । अचेतनत्वमित्यर्थः ।

तस्मिन्-चेतने । अदृष्टत्विति । सर्वथा ज्ञानाभावे नैरात्म-

सिद्धति, यथा यथा दृष्टिनिरोधाय यत्नस्तथा तथा दृष्टेः प्रत्यापत्तेः । न चादृष्टेरेव रागादयो निवर्त्तन्ते, युगसहस्रमपि सुप्तस्य पुनर्जागरावस्थायां रागादिदर्शनात् ।

नापि द्वितीयः, अहमभावे सतीदमोऽप्यभावात्, आत्मनि सति परसंज्ञेति त्वयैवोक्तं यतः ।

नापि तृतीयः, ग्रहणाग्रहणयोरुभयोरप्यसम्भवात् । यद्यहमास्पदं चेतनो गृहीतः ! कथं नास्तिताध्यारोपः ? न गृहीतश्चेत्कुच नास्तिताध्यारोपः ? ।

न च प्रथमं ग्रहः पश्चादारोप इति त्वया वक्तुं शक्यते । न चास्फुरति निषेधे निषेधसम्भवः । स्वप्रतिष्ठज्ञानमात्रेणेति चेत् ! न, ज्ञानस्य स्वप्रतिष्ठतादृष्टेरप्यभावे दृष्ट्यभाव एव स्यादिति भावः । यथायथेति । स्वात्मदृष्टिज्ञानं विना तन्निवृत्त्यर्थं प्रयत्नाभावादित्यर्थः । न चादृष्टावपि रागादिनिवृत्तिरिति किं दृष्टिनिवृत्त्येत्यत्र आह । न चेति । अहमभाव इति । चेतनाभावे तदितरात्मकस्येदन्वस्थाप्यभावः स्यादित्यर्थः ।

तथा वक्तुमिति । तस्य लक्ष्मते चणिकत्वादिति भावः । स्वप्रतिष्ठेति । स्वप्रतिष्ठं-स्वमात्रविषयकम् । तथा च निषेध्यास्फुरणेऽपि ज्ञानस्य यत्नमात्रविषयत्वं तदेव नास्तिारोप उच्यते इत्यर्थः । ज्ञानश्चेति । लयाऽऽल्यविज्ञानस्य संसारदशायामपि

ध्रौव्येऽपि रागादिदर्शनात् । तत्तद्वहिरुपस्रवविरहे
 सतीति चेत् ? तर्हि बहिरुपस्रवविरहे स्वात्मप्रतिष्ठं
 ज्ञानं रागादिनिवृत्तिहेतुरित्येवं भूतात्मदृष्ट्या किम-
 पराहं ? येन तां निरस्य नैरात्म्यदृष्टिरुपादीयते ।
 भौदासौन्यदृष्टिरेव नैरात्म्यदृष्टिरिति चेत् ? किमौ-
 दासौन्यम् ? शून्यत्वमिति चेत् ? एवं तर्हि स्वात्मदृष्टि-
 रपि दृष्टिर्न स्यादित्यदृष्टित्वप्रसङ्गः । अनालम्बनतया
 निःसम्बन्धित्वमौदासौन्यमिति चेत् ? तर्हि निरा-
 त्मीयतादृष्टि^(१) वद ? कुतो नैरात्म्यदृष्टिं सुप्त इव

स्वभावविषयकलक्ष्मीकारादित्यर्थः । तत्तदिति । रूपादिविषयकं
 ज्ञानं बहिरुपस्रवः तदभावो न संभारितादग्नायामित्यर्थः ।

तर्हीति । बहिरुपस्रवकज्ञाननिवृत्तावात्मविषयकज्ञानादपि रा-
 गादिनिवृत्तिषमभवे लम्बतेऽपि तदेवोपादीयतां, किं तदर्थं नैरात्म्य-
 दृष्ट्येत्यर्थः । स्वात्मप्रतिष्ठं-स्वात्माश्रयं तद्विषयमित्यर्थः । शून्यत्वं यदि
 विषयस्योच्यते तदाऽतिप्रसङ्ग इति बुद्धेः तद्वाच्यं, तच्चाह । एवं
 तर्हीति । अनालम्बनतया निर्विषयतयेत्यर्थः । तर्हीति । दृष्टेर्नि-
 र्विषयत्वे तस्या आत्मविषयलाभावः परं स्यात् त्वात्माभावविषयक-
 लमित्यात्माभावविषया दृष्टिः नैरात्म्यदृष्टिर्न स्यादित्यर्थः । न च
 निरात्मीयतादृष्टिरेव नैरात्म्यदृष्टिरस्त्विति वाच्यम् । तस्या मोक्षो-
 पायत्वे मानाभावात् । निर्विषयत्वे तु बुद्धित्वव्याघातात् । न च

(१) निरात्मादृष्टिम् इति १ पु० पा० ।

प्रलपसीति । “एवं प्रेत्यभावाभावज्ञानस्ये”ति परमं निदानमित्यनुषज्यते । “तथा चे”त्यपि गुडजिह्विका । वस्तुतस्तु नास्ति कर्म, नास्ति कर्मफलं, नास्ति प्रेत्यभाव, इति—

“यावज्जीवेत्सुखं जीवेन्नास्ति मृत्योरगोचर”

इति न्यायमालम्बमानेन प्राणिवधादत्तादानादावेव घटितव्यं साधोयश्चैवमस्य कैवल्यमिति । न च सन्तान-
मादाय प्रेत्यभावादिदृष्टिरुपपत्स्यत इति वाच्यम् । तदा हि तमादाय सोपपद्येत, यदि तद्दृष्टिरनर्थात्प्रवर्त्तयेत् अर्थं प्रवर्त्तयेत् । प्रवृत्तिनिवृत्तौ च सैव दृष्टिः करोति या रागद्वेषौ प्रकृते, तन्मूलत्वात्तयोः, तथाच तादृशी

चणिकात्मसाक्षात्कार एव नैरात्म्यदृष्टिरिति वाच्यम् । आत्मज्ञान-
प्रतिसन्दधतो न कापि प्रवृत्तिसम्भव इति खानुपकार्यत्वज्ञाना-
न्मोक्षोपाये तत्त्वज्ञानेऽप्यप्रवृत्तिप्रसङ्गात् । चणिकत्वस्य निषेत्स्यमान-
त्वाच्चेति भावः ।

यावज्जीवेदिति । न च चणिकात्मसाक्षात्कारे प्राणिवधादि-
साध्यसुखादिना आत्मज्ञान उपकार्यत्वात्प्रतिसन्धानादप्रवृत्तिरूपपाद्या,
आत्मज्ञानः चणिकत्वनिश्चये खानुपकार्यताप्रतिसन्धानादप्रवर्त्तार्थ-
प्रवृत्त्यनुपपत्तेरुक्तत्वादिति भावः ।

तादृशीति । रागद्वेषप्रयोजिका सन्तानदृष्टिरित्यर्थः । नास्ति-
कत्वम्-आसुप्तिकप्रसाद्याप्रवर्त्तकत्वम् । नन्वभर्त्तितमता सुखाना-

सन्तानदृष्टिरपि हेयैव . न तादृशी चेन्नास्ति कत्वमेव
निर्वाहयेत् ।

तदिदमुक्तम्— “सोऽयं वृश्चिकभियेति । [५२११]
तस्माद्यः परलोकार्थो तस्य परलोकिनमात्मानमङ्गी-
कृत्यैव स्वर्गे ऽपवर्गे वा प्रयत्नः । यस्तु नित्यमात्मानं
नाभ्युपैति तस्य चार्वाकस्येव स्वर्गापवर्गावेव नस्तः, कुत-
स्तदर्थं प्रवृत्तिरित्याशयवानाह । सेयमिति [५२१२०]

यत्तूक्तमात्मानमभ्यर्हितं पश्यन्निति ? सोऽयं कस्य
प्रसङ्गः ? किं सर्वदुःखोपशममुपकारमपश्यतः ? पश्यतो
वा ? आद्यश्चेदेवमेतत् । न ह्येवमभूतस्य नैरात्म्यदृष्टि-
रप्युपपद्यते । न ह्यात्मोच्छेदमेव कश्चिदुपकारत्वेन
मनुते, अपि तु दुःखं जिहासमान आत्मानं जहाति,
आत्मानमनपहाय दुःखस्य हातुमशक्यत्वादिति
मन्यमान, तस्माद् दुःखं^(१) जिहासोः सुखं चोपादातु-
मिच्छतो नैरात्म्यदृष्टेरप्यसम्भव एव, तथा च तथाभूतस्य

मपि स्यादेवात्त आह । यत्तूक्तमिति । कस्येति । कस्य कृतेत्यर्थः । न
ह्येवमिति । सर्वदुःखोच्छेदमुपकारमपश्यतस्मात्साधननैरात्म्यदृष्टेरप्य-
नुपादेयत्वादित्यर्थः । अथात्मोच्छेदरूपोपकारहेतुतया नैरात्म्यस्य
दृष्टिबपादेया ? तत्राह । न ह्यात्मेति । आत्मानं जह्यामितीच्छ्या

नैरात्म्यदर्शिनो नित्यात्मदाश्रिनो वा तुल्यः संसारः ।
द्वितीयस्तु कल्पो ऽसङ्गत एव, न हि सर्वदुःखोच्छेद-
मेवोपकारं पश्यति सुखाय तदुपकाराय च घटत इति ।
सर्वदुःखोच्छेदश्च सुखं चेति विप्रतिषिद्धमेतत् । एवं (च)
सर्वदुःखोच्छेदमिच्छति परं चापकरोतीत्येतदप्यसङ्गतम्,
न हि परापकारः सर्वदुःखोच्छेदनिदानमिति हृदि-
निधायाह । अभ्यर्हितता चेति । [५३१२]

(नैरात्म्यदृष्टिर्मिथ्याज्ञानत्वानुपादेयत्वकथनम् ।)

सामान्यधर्मोऽहङ्कारास्पदत्वम्- अहमिति कर्तृपद-
विषयत्वं, अनेन तत्प्रवृत्तिनिमित्तस्य कर्तृत्वस्यैकदेश-

प्रवृत्तेरभावादित्यर्थः । सर्वदुःखोच्छेदश्चेति । सुखस्य दुःखानुषङ्ग-
निवृत्तमाप्तुष्वेपि दुःखावशम्भावादित्यर्थः ।

(नैरात्म्यदृष्टिर्मिथ्याज्ञानत्वानुपादेयत्वकथनम् ।)

नन्वाहङ्कारास्पदत्वं यद्यहन्त्वाश्रयत्वम् ?, तदाऽऽत्मन एव तदिति
न शरीरसाधर्म्यम्, अथाहम्बुद्धिविषयत्वम् ?, तदा तस्या भ्रम-
त्वेन तदर्थमेवं साधर्म्यानुसरणान्तर्गतं स्यादित्यत आह । अह-
मितीति । अत्राहंशब्दार्थः कर्तृपदेन दर्शितः । कारणं इति
पदेन । शेषेण चास्मदर्थ उक्तः । एतस्यापि शरीरसाधारणं
नास्तीत्यभिप्रेत्याह । अनेनेति । यद्यपि कारकान्तरप्रयोजकत्वे षति

मुपलक्षयति । तेनायमर्थः— इतरकारकप्रयोक्तृत्वं
बाह्यकारकाप्रयोज्यत्वञ्च हृद्वा भेदाग्रहे सति शरीरादौ
कर्तृत्वमारोप्यात्मत्वेन विपर्यस्यतीति तदिदमुक्तम् ।
तां खल्विति । [५१ १५]

(इत्यनात्मनि अनेकविधमिथ्याज्ञानोपपादनम् ।)

एवं सिद्धं कृत्वा विपर्ययमन्यथाख्यातिरूपमिति
शेषः । सम्प्रति सन्दिहानो विशेषत इति शेषः ।

कारकाप्रयोज्यत्वं न शरीरे, आत्मनैव कारकेण प्रयोज्यमानत्वात्,
तथापि बाह्यकारकाप्रयोज्यत्वं शरीरेऽप्यस्ति कारकसामान्यस्य
बाह्यपदेन षड्कोचितत्वादेकदेशं साधर्म्यमुपलक्षयतीत्यर्थः । किमतो
यद्येवमित्यत आह । तेनेति । यद्यपि कर्तृत्वारोपपूर्वकमात्मत्वेन
विपर्यतीत्यत्र न मानं तथाप्येवमपि कदाचित्सम्भवतीत्येतत्प्रदर्शन-
परोऽयं ग्रन्थः ।

ननु टीकाकृता इच्छाद्याधारतामारोपेत्युक्तमिति तद्विरोध
इत्यत आह । तदिदमिति । ज्ञानेच्छाकृतिमत्त्वं कर्तृत्वमितीच्छा-
द्यारोपः कर्तृत्वारोप एवेति न तद्विरोध इत्यर्थः ।

(इत्यनात्मनि अनेकविधमिथ्याज्ञानोपपादनम् ।)

ननु विपर्यये धर्मिण्येव न विवादः, प्रकार एव तद्विवादादि-
त्यत आह । अन्यथाख्यातीति । तथापि विपर्ययरूप एव षड्कोच
इत्यत आह । विशेषत इति ।

ननु स्थाणावेवार्थं मम चौरप्रत्ययोत्त इत्यागोपा-

परीक्षकविप्रतिपत्तिपदनिराकार्यां शङ्कामाह । नन्विति । साकारख्यातौ संग्रहः-शुक्तिगतत्वेन भासमानो रजतत्वादिज्ञान-वृत्तिर्न वा ? असत्ख्यातौ संग्रहः-भ्रमस्य तादात्म्याग्रे असद्विषयत्व-पक्षे असद्विषयकमिदं रजतमिति ज्ञानं स्वातिरिक्तप्रमेयविषयकं न वा ? न चेत् विषयके (?) घटादौ प्रसिद्धम् । भ्रमस्य सन्मात्रविषय-कत्वपक्षे नित्यद्रव्याविषयकोऽयं भ्रमो विशेषणान्यकेवलान्वयत्यन्ता-भावाप्रतियोगिमात्रविषयको न वा ? अत्र सन्नपि भाषतामित्यर्था-न्तरत्ववारणाय मात्रपदम् । एवं चाकाशज्ञानेऽप्याकाशत्वादेः केव-लान्वयत्यन्ताभावाप्रतियोगिनो भानान्मात्रार्थस्थासिद्धिः स्यादिति विशेषणान्वेति विशेषणम् । तत्र केवलान्वयत्यन्ताभावाप्रतियोगिनो विशेषणस्यैवाकाशत्वस्य भानात् । यदा नित्यद्रव्याविषयमिदं रजतमिति ज्ञानं विशेषणान्वयासञ्च्यप्रतियोगिकात्यन्ताभावान्वय-त्नभावाप्रतियोग्यत्यन्ताभावप्रतियोगिमात्रस्वातिरिक्तप्रमेयातिरिक्त-विषयकं न वा । इदमेव च केवलान्वयत्यन्ताभावस्योच्यते । अत्र पटे घटाकाशात्यन्ताभावौ नेति प्रतीतेराकाशात्यन्ताभावस्यापि व्यासञ्च्यप्रतियोगिकात्यन्ताभावप्रतियोगित्वाद्धितीयं विशेषणम् । तदनभ्युपगमे तदेवमेव । अत्र नित्यद्रव्यविषयकभ्रमाव्याप्तिर्न दोषः एकदेशविप्रतिपत्तावपि तत्रासत्प्रत्यातिषिद्धौ भ्रमान्तरेण सद्वि-षयकत्वसंग्रहोदयात् । यदा नित्यद्रव्यभ्रमसाधारणः संग्रहः-भ्रम-विषयत्वं प्रमाविषयत्वव्याप्यं न वा ? न चेत्याकाशादौ प्रसिद्धं

स्वाङ्गनं प्रसिद्धमिति तद्वच संशय एव नास्तीत्यत
आह । परीक्षकाणामिति । [५१।१७]

(इति विपर्यये विप्रतिपत्तिरूपणम् ।)

आकाशस्थानधिकरणत्वेन नियतसामानाधिकरणरूपव्याप्यत्वस्य
तत्राभानात् । अनिर्वचनीयख्यातौ संग्रहः-भ्रमज्ञानं इष्टमात्रनिर्व-
चनविषयविषयकं न वा ? तत्र ख्यातिनिर्वचनानि सम्यञ्चि न वा ?
अख्यातान्यथाख्यातोः संग्रहः-ज्ञानत्वं विग्रेष्यावृत्तिप्रकारावच्छिन्न-
वृत्ति न वेति सामान्यतः, न चाप्रसिद्धिः भेदाद्यकारितायां
रजतत्वेन पुरोवर्त्तिनमिच्छामीत्यत्रेच्छायां विग्रेष्यावृत्तिना रजत-
त्वेनावच्छेदात् । विग्रेष्य तु रजतेच्छाजन्यशुक्तिविषयकप्रवृत्तिजनकं
रजतज्ञानं शुक्तिविषयकं न वा ? तादृशमिदं ज्ञानं वा रजतत्व-
प्रकारकं न वा ? न चाद्ये स्मरणविग्रेष्टज्ञानयोः पक्षे वाधाम्र-
थासिद्धौ, तादृशरजतज्ञानत्वेनोभयसाधारणेनोभयसिद्धेन पक्षत्वात् ।
सर्वज्ञनिर्वक्तिसाधारणोभयसिद्धेन पर्वतत्वेनेव पर्वतस्य । अन्यथा
साध्यतद्भावावादाय पक्षापक्षविकल्पेऽनुमानमात्रोच्छेदापत्तेरिति
षड्विपः ।

(इति विपर्यये विप्रतिपत्तिरूपणम् ।)

प्रतिपत्तुः प्रत्ययात्-प्रत्यंतव्यात् । अव्यतिरेकात्-
अभेदादित्यर्थः ।

नन्विदं रजतमित्यत्र द्वयं प्रतिभाति ज्ञानस्यात्मा
पुरोवर्तिं द्रव्यञ्च, तत्र पुरोवर्तिनो रजतत्वे प्रतिषेधे
ऽर्थादापद्यते ज्ञानस्येति, तदन्येषां तु प्रतिपत्त्यना-
रोहाद्देव नावकाशः, तत्किमुच्यते तन्निषेधो वणिग्बौ-
ध्यादावित्यत आह । आन्तरत्वं त्वस्याऽनुपलब्धचरं
कुतस्त्यम् । [५.५.२४]

यच्च यस्य कदाचिदवगतं तदन्यत्र प्रतिषेधे पारि-

नसु न्यायदर्शने प्रत्ययस्थाहंप्रत्ययविषयत्वाभावात् प्रतिपत्तुः
प्रत्येतव्यादव्यतिरेकाभावादहमिति प्रत्ययो न स्यादित्यत आह ।
प्रत्येतव्यादिति । प्रत्येतव्यलसुभयसाधारणं तन्मते स्वप्रकाशत्वेन
प्रत्ययस्यैव प्रत्येतव्यत्वादिति भावः । व्यतिरेकः संसर्गाभाव इति
भ्रमनिवारणायाह । अभेदादिति । टीकार्या 'ज्ञानाकारता पुनरस्य'
इति बाधकप्रत्ययोवेतिपक्षः शङ्कितः । तत्र 'ज्ञानाकारते'ति टीका-
नेदं रजतमिति बाधकप्रत्ययः पुरोवर्तिनो रजताकारतामात्रं
निषेधति, न तु ज्ञानस्य रजताकारतां दर्शयतीत्यर्थः । टीकार्यां
पुरोवर्तिलनिषेधादित्यनेनानुमानेनेति पक्षः शङ्कितः । नन्व-
नुपलब्धचरं इति व्यर्थम्, उपलब्धचरत्वेऽपि तस्य ज्ञानस्य
रजताकारत्वाविच्छेदः, परोक्तार्थापत्तावन्यथासिद्धेरुक्तत्वादित्यत आह
नन्विदमिति । तच्चेति । यत्र तत्कदाचिदवगतमित्यर्थः । न लिति ।

श्रेष्ठ्यात्तत्र गम्यते, न तु प्रतीतिपद्यमवतीर्णयोरन्य-
तरत्र प्रतिषेधे पारिश्रेष्ठ्यादितरत्रासम्भावितमपि, तथा-
सति नेदं रजतमिति शुक्तिकायां रजतत्वप्रतिषेधः
तदेकज्ञानसंसर्गिणो भूतलादेरपि रजतत्वं विदध्यात्,
न चैवम्, तत्कस्य हेतोः ! तस्य रजतत्वं कदाचिदपि
नोपलब्धं यतः, तथा स्वात्मनोपि रजतात्मत्वं न कस्य
चिदुपलब्धिगोचरः कदाचित्त्वमे ऽपि । अथ दृष्टमेव
सत्यरजतज्ञाने रजताकारत्वमात्मन इत्याशयः ?, सोऽयं
स्वप्नायते-तत्रापि पुरोवर्तिनि रजते ऽनुभूयमाने
स्वात्मनो रजताकारत्वं कस्य प्रमाणस्य गोचर इति ।
तद्दनेन स्वाकारस्य बाह्यत्वे साधकप्रमाणाभावोद्-
शितोबाधकमपि सूचितम्-यथाहि नेदं रजतमिति
बाधकबलेन पुरोवर्तिनो रजतत्व प्रतिषेधः-तथा नाहं
रजतमित्यपि बाधकं स्फुटमेव । अयमेव ध्रम इति चेत् ?

यत्रापि तदसम्भावितं तत्रापि तन्न गम्यत इत्यर्थः । अन्यत्रापि
यदनुपलब्धचरं तत्राप्येकज्ञानविषयीकृते परिश्रेष्ठ्यात्प्रतीत्यते
तत्राह । तथा वतीति ।

ननु साधकबाधकमानाभावात्तत्र संग्रहः स्यादित्यत आह ।
तद्दनेनेति । उपलब्धिगोचर इति प्रमाणसादृश्यगोचरत्वेऽपि दृष्टे-
नैव तदुपपत्तौ न तत्कल्पनमित्याशयः । अयमेवेति । इदं रजत-

एवं तर्हि न रजतत्वमारोप्यते बाह्ये, किंतु तस्मिन्नेवाहमास्यदे बाह्यत्वमारोप्यत इत्याशयः ? तद्यासति बाधकप्रत्ययेन तदेवापनेयं, तस्मिंश्चापनीतेऽहं रजतमिति स्यात्, एवं च सतीदं रजतमिति कोऽर्थः ? नाहं रजतमिति । नेदं रजतमिति कोऽर्थः ? अहं रजतमिति । ततश्च यथेदं नेदमहं नाहमित्यनयोर्विरोधात् समुच्चयाभिमानोपि नास्ति, तथा नेदं रजतं नाहं रजतमित्यनयोरपि विरोधात् समुच्चयाभिमानोपि न स्यात्,

मिति भ्रमोऽहमास्यदे रजताकारे इदमित्यनहमास्यदाभिन्नत्वं विषयीकुर्वन् नहि रजतमित्येव विषयीकरोतीत्यर्थः । तस्मिन्नेवेति । रजताकारे बाह्यत्वमिदन्त्वरूपम् । तदेव-बाह्यत्वमेवेत्यर्थः । तस्मिंश्चेति, बाह्यत्वाभावे गृह्येत इत्यर्थः । अहं रजतमिति । ज्ञानं रजतमिति स्यादित्यर्थः । एवं चेति । इदं रजतमिति भ्रमस्य यथा नाहं रजतमित्यर्थः तथा नेदं रजतमिति बाधकप्रत्ययस्याहं रजतमित्यर्थः स्यादित्यर्थः ।

किमतो यद्येवमित्यत आह । ततश्चेति । समुच्चयाभिमानः-एकत्वाभिमान इत्यर्थः । उभयोः-पुरोवर्त्तहमास्यदयोरित्यर्थः । अन्यस्य-(बाह्य)वणिग्नीत्यादिगतस्य रजतस्येत्यर्थः । ननु स्वाकार एव सर्वदृष्टीनां विषयः-तत्कादाचित्कलान्यथानुपपत्त्या बाह्यविद्विरिह तु बाधकवशाद्बाह्येयं सादृश्यनिषेधान्नायमर्थाहित आकारः किन्तु समनन्तरप्रत्ययोपाधिरिति निश्चीयते इत्येव परिशेषः स्यात् ।

अस्ति च, तस्माद्भयोराप रजतत्वप्रतिषेधोऽन्यस्य
रजतत्वं व्यवस्थापयतीति पाषाणरेखेयं न दुरुत्तर-
पांसुपूरणेनापनेतुं शक्यते ।

(इत्यात्मख्यातिनिराकरणम् ।)

सामर्थ्यातिशयः-स्वभावातिशयः । अतिशयस्तु विष-
यजन्यज्ञानापेक्षया । सन्तमिवेति सत्यज्ञानाभिप्रायं

मैवम् । सत्यरजतज्ञानेऽप्याकारकादाचित्कत्वस्य वासनावशादेवोप-
पत्तौ बाह्याऽसिद्धेर्विच्यमाणत्वात् । न च बाधकप्रत्ययाभावे बाह्या-
हितत्वमेवाकारस्य व्यवस्थाप्यते न तु बाधकसङ्गाव इति वाच्यम् ।
वासनापरिपक्वे जागरूके तुल्यन्यायेन बाधकप्रत्ययस्यापि स्वाकार-
मात्रनिष्ठतया बाह्यार्थव्यवस्थापकत्वापत्तेः । स्वाकारतादात्म्याऽति-
रिक्तस्य विषयस्य वच्यमाणत्वाच्चेति भावः ।

(इत्यात्मख्यातिनिराकरणम् ।)

नन्वसद्गोचरस्य ज्ञानस्य सामर्थ्यं कारणत्वमेव न स्यादित्यत
आह । स्वभावेति । विलक्षणसामग्रीतोषमूर्ध्वं तथोत्पन्न इत्यर्थः ।
ननु चासत्ख्यातिवादिमते षड्विषयत्वमसद्विषयस्य नाख्येवेत्यत
आह । ज्ञानेति । यथा सत्यज्ञानं स्वभावात्सद्विषयं तथैव तदपि
स्वभावाद्देवासद्गोचरं यथा वाऽस्मान्मते स्वप्रकाशान्तं सन्नं स्वविषयी-
करोति तददसन्नमपीत्यर्थः । पूर्ववद्चापि न सामर्थ्यं स्वभाव

स्वरूपाभिप्रायं वा । विषयसामर्थ्यमिति-सामर्थ्य-कारणत्वम् । तद्भावसिद्धेः-विषयभावसिद्धेः । अतएव-इति-कृत्वा वेदान्त्येकदेशिनोपि निराकारवैद्वमतानुमति-दर्शिता । सदसत्त्वेन गृह्णातीति न विकल्पितमतिनि-र्दक्षत्वात् । प्रवृत्त्यौपयिकोद्देश्यः प्रकृते प्रकाशते, न तु सदसत्त्वेन गृहीत्वा प्रवृत्तिरूपपद्यते । असदेव रजतं प्रकाशते पुरोवर्त्तिभेदाग्रहाच्च शुक्तौ प्रवृत्तिर्नान्यथेति नाशङ्कितं प्राभाकरपक्षेण तुल्ययोगक्षेमत्वादपोहे निराकरिष्यमाणत्वाच्च ।

(इत्यसत्ख्यातिनिराकरणम् ।)

इत्यत आह । कारणत्वमिति । ननु सामर्थ्यं भाव एवेति तच्छब्देन तत्परामर्शं भावपदार्थासङ्गतिरिति व्याचष्टे । विषयभावेति । असत्ख्यातौ च मानम्-शुक्त्वतिरिक्तो देशो रजतत्वात्पन्नाभाववान् देशत्वात् शुक्तिवत् । शुक्तौ च रजतत्वं बाधितमेवेति । अपि च भ्रान्तिरिचं पुरोवर्त्तिनि वा ? रजते वा ? तयोस्तादात्म्ये वा ? नाद्यौ तद्योर्विद्यमानत्वात् । इतीयेत्यन्तासदक्षेखिलेन असत्-ख्यातिरेव । अथ पुरोवर्त्तिरजतत्वसंसर्गाः स्वरूपेष्वैव भासन्ते भ्रमे, न तु धर्मधर्मिभावेन, ते च सन्त एवेति चेत् ? न । तत्समूहात्-पन्नस्याप्येवं भ्रमलापत्तेः । तेषाञ्च सत्त्वाद्वाधोदयानुपपत्तिरिति धर्मत्वान्यथानुपपत्त्यैवासत्ख्यातिः सिद्धति ।

अपोह इति । अविकल्पकस्यालौकिक्यावृत्तिविषयत्वेपि स्वसत्त्व-

अनिर्वचनीयस्यातिमनुभवविरोधेन निराकरोति ।
न चेति । [३५५]

तथाहि किमिदमनिर्वचनीयत्वम् ! किं निरुक्ति-
विरह एव ? आहोस्विन्निरुक्तिनिमित्तविरह एव ? न
तावदाद्यः, इदं रजतमिति नेदं रजतमिति निरुक्ते-
र्विद्यमानत्वात् । नापि द्वितीयः, निरुक्तिनिमित्तं
ज्ञानं वा स्यात् ? विषयोवा ! न तावदाद्यस्य विरहः,

एभेदापहात्तच्च प्रवृत्तिरित्यपोहनिराधेनैव निरस्तमित्यर्थः । तत्रा-
नुस्येति टीका । सदुपरक्रमस्यदपि भासते, नत्वखण्डमेवासङ्गमे
भासते कारणाभावात्, इन्द्रियाणां विषयाधिपत्येनैव जनकत्वात्,
स्त्रिङ्गादेश्चस्वितार्थसंसर्गबोधकत्वात्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात्, व्याप्ति-
शक्त्वात्तदर्थं विरहाच्च । वासनैव कारणमिति चेत् ? न, तस्या
निरपेक्षत्वे 'सर्वदा भ्रमापत्तेः । सापेक्षत्वे त्वपेक्षणीयैरेवान्यथा
सिद्धेः । न च कारणानुपपत्तिस्तुत्या, निराकरिष्यमाणत्वादित्यर्थः ।
सम्यदाद्यविदस्तु सन्मात्रविषय एव भ्रमः रजतपुरोवर्त्तिनोः सत्त्वात् ।
न च तदुभयतादात्म्यं चेत्यतोधिकस्य तस्याऽभावात् तयोश्च
सत्त्वात् । संसर्गारोपेऽप्येवम्, भ्रमत्वं च तदभाववति तत्रकारक-
ज्ञानत्वादिकमित्याहुः ।

(इत्यस्यस्यातिनिराकरणम् ।)

ख्यातेः स्वयमेवाभ्युपगमात् । नापि द्वितीयः, विषयो-
ऽपि किंभावरूपोऽभावरूपो वा ! आद्ये असत्ख्यात्य-
भ्युपगमप्रसङ्गः, द्वितीये तु सत्ख्यातिरेव । उभौ नस्त
इति चेत् !

अथ भावाभावशब्देन लोकाप्रसिद्धावेवोभावभि-
प्रेता ! विपरीता वा ! आद्ये तावद्यद्योभयोर्विधि-
नास्ति तथा निषेधोपि, परस्परविधিনিषेधयोर्विधि-
निषेधनान्तरोयकत्वात् । द्वितीये तु न काचित् क्षतिः ।
न ह्यलौकिकविषयसहस्रनिवृत्तावपि सत्यज्ञानविषय-
निवृत्तिस्तन्निवृत्तिनिवृत्तिर्वेति । अद्यापि निःस्वभाव-
त्वमनिर्वचनीयत्वम् ! अद्यापि निरः प्रतिषेधार्थत्वेन
स्वभावशब्दस्यापि भावाभावयोरन्यतरार्थत्वे पूर्ववत्
प्रसङ्गः । प्रतोत्यगोचरत्वं निःस्वभावत्वमिति चेत् ?

असत्ख्यातीति अभावख्यात्यभ्युपगमप्रसङ्ग इत्यर्थः । आद्ये
तावदिति । यद्यप्यभयविधेः उभयनिषेधस्य च न कापि प्रसिद्धिः
तथापि भावविधिरेवाभावनिषेधः तद्विधिरेव भावनिषेध इत्यु-
भयनिषेधे व्याघातादित्येवंपरोऽयं ग्रन्थः । न ह्यलौकिकेति । न
चालौकिकविषयाप्रसिद्ध्या तन्निषेधाप्रसिद्धिः । अलौकिकविषयं
पदं यदि द्रव्यादिविषयकं न स्याद्वाचकं स्यादिति निरर्थक-
निगमपत्तिरित्यर्थात् ।

अथ स्ववचनविरोधः-प्रतीत्यगोचरश्च प्रतीयते चेति । यद्यथा प्रतीयते तत्तथा नेति चेत् ? अथ न विप्रति-
पद्यामहे, तस्मादाकारासदनिर्वचनीयख्यातिवादिभि-
रप्यन्यथाख्यातिरवश्याभ्युपगन्तव्येति ।

ननु यद्यसत्प्रकाशते प्रपञ्चोऽपि तर्हि तथैवास्तु
जात्यादिकं चेत्यत आह । यः पुनरिति । [५५८] अस-
त्चेदसत्तथैवप्रकाशेत, न प्रवृत्तिगोचरः स्यात् । सत्तथा
चेत् ? नूनं सादृश्यमप्यपेक्ष्य । न च तदस्ति । अस-
दृशस्यापि सत्तथा प्रकाशने चातिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

(इत्यनिर्वचनीयख्यातिनिराकरणम् ।)

ननु 'स्यादितत् अन्यथे'त्यादिकमयुक्तं पूर्वमन्यथाख्यातेऽपहंहा-
राभावादित्यन्यथाख्यातिमुपसंहरति । तस्मादिति । अभ्युपगम-
योग्यतामात्रप्रदर्शनपरोक्षं गन्धः । स्वप्नप्रतिषेधमात्रेण परस्मा-
द्वीकाराभावात् । असत्ख्यातेः प्रागेव दूषितत्वात् ।

प्रसङ्गसङ्गतिमाह नन्विति । बुद्धिर्वा इति टीका-सामान्या-
दिर्न बुद्धिर्न च बाह्यमित्यर्थः । यद्यप्यस्त्रीकस्यासत्तथा प्रकाशो न
सम्भवत्येव, तस्य निःस्वभावत्वेनैवोपस्थितेः, तथाप्यभ्युपेत्याह, सत्तथा
चेदिति । अस्त्रीकानस्त्रीकयोः सादृशाभावादित्यर्थः ।

(इत्यनिर्वचनीयख्यातिनिराकरणम् ।)

संविद्विरुद्धम्— [५५ । १४] विचार्य संविद्विरुद्धम् । सर्व-
सर्वज्ञतापत्तिरतीतानागताभिज्ञतापत्तिश्चेत्यपि द्रष्ट-
व्यम् । प्रतिभासमानं [५५ । १८] यदुल्लिखद्विज्ञानं जायते
इत्यर्थः । औत्सर्गिककार्यानुकूलसहकार्यभिप्रायेण
श्यामाकबीजमुदाहृतम् । तत्प्रतिरोधिकारणान्तरसा-
द्वित्याभिप्रायेण कुटजबीजमिति ।

विवादाध्यासिते विश्वमे प्रवृत्तिकारणमग्रहो वा ?
इदमिति ज्ञानं वा ? रजतमिति ज्ञानसहितं वा ?

ननु रजतज्ञानं शुक्तिविषयकं न भवतीति नावयोः सिद्धं येन
संविदि विरोधः स्यादित्यत आह । विचार्येति । अग्रे युक्तविचा-
र्यांथाः संविद् इति इदं रजतमिति ज्ञानं शुक्तिविषयकमिति
विरुद्धमित्यर्थः । यदा विचार्य-विचारं क्लेशेत्यर्थः । नन्वात्मन-
तत्प्रतिभासमानत्वं हेतुः साध्याविशिष्ट इत्यत आह । यदुल्लिख-
दिति । यद्विषयताप्रयोजकरूपवद्यज्ञानं जायते तत्तद्विषयकम् ।
न च रजतज्ञानस्य शुक्तिविषयत्वप्रयोजकं रूपमस्तीत्यर्थः । दृष्टा-
न्नाधिक्यमाग्रह्याह । औत्सर्गिकेति । टीकायां धाना-अङ्कुरः ।
'गुणरहित' टीकायां अग्रह्यमाणरूप इत्यर्थः । 'सर्वे यथार्था'
इति टीका । यद्यपि रजतस्फरण्णदमनुभवयोः पक्षे सिद्धसाधनं,
विशिष्टज्ञानपक्षे चाश्रयाऽसिद्धिः, धर्मज्ञे भ्रमस्यापि यथार्थत्व-
मन्यथाख्यातिवादिभिरप्यभ्युपगम्यत इति सिद्धसाधनं च । तथापि
ज्ञानत्वं न व्यधिकरणप्रकारकवृत्ति ज्ञानमाचवृत्तिधर्मलाक्षणमात्व-

भेदाग्रहसहित^(१) वा उभयमपि ? तच्चाद्ये न तावदित्यादि दूषणम् । [५६।१६] द्वितीये तु एतन्मो इत्यादि । [५६।१८] तृतीये तु ननु रजतविज्ञानमित्यादि । [५६।१९] चतुर्थे तु साम्यापादने सति ज्ञानधर्मा वाऽग्रही^(२) विशेषणं ? वस्तुधर्मा वा ? आद्ये साम्यं नास्ति, उभयज्ञानस्या-

दिति प्रयोक्तव्यम् । प्रतियोगिप्रसिद्धेरुक्तत्वात् । न च चक्षुः चाक्षुष-
सत्यज्ञानातिरिक्तज्ञानजनकमिन्द्रियत्वाद्द्रव्यनवदिति सत्प्रतिपक्षः, चा-
क्षुषज्ञानातिरिक्तज्ञानजनकत्वस्योपाधिलेनाप्रयोजकत्वादिति भावः ।

ननु चाज्ञातमानो धर्म आत्ममनोयोगादिः प्रवृत्तिहेतुर्भव-
तीत्यत आह । साम्यापादन इति । यथा प्रवृत्तिनिवृत्त्योरापादनं
तथा भेदज्ञानाभेदज्ञानयोर्द्वयोरापादनं साम्यापादनम् । ज्ञानधर्म
इति । अग्रहीतभेदं ज्ञानं वेत्यर्थः । वस्तुधर्मा वेति । अग्रहीत-
भेदोविषय एव वेत्यर्थः । क्वचिदग्रहे विशेषणमिति पाठस्तत्र
भेदो ग्रहं विशिष्यं सद्भावमग्रहं विशिनष्टि । भेदश्च व्यावर्त्तको-
धर्मः स ज्ञाननिष्ठो विषयनिष्ठो वेत्यर्थः । तथा चाग्रहीतो
ज्ञानधर्मा वा भेदरूपः प्रवर्त्तको विषयधर्मा वेत्यर्थः सम्यङ्गते ।
आद्य इति । उभयज्ञानमग्रहीतभेदमङ्गीकृत्य यदि साम्यमापाद्यते
तदा न साम्यम्, न ह्युभयज्ञानमग्रहीतभेदं भ्रमहेतुरित्यर्थः ।

(१) भेदाग्रहेण सञ्चितमिति १ पु० पा० ।

(२) वाऽग्रहे विशेषणमिति १ पु० पा० ।

गृहीतभेदस्य भ्रान्तिहेतुत्वेनानभ्युपगमात् । द्वितीये तु विषयधर्माणामज्ञातानां प्रवृत्तावकिञ्चित्करत्वं, ज्ञप्तौ पुनरस्येव, तच्च दृष्टान्तमाह । मैवम् । ज्ञानहेतूनामित्येवमादि । [५११०]

अथवा दृश्यकारणसाम्येऽप्यदृश्यहेतुविशेषवशात् भ्रान्तिसम्भवः, कार्योन्नेयत्वात्सामग्र्याः । तदिदमुक्तं मैवमित्यादि । [५१११]

ममाप्येवमिति चेत् ! न, तस्य कारणविशेषस्य स्वातन्त्र्येणाप्रवर्त्तकत्वात् । तदिदमुक्तं चेतनेति । [५११०] ज्ञानद्वारेणेति चेत् ! न, तस्य प्रवृत्तिसाधारण्यात् ।

द्वितीये निति । विषयद्वयमगृहीतभेदं स्वीकृत्य साम्यमेव नास्ति विषयधर्मस्य ज्ञातस्यैव प्रवृत्तिहेतुत्वात् । आत्ममनोयोगादिस्तु न विषयधर्मः ज्ञानोत्पत्तौ च स्वरूपसतोपि विषयधर्मस्य प्रवृत्तिहेतुत्वादित्यर्थः ।

अथवेति । विपर्ययसमीचीनयोर्दृश्यं कारणं भेदाग्रहाभेदाग्रह-रूपं, तस्यास्येऽप्यग्रे विपर्ययदर्शनात् तस्यामध्येव कल्प्यत इत्यर्थः ।

ममापीति । प्रवृत्तिरूपकार्यदर्शनादग्रहविशेषसमवहिता प्रवृत्तिसामग्री कल्प्यते न निवृत्तिसामग्रीति ममापि तुल्यमित्यर्थः । तस्येति । षटादौ विषयधर्मस्य प्रवृत्तिहेतोर्ज्ञातस्यैव प्रवृत्तिहेतुत्वज्ञानविशेषोत्पत्तावेव तत्प्रयोजकत्वावधारणादारोप एवाग्रहोप-

तदिदमुक्तं बद्धिपूर्वकत्वे त्विति [५०।१२] अतो न साम्यम् । तत्सिद्धमित्यादिप्रयोगोविप्रतिपन्नं प्रति । नियमेन निश्चयेनेति सामान्यज्ञानस्य विशेषप्रवर्तकत्वव्युदास-
द्योतनार्थम् । न च फलज्ञानेनानैकान्तिकत्वं तस्या-
प्रवर्तकत्वाद्देव, तत्साधनज्ञानं च प्रवर्तकं तच्च तदिष्य-
मेव, कार्यत्वबोधस्तु प्रवर्तक इति निराकरिष्यते ।

अनवभासमानत्वादिति हेतुपक्षेऽसिद्धत्वं सिद्धसा-
धनं वा दूषणम् । प्रत्यक्षोपवर्णने तु शुक्तिकात्वेनानाल-

योगो न प्रवृत्तावित्यर्थः । ननु पुरोवर्त्तिनं रजततया प्रत्येमीत्यनु-
व्यवसायादेव शुक्ले रजतज्ञानविषयत्वं सिद्धमिति किमनुमानेनेत्यत
आह । विप्रतिपन्नमिति । शुक्ले रजतज्ञानविषयत्वे कारणबाधात्
सोऽपि शुक्लौ रजतज्ञानविषयत्वासंभर्गायह इति यो विप्रतिपद्यते
तं प्रतीत्यर्थः । ननु प्रवृत्तिहेतुत्वेनैव नियमे सन्धे नियमेनेति
व्यर्थम् आत्मादिभिरविषयकैरनैकान्तिकं चेत्यत आह । निश्चये-
नेति । भावप्रधानो निर्देशः । सचणे तृतीया । तेन निश्चयत्वे
षतीत्यर्थाश्लोकोदोष इत्यर्थः । न चेति । सुखदुःखाभावज्ञानं
रजतार्थिप्रवृत्तिहेतुः न च पुरोवर्त्तिविषयमिति न व्यभिचारः
तस्य फलसाधनताज्ञानेनान्यथासिद्धतया प्रवृत्तावहेतुत्वादित्यर्थः ।

असिद्धत्वमिति । इदमेव शुक्लेरवभासनादित्यर्थः । अथ
शुक्तिलेनानवभासमानत्वमुच्यते तच्चाह । सिद्धसाधनं वेति ।

स्वनत्वमस्माकमप्यनुमतम्, सितभास्वरतया त्वनवभास-
मानत्वमनुभवविरुद्धमिति परमार्थः । ' दोषवत्त्वादिति
हेतुपक्षेऽनैकान्तिकोद्भावनम् । दृष्टान्तमात्रोद्भावे तु
वेषवौजादिः प्रतिदृष्टान्तः । नेदं रजतमित्युपलक्षणं
शुक्तिरियमित्याद्यपि द्रष्टव्यम् ।

अनाश्वासस्तु यथार्थत्वाज्ञानं वा स्यात् ? यथार्थ-
त्वायद्यार्थत्वसन्देहो वा ? आद्यः प्रामाण्यज्ञानोपाय-
कक्षनेनैव निरस्तः ? द्वितीयस्तु विशेषोपलब्धेः प्रागि-
ष्यत एवेत्याह । यथा चेति । [५०१९]

(इत्यख्यातिनिराकरणपूर्वकमन्यथाख्यातित्यवस्थापनम् ।)

अत्र प्राभाकराः-नन्वनुमानाद्यप्रयोजकमारोपहेतुत्वादवस्थाभ्युप-
गन्तव्यादिष्टानिष्टभेदापक्षादेव प्रवृत्तिनिवृत्त्योरुपपत्तेः । न च प्रवृ-
त्तिनिवृत्तियोगपक्षापत्तिः इष्टानिष्टयोः स्वातन्त्र्येणोपस्थितत्वेन
विशेषणात् । अभावाप्रतियोगित्वेनोपस्थितिस्य स्वातन्त्र्यमत इदं
रजतं न शुक्तिरित्यचानिष्टं रजत एव नेदं रजतमित्यचेष्टं च
अभावप्रतियोगित्वेनोपस्थितमिति तदुभयभेदापक्षे सत्यपि न
निवृत्तिप्रवृत्तौ । ननु संवादिप्रवृत्तौ विशिष्टज्ञानस्य हेतुत्वादि-
संवादिप्रवृत्तावपि तदेव हेतुः ? सत्यरजतस्यैव रजतपुरोवर्ति-
विशिष्टज्ञाने सत्यपि तस्य भेदापक्षे सति रजतपुरोवर्तिज्ञानत्वेन

कारणत्वात्, न तु तद्विशिष्टज्ञानत्वेन, गौरवात् । एवं च तत्र तादृशज्ञानत्वमेकत्र ज्ञाने, अत्र तु ज्ञानद्वये इति न कश्चिद्विशेषः । न च संवादिप्रवृत्तिस्थले दृष्टपुरोवर्त्तिभेदस्याप्रसिद्ध्या तदभावा-
 सिद्धिरिति वाच्यम् । पुरोवर्त्तिनौष्टमिन्नत्वप्रकारकज्ञानविषयत्वा-
 भावस्य पुरोवर्त्तिनिष्ठे भेदे रजतत्वप्रतियोगिकज्ञानविषयत्वाभावस्य
 वा हेतुत्वात् । अथैवं विशिष्टं ज्ञानं कापि न सिञ्चोत् प्रवृत्ते-
 र्भेदाद्यद्वादेवोपपत्तेः । न चेदं रजततया जानामीत्यनुव्यवसायस्तत्र
 मानम्, शुक्तावपि तस्य तुल्यत्वात् । न च शुक्तौ रजतत्वबाधात्
 सोऽपि रजतज्ञानविषयत्वासंसर्गाद्यद् इति वाच्यम् । तस्यापि विप-
 रीतप्रमात्मकस्य विशिष्टज्ञानत्वे मानाभावात् । नैवम् । सामग्र्या-
 स्तत्र मानत्वात् । पूर्वं रजतत्वाननुभवात् तदस्मरणे योग्यरजतधर्मि-
 संयुक्तसमवायाद्भजतत्वानुभवो भवन् रजतविषय एव भवेत् । धर्मि-
 ज्ञानहेतुसंयोगान्तर्भावेनैव संयुक्तसमवायस्य तत्र भावादित्यर्था-
 द्धर्मधर्मिविषयकमेकं ज्ञानं सिद्धं, तदेव च विशिष्टज्ञानं, प्रकृते तु
 रजतत्वस्य शुक्लानुभवविषयत्वे कारणानुपपत्तेर्वक्ष्यमाणत्वात् । अथ
 पर्वते वज्रसंश्रयानन्तरं धूलोपटले धूमभ्रमादङ्गार्थिप्रवृत्तिर्दृश्यते
 तत्र यदि धूमभ्रमस्य स्नातन्वोपस्थितवज्रसंसर्गाद्यद्वा व्यापारः
 स्नातदा धूमज्ञानमनुपयुक्तं स्यात्ततः प्रागपि तस्य सत्त्वात् । न च
 धूमभ्रमात्माक् तत्र वज्रसंसर्गाद्यद् एव, तथा सति प्राक् तत्र संश्र-
 यानुपपत्तेः । एकत्र धर्मिण्येकदा स्नातन्वोपस्थितविषद्वानेकासंसर्गा-
 यद्वा संश्रयत्वात् । तस्मादङ्गानुमितिरेव तज्ज्ञापार इति सिद्ध-
 निर्वङ्गौ वज्रानुमितिः । अपि च पर्वतस्य प्रत्यक्षत्वे वज्रेण स्मरणे

प्रत्यक्षभ्रमाश्च विशेष इति वक्तिं साक्षात्करोमीत्यनुव्यवसायः स्यान्न
 लनुमिनोमीति तत्रावश्यमनुमितिर्भक्त्येति । तन्न । लिङ्गभ्रमस्य
 स्वातन्त्र्येण निर्वहिलोपस्थितिप्रतिबन्धनियतस्यतन्त्रवक्तिस्त्योर्द्वा-
 रत्वात् । पूर्वं चोभयमपि स्वतन्त्रमुपस्थितमिति धूमभ्रमस्योप-
 योगात् । अनुव्यवसायनियमस्यापि लिङ्गज्ञानानन्तरभावित्वप्रति-
 सन्धानादेवोपपत्तेः । अपि च रजतं विनैव रजताकारं ज्ञान-
 मिति साकारमतप्रवेशः संविद्धिरोधश्च, न हि रजताकारा वृत्तिः
 शुक्तिश्च विषय इति सम्भवति, भासमानस्यैव विषयत्वात् ।
 किञ्चायथार्थविशिष्टज्ञाने कारणाभावः रजतरजतत्वप्रत्यक्षयोः
 तत्संयोगसंयुक्तसमवायकारणकत्वात् । तौ चात्र न द्वाः । न च लिङ्गा-
 भासात् तत्सिद्धिः पक्षविषयकलिङ्गविशिष्टज्ञानस्यानुमितिहेतु-
 त्वात् । धूलीपटत्ववति धूमज्ञानस्यापि कारणबाधेन धूमासंस्पर्शा-
 ग्रह रूपतया तद्विशिष्टज्ञानासिद्धेः । एतेनानामोदीरितशब्दादा-
 काङ्गायोग्यतासन्निभत्तया प्रतिरुद्धितादन्यथाख्यातिसिद्धिरिति
 निरस्तम् । तत्रापि योग्यताविशिष्टज्ञानस्य शब्दज्ञानहेतोर-
 भावात् । तत्रायोग्ये योग्यताया असंमर्गाग्रहात् । व्यवहारमात्रस्य
 भेदाग्रहजन्यत्वेऽपि संवादविसंवादाभ्यां ज्ञाने यथार्थत्वाद्यथार्थत्व-
 व्यपदेशः । तस्माद्विसंवादिप्रवृत्तिजनकं ज्ञानं न व्यधिकरणप्रकारकं
 ज्ञानत्वात् सम्प्रतिपन्नवदिति प्राप्तम् ।

अत्रोच्यते । सत्यरजतस्थले रजतपुरोवर्त्तिज्ञाने प्रवृत्तिकारण-
 तथोपस्थितेऽतिप्रसङ्गवारणार्थं रजतपुरोवर्त्तिवत् किं वैशिष्ट्यं विषय-
 तथा कारणतावच्छेदकमात्रं कल्प्यमाहो अभावः कारणं स्वातन्त्र्यो-

पश्चित्भेदापह्णाणां प्रतियोगितया प्रतियोगिविशेषणतया च तदवच्छेदकत्वमिति संग्रहे कारणताग्रहणसमये ज्ञानवित्तिवेषणतयाऽवश्यं ग्रीभोपस्थितत्वात्तच्च वैशिष्यं कारणतावच्छेदकं कृमिमिति न भेदाग्रहः कारणं स्नातग्व्यादीनां च तदवच्छेदकत्वं कल्पते, गौरवात् कल्पनीयोपस्थितिकत्वाच्च । न च विशिष्टज्ञानेऽपि भेदाग्रहणकारणत्वात् सोऽप्यावश्यक इति युक्तम् । विशिष्टज्ञाने तद्वेतुलस्य तत्कल्पनोत्तरकल्पत्वेन प्रवृत्तिकारणताग्रहकाले तदनुपस्थितेः । न चैवं विशंबादिप्रवृत्तिसत्त्वे भ्रमकल्पनायां गौरवं प्रमाणप्रवृत्तिसमये विद्वद्विद्विपरारुतत्वेन क्लृप्तसुखगौरवस्यादोषत्वात् प्रामाणिकत्वाच्च । अपि च न भेदाग्रहात्प्रवृत्त्युपपत्तिः तथा हि इदं रजतमित्यत्र पुरोवर्तिना समभेदाग्रहेऽन्यथाख्यातिसदग्रहे चानिष्टभेदाग्रहात्प्रवृत्तिः स्यात् । अथानिष्टतावच्छेदकरूपेणोपस्थितानिष्टभेदाग्रहात्प्रवृत्तिः न चेदन्वमनिष्टतावच्छेदकमिति चेत् । तर्हीदं रजतं न शुक्तिरित्यनिष्टतावच्छेदकेन शुक्तिर्वेनोपस्थितभेदाग्रहात् निवर्त्तत । तत्र न स्नातग्व्येणानिष्टमुपस्थितमिति चेत् ? न, अभावविशेषणत्वेनानिष्टस्योपस्थितावपि प्रतियोगिनः पूर्वं स्नातग्व्येणोपस्थितेः सम्भवात् । शुक्तौ वणिग्वीथीस्याभावप्रतियोगीदं रजतमिति ज्ञानादप्रवृत्त्यापत्तेः । अथानिष्टभेदासंसर्गग्रहः स्नातग्व्यं न शुक्तिरित्यत्र शुक्तिभेदस्यासंसर्गाग्रहो नकारस्वार्थ इति चेत् । न, भेदाग्रहस्याभावः कारणमनिष्टभेदस्य सोऽसंसर्गस्याभावः कारणतावच्छेदक इत्यत्र गौरवात् । किं चेत्ने रज्जुरजते इत्यचेष्टानिष्टतावच्छेदकरूपेणोपस्थितस्नातग्व्योभयभेदाग्रहे प्रवृत्तिनिवृत्तिषाङ्गर्थ-

प्रसङ्गः। अथैवंविधभ्रमे मानाभावः, कार्यान्वयेधर्माणां यथा कार्य-
 मुत्पन्नत्वात् ; क्रमोत्पन्नज्ञानयोर्भेदाद्यद्वाचैकत्वाभिमानः, अन्यथा
 स्वतन्त्रोभयभेदाद्यद्वाङ्गं रजतं वेति संग्रथापत्तिरिति मतम् ।
 तन्न । यथेमे रङ्गरजते इति 'सत्यज्ञानद्वयसामघीषमाजादेकं
 समूहालम्बनं सत्यज्ञानं तथा प्रत्येकभ्रमसामग्र्योरेकदा मत्त्वेन
 तादृशभ्रमोत्पत्तेरनुभवसिद्धत्वात् । तदपलापे समूहालम्बनोच्छे-
 दाद्विवाद्यप्रत्यक्षतापत्तिः । इमे रङ्गरजते इति भ्रान्तावाक्यादेवं-
 विधभ्रमसम्भवाच्च । न च संग्रथापत्तिः, दोषवशाद्भ्रजतरङ्गयो रजत-
 रङ्गभेदाद्यद्वाप्यत तत्रैकदैकच स्वतन्त्रोभयभेदाद्यद्वाप्येकं संग्रथा-
 पत्तेः । अथ रङ्गरजतयोरजतरङ्गभेदग्रहाच्च युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्ती, न
 चान्यथाख्यातिः दोषवशात्पुरोवर्त्तिनं विहाय स्वतरजतरङ्गाभ्यां
 पुरोवर्त्तिनि भेदग्रहादिति चेत्, न, एकरजतरङ्गमात्रज्ञानानन्तरं
 तयोरेव यमजयोर्वा विपरीतभ्रमेऽन्यथाख्यातेरितिप्रसङ्गाच्च । अथ
 रङ्गरजतवृत्तितयोपस्थिते भेदे रजतरङ्गभेदेन सह भेदाद्यद्वा
 रजतरङ्गयोः प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रतिबन्धक इति चेत् न । शब्दाभास
 जनितैवंविधभ्रमाद्युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्त्यापत्तेः प्रवृत्तिनिवृत्तिविषय-
 रजतरङ्गभेदयोः शब्दादनुपस्थितौ तयोः प्रतिबन्धकत्वाभावात्,
 अथ यद्वृत्तिधर्मज्ञानाद्यदुपस्थितं तद्भेदाद्यद्वात् प्रवृत्तिनिवृत्ती ।
 अवश्यं हि तथाविधभ्रमेऽपि किञ्चिद्विधायकं वाच्यं तद्वृत्तान्वे-
 वास्तु, रजतरङ्गवृत्तिधर्मज्ञानाच्च रङ्गरजते स्मारिते न रजतरङ्गे
 इति तद्भेदाद्यद्वाप्येकसिद्धत्वरः, माघराशिप्रविष्टमघीशुडकविषय-
 माघार्थिप्रवृत्तिस्य मघीशुडकमस्मारितमाघभेदाद्यद्वादनुभूयमाना-

रोपस्य तत्रासिद्धेरिति चेत् न । शब्दाभासादुभयोपस्थितौ तद-
भावात्, शब्दात्तद्धर्मसितभास्वरत्वाद्यनुपस्थितेः । अथेष्टवृत्ति-
तथा गृह्यमाणोऽनिष्टनिवृत्तितथा चागृह्यमाणो धर्मः स्वाश्रये
प्रवर्त्तयति, तादृशस्य धर्मो रजते रजतत्वं शुक्तौ च सितभास्वरत्वं
रजतेतरवृत्त्यपि तत्त्वेनागृह्यमाणमिष्टनिवृत्तितथा च गृह्यमाणं
प्रवृत्तिहेतुः, एवं निवृत्तावपीष्टवृत्तित्वेनागृह्यमाणोऽनिष्टवृत्तितथा
च गृह्यमाणो धर्मो हेतुरिति नोक्तदोष इति चेत्, न । रजते-
तरवृत्तितथा तस्य धर्मस्याज्ञाने इष्टसाधनतातुमानापत्तेः । रजत-
त्वस्य रजतमात्रवृत्तित्वेन तदितरेष्टावृत्त्याऽसाधारणत्वात् । शब्दा-
भावाद्भ्रजतरङ्गयोरुपस्थितावुक्तदोषाच्च । रजतवृत्तिधर्मस्य रङ्गे रङ्ग-
वृत्तिधर्मस्य रजते शब्दादनुपस्थितेः । अथ संवादिविषंवादिप्रवृ-
त्त्योर्विषयेण विशिष्टज्ञानभेदापह्नौ हेतुं कृमत्वात्, न तु विशिष्ट-
ज्ञानसत्यत्वासत्यत्वे गौरवादसिद्धेस्य, प्रवृत्तिनिवृत्तिमात्रे(च) चेष्टा-
निष्टपुरोवृत्तिज्ञानं कारणम् । न च भेदग्रहेऽपि तन्मसङ्गः । विशिष्ट-
ज्ञानं भेदाग्रहं च विशेषद्वयहेतुं विना सामान्यहेतोः कार्यानु-
दयात् । न हि निर्विशेषं सामान्यं नाम प्रवृत्तेरिष्टविषयत्वं निवृत्ते-
स्यानिष्टविषयत्वं संवादः तथाचानिष्टविषयप्रवृत्ताविष्टविषयनिवृत्तौ
च विषंवादिन्यां भेदाग्रहोहेतुरिति कथं तदिष्टानिष्टविषयप्रवृत्ति-
निवृत्तौ संवादिन्यौ स्यातामिति । तन्न ।

आश्रवादुपस्थितत्वाच्च ज्ञानं स्वविषये प्रवर्त्तकमित्याद्यप्रवृत्तौ
संवादिप्रवृत्तौ च सर्वैरवधारितमिति शुक्तौ रजतज्ञानस्य प्रवर्त्तकत्व-
मतः शुक्तिविषयत्वं स्वविषयप्रवृत्तौ तस्या हेतुत्वात् । अथ भेदाग्रहा-

दृष्टणस्मरणात्सावश्याकादिसंवादिप्रवृत्त्युपपत्तेर्विशिष्टज्ञानकल्पने गौर-
वाच्च सर्वैः प्रथममवधृतमपि त्यज्यत इति चेत्, न । प्रथमप्रवृत्त-
प्रमाणबलेन तत्रापि विशिष्टज्ञानकल्पनात् । तथापि विसंवादि-
प्रवृत्ताविदं ज्ञानमेव प्रवर्तकं, इष्टरजतज्ञानं तु दण्डत्वदन्वयाभिद्धं
ज्ञायमानेष्टभेदाद्यष्टे कारणावच्छेदकत्वादिति चेत्, न । स्वतन्त्रा-
न्वयव्यतिरेकाभ्यांभुभयोरपि हेतुत्वात् । इष्टज्ञानं प्रवर्तकमवच्छेदको
भेदाद्यष्ट इत्यस्यापि सुवचत्वादिति । ज्ञाने रजतत्वानभ्युपगमा-
द्विशेषणविशेष्यविषयत्वाच्च न साकारवादः । नापि संविद्धिरोधो
विशिष्टज्ञानस्य सर्वत्र विशेषणविशेष्यविषयकलनियमेनायथार्थस्यापि
तस्य तद्विषयकत्वात् । नापि कारणबाधो विशेषणज्ञानं विशेष्य-
सन्निकर्षोऽसंसर्गाद्यष्टेति विशिष्टप्रत्यक्षहेतोर्भ्रमेऽपि सत्त्वात् । रजत-
साक्षात्कारे रजतसंयोगस्य हेतुत्वेऽपि तस्य विशेष्यसन्निकर्षत्वेन
हेतुत्वात् । यत्सामान्ये यत्सामान्यं हेतुस्तद्विशेषे तद्विशेषस्य हेतुत्व-
नियमात् । संयोगस्य विशेष्यभानसामग्र्यन्तर्गतत्वेन विशेष्यसामग्र्य-
न्तराकल्पनात् । विशिष्टज्ञानस्य सामग्रीसत्त्वे तद्विलम्बेन तद्विल-
म्बत्वात् । प्रत्यभिज्ञानवत्संस्कारेन्द्रियाभ्यां विशिष्टज्ञानसम्भवाच्च । तस्य
दृष्टणस्मरणात्मकज्ञानद्वयरूपत्वे चाभेदोच्छेदापत्तिः, तस्य तदेक-
मानकत्वात् । न चैकविषयत्वेन तयोः सहकारित्वं तत्त्वांगे तदभा-
वात् गौरवाच्च । न चातिप्रसङ्गः, भेदाद्यष्टस्यापि तद्वहेतुत्वात् । एवं
चान्यथाख्यातौ प्रत्यक्षमेव मानं कारणबाधाभावात्, पुरोवर्तिनं
रजततया जानामीत्यनुव्यवसायस्याऽऽनुभविकत्वात् विषयत्वस्य
चानुव्यवसायैकमानकत्वात् । न च श्रुतौ रजतत्वप्रकारकज्ञान-

विषयत्वासंसर्गापहः सोऽपीति वाच्यम् । न हीदं जानामि रजतं जानामि किन्त्विदं रजततया जानामीति । तथा च शक्तिविषयकरजतलप्रकारकज्ञानासंसर्गापहस्यात्मन्यसम्भव एव, तादृशज्ञानाप्रसिद्धेः । एवं सत्यनुमानंमयुच्यते—ज्ञानत्वं विशेष्यावृत्तिप्रकारावच्छिन्नवृत्तिप्रवृत्तिहेतुप्रत्यक्षान्यविशेषणवृत्तिधर्मत्वात् । इच्छालवत् । साध्यप्रसिद्धिरुक्तैव । न च द्वेषले व्यभिचारः, अशत्रावेव शत्रुद्वेषीत्यनुभवात्तत्रापि तस्मिद्धेः । यद्वा न द्वेषः प्रवृत्तिहेतुः, न हि दुःखहेतौ शत्रोर्वधे द्वेषमात्रावृत्तिसम्भवः, अपि तु दुःखसाधनाभावं तस्मात्तदुःखानुत्पादं बोद्धिश्च प्रवृत्तिः, तथा च तत्रेच्छाऽख्येवेतीष्टसाधनताज्ञानादेव प्रवृत्तिः । विशिष्य तु रजतेच्छाजन्यशक्तिविषयकप्रवृत्तिजनकं रजतलप्रकारकं ज्ञानं शक्तिविषयकं शक्तिविषयकप्रवृत्तिहेतुज्ञानत्वात् । शक्तिरर्थिशक्तिज्ञानवत् । शक्तिरजते इति समूहालम्बनेनार्थान्तरवारणायाद्यं विशेषणम् । पञ्चविकल्पस्य विप्रतिपत्तावेव निरस्तत्वात् । तथाविधमिदं ज्ञानं वा रजतलप्रकारकं रजतेच्छाजन्यप्रवृत्तिहेतुज्ञानत्वात् रजते इदं ज्ञानवत् । न विसंवादिप्रवृत्तिजनकलसुपाधिः तस्मते रजतेदं ज्ञानयोर्विसंवादिप्रवृत्तिजनकयोः साध्याव्यापकत्वात् । नापि दोषाजन्यलसुपाधिः, तव दर्शने ज्ञानमात्रस्य तथालेन साधनव्यापकत्वात् । नाप्यप्रयोजकत्वम्, भेदापहस्य प्रवृत्त्यहेतुत्वेनेष्टपुरोवर्त्तिविशिष्टज्ञानस्य प्रवृत्तिहेतुत्वादित्यस्माकं पैदकी सिद्धान्तसरणिरित्यत्रावधेयम् ।

(इत्यख्यातिनिराकरणपूर्वकमन्यथाख्यातियवस्थापनम् ।)

ननु क्रमव्यतिक्रमोऽनादितां प्रतिपादयितुमुक्तः^(१),
अनादिताप्रतिपादनं पुनः किमर्थमित्यत आह । अना-
दिताच्चेति । [५८१७] तस्यापि बाध्यत्वप्रसङ्गादिति । [५८१९]
तथा च सत्यमिथ्याज्ञानयोरविशेषप्रसङ्ग इति भावः ।
पूर्वज्ञानस्य मिथ्यात्वमादर्शयत् इति । [५८१८] ^(२)तदुप-
दर्शितप्रकारांसहनतया जायमानमित्यर्थः । तज्जनितां
प्रवृत्तिं विघटयदिति [५८१९] तदुचितव्यपदेशाभिप्रा-
यम्, विपरीतमभिप्रायं कुर्वदित्यर्थः । फलमस्यापहर-
तीति । [५८१९] विषयादारभ्य^(३) फलपर्यन्तमित्यर्थः ।
अथमेव विषयापहारोयत्तद्विषयाधिष्ठेपस्य स्वभावस्य
समुत्पादः स च तत्फलप्रवाहप्रतिष्ठेपपर्यन्त इति समु-

ननु नेदं रजतमिति ज्ञानमिदं रजतमिति ज्ञानस्य मिथ्या-
त्वमादर्शयतीत्युक्तं बाधकज्ञानस्य बाध्यज्ञानाविषयकत्वेन तन्मिथ्यात्व-
विषयीकरणस्य दूरनिरस्तत्वादित्यत आह । तदुपदर्शितेति ।

ननु प्रवृत्तेर्द्वन्द्वत्वाच्च तेन तद्विघटनमित्यत आह । तदुचितेति ।
स्य मिथ्याज्ञानस्योचितो यो व्यपदेशस्तत्कारणीभूतो योऽभिप्रायस्त-
द्विपरीतमभिप्रायमित्यर्थः । तद्विपरीतमभिप्रायं कुर्वदित्येतावतैवोप-
योगे तत्कार्येण व्यपदेशेन तदुक्तयनाङ्गुपदेशोऽप्युक्तः । बाधकज्ञानाद्-
प्रतेच्छ्या प्रवृत्तिर्न भवति किन्तु मिदन्तिरेवेति भावः । ननु फला-
पहारमात्रेण न विषयापहारः कृतो भवतीत्यत आह । विषयादिति ।

(१) प्रतिपादयतु १ पु० पा० । (२) यदुप इति १ पु० पा० ।

(३) विषयादिरूपस्य इति १ पु० पा० ।

दायार्थः । परस्परभावधर्मिणोरिति । [५१।१४] ययो-
र्धर्मिणौ^(१) परस्परभावधर्माणामुपलब्धौ तयोरित्यर्थः ।

बाध्यत्वे हेतुरिति [१०।१२] हेतुव्यतिरेकि लिङ्गं लक्षण-
मिति यावत् । तत्त्वविषयबुद्धिधारामिति [१०।१४] ध्यान-
मित्यर्थः । अनुगतमेकं^(२) स्वरूपम् [११२५] समानासमान-
जातीयव्यवच्छेदको धर्मो लक्षणमिति यावदिति ॥ २ ॥

(इति द्वितीयसूत्रं समाप्तम् ।)

(इति उपयोजनाभिधेयप्रतिपादकं प्रथमं प्रकरणम् ।)

तद्विषयाधिचेपः मिथ्याज्ञानविरुद्धयथार्थविषयताधर्मस्य प्रस्तुतत्वात्
तदभिप्रायेण व्याचष्टे । परस्परेति ।

ननु मिथ्याज्ञानानि तत्त्वज्ञानबाधानि उपजातविरोधना
तत्त्वज्ञानेन समुपजातविरोधिज्ञानत्वादित्यत्र दृष्टान्ताभावः सर्वस्यैव
मिथ्याज्ञानस्य पक्षत्वादित्यत्र आह । हेतुरिति । तथा च केवल-
व्यतिरेकितया व्यतिरेके दृष्टान्त इत्यर्थः । साध्यावेशिष्यं निराकर्तु-
माह । लक्षणमिति । व्यवहारः साध्य इत्यर्थः । प्रत्याहारमिति
टीकायामिन्द्रियान्तरान्मनसो व्यावर्त्तनमित्यर्थः । भूतमर्थमिति
टीकायां भूतं—सत्यम् । वस्मिन्निति टीकायां वशी—चीणमोहः ।
अनुगतधर्मकथनोपयोगार्थमाह । समानेति । तत्त्वज्ञानत्वमेव
तदित्यर्थः ।

(इति द्वितीयसूत्रं समाप्तम् ।)

(१) धर्मिणोः इति १ पु० पा० । (२) अनुगतमेवमिति १ पु० पा० ।

प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणानि ॥ ३ ॥

सर्वत्र तस्य सुलभत्वादिति । [१२१७] स्वाभाविकन्तु
शास्त्रस्य चैविध्यं नास्त्येव तस्य पुरुषायत्तत्वादित्यपि
द्रष्टव्यम् । प्रयोजनस्येति [१२१८] . अवान्तरस्येत्यर्थः^(१) ।

ननु स्वाभाविकमेव शास्त्रस्य चैविध्यं कुतो नोक्तमित्यत्र आह ।
स्वाभाविकं त्विति । न च पुरुषायत्तत्वेऽपि शास्त्रस्य स्वाभाविक-
मेव चैविध्यमिति वाच्यम् । पुरुषस्यापि त्रिविधप्रवृत्तिकशास्त्रप्रणयने
हेतुन्युयोगादिति भावः । तत्तज्ज्ञानस्य मुख्यप्रयोजनत्वाभावादाह ।
अवान्तरस्येति । ननु परीक्षातः प्रागपि केवलस्यतिरेकिणस्यत् । रूप-
त्वमस्येवेत्यत्र आह । प्रतीति । लक्षणत्वाविषयलक्षणाभिधानानु-
कूलजिज्ञासाजनकपदार्थाभिधानमुद्देशः । सजातीयविजातीयव्या-
वर्त्तको धर्मा लक्षणम् । तदनुपपत्तिनिराकरणं परीक्षा । न च
विभाग इति टीका । प्रमाणत्वं प्रत्यक्षाद्यतिरिक्ते न वर्त्तत इति
निघमो न प्रमाणत्वमेकमुपसङ्गाहकं विनेत्यर्थः । न चेदमलक्षित-
मिति टीका । यद्यपि प्रमाणत्वलक्षणं न प्रमाणविभागोपयोगि,
तथापीदं प्रमाणत्वमनेनेव रूपेण लक्षितं प्रमाणानि नोपसंगृह्या-
तीति प्रमाणलक्षणपरमित्यर्थः । न चैतावतैवोपसङ्गाहकधिङ्गावपि
तस्य लक्षणपरत्वे न मानमिति वाच्यम् । विभागे विभजनीय-
मात्रवृत्तेरेव धर्मस्योपसङ्गाहकत्वात् तादृशस्य च लक्षणत्व एव
पर्यवसानादिति भावः । लक्षणलक्षणमात्रेति टीका । यद्यपि

(१) अवान्तरव्यापारस्येत्यर्थ इति १ पु० पा० ।

चतुरूपोभवतीति [१२१२०] प्रतीतिविषय इति शेषः ।
 अर्थविपर्ययकौर्त्तनेन व्याघातादिति [१२११२] प्रत्यक्षप्रमा-
 णानुवादः, अतो न साध्याविशिष्टत्वं वैय्यधिकरण्यं वा ।
 अविद्यमाने शशविषाणादावलक्षणं विद्यमानेऽप्यनुप-
 योगिनि गङ्गावाल्मुकादावलक्षणमतः समानधर्मदर्शना-
 दसति विभागे संशयः तन्निवृत्त्यर्थं विभागारम्भः ।

प्रमाणादिष्वपि सामान्यलक्षणस्य कृतत्वान्तदपेक्षया नालक्षितस्येति
 युक्तं, तथापि शब्दतः सामान्यलक्षणमनुक्तार्थं तद्विवक्षित्वा यदिशेष-
 लक्षणकरणं तदभिप्रेत्य प्रमाणादावलक्षितस्येत्युक्तं, तथापि शब्दतः
 सामान्यलक्षणमनुक्तार्थं तद्विवक्षित्वा यदिशेषलक्षणकरणं तदभिप्रेत्य
 प्रमाणादावलक्षितस्येत्युक्तम् । शब्दमेव सामान्यलक्षणमुक्त्वा विभाग-
 वचनमित्याशयेन कृते लक्षितस्येत्युक्तम् । ननु विभागो न निरर्थको
 नियमार्थत्वादित्यत आह टीकाकारः । अनर्थमर्थविपर्ययमिति ।

ननु विभागवचनं न त्रिविधप्रवृत्तिप्रतिरोधकं व्याघातादिति
 अधिकरणं व्याघातस्वार्थवृत्तित्वात् । अथ व्याहृतार्थबोधकत्वादिति
 हेत्वर्थः ? तदा साध्यावैशिष्ट्यं, विभागः प्रतिज्ञातप्रवृत्तिविप-
 रीतव्यापारात्मकः व्याहृतत्वादित्यपि साध्याविशिष्टोहेतुरिच्यत
 आह । अर्थविपर्ययेति । व्याहृतत्वेन प्रतीयमानत्वादित्यर्थं न हेतुः
 किन्तु प्रत्यक्षसिद्धो व्याघात एवानेनोक्त इत्यर्थः । अविद्यमान
 इति । प्रमाणत्वं प्रत्यक्षादिषुतुष्ट्यातिरिक्ते किमसत् यथा रोमादौ
 शशसम्बन्धिनि विषाणत्वं, सद्यपि वाचानुपयुक्तं यथा गङ्गावाल्मुकेति

ननु सदनुपयोगिसंशयोच्छेदे किं स्यात् ? कथमनुप-
युक्तं तदिति जिज्ञासायाः निवृत्तिः, अपि चार्था-
पत्त्यादीनामुपयोगिनामपि परैरुद्धारार्हूष्यमाणानामपि
लक्षणाकरणे स्यात्सन्देहः-किं लक्षणाकरणादसन्ति ?
अनुपयोगीनि वेति ? तत्रैवान्तर्भूतानि वा ? अथ पर-
मताप्रतिक्षेपादुपात्तानौति ? अतस्तदनुपयुक्तये विभागः ।

तथा बौद्धापेक्षया मीमांसकानामधिकप्रमाणलक्ष-
णाभिधानं विनैव प्रमाणाधिक्यात्, साङ्ख्यस्य तदपेक्ष-
यैव अधिकप्रमाणलक्षणाभिधानं सत्याधिक्ये, तदिहापि

संशयाच्च धर्मप्रसिद्धिः । न च सर्वेषां लिङ्गतयाऽनुमानत्वात्
प्रत्यक्षाद्भक्तिरेकोऽसिद्धः परामर्षस्यैव करणत्वात् । लिङ्गकरणत्वपक्षे-
ऽपि प्रत्यक्षादिकरणत्वघटकप्रकारचतुष्टयविभागात् । ननु विभागेऽपि
सति प्रमाणान्तरसत्त्वेऽप्युपयोगिप्रमाणविभागोऽयं, यथा प्रमेयान्तर-
सत्त्वेऽप्युपयोगिनामेव प्रमेयाणां विभाग इति शङ्का तदवस्यैव ।
मैवम् । प्रमाणसामान्यविभागपरत्वे सम्भवति तद्विशेषपरत्वे माना-
भावात् । असन्तीति । सन्त्यपि प्रमाणत्वानधिकरणानौत्यर्थः ।
अनुपयोगीनि वेति । प्रमाणत्वेऽपि मोक्षहेतुतलज्ञानाविषया इत्यर्थः ।

तत्रैवेति । विभक्तप्रमाणेष्वेवेत्यर्थः । विनैवेति । अर्थापत्तेरनु-
मानानधिकाया एव पृथग्लक्षणं युक्तमित्यर्थः ।

तदपेक्षयैवेति । बौद्धापेक्षया साङ्ख्यैः शब्दस्य प्रमाणलक्ष्मी-
कारादित्यर्थः । इहेति । अत्र शब्दे अधिकसुपमानसुक्तमित्यर्थः ।

साङ्ख्यापेक्षयाऽधिकाभिधाने भवति संशयः किं सत्या-
धिक्ये अथासतीति । तदपनोदाय विभागवचनम् ।

नन्वधिकलक्षणाकरणादेव शङ्का न स्यात् । न च ततो शङ्का-
निवृत्तिर्मीमांसकस्याधिकार्यापत्तिलक्षणादिति वाच्यम् । विभाग-
स्यापि बौद्धमते सत्त्वात् ततोऽपि तदभावानापत्तेः । चतुष्टयप्रकरणे
प्रमाणविभागस्य परीक्षितत्वान्ततः संशयो निवर्त्यत इति चेत् ।
तर्ह्यधिक(र)लक्षणविषय एव संशयचतुष्टयपरीक्षया निवर्त्यताम् । न
च चतुष्टयपरीक्षाया विभागाश्रयतया तदभावे आश्रयासिद्धिः स्यादिति
वाच्यम् । तस्या लक्षणाश्रयत्वेनाप्युपपत्तेः । अपि च विभागेनापि
न्यूनाधिकशङ्काव्यवच्छेदबोधनद्वारा निरस्य, तत्र च विभागतात्पर्य-
कल्पने मानाभावः, लक्षणवाक्यादेव तदवगमात् अनन्यलभ्य एव
तात्पर्यकल्पनात् । तथा हि प्रमाणत्वस्य प्रत्यक्षादिचतुष्टयातिरिक्ता-
वृत्तिलभधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदः । स च चतुष्टयप्रमाणसामान्यलक्ष-
णेन प्रमेयादिभेदसाधनेनैव इतरभेदसाधनेन सिद्धः, न्यूनसङ्ख्याव्यव-
च्छेदोऽपि प्रत्यक्षादिविशेषलक्षणेनैव परस्परवृत्तिभिः सिद्धः ।
भावाभावविभागात् अधिकसंख्याव्यवच्छेदासिद्धेश्च तदुभयाभि-
न्नस्य व्यवच्छेद्यस्यासिद्धेः ।

अत्राहुः । तत्तच्छास्त्रं न्यूनाधिकप्रमाणाभिधानदर्शनात्
कतिविधानि तानीति नियतसङ्ख्याप्रमाणजिज्ञासायां तन्निवृत्त्यर्थं
विभागः, विभागादेव तन्निवृत्तेः । अत एव विभागस्य न्यूनाधिक-
सङ्ख्याव्यवच्छेदपरत्वं सिद्ध्यति, तादृशजिज्ञासयैव तस्योत्थानात् ।

अत एवाधिक्यमाशङ्क्य विभागंपरीक्षामवर्त्तयत्सूचकारः ।
पूर्वापरग्रन्थसङ्गतिश्चात्र^(१) स्फुटेत्येतदपि मन्तव्यम् ।

(विभागस्य युक्तत्वनिरूपणम्)

यदा लक्षणपरीक्षादारैव विभागस्य न्यूनाधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदे तात्पर्यं कल्प्यते । न हि विभागवचनं शब्दविधयेवं तदोपेक्षकं युक्तिशास्त्र-
व्याघातात् । न चात्र युक्तान्तरयुक्तम् । यदा सामान्यतः प्राप्नोति सत्या-
मानस्य विशेषवचनं न्यूनाधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदपरिमितं व्याप्तिः ।
अथवा प्रमाणमुद्दिष्टात्र चतुष्टयं विहितम् उद्दिष्टत्वं च व्याप्यत्वेन
विधेयत्वं च व्यापकत्वेन प्रतीयते, व्याप्तेरेव तदुभयान्वयप्रकार-
त्वात् । भावाभावविभागे तु तदितराप्रसिद्धावपि भावातिरिक्ते
अभावान्वयत्वं न वर्त्तत इत्येव तद्व्यवच्छेदः भावाभावोद्देशो विभाग
एव न भवति । लक्षणपूर्विका हि विभागाकाङ्क्षा प्रमेयत्वादिकं च
तयोरवच्छेदकं न लक्षणमित्यप्याहुः ।

किं च यद्यत्राधिकसङ्ख्याव्यवच्छेदे तात्पर्यं न स्यात् तदा चतुष्टय-
परीक्षाद्यामाश्रयासिद्धिः स्यादिति विभागस्य प्रयोजनान्तरमाह ।
पूर्वापरैति । उद्देशसूत्रात्प्रमाणस्वरूपावगतौ कति तानीति जिज्ञा-
सायां विभागवचनाद्विशेषावगतौ तल्लक्षणजिज्ञासायां प्रत्यक्षादि-
विशेषलक्षणवतार इत्यपि विभागप्रयोजनमित्यर्थः । कश्चिद-
स्फुटेति पाठस्तत्रासति विभागे पूर्वापरग्रन्थसङ्गतिरस्फुटा स्याद्वि-
शेषाऽज्ञाने तल्लक्षणजिज्ञासायां अनुत्थितेरित्यर्थः ।

अत्रस्येति-षष्ठीति टीका । अत्रं प्रतीति विषयविषयहवाक्त्रे

(१) अत्रतिथ्यं शब्दुटा इति २ पु० पा० ।

प्रतिशब्दयोगे षष्ठीविधायकसूत्राभावादित्यर्थः । यदा सन्निकर्षो व्यापार इति टीका-शब्दतदभावसाक्षात्कारेऽपि कर्णशङ्कुस्था मनसा वा ओत्रसंयोग एव ओत्रव्यापार इति न व्यभिचार इति भावः । टीकायामालोचनं निर्विकल्पकम् । ननु सविकल्पकम् नेन्द्रियफलं निर्विकल्पकेनान्यथासिद्धत्वात् अत आह टीकाकारः न चेति । अनागतत्वादिति टीका अनागतफलोपहितत्वादित्यर्थः ।

(विभागोद्देशस्य युक्तत्वनिरूपणम्)

शक्तौ संग्रहः । कारणतावच्छेदकधर्मलभतौन्द्रियत्वव्याप्यं न वेति सामान्यतो, विशिष्य तु वल्लिर्दाहानुकूलादिष्ठातीन्द्रियधर्म-समवायी न वेति । यद्यनुकूलत्वं जनकत्वं तदा मीमांसकानामप्र-सिद्धिः तैः शक्तेस्तदवच्छेदकत्वस्वीकारात् । तदवच्छेदकत्वे लनुकूलत्वे नैयायिकाप्रसिद्धिः । तथापि कार्याभावव्याप्याभावप्रतियोगित्वमनु-कूलत्वं कारणतदवच्छेदकसाधारणम् । अतीन्द्रियत्वं च सोढाप्रत्या-सत्त्यन्यतमप्रत्यासत्त्यनाश्रयत्वमित्युपसर्गव्यवच्छेदः । अदिष्टमिति अदृष्टवदात्मसंयोगव्यावर्चनाय । न च तज्जनकत्वे मानाभावः । दाहस्यादृष्टजन्यतया अधिकरणगुणजन्यत्वात् । अधिकरणगुणजन्य-कार्यस्य च स्रग्भवेगवद्द्रव्याभिघातादौ अधिकरणगुणसमानाधि-करणगुणजन्यत्वदर्शनाददृष्टवदात्मसंयोगस्य दाहजनकत्वात् । तच्च यादृग्नादेव करतलानलसंयोगादेकदा दाहो दृष्टसादृग्नादेव मन्त्रा-दिप्रयोगे दाहो न जायते अतो यदभावात्कार्याभावस्तदज्ञोदावभ्यु-पेयक्तेन विना तदभावायत्ततदभावानुपपत्तेरित्यर्थापत्त्या व्यतिरेक-मुखेन शक्तिमिद्धिः । न चादृष्टविलम्बात् तद्विलम्बः दृष्टसादृग्णे

शक्तेरनभ्युपगमे प्रमाणाभावोमूलं असत्प्रतिपक्षेभ्यो
दृष्टकारणेभ्य एव कार्योत्पत्तावर्थापत्तेः स्वीयत्वात्

तदभावात्, तस्य तदर्थत्वात् । अदृष्टविलम्बश्च न तन्नाशानुत्पादौ ।
मण्डाद्यपमारणानुपदं दाहाभावाप्रसङ्गात् । अदृष्टान्तरोत्पादकस्य
चाभावात् । न च प्रतिबन्धकेन दाहप्रतिकूलमेवादृष्टं जन्यते प्रथ-
मोपस्थितत्वादुपजीव्यत्वाच्च प्रतिबन्धकाभावस्यैव हेतुत्वापत्तेः ।
अदृष्टस्यापि प्रतिबन्धकत्वेन तदभावहेतुत्वस्य तत्रापि स्वीकारात्
दृष्टोत्पत्तौ च शौचाचमनादेस्तदुत्पादकस्यात्राप्यन्वयापत्तेः ।
अशौचस्यैव तदुत्पादकत्वे शौचे सति तदभावापत्तेः । न च प्रति-
बन्धकाभावो हेतुः कारणीभूताभावप्रतियोगिनः प्रतिबन्धकतया
ऽन्योन्याश्रयापत्तेः । नापि मण्डाद्यभावकूटस्य हेतुत्वं उत्तेजके सत्यपि
प्रतिबन्धकसत्त्वे दाहाभावापत्तेरित्यर्थापत्त्या शक्तिसिद्धौ कथमती-
न्द्रिया शक्तिर्नाभ्युपगम्यत इत्यत आह । शक्तेरिति । उत्तेजकाभाव-
विशिष्टप्रतिबन्धकाभावेन दृष्टेनैवोपपत्तौ नार्थापत्त्या शक्तिसिद्धिः ।
ननु प्रतिबन्धकाभावो न दाहकारणं प्रतिबन्धके सत्यपि उत्तेजका-
प्रयोगे दाहदर्शनेन व्यभिचारादत आह । असदिति । उत्तेजका-
भावविशिष्टो यः प्रतिबन्धकस्तदभावो हेतुः तथा च विशिष्टाभाव-
स्योत्तेजकप्रतिबन्धकसद्भावे विशेषणाभावप्रयुक्तस्योभयाभावे विशेषे-
ष्याभावप्रयुक्तस्य केवलोत्तम्भकसद्भावे चोभयाभावप्रयुक्तस्य सर्वत्र-
भावादित्यर्थः ।

ननु न विशिष्टं विशेषणविशेष्यतत्सम्बन्धेभ्योऽधिकमिति विशेषे-
षणादिप्रत्येकाभावस्य हेतुत्वेऽननुगमः । अथ विशिष्टस्यानतिरेके-

प्रतिपक्षता च मण्यादीनां सहकारिविरहरूपत्वात्
तद्विरहस्य च व्यतिरेकमुखेन सहकारित्वावधारणात्

ऽपि विशेष्याभाव एव रूपभेदावच्छिन्नविशेषप्रतियोगिको विशेष-
णाद्यभावव्यापकोऽतिरिक्तः प्रतियोगिभेदादिव प्रतियोगिताव-
च्छेदकधर्मभेदादपि अभावभेदात्, यथा नीलो घंटो नास्ती-
त्यभावो रक्तपटवत्यपि सत्त्वाद्दृष्टमात्राभावाद्भिन्नः सिद्धः तथो-
त्तेजकाभावावच्छिन्नप्रतिबन्धकाभावोऽपि केवलप्रतिबन्धकाभावा-
द्भिन्नः कारणम् । तन्न । यदि च्यतीतविशेषणावच्छेदेन विद्य-
मानस्यैव विशेषणस्याभावः स्यात्तदा चणरूपातीतविशेषणाव-
च्छिन्नत्वेन घटादेः प्रतिक्षणं विनाशान् चणभङ्गापत्तिः । स च
विशिष्टाभावो न ध्वंस उत्तेजकापनयेपि दाहापत्तेः । ध्वंसस्थानन्त-
त्वात् । विद्यमानस्य विनष्टत्वेन प्रतीतेस्तु । श्यामोऽयमाषीद्दृष्ट
इत्यत्र विशेष्यवति श्यामध्वंसस्यैव प्रतीतेः । ध्वंसस्य ध्वंसानुप-
पत्तेस्तु । नापि प्रागभावः अस्य जन्याभावत्वात् । न चात्यन्ताभाव
एव सः कदाचित्कार्यानुदयस्य प्रत्यासत्तिकादाशित्कत्वात् प्रत्या-
सत्तिस्य विशेषणाद्यभाव इति वाच्यम् । विशेषणविशेष्यभावयोः
प्रत्यासत्तिलावच्छेदकानुगतरूपाभावात् । न च विशिष्टविरोधिल-
मेव तथोरनुगतं तेनानुगतरूपेण तथोरेव दाहादिगतलापत्तेः ।
न चेष्टापत्तिः । विरोधो हि सहानवस्थाननिधिमलक्षणो न पर-
स्परविरहरूपतया विशेषणविशेष्याभावस्य प्रत्येकं विशिष्टाभावतया
तत्प्रत्येकाभावाभावस्य विशिष्टलापत्तेः । तदभावाभावस्य तत्त्वात् ।

चयोहि भावा भवन्ति कार्यानुकूलाः तत्रतित्कूलास्तदु-
दासौनाश्च । तत्रानुकूला दहनादेः पवंनादयः, तत्रति-

नाप्युभयाभावाभावः तदुभयवैशिष्ट्यं प्रत्येकाभावाद्द्विगिष्टाभावव्यव-
हारानापत्तेः । नापि परस्परविरहव्याप्यत्वं तदाक्षेपकत्वं वा
विरोधः । विशेषणविशेष्याभावस्य विगिष्टाभावत्वेन तदव्याप्यत्वा-
त्तदनाक्षेपत्वाच्च । अभेदेन तथोरभावात् ।

अचास्मत्पितृचरणाः । विशेषणविशेष्ययोः सम्बन्धाद्द्विगिष्टव्यव-
हार इति तयोः सम्बन्धाभावाद्द्विगिष्टाभावव्यवहारः घटतदभाव-
व्यवहाराविव घटसत्तासत्ताभ्यां न हि न तयोः, सम्बन्धे विगिष्ट-
व्यवहारो न वा तदभावे मति न विगिष्टाभावव्यवहारः सर्वत्र यत्न
यत्र यः सम्बन्धः स एव तस्य तत्र वैशिष्ट्यं, स च सम्बन्धाभावो विशेष-
णाभावात् विशेष्याभावादुभयाभावात्सर्वत्राविगिष्टोऽनुगतो दाहादि-
कारणं सर्वत्र प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावयोः सम्बन्धो नास्तीति प्रतीतेः ।
प्रतिबन्धकोत्तेजकाभावयोश्चातिरिक्तसम्बन्धाभावेऽपि स्वरूपसम्बन्धस्य
सत्तात् सर्वत्र स्वरूपसम्बन्धादेवाधिकरणाभावयोर्वैशिष्ट्यप्रतीतेः ।
एतेन प्रतिबन्धकाभावस्य हेतुत्वे मणिसङ्गावे मन्त्राद्यभावमादाद्य
दाहः स्यात् एकप्रतिबन्धकसत्त्वेऽपि प्रतिबन्धकान्तराभावसत्तात् ।
न हि थावत्कारणावच्छिन्नं तावदन्ये कार्यमित्यपास्तम् । न हि
प्रतिबन्धकाभावत्वेन हेतुत्वमन्योन्याश्रयात्, कारणीभूताभावप्रति-
धोगित्स्य प्रतिबन्धकत्वात् । किन्तु मण्णाद्यभावत्वेन इत्युक्तत्वात्
प्रतिबन्धकसामान्याभावस्य हेतुत्वादा । तस्य थावद्दिशेषाभावव्याप्य-

त्वात् । प्रतिबन्धकसंसर्गाभावस्य हेतुत्वाच्च तदन्योन्याभावेऽपि कार्यम्
 न च तयोर्भेदासिद्धिः । प्रतियोग्यधिकरणयोः संसर्गारोपपूर्वक-
 निषेधस्य संसर्गाभावत्वात् । अन्योन्याभावस्य च तादात्म्यपूर्वकत्वा-
 दित्यादिविस्तरो द्वितीयाध्याये वक्ष्यते । प्रहरं मादहेत्यत्रोद्देश्य-
 लज्ञानाहितसंस्कारविषयस्य कालस्य प्रतिबन्धकत्वमिति नार्थापत्तिः
 शक्तौ मानम् । अस्त्वनुमानं तथा हि जनकदशाविशिष्टो वक्त्रि-
 जनकदशाव्यावृत्तभावभूतधर्मवान् जनकत्वात् कुण्डकुठारात्ती-
 क्ष्णकुठारवत्, प्रतिबन्धकसत्त्वे मंयोगादेरजनकदशवर्त्तित्वेन
 तदतिरिक्तातीन्द्रियभावभूतधर्मसिद्धिः, शक्तेश्च भावहेतुजतया
 अजनकदशाव्यावृत्तत्वाभावेऽपि उद्भवत्वविशिष्टायां तथात्वम् ।
 यद्वा वक्त्रिः कार्यानुकूलाद्विष्ठातीन्द्रियधर्मसमवायी जनकत्वा-
 दात्मवत् । न चात्मत्वं नित्यत्वं वोपाधिः स्वर्गैकत्वादिमति द्युण्क्ते
 साध्याव्यापकत्वात् । करतलानलसंयोग एव वा पचः । मैवम् ।
 अनुमानानां साध्यं विनाप्युभयसिद्धत्वात्, प्रतिबन्धकाभावादेर-
 जनकत्वहेतुसम्भवाद्विपक्षबाधकाभावेनाप्रयोजकत्वात्, तुल्यन्याय-
 तथा व्यापकेऽपि व्यर्थविशेषणत्वात्, अन्यथा शक्त्यतिरिक्तेतिविशे-
 षणस्यापि प्रचेपापत्तौ धर्मान्तरसिद्धिप्रसङ्गात् । अपि च जनकत्वस्य
 केवलान्वयित्वेन व्यतिरेकासिद्धिः । न च पण्डापूर्वपराङ्मुख्य-
 योस्तत्प्रसिद्धिः अप्रत्यक्षयोस्तयोः प्रत्यक्षेण साध्यसाधनयोर्व्यतिरेक-
 ग्रहणाशक्यत्वात् । द्वितीयानुमाने मीमांसकानां कर्मणोऽतीन्द्रिय-
 ल्पेनैवार्थान्तरं संयोगद्वारा तस्य दाहानुकूलत्वादिति संक्षेपः ।

(इति शक्तिनिरासः)

कूला अपि द्विविधाः सहकारितः स्वरूपतश्च, स्वरूप-
तो जलावसेकादयः, सहकारितो मन्त्रप्रयोक्तारः, ते हि
मन्त्रादीन् प्रयुञ्जानास्तद्विरहलक्षणं सहकारिणं विरु-
न्धन्ति, उदासीनास्तु तत्रैव रासभादयः, तथाऽनुकूलत्व-
मन्वयव्यतिरेकगम्यं, प्रतिकूलत्वञ्च तदन्वये कार्यव्यति-
रेकगम्यम् । तच्च तद्विपर्ययान्वये पर्यवस्यति । उदासीन-
त्वञ्च व्यभिचारगम्यम् । एवञ्च यत्र यदा यस्य यथानु-
कूलत्वे प्रतिकूलत्वे वा प्रमाणमस्ति तत्र तदा तस्य
तथैव स्वीकर्तव्यम्, किमधिकसामर्थ्यकल्पनया । सर्वञ्च
परेषां विमर्षमम्भवोऽतोन्द्रियसामर्थ्येऽपि संमान इत्यर्था-
पत्तिमुपेक्ष्यान्यदेवातोन्द्रियशक्तिस्वीकारबीजमाशङ्क्य
विमृशति । स्वादेतदिति । [११११]

स्वरूपस्य प्रत्यक्षत्वे साकल्यस्य कार्यैकव्यञ्जित्वेऽनु-
मेयमतौन्द्रियं सामर्थ्यमवशिष्यत इति पूर्वपक्षार्थः ।
कार्यसम्बन्धितां-कार्योपलक्षिततामित्यर्थः ।

स्वरूपत इति । जलावसेकादयो भावभूतं कारणमन्यादिकं
विनाशयन्तीत्यर्थः । ननु च किञ्चित्कुर्वतां प्रतिबन्धकत्वान्नैर्न
कार्यानुत्पादः कर्तव्यः । प्रागभावस्याजन्यत्वादिति ।

प्रतिबन्धकत्वान्यथानुपपत्तिरेव शक्तौ मानमित्यत आह । सर्व-

यदाह । कार्योपहितं रूपमिति । [१११०] नन्वन्य-
कार्येणोपधानं तत्कार्येणैव वा ! आद्ये अहेतुरेव हेतुः
स्यात् । द्वितीये त्वितरेतराश्रयत्वं, तस्य तत्कारणत्वे
सिद्धे सति तत्कार्यत्वं सिद्धं स्यात्तत्कार्यत्वे सति तदुप-
लक्षितं कारणत्वं भवेदित्यत आह । इदमेव चास्य
तदुपधानं यत्तत्कार्योत्पादात्पूर्वमवश्यभावः । [१११५]

येति । प्रतिबन्धकेन शक्तिर्यदि नाश्रयते तदोत्तेजके सत्यपि कार्या-
नुत्पत्तिः पुनरुत्तेजकेन शक्तिजनने अनियतहेतुकत्वं पूर्वं भाव-
हेतुना तच्चननादित्यादिरित्यर्थः :

स्वरूपस्थेति । इदं जलं पिपासोपशमनसमर्थं जलत्वादित्यत्र
न तावत्सामर्थ्यं कार्यापधानमनुमेयं, अपीयमानतोथे व्यभि-
चारात् । नापि तद्योग्यता, सा हि स्वरूपयोग्यता सहकारि-
योग्यता वा ? । नाद्या तस्या जनकतावच्छेदकरूपात्मिकाया जल-
त्वादिरूपत्वात् । तस्य च प्रत्यक्षसिद्धत्वात् । नान्वा । तत्रैव व्यभि-
चारादिति परिशेषादतीन्द्रियसामर्थ्यानुमेयत्वासिद्धिरित्यर्थः ।

ननु चापीयमानतोथे कार्याभावात् कार्यसम्बन्धित्वं नास्तीति
तदवस्थो व्यभिचार इत्यत आह कार्येति । उपलक्षणत्वमसतो-
ऽपीति न व्यभिचार इत्यर्थः । उपधानशब्दस्य विशेषपरत्वे हेतु-
माह । नन्विति ।

यत्कार्योत्पादादिति । अनन्यथासिद्धनियतपूर्ववर्तित्वमित्यर्थः ।

यदुत्पादात्पूर्वं यस्यावश्यम्भावः तत् कारणमितरत्कार्य-
मित्यर्थः ।

नन्वेवंरूपं कारणत्वं तज्जातीयस्य सामान्यतोऽनु-
मौयते प्रतिव्यक्ति वा ! न तावत्प्रतिव्यक्ति, तदुत्तर-
कार्याभावेऽपि कासाञ्चिद्विनाशदर्शनात् तज्जातीयस्य
तु प्रागेव सामान्यतोऽवधारितं तदिह स्मार्यत इत्याश-
ङ्गाह । न च तज्जातीयस्येति । ॥३॥१॥ यथा योयोधूमः

अन्यथासिद्धिश्च पञ्चधा । यद्गभावेव यस्यान्यथ्यतिरेकौ तत्तेना-
न्यथासिद्धं । यथा दण्डेन तद्रूपम् । यमादायैव यस्यान्यथ्यतिरेकौ
तदपि तेनान्यथासिद्धं यथा दण्डेन दण्डलम् । यत्र जन्यनियत-
पूर्ववर्तिलज्ज्ञानानन्तरं जनकस्य तदवगमस्तत्र जन्येन जनकमन्यथा-
सिद्धं यथा कुम्भकारेण तत्पिता । अन्यं प्रति पूर्ववर्तिले ज्ञात एव
यं प्रति यस्य पूर्ववर्तिलमवगम्यते तत्तं प्रत्यन्यथासिद्धं यथा घटं
प्रत्याकाशः, शब्दं प्रति तस्य पूर्ववर्तिले ज्ञात एव तं प्रति तस्य
तज्ज्ञानात् । यत्र चान्यत्र क्लृप्तकारणभावादेव कार्योत्पत्तिसम्भवस्तत्र
तदन्यत्पूर्ववर्त्तंषि तेनान्यथासिद्धं । यथा पाकजरूपोत्पत्तौ
स्यर्शादिप्रागभावः । एतदन्यथासिद्धिपञ्चक्यतिरेकोऽनुगत एवेति
भावः । टीकाकृदुक्तं स्मरणसुपपादयति । नन्विति । यथेति ।
विशिष्टस्य पूर्वं नानुभवो येन तत्स्मर्यते अन्यथाऽनुमानमपि
मानान्तरं न स्यादित्यर्थः ।

सोऽग्निमानिति सामान्यतोऽवधारणेऽपि अयं धूमोऽग्नि-
मानिति नावधारितं तथेदमुदकं पिपासोपशमन-
निमित्तमित्यनवधृतमेवावधार्यत इत्यर्थः ।

न च क्वचित्कार्यमकृतवैव नष्टे व्यभिचारः सति, सह-
कारिसाहित्ये कुर्यादिति साध्यत्वात् तस्य च सहकार्य-
साकल्यप्रयुक्तकार्याभाववत्त्वरूपस्य तत्रापि भावादिति ।
तस्माद्या नोभयप्रयत्नप्रसवहेतुः सोपेक्षाबुद्धिः तृतीयेति
विषयभेदाद्बुद्धिभेदः, स च सुखहेतुर्दुःखहेतुरतद्देतु-
रिति त्रिविध इति व्यक्त इत्यर्थः ।

अनुमानपदं व्युत्पादयता भाष्यकृता प्रमङ्गात् लक्ष-
णमप्यभिहितमिति टौकाकृदपि स्मृत्यादि व्यवच्छेत्तुं
दर्शयति । तथा चेत्यादिना [१०१] यतो भाष्ये लक्षण-
मप्युक्तं अतो वार्त्तिके तदाश्लेषो नानुक्तोपालम्भ
इत्याह । तदेतद्भाष्यमनुभाष्येति । [१०१४]

तस्य चेति । इतराभावावच्छिन्नकार्याभावव्याप्यत्वं जलजातीये
सर्वचास्तीति न व्यभिचार इत्यर्थः । अत्र जनकतावच्छेदकरूप-
वत्तस्य जलत्वादिरूपस्य सिद्धत्वेऽपि तस्य जनकतावच्छेदकरूपत्वा-
त्मकत्वं नावगतमिति तदनुमेयत्वेऽपि न दोष इति सम्प्रदायविदः ।
प्रकृते यो विषयभेदः स टौकाकृतानोक्त इति तमाह । स चेति ।

फलवतः प्रमाणत्वात् तद्विशेषत्वाच्चानुमानस्य नाफलत्वं युज्यते, कथञ्चित् फलान्तरसम्भवेऽप्येतत् प्रत्यक्षफलं लिङ्गपरामर्शस्तु प्रसिद्धमनुमानमनेन लक्षणेन व्याप्यत इत्यपि पूर्वपक्षे द्रष्टव्यम् । एवं सति तत्रेत्यादि-
नोभयसमाधानसङ्गतिः । समाधानान्तरमाहेति कस्मिन्नाक्षेप इत्यत आह । पूर्वोक्तमिति । [६७।१८]

ननु हानादिविषयं प्रामाण्यमुच्यमानमनुमानस्य स्वगोचरं प्रत्येवोक्तं भवति हानादावेव तस्य व्यापारानुबन्धादत आशङ्क्येयमनुपपन्ना, किमत्र समाधाने-
नेत्याशङ्क्य व्यापारानुबन्धितया हानादिरस्य गोचरः, प्रतीत्यनुबन्धितया तु वह्निज्ञानस्य वह्निरेव विषय-
स्तदभिप्रायेण वा शङ्कासमाधाने इत्यभिप्रायवानाह ।
यद्यपीति । [६७।२१] विज्ञाने यत्प्रकाशते [६७।२४] येन विज्ञानं निरूप्यत इत्यर्थः ।

टीकाहृतो ऽनाच्छिन्नसमाधानं परिहरन्नाह । फलवत इति ।

व्यापारानुबन्धितयेति । अनुमितिरूपव्यापारविषयतया हाना-
दिरनुमानस्य विषयस्तस्मिन्व्यापारविषयत्वस्यैव तत्त्वात्, साक्षात्तु
विषयोऽग्निरेवेत्यर्थः ।

ननु प्रकाशमानत्वविषयत्वयोरभेदाच्च हेतुहेतुमद्भाव इत्यत आह । येनेति । वार्त्तिककारस्यैव भाव इति भ्रमनिराकरणायाह ।

न च स्वविषयादन्यद्विषयान्तरमस्य सम्भवत्यतिप्रस-
ङ्गादिति भावः [३०१८] पूर्वपक्षिण इति शेषः ।
त्रैत्यत्तिक इति [३०१९] स्वभावप्रतिबन्धः ।

ननु हेयादिवृद्धयः केन विशेषेण द्वितीयानुमानस्य
फलं, न तु द्वितीयस्य प्रत्यक्षस्येत्यत आह । परोक्षार्था-
वगाहितयेति । [३०१४]

ननु सामीप्यस्य सादृश्यस्य मानं मितिः संज्ञामंजि-
सम्बन्धपरिच्छेदे प्रमाणमित्युक्ते कुतो व्याघातावकाश
इत्यत आह । अनुमानशब्दवदिति । [३०१५]

ननु शब्दप्रतिपत्तिर्न तावत्स्वरूपतः प्रमाणं, व्यापा-
रवतः कारणविशेषस्य प्रमाणत्वात्, नापि वाक्यार्थ-
प्रतिपत्तिरस्याः फलं, तदानीं तस्या विनष्टत्वात् ।
न च स्मृतिरूपाया अपि शब्दप्रवृत्तेः तत्फलत्वं,
अनुत्पन्नसमयानामस्मर्यमाणपदार्थानां शब्दस्मरणेऽपि
तदभावादित्यत आह । यत् खलु चैवेति । [३०१६]

पूर्वपक्षिण इति । नाप्यौत्पत्तिक उत्पत्तिजन्य इत्यर्थो विरुद्ध इत्यत
आह । स्वभावेति ।

ननु शब्दविषयकानुभवस्य प्रमाणत्वमपहाय कुतोऽनुसन्धानस्य
तदुच्यत इत्यत आह । ननु शब्देति ।

ननु स्वविषयपरिच्छिन्नौ प्राधान्यमनुमानादेरपि, तत्कृतः प्रत्यक्षप्रधानत्वादित्येकदेशे वक्तव्यत आह । प्रत्यक्षपराहौति । [३८१५] , प्रायेण प्रत्यक्षमात्रपूर्वकमिति [३८१५] साक्षात्परम्परया तु सर्वमेवानुमानतशेत्यर्थः ।

उपमानं तु प्रत्यक्षापूर्वकमपि शब्दपूर्वकमेवेति [३८१७] शब्दपूर्वकत्वे सत्येव प्रत्यक्षपूर्वकत्वं तस्य. केवला तु प्रत्यक्षपूर्वकताऽनुमानस्यैवेत्यर्थः । नन्वेवं सति शब्दानन्तरमुपमानमभिधीयतामित्यत आह । स्मरणसहकारितेति [३८१८] यद्यपि शब्दस्यापि प्रमाणस्य वाक्यरूपस्य स्मृतिस्थस्य पदार्थस्मृतिसहकृतस्यैव वाक्यार्थबोधकत्वं तथापि न क्वचिदप्यनुभूयमानस्य, लिङ्गं त्वनुभूयमानमपि शब्दस्य विशेषाभिधाने न्यायसिद्धेऽप्येकदेश्यभिमतप्रयोजनाभिधानं तदकौशलस्यापनयनाय । यद्यपि प्रथममेकदेशिमतं दुष्टत्वेनाभिमतमेव, तथापि दूषणाभासेन न दूषयितुं शक्यमिति शिष्ययितुं वार्त्तिकमनुरञ्जयन्नेवोत्तरग्रन्थमवतारयति । तदेकदेशिमतमिति

ननु स्वविषयपरिच्छिन्नावितरानपेक्षमेव प्राधान्यं प्रत्यक्षकृतो नोक्तमित्यत आह । ननु स्वविषयेति ।

[१८१०] प्रत्यक्षं पूर्वं प्राधान्यादित्येके [१८११] उक्तमुप-
पादयितुं महाविषयत्वाच्चादौ शब्दोपदेश इत्यपरः
[१८१०] चोद्यचञ्चुः ।

तत्र महाविषयत्वमनैकान्तिकमिति [१८१०] शब्दस्य
महाविषयत्वादाद्यत्वमापादयता प्रत्यक्षस्थानाद्यत्वमि-
च्छताऽन्य एव दृष्टान्त उदाहरणीयः, तथा च चिचादौ
पक्षभूते प्रत्यक्षेऽपि गतत्वेन महाविषयत्वमनैकान्तिक-
मित्यर्थः ।

तदेतत्प्रसङ्गावस्थायां स्वतन्त्रसाधनपक्षे तु काला-
त्ययापदिष्टत्वं, शब्दचरमतायाः प्रत्यक्षप्राथम्यस्य

ननु विभागसूत्रे प्रत्यक्षमेव पूर्वमुद्दिष्टमिति किं तत्साधने-
नेत्यत आह । उक्तमिति । सूत्रकार एव कुतश्चथोद्दिष्टवानित्या-
क्षेपं निरसितुमित्यर्थः । ननु शब्दस्यादावुपदेशाभावप्रमितेर्महा-
विषयत्वं बाधितमित्यत आह । चोद्यचञ्चुरिति^(१) । देश्यं स्थात-
त्वम् । तेन पूर्वपक्षिणा महाविषयत्वादादौ शब्दोपदेश एव युक्त
इत्याक्षेपः कृत इति नोक्तदोष इत्यर्थः । ननु महाविषयत्वं प्रत्यक्षे-
ऽनैकान्तिकमित्ययुक्तं तस्यादावेवोक्तत्वादित्यत आह । शब्दस्येति ।

(१) देश्य चञ्चुरिति—पा० १ पु० ।

च प्रत्यक्षसिद्धत्वादेव, व्यतिरेकिपक्षे च विरुद्धत्व-
मित्यपि द्रष्टव्यम् ।

महाविषयत्वेति [१९१] पूर्वमुपदिश्यमानं प्रमाणं
धर्मि, महाविषयत्वादिति साधारणो धर्मः, प्रत्यक्षं वा
शब्दो वेति सन्देहः । साधारणतया न हेतुरिति भाव
इति [१९४] प्राधान्यस्थापनप्रयोजनं यदि प्राथम्यं
विना न सिद्धोत् तदाऽनुमानस्यापि प्राधान्यात्प्राथम्यं
स्यादित्यर्थः ।

ननु * सति संस्रवे का नो हानिः सति च किं
भवेद्येन भाष्यकारो विचारयति स्मेत्यत आह ।
स्यादेतदिति । [१९४]

व्यवस्थितविषयत्वात्प्रत्यक्षस्यानुमानविषये प्रवृत्ति-
स्तदा न स्यात् यद्यनुमानमपि व्यवस्थितविषयं भवे-
दित्यत आह । न चानुमानविषये सामान्यरूप इति

विरुद्धत्वमित्येति । व्यभिचारिणः केवलव्यतिरेक्याभासस्य विरु-
द्धत्वादित्यर्थः ।

टीकाकृता भिन्नधर्मिकः संग्रह उक्त इति समानधर्मिकं
तमाह । पूर्वमिति ।

ननु न चानुमानविषय इति टीकायां नानुमानविषय इति
टीक्या पौनःपुन्यमित्यत आह । व्यवस्थितेति । ननु चाव्याख्यानं

* नन्वसति इति युक्तः पाठः ।

[१९०] अतो न *युक्तम् । अव्याख्याने कारणमिति [१९१२]

किमिति न व्याख्यातमिति शङ्कानिवृत्तिकारणमित्यर्थः ।

सन्दिग्धेन हीति [१९१३] उपदेशप्रामाण्ये तद्द्वारा
ब्रह्मावप्युत्तरकालमिति मन्तव्यमतो वन्दिं प्रत्याहित
उत्पादितः प्रत्ययो निश्चयो यस्येत्यनेन न विरोधः ।

अभ्यर्हिततमं मन्यत इत्येकदेशोक्तीर्त्तनेन पूर्वोक्त-
संज्ञवोपपादनं स्मारयति ।

ननु च निश्चयफलत्वाविशेषेऽपि प्रत्यक्षत एव
नाकाङ्क्षानिवृत्तिरिति कुत एतत् इत्यत आह । ताव-
द्यमिति [१९१०] प्रत्यक्षफलसाक्षात्कारस्यैवंस्वभाव-
त्वादित्यर्थः ।

नन्वङ्गं विशेषणमित्येकोऽर्थः तत्कथं व्यापकत्वेनेति
व्याख्यायते ? कुतश्च पूर्वाचार्याणां पन्थाः परिह्रौयत ?
इत्यत आह । तत्तु प्रकृतानुपयोगितयेति [१९१२]

तदत्यन्ताभावात्मकं तन्प्रागभावात्मकं चाजन्यमित्यत आह ।
किमितीति । तथा चोपजातशङ्काध्वंसोजन्य एवेत्यदोष इत्यर्थः ।
ननु व्यवस्थितत्वं न युक्तिरित्यत आह । एकदेशेति ।

* पुनश्चकामिति पाठ ।

निरूपधानलक्षणं साक्षात्कारत्वमाकाङ्क्षानिवर्तनयोग्यं
प्रत्यक्षधर्मोऽनुमानादिषु नास्ति, तेनानुमानादिपरि-
च्छिन्नेऽर्थे आकाङ्क्षानिवृत्तिरिति हि प्रकृतम् । न च
विशिष्टार्थग्राहकत्वोपदर्शनेनानुमानादिषु तदभावो
दर्शितो भवति, विशिष्टार्थग्राहकत्वेऽपि प्रत्यक्षस्य
तद्भावादित्यर्थः ।

व्यवस्थितानां प्रत्येकमेकत्वादिति [३६१२४] द्वितीया-
ऽसंस्पृष्टविषयत्वादित्यर्थः ।

इत्युदयनाचार्यकृततात्पर्यपरिशुद्धौ प्रथमाध्याये
चिद्वचो समाप्ता ॥

प्रकृतानुपयोगमेवाह । निरूपधानेति । तद्भावादिति । आका-
ङ्क्षानिवृत्तिहेतुत्वादित्यर्थः । ननु संज्ञवेऽपि प्रमाणानां प्रत्येकमेकै-
कत्वमेवेति न ततो व्यवस्थायां प्रमाणानां कश्चिद्विशेष उक्तः
स्यादित्यत आह । द्वितीयेति ।

यस्तर्कतन्त्रशतपत्तसहस्ररश्मि-

गङ्गेश्वरः सुकविकैरवकाननेन्दुः ।

तस्यात्मजः पितुरधीत्य निबन्धमित्यं

प्राकाशयत् कृतिमुदे बुधवद्भ्रमानः ॥

इति महामहोपाध्यायश्रीगङ्गेश्वरात्मजमहामहोपाध्याय-

श्रीवद्भ्रमानविरचिते न्यायनिबन्धप्रकाशे

चिद्वचो समाप्ता ॥

श्रीमन्महाशयपतये नमः ।

—*—

सटीकन्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धौ

प्रमाणप्रकरणम्^(१) ।

प्रत्यक्षादिप्रमाणविशेषलक्षणानां^[७०१८]मिति स्वरूप-
कथनार्थम् । लक्षणं हीत्यादि, अर्थाक्षिप्तेति ^[७०१९]
च प्रकृतस्वरूपसङ्गतिकथनार्थम् । लक्षणं हि जिज्ञासु-
प्रतिपादनाय, सा चानिर्ज्ञातसामान्यस्य विशेषे नास्ति,
सामान्यज्ञानं च तल्लक्षणाधीनमतस्तल्लक्षणं, विशेष-

ननु लक्षणानामिति व्यर्थं अन्येषामपि विशेषज्ञानानां
सामान्यज्ञानपूर्वकत्वात्, प्रत्यक्षादीत्यपि तथा, अन्येषामपि विशेष-
लक्षणानां सामान्यलक्षणपूर्वकत्वात्, अर्थाक्षिप्तित्यपि व्यर्थं शब्दा-
नामपि सामान्यलक्षणानां विशेषलक्षणहेतुत्वादित्यत आह, प्रत्य-
क्षादीति । सामान्यतस्तथात्वेऽपि प्रकृतापेक्षयैतदुक्तमित्यर्थः । ननु
सामान्यविशेषलक्षणयोर्नित्यत्वेन न हेतुहेतुमद्भाव इत्यत आह ।
लक्षणं हीति । लक्षणं-विशेषलक्षणम् । अजिज्ञासितप्रतिपादने
प्रतिपाद्यानवधेयवचनत्वापत्तेरिति भावः । सा चेत्यनेन जिज्ञासुपदे

(१) विषुः तात्पर्यपरिष्कारादर्शेषुकेषु प्रमाणप्रकरणं विकल्पं वर्तते इति
चतुर्थे संवत् १७०४ लिखितं तालपत्रपुस्तकमण्डलकार्यं भवति, और्ध्वात् तत्रापि
कुत्रचिद्दशरथि विलुप्तानीति टीकादिदर्शनात्सुदृतानीति विशेष्यम् ।

जिज्ञासामुत्थाप्य विशेषलक्षणवतारः तथा च सामान्यलक्षणविभागोद्देशज्ञानस्य जिज्ञासादिजननद्वारा विशेषलक्षणज्ञानं प्रति हेतुत्वात् तन्नोचरयोरपि हेतुहेतुमद्भावं विवक्षित्वोक्तं हेतुत्वेनेति । [७०१२]

सू० इन्द्रियार्थसन्निकर्षात्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षम् ॥ ४ ॥

व्यवच्छेदो नास्याभिधेय इत्यत आह । प्रयोजनमिति । [७०१४] समानजातीयमनुमानादि—प्रमाणत्वेन, अप्रत्यक्षत्वेन तु तदपि विजातीयमेव, अतो नासाधाधार्यजिज्ञासापरामर्शः । तत्सामान्यभजानतस्ताद्देशत्वेन जिज्ञासान भवतीत्यर्थः । अत इति । सामान्यलक्षणविशेषितं यद्विशेषलक्षणं तन्नजिज्ञासा न सामान्यलक्षणज्ञानं विशेषविभागज्ञानं च विना, विशेषोपस्थितिं विना तदभावात् । विशेषोपस्थितिश्च विभागाधोना विशेषलक्षणाधौनेतरभेदबुद्धेरनुयोग्यवृत्तिप्रतियोगिवृत्तिधर्मेण प्रतियोग्युपस्थितिषाध्वलात्तस्याश्च विभागसाध्यत्वादित्यर्थः ।

अभिधेयपरत्वेऽर्थशब्दस्थानुपपत्तिमाह । व्यवच्छेद इति । अस्य सूत्रस्येति वदता सूत्रस्यार्थः प्रयोजनमित्यर्थो न तु सूत्रार्थशब्दस्यैव प्रयोजनमर्थ इति दर्शितम् । 'ननु समानजातीयपदेन सप्त्याभिधाने ततो लक्षणव्यावृत्तावसाधारणं, अव्यावृत्तौ विरोध इत्यत आह । प्रमाणत्वेनेति । तथा च प्रत्यक्षलक्षणशून्यत्वेनानुमानाद्यपि विजातीयमेवेति तदन्योन्याभावः साध्योऽतो नासाधा-

रण्यं लक्षणस्य । विशेषकत्वं लक्षणधर्मस्तत्प्रयोजन-
मित्यसङ्गतम्, अतः कारकात् फलभूतां क्रियां निषेध

रण्यं समानजातीयपदेन सपक्षानभिधानादित्यर्थः । अत एव
यद्यप्रमाणत्वेनोपस्थिताद्भेदः साध्यते तदाऽनुमानादेः प्रमाणात् स
न सिद्धोत्, नापि प्रमाणत्वेन प्रत्यक्षत्वेनोपस्थितान् स्वस्मादपि
प्रत्यक्ष भेदापत्तेरित्यपास्तम्, प्रत्यक्षक्षणशून्यत्वेनोपस्थितात्
प्रमाणादप्रमाणाच्च भेदस्य साध्यत्वादिति भावः ।

प्रत्यक्षक्षणं तु यथाश्रुतं यद्यपि ईश्वरप्रत्यक्षाऽव्यापकं, आत्म-
नोऽर्थेच्छिद्येण मनसा सन्निकर्षात् ज्ञानमात्रोत्तरेतिशापकं,
आत्मनोऽर्थलाभावेऽप्यात्मानुमितावात्मस्मृतौ चाऽतिव्यापकं, सन्निक-
र्षत्वं च षोढासाधारणं दुर्वचं, संयोगाद्यन्यतमत्त्वस्य भेदानुमाने
व्यर्थविशेषणत्वात् गौरवेणान्यतमजन्यत्वस्य व्याप्यतानवच्छेदकत्वात्,
संयोगादिहेतुत्वस्य च ढणारणिमणिन्यायेन प्रत्यक्ष एव विश्रामात्,
तथापीन्द्रियार्थसन्निकर्षात्पक्षत्वेनैकार्थवृत्तित्वसम्बन्धात् साक्षात्त्वं जा-
तिरूपस्यते । न च तदसिद्धिः चाक्षुषादिवुद्धौ साक्षात्करोमी-
त्यनुगतानुव्यवसायसाक्षिकत्वात् । अनुगतमतेषु बाधकं विना
जातिविषयत्वात् । न च व्यञ्जकाभावः चक्षुर्जन्यत्वादेरेव व्यञ्जक-
त्वात् । व्यञ्जकेष्वननुगमस्य गोलादाविवादोषत्वात् । व्यञ्जकानुगमे
तत एवानुगतमत्युत्पत्तौ जात्यसिद्ध्या व्यञ्जकाननुगमस्य जाताव-
(न)नुगुणत्वाच्च । ईश्वरस्य प्रत्यक्षे साक्षात्त्वं धर्मिणाहकमानव्यङ्गमेव ।
यद्वा योगजधर्मान्य सामान्यक्षणप्रत्यासत्त्यजन्य-जन्यस्यविषयकस-

दर्शयति । विशेषकत्वं विशेष इति । [३०।१] विपक्षव्या-
हृतप्रत्यक्षप्रतिपादनमित्यर्थः ।

कः पुनरनेन लक्षणेन प्रतिपादयिष्यत^(१) इत्यत
आह । यः खल्विति । [३००]

विकल्पकाजन्य-जन्यप्रत्यक्षस्यार्थजन्यज्ञानत्वं लक्षणं, जन्यप्रत्यक्षे-
न्द्रियजन्यज्ञानत्वमेव वा । न च प्रत्यक्षज्ञानजनकत्वस्य दन्द्रियलक्षणे
विशेषणत्वादन्योन्याश्रयः, स्मृत्यजनकज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्व-
स्यैव तल्लक्षणत्वात् । आत्मानुमितिस्मृत्योश्चात्ममनसोर्गर्भिन्द्रियत्वाभ्यां
जनकत्वम्, अपि तु समवायित्वमनस्त्वाभ्याम्, अन्यथा ज्ञानमात्रस्य
साक्षात्त्वापत्तिरिति दिक् ।

ज्ञानाकरणं ज्ञानं प्रत्यक्षमित्यस्मत्पिद्वेषणाः । विशिष्टज्ञाने
विशेषणज्ञानस्य निर्यापारत्वेनाकरणत्वात् प्रत्यभिज्ञायाः संस्कार-
जन्यत्वे स्मृतित्वापत्त्या तत्तास्मृतिजन्यत्वादिति ।

करणस्येदं लक्षणमिति नेश्वरप्रत्यक्षाव्याप्तिर्दीषायेत्यप्याहुः ।
इतरभेदसाधकव्यतिरेकिणि साध्यप्रसिद्धिश्च वक्ष्यते ।

(प्रत्यक्षलक्षणनिर्वचनम् ।)

ननु विशेषकत्वमनूद्य प्रत्ययार्थं हित्वा प्रकृत्यर्थमात्रव्याख्यानं
कुत इत्यत आह । विशेषकत्वमिति । कारकस्य खनिष्ठप्रधान-
क्रियानुत्पादकत्वादित्यर्थः । ननु विशेषोऽप्यन्योन्याभावरूपो नित्य-
तया न फलमित्यत आह, विपक्षेति । उत्तरप्रबन्धोपयोगार्थ-
माह । कः पुनरिति । ज्ञातलक्षणं प्रति तन्प्रतिपादनमफलम्,

(१) प्रतिपादयितव्यः— पा० ४ ३० ।

न च सर्वं व्यामूढा, येन प्रतिपाद्यप्रतिपादकव्यवस्था न स्यात् । न च सर्वं व्यामोहो येनानवस्था स्यात् । न च सर्वं व्यामोहहेतवो येनाप्रतिपत्तिः स्यात् । न च सर्वाप्रतिपत्तिः येनाश्रयासिद्धिः स्यादिति भावः ।

ननु लक्ष्यमप्रसिद्धत्वात् कथं धर्मि? प्रसिद्धत्वे वा

अज्ञातलक्षणं प्रति तु लक्षणवाक्यमप्रतिपादकमेवेति भावः । न च सर्वं इति । न हि स्वरूपतोऽपि लक्षणं यो न जानाति तं प्रति लक्षणवाक्यं, येन तदप्रतिपादकं स्यात् । अपि तु यो वस्तुतो लक्षणं जानन्नपि प्रत्यक्षलक्षणतया न जानीते स लक्षणवाक्यप्रतिपाद्य इत्यर्थः । ननु लक्षणमितरव्यावृत्तं मल्लक्ष्यं धर्मिणमितरव्यावृत्ततया बोधयेत् व्यावृत्तिश्च तल्लक्षणाधीनेति तल्लक्षणाभिधानमेवं तत्राप्यित्यनवस्थेत्यत आह, न च सर्वत्रेति । लक्षणमितरव्यावृत्तमवगच्छन्नपि तल्लक्ष्यव्यावर्तकतया यो न जानाति तं प्रति तस्य विपक्षव्यावर्तकत्वं बोध्यत इत्यर्थः । ननु धर्मिज्ञानं विना लक्षणाभिधानाभावात्तस्य च व्यासुग्धत्वाल्लक्षणाभिधानेऽपि धर्मिज्ञानं व्यासुग्धमेवेति लक्षणाभिधानमनुपयुक्तमित्यत आह, न च सर्वं इति । लक्षणरूपविशेषदर्शनाभावात्पूर्वं धर्मिज्ञानस्य व्यासुग्धत्वेऽपि तल्लक्ष्यकृतं धर्मिज्ञानं तथा-नेत्यर्थः । ननु धर्मिणमपि यो न जानाति तं प्रति लक्षणमाश्रयासिद्धमित्यत आह, न च सर्वत्रेति । ननु च लक्ष्यमनूद्य लक्षणं विधीयते इति प्रसिद्धमेवेति तत्कीर्तनमफलमित्यत आह, नत्विति । धर्मिज्ञानं च विना कश्चेतरभेदो लक्ष-

किं लक्षण्येन ? किं चास्याभिधेयं ? यदभिदधत् तत्परं
स्यादित्यतः^(१) आह । तस्मादिति । [३०।६]

ननु लक्षणं यदि प्रसिद्धं किं विधेयम् ? तस्याप्र-
सिद्धत्वात् । विधेयं चेत् कथं लक्षणम् ? तस्य प्रसिद्धत्वा-
दित्यत आह, इतस्त्ववगतलक्षण इति । [३०।१०] प्रति-
पाद्याप्रसिद्धत्वाद्विधेयत्वमग्निहोत्रादिवन्न तु प्रतिपाद-
काप्रसिद्धत्वात् । प्रतिपाद्यश्च विधेः प्रतीत्यैव लक्षणं
यागमिव पश्चात्साध्यं साधयतीत्यर्थः । विशेष्यज्ञानं—
सविकल्पकमित्यर्थः ।

णादवस्थेतेति भावः । किञ्चेति । अस्य-लक्षणसूत्रस्य । यत्-अभि-
धेयमभिदधत्-सूत्रं व्यवच्छेदपरं स्यादित्यर्थः । ननु इतस्त्वित्यत्र
(त्र)यः स्वस्वित्यादिना पौनरुक्तमित्यत आह, ननु लक्षणमिति ।
तस्य-विधेयस्य “विधिरत्यन्तमप्राप्तौ” इति वचनादिति भावः ।
तस्य-लक्षणस्य । अग्निहोत्रस्य न हि व्यावर्तकत्वं ज्ञातस्यैव तत्त्वादिति
भावः । अग्निहोत्रवदिति । अग्निहोत्रादौ स्वर्गसाधनत्वमित्यर्थः ।

ननु विशेष्यज्ञानेन फलेन विशिष्यमाणस्य ज्ञानस्यापि प्रत्यक्ष
त्वावरोधार्यसुक्तं यत्तद्विशेष्यज्ञानमित्यादि, तद्युक्तं निर्विकल्पक-
स्यापि विशेष्यषटादिविषयकत्वेन विशेष्यज्ञानत्वात्तस्य च ज्ञान-
जन्यत्वाच्च तेन ज्ञानं प्रमाणं विशेष्यते किन्त्विन्द्रियमेवेत्यत आह,
सविकल्पकमिति । ननु अर्थग्रहणेनेत्यादेरव्यापकत्वादिदोषपरौ-

(१) तत् परं भविष्यतीत्यत पा० ४ पु० ।

नन्विन्द्रियार्थसन्निकर्षः प्रत्यक्षकारणमेव न भवति, सत्यपि तस्मिन् परमाख्यादिष्विन्द्रियसंयुक्तव्यवधायक-संयुक्तेषु^(१) च घटादिषु तदनुपपत्तेः, अतोऽसिद्धमिदं लक्षणमित्यत आह । अर्थग्रहणेनेति । [७०।१२]

ननु रूपत्वादिसामान्यं नास्त्येव, तत्किमर्थं संयुक्त-समवेतसमवायाभ्युपगम इत्यत आह । न चेति । [७०।१४]

हारपरत्वं, न च तत्सम्भवः अण्वाकाशादाविन्द्रियसन्निकर्षं सत्यपि ज्ञानस्यैवाभावात् । उत्पन्नग्रहणं विनेन्द्रियार्थसन्निकर्षेण ज्ञानमिति कृते संयुक्तकुड्यादिसंयुक्तेऽतिव्याप्तेरभावात् तत्र ज्ञानस्यैवानुत्पत्ते-रित्यत आह, नन्विन्द्रियेति । तथा च स्वरूपासिद्धिनिरासार्थं तदुक्तं न त्वतिव्याप्तिपरौहारार्थमित्यर्थः । इन्द्रियार्थसन्निकर्षेण ज्ञानमित्यतः संयुक्तसंयोगव्यवच्छेदे सिद्धेपि यद्यपौन्द्रियसन्निकर्षार्थ-ज्ञानमितिः कृते यदिन्द्रियसंयुक्तसंयोगिनि व्यवहिते घटादावनु-मित्यादिज्ञानं तत्रातिव्याप्तिपरौहारार्थमुत्पन्नग्रहणमिति सम्भवति तदनुमित्यादेः संयुक्तसंयोगजन्यत्वात्, तथापि प्राधान्यादसिद्धि-परौहारपरत्वेवोक्तम् ।

ननु रूपत्वादिसामान्यात्कारार्थं संयुक्तसमवेतसमवायाभ्युपगमः स्यादित्यत आह, नन्विति । ननु व्याघातसुपक्रम्य च एवोपपाद-यितुमुचितः 'कथं सादृश्यं प्रत्यक्षं भवे'दित्यसङ्गतमित्यत आह,

(१) सम्प्रयुक्तेषु पा० ४ पु० ।

ननु सादृश्यमर्थान्तरं रीचयमानानामपि कुतो व्याघातो न हि तद्विपरीतमिह किञ्चिदभ्युपेतमित्यत आह । तेषामिति । [०।१२७]

नन्वसन्निकृष्टस्यैव सन्निकृष्टाश्रयस्य वा ग्रहणमग्रहणेमेव वा भविष्यति, कुतो व्याघात इत्यत आह । इतरथेति । [०।१३] असन्निकृष्टस्य हि ग्रहणे इन्द्रियप्राप्यकारिताभ्युपगमव्याघातः । सन्निकृष्टाश्रयस्य तु ग्रहणे संयुक्तसमवायाभ्युपगमव्याघातः । अग्रहणे च तदभ्युपगमव्याघातः प्रमाणाभावादित्यर्थः ।

ननु सादृश्यमिति । अर्थान्तरसादृशाभ्युपगन्तुस्तदभावाभ्युपगमे व्याघातो न च तथा तेनाभ्युपगम्यत इत्यर्थः । ननु न स्वतन्त्रव्याघात-स्यतुर्थसन्निकृष्टानभ्युपगन्तुस्तदभ्युपगमाभावादित्यत आह, नन्विति । संयुक्तसमवायेति । रूपादेरप्याश्रयसंयोगादेव ग्रहणसंभवादिति भावः । न च रूपादौ सादृश्यं नास्ति, व्यवहारस्वाश्रयसादृशादेव स्यात्तथा च तद्वाहकः संयुक्तसमवाय एव स्यादिति वाच्यम् । अबाधितप्रतीत्यविशेषात् । वैपरीत्यस्यापि सुवचत्वात् । आश्रयवैसादृश्येऽपि रूपादेः सादृश्यानुभवश्चेति भावः । नन्वनुभव-व्याघातस्योक्तत्वात् पुनः 'अनुभूयन्ते चै'त्यादि पुनरुक्तमित्यत आह, चतुर्थेति । चतुर्थसन्निकृष्टाऽतीन्द्रियाधारतया न प्रत्यक्ष इति न तद्व्याघातोऽनुभवव्याघात इत्यर्थः । ननु रूपत्वाद्यनुभवेऽपि न चतुर्थ-

चतुर्थसन्निकर्षाननुभवात्कुतस्तद्याघात इत्यत आह ।
अनुभूयन्ते हीति । [७११] रूपत्वाद्यनुभवस्य चतुर्थसन्नि-
कर्षकार्यतया तदभ्युपगमस्तदनभ्युपगमे उपहितप्रत्यया-
योगात् [७१२] तन्मूलस्य चोपहितव्यपदेशस्य तदभावे-
ऽनुपपत्तेरित्यर्थः ।

सन्निकर्षाभ्युपगमो येन तदनभ्युपगमव्याघातः स्यादित्यत आह,
रूपत्वादौति । यद्यपि रूपाकारा अनुगतप्रतीतिर्नास्ति लौकि-
कानां तथापि नौल्लोवर्णः पीतोवर्ण इत्यनुगतवर्णाकारा साऽख्येव,
गन्धरसादौ चानुगतमतिः सार्वलौकिकीति नानुभवापत्त्याप
इत्यर्थः । ननु व्यपदेशभेदे चतुर्मात्रवहिरिन्द्रियघातविशेषगुणल-
रूपं चाचुषत्वमुपाधिं निमित्तत्वेनाशङ्क्य उपपत्तिप्रत्यया^(१)नुप-
पत्तिकथनमसङ्गतमित्यत आह, तन्मूलस्येति ।

न च मानान्तरोपस्थितमेव चाचुषत्वमिन्द्रियजज्ञाने भासते
रूपादिशब्दप्रयोगोऽपि तेनेव जन्यते इति वाच्यम् । अतौन्द्रिये
रूपादिव्यवहारापत्तेश्चतुर्थहणयोग्यतायाश्च तदवच्छेदकाज्ञानेऽज्ञा-
नात् । न च नौल्लपीताद्येकैकमेव नित्यमिति नातौन्द्रियं तत्,
गोलादिना तस्य परापरभावानुपपत्तेश्च न जातित्वं, गौल्लतरादि-
प्रतीतेश्च तदन्यरूपासम्भेदविधयलादिति वाच्यम् । चतुर्भूषणस्य
घटादिरूपाभिन्नत्वे प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात् । एकस्योद्भवानुद्भवत्वविरो-

(१) उपहितप्रत्यवेतिपाठो युक्तः प्रतिभाति ।

न च रूपत्वादिसामान्यविशेषविशिष्टरूपाद्युपल-
ब्धिमन्तरेण प्रमाणमस्ति परस्परव्या - - - - न्कुरा-
दिषु । विशिष्टोपलब्ध्येरेव प्रमाणात्वे परस्पराश्रयत्वम् ।
न चाविशिष्टोपलब्धिमात्रेणैतदविशिष्टमिन्द्रियमुपा-
धिर्विशिष्टव्यपदेशे रसादिष्वपि रूपादिव्यपदेश इत्या-
शयवानाह । न चेन्द्रियाण्येति । [७५.७] सोऽयं चाक्षुष-
त्वाद्युपाधिनिबन्धनत्वाभिमानः परस्य रूपादिव्यप-
देशाभेद इति स एवोदाहृत्य निराकृतः परमार्थतस्तु
धात् । पाकेन रक्तं रूपसुत्यसं श्यामं नष्टमित्यनुभवाच्च । न चायं
भ्रमो बाधकाभावात् । न चोत्पादविनाशबुद्धेः समवायो विषयः
तदनुसंखात् । तन्नित्यत्वस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च । नीलादितुल्यतया
गन्धादेरपि नित्यतापत्तेर्येति भावः ।

मानान्तरोपस्थितमेव चक्षुर्ग्राह्यत्वमध्यचे भासत इत्यत्र दूषणा-
न्तरमाह, न चेति । न च नीलपीतादिवुद्धिकरणतया चक्षुः-
सिद्धौ नायं दोष इति वाच्यम् । एकैकप्रतीत्या भिन्नकरण-
सिद्धावपि सर्वरूपेषु तत्करणग्राह्यत्वस्यासिद्धेः । न च नीलपीतादि-
प्रतीतिकरणेषु गन्धताद्यव्यञ्जकत्वे सति नीलादिव्यञ्जकद्रव्यत्वा-
त्तैजसत्वं प्रसाध्य तैजसेन्द्रियग्राह्यत्वेन, नीलादौ रूपाकारानुगत-
बुद्धिः स्यादिति युक्तं, एतादृशपरम्परामविदुषोऽपि रूपप्रत्यया-
दिति भावः । नीलाकारानुगतधिया नीलत्वसिद्धौ तत्त्वात्कारा-
रार्थं चतुर्थी प्रत्यासक्तिर्मन्तव्या, न हि चक्षुर्ग्राह्यत्वमेव नीलत्वं

नीलमधुरादिव्यपदेशाभेदे' सोऽपि नास्ति तावताप्य-
स्माकमभिमतलाभ इति ।

शब्दत्वादिसिद्धौ तु तात्पर्यं ततः साधारणवच-
सोपसंहरति । तस्मादिति । [७१८]

पीतादावतिप्रसङ्गात्, एवं मधुरत्वसुरभित्वादिकमपि न रसना-
दिद्याह्वलमित्यभिप्रेत्याह, नौलेति ।

समवेतसमवायष्टीकालता न समाहित इति तत्र तस्थानभि-
मतिः तथा च वार्तिकविरोध इत्यत आह, शब्दत्वादीति ।
अत्रापि श्रोत्रमात्रद्याह्वलस्योपाधित्वाभम्भवादिति भावः ।

ननु संयोगो नेन्द्रियप्रत्यासत्तिः तथा हि सूक्ष्मावयवावच्छेदे-
नावयविसंयोगेऽप्यवयविनो न गृह इति महावयवावच्छेदेनावय-
विसंयोगो हेतुरित्यवच्छेदकसंयोगेनैवान्यथामिद्धत्वादवयविसंयोगो
न हेतुः । अथावच्छेदकसंयोगेन ग्राह्यसंयोगस्थान्यथामिद्धौ तत्रा-
प्यवच्छेदकान्तरसंयोगेनाऽन्यथामिद्ध्यापत्त्याऽकारणमेव संयोगः स्यात्,
किं च सूत्रावयवसंयोगापेक्षया स्वसंयोगस्यैव लघुत्वात् स एव हेतु-
रिति मतं, तन्न । अव्यतरावयवावच्छेदेन संयोगस्य हेतुत्वप्रसङ्गात्,
मैवम् । सूत्रावयवावच्छेदेन संयोगः किं द्रव्यगृहे हेतुः? अवय-
विमात्रगृहे वा? नाद्यः आत्मगृहे व्यभिचारात् । नाग्न्यः चस-
रेणुगृहे व्यभिचारात् । एवं चात्मादिद्रव्यगृहे ग्राह्यसंयोगस्य हेतु-
त्वात् घटादिगृहेऽपि स एव हेतुः । सूक्ष्मभागावच्छेदेन तसिद्धा-
वपि न घटादिगृह इति चेत् । तथापि तत्र विशेषे सूत्रावयवो-
ऽपि ग्राह्यसंयोगेऽवच्छेदकमात्रं न तु कृत्रहेतुपरित्यागः ।

एतेन रूपादिग्रहे कृत्तलादवयवविग्रहे संयुक्तसमवाय एव हेतुः संयुक्तसमवायापेक्षया संयोगस्य लघुत्वेऽपि कल्पनीयकरणभावापेक्षया कृत्तस्यैव करणतौचित्यादित्यपास्तम् । आत्मग्रहे संयोगस्य हेतुलकल्पनात् द्रव्यसाक्षात्कारलेनाऽन्यत्रापि तत्कल्पनात् ।

अथैवमाश्रयसंयोगादेव रूपादिग्रहोपपत्तेर्न संयुक्तसमवायः प्रत्यासत्तिः, तथाऽऽश्रयाश्रयसंयोगादेव रूपलादिग्रहसम्भवाच्च संयुक्तसमवेतसमवायोऽपि प्रत्यासत्तिः, आश्रयसंयोगादिकारणसाकल्ये समवायाभावात् कार्याभावा(१)दर्शने समवायस्याहेतुत्वात् । न चेवमिन्द्रिययुक्ते घटे भाविगन्धग्रहप्रसङ्गः, प्रत्यक्षे विषयस्य कारणतया गन्धाभावेन तदभावात् । न च गन्धादीनां साक्षात्कारविषयत्वेन साक्षात्कारकारणेन्द्रियप्रत्यासत्त्याश्रयत्वमनुसन्धेयम् । गन्धेन्द्रियसन्निकर्षसाधने माध्याप्रसिद्धेः इन्द्रियसन्निकर्षमात्रे माध्मे सिद्धसाधनात् । शब्दसाक्षात्कारहेतोः समवायस्य गन्धेऽपि सत्वात् । मैवम् । गन्धसमवायिसंयोगस्य हेतुत्वे यदि गन्धसमवायो विशेषणं तदा हेतुरेव । समवायस्यैकत्वेऽपि यथा नातिप्रसङ्गः तथा वक्ष्यामः । उपलक्षणत्वे च संयुक्तद्रव्यमात्रमुपलक्ष्यं यदि, तदा घटसंयोगात् पटगन्धग्रहप्रसङ्गः । स्वसमवायिसंयोगो हेतुः तत्र समवायोऽवच्छेदक इत्यभ्युपगमे संयोगिसमवायोहेतुस्तत्र संयोगोऽवच्छेदक इति वैपरौत्यस्याप्यापत्तेः ।

एतेन संयुक्तसमवायो यदि संयोगः कथं रूपादितृप्तिः? समवायस्यैककथं घटरूपसमवायस्यक्षुषि । न चेन्द्रियेण गन्धस्य परस्परसम्बन्धः परस्परतायाः संयोगसमवायरूपवत्तद्योक्तदोषापरौह्य-

ननु नेन्द्रियविशेषणतया कस्यचिद् ग्रहणमस्ति
अन्यविशेषणतया तद्ग्रहणे किमायातमिन्द्रियसन्नि-
कर्षस्येत्यत आह । विशेषणभावेन चेति । [२११२०]

न च विशेषणभावपदेनोभयसङ्गहे समवायपदेनापि
चतुष्टयसङ्गहोऽस्त्विति वाच्यम् । विशेषणभावस्य शुद्धस्य
प्रत्यक्षानङ्गत्वेन तदङ्गप्रस्तावे विशिष्टस्य सुलभत्वात् ।
समवायस्य शुद्धस्यापि प्रत्यक्षाङ्गत्वेन प्रस्तुततया तत्प-
दस्य तावन्मात्राभिधानेनैव पर्यवसितत्वादिति ॥

रादित्यपाक्षम् । इन्द्रियतत्संयोगतदाश्रयसमवायानामेव परम्परा-
सम्बन्धत्वात् । अन्यथा वस्त्रादिषु नीलजात्या परम्परसम्बन्धतया-
ऽतुगतव्यवहारानुपपत्तेः ।

ननु वार्तिके विशेषणतामात्रं प्रत्यासत्तिरुक्ता तत्रेन्द्रियविशेष-
णत्वमपहायेन्द्रियसम्बद्धविशेषणत्वस्य प्रत्यासत्तित्वं कुतो व्याख्यात-
मित्यत आह, ननु नेति । अत्र संयोगसमवायगर्भविशेषणता-
प्रदर्शनात्संयुक्तसमवेतविशेषणतासंयुक्तसमवेतविशेषणतासमवेतसम-
वेतविशेषणता च सङ्गृहीता, तासामपि संयोगसमवायगर्भत्वादिति
न तत्र टीकाकृतोऽस्त्रीकार इति मन्तव्यम् । तदङ्गस्य प्रस्ताव इति ।
विशेषणताङ्गप्रस्ताव इत्यर्थः । शुद्धस्येति । प्रत्यासत्त्यन्तरागर्भस्ये-
त्यर्थः । एतच्च शब्दाभावप्रत्यक्षतापक्षमाश्रित्योक्तम् । शुद्धस्यापीति ।
शब्दसाक्षात्कारे साक्षादिन्द्रियसमवायस्यैव हेतुत्वादिति भावः ।

ननु समवाये यदि विशेषणविवचामात्रं शुद्धं? तदा केवल-
विशेषस्य पदाद्विशिष्टोऽपि लभ्यते पुरुषपदेनेव दण्डी पुरुषः ।
अथ विशेषणाभावविवचा शुद्धिः? तदैकस्यैव समवायस्य विशेषण-
योगात् सङ्गप्रतिषेधौ विरुद्धौ । न च प्रकारिसङ्करेऽपि प्रकार-
विभाग इति युक्तम् । विशेषणतायामपि तुल्यत्वात् । सैवम् ।
यथा समवायकारणताग्रहसुपजीव्य तद्विशेषाणां कारकत्वग्रहो, न
तथा संयुक्तविशेषणताकारणत्वग्रहः शुद्धविशेषणताकारणताग्रहसुप-
जीवति, तेन तत्र न प्रकारभेदः कथित इत्यर्थात् । यदा सम-
वायपदेन साक्षाद्विद्यसमवाय एव विवक्षितो, विशेषणतायां
तु न साक्षाद्विद्यविशेषणता विवक्षितेत्येव शुद्धाशुद्धत्वे इति
भावः

ननु न शब्दसात्कारवशात् समवायः प्रत्यासत्तिः तत्त्वलेऽपि
सर्वशब्दोपलभ्यते । न च कर्णशब्दुत्पत्तेरित्येवोत्पत्तौ गृह्यते
इति युक्तम् । अवच्छेदो नाकाशः उक्तदोषात् । नापि कर्णशब्दुत्पत्ते-
तत्संयोगौ, शब्दस्य तत्राऽसमवायात् । अथ संयोगवद्विद्य शब्दो
नेहशब्द इति प्रतीतेः शब्दस्याव्याप्यवृत्तित्वं तत्र कर्णशब्दुत्प-
त्तेरित्येति चेत् । न । अवच्छेदस्य समवायरूपत्वेऽतिप्रसङ्गात् ।
सम्बन्धान्तरत्वे च तस्यैव हेतुत्वापत्तेः । तस्माद्यः शब्दो यं प्रति
योग्योभूयोत्यस्यः स तेन गृह्यते नान्य इत्येवातिप्रसङ्गनिवृत्तौ किं
समवायप्रत्यासत्त्या? शब्दमात्रयोग्यत्वं गणयोग्यत्ववदनुगतमेव । न
च सन्निधानव्यवधानयोः शब्दानामबाधितवैषम्यप्रत्यासत्त्याद्देशिद्वेः
सन्ताननिवृत्तिरिति युक्तम् । नानाशब्दानां नानापुरुषान् प्रति

‘समवाये चाभावे च विशेषणविशेष्यभावा’दिति
वार्तिकं, तच्चानुपपन्नं समवायस्य तत्प्रत्यक्षतायाश्चा-
सिद्धेरित्यत^(१) आह । अथयवेत्यादि । [७११४]

योग्योभूयोत्यादेऽप्यविरोधात् । एवं च वीणाद्यवच्छिन्नमेव नभः
श्रोत्रमत एव वीणायां शब्द इति प्रतीतिरिति केचित् ।

तन्न । शब्दस्य साक्षात्कारविषयत्वेनेन्द्रियप्रत्यासत्तिसाधनात् ।
न चातिप्रसङ्गः अव्याप्यवृत्तेर्यस्य शब्दस्य समवायवृत्त्याधारता कर्ण-
शृङ्खलीसंयोगेनावच्छिद्यते न गृह्यते यस्य च तदत्यन्ताभावेन, स
न गृह्यत इति नियमः । कर्णशृङ्खल्यवच्छेदेनापि शब्दग्रहणात्सा-
प्यवच्छेदिकेति तदवच्छिन्नमेव नभः श्रोत्रमावश्यकलासाधनाच्च ।
वीणादीनामनन्तलात् शब्दमात्रग्रहे तदर्थविधानाच्चेति सङ्केपः ।

अत्र परमाणुमहं जानामीत्यादौ ज्ञानसञ्चणप्रत्यासत्तिर्मनःसंयु-
क्तात्मसमवेतज्ञानविशेषणतान्तर्भूता । सामान्यसञ्चणपि तथा, चक्षुः-
संयुक्तधूमादिसमवेतधूमलादिविशेषणत्वादतीतानागतधूमादिव्यक्तौ-
नाम, योगजधर्मः प्रत्यासत्त्यन्तरम्, षोढापरिगणनन्तु तदजन्य-
जन्यप्रत्यक्षाभिप्रायेण, षोढाप्रत्यासत्तीनामननुगमात् तत्तत्प्रत्यक्षे
तत्तत्प्रत्यासत्तीनां जनकलात् सन्निकर्षलस्यैकस्याभावेऽप्यदोष इति
मन्तव्यम् ।

ननु समवायस्य प्रत्यक्षतासाधनमनुपयुक्तं न हीन्द्रियप्रत्यासत्ति-
ज्ञातोपयुज्यते इत्यत आह । समवाय इति । ‘नान्यथा’ इत्यादिना

नन्ववयवश्चावयवौ चेत्याद्येवोपलभ्यते न तु सम्बन्धोपौत्यत आह । नान्यथेति । [७१।१] एवंभूता हि प्रतिपत्तिः परस्परासम्बद्धेभ्यो व्यावर्त्तमाना परस्पर-सम्बद्धेषु विश्राम्यतीति भावः ।

अथापत्तेः समवायप्रमाणलोपदर्शनादार्त्तिकोक्तमवायप्रत्यक्षत्व-विरोध इत्यत आह । नन्विति । विरोधविधूननायाह । एवमिति । प्रत्यक्षे विप्रतिपन्नं प्रति विशिष्टप्रतीतिलेन तन्तुषु पट इत्यादि-प्रतीतेः सम्बन्धविषयत्वं साधितमित्यर्थः ।

ननु विशिष्टबुद्धौ न तावत्समवायो विशेष्यत्वेन भासते अनयोः समवाय इत्यननुभवात् । नापि विशेषणत्वेन संयुक्ताविमावितिवत् समवायिनाविमावित्यननुभवात् । न च विशिष्टप्रतीतिलेन विशेषणविशेष्यसम्बन्धविषयत्वमनुमेयम् । अघटं भूतत्वमित्यत्र व्यभिचारात् । सम्बन्धविषयत्वं बाधकं विनेति चेत् । न । व्यर्थविशेष्यत्वात् । साधकताभावस्य बाधकत्वाच्च । एतेनेह तन्तुषु पट इति प्रतीतिराधाराधेयसम्बन्धनिबन्धना यथार्थप्रत्ययत्वात् इह कुण्डे वदरमितिर्धावदित्यपास्तम् । इह घटाभाव इति बुद्धौ व्यभिचारात् । बाधकं विनेत्यस्य निरासात् । आधाराधेयभावसम्बन्धेन सिद्धसाधनाच्च । न च शब्दजातिरूपादि साक्षात्कारहेतुसन्निकर्षा-अप्यः प्रत्यक्षत्वादिति संयोगवाधादिन्द्रियसम्बन्धघटकतया समवायसिद्धिरिति युक्तम् । घटज्ञानयोर्भूतत्वाभावयोरिव द्रव्ये गुणे जात्यादिभिः स्वरूपसम्बन्धेनार्थान्तरत्वात् । शब्दस्येन्द्रियविशेषण-

तथा जातिरूपादेरिन्द्रियसम्बद्धविशेषणतया रूपलादेरिन्द्रिय-
सम्बद्धसम्बद्धविशेषणतया च स्वरूपसम्बन्धरूपया पक्षणसम्भवात् ।

अत्राऽस्मत्पितृशरणाः । जातिगुणादिविशिष्टबुद्धीनां तत्त्वेन
विशेषणविशेष्यसम्बन्धविषयत्वमनुमेयं, अभावादिविशिष्टबुद्धेरपि
स्वरूपसम्बन्धविषयत्वात् व्यभिचारः । निर्विषयकभावविशेषणक-
विशिष्टबुद्धिर्लादिति वा हेतुः । न च स्वरूपसम्बन्धेनार्थान्तरं,
क्रियाजात्यादिविशिष्टबुद्धीनां पक्षधर्मतावत्त्वेन विषयः सम्बन्धस्य
सिद्ध्यन् स्यादवादेक एव सिद्ध्यति, स एव समवायः, न तु स्वरूप-
सम्बन्धः तत्तत्स्वरूपाणामनन्तत्वात् । विशेषणविशेष्यसम्बन्धनिमित्त-
कत्वं वाऽनुमेयम् । स च सम्बन्धः कारणं स्यादवादेक एव
सिद्ध्यति, अनुगतकार्यस्थानुगतकारणाप्रयोजकत्वात् । न तु स्वरूप-
सम्बन्धस्योपामनन्तत्वादननुगमाच्च । अत एवेन्द्रियप्रत्यासत्ति-
त्वेनापि समवायसाधनमप्रत्यक्षम् । विशेषणतायास्तत्तद्रूपादिरूपले-
न(न)नुगतत्वात् ।

एतेन संयोगो विशेषणता चेति द्वयोः प्रत्यासत्तिर्न च सम-
वायादिषतुष्टयमिति रत्नकोषहृत्प्रत्ययमनुक्तम् । विशेषणतायास्तु
तत्तत्स्वरूपलेऽनुगमात् । प्रत्यासत्तित्वेनापि सिद्धस्य समवायस्य
प्रत्यक्षमविवृद्धं सम्बन्धिद्वयप्रत्यक्षत्वात् चतुःसंयोगादीनां चाऽतथा-
त्वात् । नन्वेवमभावज्ञाने विशिष्टज्ञानत्वात् संयोगसमवायसाधे-
ऽनुगतं वैशिष्ट्यं सम्बन्धोनिमित्तं विषयस्य स्यात् । न स्यात् ।
तद्वैशिष्ट्यं प्रत्यभावव्यक्ति भिन्नमभिन्नं वा ? आद्येऽभावविशिष्टबुद्धौ
अनुगतमेव वैशिष्ट्यं विषयः कारणं वेति । तत्तत्स्वरूपा विशेषण-

ननु सामानाधिकार्यं समानेनाधिकार्येण सम्बन्ध इति पर्यायौ तत्किमनेनोक्तमित्याशयवान् पृच्छति । किं पुनरिति । [७११८]

तैवाऽस्तु. असमनन्तवैशिष्ट्येन, वैशिष्ट्यसाक्षात्कारे तथा तत्तत्प्रत्या-
सत्तिलाङ्गीकारात् । नान्यः घटाभाववति पटवति पटाभावधौ-
प्रसङ्गात् घटाभावपटाभाववैशिष्ट्ययोरभेदात् । तद्वैशिष्ट्यसत्त्वेऽपि
पटाभावस्तत्र नास्तीति चेत् । न, पटाभावाङ्गावस्य भावले पटस्य
प्रतिबन्धकत्वेन तदभावस्य हेतुत्वात् । तस्य वैशिष्ट्यसम्बन्धेन तत्र
सत्त्वात् । अभावले च तस्यापि वैशिष्ट्यसम्बन्धेन तत्र सत्त्वात् ।
तथापि ज्ञातो घट इति विशिष्टप्रतीतेर्ज्ञाततांपि घटज्ञानयोः
सम्बन्धः सिद्धोत् वर्तमाने बाधकाभावादिति चेत् । न । अती-
तानागतयोर्ज्ञातताया अभावे ज्ञातव्यवहाराभावप्रसङ्गात् । तस्य
ज्ञाततासाध्यत्वात् । न च तत्र ज्ञानविषयावेव तद्विषयाविति
वाच्यम् । वर्तमानेऽपि तयोरेव तद्विषयत्वापत्तेः । अतीतादि-
वर्तमानतत्प्रतीत्योर्विषयावैलक्षण्याननुभवात् । समवायस्यैकत्वेऽपि
रूपवन्नौरूपव्यवस्था वाद्यौ रूपसमवायसत्त्वेऽपि रूपात्यन्ताभावात् ।
रूपसमवायसत्त्वेऽपि क्वचिद्रूपं क्वचित्तदत्यन्ताभाव इत्यत्र वस्तु-
स्वभावस्यैव नियामकत्वादिति सङ्क्षेपः ॥

(समवायसाधनं वैशिष्ट्यज्ञाततास्वच्छन्तम् ।)

ननु परोक्तायां ज्ञानान्यथासिद्धौ किं पुनरित्यनेन न किञ्चिद्व्युत्पन्नमित्यत आह । नन्विति । तादात्म्यमसिद्धं मत्ता साध-

न ह्यत्र कण्डमिव द्रव्यमधिकरणत्वेन परिस्फुरति ।
नापि बदराणीव शुक्लत्वपटत्वे आधेयत्वेन, अपि तु य
एव शुक्लः स एव पट इत्यभेदेनैव प्रतीतिरित्याशय-
वानाशङ्कते । तादृश्यमिति चेदिति । [२११८] बुद्धेः
पौनरुक्त्यं पूर्वापेक्षया अन्यूनानतिरिक्तार्थत्वम् । यदि
हि गुणगुणनोरभेद एव स्यात्तदा तद्वाचकयोरेकार्थ-
त्वात् तरुवृक्षशब्दवत्सहप्रयोगो न स्यात् । पटमानये-
त्युक्ते यत् कश्चित्^(१) शुक्लमानयेत् तस्यैव पटत्वात् अपटः
पट इतिवदशुक्लः पट इत्यपि विस्मय्यात् । अन्यस्यापि
यति । न ह्येति । न हि नौलः पटो दण्डौपुरुष इति प्रतीत्यो-
र्विषयवैलक्षण्यमनुभूयत इति दण्डपुरुषयोरिव नौलपटयोरप्यभेद
एव । न चास्या विशेषणमन्वन् एव विषयो न तु तदभेद इति
युक्तम्, दण्डौपुरुष इतिवन्नौलौपट इति प्रतीत्यापत्तेः । न
च सत्तारोपादभेदोपचारत्वात्तदुपपादनम् । नौलपटयोरभेदबुद्धेः
प्रमाणत्वात्तयोश्च शब्दधर्मलात्तत्राभावादिति भावः । ननु पौन-
रुक्त्यं शब्दमात्रधर्मो न बुद्धेरित्यत आह । पूर्वेति । तरुवृक्षेति ।
शुक्लं पटमानयेत्यत्र यदि शुक्लशब्दः पटशब्दादन्यत्वे सति पट-
शब्दादभिन्नार्थः स्यात् अत्र वाक्ये न प्रयुज्येत वस्त्रशब्दवदित्यर्थः ।
पटमानयेति यद्येतत्पटाभिन्नाः सर्वाः शुक्लव्यक्तयः स्युः तदेवं पट-
मानयेत्येतच्छब्दजन्यानयनकर्माणि स्युरेतत्पटवदित्यर्थः । अशुक्ल

(१) यं कश्चित् पा० १ पृ० ।

पटोऽयमिति वच्छुक्तोऽयमित्यपि प्रतीतिः^(१) स्यात् ।
शुक्लाप्रतीतिवद्वा पटप्रतिपत्तिरपि न स्यात् । महार-
जनादिसंयुक्ते शुक्लत्ववत्पटोऽपि न प्रतीयेतेत्येव-
मादितर्कसहायं प्रत्यक्षमेव भेदमाकलयतीति परि-
हारार्थः । .

स्यादेतत् । एकान्ताभेदे हि सर्वमेतद् दूषणम् वयं
त्वनेकान्तवादिनः, तथाहि भेदमादायाऽपौनरुक्त्य-
मभेदमादाय च सामानाधिकरण्यमित्यर्थः ।

इति । यद्यद्यं पटः शुक्लरूपाभिन्नः स्यात्तच्चिन्द्रियजन्यज्ञानविषयो
न स्यात् । महारजनादीति । रक्तः पटो यदि शुक्लरूपाभिन्नः
स्यात् न शुक्लरूपाविषयकसाक्षात्कारविषयः स्यादित्यर्थः । शुक्ला-
प्रतिपत्तिवदिति । (यद्यद्यं पटः शुक्लरूपाभिन्नः स्यात्तच्चिन्द्रिय-
जन्यज्ञानविषयो न स्यात् । महारजनादीति ।)" शुक्लत्वमधुरल-
सुरभिलादिजातिर्यदि द्रव्यवृत्तिः स्याद्द्रव्यघातकत्वगादिवेद्या स्यात् ।
तस्माद्रूपत्वादीनां प्रतिनिधयेन्द्रियवेद्यतेव गुणगुणभेदे प्रमाण-
मित्यादिकमादिपदघातम् ।

अप्रसक्तनिषेधनिरासायाह । स्यादेतदिति । अत्यन्तभिन्ना-
भिन्नाभ्यां सामानाधिकरण्यधीर्वावर्तमाना भेदाभेदौ साधयति ।

(१) प्रतिपत्तिः पा० ४ पु० ।

() एतदन्वयंती पन्थः पुनरुक्तः ।

एकं वस्त्विति । [३११२०] भेदाभेदयोः परस्परविरुद्ध-
त्वादित्यर्थः ।

भेदो हि लौकिकपरीक्षकप्रसिद्धः, अभेदे तु सामा-
नाधिकरण्यप्रतिपत्तिः प्रमाणमित्याह परः सा चाभेदं
मोक्षित्वतीति चिन्तितमधस्तादित्यतो लोकाप्रसिद्धयो-
र्भेदाभेदयोरसङ्कीर्णतया विरोध एव लौकिकभेदाभेदा-

यदा अन्योन्याभात्रत्त्वमव्याप्यवृत्तिनित्याभाववृत्ति अभवत्वसाचा-
ध्याप्यधर्मत्वादित्यन्ताभावत्ववदिति भावः ।

भेदाभेदयोरिति । भेदाभेदयोः परस्परभावरूपतया विरु-
द्धयोर्नैकत्र समावेशः । न च संयोगप्रतिबन्दिस्तथैव तत्राऽभावो-
र्विच्छेदभेदेन वर्तते ज्ञायते च यथासंयोगाद्यभावः, तदिहापि
नीलस्यान्योन्याभावो घटत्वावच्छेदेनेति नीलादृष्टस्य भेदोऽस्तु ।
अभेदस्तु नीलान्योन्याभावाभावरूपो न घटे घटत्वावच्छेदेन, एक-
दैकस्य भावाभावयोरेकावच्छेदेनैकचातुत्त्वेरज्ञानाच्च । नाप्यवच्छेद-
कान्तरेण, तदज्ञानेऽपि नीलो घट इत्यनुभवात् । नीलः पट
इत्यत्र नीलसम्बन्ध एव भासते । न च नीलो पट इति शब्दप्रयोगे
सम्बन्धवाचकत्वधीप्रसङ्गः, यतो नीलः पट इति बुद्धौ यदि नील-
सम्बन्धविषयत्वमापाद्यते ? तदेष्टापादनम् । अथ नीलः पट इति
शब्दप्रयोगे सम्बन्धवाचकत्वं ? तदपीय्यत एव नीलपटस्याभेदोप-
चारात्प्रसङ्गोपादा नीलवत्परत्वादिति भावः । अधस्तादिति,
अभेदनिराकरणेन । असङ्कीर्णतयेति । विरुद्धतया विरुद्धव्यवहार

तिरिक्तत्वात्, भेदाभेदनामा समवायो वा स्यात्, वाङ्मात्रं वा स्यात्, उभयत्रापि न भेददर्शनहानिरित्याशयवानुपसंहरति । तस्मादिति । [७१.१२]

ननु यद्यपि सामानाधिकरण्यप्रतीतिर्न तादात्म्यमुल्लिखति, तथापि भेदसम्बन्धाभ्यां व्यावर्त्तमाना अभेदं वा अभेदसम्बन्धं वा साधयेत्, तथा हि प्रयोगः—पटशुक्लत्वे न भिन्ने सम्बन्धे ? सामानाधिकरण्यात् । ये पुनर्भिन्ने सम्बन्धे न ते सामानाधिकरणे यथा दधिक्रण्डे, न च तथेने, तस्मान्न तथेत्याशयवानाशङ्कते । सम्बन्धेपीति । [७१.१३]

भवेदेवं, यदि भेदसम्बन्धाभ्यामस्य व्यतिरेकः स्वाभा-

इत्यर्थः । अतो न साध्याविशेषः । ननु सामानाधिकरण्यं भेदसम्बन्धव्याप्यं नाभेदं साधयतीत्यत्र सम्बन्धे तन्नास्तीति व्यापकव्यभिचारो न युक्त इत्यत आह । नन्विति । भेदसम्बन्धाभ्यामिति । गवाश्वयोर्भेदेऽपि न सामानाधिकरण्यं सम्बन्धेऽपि, तद्यथा कुण्डे षड्रमित्यत्र विपरीतव्याप्या प्रत्यवस्थानमात्रं न तु व्यभिचारोऽज्ञानमित्यर्थः । ननु परोक्तायां व्याप्तौ शब्दवृत्तिभेदेन दूषणं न स्यादित्यत आह । भवेदेवमिति । विपत्तात् सामानाधिकरण्यव्यतिरेको नाभेदरूपसाध्याभावप्रयुक्तः, किन्तु धर्मधर्मिभावप्रयोजकसाध्याभावप्रयुक्त इति निरुपाधिव्यतिरेकसहचार एव नास्तीत्यर्थः ।

विक्रः स्यात् । किन्तु रक्तः पटः अग्निर्माणवक इतिवच्छब्दवृत्तिभेदोपाधिकः, शब्दवृत्तिभेदस्तु सङ्केतोपाधिक इत्याह । न शब्देति । [७११४]

सामानाधिकरण्यादिति च हेतुर्यथा भेदसम्बन्धाभ्यां व्यवर्त्तते तथा ऽभेदसम्बन्धाभ्यामित्यपौत्यसाधारणः । अभिन्नं च तत्सम्बन्धि चेति सार्थं, न चैवभूतमुभयवादिसम्प्रतिपन्नं किञ्चिदस्ति यतो व्यावृत्तेरसाधारणो हेतुः स्यादिति चेत् ? न, उभयव्यवच्छेदपर्यवसानस्य मनोरथेनाप्यसिद्धेः ।

किं चाऽत्र भेदसिद्धावभेदसाधनं बाधितं सप्रतिपक्षितं वा प्रकारभेदस्य निराकृतत्वात् निराकरिष्यमाणत्वाच्चेति भावः । सामानाधिकरण्यं यदि विशेषणविशेष्यभावस्तदा विनाऽप्यभेदं तत्सम्भवः । अथ समभिव्याहृतविशेषणवाचकपदवाच्यत्वं तत्तत्राह । किञ्चित्ति । सत्यपि भेदे किञ्चित्पदं धर्मविशेषणप्रवृत्तिनिमित्तेन धर्मिणि सङ्केतितं किञ्चित्च न तथेति धर्मत्राचकपदस्य धर्मिणि दृश्यभावस्तथाभूतसङ्केताभावप्रयुक्त इत्यर्थः । दयोरत्यन्तसभेदस्य सामानाधिकरण्यमसिद्धमेवेति भावः ॥

अभेदसम्बन्धाभ्यामिति । अभेदेऽपि न सामानाधिकरण्यं न हि भवति पटः पट इति, सम्बन्धेऽपि तत्र दृष्टं यथा कुण्डे दधौत्यर्थः । ननु न भिन्ने सम्बन्धे इत्यत्र विग्रहे निषेधान्वयेन सपक्षाभावात् ततो व्यावृत्तिरिति शङ्कते । अभिन्नं चेति । यद्यपि प्रमेयत्वे

योऽह्यभिन्नः स कथं सम्बन्धः, सम्बन्धस्य भेदाधि-
 स्तानत्वात् । यः सम्बन्धः स कथमभिन्नः, तेनैव तस्याऽ-
 ऽसम्बन्धात् । भिन्नोऽप्येति चेत् ? तथापि भेदमादायैव
 सम्बन्धो न पुनरभेदमादाय, तथा च सम्बन्धोभेदेनैव
 व्याप्तोऽभेदस्त्वसम्बन्धेनैवेति । कथमभिन्ने सम्बन्धे इति
 प्रतिज्ञा न व्याहृता ? प्रकारभेदमादायेति चेत् ? न,
 तस्याभावात् । न हि द्रव्यस्य गुणत्वमप्यस्ति, गुणस्य
 द्रव्यत्वमपि, येनाभेदः स्यात् ।

उक्तप्रकारेण च भेद एव । सत्त्वेनाभेद इति चेत् ।

प्रमेयत्वं वर्तते इति तत्र साध्यत्वे सामानाधिकरण्याभावोऽस्तीत्य-
 साधारणमेव, तथापि नात्र येन केनचिद्भेदाभेदौ साधा, वपि तु
 शुक्लगुणस्य पटाभिन्नत्वे पटसम्बन्धित्वं साध्यं तत्र च नासाधारणम् ।
 यद्यपि च भेदाभेदवादिना गुणगुणिनोः सम्बन्धोनाभ्युपगम्यते
 इति तस्याधनेऽप्यधिहान्तस्तथापि भेदे सति सम्बन्धनिराकरणाद्यो-
 भयव्यतिरेकप्रदर्शने विशिष्टव्यतिरेको विशेषणमात्रव्यतिरेका-
 दपीति स एव विवक्षित इति शङ्कितुराशयः । पूर्वोक्तानुमान-
 मभिप्रेत्यान्योन्याभावस्याप्यद्वयत्वमिति । भिन्नोऽप्येति । उक्तेति ।
 द्रव्यत्वेन गुणत्वेन चेत्यर्थः । यद्वा सम्बन्धवत्त्वेन चेत्यर्थः । द्रव्यस्य
 गुणभेदवादिमते गुणत्वस्य द्रव्यवत्त्वमपि यदि द्रव्यत्वगुणत्वे भेदेनै

किमिदं सत्त्वं सत्ता वा ? स्वरूपं वा ? स्वरूपं तावद्-
गुणो गुण एव द्रव्यं द्रव्यमेव । सत्ता तु ताभ्यामसाधा-
रणाभ्यां साधारणी भिन्ना क्वमिव तयोः स्वभावः ।
केनचिदाकारेण तथेति चेत् । न वै द्रव्यगुणकर्म-
साधारणादाकारादसाधारणमाकारं सत्तायाः पश्यामो
येन सा तत्रा स्यात् ।

एवं तेषामपि द्रव्यगुणकर्मणां परस्परासंकीर्णात्
रूपान्न स्वभावान्तरं पश्यामः । प्रतीयमानरूपमेवाभि-
न्नमित्युच्यमाने सत्ता वा न स्यात्, तानि वा न
स्युरित्युक्तप्रायम् ।

एव तेन स्त्रीक्रियेते तदेदमुक्तं स्वरूपं तावदिति । स्वमसाधारणं
रूपं स्वरूपं, ताभ्यां द्रव्यगुणौ भिन्नावेव मिथ इत्यर्थः । सत्ता त्विति ।
साधारणासाधारणाभ्यां विरोधिधर्माभ्यां सत्ताद्रव्यगुणानां मिथो
भेद एव न तादात्म्यम् इत्यर्थः । तथेति । स्वभावस्य द्रव्यगुणा-
भ्यामतिभिन्नेत्यर्थः । न चैव द्रव्येति । न च सत्तायां सङ्गवद्भार-
प्रयोजकमितरभेदप्रयोजकं च धर्मान्तरमवश्यं वाच्यमिति मन्तव्यम् ।
किञ्चिद्विरुद्धस्तु स्वत एव विलक्षणमिति सत्तायाः स्वत एव
तदुभयसम्भवादितिभावः ।

तर्हि द्रव्यादौ सत्ताया अभेदप्रयोजकं रूपं स्यादित्यत
आह । एवमिति । यद्यपि द्रव्यादौ सत्तासाधारणं रूपं प्रमेय-

द्रव्यगुणयोः सत्तैव साधा - - - - - बोधने
विशेषणमित्यर्थः । द्रव्यत्वगुणयोर्द्रव्यमेव स्वभावो धर्मो-
विशेष्यमित्यर्थः । विशेष्यस्यैकस्यैव विशेषणद्वयद्वारो-
भयशब्दबुद्धिविषयत्वाद्गुणगुण्य - - - - वं भेदाभेदो
वा परे मेनिरे इति यद्युपनिबन्धेनाह । शब्दानां
त्विति । [७११२]

नन्वेकान्तभिन्नानां कालतो देशतो वा विवेकस्या-
तिरूपसन्धा, सा गुणगुणिभ्यां व्यावर्त्तमाना - - - - ति-
कं भेदमपि व्यावर्त्तयतीति अत आह । अयुतसिद्धेति ।
[७११२] अस्येवासौ, न तु स्फुटतरोनिर्लुठितगर्भतया ।

त्वमसि, तथापि धर्मानवस्थाभयेन यत्र धर्मं धर्मान्तरं नास्ति
तत्रैवायं दोषोमन्तव्यः । ननु समूहात्मनादिप्रिष्टज्ञानस्याविशे-
षापत्त्या विशेषणविशेष्यभावप्रयोजकस्यधोरत्यन्ताभेदोमन्तव्य इत्यत
आह । तस्यादिति । समवायस्य साधितत्वात्तेनैव षोऽप्यन्यथा-
सिद्धः । किञ्च समूहात्मनादिप्रिष्टज्ञानस्य विशेषः कार्यकृतः
कारणकृतः प्रकारकृतोऽख्येवेति भावः । नन्वेकत्रानेकशब्दवृत्ति-
नेकाख्ये भ्रमबीजं गौर्वाचीक इत्यत्र तदभावादित्यत आह ।
विशेष्येति । तावन्मात्रेण केषाञ्चिद्भ्रमः स्यादित्यर्थः । एतावतैव
भेदसिद्ध्यावृत्तरोपयोगार्थमाह । नन्विति । यद्योर्मिषोविरोधसौ
भिन्नदेशकालौ ज्ञायेते यथा गवान्श्रावित्यर्थः । अख्येवेति । पठन्

न च तन्निवृत्तिमात्रेण भेदनिवृत्तिः श्लोहदहनयोरभेद-
प्रसङ्गादित्यर्थः ।

स्यादेतत् भिन्नसम्बन्धनुभवे ऽपि कुतः सम्बन्धानु-
भव इत्यत आह । न चासाविति । [७१४]

(१) न ह्यदृश्यमाने विशेषणे विशिष्टप्रतीतिः, न
च बुद्ध्या बोध्यमनुमीयते प्रत्यक्षोच्छेदप्रसङ्गादित्यर्थः ।

स्वगुणं प्रति समवायिकारणत्वादौपपत्तिकस्तावद्विभक्तकालोपलम्भो-
ऽस्त्वेव, तस्याच्चात्कारस्तु भिन्नघोररपि समानकालोत्पन्ननष्टयोरपि
नास्त्येवेति व्यभिचारः भिन्नदेशानुपलम्भस्तन्मात्रगुणत्वेनैवौपपन्न
इत्यर्थः । अनिर्मुठितेति । कुण्डे दधीतवत् पृथक्त्वेन सम्बन्धि-
गोरप्रतीत्येत्यर्थः । अन्यथासिद्धिमभिधाय व्यभिचारमाह । न चेति ।
विशिष्टप्रतिपत्तिः-सम्बन्धविशिष्टबुद्धिरित्यर्थः । ननु सम्बन्धबुद्ध्या
सम्बन्धोऽनुमीयते न तु प्रत्यक्ष इति किं तदर्थं विशेषणतया
प्रत्यासत्त्येत्यत आह । न च बुद्धेति । सम्बन्धप्रत्यक्षे विशेषणतया
सम्बन्धोभासते, यद्विषया या प्रत्यक्षबुद्धिः सैव तस्य प्रत्यक्षबुद्धिः,
अन्यथा प्रत्यक्षं मानान्तरं न स्यादित्यर्थः । ननु समवाये सम्बन्धा-
न्तरसत्वेऽपि न तत्प्रत्यक्षतायाः अतिरिति कुतश्च तन्निराक्रियत
इत्यत आह । योहीति । समवायसाधकं सिद्धं विशिष्टबुद्धिर्ल

(योहि) विशेषणविशेष्यभावः सवः सम्बन्धान्तरपूर्वक इति व्याप्तिरिहैव भज्यत इति परेणापि स्वीकरणीयमेव । न ह्यसौ समवायमभावं वाऽभ्युपगच्छन् विशेषणतामस्य न स्वीकरोति । अन्वया समवायाभावविशिष्टप्रतीतिमेव न स्वीकुर्यात् । किन्तु सम्बन्धान्तररहितो विशेषणविशेष्यभावः प्रत्यक्षाङ्गं न भवतीति कदाचिद्भूयादतस्तत्समानन्यायेन निवारयति । तत्किमचेति । [३१६] यथा विनैव सम्बन्धान्तरेण तद्विशिष्टप्रतिपत्तिः तथा तस्या एवैन्द्रियकत्वान्तर्रीयकसाक्षात्कारः प्रतीयते, विपक्षे त्वनवस्थान्तरस्तर्कः समान इत्यर्थः ॥

न च गुणकर्मसामान्येष्वपि विशेषणत्वमात्रेणैव

समवायाभावविशिष्टबुद्धावेव व्यभिचारोति न तत्राऽनुमानसम्भव इत्यर्थः ।

अनवस्थान्तरमिति । यद्यपि समवायस्य समवायवत्त्वेऽपि समवायद्वयसिद्धौ नानवस्था, नापि समवायो यदि समवेतः स्यादिति तदर्थः विपर्यये साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वाभावलक्षोपाधित्वात्, तथापि समवायो यदि सामान्यविशेषान्यत्वे सति समवायवान् स्यात् संबन्धः स्यादिति समवायाध्यवस्थैवानवस्थेति

ग्रहणमस्तु, कृतं तु समवायादिनेति वाच्यम् । शब्दस्य
स्वाश्रयाविशेषणस्यापि समवायेन ग्रहणात् ।

सोऽपि तृतीयोऽस्त्विति चेत् ? न, गन्धरसयोरतथा-
भूतयोरपि संयुक्तसमवायेन ग्रहणात् । सोऽपि चतुर्थो-
स्त्विति चेत् ? न, शब्दरूपत्वयोरपि प्रतीयमानत्वात् ।
विशेषणभावेनैवेति चेत् ? न, द्रव्यगुणकर्मसामान्यानां
सम्बन्धाभावे विशेषणभावस्यैवानुपपत्तेः, सम्बन्धश्च
प्रसाधितः, अतो न समवायाभाववत् प्रत्यक्ष-
वाधेनाप्यनवस्था, सम्बन्धान्तरनिरपेक्षसम्बन्ध एव
विश्रान्तिरिति ।

शब्दश्चेति । अप्रत्यक्षतापक्षे शब्दाभावस्य इन्द्रियविशेषणतायाः
प्रत्यासत्तेरभावात् स्वप्नाद्यविशेषणतैव प्रत्यासत्तिरित्युपगम्येतदुक्तम् ।

द्वितीयः--संयोगविशेषणतयोरपेक्षया ।

द्रव्यगुणेति । ननु यद्गीन्द्रियविशेषणतायामिन्द्रियसम्बद्ध-
विशेषणतायां च समवायसंयुक्तसमवायादिरूपजी श्लैर्विना तयोर-
भावात् । तथापि विशेषणतास्वरूपे तेषामुपजीव्यत्वं, न तु
तस्याः प्रत्यासत्तिले, तैर्विनापि समवायाभावयोर्विशेषणतासत्वात्
तत्सत्वेऽपि समवाये विशेषणताया एव कृत्वात् प्रत्यासत्तिलौ-
चित्यात् । नैवम् । शब्दादीनां प्रत्यक्षत्वेनेन्द्रियसम्बन्धानुमितौ

of the Fasciculi being out of stock.

BIBLIOTHECA INDICA.

Sanskrit Series.

- Advaitya, Fasc. 1-5 @ -/10/- each
- Advaitachintā Kaustubha, Fasc. 1-3 @ -/10/- each
- Agni Purāna (Text), Fasc. 4-14 @ -/10/- each
- Aitareya Aranyaka of Rig-Veda (Text), 2-4 @ -/10/- each
- Aitareya Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-5, Vol. IV, Fasc. 1-3 @ -/10/- each.
- Aiteryalocana
- Amara'sha, Fasc. 1-2
- Anu Bhāṣyam (Text), Fasc. 2-5 @ -/10/- each
- Anumāna Didhiti Prasārini, Fasc. 1-3 @ -/10/- each
- Aphorisms of Sandilya (English), Fasc. 1 @ 1/-
- Aśvamedhikā Prajāpāramitā, Fasc. 1-6 @ -/10/- each
- Atharvāna Upanishads (Text), Fasc. 2-5 @ -/10/- each
- Ātmopattivivēka, Fasc. 1-3
- Avadhāna Kalpalatā (Sāns. and Tibetan), Vol. I, Fasc. 1-13, Vol. II, Fasc. 1-11 @ 1/- each
- Bhāṣya Bhaṭṭi, Vol. I, Fasc. 1-2, Vol. II, Fasc. 1 @ -/10/- each
- Bauddhaśāstraśāstra
- Bauddhaśāstra Śāstra Sūtra, Fasc. 1-3; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-3 @ -/10/- each.
- Bhāṣya (Text), Fasc. 5-9 @ -/10/- each
- Bhāṣya
- Bhāṣya Dipikā, Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. II, Fasc. 1-3 @ -/10/- each
- Bodhisattvaśāstra of Candraśekhara, Fasc. 1-7 @ -/10/- each
- Brahma Sūtra (English), Fasc. 1 @ 1/-
- Brahma Sūtra, Fasc. 1-4 @ -/10/- each
- Brahma Sūtra Purāna, Fasc. 1-6 @ -/10/- each
- Brahma Sūtra, Fasc. 1-3 @ -/10/- each
- Catalogue of Sanskrit Books and MSS., Fasc. 1-4 @ 2/- each
- Brahma Sūtra, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-7; Vol. IV, Fasc. 1-4 @ -/10/- each
- Vol. I, Fasc. 1-3 @ 1/4/- each
- Vol. II, Fasc. 1-3 @ -/10/-
- Vol. III, Fasc. 1-3
- Part I, Fasc. 1-13, Part II, Fasc. 1-13
- Vol. II, Fasc. 1-23; Vol. III, Fasc. 1-10; Vol. IV, Fasc. 1-3

BIBLIOTHECA
COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL
NEW SERIES, No. 1492.

न्यायवार्तिकतात्पर्यपरिशुद्धिः

श्रीमदुदयनाचार्यविरचिता

श्रीवर्धमानोपाध्यायविरचित-न्यायनिबन्धप्रकाशानिघ-
न्ताख्यारहितता ।

NYĀYA-VĀRTTIKA-TĀTPARYA-PARISUDDHI

BY

UDAYANĀCHĀRYA

With a gloss called Nyāya-nibandha-Prakāśa by Vardhamānōpādhyāya

EDITED BY

MAHARAJADHARJAYA PANDIT VINDEHYEŚVARĪ PRASAD
DVIDEDIN, 13-

Librarian, Govt. Sanskrit College, Benares. 10-

AND

MAHARAJADHARJAYA PANDIT LAKSHMANA SASTRI DRAVIDA,
Professor, Govt. Sanskrit College, Calcutta.

FASCICULUS VI.

CALCUTTA:

PRINTED AT THE BAPTIST MISSION PRESS,
AND PUBLISHED BY THE

समवायादिकं प्रतीत्यैव विशेषणत्वयात् प्रथमोपस्थितत्वेन सम-
वायादेरेव विषयत्वात्, न विशेषणतायाः, अरमोपस्थितत्वादिति
भावः ।

अत इति । समवायेऽभावे च समवेतत्वाभावोऽध्यक्षेण
परिच्छिद्यते भेदवायेऽनवस्था चेत्यर्थः । न चाभावग्रहे नेन्द्रिय-
सम्बद्धविशेषणता प्रत्यासक्तिः तत्सत्त्वेऽपि चक्षुःसंयुक्तपृथिवीपरमाणौ
जलत्वादेरभावाग्रहात्, किन्तु स्वराक्षसम्बद्धविशेषणता, महति
वायवुद्भूतरूपाभावस्य च योग्याऽनुपलब्ध्याऽनुमितिरिति वाच्यम् ।
लाघवादिन्द्रियसम्बद्धविशेषणतायाः प्रत्यासक्तित्वात् । यच्च च
यत्सलमनुपलब्धिविरोधि तत्र तस्याभाव इन्द्रियप्रत्यासत्त्या गृह्यते,
पृथिवीपरमाणौ जलत्वादिसत्त्वं नानुपलब्धिविरोधि इति न
तदभावग्रहः, महति च वायवुद्भूतरूपसत्त्वमनुपलब्धिविरोधेवेति
तदभावश्चक्षुर्ग्राह्य एवेति । न चाभावे समवाय एव प्रत्यासक्ति-
स्तत्साधकविशिष्टप्रतीतेरविशेषात् । न च समवेतत्वेनाभावस्य
भावत्वापत्तिः, भावस्य तत्त्वे अभावत्वापत्तिरिति वैपरैत्यापत्तेः ।
अभावप्रध्वंसौ प्रतिथोग्याश्चसमवेतौ प्रतिथोग्याश्चनाश्रजन्मश्च
काले समवेति तत्रैव निरूपणात् । न चैवमत्यन्ताभावस्य
अश्लेषेऽनेकसमवेतत्वाज्जातित्वापत्तिः, द्रव्यत्वादिना परापरभावानु-
पपत्तेः । मैवम् । समवायिनाश्र ध्वंसनाश्रापत्तौ घटोन्मज्जनप्रसङ्गात् ।
न च नाश्रत्वे भावलं तन्मम्, प्रागभावे तदभावात् । असमवेतत्वे
ध्वंसस्य जन्वत्त्वेऽपि न नाश्रः आश्रयनाश्रादेरभावादिति भावः ।

स्यादेतत्—भूतलमेव घटाभावस्तच्च संयोगादिनैव प्रतीयते, अतः किं तदर्थं न विशेषणभावेनेत्यत आह । न चेति । [७११८] सत्यपि घटादौ भूतलस्य भावात् । [७११५] भूतलव्यवहारवत् घटाभावव्यवहारप्रसङ्गादिति शेषः । न च कैवल्यमिति । [७११५] कैवल्यं भूतलधर्मे घटाद्यविरोधो यद्युच्येत ! घटादिना सह संभवेत् तद्या च दोषस्तदवस्थ एव । विरोधीति चेत् ! स तावन्नोभयवादिमिदृश्यादिष्वन्यतमः तेषां घटेन सह सम्भवात् । अभावव्यवहारकालेऽपि च केषाञ्चिदसम्भवात् । भूतलधर्माणां च तेषां घटेनाविनाशादनाहृतेश्च, तदतिरिक्तं तु दशमं द्रव्यम्, पञ्चविंशतितमो गुणः, षष्ठं वा कर्म,

यदिन्द्रियसंयुक्तमिति टीकायां यदिन्द्रियसंयुक्तं यच्चन्द्रियसमवेतं तस्य संयुक्तस्येन्द्रियसमवेतस्य वा विशेषणभावेनेन्द्रियप्रत्यासत्त्या ग्रहणमिति सम्बन्धः । किं तदित्यपेक्षायासुक्तं यथेति । अभावस्य भूतलानतिरेके यत्प्रकृते दूषणं तदाह । स्यादेतदिति । प्रमेयत्वं भावलव्याप्यं न वेति संग्रहः । ननु सत्यपि घटे भूतलसत्त्वं परः स्वीकरोत्येवेति तं प्रति न किञ्चिदनिष्टमुक्तमित्यत आह । भूतलेति । कैवल्यं न भूतलस्वरूपमेव, पौनरात्वापातादिति स्थिते सत्याह । भूतलधर्माणां चेति । सामान्यविशेषेति ।

सामान्यविशेषसमवाया न सम्भवन्त्येव, तस्य द्रव्याद्यन्य-
(तर)तमत्वेन तदविनाभाविधर्मापत्तेः अनापत्तौ वा
तस्मानुपपत्तेः ॥

स खल्वयं सप्तमः पदार्थो भवेत् ? तद्याप्यसौ
भावनिषेधाकारो वा स्यात् ? अन्यथा वा ? न ताव-
दन्यथा, तथा सत्यविरोधित्वप्रसङ्गात् । निषेधाकारोपि
यद्यनुत्पन्नोऽपि न निवर्त्तते ! तदा घटादिव्यवहारः
कदाचिदपि न स्यात् । उत्पन्नो वा यदि निवर्त्तते ?
तदा विनष्टो घटः कदाचिदुपलभ्येत । अतः पदार्थानां
सप्तमो निषेधरूपोऽनुत्पन्नप्रध्वंसी च उत्पन्नाविनाशौ च

उत्पादविनाशशौल्लादिति भावः । तस्येति । तस्य द्रव्यत्वे संयोगि-
त्वाद्यापत्तेः गुणत्वे च कार्यत्वे च गुणादावनापत्तेरित्यर्थः ॥

प्रागभावं ध्वंसं च साधयति । यद्यनुत्पन्न इति । यद्यपि व्यधि-
करणतया यथोक्तो न तर्कः तथापि घटसमानकालत्वविरही प्रागभावो
यदि घटसमानकालस्त्वयाऽभ्युपगम्यते तदा तव व्याघात इत्येवं-
परोऽयं ग्रन्थः । तस्य फलमाह । तदा घटादौति । ध्वंसं साधयति ।
उत्पन्न इति । यदा ध्वंसनाशः तं कालं पचीकृत्य स कालो यदि
प्रागभावविरही सन् घटध्वंसविरही स्यात् घटवान् स्यादित्यर्थः ।
नन्वतिरिक्ताभाववादिनाप्यभावः साश्रयो वाच्यः देशादिनिश्चयेन
व्यवहारात्, तथाच यादृशि भूतलेऽभावो वर्त्तते तत एवाभाव-

भूतलादिधर्मः कैवल्यमभाव इति एकोर्थ इति, तदिद-
मुक्तं न घटाभावादन्यो [७११५] घटाभाव एवेत्यर्थः ।

स्यादेतद्यद्यपि ज्ञेयरूपं तत्त्वान्तरं नास्ति, तथापि
ज्ञानरूपं भविष्यति, विषयश्च तस्य दृश्ये प्रतियोगिनि
भूतलमेवेत्यत आह । न चेति । [७११६] यथा - - - ।
तथा भूतलज्ञानपक्षे घटवत् भूतलपक्षे घटवद्भूतल-
ज्ञानेऽपि प्रसङ्ग इत्यर्थः ।

ननु दृश्ये प्रतियोगिनीत्युक्तं घटवद्भूतलज्ञाने तु
घटो न दृश्यः किं तु दृश्यमान इत्यत आह । नहीति ।
नहि दर्शनानर्हे दृश्यत इत्यर्थः ।

दर्शनार्हेहि घटस्तत्र यदि न नास्ति तदा भूतल-
वदकामेनाप्युपलभ्येतैव, भूतलमपि वा नोपलभ्येत,
तुल्ययोगक्षेमत्वात् । तस्माद्भूतलोपलब्धावपि तदनुप-
लम्भस्तदभावमादायैवोपपद्यत इति ।

व्यवहृतिरस्तु, किं विरोधिना भूतलधर्मेण ? मेवम् । घटाश्रयस्वेवा-
भावाश्रयस्यापि तत्तद्विशेषरूपत्वात् । अन्यथा गोलादिकमपि न
स्त्रीक्रियेत तदाश्रयविशेषादेव तद्भावहारसम्भवात् । अननुगतादनु-
गतव्यवहारो न स्यादिति तुल्यम् । तस्माद्वाधिना भूतले घटो
मास्तीतिबुद्धिरेव बाधिकाऽभावे मानमिति भावः । ननु दृश्ये
घटादौ यदि भूतलोपलम्भः कैवल्यं, न तर्हि भूतलधर्मः ? तद्धर्मश्च
कैवल्यमित्यत आह । स्यादेतदिति ।

यद्यप्युपलभ्याऽभावमङ्गीकारयितुं शक्यते तर्कगत्या परः, तथापि स्ववचनविरोधमपश्यन्तं प्रति किं तेना-
पौत्याशयवानाह । दृश्येऽनुपलभ्यमान इति [७११७] ।

अनुपलभो ह्युपलम्भाभावो वा स्यात् ? दृश्ये स्मर्यमाणे भूतलोपलम्भ एव वा ? घटोपलम्भे स्मर्यमाणे वा केवलात्मोपलम्भः ! न तावत् द्वितीयतृतीयौ, स्मर्य-
माणे दृश्यमाने घटे भूतलोपलम्भे सति घटवत्यपि प्रसङ्गस्य दुर्निवारत्वात् । तस्मादुपलम्भाभाव एवा-
नुपलम्भ इति ।

नन्वेनेनैव सर्वव्यवहारोपपत्तौ किमुपलभ्याभावे-
नेत्यत आह । किमपराहमुपलभ्याभावेनेति [७११८] ।

यथा ह्युपलम्भनिषेधकात्प्रमाणादुपलम्भाभावसिद्धि-
स्तथोपलभ्यनिषेधकात् प्रमाणादुपलभ्याभ्रवसिद्धि-
रपि भवति । भवति हि घटं नोपलम्भ इति वत् घटो
नास्तौति प्रतीतिः । न चैकविषयत्वमनयोः, निमी-

दृश्ये-दर्शनयोग्ये घटादावित्यर्थः । स्मर्यमाण इति द्वितीय-
पक्षदूषणम् । तथाहि-यत्र घटस्मरणानन्तरमेव इन्द्रियमन्निकर्षात्
घटवद्भूतलबुद्धिस्तत्रघटाभावव्यवहारः स्यात् । दृश्यमान इति तृतीय-
पक्षदूषणम् । तथाहि-पूर्वं यद्घटोपलम्भोजातः तत्स्मरणमिदानीं
घटवद्भूतलबुद्धिः केवलात्मोपलम्भस्य विद्यते । न चाभावव्यवहारः ।

लितनयनस्य ह्युपलम्भाभावनिश्रय उपलभ्याभावे च
सन्देहो जिज्ञासावत् कथं चिद्भूतलनिश्चयेऽपि, न चैक-
चैकदैतत्सम्भवतीत्याशयवानुपसंहरति । तस्मादिति ।
[७१११६] असदिति [७१११६] सन्निषेध इत्यर्थः ।

ननु चावदित्यत्र नञः पर्युदासलक्षणया भाव एवोच्यत इत्यत
आह । सन्निषेध इति ।

ननु घटवद्भूतलभिन्नं भूतलमभावव्यवहारहेतुः यत्र परेषाम-
भावः, भेदश्च स्वरूपमेव, इदानीमिदं भूतलं घटवद्भूतलम-
वतीतिप्रतीतेः, समानाधिकरणनिषेधबुद्धेः स्वरूपभेदविषयत्वात्।
न च भूतलनिश्चये घटाभावसन्देहानुपपत्तिः, भूतले घटवद्भिन्न-
लक्ष दोषादनिस्येन तदुपपत्तेः। नाप्यननुगतात्तदधिकरणस्वरूपा-
दनुगताभावव्यवहारानुपपत्तिः, अभावेऽपि तुल्यत्वात् न ह्यभावत्वं
जातिः, अन्योन्याभावव्यापकत्वात् । न भावविरोधित्वम् । विरो-
धस्याभावनिरूप्यत्वात् । नापि भावप्रतियोगित्वम्, प्रतियोगित्वस्या-
भावविरहरूपत्वात्, अतएव न सप्रतियोगिकत्वम् । सादृशादेव
भावलापत्तेः । नाप्यन्यनिरूप्यत्वम्, ज्ञानेऽतिव्याप्तेः । नापि सत्ता-
शून्यत्वं, सत्तायामतिव्याप्तेः । एतेन सत्ताविरोधित्वमभावत्वम्,
सामान्यादौ सत्तावगनेऽपि वा बाधात् त्यज्यते, अभावस्य
सद्विरोधित्वेव प्रतीतेरित्यपि निरस्तम् । सहानवस्थानरूपतया
विरोधस्याऽऽत्माश्रयापत्तेः । एवं चेदभावस्वीकारेऽपि नानुगम-
सदा किमधिकेन ? यदा घटवद्भूतलबुद्धिभिन्ना भूतलबुद्धिरभाव-

व्यवहारहेतुः । न च घटवति भूतले दोषाद्घटतत्त्वाज्ञाने भूतल-
ज्ञानमभावः स्यादिति वाच्यम् । घटवद्भूतलस्य ज्ञानाङ्गिणस्य
भूतलज्ञानस्याभावत्वात् तद्गमाच्चाभावश्चमोपपत्तेः । अभाववादि-
भिरप्यभावज्ञानहेतुत्वेन तादृशबुद्धेः प्रयोजकत्वाङ्गीकारात् । किं
चान्योन्याभावेऽत्यन्ताभावे चाधिकरणद्वैक्याभावात् तयोरधिकर-
णातिरिक्तत्वे मानाभावः ।

अचोच्यते : अभावधौर्न भावविषया सप्रतियोगिकस्यैवाभाव-
स्थानुभवात् । भूतलमात्रस्थाननुभवात् । अधिकरणताज्ञानयोश्च
निष्प्रतियोगिकत्वात् । न चाभावव्यवहारः प्रतियोगिज्ञानमपेक्षते
नाभावज्ञानमितियुक्तम् । व्यवहारस्य व्यवहर्त्तव्यज्ञाने सत्यधिकान-
पेक्षत्वात् । न चाधिकसङ्ख्यावच्छिन्नहस्ताद्यवच्छेदः परिमाणस्य
दीर्घत्वं तद्विपर्ययतश्च ह्रस्वत्वं, तच्चावयविषयसमानकालमेवानुभूतं,
दीर्घव्यवहारस्य ह्रस्वज्ञानमपेक्षते इति युक्तम् । दीर्घत्वह्रस्वत्वयोः
परिमाणान्तरत्वात्, तयोश्चान्योन्यज्ञाननिरूप्यत्वात् । अपि च न
भूतलं ज्ञानं वा अभावः, अभावभूतलथोराधाराधेयभावानुभवात् ।
न च घटवद्भूतलज्ञानभिन्नं भूतलज्ञानमभावः, तस्य भूतलाधारता
स्वरूपसम्बन्धेनानुभूयत इति युक्तम्, ज्ञानस्याप्रतियोगिकत्वेना-
भावत्वानुपपत्तेरुक्त्वात् ।

अतएव यस्मिन्समयविशेषे यत्र भूतले ऽभावः परैः स्वीक्रियते
तस्मयविशेषयोग एव भूतलस्य घटाभावः, एवं चाधाराधेय-
बुद्धिरुपपद्यते, समयविशेषयोगस्य भूतलवृत्तित्वादित्यपास्तम् ।
समयविशेषयोगस्य निष्प्रतियोगिकत्वात् ।

किञ्च समये न (अ) भावाश्रयत्वं विशेषः अभावस्वीकारापत्तेः । नापि तत्समयस्वरूपं तदानौमिदं भूतत्वमितिवद्भापत्तेः, विशेषणस्य स्वरूपकारकविशिष्टज्ञानजनकत्वात्, भूतत्वे घटाभाव इति धियोऽनुपपत्तेः, घटाद्यपलापप्रज्ञाच्च ।" यादृशि 'संस्थानविशेषविशिष्टे कपाले घटोवर्त्तते तादृक्कपालादरेव^(१) तत्समयविशेषयोगे घटादिव्यवहारजनकत्वापत्तेः । न चाधिकाभावपक्षेऽपि भूतत्वेन सहाभावस्य सम्बन्धाभावात् भूतत्वे घटाभाव इति धियोऽनुपपत्तिः, ज्ञानविषयथोरिव सम्बन्धान्तरं विना विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वस्य स्वरूपसम्बन्धस्य सत्वात् । घटवद्भूतत्वचलरतदभावयोश्च न कदापि विशिष्टबुद्धिरिति न तयोः स्वरूपसम्बन्धः । एवं चाभावप्रतीतेरतिरिक्ताभावविषयत्वसिद्धौ अन्योन्यात्यन्ताभावधियोरपि तद्विषयत्वसिद्धिः अधिकरणस्य निष्प्रयोगिकत्वात् । न चाननुगमः अनुगताभावत्वं विना घटादि न पट इति समानाधिकरणानुगतनिषेधव्यवहारोऽन्योन्याभावेनैकेन, घटादौ न गोलमित्यनुगतव्यवहारोऽन्योन्याभावेनैकेन, कपालेन घटो नष्ट इत्यनुगतव्यवहारोऽन्योन्याभावेनैकेन, घटानुत्पाददृशायामेतेषु घटानास्तीत्यनुगतव्यवहारः प्रागभावेनैकेन इत्यनुगताभावव्यवहाराश्चतसृभिरैवाभावव्यक्तिभिः क्रियन्तेऽस्माकमित्यतिरिक्ताभावव्यक्तिचतुष्टयसिद्धिः । अभावत्वं च भावत्वात्यन्ताभावत्वम् । अन्यन्ताभावश्चाभावत्वाज्ञानेपि ज्ञात एवेत्यधिकरणस्य भावत्वेन सुगमोऽपि दोष इति सङ्क्षेपः ।

(इति अभावसाधनम् ।)

(१) कपालादरेव इति १ पु० पा० ।

स च ह्यज्ञानुपलब्धेरेव 'गम्यते' अज्ञव्यापारस्याधि-
करणग्रहणोपलब्धत्वादिति केचित् । 'तदनुपपन्नम् ।
अन्धस्यापि त्वगिन्द्रियोपनीते घटादौ रूपविशेषाभाव-
प्रतीतिप्रसङ्गात् । अस्ति हि' तस्याधिकरणस्य ग्रहणम्,
अस्ति च प्रतियोगिस्मरणम्, अस्ति च नीलशुक्लत्वस्य
(योग्यानुप)लब्धिश्चेति ॥

न चेति । प्रामाणिकोऽप्यभावो न प्रत्यक्षगोचरः, किन्तु
योग्यानुपलब्धेरितिकिमिन्द्रियप्रत्यासत्त्या? क्रियया ह्ययोग्यव-
च्छेदेन सम्बन्धि करणं, नतु तत्र व्यापारत्वमपि तन्त्रं गौरवात्,
इन्द्रियगम्यत्वेऽपि तस्य तदुपलब्धे तदभावग्रहणतस्या आवश्यकत्वा-
दित्यर्थः । नतु अभावधीरिन्द्रियजन्या तदन्वयव्यतिरेकित्वानु-
विधायित्वादित्यत आह । अज्ञव्यापारश्चेति । न चाधिकरण-
धीरिन्द्रियव्यापारो न तथा तदन्वयाभिद्धमन्यथा सन्निकर्षोप-
क्षीणमिन्द्रियं हेतुरेव न स्यादिति वाच्यम् । चक्षुरादेः प्राप्ताभावेन
हेतुत्वाभिद्धौ तद्व्यापारत्वाभिद्धेः । अतएव स्वतन्त्रान्वयव्यतिरेक-
ग्रहादुभयोरपि हेतुत्वम्, न ल्केमेकेनान्यथासिद्धमिति निरस्तम्,
इन्द्रियेण प्राप्त्यभावात् न च विशेषणता प्राप्तिः समवाया-
नभ्युपगमेनान्यत्र तदनभ्युपगमात् । न चाऽभावच्छेन्द्रियपाङ्गलसिद्धौ
संयोगादिबाधनेऽवैव तत्कल्पनम् । आश्रयपक्ष एव तदुपलब्ध्यान्त-
द्गच्छत्वाभिद्धेः । अन्यथा दुर्गन्धविधानाञ्चौरूपोऽपि वायुः प्रत्यक्ष

अधिकरणग्राहकेन्द्रियेण ग्राह्याभाववादिनोऽपि
समानमेतदिति चेत्? न । प्रतियोगिग्राहकेणेन्द्रियेण
तदभावो गृह्यते भावायत्तत्वात्तस्येति सिद्धान्तमर्मत्वात् ।
(ममापि) - - - तद्ग्राहकेणेन्द्रियेणाधिकरणग्रहणे स
गृह्यत इति सिद्धान्तसारमिति चेत् । न । वायौ त्वगि-
न्द्रियोपनीते रूपाभावप्रतीत्यनुदयप्रसङ्गात् । न हि
रूपग्राहकेण तत्राधिकरणमुपनीतम् । तत्रापि ताव-
च्चक्षुरिन्द्रियं सम्बद्धमिति चेत्? । एवं तर्हि तस्य नाधि-

इति स्वर्गग्रहेण तदुपचयः स्यात् । तथा (च) (न) विशेषणताकल्पने
सत्यभावः प्रत्यक्षसम्बद्धौ च तत्कल्पनमित्यन्योन्याश्रयः, सम्बन्धस्य
सम्बन्धिभिन्नत्वनिश्चयेन ग्राह्यस्वरूपस्याऽसम्बन्धनिश्चयाच्च न तदा-
त्मिका विशेषणता प्रत्यासत्तिः, अन्यथा रूपादिष्वपि तत
एवास्त्विति षोढासम्बन्धवैकल्यापत्तिः । न चाभावधियश्चक्षुर-
जन्यत्वेन तदेकग्रहकार्यालोकापेक्षा न स्यादिति युक्तम् ।
आलोकस्य प्रतियोगिग्राहकत्वेन योग्यताघटकतयाऽन्यथासिद्धत्वा-
दिति भावः । ममापीति । प्रतियोगिग्राहकेणेन्द्रियेणाश्रयणसे
योग्यानुपपन्नव्या तदभावो गृह्यते । अन्यथा चक्षुःसंयुक्ते पृथिवी-
परमाणौ जलत्वाभावधौ प्रसङ्ग इति नोक्तधीः इत्यर्थः । वाया-
विति । वायोः प्रतियोगिग्राहकचक्षुरग्राह्यादित्यर्थः ।

ननु यथा तत्र नीरूपोवायुरितिधीवायुविश्लेषिकाऽऽशुभान्गिकी,

करणप्रहये व्यापारो, नापि प्रतियोगिसरखे, रूपा-
भाषप्रतीत्या च नियमेनापेक्षत इत्यायातमनन्यथा-

विशेषयोग्यतामाश्रित्यन्द्रियाणां प्रवृत्तेः, तथा वाचौ रूपाभाव इति
वायुविशेषणिकापि बुद्धिरनुपलब्धिलिङ्गजन्यानुमितरेव, तथाच
या प्रतीतिः साक्षात्कारित्वेन तदभिमतता तस्यामिधं सामग्रीति नोक्त
दोषः । न साभावधियः साक्षात्कारित्वेन इन्द्रियजन्यत्वमनुमेयम्,
स्यतिवन्तस्याः परोक्षत्वात् तत्कारणेन्द्रियप्रत्यासत्तेर्निरस्तत्वात् । न
चाज्ञातकरणकत्वात् तथा, कारणबाधाच्छब्दानुमित्योर्ज्ञातकरण-
कलाविशेषेऽपि यथा शब्दलिङ्गकरणभेदादज्ञातं तथा त्वज्ञातकरण-
कलाविशेषेऽप्यनुपलब्धौन्द्रियकरणभेदादिहापि तदविरोधात् ।
नापि भावभूतकरणसहकृतस्यैव मनसोवाक्यानुभवहेतुत्वान्नानु-
पलब्धिसहकारिणी, गौरवात्, अन्यथा लिङ्गाद्यपि न मानं स्यात्
इन्द्रियसहकृतस्यैव मनसोवाक्यानुभावकत्वात् । अथाधिकरणाभाव-
योर्विशिष्टधीर्नैन्द्रियजन्या अभावबुद्धित्वात्, नानुपलब्धजन्या भाव-
बुद्धित्वात्, नोभयजन्या जातिसङ्करापत्तेरित्युभयथाहकमिन्द्रियं
वाच्यमिति चेत् । यथा प्राणेन चन्दने सौरभमितिधीश्चतुस्पनीत-
चन्दनविशेषणिका सौरभविशेषिका जायते तद्वद्भाववद्भूतकमि-
त्युपलब्ध्युपनीताभावविशिष्टबुद्धिविषये बुद्धिरिन्द्रियेण जन्यते । न
चानुमानादौ प्रतियोगिथाहकस्यैवाभावथाहकत्वात् प्रतियोगिथाह-
केन्द्रियस्याप्यभावथाहकत्वम्, भावथाहकलिङ्गादेरेव तदभावाथाहक-

सिद्धमैन्द्रिकत्वमभावस्येत्यन्यथासिद्धिप्रलापं^(१) गजनि-
मौलनेनावधीर्यं सिद्धवदाह । इन्द्रियव्यापारे सति

त्वात् । न च तज्जातीयं तथा, उपमाने व्यभिचारात् । नाप्यभाव-
ग्रहस्य दृष्टकरणकत्वादनूपलभ्येस्य स्वरूपतो दृष्टत्वाभावात् पित्ता-
दिना दृष्टमिन्द्रियमेतद्भेदरितिवाच्यम् । दोषसाहित्यमात्रस्य दृष्ट-
त्वमिन्द्रियादाविवानुपलभ्यभावविरोधात् ।

अत्रोच्यते । वायौ रूपाभावधौर्नानुपलब्धिलिङ्गजन्था अनुप-
लभेरज्ञानात् । आप्तवाक्यस्येव तद्बोधकस्याभावात् । न चाज्ञानै-
वोपलभेरनुपलब्धिलदोधिका, तथोपलभेरतौन्द्रियत्वेन योग्यानुप-
लब्ध्यापलब्ध्यभावस्य ग्रहीतुमशक्यत्वात् अनुपलब्धिमात्रस्य चाभाव-
शाक्यत्वात् । उपलभ्येर्योग्यत्वेऽपि घटाभाववद्भूतलमित्यपि धौः
साक्षात्कारित्वाभिमतता योग्यानुपलभ्येर्लिङ्गादेवान्त किमनुपलब्ध्या
मानान्तरेण । अथ लिङ्गज्ञानाभावेऽपि घटाभावबुद्धेरनुभवादज्ञात
करणकैवमा ? तर्हि वायौ रूपाभाव इति धीरप्यन्त तथा । अपि च
घटवत्युपलब्धिप्राक्कालेऽनुपलब्ध्या घटस्यतिमतः कुतो नाभावधीः ।
घटाभावाभावात् घटस्य प्रतिबन्धकत्वादेति चेत् ? ह्यनैवमभाव-
धिथोऽर्थजन्यत्वात् साक्षात्कारित्वमिद्धौ इन्द्रियजन्यत्वमेव, इन्द्रियं च
नाप्राप्तशाक्यमिति तन्नाप्तिरपि विशेषणताख्या कस्येति योग्या-
नुपलब्धिरिन्द्रियवशकारिणी, न तु करणान्तरम्, योग्यता च न
प्रतियोगितत्वाप्येतरयावत्प्रतियोग्युपलम्भकमवधानम्, अन्यतरा-

(१) सिद्धल प्रलापं—पा० ३ पु० ।

तत्प्रत्ययादिति । [७९।१६] 'आन्तरालिकमेव व्यापारं
व्यवधायकमिति आन्तमुदोधयन्नाह । 'न च प्रतियो-
गौति । [७९।१०]

प्रतियोगिस्मरणमित्यत्र 'वाक्कलवादिनमुत्थाप्य
बोधयति । न च शब्दस्मरणादीनामिति [७९।१२] ।

अभावज्ञानोत्पत्ताविन्द्रियार्थसन्निकर्षो न कारणं
व्यभिचारादिति वादिनमुत्थापयति । नन्विति [७९।१४] ।

अथनाशजन्यसंयोगध्वंसस्याप्रत्यक्षत्वापत्तेः प्रतियोग्युपलम्भकस्यान्य-
तराश्रयस्याभावान् । किन्तु प्रतियोगिसत्त्वविरोधी योग्युपलम्भः
सैव योग्यानुपलम्भिः । अतएव जलपरमाणौ गन्धाभावो न प्रत्यक्षः
प्रत्यक्षश्च महति वायौ रूपाभाव इति सङ्केपः ।

न(नु) स्तुप्रतियोगिस्मरणकालेन्द्रियसन्निकर्षसत्त्वात्तस्य तद्वापार-
व्यवधानशङ्का नोदेतीत्यत आह । आन्तरालिकमेवेति ; व्यवधायक-
साधर्म्यमान्तरालिकत्वमात्रं भ्रमवौजमित्यर्थः ॥

प्रतियोगि च तत् स्मरणं चेति प्रतियोगिस्मरणं-विरोधि-
स्मरणं सिद्धान्तिनोक्तमित्यारोप्य विरोधिस्मरणं व्यवधायकमेव,
सविकल्पके तु शब्दस्मरणमनु(योग्यत्वनु)कूलत्वविरोधीति तत्र व्यव-
धायकमिति वाक्कलवादिनमुत्थाप्य बोधयतीत्याह । प्रति-
योगौति । अर्थान्तरमाशङ्क्याह । अभावज्ञानेति । तत्रेन्द्रियव्यापारं
विनैवानुपलम्भेरभावज्ञानादन्यत्रापि सैव हेतुः कृत्तत्वादिति भावः ।
ननु प्रत्यक्षाभावमात्रेण न मतान्तरसिद्धिरनुमानादेरपि सम्भवा-

तद्व्यमिति [७२।३]। प्रमाणांतरन्तु तेन सम्भवती-
त्यभिमानः परस्येत्यर्थः ॥

सेयमनुपलब्धिः सत्तामाषेणाभावं गमयेत् ! स्वप्ना-
नेन वा ? न तावदाद्यः—तदानीं गेहस्य विप्रकृष्टस्य
व्यवहितत्वेन योग्यानुपलब्धेरसत्त्वात् । न द्वितीयः—
अनवस्थाप्रसङ्गात्, अनुपलब्धेरप्यभावरूपत्वेनानुप^(१)-
लब्धन्तरसाधनीयत्वात् ॥

योग्यस्य, स्मरणाभावस्तावदस्तीति चेत् ? न अभावे
विपर्ययसंशयाभावप्रसङ्गात् । भवति हि कदाचित्प्रति-
योग्यधिकरण्यीः स्मरणेऽप्यसतोऽपि सद्भावप्रतीतिः
सतोऽभावप्रतीतिः । कश्चमन्यथा नास्तीत्युक्त्वा झटिति
संजातबाधः प्राह—नहि नहि धान्तोऽस्मि, दृष्ट
एवासा तच् मयेति, अस्तीति प्रथममुक्त्वा पश्चान्नास्तीति

दित्यत आह । प्रमाणान्तरमिति । अनवस्थेति । उपलब्धेर-
तौन्द्रियतया न योग्यानुपलब्ध्या तदभावो गृह्यते, किन्तु
लिङ्गत्वेनानुपलब्ध्या पाञ्चः, लिङ्गं च ज्ञातमेव, तज्ज्ञानमपि तथैव
तथा जननीयमित्यनवस्थेत्यर्थः । गेहस्य योग्यमेवतथा स्मरणार्ह-
स्वास्मरणमज्ञातमेव गेहे मेवाभावग्राहकमस्त्वित्याह । योग्य-
स्तेति । अभाव इति । स्वरूपसतः स्मरणाऽभावस्वाभावप्रमापक-

किमासीन्नवेति नावधारयामीति चेति । न हि प्रति-
योगिनमधिकरणं चानुपलब्धमेवान्यथाकारं स्मरति ।
न च स्वरससिद्धस्य स्मरणस्यानुपलभ्यमानस्यैव विपर्य-
यः^(१) सम्भवति । इयतौ च सामग्री यदुत प्रतियोग्यधि-
करणस्मरणं तत्तास्मरणं चेति । न वा साधारणं प्रमा-
करणमदूषयन्त एव दोषा विपर्ययहेतवः, सर्वाना-
श्वासप्रसङ्गात् । त्वयाप्येतत्समर्थनीयमिति चेत् ? न,
योग्यास्मरणस्य मया लिङ्गत्वेनेष्टत्वात् । लिङ्गविपर्यय-
संशयाभ्यां च तल्लिङ्गिकसंशयविपर्यययोः^(२) सुलभत्वात् ।
यदा तु सुनिपुणेनैकज्ञानग्रहणयोग्यस्य चैवस्य
गेहस्मरणोप्यस्मरणलक्षणं लिङ्गमवधार्यते तदा लिङ्ग-
प्रतीतिरविपरीता भवत्येव । अत एव क्षणं ध्यात्वेत्याह ।

त्वादित्यर्थः । नहीति । अतो न प्रतियोग्यधिकरणस्मरणमेव भ्रम
इत्यर्थः । न चेति । स्वरूपसतामेव दोषाणां प्रमाप्रतिबन्धक-
बाहित्यमेव करणानां दुष्टता, न हि दूरत्वादिना चक्षुषः किञ्चि-
दपक्रियते । स्वरूपसतामेव दोषाणां प्रमाप्रतिबन्धकत्वमत्रापि
तुल्यमिति वाच्यम् । मनसा ज्ञाताद्योग्यास्मरणास्मिन्नात्ममाणलेन
कुत्रात्तथाभावबुद्ध्युपपत्तावनुपलब्धेर्मानान्तरले गौरवादिति भावः ।

(१) विपर्ययः— पा० २ पु० ।

(२) विपर्यय संशययोः— पा० २ पु० ।

अन्यथा ध्यानमनुपपन्नम् । अस्मरणमाचस्य हि व्यभि-
चारमुपलभ्य तदनाहत्य विशिष्टास्मरणं ज्ञातुकामस्य
प्रणिधानमुप — स्यास्त्रिङ्गत्वेनैवास्मरणमुपयुज्यते ।
किन्तु तदपि कथं ज्ञातव्यमित्यवशिष्यते, तथाह ।
नैतदिति [७३१५] ।

व्यधिकरणां परिहर्तुं प्रयोगं दर्शयति । तथा-
हीति [७३१७] ।

अन्यथेति । स्वरूपसत एवास्मरणस्य करणत्वपक्ष इत्यर्थः ।
विशिष्टेति । यादृशस्मरणमव्यभिचारीत्यर्थः । किन्त्विति । योग्या-
स्मरणं न मनोघातं प्रत्यासन्नभावात् ज्ञानस्यातीन्द्रियत्वाद्द्वैत्यर्थः ।
नैतदिति । वाच्यौ रूपाभावबुद्धेरलौकिकत्वेनेन्द्रियानुविधानात्त-
च्चान्यत्वे सिद्धे सम्बद्धविशेषणतायाः प्रत्यासन्निलकल्पनात् । ज्ञानं
च प्रत्यक्षम् । अन्यथा ज्ञानासिद्धेस्तद्धेतुत एवावश्यकत्वाद्भावहारादि-
सिद्धेः जानामीत्यनुभवस्य लिङ्गाद्यजन्यत्वात् ज्ञाततायाश्च निर-
स्तत्वादिति भावः ।

व्यधिकरणतामिति । अस्मरणस्यात्मवृत्तिलेन गेहावृत्तेरित्यर्थः ।
यद्यपि यावदनुभूतन्नावदेकज्ञानघटणयोग्यमपि स्मर्यते एवेति न
नियमः मैत्रस्य तद्गेहसलेऽप्यननुभवात्, संस्कारानुत्पादात् । तदनु-
द्बोधान्तस्माद्भावात् तदस्मरणस्योपपत्तेः, तथापि कश्चिद्विषयविशेष
एव तादृशो योगेहादिनिष्ठतयाऽनुभूयत एव, स च न नश्यति,
नापि तन्नोद्बोधकान्तरापेक्षा, विलक्षणविषयविशेषमाहात्म्यात्,
यथा विश्वनाथाद्यतने विश्वनाथमनुभवतः । प्रयोगस्तु तद्गेहं तदा

न चावच्छेद्यावच्छेदकयोर्वैयधिकरणं दोषो, विशेष-
णं एव तन्नियमात् । अत्र तूपलक्षणत्वात् । वैयधि-
करणे ऽप्युपलक्षणत्वाविरोधात् तावन्मात्रैवैवोपयो-
गात् । उपलक्षितं तु साध्यसमाना --- न्नपादविहा-
रस्य अचलक्षुष इत्यादि व्यधिकरणमेव दर्शयतिस्म
वार्त्तिककारः, टोक्काकारोऽपि तथाऽनुमेने यतो ना-
न्यथा कृतवान्, परैरपि यद्यदा य --- कृतमेवैतत्
तत्कस्य हेतोः ? तथैव प्रतिबन्धसिद्धेः ।

मैत्राभाववत् तत्तुल्यपरिमाणादिस्मरणे तद्वन्तया अस्मर्थ्यमाणत्वात्
यदेवं तदेवम्, यथा घटाभाववद्भूतकमिति । यत्र सामान्याभावेन
लिङ्गेन विशेषाभावानुमानं तत्र विशेषाऽभाववद्ज्ञानमनया
रीत्येति तत्परोऽयं ग्रन्थ इत्यप्याहः ।

यथाश्रुतवैयधिकरणसुपपादयति । नचेति । यद्वाऽन्यत्र साध्य-
साधनयोः समानकालयोरेव गमकत्वाद्च कथं तदानौन्न-
तदभाववत्त्वेदानौन्ननास्मरणयोर्गम्यगमकत्वं वैयधिकरणादित्याशङ्क्य
समाधत्ते । न चेति । विशेषण एवेति । विशेषणं परं समानाधि-
करणसुपलक्षणं तु व्यधिकरणमपि भवत्येव, तस्यापि व्यावर्त्तकत्वे-
नाचोपयोगादित्यर्थः । उपलक्षितञ्चेति । साध्यसाधनयोरसमान-
कालत्वेपि साधनस्य साध्यसामानाधिकरण्यमस्येवेत्यर्थः । अत्र
एवेति । इदानौन्नतत्प्रत्ययविषयत्वेन हेतुना पूर्वकालौन्नसूर्य-
(ग) इत्यनुमानं साध्यसाधनयोः सामानाधिकरणाद्दृष्टमित्यर्थः ।

नन्विन्द्रियार्थसन्निकर्षव्यभिचारस्तदवस्थ इत्याह ।
न च यदिति । [७११८] साक्षात्कारिणौ हि प्रतीति-
रस्मदादीनामिन्द्रियार्थसन्निकर्षं न व्यभिचरति, इयं
त्वानुमानिकौ परोक्षा^(१) । तस्मान्न क्वचिद्व्यभिचार-
शङ्का । यद्य(प्य)नुमानगम्योऽभावः कथं प्रत्यक्षस्य तत्र
प्रवृत्तिः अनयोरसङ्कीर्णविषयत्वादिति कदाचिद्भूयात्,
तच्च संभवव्यवस्थापनेनैव परास्तमित्यर्थः^(२) ।

‘न तर्हि’ इत्यादि भाष्येण ‘कः सूत्रावयवो व्याख्यात
इति शङ्कामपनयन्नेव वार्तिकमवतारयति । सम्प्रतीति ।
[७११९]

ननु सङ्ख्यं तथाप्यदुष्टमित्यत आह । प्रत्यक्ष-
कारणेति । [७११९] कारणावधारणाभिमानिनः चोद्य-
परैरपीति । यद्यदा यज्जननसमर्थं तत्तदेव न तत्करोति क्षि-
कत्वपत्रे कार्यस्य कारणासमानकालत्वादिति पूर्वकालवृत्तिसामर्थ्य-
सुत्तरकालकार्यकरणे हेतुरित्यर्थः ।

अप्रसक्तनिषेधभ्रमनिरासायाह । नञ्विति । इन्द्रियार्थसन्निकर्ष-
व्यभिचारः पूर्वोक्त एतावतापि न समाहित इति तदर्थिकेयं टीके-
त्यर्थः । तदेव स्फुटयति । साक्षात्कारिणीति । नञ्वेतावतैव व्यभिचारे
निरस्तो संभवव्यवस्थापनं कोपयुज्यत इत्यत आह । यद्यनुमानेति ।

(अनुपलब्धः प्रमाणांतरत्वखण्डनम् ।)

कारणेति । यावत्प्रत्यक्षकारणाभिधानप्रवृत्तः सूत्रकार इत्यभि-

(१) परोक्षवती ३ पु० पा० ।

(२) व्यवस्थापनयैव समाहितमित्यर्थः— पा० ३ पु० ।

मित्यर्थः । विषयसंयोगि चक्षुराशोकश्चेति वदता विषय-
संयोगेनैवाशोकव्यापारो न त्वगिन्द्रियाधिष्ठानसंयोगे-
नेत्युक्तम् ।

एतच्चान्धकारमध्यस्थस्यालोक^(१)मध्यवर्तिविषयोपल-
ब्धेराशोकमध्यवर्तिनापि चान्धकारमध्यस्थानुपलब्धे-

मानिनः पूर्वपक्ष इत्यर्थः । एतच्चेति । इन्द्रियाधिष्ठानगोलका-
संयुक्तेनापि विषयसंयुक्तेनालौकेन चाक्षुषज्ञानोदयादैपरौत्ये च
तदभावादित्यर्थः ।

नन्वेवं परभागावच्छेदेनाशोकसंयुक्तोऽपि घट उपलभ्येत ।
अथाभिसुखावयवावच्छेदेन घटाशोकसंयोगः कारणं ? तर्ह्यभि-
सुखावयवावच्छेदेन चक्षुराशोकसंयोगोहेतुरस्यु । यदि चालोक-
संयोगावच्छिन्ने चक्षुःसंयोगस्तथा, समानदेशताविरोधश्च निबिड-
थोरेव मूर्त्तधोरन्यथा पटमहारजनयोर्घटोदकयोश्चाग्रहः स्यात्,
तर्हि घटसंयोगावच्छेदेन चक्षुराशोकसंयोगः कारणमस्यु । मैवम् ।
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां विषयाशोकसंयोगस्य हेतुत्वे निश्चिते तेनैवोप-
पन्नौ चक्षुराशोकसंयोगस्य कारणत्वे गौरवात् । न चाभिसुखा-
वयवावच्छेदेन विषयाशोकसंयोगस्य कारणत्वे तादृशावयवसंयोग
एव हेतुरस्त्वावश्यकत्वादिति वाच्यम् । अन्वयवसंयोगमात्रस्याति-
प्रसङ्गे । स्वावयवसंयोगापेक्षया स्वसंयोगस्यैव साधनेन कारणत्वा-
वधारणादितिभावः ।

(१) एतच्चान्धकारमध्यवर्तिनायालोक — पा० ३ पु० ।

रुद्धेयम् । ननु महत्त्वानेकद्रव्यवत्त्वयोः परस्पराविना-
भूतयोरव्युच्छ्रमांशविशेषत्वेनोभयोरपि चाक्षुषत्वं प्रति
कारणत्वात् समुच्चय एव, विशेषे वा एकस्यैव कारणत्वं,
कृत्तौ विकल्पः, परस्परव्यभिचारिणो ह्यर्थक्रियायां
विकल्पसम्भवो नत्विति तथा, तस्माच्चाक्षुषद्रव्यलक्षणो
कर्तव्येनयोर्विकल्पेनोपन्यासः कर्तव्यः । उभयोपादाने
वाऽसमर्थविशेषणं लक्षणं भवेदित्यर्थः । अत एवाग्रे
सत्यप्येवंलक्षणकत्व इत्याह । उक्तसामग्रीसत्त्वेऽपि चक्षु-
रवयविनो न प्रत्यक्षता । अत उक्तं वार्तिककृतोप-
लब्धिफलः संस्कार इति । स च दुर्निरूपः, तथाहि

आत्मीयेनेतिटीका । तत्र मानं चक्षुरूपसाक्षात्कारहेतुरूपवत्
रूपसाक्षात्कारहेतुतेजस्वादालोकवदित्यनुमानम् । उद्भूतरूपवत् च
नोपाधिः तुल्ययोगचेमत्वात् । नत्विति । तथा चान्वयव्यतिरेक-
तुल्यतया विनिगमकाभावात् द्रव्याच्छुषले द्वयोरपि हेतुत्वं युक्त-
मिति वार्तिकोक्तसमुच्चये विकल्पो न युक्त इत्यर्थः । विशेषेति ।
विनिगमनायां वेत्यर्थः । विकल्पमुपपादयति । तस्मादिति । ननु
कारणाभिधानप्रस्तावे लक्षणभिधानमर्थान्तरमित्यत आह । अत-
एवेति । प्रायश्चित्तकलचणाभिधाने नार्थान्तरमिति भावः ।

ननु यद्युद्भूतरूपवत्त्वमहत्त्वे बहिर्द्रव्यप्रत्यक्षतायां स्वरूपयोग्यता
तदा दण्डवत्त्वयोः कारणता न स्यात् । भैवम् । तदुत्कर्षात्प्रत्य-

गुणधर्मो वाऽसौ स्यात् ? गुणधर्मो वा स्यात् ? तच्च गुणधर्मत्वे तद्वलेन रूपस्पर्शयोरविशेषेण ग्रहणं, न तु क्वचिद्ग्रहणमग्रहणं च क्वचिदिति । तदेकार्थ-समवेतयोर्ग्रहणमेवेति चेत् । न । निश्चि निदाघ-समये तेजःस्पर्शग्रहेऽपि रूपाऽग्रहात् । चन्द्रातप-रूपग्रहेऽपि स्पर्शाग्रहात् । गुणधर्मस्त्वनित्यो न भव-त्येव, नित्यस्तु सामान्यरूपो न संस्कारशब्दाच्चो नाप्युपलब्धिफलः, तस्य स्वोपलब्धेरन्यचानिमित्तत्वा-

चोत्कर्षेण तयोः कारणत्वात् । न ह्यकारणोत्कर्षमकार्यमनुविधत्ते । दण्डले तु नैवम्, प्रकारभेदेनोभयरूपवत्वाच्च चातुषद्रव्यज्ञाने विषयतया तयोः कारणत्वात् । द्रव्येऽनुगतानतिप्रसक्तत्वेन कारण-तावच्छेदकत्वात् । गुणधर्मत्व इति । द्रव्यस्योद्भवत्वधर्मकृत्वे द्रव्यस्यैव ग्रहणं स्यादन्योद्भवत्वादन्यग्रहणे प्रसङ्ग इति रूपादौनामग्रहप्रसङ्ग इत्यर्थः । उद्भवत्वसामानाधिकरण्यमेव नियामकमित्याह । तदे-कार्थेति । उद्भवत्वैकार्थसमवायाऽविशेषाद्भ्रूमादौ स्पर्शग्रहे रूपस्य, प्रभादौ रूपग्रहे स्पर्शस्य ग्रहप्रसङ्ग इत्याह । निश्चीति । न गुणिगुणोभयवृत्ति तत एकवृत्तित्वेनैवोपपत्तेरितिभावः । गुणधर्म इति । गुणे अन्यधर्माभावादित्यर्थः । न संस्कारेति । गुणविशेषात्प्रां संस्कारपदवाच्यत्वादित्यर्थः । नापीति । न द्रव्योपलब्धिफलस्य फलमित्यर्थः ।

द्वितीयत आह । धर्माधर्मनिमित्त उद्भवसमाख्यात इति [०१।१९] । रूपादीनां स्वकारणवशादेव स्वभावभेदो जायते केषाञ्चित्सामान्यविशेषः समवैति । स च धर्मा-

रूपादीनामिति । स्वभावविशेषोव्यक्तिविशेषः । सामान्य-विशेषो रूपादिधर्म उद्भवत्वं जातिविशेष इति । स्वभावविशेषो जातिविशेषः रूपादिधर्म उद्भवत्वं जातिविशेषः । तज्जातीयं च रूपादि धर्माधर्मात्मकसंस्कारजन्यत्वेन लक्षणया संस्कार इत्युच्यते उद्भवपदेनाप्युद्भवत्वाश्रयो रूपाद्येवाच विवक्षितमित्यर्थः ।

उद्भवत्वे च मानम्, इन्द्रियाल्लोकादिष्विन्द्रियं महदवयवि वायुपनीतं सुरभिशीतसूक्ष्मचक्षुरादिकं साक्षात्कारकारणकिञ्चित्समवधानशून्यम्, अप्रत्यक्षत्वादन्वकारस्त्वष्टवत् । तच्च कारणं साधवाद्गुणं सामान्यम् । रूपस्यार्ग्यदिषु तत् भिन्नम् । तेनैकस्य पक्षेऽप्यपरस्याप्यः । अथ महत्त्वं एवोद्भवत्वमसु, तदेव प्रत्यक्षत्वे तन्मन्, साधवात्, न रूपमपि, गौरवादिति चेत् । न । आश्रयमहज्जोद्भवाभावेऽपि गन्धस्पर्शयोः प्रत्यक्षत्वेनोद्भूतत्वात् । रूपे च प्रत्यक्षसूत्रविशेषगुणत्वेन तत्सिद्धेः महत्त्वे च सामान्यगुणत्वेन तदभावात् । वाय्वादौ महलोत्कर्षेणप्रत्यक्षत्वाच्च । अथ रूपत्वादिना परापरभावाद्युपपत्तिः । न चासुद्भूतत्वमेव जातिरप्रत्यक्षत्वप्रयोजकत्वेन तत्कल्पनात् तदभावाच्च प्रत्यक्षत्वमितिवाच्यम् । अप्रत्यक्षतायाः प्रत्यक्षकारणभावप्रयोज्यत्वेन प्रत्यक्षकारणस्य जातेः कल्पनात् । न तु प्रतिबन्धकत्वेनासुद्भवत्वं कल्पयित्वा तदभावः कारणं, गौरवात् ।

धर्मजन्यतया संस्कार इत्युच्यते उपलब्धिफलञ्च भवती-
त्यर्थः ॥

नैवम् । तावदादिविज्ञानात्प्रादुर्भादिप्रत्यक्षतायामेकैकस्योद्भवत्वस्यैव
प्रयोजकत्वादिति साध्यदायिकाः ।

अस्मत्पितृचरणास्तु—शुक्लादिना कारणरूपाग्निसंयोगप्रयो-
ज्याभ्यां परापरभावानुपपत्त्या रूपवृत्ति तदुद्भवत्वमनेकं वाच्यम्,
तथा च उद्भूतत्वेन कारणत्वेऽनुगमः । तस्मादुद्भवत्वं शुक्लादि-
व्याप्यं नानाजातिः । तदभावकूटस्तु प्रत्यक्षत्वे प्रयोजकः । अन्यथा-
ऽनुगतप्रत्यक्षानुपपत्तेः । यदा उद्भवत्वानुद्भवत्वे न जातौ, किं तु
रूपलव्याप्यजातिमत्वमेवोद्भूतत्वं तदभावोऽनुद्भवत्वं, प्रत्यक्षे रूपे
शुक्लतरतमलादिजातिमत्त्वाद्भादिरूपे च शुक्लत्वमात्रमेव, तद्व्या-
प्यजातौ मानाभावात् । न च रूपत्वमेव मानम् । साधवेन तस्य
प्रयोजकत्वे प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गादित्याहुः ।

ननु भर्जनकपालगतो वह्निर्वारिष्णवटव्यञ्जकसुरतेजस्य न
दृश्यते, न च तयोः संयोगविशेष एव प्रतिबन्धकः । जलकपाला-
दीनामासोकव्यञ्जितया तद्गुणप्रतिबन्धकत्वाभावात् । तले वा भर्जन-
कपालघारिसंयोगिवह्निस्सुरासोकघोरगुणप्रसङ्गः । तस्माज्जलस्यं
तेजोदृश्यत एव, उभयोः स्पर्शतया तु विविच्य यद्यो न
भवति । भर्जनकपाले चाऽनुद्भूतरूपसुद्भूतस्यर्गमन्यदेव तेजसा-
दुग्रोरवयवैर्वह्निष्वपरितैरारभ्यते, अतितप्तसौष्टादौ कदाचि-
दुद्भूतावयवप्रवेशादन्यारभ्योपि ।

प्रत्यक्षलक्षणतया तत्कारणमुक्तं न तु कारण-
तयैव । न च कारणं लक्षणमित्येकम्, उत्पत्तिव्यवस्था-
पकं हि लक्षणमलक्षणं वा, कारणस्वरूपव्यवस्थापकं हि
कारकमकारकञ्च^(१) लक्षणम् । न चैवमालोकादय-
स्तेषामतिव्यापकतया अव्यापकतया च प्रत्यक्षस्वरूपा-
व्यवस्थापकत्वात् । उत्पत्तिव्यवस्थापकाः पुनरेते
भवन्ति तेषामन्यतमापायेऽपि प्रत्यक्षानुपपत्तेरित्या-
शयवान् परिहारं व्याचष्टे । प्रत्यक्षलक्षणेति । [७१२४]

ननु चामाधारणकारणाभिधाने आलोकाभिधानमपि प्राप्तं
तज्जन्यत्वस्य लक्षणत्वेऽतिव्याप्यभावादित्यत आह । प्रत्यक्षलक्षणेति ।
असाधारणमपि कारणं तदेवाभिधेयं यल्लक्षणीभवनसमर्थम्,
आलोकजन्यज्ञानत्वं च भागासिद्धतया न तथेत्यर्थः । लक्षणत्वाभावे
कारणत्वानुपपत्तिनिरासायाह । न चेति । अतिव्यापकतयेति ।
आलोकजन्यत्वमतिव्यापकं तज्जन्यज्ञानत्वं चाऽव्यापकमित्यर्थः ।
उत्पत्तीति प्रत्यक्षविशेषमभिप्रेत्योक्तम्, आलोकस्य सर्वप्रत्यक्षो-
त्पत्तिव्यवस्थापकत्वात् । एतावता प्रत्यक्षविशेषे तदपि लक्षणं
भवत्येवेति सूचितम् ।

अन्वेकत्र विषये जातिव्यक्तिसत्तं ज्ञानभेदमपास्य विषयकत एव

(१) व्यवस्थापकं तु कारणमकारणं वा—पा० १, ५० ।

ननु यद्यपि स्वरूपतः संन्तानतो वा इन्द्रियाभेदा-
दिन्द्रियमनःसन्निकर्षाभेदो यथायथं संभवति, तथापि
विज्ञानाभेदो व्यक्तिकृतो जातिकृतो वा स्यात् ? पूर्व-
स्मिन्निन्द्रियार्थसन्निकर्षाभेदोऽपि धारावाहिकज्ञानानि
भिद्यन्ते । उतरच त्विन्द्रियार्थसन्निकर्षभेदेऽप्यभेद एव,
सर्वेषां साक्षात्कारिजातीयत्वादिति । तदेकदेशिपरि-
हारो गर्भसावेणैव गत उपन्यासयोगोऽपि न भव-
तीत्याशयवानाह । यदा हीति ॥ [७५१५]

अस्ति हि स्वरूपजातिकृतभेदातिरिक्तोविषयकृतो
विशेषो बुद्धीनाम् । स चेन्द्रियार्थसन्निकर्षभेदादेव
दृष्टोनेन्द्रियमनःसन्निकर्षभेदात् । यच्च तु धारावाहि-
ज्ञाने नेन्द्रियार्थसन्निकर्षोभिद्यते तच्च ज्ञानस्यापि न
विषयकृतो भेद इत्यर्थः । तदिदमुक्तम्—क्रमवन्ति
हास्तिकाश्चीयादिविज्ञानानीति । [७५१६] निराकरणे-
ष्येतदुपरूपमुदाहरति । यदा हीति । [७५१७] तस्यैव
गोचरक्षुषा संयोगेन तत्रैव गवि समवायेन प्रथमं

किमर्थमुक्त इत्यत आह । नन्विति । पूर्वस्मिन्निति । धारा-
वाहिकज्ञानभेदे इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्याप्यभेदात् सूत्रे षोऽपि
कोपादीयेतेत्यर्थः । उत्तरयेति । एकेन्द्रियजन्यज्ञानेषु जातिभेदो
नास्त्वैव येनेन्द्रियमनःसन्निकर्षस्याप्यभेदनिरूपणं स्यादित्यर्थः ।

शुक्लगुणज्ञानं पश्चाद्गमनकर्मज्ञानमिति भेदेऽभेदादिति
समानमित्यर्थः ॥

यद्यप्यप्रसिद्धत्वमव्यपदेशकत्वव्यापकत्वात्तदभिधाने-
नैव लब्धं, तथाप्यालोकाविषयसन्निकर्षो व्यपदेशकत्वेऽपि
प्रसिद्धः, इन्द्रियमनःसन्निकर्षस्त्वव्यपदेशकोऽप्रसिद्धश्चे-
त्येतावता प्रकारान्तरत्वम् ॥

नन्वन्यतरातीन्द्रियाधारत्वमिन्द्रियार्थसन्निकर्षस्या-

चाचुषलादिजातिभेदे तु चक्षुरादिभेदादिन्द्रियमनःसन्निकर्षोऽपि
भिन्न एवेति भावः । समानमिति । उपादानप्रयोजकोनायं
विशेष इन्द्रियमनःसन्निकर्षस्येवेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्यापि संयुक्तसम-
वायरूपस्याभेदादित्यर्थः । यद्यपीति । यद्यपि स्वयमेवालोकाविषय-
संघोगेन व्यभिचारस्योक्तत्वात्प्रसिद्धत्वं नाव्यपदेशकत्वव्यापकम्,
तथापि व्यपदेशकत्वं व्यापकं यस्याऽप्रसिद्धत्वस्येति विग्रहादव्यपदेश-
कत्वस्याभिधानमप्रसिद्धत्वाभिधानेनैव लब्धमित्यर्थः । तथापीति ।
यत्र व्यायं नास्ति तत्र व्यापकव्याप्यार्थं व्यापकमप्युक्तमितिभावः ।
ननु वार्तिककृता कृष्णसारनिर्वर्त्तकत्वं कर्मण उक्तं, तत्किं रूप-
साक्षात्कारेऽपि कर्त्तव्ये तस्य कर्मसहकारित्वमुच्यत इत्यत आह ।
नन्विति । कर्मणां विशिष्टत्वं रूपभोजकत्वम्, एतच्च जन्मान्तरे यः
प्रसन्नान्धश्चद्विषयम् । यस्तु प्रसन्नान्ध एव जातस्तद्गोचकस्य तत्त्वान्यले
मानाभावः तदुत्पत्तिश्चादृष्टान्तरादेवेति भावः ।

(इन्द्रियार्थसन्निकर्षातिरिक्तकारणानुक्तावपपत्तिकथनम् ।)

यस्ति उभयातीन्द्रियाधारता आत्ममनःसन्निकर्ष-
स्यापि नास्तौत्यत आह । आत्मा तु यद्यपैति । [७५।१५]

ननु विशिष्टकर्माभिनिर्वर्तितत्वेन प्रसन्नान्धानां
द्वयोः कृष्णसाराणां^(१) न काश्चिद्विशेषः न हि रूपभोगा-
नर्थिनः कृष्णसारे तृष्णा तत्कर्मसम्भवः, असम्भवे च
कथमस्योत्पत्तिरिति, अतः कार्येऽपि कर्मणः सहकारि-
तामाह । एतदुक्तं भवतीति । [७५।१६] कर्मक्षयादित्यु-
पलक्षणम् । प्रतिबन्धात्सहकारिविरहाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् ।

यदि हि रथादिसंयोगानां नभोव्यापकत्वं भवेत्
तदा तत्कार्यस्यापि शब्दस्य सर्वथात्यादप्रसङ्गः
असमवाधिकारणप्रादेशिकत्वानुरोधेन हि व्यापक-

सान्तरम् इति ग्रहणविशेषणमिति टीकायाः सान्तरत्वेन ग्रहण-
मित्यर्थः । ननु संयोगस्य नभोव्यापकत्वेष्यप्रत्यक्षवृत्तित्वङ्गोपलब्धिः
स्यादित्यत आह । यदि ह्येति । द्विधा हि संबन्धः समवायो
विशेषणता च, तत्राद्य आकाश एव । अन्यस्तु तत्रान्यथापि । अन्यथा
वने सिंहनाद इति न स्यात् । तत्र यस्य संयोगोऽसमवाधिकारणं
तत्सम्बद्धोद्यो देशस्तत्र शब्दस्य सम्बन्धविशेषणतया व्यपदेशस्तदभि-
प्रेत्याह । असमवाधिकारणेति । न च कर्षजन्त्याकाशसंयोगे
व्यभिचारः गुणपदेन विशेषगुणस्य विवक्षितत्वात् । दिग्देशव्यप-
देशाच्चेति वार्त्तिकं विप्रकृष्टदिग्देशव्यपदेशादित्यर्थः । इन्द्रिय

गुणाः प्रदेशावच्छेदेन जायन्ते, इह तु तदभावादन-
वच्छिन्नदेशतैव स्यात्, ततश्च तद्द्वारोपलभ्यमाना
रथादयस्तत्संयोगाश्च न नियतदेशतया प्रतीयेर-
न्नित्याशयवानाह । मा भूत्सर्वचेति । [७१।१९]

नन्वाकाशप्रत्यक्षतापक्षः किमिति नाशङ्कित इति
परिहरन्नाह । नास्माकमिति [७०।१९] । त्वगादिभि-
रिति [७०।१९] । तच्च त्वगुदाहरणमुक्तम् । रसनो-
दाहरणन्तु - - - मधुरो गुडः, तथा घ्राणोदाहरणं
पूतिगन्धाभावविशिष्टा सुरभितरा कस्तूरिकेत्यतो
बहुवचनाविरोधः । वैश्वसिद्धान्ते च गुणगुणिनोर-
भेदाङ्गुणमूर्त्तत्वं गुणग्राहकमेवेन्द्रियं गुणग्राहकं
गुणाभाव एव गुण्यभावः अतो मूर्त्ताभावविशिष्टग्रहे
उदाहरणीये अल्पाभावग्रहमाहेति ॥

सन्निकर्षं सर्वं सन्निकृष्टमेव स्यादिति भावः । अपि चेत्यादिटीका-
एतद्रूपं कचिदाश्रितं रूपत्वादित्यन्तरालेन तदाश्रयानुमानम् ।
अन्तरालादौनामाकाशादीनामतौन्द्रियत्वादित्यनुमितेनापि द्रव्येण
सान्तरग्रहणं न भवतीत्यर्थः । तथायाल्लोकेन रूपवद्द्रव्यान्तरेण
सह घटस्य ग्रहणमस्यैवेत्यत उक्तं टीकाकृता । तस्मादिति । अभाव
पदस्य मूर्त्ताभावार्थताव्याख्याने हेतुमाह । नञिति । आद्यविकल्पे
स्वमतेन द्रव्यमाकाशमाशङ्कितम्, परमतेनाभावविकल्पेन मूर्त्ता-
भावरूपं तच्छङ्कितमिति परिहारार्थः । ननु शरीरसम्बन्धेन न

ननु मा भूत्सद्धान्तरेण ग्रहणं सान्तर इति वा ग्रहणं
हेत्वर्थः शरीरेन्द्रियाधिष्ठानाऽसम्बद्धस्य ग्रहणमर्थो
भविष्यति । न ह्यथमन्यथासिद्ध, एतस्यैवोत्तरोपाधि-
त्वेन प्रयोजकत्वादित्यत आह । इन्द्रियसम्बन्धो
भवतु मा वेति । [०३२१]

यच्छरीरसम्बद्धं, तदवश्यमिन्द्रियसम्बद्धमिति ।
यदिन्द्रियसम्बद्धं तदवश्यं शरीरसम्बद्धमिति न
प्रमाणमस्ति, तयोर्भिन्नत्वात् भिन्नाश्रयत्वाच्च । न ह्यस्ति

सान्तरत्वाभिमान इत्ययुक्तं न हि सान्तरग्रहणं तेन हेतुरक्तः न
वा संदेहः शरीरसम्बन्धे सतीन्द्रियसम्बन्धस्यावश्यकत्वादित्यत
आह । नन्विति । शरीरसम्बन्धेन्द्रियाधिष्ठानगोलाऽसम्बद्धस्य
चेत्यर्थः । यच्छरीरेति । न च शरीराऽसम्बद्धविषयज्ञानजनकत्वे-
नेन्द्रियाणामप्रायकारित्वं साधं आलोकेन व्यभिचारात् । इन्द्रियत्वे
न हेतुविशेषणे च मनसा व्यभिचाराद्द्विहिरिन्द्रियत्वे सतीत्यत्र
शरीरासम्बद्धशब्दग्राहकेण श्रोत्रेण व्यभिचार इति भावः ।
भिन्नाश्रयत्वादित्यनेन कारणाकारणसंयोगात् कार्याकार्य-
संयोगोऽपि नास्तीत्युक्तम् । नन्वधिष्ठानाधिष्ठेयसम्बद्धद्योरन्योन्य-
व्याप्त्येन्द्रियाधिष्ठानसम्बद्धमिन्द्रियसम्बद्धं स्यादित्यत आह । न
ह्येति । सम्बन्धचतुष्टयव्याप्त्यर्थमिति टीका । तत्र प्रत्यक्षत्वे-
नेन्द्रियार्थसन्निकर्षः कारणं भूयोऽवयवावच्छेदेन अर्थसन्निकर्षे

नियमो यत्प्रदीपेन सम्बद्ध्यते तदवश्यं मल्लिकया ।
 यद्वा मल्लिकया सम्बद्धं तदवश्यं प्रदीपेनापि ।
 तस्मात् तत्र साधकबाधकप्रमाणाभावात्सन्देह इत्यर्थः ।
 तस्मात्तदन्यथासिद्धिरेवेत्यासिद्धिव्यवच्छेदार्थं सजल-
 सतेजोघटादि^(१)ग्राहिणा प्राप्यकारिणा त्वगिन्द्रियेषु
 विरुद्धमपि सहान्तरेण ग्रहणं द्रष्टव्यम् ॥

महत्त्वघटादर्थवयवेन्द्रियसन्निकर्षः कारणं भूयोऽवयवावच्छेदेन
 नार्थवृत्तिसदा सन्निकर्षः स्यादतीन्द्रियेणापि भूयोवयवाव-
 च्छेदेनार्थसन्निकर्षः स्यादतीन्द्रियावयवसन्निकर्षोपि कारणम्,
 अन्वयव्यतिरेकतौल्येनार्थैन्द्रियसन्निकर्षो हेतुः । न तु तथोरवयव-
 संयोगो हेतुरिति विनिगन्तुमशक्यतया इन्द्रियावयवार्थावयवथोरपि
 संयोगः कारणमित्यर्थः । असिद्धौति । आश्रयासिद्धिरूप-
 सिद्धोर्ब्यवच्छेदार्थमित्यर्थः । ननु हेत्वाभासान्तरव्यवच्छेदार्थतापि
 कुतो नोच्यत इत्यत आह । सजलेति । युगपद्ग्रहणमसिद्धमिति
 टीका । न च तेजसः संसर्गिद्रव्यतया सौरालोकेन सहावस्थाय
 तुल्यकालग्रहणं स्यादिति वाच्यम् । उद्धतरूपानुद्धतरूपाभ्या-
 मारम्भनिषेधात् । अत्र यत्काले चन्द्रचक्षुःसंयोगस्तत्कालेऽपि
 शास्त्रयापि तत्संयोगोऽस्तीति कुतो न तुल्यकालग्रहणम् । न
 चायाऽवच्छेदेन चक्षुःसंयोगः प्रयोजकोऽन्यथा गोलकस्यापि बहि-

आवरणानुपपत्तिरूपस्य तर्कस्योपस्तुर्वाणः प्रयोगेण
प्रमाणमाह । प्रयोगस्त्विति ॥ [७११]

इह द्विविधः सम्बन्धः प्राप्तिलक्षणः । यथा आलो-
कादीनां घटादिभिः । तद्विपरीतञ्च यथाऽभिधानज्ञाना-
दीनामभिधेयज्ञेयादिभिः । तत्र स्वविषयं प्राप्येति
सिद्धसाधनव्युदासार्थम् । जनकत्वादित्युक्ते शब्दादि-
भिरप्राप्तस्वविषयप्रतिपत्त्यादिजनकैरनैकान्तिकमतस्तद्
प्राप्तावजनकत्वादिति । तावन्मात्रेण तु सर्वथा
जनकैरनैकान्तिकमतो जनकत्वे सतीति । युक्त्यन्तरम्-
तर्कान्तरम्-दूरान्तिकाननुविधानप्रसङ्गः । अस्यापि
विपर्ययेण प्रयोगो द्रष्टव्यः ॥

ननु प्राप्तत्वाऽविशेषे सूर्यमण्डलवन्मेरुपृष्ठमध्य-
न्दिनोक्त्वाप्रकाशावपि गृह्णीयात् । अथानुद्भूताभिभूत-

निर्गतनयनसंयोगेन ग्रहणप्रसङ्गः इति वाच्यम् । तिर्यग्भूतचक्षुः(र)-
संयोगेष्विरोधादित्यप्याहुः ।

नन्विन्द्रियाणामप्रायकारित्वमावरणानुपपत्त्यैव निरस्तमिति
किमनुमानेनेत्यत आह । आवरणेति । तर्कस्य स्वातन्त्र्येणा-
परिच्छेदकत्वात्तदनुयाह्यं मानमाहेत्यर्थः । सिद्धसाधनेति ।
सम्बन्धान्तरेणेत्यर्थः । नन्विन्द्रियाणां प्रायकारित्वसिद्धौ चक्षुषा
प्राप्तस्याप्यग्रहणोपपादनं प्रकृतानुपपत्तिमित्यत आह । नन्विति ।

तथा न सुरसदनादीनां ग्रहणं उद्भूतानभिभूतत्वात्
सूर्यमण्डलं गृह्यत इति । एवं तर्हि विषय एव कश्चित्
तादृशो यो गृह्यते नेतर इत्यभ्युपेयतां, किं व्यभिचारि-
प्राप्तिपरिग्रहेणेत्यत आह । प्राप्तौ त्विति । [०६।११]

विषयमाहात्म्यं हि प्राप्तिसहकारि, न स्वतन्त्रम्
न हि स्पर्शरसादयो ग्रहणयोग्या इत्यप्राप्तैरेव त्वगा-
दिभिर्गृह्यन्ते, प्राप्यकारित्वाद्वा तैरनुद्भूताभिभूता अपि
ते प्राप्तत्वमात्रेण गृह्यन्त इत्यर्थः ।

यद्यपि क्षणभङ्गपरिणामनयेऽपि प्राप्तानामेव
परस्परं करणकर्मणां कार्यजननं, न त्वप्राप्तानामपि,
न हि परस्परमप्रत्यासौदतः सहकारिप्रत्यया भावा-
नतिशाययन्तो दृश्यन्ते, प्रत्यासत्तित्तु निरन्तरोत्पाद
एव तेषां, सैव च स्वरूपयोग्यता, तथा च स्वरूपयोग्यता-
मिन्द्रियार्थयोर्ब्रुवता निरन्तरोत्पाद एव वक्तव्यः । न
पुनर्व्यवहितविप्रकृष्टोत्पन्नानां क्वचिदपि स्वरूपयोग्यता
नाम । तस्मान्प्राप्तौ स्वरूपातिरिक्तायां विप्रतिपत्त्ये(?)
न तु — — तरोत्पादेऽपि तत्राधिकाप्राप्तिः साधन-
मर्हतीत्याशयवानाह । निषेत्येते हीति [०६।१८] ॥

व्यभिचारौति । प्राप्तौ सत्यामपि मेरुपृष्ठादीनामग्रहणा-
दित्यर्थः । अतिशाययन्तः—कार्यजननधामर्थ्यात् जनयन्त इत्यर्थः ।

एवं निवारिताभिमानः 'परदर्शनेऽपि प्रमाणमप-
श्यन् सन्दिग्ध इति । [७११४]

ननु जनकत्वे सतीति निर्णयहेतुं पश्यन् कथं नाम
सन्दिग्ध इत्यत आह । अयमभिसन्धिरिति । [७११५]

अदृश्यमानप्राप्तावयस्कान्तेपि ' दृष्टत्वादनैकान्ति-
कत्वमस्याभिमन्यते पर इत्यर्थः ॥

त्वगादीनां दण्डादीनां च प्राप्तानामेव कार्यजनकत्वं
पश्यन् कथमिव सर्वत्र विप्रतिपद्यत इत्यतो विप्रति-
पत्तिबौजमाह । योग्यतयैवेति । [८०१३]

नन्वयस्कान्तस्याप्राप्यकारित्वे चैत्वन्तरेपि कः प्रती-
कार इत्यत आह । अयस्कान्तमणेरिति । [८०१७]

ननु तस्य वृत्तिभेदोऽनुपलम्भाबाधित इत्यत उक्तम् ।
चक्षुष इवेति [८०१७] । तुल्ययोगक्षेम इत्यर्थः ।

ननु निरस्तस्त्रपक्षस्य सन्देहः कथमित्यत आह । एवमिति । कथं
नामेति । साधकामावस्य सन्देहहेतुत्वादित्यर्थः । तथापि
साधकस्योक्तत्वात्तत्र दोषं विना न सन्देहोयुक्त इत्यत आह ।
अदृश्यमानेति । ननु वार्त्तिके प्राप्तावेव विप्रतिपत्तेरुक्तत्वात्
प्राप्तिमभ्युपेत्य व्याख्यानं कुत इत्यत आह । त्वगादीनामिति ।
प्राप्तिस्तु तत्कारणभेदोत्पादेनान्यथासिद्धा न कारणमित्येवं
परं वार्त्तिकमित्यर्थः । नन्वयस्कान्तमणेरैतन्निभेदोपपादनं प्रकृतानुप-
युक्तमित्यत आह । नन्विति । तथायस्कान्त एवानेकान्त इत्यर्थः ।
तुल्येति । व्यवधानविप्रकर्षयोः कार्याऽजनकत्वादित्यर्थः । ननु

व्यवधानविप्रकर्षो हि अनिरन्तरोत्पादो वा स्याद-
 प्राप्तिर्वा स्वरूपयोग्यता वा । तच्चानिरन्तरोत्पादाभावो
 निरन्तरोत्पादः स्यात् । न च कृष्णसारस्यार्थेन
 मणेर्या षोडशेन निरन्तरोत्पादः सम्भवति^(१) । अप्राप्त-
 भावस्तु^(२) प्राप्तिरेव, तथा सति कः प्रतिक्रमोऽनुकूलमा-
 चरति । अयोग्यताभावस्तु योग्यतैव, सा च बौद्धनये
 कारणजातीयस्य निरन्तरोत्पादान्न भिद्यत इत्युक्तम् ।
 तस्मात् स्थिरनये कार्यं जनयन्ति कारणानि परस्पर-
 प्राप्तिं वा व्यभिचरन्ति, प्राप्तिर्वा स्वरूपयोग्यता-
 प्रयुक्तां व्याप्तिमुपजीवतौत्यवशिष्यते तच्चाह । प्राप्ते-
 रेवेति । [८०।१०]

ननु लक्ष्णान्तरेण व्यवस्थिते लक्ष्ये कथमन्योन्या-
 श्रयत्वमित्यत आह । अगतिर्वेति । [८०।११] तद्धि लक्ष्य-
 सापेक्षमनपेक्षं वा । आद्ये अन्योन्याश्रयत्वदोषादेवा-

प्राप्तिरप्रयोजिका, क्षणिकपक्षे व्यवधानादावुत्पादविशेषरूपयोग्यता-
 गिरहादेव कार्यानुत्पादादित्यत आह । व्यवधानेति ।

(चतुष्टोऽप्राप्यकारित्वञ्च तद्वैतुनां च खण्डनम् ।)

मन्वन्योन्याश्रयोपगतिरेवेति न पचान्तरमित्यत आह । नन्विति ।

(१) अस्ति— पा० १ पु० । (२) अप्राप्तेरभावस्तु— पा० १ पु० ।

गतिः । उत्तरं च त्ववगते लक्ष्ये तत्सापेक्षेण लक्षणेन
किं गमयितव्यामित्यगतिरेवेत्यर्थः ॥

अस्ति हीति [८०।१५] । यदि विज्ञानाभिन्नहेतु-
जत्वात्सुखं विज्ञानजातीयं स्यात्, सुखाभिन्नहेतुजत्वा-
त्तदपि^(१) सुखजातीयं स्यात् । विज्ञानं न सुखेना-
भिन्नहेतुजमिति चेत् ? । एवं तर्हि कथं सुखमपि
विज्ञानेनाभिन्नहेतुजमित्यर्थः ॥

ननु ज्ञानहेत्वनुगमः सुखेऽप्यस्ति, न तु सुखहेत्वनु-
गमो ज्ञानेऽतो यत्कारणानुगमो यच्च तज्जातीयत्वं
तच्चास्तु । यथाङ्कुरमात्रकारणानुगमे यवाङ्कुरस्याप्यङ्कुर-
जातीयत्वं न तु सर्वस्य यवाङ्कुरत्वं तत्कारणानुगमाऽ-
भावादित्याशयवानाशङ्कते । अवान्तरेति । [८०।१५]

तत्सापेक्षेणेति । लक्ष्यानपेक्ष्यलक्षणान्तरेणैव लक्ष्यवस्थितेर्लक्ष्यापेक्षं
लक्षणं व्यर्थमित्यर्थः । ननु विज्ञानाभिन्नहेतुकत्वेन सुखस्य
ज्ञानजातीयत्व उक्ते अस्तीत्यादिकमसङ्गतं, ज्ञानजातीयस्य सुखत्वान-
भिधानात् इति शोषस्करमाह । यदीति । नन्वान्तरेत्यादिकमयुक्तं,
एकसामंणीकत्वस्योपक्रमादित्यत आह । नन्विति । सुखसामंणी
ज्ञानजातीयताप्रयोजकमन्तर्भावैव, ज्ञानसामंणी तु न सुख-
जातीयतामन्तर्भावैवेति न सर्वं ज्ञानं सुखजातीयं, किन्तु किञ्चि-
देवेत्यर्थः । 'न किञ्चित्कारणभेदेऽपौ'त्यनेन प्रकृते न किञ्चिद्दूषण-

न ह्यस्ति सम्भवो^(१) धज्जातीयकार्यहेतुचक्रानुगमो
यच्च तच्च तज्जातीयत्वमिति । बीजजातीयकार्यहेतु-
चक्रानुगमेप्यङ्कुरस्य बीजाजातीयत्वादिति सामान्योप-
संहारेऽनैकान्तिकत्वं, विशेषोपसंहारे तु सन्दिह्यमा-
(ना)नैकान्तिकत्वमाह । न, किञ्चिदिति । [८०११६]

आकस्मिकत्वप्रसङ्ग(१)भयाद्भि कार्यभेदो - - - भेद-
मनुसरन् प्रयस्यति भवान्, स च कार्यभेदः किञ्चित्कार-
णभेदेनैव बीजाङ्कुरादिवत् ज्ञानसुखादावप्यना-
कस्मिक इत्यर्थः ।

(१) (ननु) रसगन्धस्पर्शानां उपादानाभेदभेदानुबन्धं
तज्जातीयातज्जातीयत्वं, न ह्यस्ति सम्भवो रूपाद्युपादा-

मित्यत आह । न ह्यस्तीति । यद्यदुपादानोपादानकं तत्त-
ज्जातीयमिति सामान्योपसंहारः । यत् ज्ञानोपादानोपादेयं तत्
ज्ञानजातीयमिति विशेषोपसंहारः । सन्दिग्धानैकान्तिकत्वं विपक्षे
बाधकाभावः । नन्वाकस्मिकं न परेणाऽऽपादितं तत्कृतः
परिद्विषय इत्यत आह । आकस्मिकत्वेति । ज्ञानहेत्वनुगमेपि
यदि न ज्ञानजातीयत्वमाकस्मिकं स्यादित्यभिप्रायेण . हेतु-
किञ्चित्कारणसाम्येयसाधारणहेत्वप्रवेशात् सुखज्ञानयोरन्योन्य-
वैजात्यमिति परीहार इत्यर्थः । ननुपादानाभेदात्कार्यभेद-
इति शङ्का नैयायिकासिद्धा न युक्त्यत आह । नन्विति ।

नक्तं वा रूपादिकं^(१) चेति । अतो ज्ञानोपादानत्वे तज्जातीयमेव स्यात्, अज्ञानत्वे वा न ज्ञानोपादानत्वमिति यदि प्रत्यवतिष्ठते तथाह । न चेति । [२५१]

यदि ह्येकजातीयोपादानतयैकजातीयत्वं भवेत्, अवान्तरैकजातीयमपि किं न स्यात्, तथा चैकस्मात्समनन्तरप्रत्ययादनेकावान्तरजातीयानुत्पादप्रसङ्गः । इदं रूपज्ञानाद्रूपज्ञानं रसज्ञानादिजातीयं च । साक्षात्कारिणः साक्षात्कारश्चासाक्षात्कारयेत्यादि ।

अथ विलक्षणानेकसहकारिप्रवेशादनेकावान्तरजातीयकार्यकरणस्वभावस्य कस्य चिदेवोत्पादनियम उपपाद्यः ? एवमवान्तरजातिभेदोपपादनवद्विवक्षितैकजातीयोपादानत्वेऽपि विलक्षणानेकसहकारिप्रवेशाद्विवक्षितानेकजातीयकार्यकरणस्वभावस्य कस्यचिद्वियम उपपत्स्यत इत्यर्थः ॥

सजातीयकारणमुपादानमिति बौद्धराट्टान्नाच्छङ्का इत्यर्थः । नन्वभिन्नानामपि ज्ञानव्यक्तीनां ज्ञानलेनाभेदाद्यभिचारो न युक्त इत्यत आह । यद्विधीति । सर्वथा साक्षात्पादाने साक्षात्कारादसाक्षात्कारोदया(द्)द्यभिचार एव, यथा कथञ्चित्साक्षात्त्वं तु ज्ञानसुखयोर्भिन्नजातीयत्वेऽपि गुणत्वादिनाप्युपपद्यत इत्यर्थः । नन्वभिन्नताऽनैकान्तिकसुखा सन्दिग्धानैकान्तिकमयुक्तमित्यत आह ।

(१) उपादानं साक्षादिकं— पा० १ ५० ।

सोयमेकोपादानकत्वेऽप्यवान्तरजातिभेदाभ्युपगमः
 परेषां दृष्टान्तार्थमुद्भावितः अपि चेत्याद्युद्भावितं सन्दि-
 ग्धव्यतिरेकित्वं^(१) स्फुटयितुमतो नासङ्गतमिति । तदे-
 तत्सर्वं बौद्धनयेनोक्तम् । परमार्थतस्तु यदुपादानवत्तत्स-
 जातीयं यद्वापकोपादानवत् तद्गुणजातीयमिति निय-
 मोऽतः परमनियमः^(२), तद्यदि सत्तया गुणत्वेन वा सुख
 ज्ञानयोरेकजातीयत्वं साध्यते तदा सिद्धसाधनम् ॥
 अन्यथानियमेऽसङ्कीर्णमुदाहरणमाह । अत एवेति
 [८५१] एकोपादानत्वेऽपि रूपादीनां न व्यक्तिगतो
 भेदो^(३), नाप्यवान्तरजातिगतो^(४), नापि गुणतया पिठरो-
 प्रादानत्वेऽपि कर्मणोऽगुणत्वात् । तत्रोपादानबन्धेन
 यथा द्रव्यगुणकर्मणामसतामेव सत्त्वं बहिः, तत्राऽऽन्तर-
 ज्ञानसुखादीनाम् । यथा च तेषामवान्तरकारणभेदाद्-
 द्रव्यत्वं पृथिव्यादीनां, गुणत्वं रूपादीनां, कर्मत्वमुत्प्रे-
 षणादीनां, तथाऽवान्तरकारणभेदाद्दर्शनस्मरणादीनां
 ज्ञानत्वं निरुपाध्यनुकूलतरादीनां सुखत्वमित्यादि ।

षोडशमिति । किञ्चित्कारणसाध्यात्वेऽप्यवान्तरकारणवैजात्यं स्यादिति

- (१) सन्दिग्धव्यतिरेकित्वं— पा० १ पु० । (२) तद्गुणजातीयमिति परमतः
 परमनियमः— पा० १ पु० । (३) न व्यक्तिनो भेदो— पा० १ पु० ।
 (४) जातिनो— पा० १ पु० ।

एवमवान्तरासाधारणनिमित्तादिभेदाद्यथा पृथिव्यां
घटादिभेदो, रूपस्य शुक्लादिभेदः, उतस्येपणस्य च
पाटवादिभेदस्तथा ज्ञानस्यापि दर्शनादिभेदः सुख-
स्यापि तारतम्यादिभेदो भविष्यतीत्यर्थः ।

स्यादेतत् । अज्ञानरूपतायां पुनः प्रमाणमत उप-
संहारव्याजेनाह । तस्मादिति । [८१६]

यद्यपि विज्ञानसुखादीनां भिन्नजातीयत्वमनुभव-
सिद्धं - - - तच्च सुखं परिस्फुरति तदाऽहं सुखी-
ति स्यात् । नापिसु - - - चज्ञानं परिस्फुरति तदा
जानामीति स्यात् । न चैतदस्ति । ज्ञानविशेषः
सुखं - - - रिति चेत् ? इन्तभोस्तस्य ज्ञानविशेषस्य
विषयविशेषोप्यस्ति - - - निर्विषयज्ञानं सुखमिति
प्राप्तम् । न चैतद्दृष्टमिष्टं शक्यं^(१) वा साधयितुम् ।

अस्ति चेत् ? वाह्य आभ्यन्तरो वा ? न सावदाह्यः
कश्चिद्विषयभेदोऽस्ति । यदेव हि रागवता गीतमनु-
भूयते तदेव वीतरागेणापि ।

तदेव गीतं, परं रागवताऽनुकूलतया, वीतरागेण
यन्दिग्धानैकान्तिकमेव पूर्वमप्युक्तं, मित्यर्थः । गुणलेनाप्यभेदा-
भावे हेतुमाह । पिडरे चेति । अयिमप्रबन्धोपयोगार्थमाह ।

स्यादेतदिति । ज्ञानविशेष इति । सुखमिति ज्ञानस्य ज्ञान-

(१) दृष्टं वा शक्यं— पा० २ पु० ।

तद्विपरीततयेति चेत् ? किमनुकूलत्वमस्य निरुपाधिकं ?
सोपाधिकं वा ? निरुपाधिकं चेत् ? कथं कश्चित्प्रति,
सोपाधिकत्वे स एवोच्यताम् । इच्छैवोपाधिरिति चेत् ।
न, इतरेतराश्रयप्रसङ्गात् । इच्छमाणात्वादनुकूलत्वं
तेन चेद्यमाणात्वमिति ।

तस्मात् तस्य ज्ञानविशेषस्य सुखत्वेनाभिमतस्थान्तर-
एव विशेषो निसर्गानुकूलस्वभाव एष्टव्यः । यद्वेतु-
तया बाह्यो विषयोऽनुकूलतयाऽभिमतत्वेनेष्यमाख्यो
भवति स एवोक्तरूपो विषयः सुखमित्युच्यते । तथापि
मूढधियां व्यवहारार्थं समानजातीयव्यवच्छेदकाधर्मा-

विषयत्वमस्यैव, जानामीति शब्दोद्देश्यस्य परीचकस्यास्यैवेत्यर्थः ।
किमनुकूलत्वमिति ।

ननु विषयाभेदेऽपि यथाप्रत्यक्षानुमित्योर्वैजात्यं कारणभेदात्
तथा रोगिणां ग्रीतादिविषयकं किञ्चिद्विज्ञानं सुखजातीयं
स्यात् । न च सुखेऽतिशयो दृश्यते स च ज्ञानात्मत्वे न स्यादिति
वाच्यम् । ज्ञानेऽपि पटुत्वाद्यतिशयस्य सत्त्वात् । ज्ञाने विषयाधि-
क्यादेव पाटवं, सुखे त्वेकैव विषये रागौत्क्यादतिशयोऽस्तीति
चेत् । न । भोजनसुखमिति विषयकत्वान्यथानुपपत्त्या ज्ञानत्व-
विद्वौ तथापि संस्काराधानचमत्वादेरतिशयस्य कल्पनात् ।

अत्राहुः । उदरव्यथायामज्ञोपभोगधौचित्ये च सुखदुःखसंवे-
दने विषयविशेषास्फुरणाद्यर्थं विषयनिर्णयज्ञानात्मकत्वं सुखादेः,

ज्ञानादीनामुक्ताः, तच्चार्यप्रवर्णत्वं ज्ञानस्यार्थनिरूपणा-
धीनंनिरूपणत्वमित्यर्थः । तदप्रवर्णत्वमज्ञानलक्षणम् ।
तथाऽनुकूलवेदनैयत्वं सुखलक्षणं, प्रतिकूलवेदनैयत्वं
दुःखस्येत्येवमादिसमानतन्वानुसारेण बोद्धव्यम् ।

नन्वज्ञानात्मकत्वे घटादिवदवश्यसंवेद्या घटादिवत्सु-
खादयो न भवेयुः । अवश्यसंवेद्याश्च ते । न ह्यसंविदिते
सुखे प्रमाणमन्यदस्ति । तदेतद्ज्ञानात्मत्वे परमुपपद्यते
स्वसंवेदनत्वादित्यत आह । तौत्रसंवेगितयेति । [२९।०]

भोजनसुखमिति बुद्धेश्चन्द्रियसुखमिति वत्तन्निमित्तविषयकत्वात्
विशिष्टज्ञानात्मके च तस्य सुखत्वेन भोजनज्ञानमिति सप्रकारकं
भाषेत । निर्विकल्पकत्वे वाप्रत्यक्षं सुखं स्यात् । तत्रेति ।
यद्यप्यनुकूलत्वं न निरूपाधीष्ठाविषयकं दुःखाभावेऽतिव्याप्तेः,
नापि भावत्वेन विशेषणीयम्, सुखीत्यामितीष्ठायामात्मसुख-
सुखलयोरपि विषयत्वात् । न च सुखत्वादेर्विषयतावच्छेदकत्वं
न तु विषयत्वमिति वाच्यम् । अवच्छेदकस्यापि विषयत्वात् ।
तथापि सुखत्वमेवानेनोक्तम् । एवं प्रतिकूलवेदनैयत्वमपि दुःखल-
मिति मन्तव्यम् । ननु सुखस्य प्रत्यक्षत्वे न विवाद इति तौत्र-
संवेगितया तत्रत्यलक्षकौत्तनेन किमित्यत आह । नन्विति ।
सुखदुःखयोर्भोजकादृष्टसाध्यतयाऽवश्यं तद्ज्ञानमित्यर्थः । अतएव
समानकालीनसमानाधिकरणमात्रात्कारविषयताव्याप्यजातिमत्वमेव

सन्ति हि पदार्थाः 'स्वकर्मेपार्जितत्वाऽविशेषेऽपि
केचिदध्यक्षा एवं। यथा स्वशरीरादयः। केचित्तु परोक्षा
एव। यथा तदन्तर्गतनाडीसंस्थानादयः। एवमज्ञानत्वा-
विशेषेऽपि कारणलब्धस्वभावभेदाः केचिदवश्यसंवेद्याः
सुखादयः केचिदन्यथेत्यर्थः।

सगोचमुत्थापयति। स्यादेतदिति। [८१८]

तथापि जागरावस्थायां तावदनुभवजननद्वारा
सुखोत्पत्ताविन्द्रियार्थसन्निकर्ष उपयुज्यते। अन्यथा
सुखवदनुभवेऽपि तेन विनैव स्यात्। न च साक्षा-
त्कारणमेव कारणम्, तथा सति व्यापारिण उदासीनाः
प्रसज्येरन्। व्यापाराव्यवधायकत्ववादस्त्वचापि तुल्य
इत्यत आह। इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्येति [८१९]। ज्ञान-
मात्रमव्यापारीभूतं तत्र उपयोगादित्यर्थः।

सुखदुःखयोरनुगतं रूपमाहुः। नन्यथासिद्धिकथनं व्यर्थम्, व्यभि-
चारेष्वेवेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्याहेतुत्वसिद्धेरित्यत आह। तथागीति।
सामान्ये व्यभिचारेऽपि विशेषे तद्भावाद्धेतुत्वं स्यादेवेत्यर्थः।
उदासीना इति। अहेतव इत्यर्थः।

व्यापाराव्यवधायकत्वं, अन्यथासिद्धिभाव इत्यर्थः। मात्र-
पदोपयोगमाह। अव्यापारीभूतमिति। तदेवोपपादयति।

अयमाशयः । भवेदेवं यद्दीन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य ज्ञानं व्यापारः स्यात् स हि कार्यावसानो व्यापार्यव्यभिचारी भवति, ज्ञानं पुनः कार्यावसानमपि इन्द्रियार्थसन्निकर्षमतिपतत्येव स्वप्नान्तिके । अन्यथा तु व्यापारक - - - प्रसङ्गात् ।

परिहरति । तद्युक्तमिति [२१११] । प्रमाणाभावादिति शेषः ।

ननु मान - - - मित्यत आह । तदज्ञानस्येति । [२१११]

कुतो मिथ्यावगतिरित्यत - - - पर्यासस्य यथा पूर्वानुभूता स्मरणार्हा कामिनीत्येवं तज्जन्मपूर्वानुभू - - - पर्यासत्वं पुनरेतावतैवारपथा विप्रकृष्टदेशकालयोः का - - जन्मसुखयोस्तन्निकृष्टदेशकालतया-

स हीति । जागरसुखे स्वप्नसुखवैजात्यमसिद्धम्, तस्यत्वे ज्ञानस्य तद्व्यापारत्वे मानाभावः, सुखलान्तददृष्टान्तेन तदजन्यत्वमसिद्धि-
 शेत्यर्थः । ननु स्वप्ने सुखाद्यनुत्पत्त्या व्यभिचारपरिहारेऽपि विज्ञानस्य व्यापारत्वासिद्धिसदवस्येत्यत आह । परिहरतीति । व्यभिचारमात्रं तावदिति शेषः । सिद्धिशब्दस्योत्पत्त्यर्थत्वे पौनहृत्परिहाराद्य व्याचष्टे । अप्रतीतेरिति । स्मृतिविपर्ययो विपर्यया स्मृतिरेव, स्वप्नज्ञानं च न तथा, अनुभवलेनानुव्यवशीथमानत्वादित्यत आह ।

वभासः । न पुनरकामिन्यसुखयोः कामिनीसुखत्वेन प्रतिभानम् । तथा सति कामिनौत्वसुखत्वनिषेधे-
नान्यस्य कस्यचित्प्रतिभासनं बाधकं भवेत् । न च
वाच्यम्—यदि न स्वप्नान्तिके सुखमुत्पद्यते न तस्मै
विरही स्पृहयेदिति । मोहादसाधनेऽपि प्रवृत्ति-
दर्शनात् । शौतापनुत्तये गुञ्जापुञ्ज इव मर्कटा-
नाम् । तदिदमुक्तम् स्मरणविपर्यास इति [-११११]
स्मरणे प्राप्ते विपर्यासः स्मरणविपर्यासः अनुभवलक्षणः
तद्विषय एवेत्यर्थः ।

ननु सुखदुःखोत्पादप्रयोजनौ धर्माधर्मौ यदसुखं
दुःखारूपान् देहादीन् उत्पादयतस्तत्तदर्थतयैव । एवं
तयोः सर्वोत्पत्तिमतां निमित्तत्वं निर्वहति, इदं तु
स्वप्नज्ञानं न सुखरूपं, सुखसाधनमपि यदि न स्यात्
न तर्हि धर्मनिमित्तं, नाप्यधर्मनिमित्तमदुःखत्वादत-
श्चेतुत्वाच्च । ततश्चादृष्टनिरपेक्षोत्पत्तिरस्य च ब्रह्मा-
कुलयेदित्यत आह । सुखेति । [-१११४]

आत्मनमिति । विषय इत्यर्थः । तथा सतीति । इन्द्रिय-
सन्निहृष्ट एव कचित्कामिनौत्वसुखत्वारोपे तस्य प्रतिषेधः स्यात् तु
सन्निहृष्टविषयस्येत्यर्थः । स्मरणे प्राप्त इति । स्मृतिविषये तस्मि-
न्नित्यर्थः । सामथीतिशब्देन यागादेः साधनत्वप्रमितिर्वैषम्यादि-

सुखाद्युपभोगो ह्यदृष्टस्य प्रधानं प्रयोजनम् । न च सुखादि स्वरूपतः उपभोगः, किन्तु तदनुभवः, सप्रमु-
त्यन्नसुखाद्यनालम्बनत्वेऽपि पूर्वोत्पन्नमालम्ब्य जाय-
मानः सर्वं समञ्जसयति । न च सर्वत्रैवमस्तु सामग्री-
वैचित्र्यात् सत्यमिथ्याप्रत्ययविभागव्यवस्थापनात् ।

न ह्येकदोषलब्धरजतविषयसंस्कार इव शाब्दरज-
तेऽपि रजतप्रत्यय इति सर्वदैवमेवास्त्विति वक्तुमु-
चितम् । यस्तु मन्यते स्वप्ने तावत्सुखादिकमनुभूयत
इत्यविवादं तच्च तु बाधकं भवत् द्विरूपं भवेत् ।
असुखमेतदिति वा नासौत् सुखमिति वा । न
चैतदस्ति । जागरावस्थायां तु नासौत् कामिनौति
युज्यते बाधकं स्थिरत्वात् । सहसापसरणासम्भवात् ।
तत्कार्याणां च दशननखक्षतादीनामननुवृत्तेः । चरम-
धातुविसर्गादीनां चानुवृत्तावप्यतत्कार्यत्वात् । तत्कार्य-
त्वेन तदनुवृत्तावन्येषामपि तत्कार्याणामनुवृत्तिप्रस-
ङ्गात् । नास्तौदानौ सुखमिति त्विदानौन्तनसुखस्य
बाधो न प्राक्तनस्य, श्लक्ष्णकत्वात्तस्य । तत्कार्याणां च

त्यर्थः । कचिदपि सुखस्याऽप्रामाणिकत्वे तदारोपस्थानुपपत्तेरिति
भावः । नन्वेवं कामिन्या अप्यबाधे विषयसंसर्गाजन्मैव तत्सुखं
स्यादित्यत आह । जागरेति । तथापीति ।

हर्षाश्रुपुलकादौनामनुवर्त्तमानानामुपलम्भा(द)न्यथा-
श्रुतरविनाशिनां क्षणान्तरेऽदर्शनादनुभवानामप्रामा-
णिकत्वमेव स्यात् ।

तस्मादबाधितानुभवसिद्धत्वादस्ति स्वप्नान्तिके सुख-
मिति, तं प्रत्याह । न चाऽसतीति । [२५१५]

---वस्थायामाहत्यबाधकं नास्ति तथापि स्वप्ना-
न्तिक -----नितादौनामस्ति बाधकं कारणे च
बाधिते कार्यं बाधितमेव ----- तिकदृष्टपयो-
दप्रदलबाधे तदाश्रयो वचुदुद्योतः(?) । हर्षाश्रुप्रभृतयस्तु
सुखकार्याः किन्तु सुखज्ञानकार्या इति न तावन्मा-
त्रेण तत्सम्भवोपपत्तिः । तस्मात्स्वप्नान्तिकोदाहरणबलेन
ज्ञानमात्रकार्यता सुखस्य सिद्धतीति मनोरथाद्युदाहृत्य
परिहृतम् ।

चतुर्धा खलु संसारिणां सुखमुत्पद्यते । किञ्चिदभ्या-
सात् यथा मृगयादिषु । किञ्चिदभिमानात् । यथा
चन्दनादिषु । किञ्चिद्विषयसम्भोगात् । यथा सुरभिमधुर-

ननु चन्दनादिकारणबाधे इन्द्रियार्थसन्निकर्षजलमात्रं सुखे
बाधतां न तु सुखत्वमेव, तत्र सुखं नास्तीत्यप्रतीतेः, चन्दनादिषु
सुखविशेष एव जनकत्वम् । मैवम् । वैज्ञानिकसुखस्याप्रतीतेः चन्द-
नादिजन्यसुखजातीयस्यैव तत्रानुभवेन तत्रैव बाधकस्योक्तत्वात् ।

गौरगान्धारादिषु । किञ्चिन्मनोरथादिसम्प्रत्ययात् यथा भविष्यत्युचादिजन्मदिनमहोत्सवानुचिन्तनादिषु । ते चामौ स्वरूपभेदवन्तोऽनुभूयन्ते । न हि यथा मनोरथेषु सुखं तथा विषयसम्भोगे । तथा सति तत्पारत्यागेनान्योपादानवैयर्थ्यात् । तां वदेव हि बुभुक्षितो मोदकान् मनोरथयति यावदमी नास्य परमार्थतः सन्निधीयते अथ मनोरथव्यसनमपहाय तत्रैव वर्तते नियमेन तद्वैकजातीयत्वे सर्वमसमञ्जसं स्यात् । जातिभेदे हि कारणभेदोऽवश्याभ्युपेयत इत्यर्थः ।

तद्वेन्द्रियार्थसन्निकर्षस्य सत्त्वमनुविधत्ते सुखोत्पत्तिरिति सिद्धान्तिनो विवक्षितम् । तदन्यथासिद्धमिति मन्वानः पूर्वोक्तं स्मारयति । ज्ञानमात्रमेवेति । [८५११]

नात्र तत्सत्त्वानुविधानमात्रं विवक्षितं, किं नाम ? जातिभेदः कारणभेदमाक्षिपति । स च कारणभेदोऽनुविहितभावाभाव एव सिध्यतीत्यत्र विवक्षितमिति प्रतिपिपादयिषुरुक्तमेवानुभाषते । न, विषयाऽसन्निधान इति । [८५१२]

नन्विन्द्रियार्थसन्निकर्षं सुखमुपक्रम्य तदभावे तद्विषयज्ञानो-
रथिकादिसुखाद्यभिधानमयुक्तमित्यत आह । मनोरथादीति ।
सुखविशेषमधिकृत्येन्द्रियसन्निकर्षजलव्युत्पादनं तावतापि ज्ञानपद-

तदिदमुक्तं तादृशस्यं सुखभेदस्यानुत्पादादिति
[८११८] यादृश इन्द्रियार्थसन्निकर्षादुत्पद्यत इति शेषः ॥

शङ्कते । विषयेति [८११९] । ज्ञानाभेदेऽपि^(१) भिन्न
जातीयं सुखं कारणान्तरं भिन्नमाक्षिपेत्, इह तु
ज्ञानमेव भिन्नजातीयमित्यर्थः ।

परिहरति । इन्तेश्वरस्यापीति । [८१२०]

ननु विषयसाक्षात्कारोऽपीष्टोपलब्धिलक्षणः सुख-
हेतुः स च तादृशो नास्तौश्वरे । तस्य बुभुक्षा-
विरहात् । कथं तस्य सुखोत्पाद इत्यत आह । योग-
र्द्धिसम्यग्ज्ञानामिति । [८१२०]

ननु तेष्यलंप्रत्ययवन्तः कथमिव सुखभाजा भवेयु-
रित्यत आह । असत्यामिति । [८१२१]

न हि ते सर्वदैव प्रतिपक्षधारणावन्तो माभूदमीषां
सर्वदा भोगविरहाद्धर्माधर्मप्रचयतादवस्थम् । तस्मा-
द्यदा प्रतिपक्षधारणा नास्ति तदा विषयसाक्षात्कार-
वशादेव^(२) तेषां सुखं प्रसज्येतेत्यर्थः ।

व्यवच्छेद्यसिद्धेरित्यर्थः । नात्रेति । वैषयिकसुखे सुखान्तरसाधारण-
कारणज्ञानजन्यत्वेपीन्द्रियार्थसन्निकर्षाद्यनेककारणभेदाद्वैजात्यमङ्गी-
कर्णव्यमिति तदेव सुखं विलक्षणं ज्ञानपदव्यवच्छेद्यमित्यर्थः ।

ज्ञानाभेदेपीति । ज्ञानजन्यत्वे सत्येव सुखवैजात्यं ज्ञानस्य

(१) ज्ञानभेदेऽपि इति १ पा० ३० । (२) साक्षात्कारमात्रादेव— पा० १ पु० ।

न च वाच्यम्—यदि भवेदेवं कौटुशो दोष इति ।
 कायब्यूहे शरीरेन्द्रियनिर्माणवैयर्थ्यप्रसङ्गात् । इष्टा-
 निष्टसाक्षात्कारस्य एकस्मिन्नेव शरीरे मनसैव सिद्ध-
 त्वात् । न चेन्द्रियाणामर्वाणां च परस्परसन्निकृष्टा-
 नामेव सत्ताभावेण क्वचिदात्मधर्मसमुत्पादे सामर्थ्य-
 मधिगतम् । तस्माद्योगवर्द्धिमतां सत्यपि विषयसाक्षा-
 त्कारे इन्द्रियार्थसन्निकर्षाभावात्सुखं नास्तीत्यभिप्रेत्यो-
 पसंहरति : तस्मादिति । [२११]

तदयं प्रमाणार्थः^(१) योगवर्द्धिनोन्द्रियाणि सुखदुःख-

साक्षात्कारित्विशेषादेवोपपन्नमित्यर्थः । नन्विति । तथा चेष्टोप-
 लब्धिलक्षणसाक्षात्कारस्य सुखविशेषहेतुत्वेन शङ्कितत्वात् तत्र
 परिहार इत्यर्थः । अत्रत्ययः—सुखभोगवैसल्यम् । प्रविपक्षधारणा
 सुखसाक्षात्कारविरोधी केवलात्मसाक्षात्कारहेतुर्मनःसयोगविशेषः ।
 कायब्यूह इति । एकस्मिन् काये साक्षात्कारमात्रेणैव तावद्भोगो-
 पपत्तेः । तथा च तावद्देशावस्थिततत्तद्विषयसन्निकर्षार्थं कायब्यूह-
 सुपादत्तं इत्यभ्युपेयमित्यर्थः ।

ननु नानाशरीरावच्छेदकं विना भोगयोगपद्यानुपपत्तिरेकदा
 नानासुखसाक्षात्काराभावात्, तथा राजतदनुजीविशरीरावच्छेदं

(१) प्रयोगार्थः— पा० १ उ० ।

समुत्पादप्रयोजनानि, सुखदुःखतद्बोधान्धत्वे सत्य-
न्यचाचरितार्थत्वात् । इष्टानिष्टोपलब्धिवत् ।

न चायमसिद्धः । अन्यत्र चरितार्थत्वं साक्षात्कारे
सम्भाव्येत, स तु योगजधर्मसङ्घटनेन मनसैव जनितः ।
ते च सुखदुःखे सन्निकृष्टैरेवेन्द्रियैर्जन्येते, बाह्ये-
न्द्रियजन्यत्वे सत्यात्मधर्मत्वात्, अस्मदादिविषय-
साक्षात्कारवदिति । सोऽयं सन्निकर्षो यदा नास्ति
तदा तेषामपि न सुखादिकमिति । तदिदमुक्तम् । स
चेति । [५१२९]

विना सुखदुःखसाक्षात्काराभावात् तज्जनकादृष्टध्वंसानुपपत्तिरिति
तदर्थं तच्छरीरपरिग्रहो वाच्य इति न कायव्यूहवैयर्थ्यम् ।

अत्राहुः । घटनिष्ठचन्दनान्योन्याभावसाक्षात्कारि चन्दनमपि
साक्षात्किथते । न च तत्र चन्दनसन्निकर्षजं वैषयिकं सुखमुत्पद्यत
इति चन्दनेन्द्रियसन्निकर्षस्यैव तद्धेतुत्वे योगिसाक्षात्कारमात्रात्
तादृशं सुखमिति कायव्यूहे नेन्द्रियसन्निकर्षात्सुखमिति भावः ।

यत्तु कामिन्यासिद्धनादिजन्यसुखे तदिन्द्रियसन्निकर्षी हेतुः
तद्विच्छेदे तदभावादिति परिहृतम् ।

तत्र । कामिनीसन्निकर्षोऽपि तत्त्वज्ञाने तदनुपपत्तेश्चापि तस्य
हेतुत्वात् । सुखदुःखेति । तत्र दुःखाभावे व्यभिचारात् भावलेन
हेतुर्विशेषणीयः । ननु परमभावोत्पत्त्यनुक्तोपासन्न इत्यत आह ।

नन्विन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्मा विषयसाक्षात्कारः
सुखादिहेतुः, न च तथा सिद्धानामस्यतो. न तेषां
सुखोत्पादप्रसङ्ग इत्यत आह । अपि चेति । [२१६२]

न तावदिन्द्रियजन्याजन्ययोः साक्षात्कारयोः कश्चि-
दाजनितो विशेषः,^(१) किन्विन्द्रियार्थसन्निकर्षरूपका-
रणसम्बन्ध एव विशेषः । स च यदि कार्ये विवक्षितः,
कथं न तस्य कारणता सुखादिकं प्रति । अविवक्षित-
येत् सिद्धानामपि तदुत्पादप्रसङ्गो दुर्वारः तुल्य-
योगक्षेमत्वात् । तस्मात् चरमभाविन्येव साक्षात्कारे
सति किमिन्द्रियेणेत्यहृदयस्याभिप्रायोऽर्वाशब्धते । तत्र
चातिप्रसङ्ग इत्यर्थः । अत्रैवार्थे वृद्धसम्भतिमाह । सगा-
दौति । [२१६३] तत्र सगादौतिकारणचक्रकथनम् ।

नन्विति । यथाश्रुतस्वागमकत्वादाह । न तावदिति । ननु साक्षा-
त्कारमात्रे विषयसन्निकर्षो हेतुर्व्यभिचारादित्यवश्यं साक्षात्कार-
विशेषो वाच्य इति स एव वैषयिकसुखकारणं भविष्यति । भैवम् ।
एकजातीये साक्षात्कारे विषयसन्निकर्षो न हेतुः सन्निकर्षत्वस्य
एकस्य निर्वक्तुमशक्यत्वादिति तत्तद्विशेष एव तस्य संयोगादि-
रूपस्य प्रयोजकत्वात् । अत्र-‘सुखादिव्युदासार्थ’मिति वार्तिके

(१) सभावतो विशेषः - पा० १ पु० । दार्शनिको - पा० १ पु० ।

यदुत्पद्यत इत्यनुकूलवेदनीयस्वरूपम् । अनुग्रहादीति
कार्यम् । अनुग्रहो भोगापरनामा सुखप्रत्ययः । अभि-
घ्नः पुनः पुनः सुखप्रवाहस्याविच्छेदेच्छा । प्रसादः-
सुखविषय^(१)ग्रहणपाठवमिति ।

(इति ज्ञानपदप्रयोजनोपपादनम् ।)

नन्वव्यपदेश्यव्यवसायात्मकपदयोः सङ्गोच्चं व्यवच्छेद्यं
वा न पश्यामः प्रत्युत परस्परविरुद्धयोरनयोरेकस्मिन्
पक्षेऽसमावेश एवेत्यत आह इह द्वयीति । [२५१]

अतद्गुणसंविज्ञानवज्जनीहिणा इन्द्रियार्थसंयोगजसंयोगव्युदासार्थं
ज्ञानघरणम् । ननुत्तर्यपदेन कार्त्तव्यनार्थ्यमाणता विवचिता, अथाग्नेः
अव्यभिचारिपदवैयर्थ्यापाताच्च, तत एव तदर्थसिद्धेः । नाप्येकदेशे-
नातिप्रसङ्गादित्येके । तच्च । विशेष्यास्वार्थमाणताथास्तत्सन्निकर्ष-
जन्यत्वेन विवचितत्वात् ।

(इति ज्ञानपदप्रयोजनोपपादनम् ।)

इह द्वयीति टीका । यद्यपि सविकल्पकत्वं न जातिरनु-
भवत्वशास्त्रात्त्वाभ्यां सङ्करापत्तेः । तथापि गन्ततात्वादिविज्ञानान्तेऽपि
न दोष इति सम्यग्दास्यविदः ।

वस्तुतो जातिपदेनोपाधिरूपं सामान्यमभिप्रेतम् । तच्च सप्रकारकज्ञानत्वं, न तु संस्कारजनकत्वमथ्याप्रस्तम्भनकतावच्छेद-
करूपत्वस्य तत्रैव विश्रामात् । एवं निर्विकल्पकत्वमपि निष्प्रका-
रकज्ञानत्वसुपाधिरिति मन्तव्यम् । अत एव एकमपि ज्ञानं
क्वचिदविकल्पकं क्वचित्सविकल्पकमित्युपपद्यते ।

तथापि ज्ञानत्वं सविकल्पकातिरिक्ते वर्त्तत इत्यत्र किं प्रमा-
णम् ? न प्रत्यक्षमननुभवात् । त्वयाप्यतौन्द्रियत्वाभ्युपगमाच्च । नापि
व्यवहारः तस्य सविकल्पकजन्यत्वात् । नापि ज्ञानमपि तन्न विवे-
चितमित्यनुभवस्तस्य विशेषणभूयस्त्वाज्ञानालम्बनत्वात् ।

अथ गौरिति प्रत्यक्षं जन्यविशेषणज्ञानजन्यं जन्यविशिष्ट-
ज्ञानत्वात् अनुमितिवत्, न च परोक्षत्वसुपाधिः, प्रत्यभिज्ञायां
साध्याव्यापकत्वात् । नापि विशिष्टविशेषणकत्वम् पक्षेतरत्वादित्यनु-
मानं, विशिष्टज्ञानस्य विशेषणज्ञानजन्यत्वे मानाभावात् । अदृशीत-
संसर्गविशेषणविशेष्योभयैकज्ञानस्य विशिष्टज्ञानत्वात् । तथा च
प्रत्यक्षेणैन्द्रियसन्निकर्षादनुमितौ पक्षधर्मतावच्छाब्दे योग्यता-
वच्छादपूर्वमेव विशेषणं भासते, एवमुपमितावपि, प्रत्यभिज्ञाने
षोडुद्धः संस्कार एव विशेषणज्ञानानुमितौन्द्रियप्रत्यासत्तिः । सुर-
भिषण्डेनमित्यादावपि विशेषणज्ञानार्थं करणान्तरजन्यं तज्ज्ञान-
सेवेन्द्रियप्रत्यासत्तिः, भ्रमश्च विशिष्टज्ञानमेव नेति कापि विशेष-
णज्ञानं न तन्मम् ।

मैवम् । साध्यप्रसिद्धिपदार्थापस्थितिवाच्यत्वज्ञानतत्तानुभवा-
नामनुमित्यादिहेतुतया तेषां च विशेषणत्वात्तज्ज्ञानानामनु-

मित्यादिहेतुत्वात् । यद्यप्येतावता प्रत्येकमनुमित्यादौ साध्यादि-
 ज्ञानस्य हेतुत्वम् । तथापि यद्विशेषयोः कार्यकारणभावस्तस्मान्मा-
 न्यथोरपि बाधकं विना तथात्वादिति विशिष्टज्ञानमात्रे विशेषण-
 ज्ञानमात्रस्य हेतुत्वात् । अन्यथा सामान्यकार्याच्छेदापत्तेः । (न च)
 नानुमित्यादौ विशेषणज्ञानत्वेन हेतुत्वं द्रव्यत्वेन विशेषणस्य वक्त्रे-
 ज्ञानेऽपि वक्त्रेमानिति ज्ञानानुत्पत्तेः, किन्तु विशेषणतावच्छेदक-
 प्रकारकविशेषणज्ञानत्वेन, तादृशज्ञानजन्यत्वं च प्रकृते बाधित-
 मिति वाच्यम् । विशिष्टज्ञानविशेषे विशिष्टवैशिष्ट्यविषयके
 तादृशज्ञानविशेषस्य हेतुत्वेऽपि विशिष्टज्ञानसामान्ये विशेषणज्ञान-
 सामान्यस्य बाधकं विना हेतुत्वात् । न च द्रव्यत्वेन वक्त्रेज्ञानेऽपि
 वक्त्रेमानर्थमिति विशिष्टज्ञानापत्तिः । सामान्यसामर्थ्येऽपि
 विशेषसामर्थसत्त्वात् । तस्यास्तामपेक्षेव हेतुत्वात् निर्विशेषसामान्य-
 स्याभावादिति ।

तस्य ।,सृतिवत्पूर्वविशेषणानुभवस्य संस्कारद्वारा जनकत्वेन
 सिद्धसाधनात् । न चाव्यवहिततदनुभवजन्यत्वं साध्यं, व्यर्थविशे-
 षणत्वात् प्रत्यभिज्ञाने व्यभिचाराच्च । न च तत्कालोत्पन्नरूपा
 द्विविशिष्टप्रत्यये संस्काराभावात् पक्षधर्षताबलात्त्रिविधकल्पक-
 शिद्धौ अन्यथापि तत्सिद्धिः । तथापि शुक्लत्वजातिस्मरणत् ।
 प्रत्यक्षेण विशिष्टज्ञानात्तदुत्तरं शुक्लत्वादिविशिष्टशुक्लादिवैशिष्ट्यस्य
 द्रव्ये ज्ञानात् शुक्लत्वाद्यविशिष्टशुक्लादिवैशिष्ट्ये च द्रव्येऽननुभवात् ।
 न च संस्कारोद्बोधकस्य ज्ञानस्थान्यत्र दर्शनादन्यथापि तदेव
 वाच्यम्, तस्य विशिष्टज्ञानत्वे तथापि विशेषणज्ञानापेक्षावाम-

नवच्छेति निर्विकल्पकमेव तदिति वाच्यम् । प्रणिधानादिसूत्रे संस्कारोद्बोधकस्थानियतलव्यवस्थापनात् ज्ञानहेतोरेव तद्बोधात् ।

अत्रास्मत्पितृचरणाः । प्राथमिकगोलविशिष्टज्ञाने पूर्वं तज्ज-
गन्नि गोलाननुभवात् न तेनोपपत्तिः । न चाऽऽद्यप्रवृत्ताविव
प्राग्भवीयसंस्कारात् स्मृत्युत्पत्तिस्तत्र जीवनादृष्टस्य संस्कारोद्बो-
धकत्वात् न तु विच्छेदस्य तस्याभावात् । गोलैन्द्रियमन्त्रिकर्ष एव
तादृश इति चेत् ? एवं तर्ह्यन्यत्र क्लृप्तकारणभावात् तस्मान्नो-
त्वानुभवः स्यात् स्मृतिमामघीतोऽनुभवमामग्यावलवत्वात् । स च
पूर्वं विशेषणज्ञानाभावाच्च विशिष्टज्ञानमित्यर्थान्निर्विकल्पकम् । अत
एव न तज्ज्ञानत्वेन तद्विशिष्टज्ञानमनुमेयं कारणबाधेन बाधात् ।
न चाज्ञाने विशिष्टपदव्यवच्छेद्याप्रसिध्या न व्यर्थविशेषणत्वं प्रसिद्धौ
वा नानुमानं ज्ञानत्वं च स्वतोऽभिद्वयान्निकमिति वाच्यम् । येन
विशेषणेन विना व्याप्तिर्गर्हीतं न शक्यते तस्यैव सार्थकत्वात्
व्यभिचारावारकविशेषणस्यापि सार्थकत्वे तस्यैव प्रयोजकत्वात् । यत्र
विशेषणं विनापि व्याप्तिग्रहस्तत्र विशेषणवेयर्थं यथा नीलधूमामदौ
अत्र ज्ञानत्वविशेषणज्ञानजन्यत्वयोर्विशेषणं विनाऽनवस्थया सामा-
न्यतो व्यभिचारज्ञाने व्याप्तिग्रहो न शक्यः । अत एव चक्षुस्त्रैय-
त्वादिबाधने रूपादिषु मध्ये रूपस्यैव व्यञ्जकत्वादित्यादावसिद्धि-
वारकविशेषणमर्थवत्, रूपादिस्विति' विना रूपस्यैव व्यञ्जकत्वादि-
त्यस्यैवाभिद्वेयाप्यपहादित्यन्यत्र विस्तरः ।

(निर्विकल्पकज्ञानसाधनम् ।)

ननु किं विशिष्टज्ञानं न तावदस्तुगत्या विशेषणविशेष्यविषयकत्वं निर्विकल्पकेन व्यभिचारात् । नापि विशेषणविषयकत्वं तस्याऽतद्वाट्टन्निबोधजनकज्ञानविषयत्वरूपस्य तत्राभावात् । नापि वैशिष्ट्यविषयज्ञानत्वम् । गौरिति ज्ञानवैशिष्ट्यं विशेषणमिति निर्विकल्पकस्यापि तद्विषयत्वेन विशिष्टज्ञानतयाऽनवस्थापत्तेः । नापि सप्रकारकज्ञानत्वं यद्विशेषणज्ञानजन्यं यज्ज्ञानं स एव तत्र प्रकारक इति गौरिति विकल्पे तस्यैव साध्यत्वात् ।

मैवम् । विशेषणवद्विशेष्यज्ञानस्य विशिष्टज्ञानत्वात् । यस्य यत्र सम्बन्धस्तत्र तस्यैव वैशिष्ट्यरूपत्वात् तेन तस्य स्वासम्बन्धेभ्यो व्यावृत्ततया बोधनात् । नन्वेवं ज्ञानस्य स्वविषयकनिर्विकल्पकेन नाग्रात् ज्ञानत्वविकल्पकक्षणे विशेष्याभावेन प्रत्यक्षानुत्पत्तेर्जा-नामिति विशिष्टज्ञानं न स्यात्, प्रत्यक्षज्ञानस्य स्वसमानकाशी-नविशेष्यत्वनिश्चयमात् । न च व्यवसायनाश्रयणोत्पन्नव्यवसायान्तरे ज्ञानत्वविशिष्टज्ञानं स्यादिति वाच्यम् । तद्धेतोरभावात् अनुमि-नोमौत्यनुव्यवसायेऽप्यनुमितित्वाभावाच्च । मैवम् । व्यवसाय-नाश्रयण एव तत्र ज्ञानत्वविशिष्टज्ञानात् विशेष्यस्य पूर्वक्षणे सत्त्वात् प्रत्यक्षत्वे स्वसमयवृत्तितया विशेष्यस्याहेतुत्वात् गौर-वात् । जानामौत्यत्र वर्तमानत्वेन स्थूलस्य काशोपाधेर्भागात् । क्षणस्थानोक्तिरित्यत्वात् । ततो विशिष्टज्ञानं, मात्मानि विशेषणज्ञानस्य पूर्वं सत्त्वात् । विशेषणस्य न विशिष्टज्ञानहेतुः, किन्तु तद्ज्ञानम् ।

वस्तुतस्तु अभाववत्तज्ज्ञानं सविकल्पकमात्रविषयः व्यवसायस्य विषयनिरूप्यतया विशिष्टज्ञानस्य सामयौसत्त्वात् । सामयौसत्त्वेन

सङ्गृहीतापि स्वशब्देनोपात्ता किमिति चेदिति
शङ्काशेषः । उत्तरम् तच्च विप्रतिपत्तेः । यतस्तच्च विप्र-
तिपत्तिस्ततस्तां निषेद्धुमित्यर्थः ।

व्यपदिश्यते व्यवच्छिद्यतेऽनेनेति व्यपदेशः । सा च
व्यवच्छिन्तिव्यावृत्तिप्रतीतिरुभाभ्यां क्रियत इति तदु-
भयमाह । विशेषणमिति । [८१५]

तच्च समानाधिकरणं व्यवच्छेदकं विशेषणम् ।
व्यधिकरणं तूपलक्षणम् । यथा दण्डी देवदत्तोः

तच्च ज्ञानत्वभानेयसम्भेदेन सप्रकारनिष्प्रकारकतयोरविरोधात्
इति ।

(इति विशिष्टज्ञाननिर्वचनम् ।)

ननुपादाने साधे विप्रतिपत्तेरिति विरुद्धो हेतुरित्यत आह ।
किमितीति । दोषं निरस्यति । यत इति । तथा चोपा-
दानप्रयोजनप्रश्ने विप्रतिपत्तिनिरासाच्च संगृहीताप्युपात्तेत्युत्तर-
मित्यर्थः । व्यपदेशपदेनोभयसङ्गृहाद्याह । व्यपदिश्यत इति । तथापि
व्यावृत्तिरन्योऽन्याभावोऽजन्येत्यत आह । व्यावृत्तिप्रतीतिरिति ।
उभयोर्व्यावृत्तिवर्तकत्वात्तत्त्वात् विशेषेऽपि मिथो व्यावर्तकत्वचण-
माह । तचेति ।

ननु सामानाधिकरण्यं नेकविभक्तिनिर्देशत्वं प्रयोगस्य वस्तु-

जटाभिस्ताप इति । न तु सदेव विशेषणम् अति-
व्यापकतया अलक्षणत्वात् । लक्षणविशेषणमेतदिति
चेत् ? अथ किं लक्षणम् ? स्वीपरक्तप्रतीतिजनकत्व-
मिति चेत् ? तदेव किमुक्तं स्यात् अवच्छेदकत्वमन्यद्वा ?
न तावदाद्यः उपलक्षणस्यावच्छेदकत्वात् । अत एव

व्यापकत्वात् उपलक्षणेऽपि गतत्वाच्च । नायैकाधिकरणं तद्धि न
विशेष्येण, (न) उत्पलनीलरूपयोरेकारुत्तेरव्याप्तेः । नापि तद्गर्भेण
प्रत्याख्यव्यावृत्त्या वा, उपलक्षणस्यापि तत्सत्त्वात् । न हि तापसे न
जटा वर्तते । नापि व्यावर्त्तकत्वे सति क्रियात्मम्, क्रियाहीने
सुभगोऽयं महाबाहुर्दण्डोत्यत्र दण्डादेरविशेषणतापातात् । पर-
म्यरथा उपलक्षणेऽपि क्रियान्वयाच्च । अथ व्यावर्त्तकत्वे सति
विशिष्टधीविषयत्वं विशेषणत्वम् । न चेवं तच्चाक्षुषत्वादिविरोधः ।
विशिष्टज्ञानस्य विशेषणगोचरतया विशेषणत्वागोचरत्वात् । अन्यथा
विशेषणोपलक्षणमन्देशानुपपत्तेः । उपलक्षणे त्वपलक्षितस्य संख्यान-
विशेषादेर्विशिष्टधीविषयत्वं न काकवत्वादेः, तदभावे तत्तद्गुणादि-
प्रतीतिस्माद्गृह्यात् ।

मैवम् । काकवन्तो देवदत्तस्य गृहा इत्यत्र शब्दोपस्थानस्य
शब्दज्ञानरहितो (?) वानुपपत्तेः । न च तथैव व्युत्पत्तिः गङ्गायां
घोष इत्यत्र प्रवाहस्यापि तौरावच्छेदकत्वेनाभासनादिति वाच्यम् ।
तदधिद्धेः, न ह्युपलक्षणपदातिरिक्तमुपलक्ष्योपस्थापकमसौव्युप-
लक्षणपदं सुखमुपस्थाप्योपलक्ष्यमुपस्थापयतीति लक्षणापत्तिः घटो

नास्तीत्युपलक्षणस्य प्रतियोगिनोऽभावधीविषयत्वाच्च । नापि
व्यावर्त्तसाक्षात्सम्बद्धं व्यावर्त्तकं विशेषणं परम्परया समन्वय उपलक्षणं
गौरनित्योरूपवान् रूपवति रस इत्यादौ जातेरूपस्यैव साक्षात्स-
म्बन्धेषुपलक्षणत्वात् लोहितः स्फटिक इत्यादौ परम्परासम्बन्धेऽपि
लोहितस्य विशेषणत्वाच्च । न चान्यथप्रतियोग्युपस्थापकतयाऽन्वित-
सुपलक्षणं साक्षादन्वितं विशेषणं स्थानाद्युपस्थापकत्वादिति ।
अभावे सति (प्रति) योगधर्मान्तरानुपस्थानात् ।

अचोच्यते । प्रत्याख्यव्यावृत्त्यधिकरणतावच्छेदकत्वे सति व्याव-
र्त्तकं विशेषणं तदन्यद्भाववर्त्तकसुपलक्षणम् । तथा हि—दण्डौ पुरुष
इति ज्ञानात् दण्डवत्यदण्डव्यावृत्तिरवगम्यते इति प्रत्याख्यव्यावृत्त्य-
धिकरणता पुरुषस्य दण्डेनावच्छिद्यते न पुरुषत्वेनातिव्याप्तिः ।
उपलक्षणस्य गृहतापसादिनिवृत्तस्य प्रत्याख्यव्यावृत्त्यधिकरणता न
काकजटादिभिरवच्छिद्यते (ते)न तदभाववति व्यावृत्त्यप्रतीतेः,
किन्तु संस्थानविशेषवत्त्वादिना । यदा—यदन्विततया ज्ञात एव
विशेष्ये तात्पर्यविषयेतरान्वयधीस्तद्भावच्छेदकं विशेषणमनेवभूतं
तदुपलक्षणम्, उपलक्षणानवच्छिन्नेऽपि उपलक्ष्ये तात्पर्यविषया-
न्वयाबोधात् । यदा यद्भाववर्त्तकं विशेषान्वयिनाऽन्वीयते तद्विशेषणं,
यस्मान्मयि तदुपलक्षणम् । अथवा विशिष्टधीहेतुज्ञानविषयत्वे सति
व्यवच्छिन्तिप्रत्ययसमये विशेष्यतावच्छेदकधर्माश्रयवृत्ति विशेषणं,
काकसु यदि व्यवच्छिन्तिप्रत्ययसमये विशेष्ये वर्त्तते तदा विशे-
षणमेव, यदा तु न वर्त्तते तदोपलक्षणम्, अत एव जटासला-
सत्वसमये जटावाँस्तापसो जटाभिस्तापस इति जटाया विशेष-

सदिति विशेषणमिति चेत् ? न, सतोऽपि कस्यचिदुप-
लक्षणत्वेनेष्टत्वात् अन्यत्र समानाधिकरणव्यवच्छेदक-
त्वान्नान्यत् । तस्मात् सदा असदा समानाधिकरणव्यव-
च्छेदकं विशेषणं विपरौतमुपलक्षणमिति । अत एव
विशेषणमात्रमुदाहरणोपलक्षणम्, तत्कस्य हेतोः ।
तदेव व्याधिकरणतयोपलक्षणं यतः । व्यपदेश्यं विशेष्य-
मिति-व्यवच्छेद्यमिति यावदित्यर्थः । एवमुत्तरत्रापि ।
नामधेयान्विताः [२१।१२] नामधेयात्मान इत्यर्थः । एत-

णलमुपलक्षणत्वञ्च भवति, अन्यथा द्वितीयानियमो न स्यात् ।
अत एव व्यवच्छिन्तिप्रत्ययसमये विशेष्ये सत्त्वामत्वाभ्यां तदेव
विशेषणमुपलक्षणं च भवति । न तु यद्विशेषणं न तदुपलक्षणम् ।
यत्र च लक्षणायामुपलक्षणत्वं तत्र तौरतन्मार्थवाहिलादिधर्मोप-
स्थानद्वारा गङ्गाकृचादेर्व्यावर्तकस्य तदिति ।

परेषां लक्षणं दूषयति, न पुनरिति^(१) । सतोऽपि कस्य चिदु-
परि भ्राम्यतः काकादेरुपलक्षणत्वादित्यर्थः । उपलक्षणस्यापि
सङ्गहार्यमाह । व्यवच्छेद्यमिति । ननु नामधेयसम्बन्धे साधे
सङ्केतरूपसम्बन्धेन सिद्धसाधनं तादात्म्यविरोधस्येत्यत आह । नाम-
धेयात्मान इति । तत्र च पदानां करणलसाधने सिद्धसाधनं
स्यादिति भावः । शब्दात्मान इति । न च शब्दरूपार्थानां शब्दा-

(१) इदं प्रतीकं ब्रूते नोपलभ्यते ।

देव व्यतिरेकतो दशंयति । नास्तौति । [८११९] नाम-
 धेयेन वियुञ्जते-विभिद्यत इत्यर्थः । तैरित्यत्र कार-
 णताभ्रमो माभूदित्येतदर्थमुपेतपदेनापूर्य व्याचष्टे ।
 अर्था हीति । [८११४] तदयं समुदायार्थः । नामधेया-
 त्मानोऽर्थास्तत्सामानाधिकरण्येन प्रतीयमानत्वात् ।
 यत् पुनर्यदात्मकं न भवति न तत् तत्सामानाधिकर-
 ण्येन प्रतीयते । यथा गौरश्वसामानाधिकरण्येन ।
 प्रतीयन्ते चार्थाः शब्दसामानाधिकरण्येन तस्मात्तदा-
 त्मान इति ।

भिन्नत्वादसतः सिद्धसाधनम्, यत्र भिन्नं प्रत्यचतावच्छेदकं चत तस्य
 दोषत्वात् यथाऽनित्ये वाङ्मनसे इति । न चैतत् परिभाषा-
 मात्रं तत्र ज्ञानदयस्योद्देश्यत्वेन कैरस्य सिद्धत्वात् । अत्र तु शब्द-
 रूपाथानां शब्दाभिन्नत्वे सिद्धेयनुमन्तिशब्दाभिन्नमित्युद्देश्यवुद्दे-
 रसिद्धत्वात् । न चैवं शब्दे साध्ये सिद्धेस्तदन्तर्भावेन न पक्षत्वं
 तत्साध्यसंग्रहसिद्धाधिसिधयोरभावादिति युक्तं, येन हि रूपेण
 साध्यं शिद्धं तेन रूपेण तयोरभावेऽपि सामान्येन तयोः सत्ता-
 न्तथाऽपि शब्दविषयस्यापि निर्विकल्पस्याङ्गीकारात् शब्दार्थयो-
 स्तादात्म्यसिद्धावपि निर्विकल्पकमात्रनिराकरणं स्यादिति चेत् ?
 न, शब्दविषयकं निर्विकल्पकं यो न मन्येत तन्मतनिरासाद्ये-
 तदारम्भादिति भावः । ननु तादात्म्यवादिनये उपायत्वमसिद्ध-

ननु गवाश्वादीनां सामानाधिकरण्यव्यावृत्तिः किमभेदव्यावृत्तेरुत प्रतीत्योरुपायोपेयभावव्यावृत्तेरिति सन्दिह्यत इत्यत आह । न चेति । [८२।१७]

अपि च यदि शब्दार्थयोः सामानाधिकरण्ये उपायोपेयभाव उपाधिः स्यात् उपायत्वनिवृत्तावेव तदपि निवर्त्तत, न च निवर्त्तत इत्यत आह । अपि चेति । [८२।१८]

हेत्वन्तरमाह । किं चेति । [८२।१९] उत्कर्षः-प्राश-
स्यम् । अपकर्षो-ऽप्राशस्यम् । न चेदं व्यवहार-
मात्रम् । शब्दनिबन्धनाद्युत्कर्षापकर्षव्यवहारस्तथा-
भूतवस्तुप्रत्ययादेव भविष्यति । यथा घड्जाद्युत्कर्षाप-
कर्षव्यवहारनिबन्धनो मयूराद्युत्कर्षापकर्षव्यवहार इति
दृष्टान्तार्थं घड्जादिष्वित्युक्तम् । अन्यथा नामधेय-
तादात्म्यप्रसाधनप्रस्तावे किमनेन । अत एव सिद्धान्ते

मित्यत आह । नन्विति । तथा च न साध्याभावात्प्रयुक्तः साधना-
भावनिस्यथो व्यतिरेकिणि गमकताप्रयोजक इति भावः । अपि
चेति । यद्यपि सामानाधिकरण्याव्यापको ऽप्युपाधिः स्यात् हेत-
व्यापकस्याप्युपाधिलात् । तथापि व्यतिरेकस्याप्तौ सामानाधि-
करणाभाव उपायोपेयभावाभाव उपाधिर्वाच्यः । न चैवं चक्षुषि
सामानाधिकरण्याभावेऽप्युपायोपेयभावस्य सत्वात् समव्याप्तोपाध-

संज्ञानिवेशनमित्याह । प्रयोगस्तु नामधेयात्मानोऽर्था
उत्कर्षापकर्षानुविधायित्वात् । यत् पुनर्यदात्मकं न
भवति न तत् तदुत्कर्षाद्यनुविधायि, यथा गौरश्व-
स्येति ।

ननु यद्यर्थप्रत्ययो नामधेयोत्कर्षाद्यनुविधत्ते तस्यैव
तादात्म्यमस्तु किमायातमर्थस्येत्यत आह । प्रत्यय-
स्येति । [८१।१२]

साक्षादनभिधानेऽपि गुणगुण्याद्वैरपि योग्यतया
सपक्षत्वेन तद्गतसामानाधिकरण्येन विरोध उद्भावि-
यितुं न शक्यत इति तदुपेक्ष्यान्यथा शङ्कते । अस्तीति ।
[८१।१३] अस्ति हि शुक्लभास्वरत्वादिभिः शुक्तिकागतै
रजतत्वस्य सामानाधिकरण्यप्रत्ययो न तु तादात्म्यं
परस्परं धर्मणोरित्यर्थः ।

पुनरुक्तधर्मो माभूदित्येतदर्थमाह । उक्तमपि व्यप-
दे(श्य)श्रमिति । [८१।१४] व्याख्यानस्यैतत्प्रयोजनं यद्देत्व-

भिप्रायेण वा गन्धः । ननु शुकः पट इत्यादौ प्रमाविषयो विरोधः
कुतो नोद्भाविन इत्यत आह । साक्षादिति । सामानाधिकरण्य-
वशात्परेण तथापि तादात्म्यं मन्यत इति साधाभावस्तत्र नोभय-
विद्भौ येन तत्रभावणं स्यादित्यर्थः । यद्यपि रूपज्ञानस्य रूपशब्द-
विषयत्वेऽपि न तयोरभेदमिद्विः तथापि रूपभिन्नगुणाविषयमिदं

न्तरह्यचनम् । तथा च प्रयोगः रूपाद्यर्थविषयं ज्ञानं
 रूपादिशब्दविषयं नियमतस्तेन व्यपदिश्यमानत्वात् ।
 यत्तु यद्विषयं न भवति न तन्नियमतस्तेन व्यपदिश्यते
 यथा रूपविज्ञानं रसेनेति । अनुविहता संक्षेपलक्ष-
 णार्थेनैव विज्ञानस्य नास्ति, कुतस्तरान्तदात्मनापि
 शब्देन भविष्यतीत्यत उक्तमिवेति । यथा ह्यर्थो ज्ञानं
 तन्निर्विष्ट इव विषयतया - - - तथा शब्दोऽपौत्यर्थः ।
 शब्दानुव्याधवदेव-शब्दसंभिन्नार्थविषयमेवेत्यर्थः । न
 चेदमप्रामाणिकं यद्वोचत् [८०१११] प्रमाणमित्यादि-
 शेषौ । शब्दस्थानुभवः संस्कारः स्मरणं समुच्चारणेच्छा-
 प्र - - - नाभिघातः । शब्दाभिव्यक्तिरिति स्वात्मन्येव
 क्रमावगमः । तदतो बालेऽपि प्रथमतः शब्दमुच्चारयति
 एष एव क्रम उन्नीयत इत्यर्थः ।

ज्ञानं शब्दविषयमिति साध्यमभिप्रेत्याह । रूपाद्यर्थेति । नन्वि-
 वपदादर्थविद्धता न प्रतीयते सादृश्यस्य भेदनियतत्वादित्यत
 आह । अनुविद्धतेति । संक्षेपः-संयोगः समवायो वा । पूर्वाङ्गुपपत्ते-
 रेव व्याचष्टे । शब्दसंभिन्नेति । ननु सादिवाचनावशादित्यत
 एव हेत्वाकाङ्क्षाया निवृत्तेर्हेतोरेव च हेतोरनाकाङ्क्षितत्वाद्यद्वोच-
 क्षितिव्यर्थमिति साध्यान्तरमाह । न चेदमिति । आदिश्च शेषश्च
 आदिशेषौ । न चेदमप्रामाणिकमित्यादिप्रमाणमिति शेषः ।

प्रथमे पक्षेऽसिद्धो हेतुः । अत्रप्रसिद्धविशेषणः पक्षः
शब्दब्रह्मण एव वाजिविषाणायमानत्वात् । दृश्यत्वा-
दृश्यत्वस्यैव विरुद्धधर्माध्यासस्य भेदापादकत्वात् विप-
रौतप्रमाणोपपत्तिश्चेति द्रष्टव्यम् । द्वितीये तु भागा-
सिद्धो हेतुरित्यर्थः । न ह्यविशदेऽपि बालमूकादिशब्दे
प्रमाणमस्ति । न हि भावना वा तज्जनिता स्मृति-
र्वाऽनुभूतस्य सत्तायामिदानीमनुभूयमानसंभेदे वा

टोकादककल्पदधे यत्र यद्धेतुदूषणन्तत्र तदाह । प्रथमेति ।
न तावच्छब्दस्य ब्रह्मत्वमात्मत्वं चैतन्यापत्तेः, नापि विभुत्वं द्रव्यत्वा-
पत्तेः, नापि प्रमेयशब्दसामानाधिकरण्येनार्थानां प्रत्ययशब्दाभेद
एव शब्दब्रह्मत्वं अदेतापातादित्यर्थः । यद्यपि शब्दब्रह्मणोऽसिद्ध-
तया आश्रयासिद्धो विरुद्धधर्माध्यासः तथापि शब्दस्याश्रयो ब्रह्म-
व्यापकमाकाशः शब्दब्रह्मोच्यत इति आश्रयासिद्धिरित्यपरितो-
(त्रे)षादाह । दृशादृश्यत्वेति । आकाशस्यादृश्यत्वात् तदभेदे दृश्य-
घटादेरदृश्यत्वापत्तिरिति प्रत्ययविरोध इत्यर्थः । द्वितीयेति ।

ननु बाह्यादिभिः सामानाधिकरण्याप्रतीतावपि व्युत्पन्नैस्तथा-
ज्ञानात् भागासिद्धिः सर्वैस्तथा प्रतीयमानत्वस्य च हेतुत्वे विवक्षिते
स्वरूपासिद्धिः स्यात् भागासिद्धिः ।, न च शब्दसामानाधिकरण्यं
यदि शब्देन सहैकाधिकरण्यं तदाकाशपरिमाणे तदस्ति, यदा
शब्दमेव तदभिप्रेतं तदाशब्देऽस्ति, घटादौ चोभयमपि नास्तीति
भागासिद्धिरिति वाच्यम् । एतन्मूलज्ञाने शब्दसंभेदाभावेन तद्वा-

प्रमाणमस्ति । तथा सति विनष्टो घटः स्मर्यमाणत्वा-
त्सन्नेव स्यात् । अनुभूयमानं च भूतलं घटसंभ्रमं
भवेदेवं चोच्छिन्नमघटं भूतलमिति । तस्मादभ्युपेत्य
विरुद्धधर्माध्यासवादे मन्तव्यः ॥

ननु बालेनानुभूयमानं रूपं तावद्विशदमेव, ततश्च
तदात्मा रूपशब्दोऽपि कथमविशदः स्यात्. कथं
चाप्रामाणिको रूपस्य प्रामाणिकत्वात् । केवलमव्युत्प-
त्पादनविरोधात् । नापि गोविषयकज्ञानानि गोशब्दाभिन्नविषय-
कानि गोशब्दसामानाधिकरण्यविषयत्वात्, यज्ञैवम् तज्ञैवम्,
बालादिवुद्धेरपि^१ प्रत्यक्षलाङ्गागसिद्धिरिति युक्तं, निबन्धकता
पदार्थानामेव पक्षीकरणात् । अथ शब्दसामानाधिकरण्यं शब्द-
लाधिक(रणत्वं)हेतुं विवक्षितं तच्च शब्देऽर्थे मत्वात् घटादा-
वशलाङ्गागसिद्धिस्तन्न, तथापि बालमूकादिज्ञाने शब्दाविषयत्वा-
भिधानस्थानुपयोगापत्तेः ।

अचाङ्गः यदा शब्दसामानाधिकरण्येन सर्वैः प्रतीयमान-
त्वादिति हेतुः क्रियते तदा सर्वशब्देन बालादीनामप्युक्तलात्तत्र
हेतुभावात् भागासिद्धिः स्वरूपासिद्धिरेवात्र भागासिद्धिरुक्ता ।
टीकायां वैग्रहावैग्रहे स्पष्टलास्पष्टत्वे । बालादेरपि स्पष्टत्वे त्वये
संग्रहो न स्यादित्यर्थः । तस्मादिति । रूपादिनिश्चयेऽपि शब्दा-
निश्चयरूप इत्यर्थः । परोक्तहेतोरसिद्धौव निरासादपिमपन्वोप-
योगार्थमाह । नन्विति । येन केनापि शब्दसामाधिकरण्येन

कोऽपि शब्देन व्यवहरेदिति प्रसज्येत, तदसम्बद्धम्, न हि शब्दात्मताप्रत्ययं व्यवहाराङ्गमाचक्षहे, किन्तु सम्बन्धग्रहणमित्यत आह । न चेति ॥ [८११८]

अयमप्यभ्युपगमवाद एव । शब्दो हि वक्तृवक्त्राव-
रुद्धनभोभागावच्छिन्नतया श्रोत्रेण प्रतीयतेऽप्रतीय-
मानेऽप्यर्थे, अर्थोऽपि पुरोवर्तितया चक्षुषा प्रतीयते-
ऽनवगतेऽपि शब्दे, तदयं बालो यद्रूपं पश्यति स एव
रूपशब्द इति लोष्टल्लुक्कदृष्टान्तमनुहरतीति । सोऽयं
भेदप्रत्ययो ध्रान्त इति यदि शङ्कते, तथाह ।
न चेति । [८४१] अयमप्यभ्युपगमवाद एव । न ह्यस्ति
ध्रान्तत्वेऽस्य प्रमाणम् ।

स्यादेतत्—बाह्यमूकादिज्ञानानां शब्दसम्भेदस्ताव-
त्सान्देहिक एवास्तु, व्युत्पन्नानां पुनः शब्दसामानाधि-
करणेन ज्ञायमानः सविकल्पकधियः शब्दात्मत्व-
मर्थस्य व्यवस्थापयतु तथा सति बालादिज्ञानानां तद्वि-

प्रतीयमानत्वादिति हेतुविवक्षया नाभिद्विरिति भावः । सम्बन्ध-
ग्रहणं-सङ्केतग्रहणमित्यर्थः । ननु भेदप्रतीतेः कल्पनार्थं नोक्तं तत्कृतः
कल्पितभेदानामित्यत आह । (न) सोऽय मिति । ननु सामा-
नाधिकरण्यं हेतुः पूर्वगिरस्तस्मिन् तन्निरासेनेत्यत आह । स्यादे-
तदिति । तथा सतीति । तेषामप्यर्थविषयत्वेन तदभिन्नशब्द-

षयत्वाच्छब्दसंभिन्नविषयत्वमर्थतः सिद्धं भवतीत्यत आह । सामानाधिकरण्यानिषेधायेति^(१) । [८५१] साक्षादिमद्रूपस्येति । [८५१०] न तु गकारादिरूपस्येति तात्पर्यम् । अयं शब्दो गकाराद्याकारो न तु साक्षाद्याकार इति तात्पर्यम् । ननु यो डित्य इति डित्यशब्दमेवोच्चारयसि न त्वयं डित्यशब्द इति तमेव निषेधसि चेति किमिदमत् आह । औत्सर्गिकं ह्येति । [८५१२] अर्थपरता ह्यस्य स्वपरतानिषेधेनैवाविरोधतः सिद्धतीत्यर्थः । तत्किं सर्वत्रैवमेव नेत्यत आह । क्वचित्युत्तरिति ॥ [८५११०]

यत्र तद्धसम्भेदेन^(२) संज्ञेतग्रहे नित्यादिपदानि सन्ति

विषयत्वादित्यर्थः । ननु तादात्म्यपक्षे साक्षादिमद्रूपस्यैव गकारादिरूपत्वादित्यभेदेनैव सम्बन्धग्रह इत्यत आह । नन्विति । (औत्सर्गिकस्त्रीकर्तृनोपयोगार्थमाह । नन्विति ।) यो डित्य इत्यनेनाकारेण डित्यशब्दमेवोच्चारयसि न त्वयं डित्यशब्द इत्याकारेण डित्यशब्दमेव निषेधसि चेति विद्वुर्मित्यर्थः । नन्वर्थपरलस्यौत्सर्गिकत्वात् संज्ञेतग्रहेपि, न स्वरूपपरत्वं विद्वुर्मित्यत आह । यचेति । गवित्यथमाहेत्यादाविति शब्दसमभिव्याहाराच्छब्दपरत्वे-

(१) निरासायेति— पा० १ पु० ।

(२) अर्थभेदेन— पा० १ पु० ।

तथासङ्केतितत्वान्न तावदर्थपरः, स्वपरोपि यदि न
स्याद्यर्थः प्रयोगः स्यादित्यत आह । यथापीति । (८५१०)
यथा गौर्वाहीक इत्यत्र गोत्वं गोगुणयोगलक्षकत्वेन
वाहीकोपाधिर्न तत्समवायात् तादात्म्याद् वा, तथा
द्वित्योयमित्यत्रापि द्वित्यशब्दो 'वाच्यत्वोपलक्षकतया
पिण्डोपाधिर्न तत्तत्समवयात्तादात्म्यादेति, यथा चात्र
वाहीके गौरिति प्रत्ययाभावः प्रमाणं, तथाऽत्रापि
द्वल्लविशेषे द्वित्यशब्दोऽयमिति प्रत्ययाभावः प्रमाण-
मिति समुदायार्थः ।

ननु शब्दपुरःसरत्वनियमादिकल्पस्य तदुपायता
तद्विषयत्वं वा स्यात् तत्पुरःसरत्वनियमस्याऽतदुपाया-
दतद्विषयत्वान्नियमतो व्यावृत्तेः । तत्र यद्यर्थविकल्प-
स्तच्छब्दविषयस्तदा सिद्धं नः समीहितम् । अथोपाय-
स्तदा ज्ञातोऽज्ञातो वा ! अज्ञातत्वे निर्विकल्पकत्वानुप-
पत्तिरेव, तस्माच्छब्द उपायो भवन् ज्ञात एव वक्तव्यः ।

ऽपि यथाभेदेन सङ्केतयद्दोऽयं द्वित्य इति तत्र स्वरूपपरत्व-
मेवेत्यर्थः ।

ननु शब्दपुरःसरत्वेऽप्यर्थज्ञानस्य शब्दार्थयोस्तादात्म्यमिति किम-
नेनोक्तेनेत्यत आह । ननु शब्देति । तु शब्देनोभयत्रापि शब्द-
परामर्शः । अज्ञातत्व इति । जात्यादेरज्ञातस्यैव विशिष्टधीहेतुत्वे

न च सन्निहिते ज्ञानमस्ति । तस्मादर्थादात्म्याच्छब्द-
 स्यार्थसन्निधानमेव तत्सन्निधिरित्यर्थालोचनमेव तदा-
 लोचनमित्यनिच्छताऽपि स्वीकर्तव्यमित्यत आह ।
 यत्त्विति ॥ [८५।१५]

न तावच्छब्दः पूर्वं नियमतो भवति विकल्पस्य,
 किं नाम? व्युत्पन्नस्य शब्दस्मरणपुरःसरत्वं नियमदृष्टं,
 न चैतावतैव घटज्ञानस्य घटशब्दविषयत्वम् । तथा
 सति घटाभावज्ञानस्यापि घटविषयता स्यात् तत्स्मर-
 णपुरःसरत्वात् । तस्माद् घटे विकल्पयितव्ये अनुपायो
 विषयश्च घटशब्दः किमिति नियमतः^(१) स्मर्यत

विशेषणज्ञानं विनापि प्रथमं विशिष्टज्ञानमेव स्यादिति, तच्चे तु
 तथा न निर्विकल्पकं सिद्धेदित्यर्थः । न तावदिति । तदानौ
 शब्दकारणाभावादित्यर्थः । तथा सतीद्वि ।

ननु चाभावस्य प्रतियोग्यविषयकज्ञानाविषयत्वेनाभावज्ञाने
 प्रतियोगी भासत एव अन्यथा निर्विकल्पकवेद्यत्वभावस्य स्यात् ।
 नैवम् । तादात्म्येन या विषयता तन्निषेधपरत्वात् । ज्ञाने
 भासमानस्य तादात्म्यनिघतले घटाभावस्यापि घटतादात्म्यप्रसङ्ग
 इत्यर्थात् । यदा यत्सद्विषयकं तत्स्मरणजन्यं तत्तदभिन्नविषय-

इत्यवशिष्यते । तत्रेयं स्मरणपरिपाटी कथितेति ।
शब्दपुरःसराः शब्दस्मरणपुरःसरा इत्यर्थः ॥

अथैव वृद्धसंमतिमाह । यदाऽऽहुरिति । [५११६]
प्रतिसम्बन्धिपिण्डदर्शनसङ्कतस्तत्संस्कारः स्मृतिं जन-
यति । धूमानुभवसद्वृत्त इव महानसत्यदहना-
नुभवप्रभवः संस्कारस्तत्स्मृतिम् । अत्र चैतवता नियमेन
शब्दस्मरणपिण्डविकल्पयोरुपायोपेयभावः शब्दस्य वा
विकल्पविषयत्वं सिद्धति । येन तयोस्तादात्म्यमा-
शङ्कते^(१) । तथा सति वह्निस्मरणधूमविकल्पयोरपि
तथाभावः स्यात्, वह्नेरपि वा धूमविकल्पविषयता
भवेदिति वार्तिकस्योक्तार्थः^(२) ॥

मिति निश्चये घटाभावज्ञानस्यापि घटस्मरणजन्यत्वेन घटाभिन्न-
विषयकत्वप्रसङ्ग इति तात्पर्यात् ।

ननु शब्दसामर्थ्यभावे कुतः शब्दपुरःसरत्वं प्रत्ययानामित्यत्र
आह ।

शब्दस्मरणेति । न चैतावतेति । सर्वत्र सविकल्पके शब्द-
स्मरणस्य पूर्वमभावादित्यर्थः । धूमविकल्पोऽत्र वह्निस्मरणस्या-

(१) तादात्म्यमाशङ्कते— पा० ५ पु० ।

(२) वार्तिकार्थः— पा० ५ पु० ।

स्यादेतत् सर्व एव व्यवहारः स्वार्थः परार्थो वा विकल्पसाध्यो न त्वालोचनेनापि कश्चिदर्थः साधयितव्योऽस्ति, अतो निघ्नयोजनमिदं कथमुत्पद्यत इत्यत आह । तस्मादिति । [८४।१०]

न तावत्सर्वस्यैवोत्पत्तिमतः प्रयोजनं पिशितचक्षुषः साक्षात्कुर्मो, न च प्रयोजनाप्रतिपत्तिमात्रेण पटुतरप्रत्यक्षकलितमपि कार्यं नानुमन्यामहे । तदेतत्प्रयोजनाप्रतिपत्तिलक्षणमस्त्रीकमुत्तरं तथापि स्फुटं सविकल्पकोत्पत्तिरेवास्य प्रयोजनमिति सा दर्शितेति ॥

नामधेयस्मरणायेति । [८४।१०] नामावच्छिन्ने विकल्पे कर्तव्ये यतो न विशिष्यते—विशेषेण न गृह्यते अतो वैधर्म्यस्य योग्यप्रमाणबाधितत्वात् तदर्थज्ञानं तादृगेव भवति—तत्समानजातीयमेव भवतीत्यर्थः ।

नन्तरजोविवक्षितः । ननु निर्विकल्पकस्य प्रयोजनप्रदर्शनमशङ्कितपरिहार इत्यत आह । स्यादेतदिति । प्रत्यचेति प्रमाणमात्रोपलक्षणम् । ननु सर्वत्र सविकल्पके न शब्दस्मरणोपयोग इत्यत आह ।

नानवच्छिन्नमिति । ननु व्युत्पन्नाव्युत्पन्नयोर्मिथो व्यावृत्तिरस्त्वित्यत आह । विशेषेणेति । तत्समानेति । नामधेयरहिततथे-

अतो भाष्यपौनरुक्त्यं^(१) परिहरतो न साध्याविशिष्टं
हेतुरिति ॥

व्यपदेशव्याख्यया भाष्यकारेण सूचितं हेतुं स्फुट
यति । नन्विति [८४१४] अर्थव्यपदेशाकारमर्थव्यपदेश
विषयम् । विषयिरूपज्ञानस्य तावद्रूपविषयतोभयवा
दिसिद्धा । तस्य च व्यपदेशविषयता तदा स्यात् यदि
रूपतद्यपदेशयोरभेदः स्यादित्यर्थः ॥

अन्येनान्यव्यपदेशे अतिप्रसङ्गो व्यवहारविशेषः
विप्रसङ्गभादित्यत्र तन्नामधेयत्वादेव नियम इति स्फुट

त्यर्थः । अत इति । भाष्यपौनरुक्त्यं साध्याधनभावपरतया परि
हृतं तत्र च साध्यावेशिष्ठमुक्तव्याख्यापरिहार्यमित्यर्थः । व्यपदेश
व्याख्यया भाष्यकारेण सूचितमिति योजना । ननु व्यपदेश
कारले ज्ञानस्य व्यपदेशात्मकत्वं स्यादित्यत आह । अर्थव्यपदेश
विषयमिति । अत्रासिद्धिं निराकर्तुमाह । रूपज्ञानस्येति
रूपवाचकशब्दो रूपाभिन्नः रूपज्ञानव्यपदेशकत्वात् रूपवदिति
रूपजनितव्यपदेशविषयं सिद्धमित्यर्थः ॥

अन्तेनेति । अन्येन शब्देनान्यस्यार्थस्य व्यपदेशे सर्वे सर्वे
व्यपदिश्येत रूपज्ञान रसेनापि व्यपदेश्यमिति विप्रसङ्गाद्वावहार
नियमो न स्यादित्यत्र विपक्षबाधके तन्नामधेयत्वमेव तन्निधामक

(१) पूर्वकार्यज्ञानाच्च विशिष्यते तदर्थज्ञानं तादृशेण भवतीति भाष्ये
पौनरुक्त्यम् ।

भाष्य एव । स्वरूपेणैव विषयेण वा किमिति ज्ञानं न व्यपदिश्यत इत्येतद्विदुष्वन् परिहरति । अर्थाकारमेवेति ॥ [८५११]

आत्मानं प्रति तावत्स्वरूपेणैव ज्ञानमज्ञानाद्यवच्छिद्यते । ज्ञानान्तरात्तु विषयेणापीत्येतत् को नाम नाभ्युपैति^(१) । परस्य तु नित्यपरोक्षं परज्ञानमत एव तद्विषयोऽपि कथं तत्स्वरूपविषयाभ्यां परो बोध्यताम्, कथं वा अबोधितो व्यवहरताम्, तस्मात् ज्ञानवाचकेन ज्ञानमर्थवाचकेन चार्थमसौ प्रतिपाद्यः । न चाज्ञातेन वाचकेन वाच्यमधिगन्तुमर्हतीत्यवर्जनीयतया प्रतिपादको वाचकमुच्चारयति । न चैतावताऽर्थशब्दयोस्तादात्म्यसिद्धिः^(२), न हि प्रमाणव्यतिरेकेण प्रमेयमधिगन्तुं न शक्यत इति तयोरभेदः स्यात् तदिदमुक्तमन्वया अशक्यत्वादिति । [८५१२]

ननु कदाचिदर्थज्ञानकालेऽपि शब्दोव्याप्तिरित्यत एव,

मिति परिहृतेऽनुमानप्रयोजकमित्यर्थः । अन्यथेत्यन्यप्रकाराकाङ्क्षाधामाह । स्वरूपेणैवेति । व्यपदेशे अन्यथासिद्धिमाह । परस्तेति । तद्विषयोऽपीति । परज्ञानोपहितज्ञानविषयोऽपीत्यर्थः । अन्यो मान्यं बोधयतीत्यन्यान्यासिद्धिमाह । न चेति ।

(१) नाभ्युपनश्चति—पा० १ पु० ।

(२) रभेदसिद्धिः—पा० १ पु० ।

यदा प्रयोञ्जकरहात् प्रयोञ्जवहोऽर्थमधिगच्छतीत्यत
आह । प्रतीयमानतया [न्य. २] विषयतयेत्यर्थः ।

स्यादेतत् उत्कर्षापकर्षाद्यनुविधायित्वं हेतुः कौह-
गित्यत आह । तदनेनेति । [न्य. ४] ,

न तावत्तारतमत्वादेरुत्कर्षान्मयूरादेरिव गवादेर-
प्युत्कर्षः प्रतीयते । नहि गोशब्दे कर्षणपिते ऽपघष्टे
वाऽणौयान् गौः कश्च उपहृताकृतिर्विकृतो वा प्रतीयते,
विपरीते वा विपरीतः, नापि साधुत्वादिभेदवतो गो-
शब्दस्य प्राशस्त्यमप्राशस्त्यं च किञ्चिदस्ति । नन्दाभद्रे-
त्यादिमङ्गलसंज्ञानिवेशस्य त्वर्थमङ्गल्यादिव्यभिचारः
स्फुटतर एव, अभद्रादावपि भद्रादिव्यपदेशात् । तस्मा-
द्यवहारोत्कर्षापकर्षमात्रेण नाभेदसिद्धिरतिप्रसङ्गा-
दित्यर्थः ।

अस्यैव— साक्षादव्यपदेश्यपदात्प्रतीयमानस्यैव ।
शब्दानुव्याधरहितता-शब्दार्थानुव्याधरहिततोपपत्ति-

तदनेनेत्यादेः सञ्चिहिते ज्ञानानन्वयात् शङ्कानिराकरण-
परत्वमाह । स्यादेतदिति । कौटुणिति । समीचीनोऽथमीचीनो
वेत्यर्थः । अस्योत्कर्षहेतुत्वाभावमुपपादयति । न तावदिति ।
विपरीत इति । गोशब्दस्योच्चारणादौ न सूत्रादिगौर्ज्ञायत
इत्यर्थः । नापीति । साधोः प्राशस्त्यमन्यसाक्षीत्यर्थः । नन्वह

रित्यतोऽस्य निराकरणं सूचितमिति पूर्वीक्तेन न विरोधः ।

ननु वार्त्तिकतात्पर्यव्याख्यामुपक्रम्य भाष्यव्याख्या-
ऽकाण्डकूष्माण्डपतनन्याय^(१)मनुहरतौत्यत आह । तदे-
तद्भाष्यमिति । [२५:०] तदेतद्वार्त्तिकं व्याख्यातुमस्माकं
भाष्यव्याख्यापरिभ्रम इत्यर्थः ।

शब्दो हि यत्कार्यो यत्कारणं यद्ग्राह्यो यत्प्रमाणं
यद्दिरोधी यद्दर्मा यद्रूपो यद्विषयस्तदकार्यस्तदकारणं
तद्ग्राह्यस्तदप्रमाणं तदविरोध्यतद्दर्माऽतरूपोऽतद्विष-
योऽर्थः प्रत्यक्षत एवावसीयते । तदेतदस्यार्थज्ञानस्य
विषयभेदानुविधायित्वं शब्दाद्भेदग्राहकत्वम् । यदि
पुनरेषा प्रतीतिर्भेदमुल्लिखन्त्यप्यवधीर्यते ? तदोक्त-
धर्माणामविरोधे धर्मिपरिवर्त्तनाप्यपलम्भाः स्युः ।

निराकरणं सूचितमित्याद्यनेन शब्दात्मकत्वनिरासयुक्तिः सूचिते-
त्युक्तमिह तु शब्दार्थव्याधरहितैव सूचितेत्युच्यत इति विरोध-
विधूननायाह । उपपत्तिरिति ।

विषयभेदानुविधायित्वं व्याचष्टे । शब्दोऽस्तीति । यद्भवति
समवाधिधर्मपरं यद्रूप इति तदन्यधर्मपरम् । धर्मिपरिवर्त्त-

तपोदाहरणार्थं काञ्चिदाह । चाक्षुषं हीति [८५।१८]
 चाक्षुषं हि चक्षुषैव जन्यते रूप एव नियतं रूपेणैव
 निरूप्यते, न शब्दे प्रवर्तते न शब्देनैव निरूप्यत इत्यर्थः ।
 एवमुत्तरत्रापि । विषयिविषयानियमप्रसङ्गमुक्त्वा कर्म-
 करणानियमप्रसङ्गमाह । अपि चेति । [८५।१९]

ननु ओचमेवास्य कदाचिन्नास्तीत्यत आह । अस्ति
 हीति । [८५।२०] किमत्र प्रमाणमत आह । शब्दज्ञानं
 चेति । [८५।२१]

ननु लोचनाभावेऽप्यग्रहणमुपपद्यत इत्यत आह ।
 अस्ति हीति । किमत्र प्रमाणमित्यत आह ।

रूपज्ञानं चेति । [८५।२२]

नेति । गौरश्ववैधर्म्यस्थानुभूयमानस्यावधारणे गौरश्व एव इत्यन्व-
 यमप्युपलभः स्यादित्यर्थः । ओचव्यावर्तनायाह । चक्षुषैवेति ।
 ननु रूपमात्रविषयज्ञानासम्भवाद्रूप एव नियतं ज्ञानमप्रसिद्ध-
 मित्यत आह । रूपेणैवेति । चाक्षुषं ज्ञानं रूपाविषयं न
 भवतीत्यर्थः । ननु न शब्दे प्रवर्तते इत्ययुक्तं शब्दविशिष्टज्ञानस्य
 शब्दविषयत्वादित्यत आह । न शब्देनैवेति । एवमिति । ओचजं
 ओचेणैव जनितं शब्द एव नियतं शब्देनैव निरूप्यत्वात् न रूपादौ
 प्रवर्तते, न रूपःदिना निरूप्यत इत्यर्थः । प्रसङ्गयोर्विषय-

उपलक्षणं चैतत् अर्थसामान्यस्य सर्वेन्द्रियग्राह्यत्वात् शब्दसामान्यमपि सर्वेन्द्रियैर्गृह्येत । शब्दसामान्यस्य वा ओचेन्द्रियैकवेद्यत्वात् अर्थसामान्यमपि ओचेन्द्रियैकवेद्यं भवेत् । तथा चेन्द्रियान्तराणां वैधर्म्यमित्यपि द्रष्टव्यमिति ।

इतरेतराभाववत्ताव्यवहाराभावप्रसङ्गमाह । अशब्द इति । [८५। १४] उपलक्षणं चैतत् । अनुत्पन्नो विनष्टोऽत्यन्तासन्नित्यचाप्यभावचयेऽपि विवक्षितविपरैतमापद्यत-इति मन्तव्यम् ।

इतरेतराभावव्यपदेशे विरोधप्रसङ्गमाह । अभाव इति । [८५। १७] अचाप्यनुत्पादो विनाशोऽत्यन्ताभाव इति विरुद्धं स्यादिति मन्तव्यम् ।

इह ह्यर्थशब्देनेन्द्रियग्राह्य एवाभिप्रेतोऽयं माणतयेति व्याख्यानात् । इन्द्रियस्य च ग्राह्यः स एव यस्तज्जन्यज्ञानविषयः । तदमी चक्षुरादिसन्निकृष्टा अप्यन्यविषयज्ञानापेक्षया अतदर्था एव । एवं चेन्द्रिय-

भदमाह । विषयीति । न च शब्दरूपयोः ओचणाङ्गतायामपि रूपलशब्दत्वयोः प्रतिनियतेन्द्रियग्राह्यतायाऽन्वबधिरादिनियमः स्यादिति वाच्यम् । व्यक्तिगोचरतयैव आतेर्योग्यत्वे रूपलशब्दत्वयोर्द्वैन्द्रियग्राह्यत्वप्रसङ्गादिति भावः । अर्थसामान्येति । अर्थः-

गतिज्ञाने कः प्रत्यक्षतायाः प्रसङ्गः ? नहि तद-
 पेक्षया घटादयस्तदर्थाः । तस्मादप्रसक्तोऽप्यर्थशब्दस्य
 पदार्थमात्रपरत्वमभ्युपगम्य परिहारे गत्यन्तरं वार्तिक-
 कृता दर्शितं तच्च दुरवबोधमिति व्याचष्टे । नैतदिति ।
 [८५।१०] नैतदिन्द्रियार्थसन्निकर्षादुपजायते सत्तामात्र-
 व्यवस्थितात्, इन्द्रियार्थसन्निकर्षो ह्यज्ञायमान एव
 सत्तामात्रव्यवस्थितः प्रत्यक्षे विवक्षितः, अनुमाने तु
 लिङ्गस्य ज्ञायमानत्वमेव विवक्षितं न तु सत्तेत्यर्थः ।

द्रव्यगुणकर्माणि, तत्त्वामान्यं सत्ता द्रव्यगुणत्वकर्माणि । आगामि-
 प्रसङ्गादिशेषमाह । इतरेतरेति । एवं चेति ।

नन्वेवं सुखादेरज्ञानरूपतया न (स) तदपेक्षेन्द्रियसन्निकृष्टा
 अपि चन्दनादयोऽर्था इति सुखे प्रसङ्ग एव नास्तीति ज्ञानग्रहणं
 किमर्थं, कथं च घटेन्द्रियगतिविषयिकायां समूहात्मनानुमिता-
 वतिप्रसङ्गो वारण्यः । मैवम् । अथे अर्थपदस्य पदार्थमात्रपर-
 ताभिधानेनापि सुखेऽप्यतिप्रसङ्गात् । समूहात्मनानायां अनुमितौ
 घटत्वस्य विषयत्वेऽपि तदिन्द्रियसन्निकर्षात्तदनुत्पत्तेः तस्यार्थत्वेन
 विवक्षितत्वात् । अत एवाह । इन्द्रियगच्छः स एवेत्याह । दुरवबोध-
 मिति । परामृश्यमाणस्य लिङ्गस्यैव कारणत्वेनेन्द्रियसन्निकर्षादनुमि-
 त्यनुपपत्तेरित्यर्थः । तथापि परामृश्यमाणलिङ्गकरणत्वपक्षे टीका
 दुष्टैवेत्यत आह । सत्तामात्रेति । यद्यपि सत्तामात्रव्यवस्थितादिति

नन्वनुमाने लिङ्गसत्तैव किं न विवक्षितेत्यत आह ।
अत एवेति । [६१. १०]

तत्स्मरणमात्रादेवेति । [६१. १८] मात्रग्रहणं सत्ता-
मभिप्रेत्य, न त्वनुमेयज्ञानं प्रति कारणतामभिप्रेत्य,
धूमस्यैव ज्ञायमानस्य तत्कारणत्वात् । अन्यथा तत्का-
लाननुविधानप्रसङ्गात् ।

यद्य हि विषयानपेक्षं ज्ञानमेव कारणं तद्य न
विषयकालानुविधानम् । यथाऽभावज्ञाने प्रतियोगि-

श्रोत्रेण श्रूयते अथाहारे च मानाभावः, तथापि ज्ञानानपेक्ष-
सन्निकर्षकारणतायामेव सूत्रतात्पर्यं, निरपेक्षोपस्थितस्येन्द्रियार्थ-
सन्निकर्षस्थानुपस्थितज्ञानापेक्षा निरपेक्षे तत्र बाधके सत्येव कस्यत
इति व्युत्पत्तेः । किन्तु तद्ज्ञानादित्यत्र टौकायां ज्ञायत इति
ज्ञानं ज्ञायमानमिति यावत् तच्छब्देन लिङ्गपरामर्शं ततः कर्म-
धारयेण ज्ञायमानाल्लिङ्गादित्यर्थः । तत्स्मरणमात्रादित्यत्र मात्र-
ग्रहणेन लिङ्गज्ञानकारणत्वाभिधानात् परामृश्यमाणं लिङ्गं व्याव-
र्त्तितमिति भ्रमवारणायाह । मात्रग्रहणमिति । नन्वेवं नाऽऽहौत-
विशेषणन्यायाल्लिङ्गज्ञानमेवास्तु । कारणमित्यत आह । अन्यथेति ।
लिङ्गज्ञानस्य कारणत्वे समयविशेषमन्तर्भाव्य व्याप्यपक्षे तत्तल्लिङ्ग-
कालवृत्ति लौकिकानुमानं न स्यात् । ज्ञायमानविशेषणजन्य-
विशिष्टबुद्धौ तु विशेषणसमानकालताविशेष्यस्य भाषात् । यथा

ज्ञानजन्ये प्रतियोगिनः । अपि च लिङ्गज्ञानपेक्षस्य लिङ्ग-
ज्ञानस्य^(१) लिङ्गज्ञानजनकत्वे प्रमाणानां गतिद्वय-
वादोऽपि तच्च तच्च न स्यात् । तदयमर्थः—

दण्डी पुरुष इति प्रत्यक्षदण्डजन्यबुद्धौ पुरुषस्य दण्डसमानकालता
भासते । एवं च धूमवानथं (वह्निमानथं) वह्निमानिति धूम-
समानकालवह्निविषया धूमविशेषणिकाऽनुमितिर्ज्ञायमानधूमजन्या
विशेषणसमानकालविशेष्यविषयकशब्दज्ञानत्वात् दण्डी पुरुष इति
प्रत्यक्षवदिति नानार्थः । (१)

परामर्शकारणत्वपक्षेऽपि न परामर्शमात्रं कारणमपि तु लिङ्ग-
परामर्शः तथाच विशिष्टकारणताघाटकमानेन' बाधकं विना
विशेषणस्यापि विषयौकरणात्लिङ्गमपि कारणम्, न च परामर्शपरि-
चायकतया तदन्यसिद्धं संयोगपरिचायकेन्द्रियस्यापि प्रत्यक्षे तथा
त्वापत्तेः । संयोगादिविशेषकतया तस्य करणत्वे परामर्शविशेषकतया
लिङ्गस्यापि तथात्वात् । किञ्च परामर्शस्य प्रमात्वादानुमितिः प्रमा
जायते । तच्च विद्यमानलिङ्गविषयत्वमिति सिद्धं लिङ्गस्थानुमिति-
हेतुत्वम् । अपि च परामर्शा व्यापाराभावाच्च कारणम् न च तस्य
संस्कारोऽप्यपारः परामर्शस्थानुमितिचरमकारणतया संस्कारो-
त्पत्तिकाले अनुमितेरेवोत्पत्तेः लिङ्गकरणत्वपक्षे परामर्श एव
तद्व्यापार इति समञ्जसम् । न चैतत् स्थातव्येणास्माभिरुच्यत इत्यत
चाह । अपि चेति । टीकाकृताऽप्यग्रे 'किञ्चित्प्रमापक्षेण प्रमा-

(१) तन्मानमात्रस्य— पा० २ पु० ।

इन्द्रियार्थसन्निकर्षात्सत्तामाषव्यवस्थितादुत्पद्यते
ज्ञानं तत्साधकतमं प्रत्यक्षं, लिङ्गात् पञ्चरूपसम्पन्ना-
दपि ज्ञायमानादेवासतोऽपि यदुत्पद्यते ज्ञानं तदनु-
मानमिति ।

नन्विन्द्रियविषयेष्वित्यध्याहारः तर्हि सूत्रे पूर्वेषां
कि - - - - इत्यत आह । इमं चेति । [२१।२]

न ह्यनुमेयस्येन्द्रियेण सन्निकर्षादिति वदता ह्येष-
मुक्तं यस्येन्द्रियेण सन्निकर्षात् ज्ञानमुत्पन्नं^(१) नासौ तस्य
विषयः, यस्तु विषयो न तस्येन्द्रियेण - - - - - वादिदं
जायते । तस्मादिन्द्रियार्थसन्निकर्षादुपजातं विज्ञानं
यदि तदर्थविषयमेव भवति तदा तत्रत्यक्षम् न चैत-
त्सूक्ष्ममभ्यते । तस्माद्दार्त्तिककृतैव द्रव्यतोऽयमध्याहार
इति कैश्चिद्द्वयम् । स चायमसङ्गतो बोधः अर्थाहार-

साधनं यथा प्रत्यक्षं, अनुमानादौनि तु खज्ञानेन प्रमामाधनानी '-
त्यभिधानान्तस्थाप्येतत्सम्मतं इत्यर्थः । असतोपीति । अभावादि-
त्यर्थः । असतोऽत्र कारणत्वात् । तेन यत्राविद्यमानं लिङ्गं तत्र
तत्रागभावध्वंसयोरेव लिङ्गत्वादिति भावः । नन्वेतावतीवाति-
व्याप्तेर्निरामात् किमध्याहारकौर्त्तनेनेत्यत आह । नन्विति । तथा-
प्यध्याहारमूलजिज्ञासा निष्फलेत्यत आह । न हीति । उभयथेत्य

(१) मयद्यने- पा० ३ पु० ।

स्याभयथाप्यनुपपत्तः तद्वावर्त्यस्यान्यथैव व्यावृत्तत्वात्
अप्रसक्तेष्वेत्यर्थः ।

(अथपदेऽप्यपदकृत्योपपादनम् ।)

इन्द्रियार्थसन्निकर्षादुत्पन्नस्य हि ज्ञानस्य व्यभिचार-
सम्भवादव्यभिचारीति विशेषणं यद्यपि नानुपपन्नम्
तथाप्येतद्वावर्त्यस्य सामान्यलक्षणेनैव व्यावृत्तत्वान्नि-
घ्नप्रयोजनमिदम्, अवश्यं च तदनुवर्तनीयम् । नहि
यत इत्यध्याहृतपदेन करणमात्रं परामृश्यते । तस्या-
प्रकृतत्वात् । किन्तु प्रमाकरणम् । तथा चायमर्थः—
इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानं यतः प्रमाणाद्भवति
तत्प्रत्यक्षम् । एवं च व्यभिचारिणः कः प्रसङ्गः ? इत्यत
आह । यद्यपीति । [२१५]

स्वार्थमाह । तद्वावर्त्येति । न तत्सत्तामात्रस्थितादिन्द्रियसन्नि-
कर्षाज्जायते इत्युक्त्वादित्यर्थः । अप्रसक्तेति । अर्थशब्देनेन्द्रिय-
पाङ्गुलाभिधानादित्यर्थः ।

अस्मत्पिहचरणास्तु परामृश्यमाणं लिङ्गं नानुमितिकारणम् ।
अतीतानागतधूमादिज्ञानेऽप्यनुमितिदर्शनात् । विद्यमानलिङ्गान्तरं
तत्र कारणमिति चेत् । न । यत्रैकैव व्यक्तिर्लिङ्गं तत्र लिङ्गान्तरा-
भावात् । सत्त्वेऽप्यपरामृष्टस्याकरणत्वात् । तत्र प्रागभावप्रध्वंसावेव

नन्वव्यभिचारिपदकरणं प्रमाणपदानुवर्तनं वेति न
कश्चिद्विशेष इत्यत आह । अन्यथेति । [२११]

अव्यभिचारिपदम् [२११] प्रमाणपदमित्यर्थः । प्रमाण-
स्यैवाव्यभिचारित्वात् । यद्यपि तच्च तत्पूर्वकमिति

लिङ्गे तथोरण्यग्रिममानदेशलनियमादिति चेत् । न । यत्र वर्त्तमा-
नतया सन्दिग्धो धूमोऽतीतभाविदिनवृत्तितया निश्चितस्तत्रावर्त्त-
मानतया धूमस्य तत्रागभावप्रध्वंसयोः सन्दिग्धत्वेनालिङ्गकत्वात् यत्र
पर्वते धूम इति ज्ञानाद्भूतभाविवर्त्तमानत्वाविषयादनुमितिसत्त्वोक्त-
रौत्यभावाच्च । अपि च लिङ्गं विनापि तत्परामर्शादनुमित्युत्पत्तेः
व्यभिचारालिङ्गं न तद्धेतुः । नच प्रमानुमितौ तद्धेतुः, परामर्श-
मात्रस्थानुमितिसामान्यहेतुतया तद्विशेषप्रमात्वाप्रमालाभ्यामेवानु-
मितेस्तथात्वापत्तेः । नापि विश्वमानलिङ्गविषयत्वं तत्रमाले तन्त्रम् ।
यदा कदाचिद्विद्यमानेन भूतभाविस्वाधारणेन तत्रमालोपपत्तेः ।
समयविशेषान्तर्भावेऽपि व्याप्तिगृहे धूमकालस्य पक्षतावच्छेदकत्वात् ।
पक्षतावच्छेदकधर्मसामानाधिकरण्यं च माध्यमानस्थानुमाने सिद्ध-
तीति पक्षधर्मतावच्छादेव धूमममानकालवर्त्तिसिद्धौ अनुमानस्था-
प्रयोजकत्वात् । व्याप्तिस्मृतिः करणम्, त्वतीत्यलिङ्गपरामर्शाव्यापार
इति सव्यापारत्वमपि लिङ्गपरामर्शस्थेति परामर्शः करणम् । अन्यस्तु
सविशेषणे हीति न्यायेन परामर्शकरणतया नेय इति तत्त्व-
चिन्तामणावाङ्गः ।

(इत्यव्यपदेशकृत्योपपादनम् ।)

लक्षणपदपर्यायोचनेनैव व्यभिचारिनिरासः, न ह्युक्त-
रूपे द्वे प्रत्यक्षे पूर्वं यस्य ज्ञानस्य तद्व्यभिचारिणीमपि
धियं^(१) जनयेत् । अत एव तदर्थं तच्च सामान्यल-
क्षणानुवर्तनमसारमेव । तत्राप्येवम्भूतप्रत्यक्षद्वयजनिते
संस्कारे निर्णये चाऽनुमानत्वप्रसङ्गस्तदवस्थ एव,
तस्मान्ननिवृत्त्यर्थं प्रमाणपदं न कृतं चेदवश्यमनु-
वर्तनौयमित्यर्थः ॥

तस्याप्रकृतत्वादिति । यद्यपि प्रमाकरणं प्रमाणमिति सामान्य-
लक्षणे करणमपि प्रकृतमेव, विशिष्टोपस्थितौ विशेष्योपस्थितेराव-
श्यकत्वात् तस्यैव यतः पदेन परामर्शः सम्भवति, (तथापि) तदा
यदिशेषणविशिष्टं विशेष्यं बुद्धिस्थं, सर्वनाम्नापि तादृशमेव परामृश्यते ।
यथा दण्डो पुरुषस्तिष्ठति तमानयेत्यत्र व्युत्पत्तिविशिष्टपरामर्श (?)
एवेति भावः । ननु चाव्यभिचारित्वं ज्ञानधर्मः तेन कथं करण-
विशेषवाचिनाऽनुमानपदेन सामानाधिकरण्यमित्यत आह । प्रमाण-
पदमिति । अव्यभिचारित्वादिति । अव्यभिचारिज्ञानजनकत्वा-
दित्यर्थः । तथाच कार्यवाचकं पदं कारणे प्रयुक्तमिति भावः । न
ह्येति । व्याप्तिविषयकं पक्षधर्मताविषयकं च प्रत्यक्षद्वयमित्यर्थः ।
तथापीति । यद्यपि संस्कारो न प्रत्यक्षद्वयजन्य इति तत्रातिव्याप्ति-
र्नास्ति, निश्चयश्च प्रमाणपदेनापि व्यवच्छेत्तुं न शक्यस्तस्यानु-
मितिरूपतया क्वचिदपमितिकरणत्वात् । तथापि साक्षात्परम्-

यद्येवं किमव्यभिचारिपदप्रयोजनमित्यत आह ।
तथापीति ॥ [८६।७]

नोपयुज्यते । [८६।८] परस्यराश्रयप्रसङ्गादित्यपि
द्रष्टव्यम् । तथापि नियमो न स्फुटोक्तः^(१) इत्यत
आह । तत्रेति । [८६।११]

नन्वनुमानवदव्यभिचारसिद्ध्या फलासिद्धिर्न प्रत्यक्षे
यथा, तथा शब्देऽपि, ततस्तदवरोधनार्थं तत्राप्य-
व्यभिचारिपदावतारप्रसङ्ग इत्यत आह । शब्दादौ
त्विति । [८६।१५] प्रत्यक्षे फलाव्यभिचारनिश्चयेनैवा-
व्यभिचारनिश्चय इति नियमो नान्यचेत्यर्थः ॥

रासाधारणं प्रयोजकमात्रं विवक्षितमनुवृत्तप्रमाणपदानुमिति-
करणविवक्षया न निर्णयेऽतिप्रसङ्ग इति भावः । परस्यरेति ।
चाक्षुषादिप्रमूया लिङ्गेन चक्षुराद्यनुमितिरनुमिताच्च तस्मान्तदुत्प-
त्तिरित्यर्थः । प्रत्यच्च इति । यथा चक्षुरादीनामतोन्द्रियतया दोषा-
सहस्रतलमशक्यनिश्चयमतस्तद्वन्नितज्ञानप्रमालनिश्चयादेव प्रामाण्य-
निश्चयो न तथाऽनुमाने तत्र तदभावेऽप्यनुमेयव्यभिचारिलिङ्गस-
मुत्पत्तया तन्निश्चयात्, एवं शब्देऽपि प्रवृत्तिषामर्थ्यावद्यतप्रामाण्य-
दृष्टार्थभेदभागेनैककालकतया पूर्वमेव प्रामाण्यनिश्चय इत्यर्थः ।

टीकायां 'सृष्टेव जर्भरौ तुर्करीद्व-इत्यस्य जर्भरौ' जृम्भमाणौ
तुर्करी-इतिगौ । सृष्टेव यथाङ्गुणेन तुष्टमानावित्यर्थमाहः । ननु

(१) स्फुटोक्त— पा० १ पु० ।

अव्यभिचारिपदोपादानं [८१।१५] फलविशेषणतयेति
 श्लेषः। अयं च नियमः स्वरूपतोऽपिफलद्वारैव प्रत्यक्ष-
 मुक्नोयते न त्वन्यथा। अनुमानादिकं तु प्रतीतं
 सत्फलाय कल्पते न त्वन्यथेति नियमे सति स्यादिति।
 अयमप्यर्थाक्षिप्ततया प्रागेव दर्शितो द्वयौति।
 अपरमप्युत्पत्तिंज्ञप्तिभ्यां नियमद्वयं श्लिष्टमाह। अत्र-
 वेति। [८१।१५]

कारणमुत्पादकं प्रत्यायकं च। उभयं साधयति।
 न हीति। [८१।१५] उपाधिशङ्कानिवृत्त्यर्थं तर्कसहाय-
 त्वोपवर्णनम्।

आगमस्यापि च वक्तृश्रोतृगतत्वेन प्रत्यक्षापेक्षा
 उत्पत्तौ ज्ञप्तौ च यतोऽतः संमुग्धमाह। एवमिति। [८१।१५]
 तद्वाऽप्ययमर्थः कथमव्यभिचारिपदोपादानमाचात्
 लभ्यत इत्यत आह। तदयं सङ्क्षेपः। सोऽयं ह्यकार-
 प्रत्यक्षस्य प्रमाणेतरव्यावृत्तरूपमत्राभिधेयं तच्चात्र नोक्तं अव्यभिचा-
 रित्वस्य ज्ञानधर्मत्वादित्यत आह। फलेति। अयं चेति। अयं
 च नियमः पूर्वोक्तः स्वरूपतोऽपीत्यादिनियमे स्यादित्यर्थः।

नियमान्वलशङ्कानिराकरणायाह। अपरमपीति। अन्यादृशं
 नियममाहेत्यर्थः। ननु 'न ह्यस्ति यस्मैव' इत्यादिपूर्वटीकया
 'न ह्यस्तीत्यादि' पुनरुक्तमित्यत आह। तथापीति। एतादृश-
 नियमनबोधनफलमाह। तदयमिति। प्रत्यक्षो यत्र नियमस्तथापि

स्येह विशेषतः प्रयत्नो ज्ञापयति तस्मिन्नव्यभिचारि-
ण्यन्यत्र व्यभिचारशङ्कैव नास्ति अत इहैव तद्ग्रहाय
विशेषतोयतितव्यमिति ।

यद्यपि ज्ञप्तिपक्षे लौकिकवचसां प्रवृत्तिसामर्थ्या-
दिना व्यभिचारभावग्रहस्तथापि पारलौकिकागमा-
व्यभिचारनिश्चय आप्तोक्तत्वेनैव । तच्च मूलभूत-
प्रत्यक्षसिद्धेरिति^(१) ॥

ननु भाष्यवार्तिकयोः का गतिः ? न ह्यधमर्थस्ततः
प्रतीयते, किं नाम ? व्यभिचारिव्यावृत्तिमात्रमित्यत
आह । तस्मात्सुष्ठुक्तमिति । [८०६] स एवार्थः किन्तु
नियम्यतया न तु विधेयतयेत्याशयः । उच्चावचमुच्चलत
इति जलसादृश्यसङ्कोर्त्तनं भ्रान्तिबीजतया । उपघात-
दोषान्नयनस्यातपादिना ॥

एतदुक्तं भवति । उपदर्शितार्थाप्रापकत्वं व्यभि-
चारः । न चार्थेन कश्चिदर्थ उपदर्शितोयमप्रापयन्नर्थो
व्यभिचरेत् । अन्यथार्थोपदर्शनस्वभावस्य चोत्पत्तिः ।
न चार्थोपदर्शनस्वभावो न चान्यथोत्पन्नः । तस्मादेवं-

धर्मिधर्मिणोः सम्बन्धं बोधयदेव वाक्यमन्यव्यावृत्तिं धर्मस्य
बोधयतीत्यर्थः । नन्विति । नापूर्वार्थप्रापकतयेत्यर्थः । न चार्थस्ये-

(१) प्रत्यक्षसिद्धेरिति— पा० ३ पु० ।

भूतो व्यभिचारो ज्ञानस्यैव, न चार्थस्य । तदिदमुक्तम् ।
प्रत्येयो ज्ञानो जायत इति । [८० । ११]

दृढसम्पत्तिमाह । यथाहुरिति । [८० । १०] अन्य इति
सम्यक्दर्शनोपायरहितत्वमात्रपरम् । न पश्यतीति
सम्यक्ज्ञानाभावमात्रोपलक्षणपरं तेन पुरुषापराधः
स भवतीति । अत्रादर्शनं विपरीतदर्शनं वेत्यपराध
इत्यर्थः । यथाहि स्थाणुरदृश्यमानस्तथैव पुरुषत्वेनापि
दृश्यमान इति तात्पर्यम् ।

यद्यपि संशयोऽपि सामान्यलक्षणानुवृत्त्यैव निरस्त-
स्तस्याऽप्रमाणफलत्वात्तथाप्यव्यभिचारिपदं नियमज्ञा-
पनायावश्यं कर्तव्यं तेन च व्यभिचारिव्युदासमुखेनैव
नियमः प्रदर्शयितव्यः संशयोऽपि व्यभिचारिजातीयो-
ऽस्तेनैवास्य व्युदासो युक्त इत्याशयवानाह । अव्यभि-
चारिपदेनैवेति ॥ [८० । १८]

ननु व्यभिचारित्वमेवास्य कथं? विपर्ययज्ञानं हि
निश्चयाकारमयं तु न तथेत्यत आह । नोच्छ्विति ।

तथापि व्यभिचार इत्यनुषङ्गनीयम् । तेनैवाऽस्तेति । प्रकर-
णोपस्थित्यपेक्षोपात्तपदोपस्थितेरन्तरङ्गतया तत एव व्यभिचारिणः
संशयस्य व्युदासो युक्त इत्यर्थः । अप्रसक्तनिषेधमात्रज्ञान-
माह । नञिति । निश्चयत्वव्यायं विपर्ययत्वं नानिश्चयात्प्रसङ्ग-
मे

नहि निश्चयत्वमात्रं प्रयोजकम् । किं तर्हि? विसं-
वादः^(१) । स च प्राप्नोद्योगः । न च प्राप्तिर्योगो द्विरू-
पस्य वस्तुनः क्वचित्कदाचित्केनचिदप्राप्तेरित्यर्थः ।

न च वाच्यं भ्रान्तेरभ्रान्तिप्रतियोगित्वादनियतस्य
वस्तुनः क्वचिदपि प्रमाणागोचरत्वादसत्त्वात् नाना-
भ्युपगमात् सर्वमिदमसमञ्जसमिति । न खलु दोषाय-
मानः स्थाणुपुरुषव्यतिरिक्तः कश्चिदनियतो नामार्थः
परिस्फुरति यथाऽसमञ्जसं स्यात् ॥

ननु स्थाणुपुरुषावभावेव यद्यारोपितौ तदोभयोप-

सम्भवतीत्यर्थः । द्विरूपस्येति । स्थाणुपुरुषात्मकस्येत्यर्थः । न च
वाच्यमिति । अन्यत्र प्रमितस्यान्यचारोपो भ्रान्तिः न च स्थाणु-
पुरुषात्मकं किञ्चिदस्ति प्रमाणगोचर इति न तदारोप इत्यर्थः ।
नोखल्विति । स्थाणुपुरुषयोः स्थाणुत्वपुरुषत्वे प्रमिते एवैकचारोप्येते ।
न स्थाणुपुरुषात्मकत्वमनियतत्वमिति नारोप्याप्रसिद्धिरित्यर्थः ।

यत्र यद्वाधितं तत्रैव तदारोपितमिति निश्चयमाद्यदि स्थाणु-
पुरुषोभयात्मकत्वे वाधकं स्यात्तदैव तदुभयविषयस्वारोप्यत्वं स्यात्
न चैवं, क्वचित्पुरोवर्त्तिनः स्थाणुत्वात् पुरुषत्वाच्चेत्याह । नन्विति ।
अथ यद्यपि संग्रहस्य स्थाणुपुरुषोभयविषयत्वं, तथापि यद्वाधितं
यत्र तत्र तदारोप्यते । एवं यत्र स्थाणौ पुरुषत्वारोपस्तत्र धर्मिणि

(१) प्रयोजकमत्र किं तु विसंवादः—पा० १ उ० ।

मदीत्मना बाधकेन भवितव्यम् । अथान्यतरस्यारोपस्त-
दाऽपरस्य पारमार्थिकत्वात्प्रतिपत्तेरबाध्यत्वमेव स्यात्
यथा शुक्तौ रजतांशस्य मिथ्यात्वे शुक्तभास्वरत्वादि-
निश्चयस्य सत्यत्वं, तथा च . स्यात्वंशे निश्चयः पुरुषांशे
त्वेककोटिसन्निवेशवानेव विधम इति संशयो दत्तजला-
ञ्जलिः प्रसक्तः^(१) । तस्मादुभयस्मरणमात्रात्मकोऽयमिति
स्यात् । न स्यात्, यच्च तावदुभयोरनुभयात्मके पाषा-
णस्तम्भादौ समारोपस्तत्रोभयोपमर्दक एव बाधक इति
किमप्य वक्तव्यम् । यचाप्येकतरारोपस्तत्रापि नापरांशे
निश्चयः । परस्परप्रतिक्षेपोपस्थितिव्याहृत्या निश्चया-
त्मकस्यैव ज्ञानस्योत्पादात् । यच्च हि रजतत्वारोपे
शुक्तात्वादौ निश्चयस्तत्रारोपितानारोपितयोर्मिथो वि-

निश्चयत्ववद्भूमौंशेऽपि निश्चयत्वान्निश्चयात्मकः संग्रहः स्यादत
आह । अथेति । तस्मादिति । स्थाणुपुरुषत्वे स्मर्यंते ताभ्यां पुरो-
वर्त्तिन्यसंसर्गो न गृह्यत इत्येतावतैवाभेदव्यवहार इत्यर्थः ।

यच्च तावदिति । स्थाणुपुरुषानात्मके यच्च तदुभयारोपस्तत्रो-
भयच्च बाधकमख्येवेत्यनुज्ञैवोत्तरमित्यर्थः । यचापीति । एकदा पर-
स्परविरुद्धस्थाणुपुरुषव्यावर्त्तकधर्मपदादुभयारोप एक एवोपपद्यते ।
न चार्थादनिश्चयात्मक एवेत्यर्थः । विपर्यये विशेषमाह । यच्च हीति ।

(१) स्नात्—पा० १ उ० ।

रोधाभावः । तस्मादारोपितानारोपितत्वाविशेषेऽपि
 यषारोपितानारोपिता परस्परविरुद्धौ स विपर्ययः ।
 यष तु परस्परविरुद्धौ स संशय इति सर्वमवदातम् ।
 यद्येवं संशयोऽपि विपर्ययान्तर्भूतस्तदपाकरणेनैवापा-
 द्यतश्च किमर्थं तर्हि व्यवसायात्मकपदं चकार सूच-
 कारः । स न्यासोऽपरोऽर्थो^(१) व्याख्यातृभिः किमित्युपे-
 क्षितः तद्याभूतोऽर्वाचौनैः कथमुद्धीयत इत्यत आह ।
 तस्मादिति ॥ [८० । १०]

(इत्यव्यभिचारिव्यवसायात्मकपदकृत्यवर्णनम्)

स्यादेतदिति । [८१ । १] स्यादेतत् तदवबोधार्थं^(२), यदि

तस्मादिति । न च परस्परविरुद्धोर्थचारोपस्तदव्यापकत्वं स्मृतको-
 व्योर्विरोधे भासमाने विशेषादर्शने च विरुद्धानेककोटिकमेव ज्ञानं
 जायते, न त्वेककोटिकमिति विवक्षितत्वात् । सोऽपर इति ।
 व्यवसायात्मकमिति पदस्य संशयव्युदासार्थतायाः सोपरोऽर्थः सवि-
 कल्पकप्रत्यक्षावरोधार्थतेत्यर्थः । व्याख्यातृभिर्भाष्यकारादिभिः ।

(इत्यव्यभिचारिव्यवसायात्मकपदकृत्यवर्णनम्)

स्यादित्येतस्य तर्कस्य व्याप्यव्यापकासञ्जने विवेचयति । स्यादे-
 तदिति । एतन्न्यवसायात्मकपदं सविकल्पकप्रत्यक्षावरोधार्थं तदा

(१) सन्धाषोद्दरोर्षो—पा० १ पु० ।

(२) स्यात् तदवबोधार्थं—पा० १ पु० ।

तत्रत्यक्षं स्यात्, न त्वेतदस्तीत्यर्थः । हेतुमाह । अभि-
 क्षापेति । [८८।१] अभिधानाकारसंसर्गयोग्याभिधेयाकारं
 हि तदित्यर्थः । विपक्षाद्यादृष्टि^(१)माह । न चेति [८८।१]
 अभिधानाभिधेयसंसर्गे हि तदाकारयोः संसर्गनियमः ।
 स च संयोगसमवायकार्यकारणभावरूपस्तावन्न सम्भव-
 तीत्याह । न ह्यर्थे शब्दाः सन्तीति । [८८।१] संयोगेन
 स्यादिति व्यापकासञ्जनसुक्तम् । यदि तत्रत्यचं स्यादिति व्याप्या-
 सञ्जनसुक्तम् । न त्वेतदस्तीत्यनेन न व्यवसायात्मकं प्रत्यचं भवितु-
 मर्हतीत्यस्यार्थं उक्त इत्यर्थः । ननु सविकल्पकं ज्ञानं नाभि-
 क्षापसंसर्गयोग्यप्रतिभासं ज्ञानाकारपक्षे ज्ञानाकारस्त्रैवाभिज्ञाप-
 संसर्गितया ज्ञाने तदभावात्, निराकारतापक्षे ज्ञानस्य साक्षा-
 दभिज्ञापसंसर्गाभावादित्यत आह । अभिधानेति । अभिधाना-
 कारसंसर्गयोग्योऽभिधेयाकारो यस्त्रैवाभिधेयाकारस्त्रैवाभिज्ञापसं-
 सर्गयोग्यत्वोक्तेरिति साकारपक्षे नोक्तदोष इत्यर्थः । ननु हेतावुक्ते
 दृष्टान्त आकाङ्क्षितः कुतो नोक्त इत्यत आह । विपक्षा-
 दिति । साध्याभावप्रयुक्तः साधनाभावो व्यतिरेकिणि गमक इति
 प्रत्यक्षात् साधनव्यतिरेक उक्त इत्यर्थः । नन्वाकारयोः संसर्ग-
 सुक्ताऽऽकारिणोस्तदभावाभिधानमयुक्तमित्यत आह । अभिधानेति ।
 आकारिणोः संसर्गनिश्चितत्वादाकारसंसर्गस्य तदभावे संसर्ग एव
 न स्यादाकारयोरित्यर्थः । नन्वर्थं शब्दस्य वाच्यवाचकसंसर्गोऽस्त्रैवे-
 त्यत आह । संयोगेनेति ।

(१) विपक्षाद्यादृष्टिरेक—पा० १ पु० ।

समवायेन कार्यतया वेत्ति शेषः । अर्थात्मानो वेत्ति ।
 [८८। १] न हीत्यनुषज्यते । उपपत्तिमाह । तथा सतीति ।
 [८८। १] न चेति । [८८। ४]

स हि संवेदनधर्मो ग्राह्याकाररूपो वा स्यात् ?
 तन्निरपेक्षग्राह्याकाररूपो वा । न तावदाद्यः । अर्था-
 संस्पर्शो यतः । अर्थासंस्पर्शश्चास्यातद्वृत्तित्वात् अत-
 दुत्पत्तेश्चेति पूर्वैव युक्तिरित्याशयः । नापि द्वितीयः ।
 अर्थेषु तन्नियोजनात् । अर्थमाणेषु बाह्येष्वर्थेष्वेव
 तस्याभिलापस्य निधोजनात् । नियमतो^(१) बाह्यसामा-
 नाधिकरण्येन प्रतीतेरित्यर्थः ॥

एतदुक्तं भवति । संवेदनाकारो हि ज्ञातृत्वादि-
 स्तत्सामानाधिकरण्येन प्रतीयते । अभिलापस्तु बाह्य-

नन्वर्थासंस्पर्शीति यद्यभिलापविशेषणं ? तदाऽर्थेषु तन्नियोजना-
 दिति विरुद्धम्, अथ निषेधार्थस्तदा पुनरुक्तम्, अर्थसंस्पर्शित्वनि-
 षेधेनैव तदसंस्पर्शित्वस्य दर्शितत्वादित्यन्यथा विकल्प्य योजयति ।
 स हीति । सोऽभिलापः संवेदनधर्मो भवन् ग्राह्यार्थस्य या शब्दा-
 कारता तदनुरोध्याकाररूपोऽर्थनिरपेक्षो ज्ञानाकार एवेत्यर्थः ।
 निशब्दार्थमाह । निधोगतः । योजनार्थमाह । बाह्येति । ननु
 ज्ञानधर्मोऽपि कश्चिद्बाह्ये प्रतीयत एवेत्यत आह । एतदुक्तमिति ।
 यद्यभिलापो ज्ञातृधर्मः स्यादहं घट इति ज्ञानधर्मस्य बाह्यनिष्ठ-

(१) नियमतो—पा० १ उ० ।

सन्नियुक्तस्तत्सामानाधिकरण्येनेत्यतो न संवेदनधर्मः ।
तस्माद्विषयतः स्वरूपतश्च यतोऽस्य प्रत्यक्षस्य नाभि-
लापसंसर्गयोग्यतासम्भवस्तस्मादिदमर्थात्स्वरूपकादुप-
जायमानं ज्ञानं विकल्परूपमर्थमेवादर्शयेदिति प्रसङ्गः ।
नाभिलापमर्थसंसर्गितयेति शेषः ॥

स्यादेतत् । स्वकारणादुपजातस्य कारणमकारणं
वा कश्चिद्देव विषयः । एवं चार्थादुपजातस्याप्यजनको-
ऽप्यभिलापोऽस्य विषयो यदि स्यात्को दोष इत्यत
आह । न हीति ॥ [८८१]

रूपाश्चक्षुषो विषयादुपजायमानं चाक्षुषं विज्ञानं
नयनाविषयरससहितमेतद्रूपमिति ।

लेनाप्रतीतेरित्यर्थः । विषयतो बाह्यतः स्वरूपतो बाह्यानपेक्षतो-
यतः । ननु ज्ञानं यदा निर्विकल्पकं ? तदा तदर्थमादर्शयत्येते-
ष्टापत्तिः । अथ अविकल्पकं ? तदर्थाज्जायमानमेव नेत्यत आह ।
तस्मादिति । स्वरूपकात् समानाकारात् यदि अविकल्पकमर्था-
ज्जायमानं स्यादर्थमेव दर्शयेत् न चार्थसुपदर्शयति, अभिलाप-
संसर्गित्वादर्थस्य च तदभावादित्यर्थः । ननु अत्राभिलाप एवार्थ-
ज्ञानं तस्मादुत्पन्नं ज्ञानं तमादर्शयत्येवेत्यत आह । अर्थसंसर्गित-
येति । एतावतैव सिद्धेऽपिमोपयोगार्थमाह । स्यादेतदिति ।

ननु रूपज्ञानस्य रथाविषयकत्वं कुत इत्यत उक्तम् । अक्षुष

एतदुक्तं भवति । साकारवादसिद्धौ तावदनुपप्लुत-
माकारमादधद्देवार्थी विषयः । न च शब्दसंसर्गयोग्य-
ताऽर्थस्यास्ति येन तदाकारं ज्ञानं भवेत् । न चेन्द्रिय-
विज्ञाने शब्दः स्वतन्त्र एवाकाराधायको विकल्पकाले
तदभावात् । भावे वा स्वतन्त्रः प्रतिभासेत नार्थ-
संसर्गितयेत्युक्तम् । निराकारतापक्षेऽप्यात्मानात्मप्रका-
शनशक्तेर्विज्ञानस्य स एव विषयो यचेन्द्रियं नियत-
सामर्थ्यम्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । न चष्टुर्गिन्द्रियान्तर-
विषये समर्थम्, न च चक्षुर्विषयस्यैव शब्दसंसर्गोऽस्तीति
चिन्तितमिति ॥

प्रसङ्गमुक्त्वा विपर्ययमाह । तस्मादिति । ॥८॥ ॥
अभिलापसंसर्गानपेक्षमर्थं तत्संसर्गिणमादर्शयद्ध्यवस्य-
द्विकल्पवासनोत्थापितं नार्थसामर्थ्यसमुत्थमिति भावः ।
इति । दोषं निरस्यति । एतदुक्तमिति । अनुपप्लुतमबाधितम् ।
तदाकारं शब्दाकारम् । तदभावादिति । तत्काल इन्द्रियमन्निष्कृष्ट-
शब्दाभावादित्यर्थः । न(ार्थ)(नु)संसर्गितयेति । शब्दविशिष्टार्थ-
ज्ञाने ओचचक्षुषोः प्रत्येकविषयोर्नैकस्यापि सामर्थ्यमस्तीत्यर्थः ।
उपसंहारभ्रमनिरासायाह । प्रसङ्गमिति । नन्वभिलापसंसर्गानपेक्षो
न सर्वस्वसंसर्गितया व्यवभूयते, अपि तच्छब्दार्थ इत्यतः पूरयति ।
ननु दशमं बौद्धमते निर्विकल्पकं, नच तदभिलापसंसृष्टार्थविषय-
कमित्यत आह । अर्थावस्यदिति । विषयीकरणमध्यवसायः ।

Dharmaśāstra (Text), Fasc. 2-3 @ -/10/- each	1 9
Dharmabindu, Fasc. 1 @ -/10/- each	0 10
Dictionary of the Kashmiri Language, Part I	15 0
Gadadhara Paddhati Kāśāstra, Vol. I, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4 6
Ditto Kāśāstra, Vol. II, Fasc. 1-4	3 2
Gobhiliya Grihya Śāstra, Vol. I	3 2
Ditto Vol. II, Fasc. 1-2 @ 1/4/- each	2 8
Ditto (Appendix) Gobhiliya Parisista	2 0
Ditto Grihya Sangraha	0 10
Haralata	1 14
*Institutes of Vishnu (Text), Fasc. 2 @ -/10/- each	0 10
Kāśā Viveka, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4 0
L. Armapradīp, Fasc. 1	1 4
Kātantra, Fasc. 1-6 @ -/12/- each	4 8
*Katha Sarit Sagara (English), Fasc. 4-14 @ 1/- each	11 0
Kavi Kalpa Lata, Fasc. 1	0 10
Kavindravacana Samuccayah	3 8
Kiranavali, Fasc. 1-3 @ -/10/-	1 14
Kurma Purana, Fasc. 1-9 @ -/10/- each	5 10
*Lalita Vistara (English), Fasc. 1-3 @ 1/- each	3 0
Madana Pārijāta, Fasc. 1-11 @ -/10/- each	6 14
Mahā-bhāṣya-pradīpodyota, Vol. I, Fasc. 1-9; Vol. II, Fasc. 1-12;	
Vol. III, Fasc. 1-10 @ -/10/- each	19 6
Ditto Vol. IV, Fasc. 1-3 @ 1/4/- each	3 12
Maitra, or Maitrayaniya Upanishad, Fasc. 1-2	1 4
Manutikā Sangraha, Fasc. 1-3 @ -/10/- each	1 14
Mārkandeya Purana (English), Fasc. 1-9 @ 1/- each	9 0
*Markandeya Purana (Text), Fasc. 4-7 @ -/10/- each	2 8
*Mitransā Darśana (Text), Fasc. 9, 11-17 @ -/10/- each	5 0
*Mirror of Composition (English), Fasc. 4	2 0
Mugdhubodha Vyākaraṇa, Vol. I, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4 6
Nirukta (2nd edition), Vol. I, Fasc. 1-2 @ 1/4/-	2 8
*Nirukta (old edition), Vol. IV, Fasc. 1-8 @ -/10/- each	5 0
Nityācārapaddhati, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4 6
Nityācārapaddhi, Vol. I, Fasc. 1-8, Vol. II, Fasc. 1-4 @ -/10/- each	7 8
Nyaya Vārtika Tatparva Parisudhi, Fasc. 1-5 @ -/10/- each	3 2
*Nyayavārtika (Text), Fasc. 2-7 @ -/10/- each	3 12
Nyayasārah	2 0
Padmāvatī, Fasc. 1-6 @ 2/- each	12 0
*Pārāgana Smṛti, Vol. I, Fasc. 2-8; Vol. II, Fasc. 1-6; Vol. III, Fasc.	
1-6 @ -/10/- each	11 14
Pārāgana, Institutes of (English) @ 1/- each	1 0
*Paricista Pravan (Text), Fasc. 5 @ -/10/- each	0 10
Pariksamukha Sūtram	1 0
Prabandhacintāmani (English), Fasc. 1-3 @ 1/4/- each	3 12
Prākṛita-Pāṅgalam, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4 6
Prthvirāja Vijaya, Fasc. 1-2	1 4
Rasarnavam, Fasc. 1-3	3 12
Ravisiddhanta Manjari, Fasc. 1	0 10
*Saddarśana-Samuccaya, Fasc. 2-3 @ -/10/- each	1 4
Sadukti-karna-mṛita, Fasc. 1 @ -/10/- each	0 10
Samarācca Kaha, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4 6
*Samavada Sanhita, Vol. I, Fasc. 1-4, 6-10; Vol. 2, Fasc. 2-6;	
Vol. 3, Fasc. 1-7; Vol. 4, Fasc. 1-6; Vol. 5, Fasc. 1-8 @ -/10/- each	21 4
*Sankara Vijaya (Text), Fasc. 2-3 @ -/10/- each	1 4
*Sankhya Aphorisms of Kapila (English), Fasc. 2	1 0
*Sankhya Prāvachana Bhashya, Fasc. 2	0 10
Sāṅkhya Sūtra Vṛtti, Fasc. 1-4 @ -/10/- each	2 8
Ditto (English), Fasc. 1-3 @ 1/- each	3 0
Siva Parināhya, Fasc. 1-2	1 4
Six Buddhist Nyaya Tracts	0 10
Smṛiti Prakasha, Fasc. 1	0 10
Srāddha Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ -/10/- each	3 12
Srauta Sūtra of Latyayana (Text), Fasc. 1-9 @ -/10/- each	5 10
Sri Surisarvasvam, Fasc. 1-3 @ -/10/- each	1 14
Sūcṛita Samhitā (English), Fasc. 1 @ 1/- each	1 0
Suddhi Kaumudī, Fasc. 1-4 @ -/10/- each	2 8
Sundaranandam Kavyam	1 0
*Surya Siddhanta, Fasc. 2 @ 1/4/-	1 4
Syainika Sastra	1 0
*Taittiriya Samhita (Text), Fasc. 17-45 @ -/10/- each	18 2
*Taittiriya Aranyaka of Black Yajur Veda (Text), Fasc. 5-11 @ -/10/-	

Tattva Vārta (English), Fasc. 1-15 @ 1/10	15
Tattva Chintamani, Vol. I, Fasc. 1-10; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. IV, Fasc. 1; Vol. V, Fasc. 1-5, Part IV, Vol. II, Fasc. 1-15 @ -/10-	6
Tattva Chintamani Didhiti Prakāśa, Fasc. 1-6 @ -/10- each	3 12
Tattva Chintamani Didhiti Vivṛiti, Vol. I, Fasc. 1-3; Vol. II, Fasc. 1-3, Vol. III, Fasc. 1 @ -/10- each	7 8
Tattvarthadhigama Sūtram, Fasc. 2-3 @ -/10- each	1 4
Tirthacintamani, Fasc. 1-4 @ -/10- each	2 8
Triśūdra-Mandanam, Fasc. 1-3 @ -/10-	1 14
Tulsi Sātee, Fasc. 1-5 @ -/10-	3 2
Upamita-bhava-prapañca-kāthā, Fasc. 1-14 @ -/10- each	8 12
*Uttara Naishadha (Text), Fasc. 6-12 @ -/10- each	4 6
Uvśeegadaśo (Text and English), Fasc. 1-6 @ 1/-	6 0
Vajjalaggam, Fasc. 1	0 10
Valkia Carita, Fasc. 1 @ -/10-	0 10
*Varaha Purana (Text), Fasc. 2-14 @ -/10- each	8 2
Vaṛṇa Kriyā Kaumudī, Fasc. 1-6 @ -/10-	3 12
Vayu Purana (Text), Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. II, Fasc. 1-7 @ -/10- each	8 2
*Vedānta Sūtras (Text), Fasc. 7-13 @ -/10- each	4 6
Vidhāna Pārijāta, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1 @ -/10-	5 10
* Ditto Vol. II, Fasc. 2-5 @ 1/4-	5 0
Ditto Vol. III, Fasc. 1	0 10
Vishahitam, Fasc. 1	0 10
Vivādaratnākara, Fasc. 1-7 @ -/10- each	4 6
Vṛhat Svayambhūi Purāṇa, Fasc. 1-6 @ -/10-	3 12
*Vṛhannaradiya Purana (Text), Fasc. 2-6 @ -/10- each	2 8
Yogaśāstra, Fasc. 1-5	5 10
*Yoga Sūtra of Patanjali (Text and English), Fasc. 3-4 (Fasc. 3, Re. 1/-, Fasc. 4, Re. 2/-)	3 0

Rajasthani Series.

A Descriptive Catalogue of Bardic and Historical Manuscripts.	
Sect. i: Prose Chronicles. Part i: Jodhpur State. Fasc. 1	1 0
Sect. i: Prose Chronicles. Part ii: Bikaner State. Fasc. 1	1 0
Sect. ii: Bardic Poetry. Part i: Bikaner State. Fasc. 1	1 0
Vacaniḱā Rāthōra Ratana Singhaji ri Mahesadāsōta ri Khiriṅg Jagā	
ri kahī. Part i: Dīngāla Text with Notes and Glossary	1 8
Vellī Kṛisana Rukamani ri Rāthōra rāja Prithī Rāja ri kahī. Part i:	
Dīngāla Text with Notes and Glossary	1 8

Tibetan Series.

Amarakośa, Fasc. 1-2	4 0
Amartika Kamdhenuh	1 0
Buddhastotrasaṅgraha, Vol. I	2 0
A Lower Ladakhi version of Kosarsaga, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4 0
Nyayabindū (A Bilingual Index)	1 0
Nyayabindū of Dharmakīrti, Fasc. 1-2	2 0
Pag-Sam Shi Tin, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4 0
Prājña Pradīpā	1 0
Rtogs brjod dpag Akhri Śiñ (Tib. & Sans. Avadāna Kalpalatā) Vol. I,	
Fasc. 1-13; Vol. II, Fasc. 1-11 @ 1/- each	24 0
Sher-Phyin, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. III, Fasc. 1-6	
@ 1/- each	14 0
Thmed-Kub-Den	1 0
Minor Tibetan Texts. The Song of the Eastern Snow Mountain	1 0

Notice of Sanskrit Manuscripts, Fasc. 1-34 @ 1/- each	34 0
Ditto ditto (Palm-leaf and selected paper MSS.) @ 3/- each	6 0
Nepalese Buddhist Sanskrit Literature, by Dr. R. L. Mitra	5 0
Report on the Search of Sanskrit MSS., 1895-1900, 1901-1905, and 1906-1911 @ -/8- each	1 8

Catalogue of the Scientific Periodicals in Calcutta Libraries

N.B.—All Cheques, Money Orders, &c., must be made payable to the Treasurer, Asiatic Society, only.

BIBLIOTHECA INDICA

COLLECTION OF ORIENTAL

PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

NEW SERIES, No. 1487.

SIR WILLIAM JONES

MDCCXLVI-MDCCXCIV

न्यायवार्त्तिकतान्पर्यपरिशुद्धिः

श्रीमदुदयनाचार्यविरचिता

श्रीवर्धमानोपाध्यायविरचित-न्यायनिबन्धप्रकाशाभिध-
याख्यासहिता ।

NYĀYA-VĀRTTIKA-TĀTPARYA-PARIŚUDDHI

BY

UDAYANĀCHĀRYA

With a gloss called Nyāya-nibandha-Prakāśa by Vardhamānopādhyaya.

EDITED BY

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA PAṆḌIT VINDHYEŚVARĪ PRASĀD
DVIVEDIN,

Librarian, Govt. Sanskrit College, Benares.

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA PAṆḌIT LAKSHMANA ŚĀSTRĪ DRAVIDĀ,
Professor, Govt. Sanskrit College, Calcutta.

FASCICULUS VII.

CALCUTTA :

PRINTED AT THE BAPTIST MISSION PRESS,
AND PUBLISHED BY THE
ASIATIC SOCIETY, 1, PARK STREET,

1921.

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL,

No. 1, PARK STREET, CALCUTTA,

AND OBTAINABLE FROM

The Society's Agents—

Mr. BERNARD QUARITCH, 11, Grafton Street, New Bond Street, London, W.
M. PAUL GEUTHNER, 13, Rue Jacob, Paris, VIe.

Complete copies of those works marked with an asterisk * cannot be supplied as some of the fasciculi are out of stock.

BIBLIOTHECA INDICA.

Sanskrit Series.

	Rs.	As.
Acvavaidyaka, Fasc. 1-5 @ -/10/- each	3	2
Advaitachintā Kaustubha, Fasc. 1-3 @ -/10/- each	1	14
*Agni Purana (Text), Fasc. 4-14 @ -/10/- each	6	14
*Aitareya Aranyaka of Rig-Veda (Text), 2-4 @ -/10/- each..	1	14
Aitareya Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-5, Vol. IV, Fasc. 1-8 @ -/10/- each	14	6
Ajtareyalocana	2	0
Amarakośha, Fasc. 1-2	4	0
*Anu Bhasyam (Text), Fasc. 2-5 @ -/10/- each	2	8
Anumana Didhiti Prasārini, Fasc. 1-3 @ -/10/- each	1	14
*Aphorisms of Sandilya (English), Fasc. 1 @ 1/-	1	0
*Aṣṭaśhasrikā Prajñāpāramitā, Fasc. 1-8 @ -/10/- each	3	12
*Atharvana Upanishads (Text), Fasc. 2-5 @ -/10/- each	2	8
Ātmatattvaviveka, Fasc. 1-3	1	14
Avadhāna Kalpalatā (Sans. and Tibetan), Vol. I, Fasc. 1-13; Vol. II, Fasc. 1-11 @ 1/- each	24	0
Bālam Bhaṭṭi, Vol. I, Fasc. 1-2; Vol. II, Fasc. 1 @ -/10/- each	1	14
Bauddhasūtrāsangraha	2	0
*Baudhāyana Śrūti Sūtra, Fasc. 1-3; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-3 @ -/10/- each	6	14
*Bhāmatī (Text); Fasc. 5-8 @ -/10/- each	2	8
Bhāsvṛitṭy	0	10
Bhāṭṭa Dīpikā, Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. II, Fasc. 1-2 @ -/10/- each	5	0
Bodhicāryāvatāra of Čāntideva, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4	6
Brahma Sūtras (English), Fasc. 1 @ 1/-	1	0
Bṛhaddevatā, Fasc. 1-4 @ -/10/- each	1	8
Bṛhadharma Purāna, Fasc. 1-6 @ -/10/- each	3	12
Čatādṣaṇi, Fasc. 1-2 @ -/10/- each	1	4
Catalogue of Sanskrit Books and MSS., Fasc. 1-4 @ 2/- each	8	0
*Čatapāṭha Brāhmana, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-5; Vol. III, Fasc. 1-7; Vol. V, Fasc. 1-4 @ -/10/- each	14	6
Ditto .. Vol. VI, Fasc. 1-3 @ 1/4/- each	3	12
Ditto .. Vol. VII, Fasc. 1-5 @ -/10/-	3	2
Ditto .. Vol. IX, Fasc. 1-2	1	4
*Čatasahasrikā-prajñāpāramitā, Part I, Fasc. 1-18, Part II, Fasc. 1 @ -/10/- each	11	14
*Čaturvarga Chintāmani, Vol. II, Fasc. 4-25; Vol. III, Part I, Fasc. 1-18, Part II, Fasc. 1-10; Vol. IV, Fasc. 1-6 @ -/10/- each	35	0
Ditto .. Vol. IV, Fasc. 7 @ 1/4/- each	1	6
Ditto .. Vol. IV, Fasc. 8-10 @ -/10/-	3	12
Čokavārikā (English), Fasc. 1-7 @ 1/4/- each	3	12
*Čraṇṭi-Śūra of Apantamba (Text), Fasc. 4-17 @ -/10/- each	1	8
*Čraṇṭi-Śūra of Čankhyana, Vol. I, Fasc. 1-7; Vol. II, Fasc. 1-4 Vol. III, Fasc. 1-4; Vol. IV, Fasc. 1 @ -/10/- each	10	0
*Čraṇṭi-Śūra (Text), Fasc. 1-3 @ -/10/- each	3	12

विपर्यये किं बाधकमित्यत आह । अनियतार्थ-
ग्राहि [८८।८] यतः । विकल्पगतमर्थाकारं प्रत्यनियाम-
कत्वात्तस्येत्यर्थः ॥

एतदुक्तं भवति—यदि प्रतिभाभ्रमानोऽर्थोऽपि विक-
ल्पस्य जनको भवेत्तदा तदाकारं नियमयेत् । न तु
नियमयति, तदसन्निधावपि विकल्पवासनावशात्तस्य
तथाविधाकारोपस्थितेः ॥

नन्विन्द्रियमस्य जनकमस्तु, नहि तस्याकारनियाम-
कतया जनकत्वमित्यत आह । मानसमिति ।
[८८।८] मनोमात्रप्रभवमित्यर्थः ॥

विपर्यय इति । अर्थसामर्थ्यमस्यमित्यर्थः । ननु चानियतार्थत्व-
ग्राहित्वमभिद्वं घटोऽयमिति ज्ञानस्य नियतार्थग्राहिलादित्यत
आह । विकल्पगतेति ।

नन्वेतदसिद्धमित्यत आह । एतदुक्तमिति । तदाकारम्-ज्ञाना-
कारम् , यादृशोऽर्थः भविकल्पकेन विषयौक्रियते तादृशस्याभावा-
दनादिविकल्पाहितसंस्कारादेव तादृशं ज्ञानमित्यर्थः । मनो-
मात्रेति । बाह्येन्द्रियजन्येऽपि ज्ञाने मनःकारणत्वात्तद्व्यवच्छेदार्थं

इन्द्रियमपि हि ज्ञानजकं भवदाकारनियामकार्य-
सन्निकर्षणैव, न तु तन्निरपेक्षम् । न चास्य तथा-
विधार्थसन्निकर्षोस्तीत्युक्तमिति भावः ।

ननु विवादाध्यासिते विकल्पे दृश्यतथैवार्थाकारं
परिस्फुरति । न चैवमुभयवादिसिद्ध्यर्थसन्निधिनिर-
पेक्षविकल्पेषूपरोक्षतयाऽर्थः प्रकाशते । तद्विशेषो विक-
ल्पोऽर्थसन्निधिसापेक्षः । तथा चार्थस्य तदाकारनियाम-
कतया^(१) तज्जनकत्वमनिच्छताऽप्यभ्युपेयम् । अन्यथो-
त्प्रेक्षाव्यापारत्वाद्विकल्पस्य प्रवर्तकत्वमपि न निर्वहेते-
त्यत आह । आत्मैयमिति । [८८ । ८]

उत्प्रेक्षा- असदारोपणं यतोभवत्यवश्यमतोऽप्येव^(२)-
मुत्प्रेक्षामह इति व्याहारः । तिरस्कारो ऽनुव्यव-

मात्रग्रहणम् । एतत्साधयति । इन्द्रियमपीति । दृश्यतया-प्रत्यक्ष-
विषयतयेत्यर्थः । न चैवमिति । अर्थनिरपेक्षाः शाब्दलैङ्गिकविक-
न्यास्तद्विषयो दृश्यतया न भामते, अतः सविकल्पकमर्थविषय
इति सन्नेवार्थोनिर्विकल्पकस्वेवान्नापि जनकः अन्यथाऽर्थविषय-
कादस्या(?)प्रवृत्तिप्रसङ्गद्वयर्थः । तिरस्कार इति । तस्यार्थनिर-
पेक्षत्वेनासाक्षात्कारित्वं दोषान्न ज्ञायत इति प्रवर्तकमपि तस्य

(१) नियामकत्वान्- पा० ३ पु० ।

(२) अप्यर्थतोऽप्येव- पा० ३ पु० ।

सायः । दर्शनं साक्षात्करणम् । पुरस्कारो भेदाग्रहो वा तद्धेतुक आरोपो वा । तत्सिद्धमिति । [८८। १०] प्रसङ्गाद्युपनिबन्धेन । यदि विवादाध्यासिता विकल्पा अर्थसामर्थ्यलब्धजन्मानस्तदा न शब्दकल्पनानुगता इत्यर्थः ॥

तदनुगतत्वमिति । [८८। १०] शब्दकल्पनानुगतत्वम्, तस्योपलब्धिरभिलाषाननुगतत्वं निराकुर्व - - - सामर्थ्यजत्वं विरुण्ण्वीति श्रेयः ॥

निर्वृद्धमिति भावः । साक्षात्करणमिति । अर्थसापेक्षत्वं साक्षात्कारित्वमित्यर्थः । नन्वनुभवव्यापारं पुरस्त्रत्येत्यस्य यदि साक्षात्कारोपेत्यर्थः तदाऽनुभवतया मन्यन् इति पुनरुक्तमभिमानसारोपरूपत्वादित्यत आह । भेदाग्रह इति । अनेनारोपहेतुरुक्ते यद्दे वाऽऽरोप इति नोक्तदोषः इत्यर्थः । यद्वा-अनुभवत्वं साक्षात्कारित्वव्याप्यं निर्विकल्पकत्वं यदि, तर्हि, साक्षात्कारलारोपसङ्घातजात्यारोपे हेतुरुक्त इति न पौनरुक्तमित्याह । तद्धेतुक इति । परत्वेनेति । ननु प्रसङ्गसाधनमित्युक्तम्, व्याप्यारोपेण व्यापकारोपरूपत्वस्याप्रदर्शनादित्यत आह । वायुपरत्वेनेति । तमेवाह । यदौति । नन्वर्थसामर्थ्यजन्यत्वे निषेधे तदनुगतत्वमुपस्थापयतीत्यनेन(न) किञ्चिदुक्तम् । नच करणादेव तदवगतिः, पूर्वमपि तस्योपलब्धिसदनुगतत्वमुपस्थापयतीत्यस्य वैधर्ष्यापातात् तत एव तस्याप्यवगतेरित्यत आह । तस्योपलब्धिरिति । ननु

असिद्धत्वविरुद्धत्वयोरसम्भावितत्वादिह^(१) सम्भावि-
ततथा पूर्वोक्तस्मारणपुरःसरं सन्दिग्धानैकान्तिकत्वाश-
ङ्कामेवापनयति । न चेति । [८८ १२८] अर्थरूपमनुकुर्या-
दर्थरूपसदृशाकारं भवेदित्यर्थः । तादात्म्यतदुत्पत्ति-
भ्यामसम्बद्धरूपानुकारे नियामकाभावात् सर्वरूपानु-
कारेण सर्वसर्वज्ञतापत्तिः सद्रूपानुकारमात्रत्वात् तद्वि-
षयताया इति भावः । नहि तादात्म्यतदुत्पत्तिलक्षणः
सम्बन्धः स्वरूपेणोपयुज्यते, किं नाम ? नियामकतया,
तदत्र सङ्केत एव नियामको यदि स्यात् कोदोष
इत्याशयवानाशङ्कते । सङ्केतेति । [८८ २२]

ज्ञानमर्थमदृशमुत्पद्यते नत्वर्थं मद्दृशीकरोति, तथात्वेऽपि तद्विष-
यत्वलाभात्, अर्थाविषयकस्यापि तत्सदृशलसम्भवादित्यत आह ।
अर्थरूपेति । ननु वा रूपसम्बन्ध रूपानुकार इत्ययुक्तम् शब्दार्थ-
योर्वाच्यवाचकसम्बन्धसत्त्वादित्यतः पूरयति । तादात्म्येति । ननु
तादात्म्यतदुत्पत्तिभ्यामिति वदता सम्बन्धान्तरस्य सङ्केतस्याप्रयो-
जकत्वमुक्तमेवेति तत्सङ्केतबलादिति शङ्कैव नोदतीत्यत आह ।
न हीति । नियामकत्वेनैव सम्बन्धस्य तत्रोपयोगादिति भावः ।

तदेव दृष्टं सत्स्मारयेत् तन्नियमेनेति शेषः । किमे-
तावतापीत्यत आह । तत्रैवेति । [८८।१३]

अनुगतं अनुगति^(१)गोचरः । अत एव सामान्यं
देशकालानुगतम् । तत्रैव सङ्केतस्य सुकरत्वादिति
भावः ॥

किमेतावताऽपीत्यत आह । न च तत्तद्दृष्टं साक्षा-
त्कृतं, किन्तु स्वलक्षणं दर्शनगोचरः । [८८।१३] सरूप-

स्वरूपतोऽस्मारकत्वादाह । दृष्टमिति । ननु सामर्थ्यतः कार्योत्पत्तेः
तदेवेत्युक्तमित्यत आह : नियमेनेति । सङ्केतविषयेणासाधा-
रणविषयस्वरूपेणेत्यर्थः । किमेतावतापीति । व्यक्तिरेव कृतसङ्के-
तान् शब्दान् स्मारयतीत्यर्थः । अनुगतं सामान्यमित्यत्र पौनरुक्त्य-
निरासायाह । अनुगतमिति । अनुगतधोविषय इत्यर्थः । तत्रैवेति ।
अनन्यव्यभिचाराभ्यां व्यक्तौ सङ्केतग्रहादित्यर्थः ।

किमेतावतापीति । निर्विकल्पकविषयः सामान्यमेव तद्द्वो-
धितसंस्कारापादिततादृशसर्विकल्पविषयोस्त्वित्यर्थः । दृष्टोर्ज्ञानपर-
त्वेऽपि निरामायाह । साक्षादिति । ननु साक्षात्कारादेर्न स्वलक्षणं
दर्शनगोचरः आकारकादाचित्कज्ञानुमेयत्वात्तन्मेल्यत आह ।
सरूपकत्वादिति । तेन स्वमदृशाकाराधायकत्वात्तदपि तद्विषय

कत्वादिति शेषः । सरूपकत्वमेवास्य कुत इत्यत आह ।
तदेव हीति । [६८।२१]

परमार्थोऽकृत्रिममनारोपितं रूपं, तेनास्तौति पर-
मार्थसत् । तदेव कुत इत्यत आह । विज्ञानस्य
कारणम् । [६८।२४] विज्ञानस्येति प्रकृतोपयोगात्,
कारणमर्थक्रियासमर्थं यत इत्यर्थः ॥

ननु सामान्यमपि किं न दर्शनगोचर इत्यत आह ।
न तु सामान्यमिति । [६८।२५] कुतः ! सर्वसामर्थ्यरहितं
हि तत् । सर्वः-पुरुषार्थी हेयोपादेयरूपस्तस्य सामर्थ्यं
शक्तिः तद्रहितं यस्मात्तत्, नहि किञ्चिन्पुरुषप्रयोजनं
सामान्यसाध्यमस्ति अतोऽर्थक्रियायामशक्तत्वात्तन्न पर-

इत्यर्थः । नृत्वाकाराधायकत्वनेवार्थस्य निर्विकल्पकविषयत्वं सिद्ध-
मिति तदेव होत्ययुक्तमित्यत आह । सरूपकत्वमेवेति । आका-
राधायकत्वमेवेत्यर्थः । परमार्थसच्छब्दयोः पौनरुक्त्यनिरामायाचष्टे ।
अकृत्रिमं इति । तेनेति लक्षणे द्वितीया । ननु कारणत्वमात्रा-
देव मत्वभिद्धौ विज्ञानस्येति व्यर्थमित्यत आह । विज्ञानस्येति ।
ननु सन्निरहितत्वात्सामान्यस्य, कारणत्वनिषेधे माधे सर्वसामर्थ्य-
रहितत्वं हेतुः साध्याविशिष्टः बौद्धमतेऽर्थक्रियासामान्यस्यैव
कारणात्मकत्वादिति साध्यान्तरमाह । नन्विति । हि शब्दस्य
हेत्वर्थतां दर्शयितुं हेत्वाकाङ्क्षामाह । कुत इति । तत्रेति ।

मार्थसत् । असत्त्वान्न तद्विज्ञानजकम् । अजनकत्वान्न
सरूपकम् । असरूपकत्वान्न दर्शनगोचर इत्यर्थः ॥

ननु सामान्यस्य तावदर्थक्रियाशून्यत्वा^(१)दर्शनगोच-
रत्वं माभूत्, दर्शनगोचरस्यैव तु वाच्यताऽस्तु, सङ्के-
तोऽपि तत्र केनाप्युपायेन भविष्यति, तन्निर्विचिकित्स-
मेव तच्चैर्यक्रियाममर्थवस्तुप्रतिपादनाभिप्रायवन्तः प्रयो-
जकवृद्धाः प्रयोज्यवृद्धाश्च तथाविधार्थप्रतिपत्तिमन्तः
शब्दे व्यवहारे उपलभ्यन्त इत्यत आह । अपि
चेति । [५८।१३]

न ह्यौष्ण्यादतिरिक्तो वह्निर्नामास्ति बौद्धराज्ञान्ते,
न चोभयवासिसम्प्रतिपत्तिविषयः प्रतीतमौष्ण्यं शीता-
पनोदनं करोत्यपि कदाचित् । अकुर्वद्भि सर्वथाऽप्र-

खलक्षणे । केनाप्युपायेन—अतद्वावृत्त्येत्यर्थः । तथाविधेति । अर्थ-
क्रियासमर्थार्थज्ञानं विना तथाभिप्राय एव न निर्वहेदिति
भावः । ननु वह्निशब्दोऽग्निखलक्षणे कृतमङ्गेनः कथमौष्ण्यं
स्मारयत्यत्र मङ्गेताभावादित्यत आह । न ह्यौति । अत्र शब्द-
ज्ञानस्य खलक्षणविषयत्वे मात्तत्कारित्वप्रसङ्ग इत्यापादनार्थः ।
चक्षुषा दूराहृष्टेऽपि वह्नौ शीतानपनोदनाद्यथाश्रुतस्थानुपपत्तेः ।

तौतं न कुर्यादागोपितं वर । नच वह्निशब्दात्सर्वथा
वह्ने^(१)रप्रतीतिः । तस्माच्छब्दकल्पनोस्त्रिखितमवस्त्वेव
वस्त्वाभासमित्यभिप्रायः ॥

जात्यादीन् पारमार्थिकानभ्युपेत्याह । तन्नेति ।
[८६] ८। विवेकेन—देशभेदेनेत्यर्थः । अवच्छेद्यावच्छेदक-
भावेन हि मिथोयोजना विशेषणविशेष्यभावः । स च
विविक्तदेशताप्रतीत्या व्याप्तः । सा चातो निवर्तमाना
स्वव्याप्यं विशेषणविशेष्यभावमादायैव निवर्तते ।
ततश्च जात्यादीनां परस्परमसम्बन्धान्न स्वतन्त्रेषु
शब्दोऽपि सुकरसङ्केत - - - संसृष्टवेदनमित्यर्थः ॥

एतेन शब्दस्य विवेकग्रहसम्भवेऽपि तद्योजना

न च वक्तव्येति । स्वलक्षणलवाच्यत्वे शब्दान्तरप्रतीतेरित्यर्थः । तस्मा-
दिति । तथा च वस्तुमाध्यार्थक्रिया कथमवस्तुतः स्यादिति भावः ।
ननु मामान्यस्यावस्तुत्वात्तेन स्वलक्षणस्यासम्बन्धान्न मिथो वैशिष्ट्य-
मित्येव परः किन्न परिहृतवानित्यत आह ।

जात्यादीति । ननु विशिष्टज्ञाने विशेषणविशेष्ययोर्विवेकेन
भानमस्येवेत्यत आह । देशभेदेनेति । स चेति । कुण्डवदरादौ
तथा दर्शनादित्यर्थः । एतेनेति । शब्दस्य सङ्केताभावेनेत्यर्थः ।

निरस्ता बोद्धव्या । एकमसमुद्दितम् । अविभागमनं-
शम् । स्वलक्षणं चैलोक्यविलक्षणम् । तथातथेति ।
गुणकर्मादिगतत्वेन^(१) साधारणत्वेन विकल्प्यते, न तु
दृश्यत इत्यर्थः ॥

अपि च परमार्थसद्वस्तुद्वयवेदनेऽपीति^(२) [८६ । १२]
विवेकेनेति शेषः ॥

ननु न ह्येकज्ञानविषयौ समानकाले अङ्गुल्यौ न
कार्यकारणभूते इति । तं पूर्वापरत्वेऽपि ते सर्वज्ञैक-
विज्ञानगोचरौ न तथेति वक्तुमुचितम्^(३) यद्युच्येत को
दोषः । न ह्युपलब्धे भेदाभेदप्रयोजके^(४) कारणत्वा-
कारणत्वे । किं तर्हि ! यदनपेक्षं^(५) तत्कारणं सापेक्षं

असमुद्दितं—जात्यादिभिरविशिष्टम् । अनंशं—स्वभिन्नधर्मरहितम् ।
चैलोक्यविलक्षणम्—अनुगतम् । विकल्प्यते—व्यावृत्त्या भासते । न
दृश्यते साक्षात्कियत इत्यर्थः । स्वलक्षणमिति शेषः । ननु पूर्व-
मपि परमार्थसद्वस्तुद्वयमेवाधिकृत्योक्तमित्यत आह । विवेकेनेति ।
नन्वित्यादि युक्तं वक्तुमित्यन्तं सिद्धान्तिनोवचनम् । यद्युच्येतेत्यादि-

(१) गुणकर्मादितत्वेन—पा० २ पु० । (२) वेदनेति—पा० २ पु० ।

(३) युक्तं वक्तुम्—पा० २ पु० । (४) प्रयुक्ते—पा० २ पु० ।

(५) यदपेक्षणीयं—पा० २ पु० ।

च कार्यमिति । तदत्रापि समानम् । एकज्ञानगोचर
त्वेऽपि यदवच्छेदकं तद्विशेषणम् । अवच्छेद्यं च विशेष्य-
मिति । यत्तु नैवं न तत्तथेति अत्र आह । विशेषणं
खल्विति । [८६।१४] नान्यथेति । [८६।१५] अतिप्रसङ्गा-
दिति शेषः । तर्हि उपकारोऽपि कश्चिदस्त्वित्यत
आह । न चैकेति । [८६।१६] किमिति न स्यादित्यत
आह । तयोरिति । [८६।१७] प्रसङ्गादिति शेषः । स्वरूपतः
पौर्वापर्यानियमः कार्यकारणभावः । ज्ञप्तिस्तु ज्ञाप्य-
ज्ञापकभावः । स चायमेकज्ञानगोचरयोरेककालयोश्च
द्विरूपोऽपि भिद्यमो नास्ति यस्मादित्यर्थः ॥

स्यादेतत् । यद्यप्युक्तस्वरूपमुपकारद्वयं न सम्भवति
तथाप्याधाराधेयभावो भवेत्, स हि समानकालयोरेव
कुण्डबदरयोर्दृष्टः, क्षणभङ्गस्तु त्वयाऽप्युपपादनौयो
मथापि भङ्गनौय इत्यत आह । अपि चेति । [८६।१८]

यद्यपि न तीर्थिकैः कुण्डाधारतया^(१) बदरस्यैवाय-
तनधर्मकस्योत्पादः स्वीक्रियते स्येमश्रद्वाजडत्वात् ।

कार्यमित्यन्तं पूर्वपक्षिणोवचनम् । तदत्रापौत्यादि पुनः सिद्धान्ति-
वचनम् । क्षणभङ्गपक्षे जातितदतोरधाराधेयत्वं न वस्तुस्तौत्याह ।

तथापि गतिनिवृत्तिलक्षणां गुरुत्वप्रतिबन्धलक्षणां^(१)
 वां स्थितिं तद्धर्मभूतां विदधदेव बंदरस्य कुण्ड-
 माधारतयाऽभ्युपेतं तैः, किं चातोऽत आह । तद्व-
 दिहापीति ॥

एतावतापि किमित्यत आह । नच शक्त्यन्तरै-
 रिति । [८६। २३]

यद्यपि बंदरवज्जात्यादीनां धर्मस्य कस्यचिदुपजना-
 पायरूपमुपकारं नाभ्युपगच्छत्येव परस्तथाऽप्यभ्युपगम-
 वादोऽयं सौगतस्येति मन्तव्यम् ॥

तथा चेति । [८६। २४] सन्नित्यनेन 'हि विकल्पेन
 सत्त्वोपकारसमर्थी विषयीकृतः । न च ततोऽन्यः
 कश्चिद्द्रव्यत्वाद्युपकारसमर्थोऽसत्त्वोपकारसमर्थोऽस्ति, यच्च
 द्रव्यादिविकल्पाः सार्थकाः स्युः । तस्मादेते द्रव्यत्वा-
 द्युपकारसमर्थेऽर्थे सत्त्वोपकारसमर्थाभेदिनि प्रवर्त्त-
 मानास्तदधिकरणसमर्थमसृशन्तोऽनर्थकाः प्रसक्ता इति
 समुदायार्थः ॥

बौद्धस्यातिपरामर्शकुशलतां देश्यातितुच्छतामाल-
 चणभङ्गस्त्विति । यद्यपि बंदरवदिति । जात्यादीनामवस्तुताया
 विनाशोत्याद्यधर्मानाधारत्वादित्यर्थः इत्यर्थेष्टीकायाः । परवार्त्तिक-

ग्यास्माक^(१)मेव लाघवं सम्भावयिष्यतीत्याशङ्क्य तद्-
ग्रन्थं लिखति । 'यदाहेति ॥ [८६। ८८]

अयं वार्त्तिकार्थः । यस्य दर्शने, नानोपाधेरप्यर्थस्य
धौः—विकल्पधौर्ग्राहिका, भेदिनो-विशिष्टस्य । नानो-
पाध्युपकारार्ङ्गं या शक्तिस्तदेकात्मनस्तस्य । सर्वात्मना
सर्वैरुपाधिभिरेकस्वभावस्यैवोपकार्यस्य विशिष्टस्य ग्रहे
सति, को भेदो-भिद्यत इति भेदो विशिष्यत इति यावत् ।
अनिश्चितः स्यात् । अपि तु सर्वोपाधिभिर्विशिष्टो
निश्चित एव स्यादित्यर्थः । एकस्योपाधेः । उपकार-
स्वभावेग्राह्ये—गृह्यमाणे सति, नोपकारा—उपकारकाः
स्वभावा उपाध्यन्तराणां ततोऽपरे भिन्ना विद्यन्ते ये
तस्मिन्नेवोपकारकस्वभावे दृष्टेऽपि न दृष्टाः स्युः । किं
नाम ? स एव एकस्वभावः सर्वेषामुपकारकः ततस्तद्-
ग्रहे-तदेकोपाधिविशिष्टग्रहे । सकलग्रहः-सकलोपाधि-
विशिष्टग्रहः प्रसक्त इत्यर्थः । ननु वरं वस्तुस्वभावमा-
स्थायानुपकार्यानुपकारकयोरपि विशेषणविशिष्टभावं

स्यायं वार्त्तिकार्थ इत्यनेनैव दर्शितत्वात् । नैयायिकमते
दूषितेऽपि स्वमतोपदर्शनोपयोगेन्यमाह । ननु वरमिति ।

स्पष्टदृष्टमुपपादयितुं शक्ताः यरे उपाध्युपाधिमद्भेदाच्चा-
 पौनरुक्त्यम् न पुनः सौगताः सत्त्वादीनामुपाधीनां वस्तु-
 त्वानभ्युपगमात्, एवं च त्वच्छरास्त्वय्येव निपतिता इति
 अत आह । अस्माकं त्विति । [१०।३] यच्च गृह्णन्ति-
 सामान्यमात्रम् । यच्चाध्यवस्यन्ति-सन्तानम् । न मना-
 गपि-सामान्येन रूपेण । गाहन्ते गोचरयन्ति, तस्या-
 लीकत्वाद्दस्तुधर्मत्वाभावादित्यर्थः । तर्हि कथमविसंवा-
 दकाः प्रवर्तका वेत्यत आह । पारम्पर्येणेति । [१०।४]

ततः किमित्यत आह । अत इति । [१०।५] यच्च
 विषयाधीना धीस्तत्र तदापत्तौ विशेषाविशेषौ, अत्र तु
 विपर्ययो विषयस्यैव प्रतिभाससत्तया बुद्ध्याधीनत्वात् ।
 तदिह विकल्पस्य विषयो विशेष्यः, तत्तद्विशेषण-
 विशिष्टतया तु किं भिन्नोऽभिन्नो वेति विकल्प एव
 साक्षी, न विचार इत्यर्थः ।

स्पष्टदृष्टमित्यपि प्रामाणिकत्वकथनम् । परे—नैयायिकाः । एवं
 चेति । विशेषणविशेष्यभाव उपकारकत्वनिश्चय इति त्वथापि
 नोपपादितमित्यर्थः । सामान्यमात्रमिति । मात्रपदेन वस्तुनोपि
 तत्र भागं व्यावर्त्तकम् । सन्तानं—सामान्यसमूहम् । तथाच
 विशेषणविशेष्यभावो वास्तवो नास्त्येव बौद्धानामिति भावः ।
 अशङ्कितोद्धारलमाशङ्काह । तर्हीति । बौद्धमते पौनरुक्त्वाभाव-
 मुपपादयति । यत्रेति । विकल्प एवेति । सत्त्वद्रव्यत्वादिविशेषण-

ननु परमार्थरुन्नर्थो माभूद्विकल्पस्य विषयो, जन-
कस्तु भविष्यतीत्यत आह । अपि चेति । [९०।७] न
विकल्पिकामपीति अपिरभिन्नक्रमः । अर्थो विकल्पस्य
न गोचरो जनकोऽपि नेत्यर्थः ।

अर्थोपयोगः-सन्निकर्षः । न च यदेवेत्यादि [९०।१०]
न्यायादिति [९०।११] वाच्यमिति शेषः ।

नो खल्विति । [९०।१२] स्मरणेन्द्रिययोरेकविषय-
सामर्थ्याभावात् । न परस्परापेक्षत्वं ततः स एवार्थोप-
योगोऽविशिष्ट इत्यर्थः ।

भेदेऽपि तद्विशेष्यस्याभेदात्तदंगे विकल्पानामनर्थकत्वं स्यादित्यर्थः ।
नन्वेतावतैव सविकल्पस्य वस्तुविषयत्वं निरस्तमिति किमधिके-
नेत्यत आह । नन्विति । अविषयस्यापि जनकत्वादित्यर्थः । ननु
निर्विकल्पकेन सह समुच्चयो न युक्तस्तस्य तत्पक्षेपीन्द्रियार्थजन्य-
त्वादित्यत आह । अपि चेति । जनयितुमपीत्यर्थः । तन्मध्यमर्थ-
माह । अर्थ इति । नन्वर्थोपयोगेपीत्यस्यार्थकारणत्वेपीत्यर्थः ।
कारणत्वे सोऽर्थोऽव्यवहितो भवेदित्यग्रे अन्यथासिद्धिप्रदर्शनविरोधा-
दित्यत आह । अर्थोपयोग इति । ननु यदेवेत्यादिद्वैकाद्यां न च
स्मृतिर्व्यवधायिकेत्यादेर्हेतुविभक्त्यन्यस्य हेतुत्वं न सम्भवति विरो-
धादित्युभयस्य पूर्वपक्षवाक्यत्वं दर्शयितुं शेषमाह । इति वाच्य-
मिति । इन्द्रियस्मरणयोर्विषयभेदोपयोगार्थमाह । स्मरणेति ।
ततश्चेति । स एवार्थोपयोगः सन्निकर्षरूपः सविकल्पकाश्च इवा-

एकगोचरत्वमेवानयोः कुतो नेत्यत आह । तद्गो-
चरत्वे चेति । [६०।१४] अननुभूतपूर्वाणामप्यर्थानां चक्षुषो
व्यापारमात्रेण पूर्वावस्थास्मरणप्रसङ्ग इत्यपि द्रष्टव्यम् ।
तेन स्यात् [६०।१५] तथा सति प्रसज्येतेत्यर्थः । अस्मा-
पायेऽपि नेचधौरित्युपलक्षणम् । वासनाभावेऽपि स्मृति-
धौरित्यपि द्रष्टव्यम् । सहते [६०।१६] प्रतीक्षत इत्यर्थः ।

सिद्धान्तमुपक्रमते । अचेति । [६०।१७] गौरयमित्यादे-
र्विकल्पस्य तावदभिलापसंसर्गयोग्यत्व^(१)वदर्थसाक्षात्का-
रोऽप्यनुभवसिद्धः । अस्ति चास्येन्द्रियार्थान्वयव्यतिरेका-

विकल्पकालेऽप्यसौति सविकल्पकस्येन्द्रियार्थजन्यत्वे निर्विकल्प-
कोत्पत्तिकाल एव तदुत्पत्तिः स्यादित्यर्थः । उपलक्ष्यमाह ।
वासनेति । संस्काराभावेऽपि पूर्वावस्थास्मृतिः स्यादित्यर्थः । असहि-
ष्णुता द्वेषश्चेतनधर्मेनात्र सम्भवतीत्याह । अपेक्षत इत्यर्थः ।
नचचोच्यत इति वचनं प्रतिज्ञाय पुनस्तत्र ब्रूम इति पुनरुक्तमित्य
आह । सिद्धान्तमिति । यावदपेक्षं सिद्धान्ताभिधानं प्रतिज्ञायत
इत्यर्थः । गौरयमिति । सविकल्पकस्य यथाभिलापसंसर्गयोग्यत्व-
मनुभवसिद्धं तथा साक्षात्कारित्वमपि, तच्च बाधकाभावात्
स्वाभाविकमित्यर्थः । न च कारणबाधात्तद्वाधितमित्यत आह ।
अस्ति चेति । अनन्यथासिद्धान्वयव्यतिरेकौ कारणत्वे प्रमाणमत्र

नुविधानम् । तदन्यथासिद्धम्, तयोरालोचनमात्र एव
 चरितार्थत्वादिति चेत् ? तत्किमिदानीमालोचनस्यायं
 महिमा विकल्पोपजननं प्रति, तथा सति तस्मान्न
 कदाचिदप्यालोचनं जायेत । वासनापरिपाकविर-
 हान्न तथेति चेत् । स खलु वासनापरिपाको यदि
 नियमादिन्द्रियार्थमध्यमधिगते ? कथं तदनपेक्षा का-
 र्यस्य । काकतालौयश्चेत् ? सन्निधिसन्निहिते^(१)ष्यतौ-

तावालोचनज्ञानोत्पत्तावुपचीणौ । आलोचनमेव विकल्पोत्पत्ति-
 कारणमित्याह । तदन्यथेति । यदीन्द्रियार्थनिरपेक्षमालोचनमेव
 विकल्पजनकं तदाऽलोचनालोचनं कापि न जायेत तस्य विकल्पो-
 त्यादृशमर्थ्यादित्यत आह । तत्किमिति । न निरपेक्षमालोचनं
 मम विकल्पजनकमपि तु विकल्पाहितवासनाया यदा परिपाकः
 सहकारिविशेषसाहित्यं तदालोचनाद्विकल्पोजायते, अन्यदा
 त्वालोचनमेवेत्याह । वासनेति । सहकारिविशेषः किं निश्चयेने-
 ष्टियार्थघटितसामग्रीसमवहितो न वा ? आद्ये विकल्पे निश्चय-
 पूर्ववर्त्तितान्तथोरपि जनकत्वमित्याह । स खल्विति । न च तयो-
 रन्यथासिद्धिः अन्यथासिद्ध्याऽनुभूयमानसात्कारित्वबाधः तस्मिंश्च
 सति तत्कल्पनमित्यन्योन्याभ्यादिति भावः । अन्ये-कदाचिदिन्द्रि-
 यार्थाभावेऽपि सात्कारिविकल्पः स्यादित्याह । काकतालौय

(१) तिस्रसिधिरसिद्धिदे- पा० १ पु० ।

न्द्रियेषु कदाचिद्विशिष्टवासनावशात्^(१) साक्षात्कार-
वान् विकल्प उत्पद्येत । न वै साक्षात्कारवान् विकल्पः
कश्चित्, किन्तु निर्विकल्पकभेदाग्रहात् तद्वानिवावभा-
सत इति चेत् । न । प्रमाणाभावात् । न हि विवादा-
ध्यासितविकल्पगतो दर्शनव्यापारोऽयमौपाधिक इत्यस्ति
प्रत्यक्षम् । नाप्यनुमानम् । दर्शनव्यापारता कल्पना-
पोद्धत्वेन व्याप्ता, तच्चातो निवर्तमानं तामपि निवर्तय-
तीति चेत् । न । विपर्ययस्यापि वक्तुं सुकरत्वात् ।

तद्याहि दर्शनव्यापारत्वं कल्पनानुगतत्वेन व्याप्तं

इति । ननु विकल्पे साक्षात्कारित्वस्यानुभवस्वारोपरूपत्वात् प्रमा-
लाभावात् कुतश्च तद्विद्विरिति शङ्कते । न वै कश्चिदिति ।
विकल्पगततथाऽनुभूयमानं साक्षात्कारित्वमौपाधिकमित्यत्र मान-
भावात् स्वाभाविकमेव तत्र तदिति परिहरति । प्रमाणेति ।
दर्शनव्यापारः साक्षात्कारिव्यापकाभावलिङ्गकमनुमानं बाधकमिति
तत्र तत्र स्वाभाविकमित्याह । दर्शनेति ।

कल्पना-शब्दादियोजना । तदपोढत्वेन-त्यक्त्वेन साक्षात्कारित्वं
व्याप्तमित्यर्थः । कल्पनापोढत्वं न तद्व्यापकं मानाभावात्, अन्यथा
कल्पनानुगतत्वमेव तद्व्यापकमिति तद्व्यापकत्वा निर्विकल्पकादेव
तन्निवर्ततेत्याह । विपर्ययस्यापीति । निर्विकल्पककाले उपाधिः ।
सविकल्पकस्यानागतत्वात् । कथं तद्वर्षः साक्षात्कारित्वं भासेते-

(१) परिपाकान्- पा० १ पु० ।

तच्च तदनुगतत्वमाहोचनान्निवर्तमानं स्वव्याप्तं^(१) दर्शनव्यापारत्वमपि निवर्तयति । तथा च विकल्पसान्निध्यादौपाधिको दर्शनव्यापारोऽयमालोचनमिति किं न स्यात् । अनुभवस्तूपाधिः क्लृप्त्वा त्वयैवाऽसाक्षीकृतः । अनागते विकल्पे कथमिव तद्धर्मो निर्विकल्पके प्रतिभासेतेति चेत् ? । न । कालभेदस्योभयत्रापि तुल्यत्वात् । उपादानोपादेयभावश्च नियमहेतुः समानः ।

ननूपादानधर्मा उपादेयमधिगच्छन्ति^(२), न तूपादेयधर्मा उपादानमिति चेत् ? । न । वस्तुतोऽवस्तुधर्मात्प्यत आह । अनागत इति । अतीते निर्विकल्पकेऽपि क्षणिके कथं तद्धर्मः सविकल्पके भासेतेति तुल्यमित्यनुभूयमानारोपोऽधिगच्छ इत्याह । कालभेदस्येति । अथ स्मर्यमाणमेव तच्च तदारोप्यते । न चातीतधर्मारोपेऽतिप्रसङ्गः, उपादानधर्म उपादेय आरोप्यत इत्यत एव तन्निरुत्तेरित्याह । उपादानेति । एवं निर्विकल्पक एव सविकल्पकगतं साक्षात्कारित्वमनागतमारोप्यते । न चातिप्रसङ्गः, उपादेयधर्मस्य उपादान आरोपादित्येवास्त्वित्यर्थः । ननूपादानधर्मस्योपादेये सङ्गमाहोपादेयधर्म उपादानं सङ्गामतीत्याह । नन्विति । अत्र किमुपादानधर्म उपादेयं चाति ? तच्च ज्ञायते वा ?, यद्दोपादानधर्मादुपादेयधर्मो जायते ? आद्यं दूषयति । वस्तुत इति । साक्षात्त्वसामूर्त्तलाभान्वाच गमनमित्यर्थः ।

(१) व्यार्थ— पा० १ उ० ।

(२) अनुगच्छन्ति— पा० १ उ० ।

खामप्रतिसङ्गमात् । अभिमानिके तु प्रतिसङ्गमे-
ऽनियमः । उपादानप्रत्ययबलादुपादेयप्रत्ययस्तद्योत्यद्यत
इति चेत् ? इन्त यदि साक्षात्कारः साक्षात्कारवानु-
त्यद्यते कथमस्य तथात्वमौपाधिकम् । तावन्मात्रादे-
वेन्द्रियादिनिरपेक्षादुपजातमित्येतावता तदौपाधिक-
मिति^(१) चेत् । न । समनन्तरप्रत्ययसाक्षात्कारमहिम्ना
साक्षात्कारोत्पत्तावसाक्षात्कारानुत्यादप्रसङ्गात् । न चा-
साक्षात्कारिणः साक्षात्कारः कदाचिदप्युत्पद्यते । सह-
कारिविशेषादेवमपि स्यादिति चेत् । तर्हि यादृशि
कार्ये यादृशस्यान्वय^(२)व्यतिरेकाऽनुविधानं दृष्टं तादृ-

द्वितीयं दूषयति । अभिमानिक इति । उपादेयधर्मस्याप्युपादाने
समारोपान्नाथं नियम इत्यर्थः । द्वितीयं शङ्कते । उपादानेति ।
साक्षात्कारिनिर्विकल्पकजनितं सविकल्पकमिति साक्षात्कारि
जायत इत्यर्थः । एवं वास्तवमेव तस्य तदित्याह । इन्नेति । साक्षा-
त्कारिजन्यत्वमात्रान्न तथालेऽपीन्द्रियानपेक्षलाक्ष निर्विकल्पक-
सान्ध्यमिति शङ्कते । तावन्मात्रेति । यदि तस्मिन्निरपेक्षसमनन्तर-
प्रत्ययगान्तात् साक्षात्कारित्वं तदा साक्षात्कारः समनन्तरप्रत्यया-
दसाक्षात्कारि असाक्षात्कारिणः साक्षात्कारित्वज्ञानं न जायेतेति
परिहरति । समनन्तरेति । तादृशश्चेति । अन्यथा साक्षात्कारित्व-

(१) इत्येवमेव तदुपाधिकमित्युक्त इति— पा० ३ पु० ।

(२) यादृशान्वय— पा० ३ पु० ।

शस्य सङ्कारित्वमास्थेयम् ।० दृष्टं चोभयवादिस्मृति-
पक्षनिर्विकल्पकसाक्षात्कारं प्रतीन्द्रियार्थसन्निकर्षयोः
सामर्थ्यं, न तु विकल्पस्य^(१)त्युक्तप्रायम् ।

एवं तावदर्थसाक्षात्करणं स्वाभाविकं तन्मान्तरीयक-
तयेन्द्रियार्थसामर्थ्यजत्वम^(२)स्य स्थितम् । अविसेवादित्व-
मप्यस्यानौपाधिकम् । तथाहि यद्यस्य पारमार्थिको
विसेवादः स्यात् तदा प्रतीयमानोऽप्यौपाधिकोऽयम-
विसेवाद इति सम्भाव्येत । स च देशकालाकारकृत-
स्तावन्नास्ति^(३) । अननुगतमेवानुगततया दर्शयतीति
चेत् । न । असाधारणस्य स्वलक्षणस्य विकल्पेनासं-
स्पर्शात् । संस्पर्शं तज्जन्यत्वप्रसङ्गात्^(४) । अजनकस्यैव

प्रयोजकेऽननुगमः स्यादिति भावः । स चेति । यत्काले यद्देशे
यथार्थविकल्पविषयः तदा तत्र तथैव व्याप्तिरित्यर्थः । स्वलक्षणसा-
धारणमेव साधारणतया विकल्पविकल्पो न च तत्तथेति शङ्कते ।
अननुगतमिति । स्वलक्षणं विकल्पविषय इति लक्ष्मते नैवमिति
परिहरति । असाधारणस्येति । संस्पर्शं चेति । तथा चार्थजन्यतया
निर्विकल्पकवत्तदपि साक्षात्कार्यैव शिद्धमिति भावः । अजनकस्य

(१) न त्वविकल्पकस्य— पा० १ पु० ।

(२) सामर्थ्यसमुत्पन्नमप्यस्य— पा० १ पु० ।

(३) तावन्न भवति— पा० १ पु० ।

(४) संस्पर्शेनातज्जन्यत्वप्रसङ्गः— पा० १ पु० ।

वस्तुसतो विषयत्वे प्रत्यक्षत्वमर्थसामर्थ्यसमुत्पत्वे न व्याप्तमिति सुप्तप्रत्यापः । विकल्पः तावत् साधारणं स्वरूपमुल्लिखन्नेव प्रवर्तयति । तच्च सर्वसामर्थ्यरहितम् । न चार्थक्रियार्थौ तदसमर्थं दृष्ट्वा प्रवर्तते, ततोऽसमर्थमेव समारोपितसामर्थ्यं विकल्पते ।

तदा^(१) कथमस्य विपरीतारोपरूपस्य संवादो नाभेति चेत् । न । यदि हि सामर्थ्यमेवारोपयेत् असाधारणमेवोल्लिखेत् । न ह्यन्यदसाधारणाद्रूपात् सामर्थ्यं^(२) नाम तव दर्शने । तस्मात्समर्थमिव तद्दर्शयति विकल्पः । इवार्थश्च न तदारोप्यो विकल्पार्थस्य समर्थेनासदृशत्वात् ।

चेति । तथाचार्थविषयं निर्विकल्पकमप्यथाजन्यमिति साक्षात्कारि न स्यादिति भावः । यदि हीति ।

सामर्थ्यमुपलक्षणाभेदेन तदारोपे खल्लक्षणमेव तद्विषयः स्यादिति भावः । ततः समर्थने विषयौ करोति सविकल्पकं किन्तु साधारणं रूपं सम्बन्धमिव दर्शयतीत्यत आह । तस्मादिति । तत्र दोषमाह । इवार्थश्चेति । अस्तीकानस्तीकथोरत्यन्त-विषदृशत्वेन विशेषदर्शनाच्च तदारोपः सम्भवतीत्यर्थः । यदा सम्बन्धसदृशं सम्बन्धमेव स्यात्त हि तदेव तत्सदृशमिति नात्र सादृ-

(१) तथाच— पा० १ पु० । (२) समर्थं— पा० १ पु० ।

नन्वसामर्थ्यव्यावृत्तिमात्रमेव सामर्थ्यं न तत्त्वान्तरं
तस्य च न साधारणरूपविरोधः तथा चैकात्म्यप्रथनं
न विरुद्धमिति चेत् । अविरोधे समारोपानुपपत्तेः । न
हि यद्यथाविरुद्धं सत् प्रथते तत्रचरोपितंभ---नाम ? ।
तस्माद्भेदाग्रहात्प्रवृत्तिः । न च स एव विसंवादः ।
तथा च सत्यालोचनमपि विसंवादि स्यात् कल्पनीया-
लोचनीययोः^(१) भेदानुल्लेखात् । एतेन स्वप्रतिभासे-
ऽनर्थं अर्थाध्यवसायेन प्रवृत्तेरिति परास्तमिति ।

अनर्थत्वं हि विकल्पादभेदो विकल्पस्य स्यात् ?
आलोचनीयाद्भेदो वा ? । न तावत्कल्पनागोचरस्यालौ-
कारोप इत्यर्थः । तथा चेति । एवं सत्यलौके गोलादावलीका-
न्तरतादात्म्यारोपेण विरुध्यत इत्यर्थः । अविरोध इति । असा-
मर्थ्याव्यावृत्तिर्यदि गोलादिसाधारणरूपा तदा सैव तदा यद्यथा-
भूतं तत्र तथा ज्ञानं नारोपः, अथ नातादात्मिका तदलौके अलौ-
कान्तरारोपेऽपि न ततः प्रवृत्तिः स्यादित्यर्थः । ततो गत्यन्तरा-
भावाच्चिक्विकल्पकसविकल्पकयोर्भेदाग्रहात् प्रवृत्तिस्त्वया समर्थ-
नीयेत्याह । तस्मादिति ।

अप्रतिभास इत्यनेन स्वस्मिन्प्रतिभासो यस्मेति अप्रतिभासो
विषय उच्यते तद्ज्ञानाकारो वा । तत्राद्यं दूषयति । अनर्थत्वं
हीति । विकल्पः-विकल्पविषयः । आलोचनीयं-स्वलोचनम् । न

(१) कल्पानालोचनयोः- पा० १ पु० ।

कस्य कल्पनयाऽभेदः सम्भवति येन भेदोऽस्तिखन-
मारोपः स्यात् । आलोचनौयाङ्गे देनाभेदप्राप्येति
नारोपः । स्वप्रतिभासेऽनर्थ इति वचनान्नैष दोषः ।
स खल्वाकारो विकल्पादभिन्नोऽपि भिन्न आरोप्यत
इति चेत् ।

यदि तावत् विज्ञाननयमालम्ब्य एतदुच्यते तदा
आलोचनस्याप्येषैव गतिरिति तस्याप्यारोपरूपत्वात् ।
ग्राह्याकारेऽप्रामाण्यं विकल्पस्यापि स्वात्मनि च संवे-
दनत्वाद्दुभयोः प्रामाण्यमेवेति न कश्चिद्विशेषः ॥

अथ बाह्यमर्थमधिकृत्य प्रस्तुतेर्यं कथा ? तथापि
यादृशाकारो विकल्पस्तादृशाकार एव बाह्यतया प्रति-
भासेत । न चासौ साधारणाकारः सम्भवति । ततो

तावदिति । नाभेदेति । आलोचनौयखलक्षणस्य विकल्पेनावि-
षयीकरणस्य तेन तेनाभेदारोपो विकल्पविषयस्येत्यर्थः । द्वितीयं
ग्रह्यते । स्वप्रतिभासेऽनर्थ इति । आकारो न व्यावृत्तिर्ज्ञानाकारः ।
दूषयति । यदौति । विज्ञाननये निर्विकल्पकस्यापि आकारमात्र-
विषयतया बाह्यत्वे प्रमाणं न स्यादित्यर्थः । तथापौति । यदि
विकल्पसाधारण आकारः स्यात्तदा स आकारस्तन्नियततथा
भासेत, न चेवमित्यर्थः । तत इति । विकल्पस्य साधारणाकार-
त्वाभावात्तदाकारं बाह्यमेव मन्तव्यमित्यर्थः ।

यद्वैतत्साधारणं रूपमाभाति तन्न विकल्पाकार^(१)-
मभिनिविशत इति बहिरेवावतिष्ठते । बाह्यत्ववत्सां-
धारणत्वमप्यस्यारोप्यत इति चेत् । न असाधारणस्य
पारमार्थिकस्य क्वचिदप्यनुपलब्धेरारोपयितुमशक्य-
त्वात् । असदुल्लेखे त्वलौकालम्बनत्वमेव विकल्पस्या-
भ्युपगतं स्यात् । तत्र चारोपसम्भावनैवास्तौत्युक्तम् ।

पूर्वापरयोर्विकल्पाकारयोरभेदानुसन्धानमेव साधा-
रण्यमिति चेत् । न । आकारिणां भेदप्रतीतावाक-
राणामेकत्वेन प्रतिसन्धानुमशक्यत्वात्, तयोस्तादात्म्या-
भ्युपगमात् । °विकल्पस्यात्माप्याकारो भिन्नो बाह्य-
तयारोपितः, ततो विकल्पानां भेदावसायेऽपि नाका-
राणां भेदावसायः ततस्तदेकतयाऽनुसन्धानमिति चेत् ।
हन्त यद्ययमाकारो विकल्पात्मा तथेति प्रतीयेत, कथं

आकारिणामिति । आकारिणोर्ज्ञानयोर्भेदे भासमाने तद-
भिन्नयोराकारयोरभेदेन प्रतिभासासम्भव इत्यर्थः । विकल्पभेद-
निसृष्टेऽपि नाकारयोर्भेदनिसृष्टयः विकल्पाभिन्नस्याकारस्य तद्वि-
न्नबाह्यत्वेनारोपादित्याह । विकल्पस्येति । ततः—तस्मादित्यर्थः ।
तथेति । विकल्पात्मतथेत्यर्थः । कथमिति । ज्ञानाभिन्नत्वेन ज्ञाय-

बाह्यत्वेनारोप्येत । तादात्म्याप्रतीतिस्तूभयथा स्यात् ।
 अस्वसंवेद्यत्वाद्वा विकल्पस्य स्वसंवेदनत्वेन वा, ततो-
 भिन्नत्वात्तादात्म्यस्य । आद्यस्तावत्सौगतैरनभ्युपगमा-
 दैव निरस्तः । द्वितीयस्तु सर्वैरेवावगतः । अवगतं न
 तु निश्चितमिति चेत् । न । निश्चयानिश्चयलक्षण-
 विरुद्धधर्मसंसर्गेण भेदापत्तेः । व्यावृत्त्योर्भेद एव न तु
 वस्तुनोति चेत् । अथ केऽयं व्यावृत्तिर्नाम? न किञ्चि-
 दिति चेत् । एवमस्तु । तथा च नारोपवार्त्तापि ।
 ततो नास्योपदर्शितार्थविसंवादन्याऽपि । असदर्थ-
 प्रकाशनमेव विसंवादनमिति चेत् । आस्तां तावद्यथा-
 विषयत्वमात्रं^(१) विवक्षितम् । प्रकृतोपयोगात् । एवं

माने तद्विज्ञानस्य बाह्यत्वस्यारोपासम्भवादित्यर्थः । सर्वैरेवेति ।
 तद्विज्ञानस्यैतदात्मत्वादिकल्पप्रतीतिरेव तदाकारप्रतीतिरित्यर्थः ।
 अवगतमिति । आकारस्य विकल्पतादात्म्यमिति शेषः । व्यावृत्त्यो-
 रिति । आकारत्वविकल्पलक्षणाव्यावृत्त्योर्भेद एकस्मिन्नेव वस्तुनि-
 र्विकल्पेऽस्तीत्यर्थः । तथा चेति । न ह्यस्तीके ज्ञानभिन्नत्वारोपः
 सम्भवतीत्यर्थः । ततः किमित्यत आह । तत इति । अनारोप-
 परत्वे च साधारणतया विकल्पगोचर इति नास्त्वसत्त्व(स्य विसं-
 वा)दित्वमित्यर्थः । असदर्थेति । तथा चास्तीकविषयकत्वमेव विक-
 ल्पस्य विसंवादित्वमित्यर्थः । यथा विषयत्वमिति । य एव विक-

(१) तावत् यतत् यथा विषयमात्रमेव—वा० १ पु० ।

चाविपरीतार्थत्वात् प्रामाण्यम् । प्रमाणस्य सतः
साक्षात्कारित्वात् प्रत्यक्षत्वम् । अस्मदादिप्रत्यक्षत्वा-
दिन्द्रियार्थसामर्थ्यसमुत्थत्वम्, एवं सति सर्व एव सौग-
तेन प्रयुज्यमानाः कालात्ययापदिष्टतया प्रतिपक्षहेतवः
पदमध्यारोपयितुमसमर्थाः प्रागेव विकल्पस्याप्रत्यक्षतां
साधयितुम्, तथापौदमवशिष्यते-यदेतावतापि न पर-
मार्थसद्विषयस्य प्रामाण्यं साधितं, तत्र चावयोर्विवाद
इति तत्राह । स्याद्विरोध इति । [६० । १४]

ननु परमार्थसतोऽभिलापसंसर्गयोग्यताऽशक्यव्युत्पाद-
नैव क्षणिकत्वाज्जगत इत्यत उक्तम्, स्थेमभाजमिति ।
[६० । १६]

ननु स्थैर्यसिद्धावपि जात्यादीनां दुरूपपादत्वात्कथं
परमार्थसतोऽभिलापसंसर्गयोग्यतेत्यत उक्तम् जात्या-
दिमन्तम् । [६० । १५] तथा चेति । [६० । १७]

यद्यप्युक्तरूपार्थव्यवस्थापने सति कालात्ययापदि-

त्यस्य विषयत्वावन्मात्रे विभवादाभावोऽस्थेवेत्यर्थः । एवं सतीति ।
अविपरीतार्थत्वादिना प्रामाण्यादौ सिद्धे तदभावसाधनानि
बाधितानौत्यर्थः । यद्यपौति । यद्यपि बाधसत्के गुण एवा-
न्यथेष्टप्रसङ्गनापत्तेः । तथापि प्रसङ्गानुयाहोहेतुरिति मध्य-
पदलोपिषमासेन विपर्ययानुमाननेवोक्तम्, तत्र च बाधोदोष

ष्टोऽर्थं प्रसङ्गहेतुस्तद्दर्शने चापञ्चधर्मः, न ह्यस्ति सम्भवो विकल्पस्यार्थसमुत्थत्वं निश्चितमनिश्चितं च तदर्थस्य परमार्थसत्त्वं, तथापि परोऽपि तन्निराकरणसिद्धौ प्रत्यवस्थितो न राजाज्ञया निराकरणीयः । तस्मादापा-
ततस्तत्सन्देहे सन्दिग्धविपश्चरित्वमेवास्त्वित्यर्थः ।

एतेन विपर्ययोऽपि निराकृतो बोद्धव्यः ।

ननु सन्तु जात्यादयः परमार्थभूतास्तथापि यदि तेऽपि पिण्डात्मभूताः ? कथं भेदेन प्रतिभासेरन्, तथा प्रतिभासमानाश्च कथं विशेष्यतया विशेष्यमव-

एव । न चैवमेतेन विपर्ययोऽपि निराकृत इत्येतेनग्रन्थवैयर्थ्यं, तेन तर्कं दोषाभिधानात् विपर्ययानुमानविषयस्य तर्कात्मकत्वादिति भावः । तद्दर्शन इति । तद्दर्शने बाधस्थासिद्धान्तरेकादित्यर्थः । अपञ्चधर्मत्वं च न स्वरूपासिद्धिरूपं, किन्तु साध्याभाव-
प्रमायां तत्सन्देहाभावात्तद्वटितपक्षत्वाभावेन तद्दर्शत्वस्याभावादिति मन्तव्यम् । तदेवाह । न ह्यस्तौति । जात्यादेः प्रामाणिकले निश्चिते तद्विषयविकल्पेऽर्थजन्यत्वस्यापि निश्चयादित्यर्थः । तन्निरा-
करणेति । जात्यादिमदर्थनिराकरणसिद्धौत्यर्थः । ननु द्रव्याद्यभिन्नं जात्यादीत्यपि जातिमदन्यवस्थापनेनैव निरस्तमिति शक्यैव नोदे-
तीत्यत आह । नन्विति । न च भेदेन प्रतिभासमानत्वमभीषा-
मसिद्धमित्यत आह । तर्पेति । एकस्य व्यावर्त्यवार्त्तकलाद्योगा-

द्विन्दुः । अनात्मभूताश्चेत् ? कथं सामानाधिकरण्य-
मश्रुवौरन्नित्यत् आह । न चेति । [६०।१८]

तथापि शब्दो भिन्नात्मा अतद्वृत्तिः कथमवच्छेदकः
स्यात्, यदि तद्गतस्तदात्मा वा न प्रतीयेत । एवमेव
त्ववच्छेदेऽतिप्रसङ्गः, अवच्छेदप्रतीतौ भ्रान्तिरित्या-
शङ्कते । न चेति । [६१।२]

अभेदकल्पनमवच्छेदकल्पनम् । तच्च तदात्मतया
तत्संसर्गितया वा । उक्तमेतदिति । [६१।४] न हि
तद्वृत्तितयैव तत्संसर्गिनियमः^(१) अपि तु तटस्थेनापि
ज्ञानेनैव ज्ञेयस्य वाचकेन वाच्यस्य न विरुद्ध इत्यर्थः ।

दित्यर्थः । कथमिति । भिन्नयोर्विद्गतुरगयोः सामानाधिकरण्या-
भावादित्यर्थः । ननु द्वित्योयमित्यभेदकल्पनादिति शङ्का नैया-
यिकसिद्धा नैः सामानाधिकरण्याभ्युपगन्तृभिः शब्दार्थयोरभेदा-
नङ्गीकारादित्यतः शङ्कान्तरमाह ।

तथापीति । अर्थावच्छेदकत्वस्य तादात्म्यतद्वृत्तिलव्याप्यत्वाद्-
न्यथातिप्रसङ्गात् सामानाधिकरण्यधीर्भ्रम इत्यर्थः । तच्च शङ्कापर-
तया टौकां व्याचष्टे । अभेदेति । तद्गमलमाह । तच्चेति । तद्वृत्ति-
तच्चेति । तत्संयोगितया तत्सम्प्रवाधितया वेत्यर्थः । तटस्थेनेति ।
चाचुषज्ञानाविषयेषेत्यर्थः । समन्वयमात्रमेवावच्छेदकत्वे प्रयोजकं तच्च
ज्ञानज्ञेययोर्विषयविषयिभाववदाख्यवाचकयोरस्तीति भावः । ननु

(१) तत्संसर्गः इति विषयः—पा० १ पु० ।

ननु तटस्थोऽप्ययमवच्छेदको न सत्तामात्रेण, अपि तु ज्ञातः, न तु शब्दज्ञाने तदानौ श्रवणस्य व्यापारः विषयस्य विप्रयोगात् । सव्यापारे चक्षुषि मनसस्तत्र प्रसङ्गाच्च । तस्माद्यथा सुप्तावस्थाया^(१)मिन्द्रियोपरमेऽपि पूर्वसंस्कारपाटवान्मनसैवैकेनाविद्यमाना अप्यर्था विषयौक्रियन्ते, तथा अशब्दव्यावृत्तिविकल्पजनितवासनापटुना चक्षुषा मनसा वा शब्देऽपि विषयौक्रियते इत्यविद्यमानशब्दालम्बनत्वाद् भ्रान्तिरेवेत्यत आह । न च शब्दार्थयोरिति । [२१।५] एकेन्द्रियग्राह्यतेत्यत्र प्रसङ्ग इति शेषः ।

अयमर्थः—यदि मनोभिप्रायेणैकेन्द्रियग्राह्यता प्रसज्यते, न किञ्चिदनिष्टम्, तस्य सर्वविषयत्वात् । अथ बाह्येन्द्रियमभिप्रेत्य ? तत्रापि किं नाम योजनात्मके

तटस्थत्वमेव शब्दस्वार्थज्ञानविषयत्वमिति शङ्कैव नोदेतौत्यत-
शङ्कान्तरमाह । नन्विति । विषयेति । विषयस्य शब्दस्य तदा
श्रोत्रेणाशक्तिकर्षादित्यर्थः । सव्यापार इति । तथाच चाक्षुषज्ञान-
काले मनःश्रोत्रसंयोगोऽपि शब्दसाक्षात्कारहेतुर्जास्तीत्यर्थः । ननु
शब्दार्थान्वयो तेनेन्द्रियेण मनसा घट्टणमस्येवेत्यत आह । प्रसङ्ग
इतीति । तेन प्रसङ्गस्थानिष्टप्रसङ्गरूपतया यदेकेन्द्रियग्राह्यते

विकल्पे ? किं वा जात्यादियोजनात्मकेऽपि, किं नाम्नो विशेषणत्वं विवक्षित्वा किं वोपलक्षणत्वमिति । तत्र नाम्नो विशेषणत्वपक्षस्तावदनभ्युपगमेनैव परिहृतः । उपलक्षणत्वं तु तटस्थस्यैवेति प्रतिपादितमेव । तच्चेन्द्रियान्तरोपनीतस्यापि निर्वहतीति नैन्द्रियके विकल्पे शब्द^(१)स्फुरणमुपयुज्यते । जात्यादियोजनायां तु शब्दस्मरणस्यापि नास्त्युपयोगः प्रागेव तद्गृहणस्य, तस्यानवच्छेदकत्वात् । केवलं किमिति नियमतः स्मर्यते शब्द इत्यवशिष्यते । तत्रेदमुक्तं किन्त्विति ।

तत्किमिदानीं स्मरणस्य न कश्चिदस्त्युपयोग इत्यत आह । इन्द्रियजविकल्पोत्पादं प्रति [११।७] व्यवहारं प्रति त्वस्यैवोपयोग इत्यर्थः ।

परस्मानिष्टमापद्यते तद्विवक्षया शब्दार्थयोश्चक्षुरेकेन्द्रियग्राह्यत्वमापादितमित्यर्थः । तथेति । शब्दस्य तदानौमसत्त्वात्तद्विशिष्टोनामयोजनात्मकचाक्षुषविकल्पो भासत इति नाभ्युपगच्छाम इत्यर्थः । तच्चेति । व्यावृत्तिधौ(ज्ञान)हेतुज्ञानविषयत्वाविशेषेऽपि यद्विशेषणत्वं विशिष्टधौविषयः उपलक्षणं तु न तद्विषय इति । करणान्तरोपनीतं स्तज्ञाने न व्यावर्त्तकमिति शब्दोऽपि तथेत्यर्थः ।

नन्वेवं शब्दस्मरणस्य कुत्रोपयोग इत्यत आह । व्यवहारं

सङ्केतसमयेति [११।१] पूर्वावस्थास्मरणग्रहणयोरन्य-
तरोपलक्षणपरं, शब्दस्तु न निवेशयत्यात्मानं गृहीतः
स्मृतोऽपीति शेषः । चक्षुषापि स एवायं दृश्यते^(१) न
तु पूर्वहृदयस्थः शब्दोऽपीत्यर्थः । तदेव व्याख्याय
श्लोकान्तरेण द्रढयति । अनेन हीत्यादि । [११।२१] न
तु शब्दनिवेशनमपीति । [११।१४] शब्दरूपमपि विषय
इत्यर्थः ।

यद्यपि संज्ञा हीत्यादिश्लोके सा तटस्थेत्येतावदेव
प्रकृतोपयोगि, तथाप्यनागतं प्रतिविधित्सुरवयवान्तरं

प्रतीति । उपलक्षणैव इत्यत आह । यस्मार्थस्य व्यावर्त्तनरूप-
व्यवहारं प्रतीत्यर्थः । ननु नामयोजनात्मके विकल्पे स्मृतस्य
शब्दस्य निवेशनमस्येवेत्यत आह । गृहीत इति । तत्र न गृहीतः
सम्बन्धात्मानि निवेशयत्यपि तु स्मृतः तथापि शब्दरूपविषयक
ऐन्द्रियकविकल्पे शब्द आत्मानं निवेशयत्येवेत्यत आह । स्मृत इति ।
अत्राऽनुभूत एव शब्दो विकल्पविषयो न स्मृतः अतो गृहीतस्य
स्मृतः शब्दो न क्वचिद्विकल्पविषय इत्यर्थः । एवार्थः । एवकारार्थः ।
ननु नामयोजनात्मकशब्दविकल्पशब्दे निवेशोऽस्येवेत्यत आह ।
शब्दरूपमिति । रूपशब्देन विद्यमानविषयत्वयुक्तम् । नामयोज-
नात्मके तु विकल्पे शब्दे न विद्यमानो विषय इत्यर्थः । प्रकृतेति ।
संज्ञिप्रत्यये शब्दाभावं नोपयुक्तमित्यर्थः । अनागतेति । स्मरणे-

(१) गृह्यवे—पा० १ उ० ।

व्याचष्टे । नार्थेन्द्रियेति । [६१।११] अर्थसहितमिन्द्रिय-
मर्थेन्द्रियम् । यद्यपि क्षणभङ्गपक्षेऽपि 'प्रत्येकमसमर्थेषु
येषु सम्भाव्यते गुणः । संहतौ हेतुता तेषां'मिति
न्यायेनातिशयपरम्परोत्पादेन पूर्वावस्थास्मरणादिसह-
कारिमध्यमध्यासीनं, यदेवेन्द्रियं तदेव विकल्पजनकं
नेतरदिति नास्ति कश्चिद्विरोधः । तथापि विकल्पस्य
स्थिरविषयत्वात् क्षणिकत्वस्वीकारे निर्विषयत्वमापा-
द्येतेति निष्फलः प्रयासः स्यात् इति मन्यमानः स्थैर्य-
मालम्ब्य परिहरति । न च जनकत्वेति । [६१।१२]
स्यादेतदिति । [६१।१३] स्यादेतत्सहकारित्वं संस्कार-
स्येन्द्रियं प्रति, यद्यनयोर्विषयभेदो न स्यादित्यर्थः ।

नान्यथासिद्ध इन्द्रियसन्निकर्षो न कारणमित्यर्थः । न रूपाच्छा-
दनक्षमेत्यवयवान्तरं अर्थेन्द्रियमित्येकवचनं समाधत्ते । अर्थसहित-
मिति । येषु संहतौ गुण उत्पादविशेषः सम्भाव्यते तेषां हेतुतेति
योजना निर्विषयकत्वम्—अस्तीकविषयकत्वमित्यर्थः । निष्फल इति ।
विकल्पस्यास्तीकविषयत्वेऽर्थजलाभावात् प्रत्यक्षत्वासिद्धिरित्यर्थः ।

स्यादेतदित्यत्र तच्छब्देन प्रक्रम्यमाणाया अतीतावस्थायाः
परामर्शे विज्ञासङ्गतिरित्यत आह । स्यादेतदिति । एतत्-सह-
कारित्वं स्यादित्यर्थः । तथापि प्रसङ्गे अनिष्टप्रसङ्गनं नोक्त-
मिति तदाह । यद्यनयोरिति । ननु न भिन्नविषययोः सह-

तत्किमिति । [११।२८] इन्द्रियसंस्कारयोः परस्पराधिपत्यं विषयभेदात्कौटुशान्न भवति । किं प्रतिपत्त्यनुबन्धिनो व्यापारानुबन्धिनो वा ? न तावदाद्यः तथाविधविषयभेदेऽपि गन्धज्ञानचक्षुषोः परस्पराधिपत्येन रूपज्ञानोत्पत्तिदर्शनात् । द्वितीयस्त्वसिद्धः तस्य कार्येणानुबन्धीयमानतामाचोन्नेयत्वात् । एतच्चोभयमप्युभयवादिसिद्धमित्यर्थः ॥

कारितेत्यर्थः किमित्यादिना समाधानं युक्तं न हि रूपज्ञानं गन्धविषयमपीत्यतो विकल्प्य व्याचष्टे । इन्द्रियेति । इन्द्रियस्मरणयोर्वैत्यपि द्रष्टव्यम् । आधिपत्यं-सहकारिता । किमिति । मिथः सहकारित्वाभावे साध्ये भिन्नविषयकत्वस्य हेतोः किं तदविषयकज्ञानत्ववद्यत्र तादृशज्ञानानुबन्धव्यापारत्वमर्थ इत्यर्थः । आद्ये व्यभिचारमाह । तथाविधेति । लक्ष्मतेपि चक्षुरविषयगन्धविषयकज्ञानस्य चक्षुर्विषयरूपज्ञानजनने चक्षुःसहकारित्वादित्यर्थः । यद्यपि चक्षुरसहकृतस्य गन्धज्ञानस्य रूपज्ञानाजनकत्वं तथापि तत्सहकृतस्य तद्रूपत्वेव, फलदर्शनादितिभावः । द्वितीयस्त्विति । व्यापारानुबन्धितया विषयभेद इत्यर्थः । फलदर्शनादेव संस्कारेन्द्रिययोर्द्वयविषयव्यापारत्वसिद्धिरितिभावः । यथा गन्धज्ञानं चक्षुःसहकृतमेव रूपविषयव्यापारं तदसहकृतस्य रूपजनकत्वात्, तथा संस्कारेन्द्रिययोरपि तत्तेदन्ताविशिष्टज्ञाने अन्योन्यसहकृतयो-

ननु व्यापारानुबन्धितया संस्कारस्य यदि पुरोवर्ती विषयस्तदाऽतौतावस्थास्फुरणं न स्यादेव, न ह्यन्यविषयो व्यापारोऽन्यत्र क्रियेत्यभ्युपगमः, तस्मादतौतविषयत्वात् क्रियाया व्यापारानुबन्धितयाऽपि संस्कारस्य स एव विषयः, न तु पुरोवर्ती. एवमिन्द्रियस्यापि यद्यतौतावस्थस्यैव^(१) व्यापारवतोविषयस्तदा पुरोवर्तिविषयस्फुरणं न स्यात् । तस्मात्तस्यापि व्यापारवतः पुरोवर्त्यैव विषय इति व्यापारतोऽपि कश्चमेकविषयतेति । समनन्तरप्रत्ययस्तु प्रतिपत्तितोगन्धविषयोपि व्यापारतोरूपविषयो रूपविषयव्यापारमेव चक्षुरपेक्षते । नहि चक्षुष्यपि सहकारिणि गन्धज्ञानान्गन्धज्ञान, मपि तु रूपज्ञानमेवेति ।

नैतत्साधोयः—सहकारिभेदादेव व्यापारभेदस्यापि नियमात् । नहि चक्षुरादिसहकारिविरहेऽपि गन्धज्ञानस्य रूपविषयव्यापारनियमः, तथासति गन्धज्ञानाद्रसनादिसहकारिणोपि रूपज्ञानमेव स्यात्, न रसादिज्ञानम् । तस्मात्केवलस्य चक्षुषो यद्यपि रूपमेव

इभयविषयव्यापारत्वं धर्मी चोभयोरप्येकोविषयोऽस्त्वेवेत्याह । सहकारिभेदादेवेति । ननु तत्किमित्यादिना व्यापकव्यभिचारोक्तावनं

(१) अतौतावस्थैव—पा० १ पु० ।

व्यापारविषयस्तथापि पूर्वावस्थासंस्कारसङ्कारिमतस्त-
द्वामेव पुरोवर्ती व्यापारविषय इति न कश्चिद्विरोधः ।
पूर्वावस्था चक्षुषाऽसन्निकृष्टा कथं तद्व्यापारविषय इति
अवशिष्टं तु शङ्कते । नन्वतीतेति । [६१।१]

अथ तत्सम्बन्धमेव तद्व्यापारविषयत्वं स्यात् ? सम्ब-
न्धस्य तद्व्यापकत्वं वा ? आद्यं निराकरोति । तत्कि-
मिति । [६१।४] द्वितीयं शङ्कते । नन्वसम्बन्धमिति ।
[६१।७]

प्रधानव्यापारविषयता ह्यवान्तरव्यापारविषयतया
व्याप्ता, सा चातीतावस्थातो निवर्तमाना तामपि
निवर्तयति । अथ सविकल्पके जनयितव्ये पूर्वावस्था-
स्मरणमेवावान्तरव्यापारो न तु विषयसम्बन्धः ?, तदा
स्मरणविरोधो दूषणमित्यर्थः ।

माभूदिति । [६१।९] इन्द्रियगोचरः—इन्द्रियसन्निक-
र्षगोचर इत्यर्थः । [६१।११]

शोक्तेष्वसमाधानमित्यतोविकल्प्य योजयति । अचेति । व्याप-
कत्वं साधयति । प्रधानेति । अवान्तरव्यापारः सन्निकर्षः
प्रधानव्यापारोज्ञानम् । नन्विन्द्रियजन्यज्ञानविषयत्वेनेन्द्रियगोच-
रत्वं, तत्कृतः तदेव निषिध्यते तदेव विधौषत इत्यत आह ।
इन्द्रियसन्निकर्षेति । नन्वेवमपि लक्षणविरोधसादवक्ष्य एव यत्स-

न चेति । अयमाशयः—न तावत्सर्वथैवातीतावस्था
 नेन्द्रियसन्निकर्षा, संयुक्तविशेषणतायाः 'सत्वात्'^(१) ।
 अस्यापि संयुक्तसमवार्थवत्प्रत्यक्षज्ञानोत्पादकतया सन्निक-
 र्षपदेन सङ्गहात् । यद्यपि समवायेतरभावरूपधर्मेषु
 सम्बन्धान्तरगर्भ एव विशेषणविशेष्यभावस्तथापि विद्य-
 मानधर्मविषयैव सा व्यवस्थितिरिति न कश्चित्सूच-
 विरोध इति यद्यपि रहस्यं, तथापि अतीतावस्थायाः
 सम्बन्धानभ्युपगमेऽपि न काचिसूक्ष्मस्थितिः । नहि
 यावत्प्रत्येतव्य इन्द्रियसन्निकर्ष इति सूचं, किं तर्हि ?
 इन्द्रियार्थसन्निकर्ष 'ज्ञानं'^(२) प्रत्यक्षफलं तथाविध-
 फलविषयोर्थः प्रत्यक्षः, तथाविधफलसाधनं प्रत्यक्षं
 प्रमाणमिति ।

रणसहकारिणत्यादिनापि सम्बन्धाप्रदर्शनादित्यत आह । अय-
 मिति । संयुक्तेति । अतीतसमयसम्बन्धात्मिकायास्तत्तायाः सन्निकर्षः
 विशेषणभावविशेषीभूतघटादिस्वरूपात्मिकाऽख्येवेत्यर्थः । विद्यमा-
 नेति । पूर्वकालस्त्वतीत इति भावः । किं तर्हीति । विशेष्येन्द्रिय-
 सन्निकर्षात् प्रकृतेऽर्थसन्निकर्षमात्रमख्येवेति लक्षणाव्यापकत्वमिति
 भावः । संस्कारेन्द्रियसहकारित्वे प्रकृते प्रत्यभिज्ञाया एकस्थानत्व-

(१) सत्त्वात्—पा० १ पु० ।

(२) सन्निकर्षजनितं विज्ञानं—पा० १ पु० ।

स्यादेतत्—कार्यमेकमभिप्रात्येन्द्रियसन्निकर्षसंस्कारयोः परस्परसहकारिता तदेव त्वेकमनयोः कृत इत्याशयवान् चोदयति^(१) । ननु पूर्वापरेति । [६१। १७]

सूचीकटाहन्यायेन पश्चादुक्तमपि प्रथमं विदृश्यति । तथाहीति । [६१। १४]

यद्यपि तदित्युल्लेखो न सर्वविकल्पव्यापौ तथापि प्रतिसन्धानज्ञाने तावदस्ति । तस्य च प्रामाण्यं स्थिरवादिभिरवश्याभ्युपेतव्यम्, अन्यथा सर्वमालूनविशीर्णमापद्येत । परेषामपि तदेव विशेषतो निराकर्त्तव्यं, तन्निराकरणेनैव हि जात्याद्यभावेऽप्रतिसन्धानात्मकस्यापि विकल्पस्य प्रत्याख्यानमयत्नसिद्धमित्यभिसन्धिः ॥

ननु विरुद्धधर्मसंसर्गोपि स्यात् न च भेद इत्यत

साधनमसम्बद्धमित्याशङ्क्याह । स्यादेतदिति । यद्यपीति । तथा च विकल्पान्तरस्य प्रत्यक्षलक्षणं न सिद्धेदितिभावः । अथलक्षिद्धमिति । प्रत्यभिज्ञानाप्रामाण्ये तद्दृष्टान्तेन विकल्पान्तरस्याप्रामाण्यसिद्धिरित्यर्थः । ननु विरुद्धधर्मसंसर्गसिद्धावेकलक्षणैव भेदेति तस्यैव वैधर्म्यरूपभेदे सत्यप्यन्योन्याभावरूपभेदे न स्यात् तस्य तद्व्यापकलाक्षिद्धेरित्यर्थः । ननु वैधर्म्यभेदे सत्यप्येकलक्षितः

आह । चैलोक्यस्यैक्यप्रसङ्गात् । [६१।१८] तथा च भेद-
व्यवहारस्याकस्मिन्कत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥

विषयभेदश्चेति । [६१।१९] यद्यपि विषयभेदवतोपि
सार्वभ्रविज्ञानस्यैकत्वमश्वतमेव, तथापि क्षणिकानेक-
नीलालम्बनत्वमेव यदि प्रतिसन्धानस्य परोऽभ्युपग-
च्छेन्न तस्य काचिदिष्टसिद्धिर्नाप्यस्माकम् - - - रिस्फु-
रणमेव विकल्पे । तस्मादारोपितैकत्वविषयत्वस्य पार-
मार्थिकैकत्वविषयत्वं वा । तच्च प्रथमं यदि परोभ्युप-
गच्छेदनुकूलयेद्देवास्मान् । तस्मान्नानावस्थाविशिष्ट-
पारमार्थिकैकविषयतयास्यैकत्वं पराभिप्रायगोचरः ।
तच्च विषयभेदापादनेनैव निरस्यत इत्यभिसन्धिः ।

अशोच्यत इति । [६१।२०] यद्यपि तदिदमितिज्ञानं
पूर्वावस्थायामप्यपरोक्षमेव । नहि तदित्युल्लेख्यदेव^(१)
परोक्षत्वं तथा सति शाब्दलैङ्गिकविकल्पानां तदित्यु-

चैलोक्यैकत्वप्रसङ्गनमिष्टमेवेत्यत आह । तथाचेति । व्यवहारस्योप-
मिष्कतच्छपेक्षणीयत्वमेवेतिभावः । परोक्षेयाधिकः । तच्चेति ।
तथाच विषयभेदात्काच ज्ञाने भेदापादनं किन्तु नैयायिकोक्तं
प्रथमिज्ञानस्य पारमार्थिकैकविषयत्वं विषयभेदेन निरस्यत
इत्यर्थः । तथा सतीति । नच परोक्षत्वं विषयवृत्तिधर्मान्तरमेवेति

(१) तदुल्लेख्यदेव-पा० १ पु० ।

स्त्रेखविरहियामपरोक्षत्वप्रसङ्गात् । नापीदमास्यदत्त्वा-
 देवं साक्षात्कार इति बौद्धस्याभ्युपगमोऽपसिद्धान्तप्रस-
 ङ्गात् । किन्तु सन्निहितविषयमसन्निहितविषयं वा यदेव
 स्त्रिङ्गादिनिरपेक्षेणेन्द्रियेण विज्ञानं जन्यते तदेवापरो-
 क्षमुत्पद्यते अनिन्द्रियजन्तु परोक्षमिति विभागः तच्च
 परोक्षमपरोक्षं वाऽनुभूतावस्थाविशिष्टविषयतया तदि-
 त्युल्लिख्यते, सन्निहितविषयतयेदमिति, सोऽयं विषय-
 क्ततोविशेषस्तथाऽप्यभ्युपगमवादेऽपि न कश्चिद्विरोध
 इति प्रतिबन्धिग्रह इति मन्तव्यम् ।

नाच्यम् । तथाभूतज्ञानविषयत्वात् स्मृत इति तद्व्यवहारोपपत्तौ तच्च
 मानाभावादितिभावः ।

अपसिद्धान्तेति । अनुमित्यादाविदन्वभानान्तस्थापि प्रत्यक्ष-
 लापत्तेरितिभावः । किन्त्विति । पारोक्ष्यापारोक्ष्ये ज्ञानधर्मौ न
 विषयनिरूप्यौ, किन्तु तज्ज्ञानगतजातिभेदौ तत्रापरोक्ष्यमिन्द्रिय-
 वृत्तिकर्मैशैव व्यक्त इत्यर्थः । तच्चेति । परोक्षं स्मरणमपरोक्षं
 प्रत्यभिज्ञानं, नच प्रत्यभिज्ञाने तत्राविषयकत्वात् स्मृतिवत्परोक्षत्वं
 चायं तदिदं साक्षात्करोमीत्यनुव्यवसायेन बाधितत्वादितिभावः ।
 तथापीति । अतीतावस्थाविषये प्रत्यभिज्ञानलापरोक्षत्वेऽपि तच्च
 तस्य तस्य परोक्षत्वमभ्युपगम्य तदिति विकल्पप्रतिबन्धिग्रह इत्यर्थः ।

तस्माद्विषयभेदादविरोध इति त्वया समाधातव्य-
मिति चेत् । नन्वहापोति ।

तत्किमिदानीं विकल्पविकल्पनीययोर्यथा भेदस्तथैव
तत्तेदन्तास्पदयोरपीति^(१) ? नन्वेवं सति दत्तः स्वहस्तो-
बौद्धानामित्यत आह । सम्बन्धेति विशेषणे । उत्तरचा-
प्येवं विशेष्यन्त्वेकमेव । तथापरोक्षत्वमेवास्येत्याशयः^(२) ।

योपीति । [२१।१] अत्रापि नानादिग्देशसम्बन्धः
प्रतिबन्दीकर्त्तव्यः ।

ननु प्रत्यभिज्ञानानानाकालसम्बन्धैकत्वसिद्धौ पर-
स्पररिभावविनाभावभङ्गः^(३), तच्च लूनपुनर्जातकदली-

समाधानोक्तावविरोध इत्ययुक्तं परेण विरोधस्थानुद्भावनादित्यतः
पूरयति । त्वया समाधातव्यमिति । बौद्धेन ।

नन्वेवमिति । प्रत्यभिज्ञानस्य पूर्वापरावस्थाविशिष्टैकार्थ-
विषयत्वेन ततः स्वर्याभिद्धौ क्षणिकत्वसिद्धिरित्यर्थः । ननु
धर्मिणि ज्ञानस्य पारोक्ष्यापारोक्ष्ये नोक्ते इति सम्बन्धस्य विशेषले-
नाक्षिप्ते समान्निरित्यत आह । विशेषण इति । एवमुत्तरचापि
अपरदेशकालसम्बन्ध इत्यत्रापीत्यर्थः । अत्रापि । नानादिग्-

(१) तदिदन्तास्पदयोपि—पा० १ पु० ।

(२) अपरोक्षत्वमेवेत्याशयः—पा० १ पु० ।

(३) परस्परविनाभावभङ्गप्रसङ्गः—पा० १ पु० ।

काण्डादौ व्यभिचारदर्शनादप्रमाणमेव । न च कदली-
काण्डप्रत्यभिज्ञानतः पद्मरागप्रत्यभिज्ञानस्य कश्चिद्भेद
उपलभ्यते^(१) । ननु नानादिग्देशसम्बन्ध^(२)स्यापि तत्र
कदाचिदेकत्वमुपलभ्यते तत्कथं तस्याप्येकतानिश्चयः^(३) ।
अथ नानादिग्देशसंसर्गः^(४) स्वाश्रयं भेदयित्वा (?) न
निवर्त्तत इति निःस्वभावता वा आपादयेत्, अनै-
कान्तिको वा स्यात् ? अतो नार्यं विरुद्धः, सिद्धास्तर्हि
संयोगावयव्यादयः । तुल्यं चैतत्कालभेदेऽपि । तथाहि
यदि पूर्वापरकालसंसर्गो वस्तुनि विरुध्येत विज्ञानेपि
विरुध्येत । तथा च विज्ञानमध्येकमतौतवर्तमानविषयं
न स्यात् ।

एवं च बुद्धीनां नियतार्थतया प्रतिसन्धानगन्धोपि

देशसम्बन्धेकः परमार्थोबौद्धाङ्गीकृतः प्रतिबन्धीकर्त्तव्य इत्यर्थः ।
तत्कथमिति । एकत्वनिश्चयस्य व्यभिचारितया तस्यानिश्चयकत्वा-
दित्यर्थः । अथेति । नानादिग्देशसम्बन्धस्याश्रयभेदकत्वे एकोपि
परमार्थः स्वात्मनोपि भिद्येतेत्येकत्वावयवस्यैव निःस्वभावा स्यात् ।
यदि च नानादिग्देशसम्बन्धोनाश्रयभेदापादकस्तदाऽनैकान्तिक-
मतोनानादिग्देशसम्बन्धो नैकत्र विरुद्ध इत्यर्थः । दूषयति ।

. सिद्धा इति । संयोगादधोष्येवमनेकवृत्तयः सिद्धोयुरित्यर्थः ।

(१) विशेषं उपलभ्यमाने—पा० ३ पु० ।

(२) सम्बन्ध—पा० ३ पु० ।

(३) एकत्वनिश्चयः—पा० ३ पु० ।

(४) सम्बन्धः—पा० ३ पु० ।

न स्यात् । तथा च मूलाभावान्निरीहं जगज्जायेत ।
सर्वज्ञश्च दत्तजलाञ्जलिः प्रसक्तः ।

अतीतवर्त्तमानविषयत्वे^(१) नैकं ज्ञानमतीतं वर्त्त-
मानं च स्वीकुर्म इति चेत् । तत्किमिदं^(२) वर्त्तमा ---
सदन्तरसम्बन्धो वा । एवञ्चातीतत्वमपि नष्टत्वं
नष्टान्तरसम्बन्धो वा । तत्र सदन्तरनष्टान्तरसम्बन्धः
प्रतिसन्धाने सर्वज्ञविज्ञाने चास्त्येव नष्टानष्टविषयत्वात् ।
तद्विषयत्वे प्रतिसन्धानत्वसर्वज्ञत्वानुपपत्तेः । सत्त्वनष्टत्वे
परस्परं विरुध्येते ते चैकत्र प्रतिसन्धाने न स्तः इ त
चेत् । एवं तर्हि पद्मरागमणिरप्युत्तेरारभ्य स्वावष्टव-
विभागपर्यन्तं सत्त्वरूपोनास्पष्टत्वसंसर्गः । स एव तु मता
केनचित्संसृष्टः केनचिदसता प्रतिसन्धानमिव सद्भां
विषयाभ्यामिति । तन्नास्ति विरुद्धधर्मसंसर्गः । ततः
परिमाणादयो^(३)विरुद्धधर्मसंसर्गा वक्तव्याः । ते यत्र पद्म-
वस्तुनि-बाह्य इत्यर्थः । मूलाभावादिति । तज्जातीयत्वप्रतिसन्धा-
नस्य वृत्तिहेतोरभावादित्यर्थः । सर्वज्ञश्चेति । बुद्धेः प्रतिनिध-
तार्थविषयत्वनैयत्यादित्यर्थः । तद्विषयत्व इति । पूर्वापरं वावस्था-
विग्रहाभेदावगाहिन एव प्रतिषन्धानत्वादित्यर्थः । द्वितीयकल्पं
शङ्कते । चलनष्टत्व इति । ननु तज्जातीय एव भेदस्तज्जातीयभेदा-

(१) अतीतानागतविषयत्वेऽपि—पा० १ पु० ।

(२) अथ किमिदं—पा० १ पु० । (३) परिमाणाभेदादयो—पा० १ पु० ।

रागादौ न सन्ति तच्चौत्सर्गिकमेकत्वमेवेति समः समा-
 धिरिति अभिप्रायेण देशमन्तर्भावोपसंहरति । तस्मा-
 दिति । [६१।६] न चान्यस्य-सम्बन्धिनः कालस्य भेदो-
 विरुद्धधर्मसंसर्गोऽन्यस्य-पद्मरागमणेर्भेदं-नानात्वम् । न
 चेन्द्रियेति । [६१।१३] यदि विकल्पजातीयं प्रतीन्द्रियार्थ-
 सन्निकर्षो न कारणं व्यभिचारादिति परस्याभिप्राय-
 स्तदानुज्ञेवोत्तरम् । नहि वयमपि विकल्पमात्रं प्रति
 तस्य कारणत्वं ब्रूमः, किन्तु साक्षात्कारविज्ञानं प्रति ।
 न चासौ^(१) इन्द्रियार्थसन्निकर्षमन्तरेणापि भवतीति
 सारम् । निर्विकल्पकप्रतिबन्दिग्रहस्त्वप्रमथं सुखेन
 ग्राहयितुम् ।

स्यादेतत् विकल्पस्योभयथा^(२)सम्भवे हि सामान्य-
 पादको न भवतीत्यतोभिन्नार्थतया भेदपदं व्याचष्टे । न चान्यस्येति ।
 तथाच वैधर्म्यभेदस्थान्योभयभावभेदापादकत्वं निषिद्धमित्यर्थः ।
 प्रतिबन्दिमात्रस्यादूषणत्वात्तत्र मूलयुक्तिमाह । यदीति । ननु
 व्यभिचाराभावाद्विकल्पविशेषं प्रतीन्द्रियार्थसन्निकर्षः कारणमिति
 साधिते^(३) अविकल्पकस्य साक्षात्कारिलमौपाधिकमिति शङ्का न
 युक्ताऽर्थान्तरत्वादित्यत आह ।

स्यादेतदिति । तथा च विशेषाधिष्ठेर्न तमादाय समाधान-

(१) साक्षात्कारविकल्पः ।

(२) साक्षात्कारास-सात्कार ।

(३) सचिदे इति ।

व्यभिचाराद्विशेषमादाय क्लायंकारणतावधारणं स्यात्,
न तु साक्षात्कारादिरस्य विशेषोऽस्यौपाधिकत्वात्
तस्येत्याशङ्क्य निराकरोति । न च विकल्पगत इति ।

[११।१६]

विकल्पगतः 'साक्षात्कारलक्षणोऽधमस्तावदनुभूयत
इत्यविवादम् । तस्यौपाधिकत्वं न तावदानुभविक-
मित्याह । सर्वा एव हीत्यादि । [११।१०]

तस्माद्दर्शनव्यापारा विकल्पा इन्द्रियार्थसन्निकर्षज-
न्मान इति योजना । नाप्यौपपत्तिकम्, उपपत्तेः प्रागेव
निरस्तत्वादित्याशयः ।

नन्विन्द्रियविषय एव यदि शब्दोऽपि प्रवर्तेत सोऽपि
साक्षात्कारिणमेव विकल्पमादध्यात्^(१), इन्द्रियमपि

मिति भावः । ननु निर्विकल्पकानपेक्षत्वं सविकल्पस्य स्वमिद्धान्त-
विरुद्धमित्यन्यथा व्याचष्टे । विकल्पगत इति । औपाधिकत्वमिति ।
सोऽहितः स्फटिक इति वदुपाध्यन्वयव्यतिरेकानुभवविषयत्वमित्यर्थः ।
दर्शनव्यापारस्य स्त्रीकारात् तद्विधेयम्, किन्तूद्देश्यमित्याह ।
तस्माद्दर्शनैति । ननु वस्तुगोचरत्वे प्रत्ययाभेदशङ्का न युक्ता
परेणैकविषयत्वे सति प्रत्ययाभेदस्थानङ्गीकारादित्यत आह ।
नन्विन्द्रियेति । विषयविशेषमिति । तथा च तद्विषयमेव ज्ञानं

(१) प्रत्ययाभेदध्यात्—पा० १ उ० ।

चोत्प्रेक्षाव्यापारिणं विषयविशेषमन्तरेण ज्ञाने विशेषा-
भावात् । तस्माच्छब्दैकविषयतया प्रवर्त्तमानो विकल्पो-
नेन्द्रियविषयं स्पृशति । तदस्यै च न स्वाभाविकमस्य
साक्षात्कारित्वमित्याशयवानाशङ्क्य निराकरेति ।
न चेति । [६२।२४] एककार्ये इन्द्रियं कारणमन्यत्र
निरपेक्षः शब्दादिरित्यर्थः ।

तुच्छतयोपेक्षणीयमपि शिष्यद्विततया दूषयति । न
च वह्नौति । [६२।२५] वह्निज्ञानाद्-दुष्णज्ञानादित्यर्थः ।
शौतद्रव्यापगमः तदपगमे वा तदनुपलम्भः तद्भेतुक-
दुःखाभावोवा शौतापनोद इत्युच्यते । स चोष्णद्रव्योप-
गमसाध्यो, न तु तदुपलम्भसाध्योऽन्यथा सन्निपातमूढस्य
स्वेदनेपि दोषापगमो न स्यात् उष्णद्रव्यानुपलम्भात् ।
तुहिनाचलगुहामध्यवर्त्तिनि च सर्वज्ञे वडवानल-
साक्षात्कारवति तुहिनाचलविलयः स्यादित्यर्थः ।

किं चिदपरोचं किं चित्परोचमिति शङ्कार्थः । एकचेति ।
पारोक्ष्यपारोक्ष्ये न विषयप्रयोज्ये ज्ञानधर्मैः, किन्तु कारण-
विशेषव्याप्तौ जातिभेदावित्येकचापि विषये कारणभेदान्तयो रूप-
पत्तिरित्यर्थः ।

तुच्छतयेति । दूरे वह्निदर्शनेऽपि शौतापनोदनाभावादित्यर्थः ।
परकीयवार्त्तिकस्य यस्यापि नानोपाधेरित्यस्याऽननुवादाच्च तच्च

यस्यापीत्यादिवार्त्तिकार्थं दूषयति । न चैकेनेति ।

[६२ । १६]

उपाधयः सत्त्वादयस्तैर्विशिष्टत्वं^(१) तैर्विशेषणैः

सम्बन्धः ।

अयमर्थः । शक्येनैव 'स्वभावेन तावदुपकरोति सर्वोपाधीनामिति परमार्थः ।

तद्योपकारकस्यैकस्वभावतया उपकाराणामवच्छेदानामुपकार्याणां चोपाधीनां तदैकत्वं स्यात्, यद्युपकारकस्वभावान्तर्भूतत्वं तेषामभ्युपेयेत । न चैवमातिष्ठामहे त्वयाप्येवमेव समर्थनीयं किं त्वलौकविषयतयेति विशेषः । स एव^(२) न्यायो यदि परमार्थसत्यपि स्यत् क्रीदोषः^(३) । न केवलं कारूपनिके व्यवहारे तवैवं

दूषणमिति भ्रमनिरासायाऽऽह । यस्यापीत्यादि । उपाधिपदस्य जातिपरत्वमभिप्रेत्याह । सत्त्वादय इति । ननु विशेष्यत्वं विशेषणतादात्म्यमेव परैरिष्टमिति कथं न तत्त्वभाव इत्यत आह । सम्बन्ध इति । तदेवोपपादयति । अयमर्थ इति । न चैवमिति । धर्माणामुपाधीनां धर्मिणो भिन्नतया प्रतिनियतभामयीवैश्वलेनेव उपपाद्य इत्यर्थः । अपि चेत्यादि न नेयाधिकस्याभिधानं युक्तं स्तम्भान्तविरोधादित्यत आह । न केवलमिति । विषयगृहण-

(१) तैर्विशेष्यत्वं—पा० १ पु० । (२) स एव—पा० १ पु० ।

(३) क्रीदोषः—पा० १ पु० ।

समर्थनमपि तु पारमार्थिकेपौत्याह । अपि चेति ।
[६०।१] परमाणुस्वभाव इति षष्ठौतत्पुरुषः । परमाणुवो
ज्ञानस्य स्वभावा इत्यपि द्रष्टव्यम् ।

परमाणुस्वभावत्वे ज्ञानस्यापि नानात्वप्रसङ्गात् ।
तथा चैकपरमाणुनियमे (स्वभावत्वे) स्थूलप्रतिभासो
भ्रान्तोऽपि न स्यात् । ज्ञानस्वभावत्वेऽपि च परमाणु-
नामप्येकत्वप्रसङ्गः^(१) दमूर्त्तत्वादिप्रसङ्गश्चेति स एव दोष
इत्याद्युत्तानदोषमुत्सृज्यान्वमाह । तेषां सर्वान् प्रतीति ।
[६१।१]

परमाणुनामेकज्ञानस्वभावत्वे वा न ते द्वितीयेन
विदिता स्युरित्यपि द्रष्टव्यम् ।

यद्यपि तादात्म्याभावेऽपि ज्ञानज्ञेययोः कार्यकारण-
भावः सम्बन्धोविषयविषयिनियमार्थं बौद्धेन स्वीकृत-

धर्मैत्यत्र टीकायां विषयग्रहणं धर्मो यस्येति ब्रह्मज्ञोऽहौ धर्मा-
दनिश्चक्रेवत्त्वादनिश्चित्यसमासान्तः ब्रह्मज्ञोऽहौ सिद्धानुपपत्ते-
रित्याह । षष्ठौति । परमाणव इति ।

विषयविषयिणोः परस्परं विशेषणविशेष्यभावात् अस्यान्य-
स्वभावापादनादित्यर्थः । तथा चेति । एकस्य परमाणोरतीन्द्रय-
त्वादित्यर्थः । स एवेति । स्थूलप्रतिभासोभ्रान्तोऽपि न स्यादि-

(१) एकस्वभावत्वप्रसङ्गात्—पा० १ पु० ।

स्तथापि कार्यकारणभावेऽपि को नियन्तेति^(१) तुल्यो-
ऽनुयोगः अतः 'स्वभावेनैवोत्तरयति । स्वभावं एवेति ।
[६४।५]

भावाभावयोः समवायतद्वतोर्विषयविषयिणोश्च वय-
मपि स्वभावेनैव 'परस्परौपेक्षितं सम्बन्धमातिष्ठामहे ।
द्रव्यगुणकर्मजातितद्वतां यद्यपि स्वभावेनैवोपाध्युपाधि-
मद्भावस्तथापि सम्बन्धोऽप्यनुभूयमानो विना बाधकं
नोपेक्षितुं युज्यते, यथा स्वाभाविके विषयविषयिभावे
कार्यकारणभावस्त्वया नोपेक्षितः, तस्मादतिरिक्तसम्बन्धे
क्षणभङ्गसाधनं बाधकमवशिष्यत इत्यर्थः ।

न तावद्दिशिष्टव्यवहार एव नास्ति तस्य स्पष्टतया
अपह्नोतु^(२)मशक्यत्वात्, तदभावे सर्वव्यवहाराभावप्रस-
ङ्गाच्च । तस्मादस्मदुक्तप्रकारेर्ष्या प्रकारान्तरेणायमुप-
पादनैयः, तथाह । भिन्नज्ञानगोचरत्वेऽपीति । [६४।२०]

त्येदंरूपः । ननु हन्तेत्यादिना द्रव्यगुणादीनामपि अभावसम्बन्धा-
भिधानेऽपसिद्धान्तस्तत्र समवायस्वीकारादित्यत आह । भावा-
भावयोरिति । नन्वेकबुद्धिगोचरयोर्न विशेषणविशेष्यभाव इति
परेषोक्ते भिन्नज्ञानगोचरत्वेऽपि नासौ सम्भवतीत्यनेन तद्भावव्यवहार
एव निरस्यः स्यादित्यन्यथा व्याचष्टे । न तावदिति । ननु वासना-

(१) न कोपि नियन्तेति—पा० ।

(२) निष्ठातु—पा० १ उ० ।

अपि शब्दोद्देश्याभास^(१)तुल्यतामात्रे । नन्वस्ति
व्यवहारो न तु वास्तवः स च यथाकथञ्चिद्वासनाद्वारे-
णापि निर्वहेत् । येषां त्वयं 'वास्तवस्तरर्थद्वारैवास्य
निर्वाहश्चिन्तनीय इत्याशङ्कते । ताभ्यामिति । [६४।१९]

त्वदुक्तमेव वासनाद्वारमुपादाय यदि वास्तव एवायं
व्यवहारः स्यात् तदा कौटुशो दोष इत्याशयवानाह ।
अस्तु तावदिति । [६४।२४]

तथापि वास्तव एवायमित्यत्र किं प्रमाणमित्यत्र
आह । तथा सतीति । [६४।२६] अस्येन्द्रियार्थसन्निकर्ष-
जत्वे स्वाभाविकं साक्षात्कारित्वमेव प्रमाणमित्यर्थः ।

निर्विकल्पकोपधानं कस्येति [६४।२७] विना प्रमाण-

द्वारा विशिष्टव्यवहारमुपादधन् सौगतो नैयायिकमेवाश्रयत
इत्यतः शङ्कामाह । नन्वस्तीति । ननु विशिष्टव्यवहारस्य वास्तवत्वे
प्रतिषिद्धे अस्त्वित्यादिना तस्यौदासीन्ये तस्येन्द्रियजत्वं साधितमेव
न स्यादित्यत्र आह । तदुक्तमिति । उत्तरपन्थोपयोगार्थमाह ।
तथापीति । ननु सविकल्पकस्य साक्षात्कारित्वं निर्विकल्पौपाधिकं
परस्त्रेष्टमिति न तदापादनं युक्तमित्यत्र आह । विनेति । ननु

(१) बोध्याभास-पा० १ उ० ।

मिति शेषः । यदि हि स्वकारणबलेन नोत्पत्तेर-
विचारकत्वं मानसस्याप्यविचारकत्वप्रसङ्ग इत्याशय-
वानाह । इन्तेति । [६४।१८]

मनसः सर्वविषयत्वं न तावद्यापारानुबन्धितया
परस्य विवक्षितं इन्द्रियार्थसन्निकर्षस्यापि संस्कार-
सहितस्य तथाभावव्यवस्थापनात् । तस्मात्प्रतिपत्त्यनु-
बन्धितया वा स्यात्सर्ववासनाधारतया वा, आद्यं दूष-
यति । यदि पूर्वकमिति । [६४।२०] अस्माकं तु मनः
सर्वविषयकमपि व्यापारानुबन्धितया न प्रतिपत्त्यनु-
बन्धितयाऽसर्वविषयमप्रतिपत्तिरूपत्वादिति भावः ।

न च सकलसंस्काराधारतयेत्याह । अचेतनतया न

हन्तभो इत्यादिना परोक्तो दोषः खीकृत एव स्यादित्यत आह ।
यदिह्येति । तथा चानिष्टप्रसङ्गेन परोक्तं दूषितमेवेति भावः ।

ननु पूर्वज्ञानात्मकस्य मनसोव्यापारानुबन्धितया सर्वविषयत्वं
परस्त्रेष्टमेवेति कथं तस्य सर्वविषयतेति न युक्तमित्यतो विकल्प्य
योजयति । मनस इति । तद्विवक्षायां संस्कारसहकृतस्येन्द्रियस्यापि
सर्वविषयत्वात्ततो विप्रिष्टज्ञानं स्यादेवेति भावः । ननु मनसः
सर्वविषयत्वविवादे तच्चेत् खीकृतं तदा न विचारकमित्यसम्बु-
धतः पूरयति । व्यापारेति । अचेतनतयेत्यस्योपयोगार्थमाह । न च
सकलेति । ननु मनसः सर्वविषयत्वविवादे तच्चेत् खीकृतं तदा न

विचारकमिति^(१) । [६४।२१] विन्नारौपयिकसकलवासना-
नाधारतयेत्यर्थः^(२) ।

त्वद्भिप्रेतस्य च मनसः सकलवासनाधारत्वं निषे-
त्स्यत इत्यभिप्रायेणाह । तस्मादात्मैवेति । [६४।२१]

स्थितं ज्ञानं—ज्ञानवासनेत्यर्थः । अत्र हेतुः । स हि
बोद्धेति । [६४।२१] अत्र प्रमाणं—गम्यत इति । अतः
स्मरणस्य सामर्थ्यम् । चो हेतौ ।

ननु यद्येवम्भूतचेतनाधिष्ठितमिन्द्रियं, तर्हि निर्वि-
कल्पकोत्पत्तिकाल एव लब्धसंस्कारसचिवतया विकल्प-
मेव जनयेदित्यत आह । स खल्विति । [६४।२३] प्रागा-

विचारकमित्यप्रस्तुतमतस्तस्य हेतुपरत्वमाह । अविचारकत्वादिति ।
तथा च त्रामनानाधारत्वेऽचेतनत्वं हेतुः सकलवासनानाधारत्वं च
तदाधारतया सर्वविषयत्वाभावे हेतुरिति भावः । ननु बोध्यत्वं
बोधसमवायित्वमतः साध्यावैशिष्ट्यमित्यत आह ।

ज्ञानवासनेत्यर्थं इति । लक्षणाबोजमाह । अचेति । मुख्यार्थ-
परत्वे बोध्याविशेषप्रसङ्ग इति भावः । स हि बोद्धेत्येतावतैव
हेत्वाकाङ्क्षानिवृत्तेरत्र गम्यत इत्यनर्थकमिति प्रथित्वा व्याचष्टे ।
अचेति । प्रमाणमाह । स्मरण इति । कारिकायां सन्धानं—प्रति-

(१) न विचारकत्वादिति—पा० १ पु० । (२) नाधारत्वादित्यर्थः—पा० १ पु० ।

लोच्योद्बुद्धसंस्कारसमुपजानस्मृतिसहायः पश्चाद्विकल्प-
यतीति योजना ।

एवं तर्होन्द्रियार्थसन्निकर्षादालोचनं संस्कारोद्बोधः
ततः स्मृतिस्तत्सहायश्च विकल्पयतीति न चक्षुषः कश्चि-
दुपयोग इत्यत आह । चक्षुषेति । [६४।१५]

नन्वेवम्भूता सामग्री मिलिता यदि चक्षुर्व्यापार
विरहे न विकल्पिकां धियमुपजनयेत् ततस्तस्यापि
कारणत्वं कल्प्येत, न त्वेदस्तीत्यत आह । गौरय-
मिति । [६५।१५]

एतेन साक्षात्कारं प्रति तस्यान्वयव्यतिरेकौ स्त
इति दर्शितम् ।

तद्देवाभिप्रेत्योत्तरश्लोकमाह । यथाहेति । [६४।१५]
सह चेतनया वर्त्तत इति सचेतनः ।

तथापि क उपकारः समर्थित इत्यत आह ।
तेनेति । [६४।१७] ज्ञाप्यज्ञापकभाव इत्युपलक्षणं कार्य-
कारणभावोऽपि न सर्वचास्तीति द्रष्टव्यम् । क्वचित्तु
द्रव्यगुणकर्मणामस्तीति नोदाहृतः । तदर्थालोचनानु-

मन्वानम् । एतेनेति । तथाच चक्षुषोऽपि तद्धेतुत्वे प्रमाण-
मस्तीत्यर्थः । स इत्यनेन पौनरुक्त्यनिराभायाह । सहेति ।
क्वचिदिति । द्रव्यगुणकर्मणां विशेषणविशेष्यभावे कार्यकारण-

गतं स्मरणं यद्योस्ते विशेषणविशेष्ये तद्योक्ते तयोः ।
अतदधिकरणव्यवच्छेदप्रतीतिजननमेव विशेषणेन वि-
शेष्यस्योपकार इत्यर्थः ।

यद्यपि स्वाभाविको विशेषणविशेष्यभावो नोपकार-
मपेक्षत इति तत्रतत्र वक्ष्यति । न चोपकार्योपकारक-
भावोऽप्युपकारान्तरप्राप्तः^(१) तथा सत्यनवस्थापातात् ।
तथापीह सम्भवप्राचुर्येणाभिधीयत इति मन्तव्यम् ।

ननु यदि स्वाभाविकमनयोर्विशेषणविशेष्यत्वं प्रथ-
मतः स्वभावे गृह्यमाणे किं न गृहीतं ! न च स्वभाव-
स्तदानौ न गृहीत इत्यत आह । अर्थो हीति । [६५।२]

न खलु रूपपरमाणुषु स्पर्शादिपरमाणवोऽपि
स्वभावतः स्थिता इत्येतावतैव प्रतीतिपथमवतरन्ति ।
सामग्र्यभावान्न तथेति चेत् । स इहापि समान
इत्यर्थः । अत एव प्रमाणं कृत्स्नवृत्तीति मत्वा यदा-
पादितं तदपि नास्तीत्यत आह । तेनेति । [६५।३]

भावसत्त्वेऽपि न सर्वत्र विशेषणविशेष्यभावोऽस्तीति' नेत-
दभिमत^(२)मित्यर्थः । अप्रसक्तनिषेधमाशङ्क्याह । अत एवेति ।
तथापि प्रमाणस्य कृत्स्नवृत्तिले न किञ्चिद्वाधकमित्यत आह ।

(१) व्याप्तः—पा० १ पु० ।

(२) दभिमान मिति पु० पा० ।

स्वरूपाभिप्रायेण कृत्वदृष्टित्वं प्रमाणस्यानुमन्धा-
महे एव, स्वाभाविकसमस्तसम्बन्धाभिप्रायेण तु सर्व-
ज्ञेतरगधियामप्रामाण्यमापादयतीति उपसंहारं स्थाने
सङ्कलय्याह । सविकल्पकन्विति । [१५।४] पश्चादपि
जायमानमिति योजना । आलोचनादिति शेषः ।
तस्मात्सर्वं तुल्यम् । क्षणभङ्गे परं विवादोऽवशिष्यत
इत्याशयवानाह । अक्रमस्यापीति । [१५।५] विवादा-
ध्यासिता इति । [१५।६] साक्षात्कारिण इत्यर्थः । तेन
तदितरव्युदासः ।

स्वरूपेति । धर्मस्वरूपाभिप्रायेणेत्यर्थः । स्वाभाविकेति । यावद्वृक्ष-
ग्रहस्य सामग्रीभेदाधोनत्वात्तदभावेनाभाव इति भावः ।

अजायमानेन सह समुच्चयानुपपत्त्याऽन्यथा योजयति । पश्चा
दपीति । पश्चात्त्वस्य सावधित्वेनावधेरश्रवणादिन्द्रियार्थमन्निकर्ष-
स्यैव बोधकत्वकल्पने सविकल्पकप्रत्यक्षत्वे न किञ्चिद् दूषणं शङ्कितं
स्थादित्यत आह । आलोचनादिति । तेनालोचनानन्तरं जायमानं
तज्जन्यमेव । नत्विन्द्रियार्थमन्निकर्षजन्यमिति तदप्रत्यक्षत्वे हेतुरक्त
इत्यर्थः । साक्षात्कारिण इति । यद्यपि साक्षात्कारित्वस्य परा-
भिद्वलत्त्वेन पक्षविशेषणमुक्तं तथापि साक्षात्कारित्वेन विवाद-
विषया इत्यर्थः । तेनेति । अनुमित्यादावसाक्षात्कारित्वस्योभय-
वादिभिद्वलत्वात्तद्व्युच्छेद इत्यर्थः । परमते सविकल्पकस्य स्वप्रकाश-

सिद्धसाध्यताव्युदासार्थं स्वगोचर इति । [६५।७] पीतः
शङ्ख इत्यादिना व्यभिचारनिवृत्त्यर्थमव्यभिचारित्वे
सतीति । अत्र च कृतः प्रयत्नः ।

(इति व्यवसायस्य प्रत्यक्षत्वसाधनम् ।)

न चैतन्मन्तव्यमिति भाष्यमिति । [६५।१९] इन्द्रि-
यार्थसन्निकर्षमन्तरेणापि संशयोत्पत्तिदर्शनात् अत-

तया स्थात्मनि प्रत्यक्षत्वमस्येवेति प्रत्यक्षत्वे साध्ये सिद्धसाधनं
स्यादतः स्थातिरिक्तस्यविषये तस्य प्रत्यक्षत्वं साध्यमित्याह । सिद्ध-
साध्येति । अत्र निर्विकल्पकत्वं नोपाधिः सविकल्पकस्यापि स्थात्मनि
प्रत्यक्षतया निर्विकल्पकत्वेन साधनव्यापकत्वात् । उक्तन्यायेनेन्द्रि-
यार्थजन्यत्वस्य प्रत्यक्षप्रयोजकत्वाद्भवत्त्वेन हेतोः साध्यव्यापकतया
तद्व्यापकत्वेन साध्याव्यापकत्वाच्च । पीतः शङ्ख इति प्रमाभूत-
प्रत्यक्षत्वस्य साध्यस्य तत्राभावादित्यर्थः ।

न व्यभिचारित्वं तस्य सिद्धमित्याह । अत्रेति ।

(इति व्यवसायस्य प्रत्यक्षत्वसमर्पणम् ।)

ननु यद्यधिकरण एवेन्द्रियमन्यथासिद्धं तदा निर्विकल्पकोप-
चौणमिन्द्रियं सविकल्पकमपि न जनयेदतोऽन्यथासिद्धिप्रयोजकं
व्यभिचारमाह । इन्द्रियार्थेति । केवलसविकल्पकवेद्याभावादियद्ये
निर्विकल्पकाभावेनेन्द्रियस्य हेतुत्वव्यवस्थितेर्न प्रतिषन्दिरित्यर्थः ।

त्कारणतया^(१) प्रसङ्ग एव अस्य नास्ति, कुतोन्वाचीय-
मानोऽपि व्युदास इति पूर्वः पक्षः ।

यद्यपि न सर्वः संशयः इन्द्रियार्थसन्निकर्षजस्तथापि
साक्षात्कारवानवश्यं तज्जन्यः, तस्माद्युदासोन्वाचीयत
इति प्रकरणार्थः ।

स्यादेतदित्यादि । [६१।६] मन एव केवलमिन्द्रिय-
निरपेक्षं बह्विर्व्यापियमाणं साक्षात्कारिसंशयादि जन-
यति । दृष्टो ह्यस्यानुव्यवसायमानज्ञानविशेषणो घटादौ
व्यापार, इन्द्रियव्यापारविगमेऽपि सौदामिनीसम्पा-
तादौ सक्तदुःखायमानस्या^(२)र्थनिश्चयस्य समन्वकारे-
ष्यनुव्यवसायमानत्वात्, तस्य चानुव्यवसायस्य साक्षा-
त्कारित्वात्^(३), तस्मादप्रसङ्ग एव पुनरापतित^(४) इति ।

किमेतावतापीत्यत आह । कुत इति । साक्षात्कारवानिति । यथा
न सर्वत्र संशयो न मानसः किन्तु बहिरिन्द्रियजन्योऽपि तथा
तल्लक्षणावसरे निपुणतरमुपपादयिष्यतेऽस्माभिः । इन्द्रियानपेक्ष
मिति । तदपेक्षस्य मनसः करणत्वं सिद्धान्तिनाऽपीष्यत इति भावः ।
मनचेति । मनःसंयुक्तात्मसमवेतज्ञानविषयके ज्ञाने संयुक्तसमवेत-
विशेषणतया प्रत्यासत्त्या घटादिरपि भासते चाक्षुष इव प्रत्यभि-

(१) संशयोत्पत्तिदर्शनेऽतत्कारणतया—पा० १ पु० ।

(२) उपजातस्या—पा० १ पु० । (३) साक्षात्कारिजातीयत्वात्—पा० १ पु० ।

(४) दायान्तः—पा० १ पु० ।

मनसा ह्यनुव्यवसीयमानज्ञानलक्षणविशेषसन्निकृष्टे-
नासन्निकृष्टौ घटादिवच्छेदकतया प्रतीयते^(१) चक्षुषेव
घटसन्निकृष्टेन प्रागुपलब्धा तदवस्था । संग्रहज्ञानं तु
नेार्धार्थोपलब्धिविषयं, नापि स्थाणुपुरुषस्मृतिविषयं,
किन्त्वनिर्द्धारितस्थाणुपुरुषत्वोर्ध्वपदार्थविषयं, न च
तत्सन्निकृष्टं मनः बाह्येन च विशेष्येणाप्यसन्निकृष्टं कथं
ज्ञानमुत्पादयेत्, उत्पादने चान्धर्बधिरादेरपि उत्पादये-
दिति सिद्धान्तः ।

तत्पूर्व— व्यवसायोत्पत्तौ । स्वविषयप्राप्तिसम्यक्तय

ज्ञाने तत्तत्त्वर्थः । असन्निकृष्टोऽपौति । असंयुक्तोऽप्यसमवेतोऽपौ-
त्यर्थः । अवच्छेदकतयेति । विशेषणतयेत्यर्थः । संग्रहज्ञानं त्विति ।
येन ज्ञानविशेषणतया स्थाण्वादिकं भासेतेति भावः । विशेष्येणा-
पौति । असत्यप्रत्यक्षविशिष्टज्ञाने विशेषणसन्निकृष्टस्याहेतुत्वे विशिष्य-
सन्निकृष्टस्य प्रत्यक्षविशिष्टज्ञानमाचहेतुत्वादित्यर्थः । नन्वनुव्यवसायेन
कुतश्चक्षुराद्यपेक्षणीयम्, न हि चक्षुषा तच्चन्यत इत्यत आह ।
स्वविषयेति ।

अनुव्यवसायो विषयतया व्यवसायमपेक्षते, व्यवसायस्य बाह्य-
विषयः स्तोत्यन्तये चक्षुरादौति परम्परया तदपेक्षेत्यर्थः । नन्वेवं

(१) व्यवसीयते—पा० ३ पु० ।

इति शेषः । तथा च संशयज्ञानोत्पादेऽपीति । [६१ । १०]
सहकारितयेति शेषः ।

(इति व्यवसायात्मकपदकृत्यप्रदर्शनम्)

अव्यापकत्वेनेत्यादि । चोदयति पार्श्वस्थः । परि-
हरति । पूर्वपक्षौ । पुनःपार्श्वस्थस्य शङ्कामाभूदित्यत
आह । पूर्वपक्षौ । न च सुखादिषु प्रमाणान्तरमस्ति ।

परस्परवेन्द्रियार्थसन्निकर्षापेक्षायामपि तच्चन्यत्वं संशयस्य नोक्तं
कारणकारणत्वेऽप्यपेक्षोपपत्तेरित्यत आह । सहकारितयेति ।

(इति व्यवसायात्मकपदकृत्यप्रदर्शनम् ।)

लक्षणाचेपपरम्भायमात्मादि इत्यादि, तदव्यापकत्वेन व्यासृष्टे
इति योजनेनाभ्रमनिरामाद्य विच्छिद्य गृह्णाति । अव्यापकत्वेनेत्या-
दीत्येके । आस्रष्टलकान्तरव्याख्यानं बोधयितुं गृह्णाति । अव्या-
पकत्वेनेत्यादीत्येके । ननु देशयतीत्यत्र कर्त्ता न पूर्वपक्षौ । विरो-
धात्, नापि नैयायिकः तस्योक्तपक्षनिर्वाहकतयोक्तदोषनिराम-
स्यैवोचितत्वादित्यत आह । पार्श्वस्थः । पुनरिति पूर्वपक्षिणा रूपच-
विरुद्धाभिधानस्यानुचितत्वादित्यर्थः । आहेत्यत्र कर्त्तव्यपेक्षायामाह ।
पूर्वपक्षौ । नन्वनुमानापेक्षया प्रत्यक्षस्यापि मानान्तरत्वा-

प्रत्यक्षं विहायेति शेषः । संवेदनत्वे हि तेषां स्वसंवे-
दनता शङ्कास्पदमपि स्यादिति शेषः ।

नन्विन्द्रियस्य वै सतं इति वदन्तो भाष्यकृतो मनस
इन्द्रियत्वमिष्टमेवेत्यत आह । न च तदिति । [१०।१]
मनस इन्द्रियत्वाभ्युपगमो वात्स्यायनीये गौतमीय-
सूत्रविरुद्ध इत्यर्थः ।

मा भूदिभागपरमिदं सूत्रं तथापि सूत्रकारस्य मन
इन्द्रियं यद्यभिमतमिन्द्रियप्रकरण एव लक्षयेदित्यत
आह । तत्र चेति । [१०।२] इन्द्रियत्वे नेन्द्रियप्रकरण
एवाभिधाने प्राप्ते यदन्यत्र करोति तेजाधिकमप्यस्य
किञ्चिद्रूपं विज्ञेयमिति सूत्रयति । नन्विन्द्रियत्वमेव न
सहत इत्यर्थः । दर्शयिष्यति हि वार्त्तिककार इत्या-
गामिका(?) फक्किक्कामनिरासार्थं भूताभू - - - ह्यञ्ज
दुष्टो न त्वभिप्राय इति ।

त्तन्निषेधो न युक्त इत्यत आह । प्रत्यक्षमिति । ननु संवेदनत्वेऽपो-
त्ययुक्तं नैश्वायिकेन संवेदनस्य स्वप्रकाशज्ञानभ्युपगमादित्यत आह ।
शङ्कास्पदमिति । ननु नेदं विभागपरमित्यत एवाक्षेपे निरक्षे किं
तदक्षेपणसमाधानेनेत्यत आह । माभूदिति । ननु दर्शयिष्यति
हि वार्त्तिककार इत्यप्यन्तर्भाव्यवार्त्तिकार्थं इत्यत आह । दर्श-
यिष्यतीति । प्रत्ययो न स्वार्थिक इत्यस्य स्वप्रकृतिः तदर्थाधिको न

उपसक्षरणं चैतत् । सगुणानां चक्षुरादीनामिन्द्रिय-
भावो मनस्तु न सगुणमिन्द्रियमित्यत्रापि यो विशेष-
गुणो येनेन्द्रियेण गृह्यते, तज्जातीयेन गुणेन सहवृत्ति
सगुणत्वम् । ग्राह्यविशेषगुणजातीयविरहश्च मनस इति
यद्यभिप्रेतं भाष्यकृतः तदेतदपि वैधर्म्यमेव । किन्वेभि-
रक्षरैरेतदप्यभिधातुं न शक्यते^(१) । विभक्तिविपरिणा-
मेन तु भाष्यं सुगमम् ।

तथाहि—इन्द्रियभूतानामेषां सगुणत्वं ग्राह्यैर्गुणैः
सह सम्बन्धश्च क्षुरादीनां मनसस्त्विन्द्रियभूतस्यैव न
सगुणत्वं न ग्राह्येन गुणेन सह सम्बन्ध इति । तस्मा-

भवतौत्वप्युपपाद्यमती न गमकमिति भ्रमनिरासाद्योपपत्तिः
वार्तिककारतात्पर्यविषय इति टीकार्थ इत्यर्थः । तज्जातीयेनेति ।
तेन सगुणानामिति समानशब्दस्य प्रयोग इति भावः । विभक्ति-
विपरिणाममाह । तथा ह्येति ।

ग्राह्यैर्गुणैरिति । ग्राह्यजातीयैरित्यर्थः । न च बहिरिन्द्रियत्वेन
श्रोत्रस्यापि ग्राह्यजातीयघाहकगुणवत्वमनुमेयम्, तेनातीन्द्रिय-
शब्दान्तरवदेव श्रोत्रं शब्दघाहकमिति वाच्यम् । मूर्त्तत्वस्योपाधि-
त्वात् । अत्र गुणमन्तर्भाव्यं नेन्द्रियत्वं द्रव्यगर्भत्वान्तलक्षणस्येति ।
यदिन्द्रियं तत्रत्यचहेतुताग्राह्यजातीयगुणवदित्येव सगुणानामि-

दशापि शब्ददोषः, न त्वभिप्रायदोष इति मन्तव्यम् ।
 नन्वनभिमतनिषेधेन मतमुद्देश्यत इति शङ्कते । न
 चेति । [१८८।३] निराचष्टे । अभावस्येति । [१८८।४] याव-
 दनभिमतनिषेधेनाभिमतलाभे गरीयोगैरवमापद्येत,
 तत्तन्निषेधमनुपनीय निषेधस्य प्रतिपादयितुमशक्य-
 त्वात् । विशेषविधौ तु शेषनिषेधो लघीयानिति भावः ।
 सूत्रकारवचनस्य विचारास्पदत्वात् कथं तेनैव
 निर्णय इत्यत आहृति पूरयति भाष्यकार इति ।

शब्देत्यनेन शब्देन्द्रियसमाहारजमयमसावश्च इति
 ज्ञानं व्यवच्छेद्यमभिमतं वार्त्तिककृत इति केषाञ्चिन्म-
 तमपनयति । न खल्विति । [१८८।६]

वाच्यत्वेन हि विशेषणतया गृहीतेन विशेष्यनिष्ठेन
 भवितव्यमतः केवलवाच्यत्वप्रस्तावेऽपि तथैवोदाहृतम् ।

द्विधभाव इत्यस्यार्थ इति सम्प्रदायविदः । अनर्थमतनिषेधमात्रेण
 नाभिमतलाभ इति तद्विधानमुचितमित्यत आह । नन्विति ।
 विशेषनिषेधस्थानिषिद्धशेषविधानानुमापकत्वादित्यर्थः । यथाश्रुत-
 स्थागमकत्वादाह । यावदिति । अर्थान्तरत्वशङ्कानिरासावाह ।
 शब्देत्यनेनेति । वार्त्तिकश्रुतेनेत्यर्थः । ननु बाध्यत्वविकल्पे कृते
 तन्मात्रमुदाहर्त्तुमुचितं, किमिति वाच्यत्वविशिष्टमुदाहृतमित्यत
 आह । वाच्यत्वेनेति । न्यायप्राप्ततया विशेष्यमुदाहृतम्, न तु तत्र

इन्द्रियव्यतिरेकव्यभिचारश्च तद्व्यतिरेको न शङ्कितः ।
 गृहीते ह्यश्वत्थे तदसन्निकर्षोऽपि योऽयं पिण्डस्त्वथा
 दृष्टोऽयमसावश्च इत्युपदेशात् केवलादेव वाच्यत्वप्रती-
 तिदर्शनात् । तस्मादिन्द्रियस्य सम्बन्धिसमर्पण एव
 व्यापारः एवमुत्तरत्रापि तव्यार्थः सङ्केतयितुरभिप्राय-
 विशेषः । यद्यपि पराभिप्रायस्तदुपहितार्थावा नेन्द्रिय-
 गोचरस्तथाप्युपगम्याशङ्कते । अथायमपीति । १८८ : १८]

तात्पर्यमिति भावः । नन्विन्द्रियशब्दयोर्द्वयोरपि कारणत्वेन
 शङ्कितत्वाद्भयत्रापि व्यतिरेकव्यभिचारोद्भावनमुचितं तत्कृतः ।
 शब्दव्यतिरेकमात्रमुक्तम्, न ल्विन्द्रियव्यतिरेक इत्यत आह । इन्द्रि-
 येति । इन्द्रियव्यतिरेके वाच्यत्वज्ञानान्नेन्द्रियव्यतिरेक उदाहृत
 इत्यर्थः । तदेव स्पष्टयति । गृहीतेति । इन्द्रियव्यापारे मति
 तदन्यथासिद्धिमाह । तस्मादिति । नन्वेवमपि वाच्यत्वविशिष्टपुरो-
 वर्त्तिज्ञानव्यतिरेकेनेन्द्रियव्यभिचार इत्ययमसार इति । ज्ञानमि-
 ण्डियशब्दजन्यत्वात् प्रमाचतुष्टयविजातौयमेवास्त्वित्यत आह । एव-
 मिति । वाच्यत्वविशिष्टपुरोवर्त्तिज्ञानोदाहरणेपीत्यर्थः । तथा च
 धर्म्मिणि साक्षात्कृतेऽपि काष्ठान्तरे तस्मिन्निन्द्रियासन्निकृष्टेऽपि
 शब्दादयमश्च इति ज्ञानोत्पत्तेरन्यथासिद्धमेवेन्द्रियम् । तदुक्त-
 मिन्द्रियस्य सम्बन्धिसमर्पणमेवेति । ननु गाथापाठेनेन्द्रियत्वमेव
 तस्य दर्शितमिति पूर्वापरविरोध इत्यत आह ।

इदमैन्द्रियकमिदमतीन्द्रियमिति हि साक्षात्कारा-
साक्षात्कारोन्नेयोऽयमर्थः ।

तत्र स्पष्टग्रहणरूपत्वात्साक्षात्कारापरव्यपदेशादै-
न्द्रियकमेतदिति युक्तं स्यात्, न त्वसाक्षात्कारादपि ।
तयोश्च कोच मन्सा वेद्यत इति भवानेव परिभावयतु ।
तत्र साक्षात्कारित्वपक्षे प्रत्यक्षमेवेदमतीन्द्रियकमिति^(१) न व्यवच्छेद-
नीयम् । असाक्षात्कारित्वपक्षे च नेदमैन्द्रियकमिति
प्रथमपदेनैव व्युदस्तं नाव्यपदेश्यपदस्यावकाश इति
गाद्यापाठस्यार्थः ।

किमर्थन्तर्ह्यव्यपदेश्यपदं ? कश्चास्य वार्तिकस्यार्थः ?
इत्यत आह । व्यवसायात्मकपदेन त्विति । [६८।१००

एकपदपरिग्रहं स्फुटं मन्वानोपि द्विपदपरिग्रहं
व्याचष्टे । द्विपदेति । [६८।११]

(इति प्रत्यक्षलक्षणम्)

इदमिति । साक्षात्कारित्वादेरनुव्यवसायैकगम्यत्वादित्यर्थः ।
वस्तुतः शब्दजलमेवाप्यनेन्द्रियजलमिति भावः । अस्मिन्नेति ।
अनुमानसुखशब्दादेरित्यर्थः । नन्वेवं प्रत्यक्षलक्षणव्यवस्थितौ किं

(१) मेवेदमिति—पा० १ पु० ।

उत्तरप्रबन्धोपयोगं दर्शयन्नाह । तद्वैवमिति । [६६।१३]

लक्षणमिदमनुमानम् । तच्च तदाभासाद्विवेकेन सुगमं भवति । स च तदाभासेषु आविष्कृतेषु भवतीत्याशयवतोऽयमर्थः । ततोऽर्थादित्यत्र हि पञ्चम्या हेतुत्वमर्थस्य विज्ञानं प्रतिदर्शितं, तत्परश्च एवकारः एवं सम्बन्धते स व्यपदेशकोऽर्था हेतुरेव यस्य, न पुनरहेतुरपि तद्विज्ञानं प्रत्यक्षमिति - - - अयोगव्यवच्छेद एव, तथाप्यन्ययोगव्यवच्छेदोऽपि वार्तिककृता निराकर्तव्य इति व्याख्यायामुभयं दर्शितवान् । यदि तत एव तद्ववति नार्थान्तरादित्यव्यपदेशकादित्यतो न विरोधः ।

नन्वनुमानविशेषस्तावत्कश्चिदव्यपदेशकादेवोत्पद्यते ततो न तस्य व्युदासः कृत इत्यत आह । ततोऽर्थादित्यत्र हीति । [६६।१०] प्रत्यक्षजातेरिदं लक्षणं तस्याश्च प्रतियोगिन्यनुमानादिजातिः तथा च तस्या एव जातेर्व्यवच्छेदो विवक्षितः, स च एतावतैव सिद्ध इत्यर्थः ।

परतल्लक्षणदूषणेनेत्यत आह । उत्तरेति । उपयोगमाह । उभयमिति । यदि तत एव भवतीत्ययोगव्यवच्छेदोदर्शितो नार्थान्तरादित्यन्ययोगव्यवच्छेद इत्यर्थः । अयोगव्यवच्छेदप्रदर्शननिराकरणीयां प्रज्ञामाह । नन्विति । अनुमानविषय आत्मविषयको मनोविषयकः । तथात्मानमनोर्थापदेशकत्वजनकादस्तुन इत्यर्थः । तथाप्यात्ममनो-

यच्चैव-यज्जातीय एव, तद्योग-स्तस्य व्यपदेशकस्य हेतुत्वेनायोगस्तदप्रत्यक्षमिति । तेन व्यपदेशो हि तदुपाधिकं निरूपणमिह विवक्षितम् । न च ज्ञानं कर्षाकरणेन वा निरूप्यते, अपि तु कर्मणैवेत्यर्थः । अभिधानापर्यवसानात्--शब्दव्यापारापर्यवसानात् । तच्छब्दस्य पूर्वप्रक्रान्त एवार्थे सङ्केतितत्वात्, तदनभिधानेऽवाचकत्वप्रसङ्गादिति भावः ।

पूर्वप्रक्रान्तश्च व्यपदेशक एव, स चार्थ एवेति विशेष्यः प्राप्यते नान्तरीयकत्वादित्यर्थः ।

नैवं वार्त्तिकमिच्यत आह । अभ्युपेत्य त्विति । [१००। ४] अनुमानादिव्युदासार्थे^(१) ह्ययोगव्यवच्छेदः स चान्ययोगव्यवच्छेदेऽपि सिध्यतीत्यर्थः ।

विषयकार्थमानेऽतिव्याप्तस्तदवस्थेत्यत आह । यज्जातीय एवेति । आत्मादिविषयकानुमानस्य व्यपदेशकान्तदुत्पत्तावपि न तथात्वम्, सर्वस्य प्रत्यक्षजातीयस्य तु व्यपदेशकादुत्पत्तिरित्यर्थः ।

नन्वनुमानमपि सर्वं व्यपदेशकादेवोत्पद्यते, आत्मना मनसा च ज्ञानं, जन्यत इति व्यपदेशात् ततस्तदुत्पत्तेऽवस्थेत्यत आह । तेनेति । विषयरूपो व्यपदेशक उत्पादकस्यात्राभिमत इति नोक्तदोष इत्यर्थः । शब्दव्यापारः--सङ्केतविषयार्थस्मरणं तस्याऽपर्यवसानात् सङ्केतविषयाप्रतिपादनादित्यर्थः । प्रक्रान्तो--ज्ञातः । ननु

(१) व्यवच्छेदार्थे-पा० १ ५० ।

नन्वन्ययोगव्यवच्छेदोऽशक्य इन्द्रियादेरव्यपदेशक-
स्यापि तत्कारणत्वाद् अह । अन्यव्यवच्छेदोपीति ।
[१०० ५] इन्द्रियादयो ह्यव्यपदेशका अपि व्यपदेशकाधि-
पत्येनैव ज्ञानजनका इत्यविरोधितया न ते व्यवच्छेद्याः ।
लिङ्गादयस्तु व्यपदेशकाधिपत्यनिरपेक्षतया तद्विरो-
धिन इति त एवान्ये व्यवच्छेत्तव्या इत्यर्थः ।

ननु सर्वं च स्वविषयादिति वार्तिकमसङ्गतमेव
श्रुत्यनुमिति^(१) भ्रान्तीनां स्वविषयादनुत्पत्तेरत आह ।
यत्संवृत्तित्वेनेति^(२) । [१००। २१]

ननु भ्रान्तिज्ञानमपि न व्यपदेशकमर्थमन्तरेण
भवति तत्कृतश्चोद्य^(३) मतस्मादपौत्यत आह । पुरोव-
चाविरोधिव्यवच्छेदको विरोध इत्यत आह । नन्वन्ययोगेति ।
अविरोधित्वमेवाह । इन्द्रियादयो हीति । येषामपेक्षजनकाः
तेऽर्थेनाविरोधित्वाच्च व्यवच्छेद्याः । ये त्वर्थनिरपेक्षास्तज्जनकास्ते
विरोधित्वेन व्यवच्छेद्या इत्यर्थः । सामान्यशब्दस्य विशेषपरतया
व्याख्याने हेतुमाह । ननु सर्वमिति ।

ननु मिथ्याज्ञानमतस्मादपौत्यनेनाव्यपदेशकादपि भवतीत्युक्ते
न ततस्तद्भवतीत्यनेन व्यपदेशकाच्च भवतीति वचनं विशुद्धमित्यत
आह । ननु भ्रान्तीति । पुरोवर्त्तिनो विशेष्यादिव्यपदेशकात् भ्रान्त्यु-

(१) श्रुत्यनुमिति—पा० १ पु० । (२) यत्संवृत्तित्वेनेति—पा० १ पु० ।

(३) कृतोदेश—पा० १ पु० ।

तीति । [१००। १६] अतस्मादपीत्यत्र यद्यपि नञ् श्रूयते
तथापि व्यपदेशकादपि न भवतीति बोद्धव्यमित्यर्थः ॥

तदिमुक्तं येन विशेषरूपेण तस्य व्यपदिश्यते न
ततस्तद्भवतीति । [१००। १७] तस्माद्यत्त एव भवति ततो
भवत्येवेत्यर्थः । अतश्च न ततश्चेत्यर्थः ॥

ननु व्यपदेशकादनुत्पत्तेरित्यव्यपदेशकादनुत्पत्तेरिति
वा चोद्यमुपक्रम्याशुक्ते रजतान्नोत्पद्यत इति वाक्छल-
मात्रमित्यत्र आह । न ह्यतस्मादारोपिताद्रूपादिति ।

[१०१। ७]

त्यत्तिरित्यर्थः । तथाप्यव्यपदेशकाद्भवतीति पर्युदास्येन तद्बोधका-
द्रजतान्न भवतीति कुतो लभ्यत इत्यत्र आह । अतस्मादपीति । ननु
भ्रान्तिर्यपदेशकादेव न भवति इन्द्रियादेरव्यपदेशकादपि तद-
नुत्पत्तेरित्यत्र आह । ततो भवत्येवेति । अयोगव्यवच्छेदो अवधार-
णार्थो न लन्ययोगव्यवच्छेद इत्यर्थः । मिथ्याज्ञानमतस्मादपीत्यत्र
प्रसव्यप्रतिषेधपक्षे अर्थमाह । व्यपदेशकादपीति । रजतादित्यर्थः ।
पर्युदासपक्षे अर्थमाह । अव्यपदेशकादिति । शुक्तिद्रव्यादित्यर्थः ।
वाक्छलमात्रमिति । मिथ्याज्ञानमतस्मादपि भवेत्तौत्याचेपवार्त्तिके
तच्छब्देन शुक्तिं परामृश्य तदिति तत्रारोपितं रजतमुक्तं ततस्त-
द्भवति मिथ्याज्ञानमित्यर्थं कल्पयित्वा न ह्यतस्माद्भवतीत्यनेन
शिद्धान्तवार्त्तिकेन रजतान्नोत्पद्यत इति दूषणं वाक्छलम् । न
ह्याचेपवार्त्तिकस्य तादृशोऽर्थः किन्तु तत्र तज्ज्ञानव्यपदेशकं यद्

अयमर्थः । मिथ्याज्ञाननिरासोऽन्ययोगव्यवच्छेदेन वा अन्ययोगव्यवच्छेदेन वा ? न तावदाद्यः । अन्यव्यवच्छेदस्य तत्रापि भावात् । तदा हि स न स्यात् । यद्यप्यपदेशकस्यैव वणिग्वीथ्यां व्यवस्थितस्य स्वतन्त्रस्य रजतस्य हेतुत्वं स्यात् । न चैतदस्ति । तदिदमुक्तं न ह्यतस्मादारोपितात् तत्रासतस्तन्मिथ्याज्ञानं भवति ।

नापि द्वितीयः व्यपदेशकस्य हेतुत्वादेव । रजतं व्यपदेशकं न हेतुरिति चेत् ? कथं पुनारजतं व्यपदेशकं, स्वातन्त्र्येण पुरोवर्त्यात्मना वा ? न तावदाद्यः । सामानाधिकरण्याऽनुपपत्तः । स्वमिथ्यात्वप्रसङ्गाच्च । पुरोवर्त्यात्मना तद्व्यपदेशकं भवति । स च

रजतं तस्मान्न भवतीत्यस्यार्थ इत्यर्थः । वाक्येननिरामायाह । अयमर्थ इति । तदा हीति । अन्ययोगव्यवच्छेदकस्तदा तत्र न स्याद्यदि व्यवच्छेदस्याव्यपदेशकस्य तत्र हेतुत्वं स्यान्न चैवमित्यर्थः ।

व्यपदेशकत्वेति । इदमित्याकारेण व्यपदेशकस्य धर्मिण इदं रजतमिति भ्रमहेतुत्वादेवेत्यर्थः । स्वातन्त्र्येणेति । पुरोवर्त्तिनात्मना वेत्यर्थः । पुरोवर्त्तिरजतयोर्भेदो भ्रमविषयो न वा ? आद्यं दूषयति । सामानाधिकरण्येति । अन्यस्मिराकरोति । स्वमिथ्यात्वेति । रजते पुरोवर्त्तिनस्मादाद्यं स एव भ्रमत्वात्तद्विषयत्वे भ्रमत्वमेव न स्यादित्यर्थः । पुरोवर्त्यात्मनेति । न च पुरोवर्त्या-

पुरोवर्त्यात्मा हेतुरेवेत्यथोपव्यवच्छेद एव । तदिद-
मुक्तं—आरोपितं तु रजतमस्य विषयो दृश्यमानाकार-
तयेति । [१०१।४] अयं त्वभिप्रायः स्यात्, यादृशा-
कारेण व्यपदेशकोऽर्थस्तादृशादुत्पन्नं ज्ञानं प्रत्यक्ष-
मिति । न त्वयं लक्षणपदानामर्थः । न चाभिप्राय-
विशुद्धिमात्रेण परः प्रतिपादयितुं शक्यते । प्रत्यभिज्ञा-

त्वत्वेन रजतस्याप्रामाणिकत्वात् कथं तदात्मतया तस्य हेतुत्वमिति
वाच्यम् । अषत्रव्यातेरनभ्युपगमाद्रजतात्वत्वेन ज्ञातस्य व्यपदेशकत्वं,
न तु रजतमात्रस्य, तत्र पुरोवर्त्तिनो हेतुत्वादेवेति भवति व्यप-
देशस्य हेतुत्वम् । अयन्त्विति । परस्य लक्षणकर्तुरिति शेषः । ततो
भ्रमेऽतिव्याप्तिर्न स्यादिति भावः । यादृशेति । इदं रजतमिति
भ्रमे रजताकारेण न व्यपदेशकोऽर्थः पुरोवर्त्ती, न च रजताका-
रात् तस्मादथादुत्पन्न इति न तत्रातिव्याप्तिरिति भावः । परो-
लक्षणदूषकः । नन्वर्थशब्दस्य सामान्यस्याकारविशेषवति तात्पर्यात्
तस्यैवायमर्थो भविष्यति, सामान्यशब्दस्य विशेषपरत्वं दृष्टमेव, अत
एवार्थपदं न व्यर्थमित्यतः पूर्वापरितोषेणाह । प्रत्यभिज्ञेति । यद्यपि
प्रत्यभिज्ञा स्मृत्यनुभवरूपं ज्ञानद्वयं परेणाङ्गीकृतैमतो न तत्राति-
व्याप्तिर्दोषः, तथापि स्वप्रमाणदार्ढ्येण तस्या विशिष्टज्ञानत्वमभ्युपगम्य
तत्रातिव्याप्तिरुक्ता । तथापि प्रत्यक्षैकरूपज्ञानस्यैव परेण लक्षणान्मानु-
मानादिस्वसंवेदनाव्याप्तिः तस्य स्वात्मनि प्रत्यक्षत्वेऽपि स्वभिन्नविषये
परोक्षत्वादिति न वाच्यम् । प्रत्यक्षमात्रस्यैवं लक्षणाकाङ्क्षायां लक्षण-

स्वसंवेदनाऽव्यापकत्वाच्च । एतच्च जैमिनीये स्फुटी-
भविष्यति ।

तदेतल्लक्षणमाभिप्रायिकमप्यस्मन्नये कदाचित्सभा-
व्येत । त्वन्नये तु विरुद्धमसिद्धं चेदमुक्तं वार्तिककृता ।
तदेतद्व्याप्यदति । अद्यप्येतदिति । [१०१।८]

व्यपदेशको ह्यर्थो वर्त्तमानतया सर्वत्र प्रत्यक्षस्य
विषयः स चेद्धेतुरेवैवमतीतः स्यात् । तथा च प्रत्य-
क्षत्वे साध्येऽप्रत्यक्षत्वमेव सिध्यतीति भवति विरुद्धत्व-
मित्यर्थः ।

अथ वर्त्तमान एव व्यपदेशकस्तदा समानकालतया
ततोऽर्थादित्यसिद्धमाह । तत्समानेति । [१०१।१०]

करणात् विशेषलक्षणपरत्वेऽपि सर्वविषयमवज्ञप्रत्यक्षाव्याप्तेः । एत-
च्चेति । अत्राव्यापकत्वं जैमिनीयप्रत्यक्षलक्षणदूषणावसरे टीका-
हृदेव ब्रह्मतीत्यर्थः ।

आभिप्रायिकमिति । यादृशाकारेण व्यपदेशकोऽर्थ इत्यादि-
परोक्ताभिप्रायविषय इत्यर्थः । व्यपदेशको ह्यर्थ इति । यद्यपि
वर्त्तमानत्वमतज्ञावृत्तिरूपं तच्च न प्रत्यक्षविषयः किन्तु सवि-
कल्पकविषयः तच्च न प्रत्यक्षं, तथापि सविकल्पकप्रत्यक्षं
प्रमाणेन साधितमिति अभिप्रेत्यैतदुक्तम् । तदेति । अर्थ-
ज्ञानयोरेककालतया नार्थजन्यं ज्ञानमिति ततोऽर्थादित्यसिद्धमि-

यत्तु केन चित्रलपितम् अपरोक्षज्ञानावभासतैव वर्त्तमानतेति, तत्तुच्छमित्युपेक्षितवान् ।

तथा ह्यपरोक्षैकसर्वज्ञविज्ञानावभासितया सर्वेषामर्थानामेककालत्वात् सव्येतरगोविषाणवत्कार्यकारणभाववार्तवोच्छिद्येत^(१), पूर्वोक्तश्चाबुयोगस्तदवस्थ एवेति, 'भिन्नकालं कथं ग्राह्यमित्येवमादिना कार्यकारणभावविशेष एव ग्राह्यग्राहकभावः, स च भिन्नकालयोरेव भवतीति स्वभाषया समर्थितं परेण । न च वयं भिन्नकालयोः कार्यकारणभावमवजानीमहे, किन्वतीतस्य वर्त्तमानतयाऽवभासनं तस्य वा, सत्यत्वम् । न च तदनेन समर्थितमित्यर्थः ।

ननु 'ज्ञानाकारार्पणक्षम'मिति वदतैव समर्थितमेतत्, अनेन हि न प्रतिभासमानतयाऽर्थीग्राह्य इति व्यवह्रियते, किन्नाम ? आकारार्पकतयेति दर्शितम्,

त्यर्थः । तादवस्थमेवाह । भिन्नकालमिति । परसम्बन्धे दोषमाह । न चेति । किं त्विति । परदर्शने वर्त्तमानावभासिप्रत्यक्षं न स्यात्, भवद्वा यथार्थं न स्यात्तदुभयमपि तेन न समवहितमित्यर्थः । अगहङ्कारास्यदमित्यादेरप्रसक्तप्रतिषेधत्वमाशङ्क्याह । ननु ज्ञानेति । अनेनेति । अर्थीहि न ज्ञानविषयतया न ग्राह्यः

(१) कार्यकारणव्यवस्थैवोच्छिद्येत—पा० १ पु० ।

आकार एव त्ववभासमानतया ग्राह्यः, स च ज्ञानात्म-
भूततया वर्त्तमान एवेति न कश्चिद्विरोध इत्यत आह ।
अनहङ्कारेति । [१०१।१२] विज्ञानाङ्गिन्नस्य नीलादेरनु-
भवो यदि मत्स्यो न ज्ञानगताकारवेदनम्, असत्यश्चेन्न
प्रत्यक्षं प्रमाणम्, इति सेधमुभयतःपाशा रज्जुरित्यर्थः ।

अपि च भवत्वाकारवेदनम्, भवतु वार्थस्याकारार्प-
कत्वम् वा, तथापि 'ततोर्थाद्विज्ञानं प्रत्यक्ष'मित्यसिद्धं
लक्षणम्, तथाहि प्रतिभासमानस्यैव ज्ञानं व्यपदिश्यते,
न त्वप्रतिभासमानस्य । आकारश्च प्रतिभासते न तु
जनकोऽप्यर्थः । तस्माद्यपदेशको न जनकः जनकश्च न
व्यपदेशक इति ॥

अत्र शङ्कते । न चेति । [१०१।१३] प्रतिभासमाना-
कारद्वाराऽर्थो व्यपदेशको जनकश्चेत्यपि न चेत्यर्थः ।

किन्तु ज्ञानाकारजनकतया, तथाच योयच ज्ञाने आकारोत्पादकः
स तद्ग्राह्यतया व्यवह्रियते, विषयतया तज्ज्ञानाकार एव ग्राह्य
इति स्वाभिन्नः स्वाकारतयाऽनुभूयत इति नातीतस्य वर्त्तमान-
तया भानमित्यर्थः । नन्वाकारवेदनपक्षस्य पूर्वमेव निरासात्तमादाय
शङ्काऽनुपपन्नेति शङ्काविषयं स्वयमाह । अपि चेति । तदिदमाह
अचेति । तथापि पूर्वपरिहृतमेवाशङ्कीत्यभिप्रेत्य व्याचष्टे । प्रति-
भासमानेति । हेत्वर्थस्य व्याप्तादार्थाहिताकारवेदनमर्थवेदनं भाक्-

कुतः ? भक्तत्वप्रसङ्गात् । किमतो यद्येवमित्यत
आह । न च गौणमुख्येति । [१०१।१२]

यथा ह्यविनाभावमन्तर्भावैव गङ्गाशब्दस्तीरे,
लक्ष्यमाणगुणयोगमन्तर्भाव्य, सिंहशब्दो माणवके
वर्तते, न तथा धूमप्रत्यक्षमग्नौ सिंहप्रत्यक्षं माणवके,
प्रमाणान्तरोच्छेदप्रसङ्गादित्यर्थः । तदिदमुक्तं भिन्न-
प्रस्थानत्वादिति । [१०१।१४]

एतेनैतदपि निरस्तम्—यदाहुः प्रत्यक्षसिद्धेनाकारे-
णाद्योऽनुमीयत इति फलतः प्रत्यक्षार्थ इति । अनु-
मीयते कोऽर्थः । अनुमितौ परिस्फुरति । तच्च बौद्ध-

त्वान्न चेति योजनायामनुपपत्तिमभिप्रेत्यविच्छिद्य योजयति ।
कुत इति ।

यथाश्रुत दृष्टापत्तिमभिप्रेत्याह । किमत इति । यथाहीति ।
यथान्यत्र शक्तं पदमन्यविषयं वृत्तान्तरेण दृष्टं, नैवमन्यविषयं प्रत्यक्ष-
मन्यविषयं ज्ञानस्य प्रतिनिधितार्थत्वादित्यर्थः । 'गिराङ्गतय' इत्यत्र
टीकायां शब्दानां वृत्तय इत्यर्थः । 'भिन्नप्रस्थानत्वादिति' भिन्न-
विषयत्वादित्यर्थः । एतेनेति । आकार एव भाषमानो व्यपदेशकः
कादाचित्कत्वान्यथानुपपत्त्याऽऽकाराधायकोऽर्थोऽनुमीयत इत्यत्रापि
पक्षे लक्षणमसिद्धं व्यपदेशकस्याकारस्याजनकत्वाज्जनकस्याव्यपदेश-
कत्वादित्यर्थः । दूषणान्तरमाह । अनुमीयत इतीति । यदा

नये स्वप्नेऽपि दुर्लभम् अनुमितेरपि स्वाकारालौक्यो-
रेवान्यतरस्मिन् पर्यवसितत्वात् । यच्च सर्वथैव ज्ञाना-
गोचरः स व्यवह्रियत इति कुतः । तस्मादाकारवाद-
पक्षे बाह्योर्थो हेयः तदभ्युपगमे वाऽकारवाद इत्यभि-
प्रायेणाह । तस्मान्निराकारमिति । [१०१। १५]

(इति वासुदेवप्रत्यक्षलक्षणनिरासः)

शक्यत इति । [१०१। १६]

न हि किञ्चिदस्तुभूतं वाच्यं नाम सौगतानां
समस्ति । लक्षणवाक्येन व्यवहारमात्रं साध्यते स
चातद्यावृत्तिनिष्ठ इत्यर्थः ।

साकारं ज्ञानं तदाऽनुमितिरपि ज्ञानतया स्वाकारमात्रविषयेति
नानुमितावन्योविषयः, यदा तु निराकारं ज्ञानं तदानुमिति-
रलौक्यावृत्तिविषया नार्थं विषयीकरोतीत्यर्थः । अर्थस्थानुमित्य-
विषयत्वे दोषमाह । यश्चेति । तस्मादिति । ज्ञानविषये स्वस्तुनि
मानं 'साकारस्यैतद्विषयस्तदा बाह्योर्थो मानाभावश्च सिद्धोत् ।
बाह्यार्थविषयकत्वे च ज्ञानमात्रस्याकारादौ मानाभावाम्नास्तीति
साकारं ज्ञानं चैवस्तु चेत्युभयं न सिद्धतौत्यर्थः ।

(इति वासुदेवप्रत्यक्षलक्षणनिरासः)

न ह्येति । यदिति खलुक्षणे आनन्वय्यभिप्रायाभ्यां शक्यपहा-
दित्यर्थः । एवं षति लक्षणवाक्यं समर्थयति । लक्षणेति । अप्र-
सक्तनिषेधमाशङ्क्याह ।

ज्ञानस्य कल्पनापाठस्य प्रत्यक्षतया व्युत्पाद्यमानस्य
 कथं सर्वेऽर्थाः प्रत्यक्षतया प्रसज्येरन्नित्यत आह । न
 हीति [१०२।१७] ।

दिङ्नागस्यातिव्यापकतयाऽलक्षणं, कीर्त्तैस्त्वव्यापक-
 तथा विकल्पप्रत्यक्षानवरोधात्, तस्य प्रत्यक्षत्वव्युत्पा-
 दनात्, अनिष्टमात्रस्यातिप्रसज्यकत्वादिति सिद्धान्तः ।
 स्वदर्शनसमाधित्तथा वार्त्तिकमिति दर्शयितुं चोद-
 यति । ननु यदौति । [१०२।१८] सामान्यान्वितम् । अभि-
 धीयत इति वार्त्तिकशेषः^(१) । मनुष्यत्वजातिमानि-

ज्ञानस्येति । दिङ्नागस्येति । कल्पनापाठं प्रत्यक्षमिति कीर्त्ति-
 दिङ्नागयोर्द्वयोरपि लक्षणं, तत्र दिङ्नागस्य सम्यक्ज्ञानमनुसृत्या-
 वस्तुमात्रे लक्षणमतिव्यापकं, कीर्त्तैस्तु प्रकरणान्तत्वाभेऽपि सविक-
 ल्पकव्यापकं प्रमाणं विना तदप्रत्यक्षत्वाङ्गीकारस्य निर्विकल्पका-
 प्रत्यक्षत्वमप्यासञ्जयतीत्यर्थः । दिङ्नागस्यापि लक्षणं तत्रैवाव्यापक-
 मित्यपि द्रष्टव्यम् । ननु शाब्दव्यवहारस्याऽवाप्तवत्वं सौगतैरिष्यत
 एवेत्यत आह । स्वदर्शनेति । तथाच तदेकदेश्च पूर्वपक्षीत्यर्थः ।
 नन्वभिधीयत इत्यनूद्य सामान्यान्वितमित्यर्थ इति तद्व्याख्यान-
 मयुक्तम् अभिधीयत इत्यस्यापि तदर्थत्वाभावादित्यत आह ।
 अभिधीयत इति । वार्त्तिके एतदस्ति तदेवात्र बोध्यमित्यर्थः ।

(१) 'अभिधीयत इति वार्त्तिकगतं टीकायां शेषः' इति टिप्पणम् ३ पु० ।

त्यर्थ इति । [१०१।१२] मनुष्यशब्दस्य ब्राह्मणो ब्राह्मण-
त्वादिजातिमत्तयाऽवाच्योऽपि मनुष्यत्वजातिमत्तया
वाच्य एवेत्यर्थः ।

पौनरुक्त्यं परिहरन्नाह । अथाश्वकर्णेति । [१०१।१५]

(इति दिङ्नामीपप्रत्यक्षलक्षणनिरासः)

ननु व्यत्ययेऽपि तत्सम्प्रयोग इति स्यात् न तु तत्त-
च्छब्दस्य प्रकृततथा विषयः कश्चिदस्तीत्यत आह ।
बुद्धेति । [१०२।४]

यद्यपि प्रत्यक्षज्ञानमप्यनेन लक्षणेन स्वात्मनि

ब्राह्मणत्वेति । मनुष्यशब्दवाच्यत्वे ब्राह्मणत्वस्य प्रयोजकत्वे ब्राह्मण-
भिन्नोऽपि तच्छब्दवाच्यः स्यादिति भावः । योगतिरस्कारेण
रूढिपुरस्कारबीजमाह । पौनरुक्त्यमिति । यदि कल्पनापोढशब्देन
प्रत्यक्षमुच्यत इति वार्त्तिकेन पौनरुक्त्यमित्यर्थः ।

(इति दिङ्नामीपप्रत्यक्षलक्षणनिरासः ।)

ननु तच्छब्देनैव बोधोपस्थितेः किं बुद्धारोपोपस्थापनेनेत्यत
आह । नन्विति । प्रत्यक्षसमभिव्याहृततत्पदस्य द्वतीयासमासो
व्यत्ययः । बुद्धेत्येति । तच्छब्देन बुद्धिस्वरामर्षात् बुद्धारोपोप-
स्थापनेन बोधस्य बुद्धिस्खलं हतमिति भावः । यद्यपीति । नहि

प्रत्यक्षं न स्यादेव तथापीन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्यत्वमाहं
तावन्नचाप्यस्तीति कदाचित्परो ब्रथादित्यत आह ।
अनुमानादीति ।

एतेन ततोऽर्थादित्यस्याभिप्रायशेषो दूषितः । प्रत्य-
भिज्ञानस्वसंवेदनयोरव्यापकत्वादिति ॥ ४ ॥

(इति त्रैमिनिवार्धगण्यप्रत्यक्षलक्षणनिरासः)

(॥ इति प्रत्यक्षलक्षणं समाप्तम् ॥)

सूचं पठति व्याख्यातुमिति शेषः ।

प्रत्यक्षमात्मनि प्रत्यक्षं न तत्रयोगजनित्यर्थः । एतेन—स्वात्मनि
प्रत्यक्षत्वाभावेनेत्यर्थः । अभिप्रायशेष इति । ततोऽर्थात्प्रत्यक्षमिति
सौगतलक्षणदूषणावसरे अथं त्वभिप्रायः स्यादित्यादिः पूर्वोक्त
इत्यर्थः ।

ननु वार्त्तिकतात्पर्यव्याख्यानविधाने प्रतिज्ञाते सूत्रपाठस्य
तात्पर्यं कुतो नोक्तमित्यत आह । व्याख्यातुमिति ।

(इति त्रैमिनिवार्धगण्यलक्षणनिरासः ।)

(॥ इति प्रत्यक्षलक्षणं समाप्तम् ॥)

सू० अथ तत्पूर्वकं त्रिविधमनुमानं पूर्ववच्छेषवत्
सामान्यतो दृष्टं च ॥ ५ ॥

सूत्रावतारमसहमानं प्रत्याह । अचेति । साधर्म्येण
हि नियमवतेति शेषः ।

उपलक्षणं चैतत् । वैधर्म्येणेत्यपि द्रष्टव्यम् । अप्रा-
माण्यविधानं प्रामाण्यनिषेध एव । नाप्रत्यक्षं प्रमाण-
मित्यनेन हि विशेषनिषेधेन कण्टतोऽनुमानप्रामाण्य-
निषेधोऽर्थतः प्रत्यक्षप्रामाण्यविधिश्च विवक्षितः । न

उपमानसूत्रं पठतीत्यत्र भाष्यव्याख्यानत्वाच्छेषो न दत्त इति
भावः । ननु सूत्रपाठानन्तरं सूत्रं व्याख्यायानुमानाप्रामाण्यशङ्कां
निराकर्तुमर्हतीति तन्निराकरणमनवसरदुःखमित्यत आह ।
सूत्रावतारमिति । प्रामाण्ये सति सामान्यविशेषलक्षणप्रकरणे अनु-
मानस्यावतारः स्यात् तदेव त्वसिद्धमित्यवतार एवास्य नास्तीति
वादिनं प्रतीत्यर्थः । ननु साधर्म्यमात्रं व्यभिचारिसाधारणानुमान-
मित्यत आह । नियमवतेति । केवलव्यतिरेकिसङ्गहायाह । उप-
लक्षणमिति । ऋतु प्रामाण्यमप्रामाण्यं च विदधीत इत्ययुक्तम्
नाप्रत्यक्षं प्रमाणमित्यभिदधता चावाक्येन प्रत्यक्षप्रामाण्याविधा-
नात्, नाप्यनुमानाद्यप्रामाण्यं विधीयते प्रामाण्यमात्रनिषेधादि-
त्यत आह । अप्रामाण्येति । अनेन वाक्येन शब्दतः प्रत्यक्षेतरस्या-
प्रामाण्यं निषिध्यते । अर्थतः प्रत्यक्षप्रामाण्यं विधीयते । विशेष-

चैतदुभयमपि प्रमाणमन्तरेण सिद्ध्यति । न चात्र प्रत्यक्षमेव भवतीति चिन्तितमादिवाक्ये; नापि शब्दोपमाने स्वप्रत्यये तयोरनवकाशात् । परप्रत्ययेऽपि धर्म्यसिद्धेः । सिद्धावपि परस्याप्तत्वानिश्चयात् । तस्मादतौन्द्रियविधिनिषेधयोरनुमानमनङ्गोक्त्याशङ्कत्वादशङ्कापह्नवमनुमानमित्यर्थः ।

दृष्टसाधर्म्यं च नियतमिति शेषः । कथं तेनैव

निषेधस्य शेषाभ्यनुज्ञाफलकत्वात्, तच्च प्रमाणसाध्यं, न च प्रामाण्यं प्रामाण्याप्रामाण्ययोरप्रत्यक्षत्वादित्यतोऽनुमानमेव 'तत्र मानमिति तेनैव तन्निषेधो न युक्त इत्यर्थः । नापीति । प्रामाण्यविधिनिषेधयोः प्रभवत इति शेषः । न हि य एव शब्दप्रयोक्ता तस्यैव स प्रत्यायकः । न चोपमानं व्युत्पन्नस्यैव व्युत्पादकं किन्त्वन्यस्येत्यर्थः । नापि परप्रत्यायनाय यदा शब्दसुपमानं वा प्रयुङ्क्ते तदा तत्र तयोः प्रामाण्यमित्याह । परेति । धर्मिणः प्रतीतावेव तत्प्रत्यायनाय शब्दादिः प्रयुज्यते न चानुमानं विना तत्सिद्धिरित्यर्थः । अथ चार्वाकस्यते देहस्यैवात्मतया प्रत्यक्षतः स्यादेव तत्सिद्धिः तत्राह । सिद्धावपीति । वक्तुराप्तत्वासिद्धेस्तदाक्यमात्रात् प्रामाण्यादिषिसिद्धिरित्यर्थः । ततः प्रवृत्तिसंवादादिनाऽऽसत्त्वं निश्चयसुपजीव्यवाधानानुमानाप्रामाण्यसाधनं पदमासादयतीत्याह । तस्मादिति । नियतमिति । साधर्म्यमात्रस्य व्यभिचारिसाधारणतयाऽननुमान-

तस्याप्रामाण्यमिति व्याघातमात्रं विवक्षितम् । तेना-
यमर्थः यद्यनुमानमप्रमाणं ? कथं तेनैव विधिनिषेध-
सिद्धिः । अथ तेनैव विधिनिषेधसिद्धिः ? कथं तस्या-
प्रामाण्यमिति । किञ्चानुमानमनङ्गीकृत्य परप्रत्याय-
नाय शब्दप्रयोगोप्ययमशक्यः । परवेदनप्रतिपत्तेरेव

त्वादित्यर्थः । नन्वनुमानसाधे प्रत्यक्षप्रामाण्येऽपि व्याघात इति
कुतो प्रामाण्य एव तदभिधानमित्यत आह । व्याघातमात्रमिति ।
तेन व्याघातसामान्ये तात्पर्यं न त्वप्रामाण्ये एवेत्यर्थः । तदेव
स्पष्टयति । तेनेति । यद्वा तेनैव तस्याप्रामाण्ये को दोष इत्यत
आह । व्याघातमात्रमिति । प्रकारान्तरेण व्याघात एवोक्तो न
(नष्ट) तदर्थं दूषणमिति दर्शयन्नाह । किं चेति । न चानुमाना-
भावेऽपि सन्देशादेव (र)परोपस्थितौ प्रवृत्त्यादि स्यादिति वाच्यम् ।
व्याप्तिपक्षधर्मतोपस्थितौ विशेषदर्शने सन्देशाभावात् । ननु नानु-
मानाप्रामाण्यं चार्वाको ब्रूते किन्तु प्रत्यक्षप्रत्यभिज्ञानान्तर्भूतं
तदित्याह—तथा हि वज्जैरसन्निधानेऽपि यथा धूमत्वेन सकल-
धूमव्याप्तताज्ञानाद्भूमविशेषे संस्कारान्स्मरणादोपनौतव्याप्याभेदपक्ष-
रूपो स्त्रिङ्गपरार्थो जायते तथा धूमत्वेन वज्जिमज्जानाद्भूम-
वद्विशेषे पर्वते संस्कारवशेन व्याप्तिज्ञानापेक्षात् प्रत्यक्षादेव
वज्जिमदभेदपक्षोऽस्ति । न च व्याप्यवच्छेदकतया वज्जिस्मरणेऽपि
स्नातव्येण न तस्म्यतिरस्ति । विशिष्टज्ञाने विशेषणज्ञानमात्रस्य
हेतुत्वेन स्नातव्यं स्नातव्यत्वात् ।

तदन्तरेणाशङ्कत्वात् । न चेत् परप्रत्यायनाय नूनमौ-
 ष्मन्त्यमाविष्करोति वक्तुरित्याह । अपि चेति । [१०१।२०]

सूत्रे विभागोप्यस्तीति व्यवच्छिद्याह । लक्षणसूत्र-
 तात्पर्यमाहेति । [१०२।१]

स्यादेतदतिव्यापकमिति । [१०३।३] अत्राव्यापकं चेत्यपि

अथ यो यत्रावगतः स तत्र संस्कारवशाद्यथार्थप्रत्यक्षं भासते, न
 च पर्वते विशिष्टवक्त्रिः पूर्वमवगत इति चेत्तर्हि पक्षधर्मधूमेऽपि
 पूर्वविशिष्टव्याप्तिर्वावगतेति संस्कारवशेन प्रत्यक्षात् व्याप्तिबोधोऽपि
 न स्यात् । मैवम्, विशेषणज्ञानं तस्य विशेष्ये सम्बन्धयोरसंसर्गा-
 यद्दो विशेषदर्शनविशेषणविशेष्येन्द्रियसन्निकर्ष इत्येतावतो यथार्थ-
 प्रत्यक्षे कारणत्वात् । प्रत्यभिज्ञानेऽपि तत्तथा विशेषणताप्रत्यासत्तेः
 सत्त्वात् । व्याप्याभेदप्रत्यक्षेऽपि व्याप्तेर्विशेषणस्य स्मरणं स्मृतव्याप्तेः
 पक्षवृत्तिधूमे मत्तं तयोरसंसर्गायद्दो धूमत्वविशेषदर्शनं व्याप्तिवि-
 शिष्टधूमेन्द्रियसन्निकर्षस्य व्याप्तिविशिष्टपक्षहेतवो विद्यन्ते वक्त्रि-
 विशिष्टज्ञानस्य प्रत्यक्षस्य सामग्री वक्त्रेर्विशेषणस्य सन्निकर्षाभावा-
 न्नास्तीति कथं प्रत्यक्षादनुमेयप्रतीतिः धूमदर्शनादग्निं साक्षात्करो-
 मीत्यनुव्यवसायाभावाच्चेति भावः ।

लक्षणपदव्यावर्त्यमाह । सूत्र इति । सूत्रे यावन्नक्षणापरं तावत्
 एव तात्पर्यमाहेत्यर्थः । नन्वितिव्याप्तिमात्रमुपकन्याव्याप्तितिव्याप्ति-
 भ्यामलक्षणमित्युभयोपसंहारो न युक्त इत्यत आह । अव्यापके
 चेति । ननु तत्पूर्वकमिति, न विषयः, किन्तु समासः समास-

द्रष्टव्यम् । अत उभयव्युत्पादनोपसंहाराविरोधः । विग्रहत्रयप्रदर्शनं विग्रहत्रयं द्रष्टव्यमित्यर्थः । व्याप्तिस्मृति सहायात् द्वितीयलिङ्गदर्शनादेवानुमितिसिद्धेरलं तृतीयलिङ्गदर्शनकल्पनयेति यथाश्रुतभाष्यानुसारिणस्तान्निरस्यति^(१) । न चेति । [१०४। २९]

स एष संस्कारोद्बोधमधिकमभ्युपगच्छतो दोष उक्तः ।

यस्तु सहकारिणाभादन्योन कश्चिद्बोधोनामेति मन्यते तं प्रत्याह । विनश्यदवस्थस्येति । [१०४। २४] नहि

समानार्थवाक्यस्य विग्रहत्वादित्यत आह । विग्रहत्रयमिति । समानार्थविग्रहत्रयं कृत्वा एकशेषो द्रष्टव्य इत्यर्थः । यद्यपि विभागसूत्रस्यप्रमाणमात्रस्य तच्छब्देन परामर्शात् सर्वसंशयोपपत्तावावृत्तौ मानाभावः तथापि सूत्रतात्पर्यकथनपरमेतदिति साम्यदायिकाः । ननु व्याख्यानुभवहितसंस्कारस्याद्बोधोद्वितीयलिङ्गदर्शनानन्तरोत्पन्नज्ञानान्तररूपो यदोत्पन्नस्तदा स्वजनितसंस्कारेण द्वितीयलिङ्गदर्शनाग्राह्याप्तिस्मरणद्वितीयलिङ्गदर्शनथोयौगपद्यं नास्तीति किमिदमुच्यते, नहि तथोर्यौगपद्येव्यवस्थापिते यौगपद्यं कुत इत्यत आह । यस्त्विति । द्वितीयलिङ्गदर्शनसहकारिणा एवोद्बोधोऽन्यत्र मानाभावादित्यर्थः । नह्येति । धूमो वक्रिव्याप्य इति स्मृतिमतोऽपि धूमवत्त्वपरागोऽनुमानानुदया-

व्याप्तिस्मरणमात्रादनुमितिः, नापि लिङ्गदर्शनमात्रात्, किं तर्हि व्यंतिविशिष्टलिङ्गदर्शनात् । न च व्याप्ति-
विशिष्टं लिङ्गमेकैकस्योभयस्य वा, गोचरः, किन्तु
स्वतन्त्रमुभयमुभयस्य । न. च स्वतन्त्रोभयज्ञानेऽपि
विशिष्टज्ञानं भवति । तदिदमुक्तं परस्परवार्त्तानभिन्न-
तया—स्वतन्त्रस्वव्यविषयपर्यवसिततया । मिथो घटना-
योगो विशिष्टप्रत्यययोग इत्यर्थः । न च स्वतन्त्रमेत-
दुभयमेकात्मसमवायमात्रेणानुमितिं भावयिष्यतीति
वाच्यम् । द्वितीयलिङ्गदर्शनं हि वस्तुगत्या लिङ्गविषय-
मित्येतावतैव व्याप्तिस्मृतेः सहकारिलिङ्गत्वरूपोत्प्रेषि-

दित्यर्थः । नापीति । अगृहीतव्याप्तिना धूमदर्शनेऽप्यनुमित्यनु-
दयादित्यर्थः । एकैकस्येति ।

व्याप्तिस्मरणस्य द्वितीयलिङ्गदर्शनस्य वापीत्यर्थः । स्वतन्त्रमिति ।
परस्परविशेषणविशेष्यभावानापन्नव्याप्तिमात्रं पक्षधर्मतामात्रं च
व्याप्तिस्मरणस्य द्वितीयलिङ्गदर्शनस्य च विषय इत्यर्थः । नन्वात्मा ते
घटयतीत्यस्यात्मा चेतनस्य द्वे व्याप्तिपक्षधर्मते धटयतीत्येकज्ञान-
विषयीकरोतीति नार्थः विशिष्टज्ञानाङ्गीकारापत्तेः, नापि ते
द्वे व्याप्तिपक्षधर्मताज्ञाने घटयति विशिष्टं विषयीकरोतीत्यर्थः ।
एकैकविषयस्योभयविषयकत्वामम्भवादिति तदर्थमाह । न च
स्वतन्त्रमिति । तथा चात्मा ते व्याप्तिस्मृतिलिङ्गदर्शने घटयति

तथा वा । न तावदाद्यः । दूराद्भूमविषयवस्तुत्वज्ञान-
स्यापि प्रकारान्तरायातव्याप्तिस्मृतिं प्रति सहकारित्व-
प्रसङ्गात् ।

द्वितीयस्तु द्वितीयस्त्रिङ्गदर्शने नास्त्येव । तदिदमुक्तं
वृत्त्या स्वत्वयं घटयेत् । व्यापारेण न रूपतो नोभय-
समवायितामात्रेणातिप्रसङ्गादिति ।

तस्मास्त्रिङ्गतोस्त्रिंशत् तृतीयं स्त्रिङ्गदर्शनमास्थेयमि-
त्याह । तस्मादिति । [१०४।१७]

अनुमितौ कर्त्तव्यायां सहकारीकरोत्यर्थ उक्तः । स्त्रिङ्गत्वं व्याप्ति-
विशिष्टपक्षधर्मत्वम् । दूरादिति । यत्र दूराद्भूमविषयमेव वस्तुत्वेन
ज्ञानं देवाच्च धूमो वल्लिव्याय इति स्मृतिः । तत्र वस्तुगत्या यस्त्रिङ्गं
तस्य ज्ञानं व्याप्तिस्मृतिश्चेत्येतावता चानुमितिहेतोः सत्त्वादनुमिति-
प्रसङ्गादित्यर्थः । द्वितीयस्त्रिङ्गत्वे । तस्य पक्षधर्मविषयकत्वेऽपि व्याप्ति-
वैशिष्ट्यविषयकत्वादित्यर्थः । व्यापारेण द्वितीयस्त्रिङ्गपरामर्शेत्यर्थः ।
तस्मादिति । व्याप्तिविशिष्टे पक्षधर्मताविषयकत्वमित्यर्थः । तथा
च व्याप्तिस्मृतिः करणं स्त्रिङ्गपरामर्शो व्यापार इत्युक्तम् । 'क्रियया
अयोग्यवच्छेदेन सम्बन्धित्वस्यैव करणत्वाद्वापाराभावेपि द्वितीय-
स्त्रिङ्गपरामर्शः करणमित्यन्ये ।

अथ व्याप्तिस्मृतिर्याप्यतावच्छेदकरूपेण पक्षधर्मताज्ञानमित्ये-
वानुमितिकारणं साधवात्, द्वितीयस्त्रिङ्गपरामर्शहेतुत्वेनावश्यक-

त्वाच्च, तथा च धूमो वज्रिव्याप्यो धूमवांश्चायमिति ज्ञानद्वयादेवानुमितिरेव किं तृतीयवज्रिपरामर्शेण । न चैवं गोत्वादेरनुमितिहेतुत्वानापत्तिः तत्रापि तदितरावृत्तित्वे सति तदवृत्तित्वस्य धर्मान्तरस्य व्याप्यतावच्छेदकत्वात् पर्वतीयधूमे धूमत्वेन ज्ञाते वज्रिव्याप्योऽयं न वेति संग्रहेऽप्यनुमितिः स्यादिति चेत् न, धूमो वज्रिव्याप्य इति स्मरतो धूमज्ञानस्य विशेषदर्शनत्वेन संग्रहासिद्धेः अन्यथा परामर्शस्याप्यापत्तेः । अत एव सामान्यनिश्चयात् सामान्येन संग्रथनिवृत्तावपि धूमविशेषव्याप्यतासंग्रथनिवर्त्तको वज्रिव्याप्यतानिश्चयः स्वीकर्त्तव्य इत्यपास्तं, यत्सामान्यवति यदिशेषदर्शनं तत्र सामान्यवद्विशेषेऽपि संग्रथसामग्र्यभावात् ।

अथ व्याप्यपक्षधर्मयोर्भेदज्ञाने अनुमितिप्रतिबन्धाद्यनुमितिरेकज्ञानं यद्युत्पत्तिप्रतिबन्धकं तत्तन्निश्चयजन्यमिति नियमात् पक्षभेदस्य व्याप्याभेदज्ञानमनुमितिहेतुरिति चेन्न । धूमलपुरस्कारेण व्याप्तिस्मरणपक्षधर्मताज्ञानसत्त्वे विशेषदर्शनाद्भूमे व्याप्यभेदबुद्धेरसिद्धेः प्रतिबन्धकाभावत्वेन तदभावस्य व्याप्याभेदज्ञानहेतुत्वात् । अथ सामग्रीत एवाभेदज्ञानसिद्धिः इन्द्रियषन्निहृतधूमे वज्रिज्ञानव्याप्यधूमस्मरणधूमत्वसाधारणधर्मदर्शनात् व्याप्याभेदधीसत्त्वादिति चेन्न । तत्र व्याप्याभेदप्रत्यक्षसामग्रीतोऽनुमितिसामग्र्या बलवत्त्वेनानुमितेरेवोत्पत्तेः । न च बलवत्त्वमसिद्धन्तवापि परामर्शसति परामर्शान्तरापत्तेः तत्सामग्रीसत्त्वात् । अनुमिनोमीत्यनुव्यवसायादानुमितिरेव तत्र जायते न तु परामर्शान्तरं धारावाहिकमिति तुल्यम् । अथ भावोऽभावो वा उभयथापि प्रमेय-

मित्यत्र व्याप्यतावच्छेदकयोर्भावत्वाभावत्वयोरनिश्चये कथमनु-
 मितिः । न चान्यतरत्वं तत्र लिङ्गं तच्च निश्चितमेवेति वाच्यम् ।
 भावाभावान्यान्यत्वरूपस्य तदन्यतरत्वस्याप्रसिद्धेरिति चेत् । न ।
 भावत्वाभावत्वान्यान्यधर्मत्वस्य तत्र लिङ्गत्वात् । अपि चेन्द्रिया-
 सन्निकृष्टेऽतीन्द्रिये च लिङ्गे व्याप्तिविशिष्टलिङ्गज्ञानसामग्रीनास्तीति
 व्यभिचारान्न तृतीयलिङ्गपरामर्शोहेतुः अस्मदक्ता चानुमितिभामग्री
 तत्राप्यस्ति । न चानुमानान्तत्रपरामर्शस्तत्रापि तदपेक्षायामनव-
 स्थापत्तेः शब्दादेश्च परामर्शजननकस्याभावात् । न च ज्ञानान्त-
 रोपनीते विशिष्टे व्याप्तिस्मृतिसहकृतेन मनसा परामर्शो जन्यते
 तदनन्तरमनुमितिदर्शनादिति वाच्यम् । व्याप्तिस्मृतेर्मनान्तरत्वा-
 पत्तेः यदसाधारणं सहकार्यासाद्यमनोबहिर्गोचरप्रमाजनकं तस्यैव
 शब्दादेरिव मानान्तरत्वात् । यत्र निद्रासहकारान्मनसो वाह्य-
 स्तप्रानुभवो यत्र वा परमाणुर्गुह्यत्वाधारो न वेति मंग्रथः कोटि-
 स्मरणविशेषादर्शनादिसहकाराञ्जन्यते तत्र निद्रादेरप्रमाजनकत्वात्
 न प्रमाणान्तरत्वं, न च धूमो वह्निव्याप्य इति व्यवहारस्तत्रापि न
 स्यात्तदाव्याप्यत्वानुभावकाभावादिति वाच्यम् । स्मृतधूमे धूमवत्त्वेन
 वह्निव्याप्यत्वानुमानात् अस्मदभिमतानुमितिसामग्र्यास्तत्र मत्त्वात्
 तदुक्तानुमितिर्सामग्र्याश्चासत्त्वात् । यदा व्याप्यपक्षधर्मयोर्गृहीतयो-
 र्भेदापह एवानुमितिहेतुरस्य । तृतीयलिङ्गपरामर्शवादिनापि
 तत्कारणतया तस्यावश्याभ्युपेयत्वात् । तथोश्च भेदापहोऽतीन्द्रिये
 सन्निकृष्टे च लिङ्गे विद्यत इति सर्वत्र स एव हेतुरिति
 मङ्गल्यः ।

अत्रास्मात्पदचरणाः पञ्चधर्मस्यानुमितिं प्रति व्याप्यत्वज्ञानं हेतुः
 लाघवादुपजीव्यत्वात् । न तु तस्य व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकं गौर-
 वात् । न च तस्यानुमितेः पूर्वमसिद्धौ युगपदुपस्थित्यभावात्
 लाघवं विनिगमकमिति वाच्यम् । तत्र व्याप्तिधूमत्वयोर्वैशिष्ट्यं
 प्रथममेव युगपत्पञ्चधर्मं भाषते ? शब्दाद्वा ? तत्रोभयोर्युगपदुप-
 स्थितेः । न चैवमतिरिक्तविशिष्टज्ञानकल्पनायां गौरवम्, प्रमाण-
 वतो गौरवस्यापि न्याय्यत्वात् फलसुखगौरवस्यादोषत्वाच्च । कारण-
 ताग्रहसमये सिद्धमिद्धिभ्यां व्याघातात् । अपि च वज्रिव्याप्य-
 धर्मवानिति शाब्दज्ञाने व्याप्यतावच्छेदकधूमत्वत्वाद्यज्ञानात् । व्याप्य-
 त्वज्ञानस्य च तत्रापि सत्त्वात्तदेवानुमितिकारणम् । अथ वज्रि-
 व्याप्यत्वमपि व्याप्यतावच्छेदकम्, तथाहि—वज्रिनिरूपितधूमादि-
 प्रत्येकवृत्तिव्याप्तिवनेन सकलधूमादिवृत्तिव्याप्यतावच्छेदिका आश्रय-
 भेदात् । प्रसेयत्ववदवच्छेदाभेदादेति मतम् । तत्र । सकलधूमा-
 दिवृत्तिव्याप्तौ मानाभावात् । यत्र वज्रिव्याप्यस्तत्र वज्रिरिति
 व्याप्तिबुद्धौ च प्रत्येकवृत्तिव्याप्याश्रयस्यैव विषयत्वात् । प्रत्येक-
 धूमादिव्याप्तिज्ञानं विना सकलधूमादिवृत्तिव्याप्तिज्ञानाभावात् ।
 अपि चायमालोको धूमो बोधयथापि वज्रिव्याप्य इति ज्ञाना-
 द्यत्र वज्रानुमितस्तत्र धूमत्वादिव्याप्यतावच्छेदकरूपानिश्चयात्कथ-
 मनुमितिः । अथ तदन्यान्यत्वमेव तत्र लिङ्गं, न च तदज्ञानदशा-
 यामप्यनुमितिदर्शनाच्च तल्लिङ्गं, धूमालोकान्यान्यत्वज्ञानं विना
 तवापि तत्र वज्रिव्याप्यत्वानिश्चयेन तदर्थज्ञानावश्यकत्वादिति चेत् ।
 न । तन्निश्चयेऽपि तस्य व्याप्यतानवच्छेदकत्वात् गौरवात् । व्याप्य-

तावच्छेदकस्य धूमत्वादेरनिश्चयान्, व्याप्यत्वज्ञानस्य तंचापि सत्त्वा-
 त्तदेवात्रानुमितिर्हेतुः । न चैवं तदन्यान्यत्वादङ्गिव्याप्यत्वमपि तत्रा-
 नुमेयमिति वाच्यम् । तदन्यान्यत्वविशेषदर्शनसहकृतस्य प्रत्यक्षस्यैव
 तत्र वङ्गिव्याप्यत्वपरिच्छेदकत्वात् । न च तत्र सामर्थ्यसिद्धिः
 विशेषणव्याप्तिज्ञानविशेषणविशेष्येन्द्रियसन्निकर्षतदसंसर्गाग्रहतद्व्या-
 न्यत्वविशेषदर्शनानां सत्त्वात् । नच गौरवात् प्रत्यक्षेऽपि तत्र सह-
 कारौति वाच्यम् । अन्वयव्यतिरेकाभ्यां गुरोरपि विशेषदर्शनत्वेन
 प्रत्यक्षसहकारित्वात् । न चासन्निकर्षेऽतीन्द्रिये च लिङ्गे व्याप्यत्व-
 प्रत्यक्षत्वस्य भावाद्वाभिचारात् तद्धेतुः, तत्र व्याप्तिस्मरणधूमत्वज्ञान-
 सहितेन मनसा तदुत्पादनात् । न च व्याप्तिस्मृत्यादेर्मानान्तरत्वम्,
 इन्द्रियादेः सन्निकर्षादनुगतस्य व्यापारस्याभावेनाकारणत्वात् । सह-
 कारिमात्रस्य तदभावेऽपि युक्तत्वात् । कथमन्यथा कविकाव्यस्थले
 चिन्तनोपनीतपदार्थानां मनसैव संसर्गानुभवः । एतेन व्याप्यपक्षधर्म-
 योर्भेदाग्रहोऽङ्गमिति रित्यपास्तम् । उक्तरीत्या विशिष्टज्ञानस्यानु-
 मितिर्हेतुत्वादिति । साक्षादात्मैयत्वरूपमित्यादिटीका । अज्ञात-
 करणाङ्गासमानो योऽर्थः स प्रत्यक्षः स्वविषयज्ञानजनकः तेन
 साक्षात्कारिज्ञानमर्थादेव भवतीति न तत्र प्रतिबन्धग्रहापेक्षेत्यर्थः ।
 स्वरूपोपधानसामर्थ्यविरहित्वं स्वविषयज्ञानजनकत्वमित्यर्थः । बौद्ध-
 कारिकायां स्वभावत्वेत्यत्र तदालेत्यर्थः । अविनाभावनिश्चयो-
 ऽविनाभावनिश्चय इत्यर्थः । अदर्शनात् व्यभिचारादर्शनमात्रात्
 भवतीत्यर्थः । न दर्शनात् वा सहचारदर्शनमात्रादित्यर्थः । ननु
 टीकाकृता वङ्गिधूमयोः कार्यकारणभावग्रहणिरासः स्वसिद्धान्त-

इह तादात्म्यतदुत्पत्तिस्वरूपादिनिश्च - - - यः तदा न स्यात् यदि ते एव प्रतिबन्धस्ताभ्यां समानोपायो वा प्रतिबन्धस्तयोरेव वा प्रतिबन्धपर्यवसानं, ते एव वा प्रतिबन्धनिश्चयोपायः । तत्रोपायत्वं सहचारावसाये वा, व्यभिचारशङ्कानिरासे वा । व्यभिचारशङ्काप्युपाधिदर्शनाद्वा, उपाधिशङ्कया वा, भूयो भूयः सहचरितयोरप्युपलब्धयोः कयो^(१)श्चिदर्थयोर्व्यभिचारानुसन्धानमात्रेण वेति ।

अत्र च सहचारावसायस्तावदिन्द्रियसन्निकर्षाधीनोत्पत्तिस्तदुत्पत्त्यनिश्चयेऽपि वह्निधूमयोः सिध्यति । व्यभिचारशङ्कापि दर्शनयोग्योपाध्यधीना योग्यानुपलम्भबाधादेव निरस्ता । अतीन्द्रियास्तूपाधयोऽन्यत्र प्रमाणपरिदृष्टाः शङ्किता अपि यथा निवर्तन्ते तथा

विरुद्ध उक्तः स्वयमपि तयोस्तथाऽनङ्गौकारात्, अपि चेत्यादि-
टीकायां पौनरुक्त्यं चेत्यभिप्रेत्यान्यथा योजयितुं विकल्पयति ।
इहेति । 'त एव-तादात्म्यतदुत्पत्ती एव । ताभ्यामिति । येनोपा-
येन तादात्म्यतदुत्पत्ती ज्ञायेते तेनैव प्रतिबन्धोऽपि गृह्यत इत्यर्थः ।
तथोर्वेति । तादात्म्ये तदुत्पत्तिव्याप्यत्वं प्रतिबन्धस्येत्यर्थः । कार्य-

(१) पार्थिवलसोदलेख्यलयोः

वक्ष्यामः । प्रमाणपञ्चानवतीर्णोपाधिशङ्का तु तदु-
 त्यत्तिनिश्चयमप्यास्कन्दतीति कथं सा तेन निवर्त्तनीये-
 त्याह । अत्रोच्यत इति । [१०५ । २६] सहचरितयोर्यभि-
 चारदर्शनमात्रेण तु व्यभिचारशङ्का कार्यकारणयो-
 रपि समाना, तदुत्पत्तिलक्षणविशेषसिद्धौ विपक्षे बाध-
 कप्रमाणवृत्त्या शङ्कानिवृत्तिरिति यदि, तदास्माकमपि
 स्वाभाविकत्वसिद्धौ^(१) विपक्षे बाधकप्रमाणवृत्त्यैव शङ्का-
 निवृत्तिरिति समः समाधिः । विशेषन्तु स्वाभाविक-
 सम्बन्धस्य व्यापकत्वमव्यापकत्वं तदुत्पत्त्यादेरित्याह ।
 अपि चेति । [१०० । ६] तदिदमुक्तम् । स च यो वा स

कारणभावदूषिकां टीकां प्रतिबन्दिपरतया व्याचष्टे । प्रमाणपथेति ।
 तादृशशङ्कया तद्वत्पर -- निश्चयान्ततः प्रतिबन्धनिश्चय इत्यर्थः ।
 भूयोभूय इत्यादिकस्य दूषयति । सहचरितयोरपीति । सिद्धौ
 सिद्ध्यर्थमित्यर्थः । नित्यं सत्त्वमसत्त्वं चेति बौद्धकारिकायां अन्या-
 नपेक्षणाद्धेतोरिति योजना । यदा अहेतोर्हेतुशून्यस्य सदासत्त्व-
 मेव वा न तु कदाचित्सत्त्वमसत्त्वं वा स्यादित्यर्थः । ननु कादाचि-
 त्कत्वान्यथानुपपत्त्या कार्यकारणभावनिश्चये समाहिते तर्हीत्यादिना
 स्वाभाविकसम्बन्धस्य प्रयोजकत्वं यदुक्तं तत्पूर्वापरविरोधीत्यत आह
 विशेषस्त्विति । तथा चास्तु तर्हीत्यादिना स्वाभाविकसम्बन्धस्य

वेति । [१००।१०] न च समानोपायत्वादुभयोरन्यतरानिश्चये नान्यतरनिश्चय इति साम्प्रतम् । प्रतिबन्धानिश्चयेऽपि ह्युताशभसंनोः कार्यकारणभावावधारणात् । कार्यकारणभावानिश्चयेऽपि धामधूमयोः प्रतिबन्धावबोधात् । यदनतीतमेव बह्निर्मनुमिमत् इत्याह । अपि च कार्यादिति । [१००।११]

तयोरेव प्रतिबन्धः पर्यवस्यतीति पक्षं निराचष्टे । अपि च रसादिति । [१००।१२]

यत्तु भेदे सति व्याप्यव्यापकभाव एव कार्यकारणभाव इति व्युत्पादितं प्रज्ञाकरेण तत्पाप्यदपि पापीयः ।

तथाहि नियामकविरहे भिन्नयोरव्यभिचारः शक्काकसङ्काङ्कितत्वात् दुरवधारण इति तामपनेतुं

व्यापकत्वं विपक्षबाधकस्य तर्कस्तद्वाहकोऽप्यनुगतस्तादात्म्यतदुत्पत्त्योश्च परस्परमव्यापकत्वसुक्तं टीकाकृतेत्यर्थः । ननु अपि च कार्याकारणमित्यादिनाऽप्यव्यापकत्वमेवोच्यत इति पूर्व्वेण पौनरुक्त्यमित्यत आह । न च समानेति । प्रतिबन्धनिश्चयेऽपौति । प्रतिबन्धतांदात्म्यतदुत्पत्तीनामेकोपायनिश्चयत्वे प्रतिबन्धनिश्चये तदुत्पत्त्यनिश्चयो न स्यात्, तन्निश्चये च प्रतिबन्धानिश्चयो न स्यात्, नचैवमित्यर्थः । अव्यापकत्वस्य पौनरुक्त्यनिरासायाह । तथोरिति । यल्लिति । तथाच रसाद्रूपानुमाने तदुत्पत्तिरस्येव तल्लक्षणत्वादिति भावः ।

कार्यकारणभावोऽनेनोपनीतः, स चेत्तद्रूप एव कथं तन्निश्चयेनैवाव्यभिचारनिश्चयः ।

न चैतत्कीर्त्तैरनुमतं यद्रसेन रूपानुमानेऽन्यथा-
भ्युपायमाह । यदि च सर्वलोकमतिवाह्य स्वयंकृत-
लक्षणैर्व्यवहारस्तदा भेदे सतीत्येतदपि परिहृयताम् ।
अव्यभिचारमात्रं तदुत्पत्तिरित्येवास्तु । लघु चैवं
लक्षणं स्यात् । तदात्मनोप्येतदस्तीति चेत् । अस्तु
शिंशपापि तत्कार्यम् । कथं तेनैव तत्कर्त्तव्यमिति चेत् ।
को दोषः ।

असिद्धं सिद्धेन साध्यते न तु तदेव सिद्धमसिद्धं चेति
चेत् ! इन्नैवमनागतमपि कथं व्यापकतामात्रेण कार-
णमसिद्धत्वात् । वर्त्तमानमपि कथं व्याप्यतामात्रेण
कार्यं सिद्धत्वात् । एवं समानकाले अपि कथमविना-

भेदे सतीति तादात्म्यव्यावर्त्तनायोक्तम् । स चेदिति । स-कार्य-
कारणभावः । तद्रूपः—व्याप्यव्यापकभावरूप इत्यर्थः । यादृशा तेन
जनितं इति टीका । यादृशेन पूर्वेण रूपेण जनितोरसस्तादृशमेव
पूर्वमनुमापयति । स च रससमानकालं यद्रूपं तज्जनकेन जनित
इति तादृशकारणे रूपेऽनुमीयमाने विशेषणतया रससमानकालं
रूपं सिद्धतीत्यर्थः । प्रथोगस्तु रसः स्वसमानकालरूपजनकजन्योर-
सत्वादिति । ननु लौकिकानामित्ययुक्तम्, अन्येषामप्यपिशित-

भावमात्रेण कार्यकारणभूते, आसङ्गावस्थायामुभयो-
रप्यसाध्यत्वाविशेषाविशेषात् सिङ्गावस्थायामुभयोरप्य-
साध्यत्वाविशेषात् । तस्मात्पूर्वकालभावनियमः कार-
णत्वं पश्चाद्भावितानियमः कार्यत्वम् । अविनाभावस्तु
नियममात्रमित्येव ज्ञायः ।

अपि च रसरूपयोः कार्यकारणभावनियमयो वह्न-
धूमयोरिव प्रत्यक्षानुपलम्भसाध्यो वा स्यात् ? क्षणभङ्ग-
सिद्धौ पुञ्जात्पुञ्जोत्पत्तिरिति न्यायेन वा ? आद्यस्ता-
वत् क्षणयोरप्यत्र एव तयोरेव प्रत्यक्षानुपरोहात् ।
तत्र तस्यानिश्चायकत्वात् । सन्तानयोरपि दुरवबोधः ।
नहि वह्नेरिव रूपस्य पूर्वकालतानियमं धूमस्येव
रसस्यापश्चाद्भावितानियमं लौकिकाः प्रतिपद्यन्ते ।
क्षणभङ्गसिद्धिन्यायस्तु न लौकिक इति लौकिकानां
रसतो रूपानुमानं न स्यादित्याह । लौकिकानां
चेदमिति । [१०८।११]

चक्षुषां तदनुमानादित्यन्यथा तदर्थमाह । अपि चेति । प्रत्यक्षा-
नुपलम्भौ अन्यथ्यतिरेकावित्यर्थः । तयोरेवेति । कार्यकारण-
योरेकदा सत्त्वाभावेनैकप्रत्यक्षज्ञानाविषयत्वादित्यर्थः । न हीति ।
रसपूर्वकालेन रसाद्रूपानुमानादित्यर्थः । अपि चेत्यादिना व्याप-

अपि च [१०८।११] इत्यनेन ते एव प्रतिबन्ध इति
निरस्तम् ।

तादात्म्यं तु गम्यगमकभावे प्रत्युत विरुद्धमित्याह ।
अपि चेति । [१०८।१६] नहि तदेव कर्म-निश्चयं, कर्तृ
च-स्वनिश्चयेन निश्चायकं च । निश्चितानिश्चितयोः
परस्परविरोधादित्यर्थः ।

भवत्वभेदेऽपि गम्यगमकभावस्तथापि न शिंशपा-
त्वेन वृक्षत्वानुमानम्, अनवसरदुस्यत्वात् । न ह्यस्ति
सम्भवः सामान्यमनिश्चितं निश्चितस्तु विशेष इत्याशङ्क्य
केनचित्समर्थितमुत्पाप्य दूषयति । यच्चिति । [१०८।१५]

भिन्नयोरेव व्यावृत्त्योर्गम्यगमकभावः किन्त्वभिन्ना-
ध्यवसेयसम्बन्धात् तयोरपि तादात्म्यं व्यवह्रियत इति ।

कलदर्शनात् पुनरपि पौनहृत्त्वमित्यन्यथा व्याचष्टे । अपि चेत्यने-
नेति । मध्यनक्षत्रेति टीका । मध्ये नक्षत्रविशेषे दृष्टे सति
पूर्वस्थाष्टमनक्षत्रस्यास्तमयः अग्निमाष्टमनक्षत्रस्योदयः योऽनुमीयत
इत्यर्थः । ननु, तादात्म्यं चेत्यनेन पूर्वमेव तादात्म्यपक्षो निरस्त
इति पौनहृत्त्वमित्यत आह । तादात्म्यं त्विति । व्यवहारानुमान-
निवर्तनौघां शङ्कामाह । भवत्विति । अनवसरमेवाह । न हीति ।
विश्लिष्य शिंशपालस्यासंग्रहे सामान्यस्य वृक्षत्वानिश्चयसम्भवा-
दित्यर्थः । अभिन्नाध्यवसेयेति । शिंशपारूपमेकं स्वलक्षणमित्यर्थः ।

स यद्यभिनन्ददेशदत्तसम्बन्धात् इत्यकुण्डलयोरप्यभेदं
व्यवहरति की वारयिता । केवलं प्रमाणप्रयोजनयो-
र्व्यावृत्तिलीकिकविरोधश्चेत्यनेनाभिप्रायेणोपसंहरति ।
तस्मादिति । [१०६।१०]

अस्येदं कार्यकारणमित्येकः सम्बन्धः ।

स्वाभाविकं सम्बन्धमुपसंहृत्य तस्य स्वरूपमाह ।
तथाहोति । [१०६।११] स्वाभाविको निरुपाधिरित्यर्थः ।

यद्यपि व्यभिचाराव्यभिचारव्याप्ते औपाधिकत्वा-
नौपाधिकत्वे, ताभ्यां च व्यभिचाराविति नियमः । तौ

स यदौति । स्वसंज्ञाभेदेऽपि तद्वृत्तियवृत्तीर्णाभेदप्रसङ्गा-
दित्यर्थः । एकः सम्बन्ध इति । प्रत्येकं सम्बन्धत्वे चतुःप्रकारत्वा-
भावादित्यर्थः । साङ्ख्यवार्तिके माचा-स्वभावः । वध्यघाताद्यैरिति
पूर्वाङ्गीकविशेषणं न तु स्वतन्त्रमतो न सत्त्वविरोधः । ननु
स्वाभाविको न स्वभावादत्पन्नः नित्यसम्बन्धाव्याप्तेः न स्वभावा-
श्रितत्वं व्यभिचारिण्यपि गतत्वादित्यत आह । निरुपाधिरिति ।

ननु तेहि विनेत्यादिना व्यभिचारे दर्शिते यदा नित्या-
दिना किमर्थमुपाधिर्दर्शितः उपाधेर्येभ्योऽप्यभिचारोऽप्यक्ततया दूषक-
त्वात् स्युटे व्यभिचारे व्यर्थमुपाध्युक्तावनमित्यत आह । यद्यपीति ।
तथापीति ।

यद्यपि यद्येकव्यभिचरितः सम्बन्धो व्याप्तिः स्यात्तदा व्यभि-
चारस्यैव व्याप्यभावत्वे तन्निस्यथार्थमुपाध्युक्तावनमनुपयुक्तं स्यात्

हि न तावन्निर्निमित्तौ सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गात् । नियत-
 विषयौ चोपलभ्येते । नाप्यनिमित्तौ सोपाधेरप्यव्यभि-
 चारे निरुपाधेरपि व्यभिचारेऽनियमप्रसङ्गात् । तथा
 सति कार्यात्मनोऽपि कारणात्मव्यभिचारः प्रसज्येत^{१०}
 तस्मादुपाधववश्यं व्यभिचारोऽनुपाधववश्यमव्यभि^{११}
 चारः व्यभिचारेऽवश्यमुपाधिरव्यभिचारेऽवश्यमुपाध^{१२}
 भावस्तथापि यत्र स्फुटो व्यभिचारस्तत्र निष्फलमुपा^{१३}
 धनुसरणम् तदर्थत्वात्तस्य । अस्फुटे तु व्यभिचारो^{१४}
 तस्योपयोगः न तूपाधितदभावसिद्धये व्यभिचारा^{१५}

चैवम् । किन्तु निरुपाधिः सम्बन्धो व्याप्तिरित्युक्तम् । तथा च
 निश्चितेऽपि व्यभिचारे व्याप्तिभङ्गाद्योपाधिरवश्यमनुमत्तव्यः ।
 तथापि व्यभिचारेऽवश्यमुपाधिसत्त्वात् तन्निश्चयेन सामान्यत उपाधौ
 निश्चिते विशिष्य तदनुसरणं व्यथं तस्य व्यभिचारस्य तदर्थत्वात्
 उपाधिविनिश्चयार्थत्वादित्यर्थः । वस्तुतस्तु अव्यभिचारितः सम्बन्धो
 व्याप्तिः लाघवात् अनौपाधिकत्वं तद्वक्षणमिति व्यभिचारस्य साक्षात्
 निश्चये उपाधनुसरणं व्यर्थमित्येवंपरोऽयं ग्रन्थः । न चैवं व्यभिचारस्य
 व्याप्तित्वे व्यभिचारस्तदभावत्वेनामिद्धः स्यान्नल्लधिक इति वाच्यम् ।
 साध्याभाववद्गामित्वं हि व्यभिचारः तदभावश्च नाव्यभिचारः केवला-
 न्वयिन्यभावात् । किन्तु स्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगि
 साध्यसामानाधिकरण्यम् । न चानयोः परस्परभावत्वम् । न

attva Cintamani (Text); Fasc. 2-3 @ -/10/- each	14	6
attva Cintamani (Text); Fasc. 13-18 @ -/10/- each	16	12
attva Cintamani (English), Fasc. 1-15 @ 1/4/-	16	12
attva Cintamani, Vol. II, Fasc. 7-10; Vol. III, Fasc. 1-2; Vol. IV, Fasc. 1; Vol. V, Fasc. 1-5; Part IV, Vol. II, Fasc. 1-12 @ -/10/- each	14	6
attva Cintamani Didhiti Prakas, Fasc. 1-5 @ -/10/- each	3	12
attva Cintamani Didhiti Vivriti, Vol. I, Fasc. 1-3; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. III, Fasc. 1 @ -/10/- each	7	8
attvarahadhigama Sutram, Fasc. 2-3 @ -/10/- each	1	4
Arthacintamani, Fasc. 1-4 @ -/10/- each	2	8
Atkanda-Mandanam, Fasc. 1-3 @ -/10/-	1	14
ul'si Satsal, Fasc. 1-5 @ -/10/-	3	2
Amrita-bhava-prapañca-kathā, Fasc. 1-14 @ -/10/- each	8	12
Attara Nalshadha (Text), Fasc. 6-12 @ -/10/- each	4	6
Avāgadasāo (Text and English), Fasc. 1-6 @ 1/-	6	0
ajjalagam, Fasc. 1	0	10
alāla Carita, Fasc. 1 @ -/10/-	0	10
Araha Purana (Text), Fasc. 2-14 @ -/10/- each	8	2
Arāya Kriyā Kaumudi, Fasc. 1-6 @ -/10/-	3	12
Arāya Purana (Text), Vol. I, Fasc. 1-6; Vol. II, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	8	2
Aranta Sutras (Text), Fasc. 7-13 @ -/10/- each	4	6
Ardhāna Pārijāta, Fasc. 1-8; Vol. II, Fasc. 1 @ -/10/-	5	10
Ditto Vol. II, Fasc. 2-5 @ 1/4/-	5	0
Ditto Vol. III, Fasc. 1	0	10
Arishahitam, Fasc. 1	0	10
Arivādaratnākara, Fasc. 1-7 @ -/10/- each	4	6
Arhat Svayambhū Purāna, Fasc. 1-6 @ -/10/-	3	12
Arhannaradiya Purana (Text), Fasc. 3-6 @ -/10/- each	3	12
Arogaśāstra, Fasc. 1-5	1	0
Arōga Sutra of Patanjali (Text and English), Fasc. 3	3	0
Fasc. 4, Rs. 2/-	2	0

Rusthani Series.

A Descriptive Catalogue of Bardic and Historical Manuscripts. Part i: Jodhpur State. Sect. i: Prose Chronicles. Part ii: Bikaner State. Sect. ii: Bardic Poetry. Part i: Bikaner State. Fasc. 1	1	8
Arānikā Rāthōra Ratana Singhājī rā Mahesāsōtra rī Khiriyā Jagajī kahī. Part i: Dīngāla Text with Notes and Glossary	1	8
Arī Krisāna Rukamañī rī Rāthōra rāja Prithī Rāja rī kahī. Part i: Dīngāla Text with Notes and Glossary	1	8
Arīdic and Historical Survey of Rajputana, Chanda rāu Jēta Sī rō	1	8

Tibetan Series.

Arakosah, Fasc. 1-2	4	0
Aratika Kamdhenuh	1	0
Aradhastotrasangraha, Vol. I	2	0
Lower Ladakhi version of Kosarsaga, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Arayabindu (A Bilingual Index)	1	0
Arayabindu of Dharmakīrti, Fasc. 1-2	2	0
Ar-Sam Shi Tin, Fasc. 1-4 @ 1/- each	4	0
Arjuna-Pradīpāh	1	0
Arjod dpañg khrihī Śīā (Tib. & Sans. Avadāna Kalpalatā) Vol. I, Fasc. 1-13; Vol. II, Fasc. 1-11 @ 1/- each	24	0
Ar-Phyin, Vol. I, Fasc. 1-5; Vol. II, Fasc. 1-3; Vol. III, Fasc. 1-6 @ 1/- each	14	0
Ar-med-Kun-Den	1	0
Ar-nor Tibetan Texts. The Song of the Eastern Snow Mountain	1	0

Archieves of Sanskrit Manuscripts, Fasc. 1-34 @ 1/- each	34	0
Ditto Ditto (Palm-leaf and selected paper MSS.) @ 3/- each	3	0
Ar-palese Buddhist Sanskrit Literature, by Dr. R. L. Mitra	5	0
Ar-report on the Search of Sanskrit MSS., 1895-1900, 1901-1905, and 1906-1911 @ -/8/- each	1	0
Ar-catalogue of the Scientific Periodicals in Calcutta Libraries	5	0

N.B.—All Cheques, Money Orders, &c., must be made payable to the Treasurer, Asiatic Society, only.

BIBLIOTHEON INDICUM
COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

न्यायवार्तिके क्रतात्पथ्यपरिशुद्धिः

श्रीमद्दशनाथस्य विरचिता ।

श्रीवर्धमानोपाध्यायविरचित-न्यायनिबन्धप्रकाशनि-
शाखालिखिता ।

NYĀYA-VĀRTTIKA-
TĀTPARYA-PARISUDDHI

BY
UDAYANĀCĀRYA.

WITH A GLOSS CALLED
NYĀYA-NIBANDHA-PRAKĀŚA

BY
VARDHAMĀNOPĀDHYĀYA.

EDITED BY
HARIMĀNOPĀDHYĀYA VINDHYEŚVARĪPRASĀDA DVIVEDI

AND
PADMA LAKṢMAṆA ŚĀSTRĪ DRĀVIDA.

Work Number

205

Price VIII

Issue Number

1467

New Series

CALCUTTA :

Printed by the Baptist Mission Press

Published by the Asiatic Society of Bengal, 1, Park Street

1924

BIbliOThECA INdICA

PUBLISHED BY

THE ASIATIC SOCIETY OF BENGAL

The Bibliotheca Indica is a collection of works belonging to the literature of Oriental literatures and contains original publications, as well as translations into English, and a number of papers, notices and studies.

The publication was started in 1840, and since that time it has been published in an Old Series and a New Series. The New Series was begun in 1867 and is still running.

As a rule the issues in the series consist of fascicles of 16 to 100 pages print, though occasionally numbers are issued of smaller or larger bulk, and in a few cases even entire books have been published under a single issue number. Several different works are always simultaneously in progress and each issue bears a consecutive issue number. The Old Series consists of 287 fascicles. In the New Series, till September 1924 inclusive, 1200 issues have been published. These issues have presented 240 different works, these works being arranged in the following literatures:—

- Sanskrit, Prakrit,
- Rajasthan, Kashmir, Hindi,
- Tibetan,
- Arabic, Persian.

Several works published are partly or wholly new, and many are still incomplete and in progress. A few works which are complete, have been discontinued.

Books in press have and will be published in the future. Some are available and are in the hands of the printer, and are in preparation. Others have not yet been published and are in the hands of the printer.

The price of the Bibliotheca Indica is 1000 rupees per annum. The price of the Bibliotheca Indica is 1000 rupees per annum. The price of the Bibliotheca Indica is 1000 rupees per annum.

व्यभिचारपर्येषणमुपयुज्यते । व्यभिचारादिसिद्धौ सत्या-
मुपाधितदभावपरौक्षया निष्फलत्वात् । तस्मादन्यो-
न्यव्याप्तिप्रदर्शनमात्रप्रयुक्तो व्यभिचारमुद्गाव्याप्युपाधि-
माह । यदात्विति । [१०८। २६] यतो न स्वाभाविको न
निरुपाधिकस्ततोऽनिवृत्तौ नां व्यभिचारौत्यर्थः ।

श्वेवमुपाधिरसिद्धुपजीव्यत्वेन मव्यभिचारवत् हेत्वाभासान्तरं स्यात्
न तु व्याप्यभावत्वेनासिद्धिः । मैवम् । उपाधिज्ञानस्यासिद्धुपजी-
व्यत्वेऽपि स्वतो दूषकत्वाभावात् । न ह्यन्यस्य साध्यव्यापकत्वज्ञान-
मन्यस्य साध्यव्याप्यत्वज्ञाने स्वतः प्रतिबन्धकं अव्यभिचारिज्ञानस्य
च तद्धेतुतया तदज्ञानस्य तथात्वात् । अनौपाधिकत्वज्ञानं च न
व्याप्तिहेतुरिति वक्ष्यते । तथाच व्यभिचारज्ञानजनकतया स दूषक
इति दूषकतायां परमुखनिरौचकत्वेनासिद्धुपजीव्योपाधिः सिद्ध-
साधनवन्न हेत्वाभासः पृथगित्यस्मत्पितृचरणाः ।

संप्रदायविदस्तु । यस्यानुमितिकरणव्यतिरेकरूपत्वं तदुच्चा-
यकत्वं वा स हेत्वाभासः उपाधिस्त्वसिद्धुपजायकव्यभिचारोच्चायकः
व्यभिचारव्याप्यताप्रतिसंधानं विना असिद्धेरुत्पत्तिसम्भवादिनि-
नोपाधिः पृथक्हेत्वाभास इत्याहुः ।

तस्मादिति । उपाधिव्यभिचारयोर्ब्याप्तिप्रदर्शनार्थमित्यर्थः ।
अपिच व्यभिचारिण्येकच साधने साध्यतदभावयोर्विरोधेनावच्छेद-
भेदं विनातदुभयसम्बन्धाऽभावादवश्यं साध्यसम्बन्धितावच्छेदकमस्ति
तदेव साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकं साधनाव्यापकं चोपाधिः । अतएव

अथ धूमादीनामपि वज्रादिभिः कथं स्वाभाविक इत्यत आह । स्वाभाविकस्त्विति । [११०।१]

नन्वस्फुटे व्यभिचारे सफलमुपाधिपर्येषणं^(१) तत्किमत्र सोऽस्फुट इत्यत आह । क्वचिद्व्यभिचारस्यादर्शनादिति । [११०।२]

ननु क्वचित्कदाचिद्व्यभिचारोऽपि स्यादयोग्यत्वाच्च न दृश्येतापीत्यत आह । अनुपलभ्यमानस्यापि कल्पनानुपपत्तेः । [११०।३] अनुपलभ्यमानव्यभिचारकल्पनाद्वारभूतोपाध्यभावादित्यर्थः । अतो नियतोऽव्यभिचारोत्यर्थः ॥

व्यभिचारे चावश्यमुपाधिरितिसंगच्छते, अन्यथा व्यभिचारादेवागमकले मिद्वे व्यभिचारित्वेन तदनुमानवैयर्थ्यादित्यस्मत्पिहचरणाः ।

ननु नियतस्याभावे साध्येस्वाभाविकत्वाभावोहेतुः साध्याविशिष्ट इत्यत आह । यत इति । नन्वेतावतैव धूमस्य वज्रव्याप्यत्वे मिद्वे किमधिकेनेत्यप्रसक्तप्रतिषेधमाशङ्क्याह । नन्विति । कल्पनासंभवार्थमाह । ननु क्वचिदिति । ननुपाधिदर्शनमेवानुपलभ्यमानव्यभिचारकल्पनाहेतुः स्यादित्यत आह । अनुपलभ्यमानेति । प्रत्यक्षो व्यभिचारोनास्त्येव तत्कल्पनाबीजं चोपाधिर्नास्तीत्यर्थः । अपौनरुक्तमाह । अव्यभिचारीत्यर्थ इति । ननु संदिग्धमान उपाधिरित्यनेनोपाधिसन्देह इति व्याप्तिनिश्चयप्रतिबन्धाच्च तस्मिन्स्य

(१) मुपाध्यनुसरचमिति पु० १ पा० ।

ननूपाध्यभावेऽनुपलभ्यमानव्यभिचारकल्पना^(१)नव-
काशः, स एव उपाध्यभावः कुतस्त्य इत्याशङ्कते । न
चेति । [११०। ३] परिहरति । अवश्यमिति । [११०।

उपाधिर्हि प्रमाण^(२)पदवैभवतीर्ण एव वक्तव्यः ।
अन्यथा सर्वैः प्रमाणैः सर्वत्र सर्वदा सर्वेषां जात्या
कश्चिदनुपलभ्यमानः स्यादुपाधिरिति शङ्का तदुत्पत्ता-
वपि ब्रह्मणाऽप्यपनेतुमशक्या । नानाप्रमाणगोचरार्थ-
साक्षात्कारवतः सर्वज्ञस्यापि स्वभावत एवानुपलभ्यः
कश्चिदर्थो भवेत् । भवेच्च सर्वप्रमाणापोढमपि कदाचिद-
द्वैतं प्रकृतिपुरुषौ वा निःस्वभावता वा जगतः वेदानां
प्रामाण्यम् । तत्कथञ्चेत्यवदनादावपि भिक्षुः प्रवर्तते ।

अथ सन्देहात् प्रवृत्तिरिति चेत् । यत्र प्रमाणानि

इत्यप्रकृतं वस्तुगतेः प्रकृतत्वादित्यन्यथाशंकासाह । ननूपाध्यभाव
इति । तथा च वस्तुगतावेवाच्चेप इति नाऽप्रकृतत्वमिति भावः ।
ननु वस्तुगत्याच्चेपसु 'अवश्यं शंकाया भाव्य'मित्यनेन परिहृतः
शंकाया अप्रस्तुतत्वादित्यभिप्रेत्य परिहारस्य स्फुटत्वेषाह । परि-
हरतीति । यथास्य परिहारता तथास्माभिर्विच्यते इति भावः ।
तदेवाह । उपाधिर्हीति । जात्या-स्वभावतः । अस्मादादि-
भिरनुपलभ्योपि सर्वज्ञस्योपलभः स्यादित्याह । नानेति

(१) अनुपपत्तिः १ पु० पा० ।

(२) प्रमाचपद्यस० १ पु० पा० ।

परिभूय शङ्कापिशाची प्रसरति कुतस्तर्थासम्भाव-
नापि । आस्तां तावत्परलोकप्रवृत्तिरिहलोकप्रवृत्तिरपि
न स्यादित्याह । अन्तत इति । (११५१)

यद्यपि विशिष्टाहारानन्तरं भूयोभूयः पुष्टिधातुमा-
म्यादि दृश्यते, मरणं तु रोगानन्तरमेव, तथाप्याहार-
विशेषोमरणस्यैव हेतुः कदाचिद्भवेत्, कथमन्यथाऽन्ते
तदनन्तरमेवोपलभ्यते । यत्त्वियन्तं कालं न मारित-
वान् तत्र मन्त्रप्रतिबद्धवर्द्धवत्केनचित्प्रतिबद्धत्वात् । स
एव प्रतिबन्धकः पुष्ट्यादिहेतुरित्यपि सम्भाव्येत ।
रोगादिकमेव पुष्ट्यादिहेतुः तत्तु पुष्ट्यादिकाले अदृश्य-
त्वादेव नोपलभ्यते । न हि पुष्ट्यादिकारणैर्दृश्यैरेव
भवितव्यमित्यपि कदाचित्स्यात् । यथा चाप्रामाणिको-
पाधिशङ्कया व्यभिचारित्वशङ्कयानुमाना(दि)निवृत्ति-
स्तथाऽप्रामाणिकानर्थशङ्कयैव विशिष्टाहारभोजनादि-
निवृत्तिरित्यर्थः । तस्मादुत्प्रेक्षितार्थनिश्चयवत्तच्छङ्कापि
वन्थैव, प्रमितस्य तु निश्चयवच्छङ्कापि समौहोपयोगि-
नौत्याह । तस्मादिति । (११५२)

तदयं सङ्केपः । व्यभिचार एव प्रतिबन्धाभावः ।

कथमन्यथेति । पूर्वाहारार्जीर्णतायामाहारान्मरणस्योपसंभारित्यर्थः ।
व्यभिचार एवेति । अव्यभिचारितमन्वन्वस्य व्याप्तित्वादित्यर्थः ।

उपाधेरेव व्यभिचारशङ्का, प्रमाणनिश्चित एवोपाधि-

यदि त्वनौपाधिकः सम्बन्धो व्याप्तिस्तदा व्यभिचार इति सप्रम्यन्तं न प्रथमान्तं, तेन व्यभिचारे मत्तैव प्रतिबन्धाभावः सोपाधिकत्वरूपोऽनौपाधिकत्वस्य व्याप्तितात् । उपाधेरेवेति । यद्युपाधेर्यव्यभिचारोन्नायकतया व्यभिचारनिश्चये न तत्संशयो युक्तस्तथापि साधोपाधोरिव साध्यसाधनयोरपि व्यभिचारादर्शनव्याप्तिग्राहकतौन्येन यथा साध्यव्यापकोपाधिव्यभिचारित्वात् साधनस्य साध्यव्यभिचारित्वमेवं साध्यव्याप्यसाधनाद्यापकत्वाद् उपाधेरेव साध्यव्यापकत्वमनुमौयते तथाचोपाधेर्न व्यभिचारनिश्चयः किन्तुभयत्र व्याप्तिग्राहकसाम्यात् व्यभिचारसंशय इति भावः । एतच्च साधनोपाधोर्यच्चान्यतरत्रापि न व्याप्तिग्राहकतर्कवितारस्तर्कमिप्रायेणोक्तम् । यदा मन्दिग्धोपाधिमभिप्रेत्य एतदक्तं, तथा चोपाधेरेवोपाधिः शङ्क्य एवेत्यर्थः ।

नन्वनौपाधिकः सम्बन्धो व्याप्तिर्नास्ति । तथाहि । यद्यपि साध्यव्यापकसाधनाव्यापकधर्मशून्यत्वज्ञाने व्यापकज्ञानस्य व्याप्तिरूपतयाऽन्योन्याश्रयः तद्वन्निराद्यन्ताभावाऽप्रतियोगित्वस्य विरोधिलरूपतया विरोधस्य च महानवस्थाननियमात्मकत्वेन नियमस्य च व्याप्तिरूपतयाऽन्योन्याश्रयः । प्रतियोगित्वं हि न विरोधित्वं गोलाश्रयत्वयोर्मिथो विरोधिलेपि प्रतियोगित्वाऽभावात् अन्योन्याभावप्रतियोगिनोरेकसमवायिवृत्तावपि तदभावाच्च, किंलभावाधिकरणयोः प्रतियोग्यनुयोगिनोरपि स्वरूपविशेष एव प्रतियोगित्वं स्थाभावविरहात्मकस्य तथापि वक्त्रिधूमसम्बन्धेयत्किंचित्साध्या-

व्यापकधर्मशून्यत्वं नानौपाधिकत्वं तद्गृहेपि धर्मधूमव्याप्यगृहात्, नापि प्रकृतमाध्यव्यापकसाधनाव्यापकधर्मशून्यत्वं, तावता तयोः सोपाधिलस्यैवापत्तेः तादृशधर्मज्ञानं विना तदभावानिरूपणात् भिन्नाभिद्विव्याघातात् । यावद्वक्त्रिमह्यापके धूमवत्त्वाव्यापके वक्त्रिमत्वव्यापकत्वं वा निषिध्यत इति चेत् । न । तादृशधर्मनिषेधस्य व्यधिकरणतया धूमत्वेनायोगात् । साध्यव्यापकव्याप्यत्वे चात्माश्रयात् । सोपाधेरपि साध्यव्यापकप्रमेयत्वादिधर्मव्याप्यत्वाच्च । अतएव साध्यव्यापकमकलव्यापकत्वमित्यपि निरस्तम् । तथा मति-साध्यव्यापकमकलव्याप्यत्वं सोपाधिलं भवेत् तच्चाभिद्वं किञ्चित्साध्यव्यापकव्याप्यत्वे विद्यमाने सकलतद्ग्रापकाव्याप्यत्वामंभवात् । यावत्साध्यव्यापकं व्यापकं यस्य तत्वमनौपाधिकत्वं सोपाधौ त्रूपाधेरेव साध्यव्यापकस्याव्यापकत्वादिति चेत् । न, सोपाधेरपि तथात्वात् । साध्यधूमव्यापकार्द्रन्धनस्यार्द्रन्धनप्रभतमधनविशेषे वक्त्रिव्यापकत्वात् । एतेन यावत्साधनाव्यापकमव्यापकं यत्साध्यस्य तत्वं तदित्यपास्तम् । साधनवक्त्रव्यापकस्य यावदाद्रन्धनस्य प्रत्येकं साध्यधूमव्यापकत्वात् । प्रत्येकं धूमस्यार्द्रन्धनान्यत्वात् । साध्यं यावदव्यभिचारि तदव्यभिचारित्वं तदिति चेत् । न । साध्यव्यभिचारित्वस्यैव गमकत्वात् शेषवैयर्थ्यात् । तन्मात्रस्य च दूषितत्वात् । अपिच यावत्साध्यव्यापकमध्ये साध्यमनियतमस्तीतितावन्मात्रमेवास्तु शेषं व्यर्थं । तन्मात्रोक्तौ च साध्यव्यापकत्वे तन्निरुक्तौ व्यापकताभिधानवैयर्थ्यं साध्यव्याप्यत्वस्यैव गमकत्वात् । न चेष्टापत्तिः व्याप्यताया अद्याप्यनिरुक्तेः । अनौपाधिकत्वं न व्याप्तिः किन्तु तर्कादिवत्तद्ग्राहक-

मिति चेत् । तथापि यद्वाग्निर्मानादनुमितिरुत्पद्यते का सा
 व्याग्निः । नन्वेसु सम्बन्धमात्रमेव व्याग्निर्यभिचारिसम्बन्धस्यापि
 केन चित्सह व्याग्नेः यावद्भूमादिव्याग्निर्विशिष्येव वक्तव्या । तन्न ।
 तथाहि । किंव्याग्निस्वरूपमिदमुच्यते । व्याग्निपदप्रवृत्तिनिमित्तं
 वा ? नाद्यस्तृतीयलिङ्गपरामर्शविषयव्याग्निस्वरूपनिरूपणप्रस्तावे
 स्वस्थार्थान्तरत्वात् । सम्बन्धमात्रज्ञानादनुमित्यनुत्पत्तेः । नान्यः
 सम्बन्धज्ञानेऽपि व्याग्निपदाऽप्रयोगात् । न चाविनाभावोव्याग्निः, स
 ह्याविनासाध्यस्याभिचारेण वाभावः विना साध्यस्य व्यतिरेकेण
 योभावस्तदभावो वा । उभयमपि 'व्यभिचारिसाधारणं तस्यापि'
 क्वचित्साध्यमत्ते सत्वात् । क्वचित्साध्यव्यतिरेके व्यतिरेकाच्च ।
 केवलान्वयिन्युभयस्यापि व्यतिरेकाच्च । नापि 'कार्त्स्न्येन सम्बन्धः ।
 तथा हि । किं कृत्स्नस्य साधनस्य साध्येन सम्बन्धः आहो कृत्स्नस्य
 साध्यस्य साधनेन सम्बन्धः । नाद्यः कस्या अपि वक्त्रिव्यक्तेः
 मकलधूमसम्बन्धस्याभावात् । वक्त्रिमलं साध्यं तच्च मकलधूमसह
 चरितमेवेति चेत् । न तर्हि कृत्स्नशब्दस्याथः तस्याऽशेषानेक-
 वाचित्वात् । धूमलस्यैकत्वात् । न च साधनाधिकरणस्य कृत्स्नत्वं
 विवक्षितं न साधनस्य, कृत्स्नधूमाधिकरणसम्बन्धश्च वक्त्रिमलस्यास्ये-
 वेति वाच्यम् । एकव्यक्तिमात्राधिकरणयोर्व्याप्यापकधोराकाशै-
 कत्वशब्दयोस्तदभावात् । अतएव नान्यः विषयव्याग्नेतद्भावाच्च ।
 अतएव यावत्साधनाअथाश्रितसाध्यसम्बन्धोव्याग्निरिति निरस्तम् ।
 नापि साधनसमानाधिकरणयावद्भूत्समानाधिकरणसाध्यसामाना-
 धिकरण्यं व्याग्निः, यावद्भूत्समानाधिकरण्यं हि यावत्तद्भूत्साधि-

करणाधिकरणत्वं तच्चाऽप्रसिद्धं, साधनसमानाधिकरणमकलमहान-
मत्वाद्यधिकरणप्रतीतेः । नापि स्वाभाविकः सम्बन्धः स्वाभाविकत्वं
हि स्वभावजन्यत्वं वा स्वभाव एव वा । आद्ये नित्यसम्बन्धाव्याप्तिः ।
द्वितीयतृतीययोश्च व्यभिचारिसाधारण्यम् । नाप्यव्यभिचरितः
सम्बन्धोव्याप्तिः स हि न साध्यात्यन्ताभाववदवृत्तित्वं द्रव्यत्वस्या-
व्याप्यवृत्तिसंयोगव्याप्यत्वापत्तेः । नापि साध्यवद्विज्ञसाध्यात्यन्ता-
भाववदवृत्तित्वं साध्यवदन्यावृत्तित्वं वा, केवलान्वयिन्यसम्भवात् ।

अथ केवलान्वयिनि केवलान्वयिधर्मसम्बन्धोव्यतिरेकिणि साध्य-
वदन्यावृत्तित्वं व्याप्तिः एतथोरनुमितिविशेषजनकत्वम्, तस्मान्नान्ये
पक्षधर्मतायाः प्रयोजकत्वात् । न च पक्षधर्मताज्ञानमात्रा-
दनुमित्यापत्तिः, सर्वत्र विशेषसामग्रीभाषेक्षत्वेनैव सामान्यसामग्र्या
जनकत्वात् निर्बिषेषस्य सामान्यस्याभावात्, विशेषदधसामग्र्याः
तत्राभावादित्युच्यते । तन्न । धूमे साध्यवदन्यावृत्तित्वाभावात्
वह्निमत्पर्वतादिव्यतिरिक्तेऽपि धूममद्भावात् । न च साध्य-
वत्सामान्यान्योन्माभाववदवृत्तित्वं धूमस्य नास्तीतिवाच्यम् । याव-
द्विशेषाभावकूटादेव सामान्याभावव्यवहारोपपत्तौ तदतिरिक्ते
तत्र मानाभावात् । अथ साध्यासमानाधिकरणानधिकरणत्वे
मति व्याप्यत्वं, केवलान्वयिनि साध्यासमानाधिकरणत्वं निरधि-
करणे आकाशादौ प्रसिद्धमिति चेत् । न । साध्यासमा-
नाधिकरणत्वं साध्यानधिकरणाधिकरणत्वं साध्याधिकरणानधि-
करणत्वं साध्यवैद्यधिकरणानधिकरणत्वं वा सर्वं केवलान्वयिन्य-
व्यापकम् । अथ प्रमेयत्वादावपि संयोगित्वादिना व्यधिकरणेन

धर्मेणावच्छिन्नोऽत्यन्ताभावो घट एव, प्रसिद्धः तादृशधर्मावच्छिन्ना-
भावस्य केवलान्वयित्वात् । न च तमादाय व्यभिचारिण्यपि साध्या-
भाववद्वृत्तिलमस्येवेति वाच्यम् । साध्याभावसमानाधिकरणयावद-
त्यन्ताभावप्रतियोगित्वस्य विवक्षितत्वादिति वाच्यम् । तन्न । तथा
मति घट एव व्यभिवारापत्तेः । अथ साध्यात्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रति-
योगिकाभाववद्वृत्तिलं व्यभिचारो, न च केवलान्वयिनस्तादृशा-
भावो घटे, तर्हि तादृशसाध्याभावाऽसमानाधिकरणं व्याप्तिः तथा
चाप्रसिद्धिः तथैव तादृशभावे मानाभावाच्चेत्यन्यत्र विस्तरः ।
नापि स्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिसमानाधिकरणं
व्याप्तिः यत्किंचिदत्यन्ताभाववति धूमस्य वृत्तेः संयोगादेरव्याप्य-
वृत्तेर्द्रव्यत्वाव्याप्यतापत्तेश्च तस्य स्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावप्रति-
योगिसमानाधिकरणत्वात् । न च संयोगित्वं द्रव्यत्वेनानुमौद्यते
तच्च व्याप्यवृत्त्येवेति वाच्यम् । संयोगस्य व्याप्यवृत्तितया तत्सम्बन्ध-
स्याप्यव्याप्यवृत्तित्वात् । न च प्रतियोगिविरोधित्वमभावाविशेषणम्
अव्याप्यवृत्त्यभावः प्रतियोगिसमानाधिकरणतयाऽविरोधीतियुक्तम् ।
संयोगे साध्ये प्रमेयत्वस्याव्यभिचारित्वप्रसङ्गात् । न हि गुणे यः
संयोगात्यन्ताभावः स प्रतियोगिसमानाधिकरणात्तस्माद्भिन्नः अधि-
करणभेदेनाभावभेदाभावात् । नापि साधनवन्निष्ठान्योन्याभावा-
प्रतियोगिसाध्यवत्कलं व्याप्तिः साधनवन्निष्ठान्योन्याभावाप्रतियोगि
साध्यवद्यस्येति षष्ठ्यर्थो हि न व्याप्यव्यापकभावः व्याप्यत्वस्थानिरुक्तेः ।
नापि ज्ञाप्यज्ञापकभावः व्यभिचारिसाधारणात्, वङ्गिमत्पर्वतस्य
धूमवन्महानसनिष्ठान्योन्याभावप्रतियोगित्वाच्च वङ्गिमात्पर्वतो धूम-

वान्महानमं न भवति इति प्रतीतेः यावद्विशेषाभावादेवोपपत्तौ सामान्याभावे मानाभावादित्युक्तम् । नापि मांघनसमानाधिकरणयावद्भूमिरूपितवैयधिकरणानधिकरणत्वं व्याप्तिः केवलान्वयिन्यसम्भवात् । अपि च सर्वत्र लक्षणे माध्यं यदि सिद्धिकर्माच्यते तदा पञ्चतौयधूमवन्धोरेव व्याप्यव्याप्यव्यापकभावः स्यादिति साध्यमाधनपदेन व्यापकव्याप्ययोरभिधाने आत्माश्रय इति मङ्गेषुः

अत्रास्मत्पितृचरणाः—यावत्स्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावप्रतियोगिप्रतियोगिकात्यन्ताभावाऽसामानाधिकरण्यं यस्य तस्य तदेवा नौपाधिकत्वं, सोपाधौ तु माध्यवन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगिन उपाधयोऽह्माभावस्तेन ममं माधनस्य सामानाधिकरण्यं उपाधेः साधनाव्यापकत्वात् । यावत्स्वव्यभिचारिव्यभिचारिसाध्यसामानाधिकरण्यं वा । यदा प्रतियोगिव्यधिकरणस्वसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगिसामानाधिकरण्यं व्याप्तिः तदेव चाव्यभिचारित्वं अन्यवृत्तिवृद्धितदतोरन्यवृत्तिधूमवन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वेपि । व्यधिकरणवृद्धिधूमयोर्ज्ञे व्याप्तिः, किं तु तत्तद्भूमस्य सामानाधिकरणतत्तद्भङ्गिना । न चैवं धूममात्रे न व्याप्तिरिति वाच्यम् । सर्वधूमस्यकेस्यत्वात्, गुणे संयोगाभावश्च प्रतियोगिव्यधिकरण एत वस्तुतोयत्सम्बन्धितावच्छेदकरूपवत्त्वं यस्य तस्य सा व्याप्तिः । तथा हि धूमस्य वृद्धिमन्वन्धे धूमत्वमवच्छेदकं धूममात्रस्य वृद्धिमन्वन्धित्वात् वृद्धेस्तु धूमसम्बन्धिले वृद्धित्वं नावच्छेदकं धूमासम्बन्धिनि गतत्वेनातिप्रसक्तत्वात्, किं त्वाद्भनप्रभववृद्धित्वं तादृशं च व्याप्यमेव न च यत्तद्भ्यां लक्षणेऽननुगमोदोषः । लक्ष्यस्याप्यननुगतत्वात्

त्वेन शङ्कनीयः । साधने सोपाधिः साध्यं निरूपाधि-
रेवं उपाधित्वेन निश्चयः, अतोऽन्यथाऽन्यथात्वेनेति ।
प्रमाणपरिदृष्टेरेव कश्चिदुपाधिर्भविष्यतीत्यत आह ।
प्रयत्नेनेति । ११० । १०

किन्तु तत्तद्व्याप्तिज्ञानात्तत्तदनुमितिः । तथा चानुमितिहेतुव्याप्ति-
स्वरूपजिज्ञामायां तदेव लक्षणं युक्तमित्यत्र मार्गोऽवधेयम् । साधने
सोपाधिरिति — — — — — रूपादन्योऽनुपाधित्वेन निश्चय
इत्यर्थः । अनौपाधिकत्वज्ञानं च न व्याप्तिपाहकमितिवच्छते
तथात्वे वा व्यापकत्वमन्यदेव निरुक्तमिति नान्योन्याश्रयः इति
वदन्ति । तन्न । — — — साधनपक्षधर्मावच्छिन्नमाध्यव्यापकापा-
थोरव्याप्तेः । न च तयोरनुपाधित्वमेव, दूषकताबौजसाम्यात्
बाधानुस्रौतपक्षेतिरेष्यतिव्याप्तेः । न च यत्र पक्षे माध्यमस्ति तत्र
माध्याव्यापकत्वादेव न तस्योपाधित्वमिच्छते इति युक्तम् । पक्षा-
तिरिक्ते माध्यव्यापकत्वनिश्चयेनेवोपाधित्वात् तस्य च तत्रापि
मत्वात् । अन्यथा पक्षे माध्यमन्देहात् । अनुपाधित्वे उपाधिमात्र-
मुच्छिद्येत माध्यव्यापकत्वनिश्चये — — — — पक्षेतरत्वव्यतिरेकस्य
न तथा, केवलान्वयिनि'साध्यात्यन्ताभावाऽप्रसिद्धेः केवलव्यतिरेकिणि
प्रत्यनुमानस्य विरुद्धत्वात् । अन्यव्यतिरेकिणि चाऽसाधारणत्वा-
दिति चेन्न — — भावनापक्षेः एकेनैव भूयसां प्रतिबन्धात् ।
सन्दिग्धोपाधेरदूषकत्वापाताच्च । पक्षे तदभावस्य सन्दिग्धत्वात् ।
बाधोस्रौतस्यापि तस्यानुपाधित्वापक्षेः । यद्यपि — — — —

तथापि साधनप्रतिपक्षाभिमतं बाधे मनुपाधिरस्यैव । व्यभिचारो-
 न्नायकत्वेन दूषकत्वस्य च पक्षेतरत्वेऽपि भवात् । मनुप्रतिपक्षभावेन
 दूषकत्वेऽपि केवलव्यतिरेकिणः मपक्ष --- प्रतिपक्षत्वमभ-
 वाच्च । किञ्च पर्वतावयववृत्त्यन्यत्वं पर्वतेतरद्रव्यत्वादिकं च उपाधिः
 स्यादेव व्यतिरेकेऽसाधारण्याभावात् । अथ पर्वतेतरान्यत्वादित्य-
 च्चेतरान्यत्वस्याऽभिद्धत्वाद्भिद्विवारकं पर्वतपदमिति व्यतिरेके
 व्यर्थविशेषणत्वान्न तस्योपाधित्वमिति चेन्न । बाधोन्नोतस्यापि
 तस्येवमनुपाधित्वापत्तेः । व्यर्थ --- व्यभिचारावारके तत्र तस्येव
 प्रयोजकत्वात् तस्य च प्रकृतेऽपि भवात् इतरान्यत्वाप्रसिद्ध्या तेन
 विना व्याप्तिग्रहामभवात् । अथोपाधिलक्षणे विपक्षाव्यावर्तक-
 विशेषणशून्यत्वं विशेषणं पर्वतेतरत्वादेशु विशेषणस्य पक्षमात्र-
 व्यावर्तकतया विपक्षाव्यावर्तकत्वात् । आर्द्रम्बन्वादेशु विशेषणस्य
 विपक्षायःपिण्डादिव्यावर्तकत्वात् एतच्च विशेषणव्यतिरेकेष्यन्ति
 विशिष्टव्यतिरेकात् बाधोन्नोते नाव्याप्तिः तत्र पक्षाभिमतस्य
 विपक्षत्वादित्युच्यते । तत्किं व्यभिचारवारकविशेषणवत्तया
 दूषकत्वमेवायं नास्ति । शोमिति चेन्न । साध्यव्यापकत्वसाधना
 व्यापकत्वमात्रस्यैव तद्विज्ञेयत्वात् । व्यभिचारवारकविशेषणशून्य
 एव व्याप्तिग्रह इति चेन्न । सर्वस्यैव व्यभिचारवारक-
 विशेषणवत्त्वात् । न हि वस्तु व्यभिचारावारकविशेषणशून्यं
 भवति प्रमेयत्वादेः सर्वत्र भवात् । उपात्ते इति विशेषणा-
 न्नैवमिति चेन्न । यत्र कश्चिदुपात्तव्यभिचारावारकविशेषणस्याऽ-
 यव्यतिरेकात् । तत्रोपात्तव्यभिचारावारकविशेषणशून्यत्वं विव-

चित्तमिति चेत् । मिद्धमिद्धिव्याघातात् । न हि तत्रोपासं-
तेन शून्यं चेति । अपि च व्यभिचारावारकं विशेषणं किं
व्याप्तिविरोधि तद्धीविरोधि वा' न्यायः । शब्दोऽनित्यो गुणले-
मति कार्यत्वादित्यत्र व्याप्तेर्विद्यमानत्वात् । नान्यः नित्यावृत्तिले-
मति वृत्तिमत्त्वादित्यनेन प्रमाणेन स्वरूपसत्या व्याप्तिर्दृष्टमस्मात्,
तथा च साध्यव्यापकले मति साधनाव्यापकत्वं पक्षेतरत्वे-
स्तौति तदभावात् साध्याभावः स्यादेवेति हेतोर्यव्यभिचार एव ।
व्यभिचारे चावश्यमुपाधिरिति पक्षेतरत्वमेवोपाधिः स्यात् । अतएवा-
साधकमिदं उपोधिवादित्यत्रापि पक्षेतरत्वोपाधेः सम्भवादनु-
मानमात्रोच्छेदकतया न तदुपाधिरित्यपान्तम् । तस्य साध्यव्यापक-
तया व्यतिरेकस्य दूषणसम्बद्धत्वेन जातित्वाभवात् । भवतु वा
कथञ्चित्पक्षेतरस्थानुपाधित्वं तथापि लक्षणमतिव्यापकमेवानुपाधा-
वपि गतत्वात् । एतेन पक्षेतरत्वव्यावर्तकं विशेषणान्तरमपि प्रति-
क्षिप्तम् । उपोधिवाभावेपि दूषणसम्बद्धत्वात् । नापि लक्षणान्तर-
मुपाधेः सम्भवति । तद्धि न तावत्साध्यसमव्याप्तले मति साधना-
व्यापकत्वं विषमव्याप्तोपाधावव्याप्तेः । न च विषमव्याप्तोपाधिः
व्यभिचारोच्चायकत्वस्य दूषकताबौजस्य तत्रापि मत्त्वात्, इदं
साधनमेतत्साध्यत्वन्माभाववदृत्ति एतत्साध्याव्यापकव्याप्यत्वादिति
प्रयोक्तुं शक्यत्वादिति । न चैवं पक्षेतरत्वमुपाधिः स्यादिति
वाच्यम् । प्रयोजनमात्रक्षेतरन्यथैव समाधास्यमानत्वात् । दूषणा-
न्तरसङ्कीर्णत्वाच्च विषमव्याप्त उपोधिरिति चेत् । न । सर्वत्रो-
पाधिमाधारणत्वात् सर्वेषामेवोपाधौनां व्यभिचारादिसङ्करात् ।

अथ साध्यप्रयोजकोधम उपाधिरित्युच्यते । प्रयोजकत्वं च न न्यून-
धिकदेशवृत्तेः, तस्मिन्सत्यथभवत्स्तेन विनापि भवतश्च तदप्रयोज-
कत्वात् किन्तु समनियतस्येति चेन्न । प्रयोजकत्वं व्यापकत्वं
तदविषमव्याप्तस्याप्यस्ति । अथ व्याप्यत्वं ? तदा व्यभिचारः । नहि
समव्याप्तमेव व्याप्तं नोभयं समव्याप्तस्यैव समव्याप्तमित्युक्तौ साध्यावै-
शिष्ट्यात् । तस्माद्दूषणौपयिकं प्रयोजकत्वं वाच्यं । तच्च विषम-
व्याप्त्येवस्तीत्युक्तम् । अथ यद्गमोऽन्यनिष्ठतया भासते लोके तत्रै-
वोपाधिपदप्रयोगात् यद्द्रष्टव्याग्निः साधनाभिमतनिष्ठतया भासते
स एवोपाधिः स च न व्याप्यतामात्रेण व्यभिचारोन्नयनादि-
दूषकतवौजसृम्भवात् । व्यापकत्वमपि तत्रान्तर्भाव्यमिति समव्याप्त-
एवोपाधिरिति चेन्न । शास्त्रेऽनुमानदूषणार्थमुपाधिबुत्पादनं तच्च
साध्यव्यापकत्वमात्रेणैवेति तत्रैवोपाधिपदप्रयोगात् । अथोपाधि-
र्नामासावुच्यते यदभावोव्यभिचारविरोधी, न च विषमव्याप्तस्या-
भावोव्यभिचारं विरुणद्धि, किन्तु समव्याप्तस्य, यत्र हि व्यभिचा-
रस्तत्र साध्यसमव्याप्तमन्ततः साध्यमपि भवत्येवोपाधिः तस्यापि
स्त्वं प्रति व्यापकत्वे सति व्याप्यत्वात् साधनाव्यापकत्वाच्च । अभेदेऽपि
व्याप्यव्यापकभावात् । अन्यथा कृतकत्वेनापि नित्यत्वे साध्ये कृतकत्व-
मेवोपाधिः स्यात् । अभेदेन तु व्यापकत्वे साधनव्यापकत्वादन्युपाधिः ।
विषमव्याप्ते तु साध्यव्यापको यो धर्मस्तद्वाप्यत्वमात्राच्च तद्वाप्यत्व-
विधिः शब्दो नित्यो गुणत्वादित्यत्र हि साध्यव्यापकं प्रमेयत्व व्याप्यं
भवति गुणत्वं च साध्येन न व्याप्तं जलपरमाणुरूपदादौ व्यभिचारात् ।
समव्याप्तेन व्याप्तं तद्व्यभिचारि चेति व्याघात एवेत्युच्यते । तच्च

अथभिचारे हि साध्यव्याप्यत्वन्तं न तु साध्यव्यापकव्याप्यत्वमपि,
भवन्तव्यभिचारस्य दर्शितत्वात् ।

न चेवं साध्यव्याप्यव्याप्यत्वमेवानौपाधिकत्वमस्त्विति वाच्यम् ।
साध्यव्याप्यत्वमित्यत्रापि तदेवानौपाधिकत्वं वाच्यं, तथा चान-
वस्थितिः । यावदिति पदं साध्यव्यापके विशेषणं दत्तमेवानौ-
पाधिकत्वलक्षण इति नोक्तव्यभिचारः । 'नापि पञ्चधर्मावच्छिन्न-
साध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमुपाधित्वं तथाहि यद्यपि
नायः प्रत्यक्षः प्रत्यक्षस्यश्रावणत्वादित्यत्र पञ्चधर्माद्रव्यत्वं तदवच्छिन्न-
साध्यव्यापकं उद्भूतरूपत्वमुपाधिरनेन सङ्गृह्यते तथाप्यार्द्रत्वान-
प्रभववह्निमत्वादिः केवलसाध्यव्यापक उपाधिनानेन सङ्गृह्यते । कोहि
तत्र पञ्चवृत्तिस्तदवच्छेदकः । अपि च शब्दोऽभिधेयः प्रमेय-
त्वादित्यत्राश्रावणत्वमुपाधिः स्याद्भवति हि शब्दत्वादिजातौ साधा-
व्यापकमपि शब्दवृत्तिगुणत्वावच्छिन्नाभिधेयत्वस्याश्रावणत्वं व्यापकं
साधनाव्यापकञ्च । नापि पञ्चावृत्तिले सति साध्यव्यापकत्वमुपाधित्वं
ज्ञानकं सकर्तृकं कार्यत्वादित्यत्रानुलस्योपाधित्वापत्तेः तद्वि ज्ञानके
पक्षे न वर्तते साध्यव्यापकं च भवति अन्यकारोद्भवं स्वातन्त्र्येण
प्रतीयमानत्वादित्यत्राश्रावणत्वस्यानुपाधित्वापत्तेः पञ्चवृत्तित्वात् ।
नापि साधनवह्निन्नसाध्यव्यापकत्वे सति साधनाव्यापकत्वमुपाधित्वं ।
तथाहि । यद्यपि ध्वंसो ध्वंसप्रतिधोगी जन्यत्वादित्यत्र भावत्वमुपा-
धिरनेन सङ्गृह्यते । — — — 'वृत्तितया साधनाव्यापकत्वेपि
जन्यत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वात् । तथाप्यार्द्रत्वान्नप्रभववह्निमत्वादेः
पञ्चधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकोपाधेस्त्वानेनाऽसङ्गृह्य इत्यव्याप्तिः जलं

प्रमेयं रसवत्त्वादित्यत्रैव रसत्वावच्छिन्नमाध्यव्यापकस्य पृथिवी-
 त्वस्योपाधित्वप्रसङ्गः । इदमसाधकं सोपाधित्वादित्यत्र साधना-
 वच्छिन्नमाध्यव्यापकव्यभिचारित्वादित्यत्र साधनावच्छिन्नेत्यस्य वैथर्थ्यं
 साध्यव्यापकव्यभिचारित्वस्यैव गमकत्वात् । अतएव साध्यसाधन-
 सम्बन्धाव्यापकत्वमुपाधित्वमिति निरस्तम् । अपिच पक्षत्रयेऽपि
 विशिष्टमाध्यव्यभिचारं साधयित्वा पश्चात्केवलसाध्यव्यभिचारः
 साधनौघ इत्यर्थान्तरं केवलमाध्ये विप्रतिपत्तौ विशिष्टस्य तद-
 विषयत्वात् । नापि यद्विशिष्टे साधने साध्यमानानाधिकरण्यं स
 उपाधिः रासभादौनामप्युपाधित्वप्रसङ्गात् । तद्विशिष्टेऽपि साधने
 साध्यसम्बन्धात् । यद्विशिष्ट एवेति विवक्षितमिति चेत् । न ।
 प्रमेयत्वादेरप्युपाधित्वप्रसङ्गात् । यद्विशिष्टे साधने साध्यमानाना-
 धिकरण्यमस्येवेति चेन्न । गुरुत्वेन रसवत्त्वे साध्ये गन्धवत्त्वादेः
 साध्यव्यापकस्यापि उपाधित्वापत्तेः । नापि पर्यवमित्साध्यव्यापकत्वे
 मिति साधनाव्यापक उपाधिः यद्यपि पर्यवमितं साध्यं पक्ष-
 धर्म्मावल्लभं यथा शब्दो नित्यत्वातिरिक्तशब्दधर्म्मातिरिक्तधर्म्मान्
 प्रमेयत्वादित्यत्र पर्यवमितं यत्साध्यमनित्यत्वं तस्य व्यापकं कृत-
 कत्वमुपाधिः । तेनैव हेतुना कृतकत्वे साध्येऽनित्यमुपाधिवत्त्वेन
 मङ्गल्यते । तथापि ज्ञाणकस्य भावयवत्वे सिद्धे ज्ञाणकमनित्यद्र-
 व्याममवेतं जन्यमहत्वानधिकरणद्रव्यत्वादित्यत्र निःस्पर्शद्रव्यसमवेतत्व-
 मुपाधिः स्यात् भवति हि नित्यद्रव्यसमवेतत्वं यत्पर्यवसितं साध्यं तस्य
 व्यापकं साधनाव्यापकं च, अपि च पक्षधर्म्मावल्लभ्यमाध्यमिद्धौ
 निष्कल उपाधिः तदमिद्धौ च कस्य व्यापकः न हि सोपाधौ

पञ्चधर्मात्वात्साध्याभिः मिद्ध्यति यद्वापक उपाधः स्यात् । अथोपाधि-
मात्रव्यतिरेकिधर्मात्वं लक्षणं क्वचिद्वाधोक्तौ तस्य पक्षेतरत्वस्याप्यु-
पाधित्वात् । तत्तदुपाधेऽस्य तत्तत्साध्यव्यपकत्वे मति तत्तत्साधना
व्यापकत्वं वङ्गधूमोपाधेऽस्य न लक्षणमिदं लक्ष्याभावात् । न च
पर्वतेतरत्वं वङ्गधूमसम्बन्धे उपाधिः आपादाप्रमिद्धेः । न च पक्षे-
तरत्वं वङ्गव्यापकं क्लृप्तो न भवतीति वाच्यम् । उपाधिलक्षणप्रस्तावे
एतस्यार्थान्तरत्वादिति मतम् । तन्न । अनुमितिप्रतिबन्धकज्ञान-
विषयत्वावच्छेदकत्वमुपाधिलभिह निरूपयितुमुपक्रान्तं अन्यस्या-
प्रयोजकत्वात्, तच्च न व्यतिरेकत्वमपि सहचारदर्शनादेस्तद्व्यापकस्य
तुल्यत्वात्, तथाच विहङ्गोभयव्यापकनिवृत्त्या साध्यतदभ्रवाभ्यां पक्षे
व्यावर्तितव्यम्, न चैवम् । तथा च साध्यव्यापकतासन्देहात् न
पक्षेतरत्वमुपाधिरिति । तन्न । तथापि साध्यव्यापकतापक्षमालम्ब्य
दूषकत्वाविरोधादिति ।

एवं प्राप्तेऽस्मत्पितृचरणाः यद्वाभिचारिलेन साधनस्य साध्यव्यभि-
चारित्वं स उपाधिरिति । उपाधिलक्षणं तु पर्यवसितसाध्यव्यापकत्वे
मति साधनाव्यापकत्वं यद्गर्भावच्छेदेन साध्यं प्रसिद्धं तदवच्छिन्नं
पर्यवसितं साध्यं, तत्रार्द्धेनप्रभवत्वाद्युपाधौ महानसत्वादिरेव
तादृशो धर्मात्तदवच्छेदेन साध्यस्य धूमस्य प्रसिद्धेः पञ्चधर्मात्वावच्छिन्न-
साध्यव्यापकोपाधौ साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकोपाधौ च साधनमेव,
तथा च तदवच्छिन्नसाध्यव्यापकोपाधिव्यभिचारेण साधनस्य साध्य-
व्यभिचारः स्यादेव व्यापकव्यभिचारिणस्तद्वाप्यव्यभिचारिलनियमा-
दतः साध्यव्यापकत्वसाधनाव्यापकत्वं एव दूषकताबौजम् । न च

शाकपाकजलस्य वेद्युकावधृतः कार्यकारणभाव एव जन्यानित्यत्वे
साध्ये भावत्वस्य व्यापकत्वग्राहको घटोन्मज्जनप्रसङ्गात् । एवमन्ये-
षामपि तत्तदनुकूलतर्काद्व्यापकत्वग्रह इति ।

सम्प्रदायविदस्तु यज्ञ्यावृत्त्या यस्य साधनस्य साध्यं व्यावर्त्तते स
धर्मस्तत्रहेतावुपाधिः स च धर्मः कतमो भवति, यस्य व्यावृत्तिः
साध्यसाधनसम्बन्धविरोधिनी, यथाद्र्वेन्धनक्षलं बन्धिमले, व्यावर्त्तते
हि तज्ञ्यावृत्त्या धूमवत्वं तन्नायःपिण्डे, एवं व्यावर्त्तते भावत्वव्यावृत्त्या
प्रध्वंसे जन्यानित्यत्वसम्बन्ध इति पक्षधर्मताबलादनित्यत्वाभावः
सिद्ध्यति । तथा वायुवुद्धतरूपवत्वं निवर्त्तमानं बहिर्द्रव्यत्वे सति
प्रत्यक्षत्वं निवर्त्तयत् पक्षधर्मताबलेन प्रत्यक्षत्वाभावमादाय सिद्ध्यति ।
पक्षेतरस्य नोपाधिः स्वव्याघातकत्वेन तद्व्यतिरेकस्य साध्याव्यावर्त्तक-
त्वादित्याहुः ।

स चायं निश्चित एव, क्वचित्मन्दिग्धोपाधिः, स च नैव-
माकारोयमनुपाधिरस्ति न वेति तस्य शङ्कापिशाचीत्वेन उपपत्ति-
समप्रपञ्चत्वात् । किन्तु साध्यव्यापकत्वे साधनाव्यापकत्वे चोभयत्र वा
सन्देहात् । यथेश्वरानुमाने तुल्ययोगक्षेमत्वेन साधनस्य साध्य-
व्यापकत्वानिश्चयदशार्थां शरीरजन्यत्वं, तथा मैत्रतनयत्वेन श्शामले
साध्ये शाकपाकजलस्य साध्यव्यापकत्वानिश्चयदशार्थां शाकपाकजल-
मिति क्रमेणोदाहरणानि ।

अत्रोपाधिलसन्देहो नोपाधिर्ज्ञे वा हेलाभासान्तरमिति
तदुद्भावेन निरनुयोज्यानुयोग इति केचित् ।

तत्र । व्यभिचारस्य हेलाभासतया तच्छङ्काधायकत्वेन सन्दि-

अयं प्रयत्नार्थः । प्रत्यक्षोपलम्भा^(१) स्तावद्योग्यानुप-
 ग्धानैकान्तिकवदस्यापि दोषत्वात् । म चायमुपाधिर्नातिरिक्तो
 हेत्वाभाम इति व्यवस्थापितमधस्तादिति स्थिते, किमयं स्वव्यति-
 रेकद्वारा मत्प्रतिपक्षः साध्याव्यापकाव्याप्यत्वेन व्याप्तिविरहोन्नायको-
 व्याप्तिविरहरूपत्वेनाभिद्धो वा व्यभिचारोन्नायको वा । नाद्यः
 मन्दिग्धोपाधेरदूषकत्वापातात् तद्व्यतिरेकस्य 'पक्षेऽभिद्धत्वात् ।
 बाधोन्नीतपक्षेतरत्वस्य व्यतिरेकेऽसाधारणतयाऽनुपाधित्वापत्तेश्च,
 मत्प्रतिपक्षे मत्त्वचान्तरानुद्भावनात्, एकेनैव भूयमामपि प्रतिबन्धात् ।
 न द्वितीयः साध्यव्याप्यसाधनाभिमतव्यापकत्वेनोपाधेरेव साध्य-
 व्यापकत्वसाधनात् । न तृतीयः तद्वन्नोपाधिकत्वज्ञानस्य व्याप्ति-
 ज्ञानकारणत्वेन विघटकतया स्यात् तच्चान्यस्य साध्यव्यापकत्व-
 साधनाव्यापकत्वज्ञानमन्यस्य व्याप्तिज्ञाने स्वतो न दूषणमित्यनेन
 निरस्तमेव । न चतुर्थः साध्यव्याप्यव्यभिचारित्वेनोपाधेरेव साध्य-
 व्यभिचारित्वानुमानप्रसङ्गात् । मेवम् । पक्षे बाधकेन यावन्नोपाधेः
 साध्यव्यापकत्वं निश्चयते तावदुपाधिभावेन दूषणतैवास्य
 नास्तीति न (म)दूषकतावौचिन्ता । तन्निश्चये च साधनाभिमतस्य
 साध्य(त्वा)व्याप्यत्वानिश्चयान्न तद्व्यभिचारित्वेन तद्व्यापकत्वेन वोपाधेः
 साध्यव्यभिचारित्वं, तद्व्यापकत्वं वाऽनुमोयते । तस्मात्साध्यव्यापक-
 व्यभिचारात् तद्व्यभिचारोन्नयनद्वारा साध्यव्यापकाव्याप्यत्वेन व्याप्ति-
 विरहोन्नायकतया वोपाधेरदूषकत्वमिति पितृचरणोन्नीतमार्गानु-
 गमनोन्मुखैरस्माभिरुक्तो विस्तरोनानवधेय इति ।

लब्धरेव निरस्ताः । प्रमाणान्तरपरिदृष्टानामपि व्याप-
कानामुपाधित्वे वहेः सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गः । अव्यापा-
कानामपि नित्यानामुपाधित्वे वहेः सदाऽनुवृत्ति-
प्रसङ्गः । अनित्यास्त्रिविधाः । उभया^(१)व्यभिचारिण
अन्यतराव्यभिचारिण उभयव्यभिचारिणः । तत्र प्रथम-
^(२)द्वितीया उपाधिलक्षणाभावादेव नोपाधयः । अन्य-
तराव्यभिचारिणश्च द्विविधाः । धूममात्राव्यभिचारिणो
वह्निमात्रा^(३)व्यभिचारिणश्च । तत्र पूर्वं पूर्ववत् । वह्नि-

उक्तरीत्या उपाधिगङ्गानिरासे प्रयत्नोपयोगार्थमाह ।
प्रमाणेति । व्यापकानामुपाधौनामुपाधिनेन समव्याप्नोपाधिपच-
माश्रित्य दूषणमाह । सार्वत्रिकत्वेति । विषमव्याप्नोपाधिपचे साधन-
व्यापकत्वं तेषामिति भावः । नित्यानां परमाणादौनामित्यर्थः ।
अत्रापि विषमव्याप्नोपाधिपचे साधनव्यापकत्वेव दोषः सस्यतः ।
तथेति । साध्यं साधनं चेत्युभयम् । यद्यप्युभयाव्यभिचार्यनित्यत्व-
प्रमाणपरिदृष्टो नैयायिकानामप्रसिद्धः महानसादौनामुभयव्यभि-
चारित्वात् वह्निमत्वस्य चोपाधेर्नित्यत्वात् तथापि वह्निरेव वह्नि-
व्यापकस्तथाभूतः प्रसिद्धः अभेदेपि व्याप्यव्यापकभावादिति भावः ।
तत्रेति । प्रथमे साधनव्यापकत्वात् द्वितीये साध्यव्यापकत्वादित्यर्थः ।
धूममात्रेति । मात्रशब्दोऽत्र सामान्यार्थः नतु व्यवच्छेदार्थः वह्निधूम-
योरेव व्याप्यापत्तेः । पूर्वं इति । साधनव्यापकत्वादित्यर्थः । व्याप्य-

(१) उभयव्य १ पु० पा० ।

(२) प्रथमद्वितीया इति २ पु० पा० ।

(३) च्युति, तत्र पूर्वं लक्षणाभावादेव नोपाधयः । वह्निमात्रा इति २ पु० पा० ।

माध्याव्यभिचारिणीपि द्विविधाः । 'व्याप्यमात्ररूपा
उभयरूपाश्चेति ।

पूर्ववदेव पूर्वे । उभयरूपास्तु सामग्रीतः, नापि
परे विद्यन्ते । सा च न क्वचिदुपाधिः धूमस्य वह्निनेव
तथापि स्वभावसम्बन्धात् । वह्निजननसामग्र्यां वह्ने-

मात्रेति । मात्रपदेन वह्निव्यापकत्वनिषेधः । तथा च माध्याव्याप-
कत्वमित्याह । पूर्व्व इति । उभयरूपा इति । माध्याव्याप्यत्वे सति
माध्याव्यापका इत्यर्थः । मां चेति । यद्यपि मश्यामोमैत्रतनयत्वा-
दित्यत्र शाकपाकजलं श्यामसामग्र्येवोपाधिः तथापि यत्र माध्य-
सामग्र्या मह माधनस्य व्याप्तिग्राहकमस्ति तत्र माधनव्यापकत्वात्
सामग्री नोपाधिः, यत्र तु तन्नास्ति तत्र सामग्र्युपाधिरेव । न च
तेनैव हेतुना शाकपाकजलमपि माध्यं तत्र श्यामत्वस्योपाधित्वात् ।
उभयस्यापि माधने चार्थान्तरं श्यामत्वमात्रे हि विप्रतिपत्तिः न
तूभयत्र । गन्धस्तु सामग्री क्वचिन्नोपाधिः यत्र माधनाव्यापिका अन्यत्र
तूपाधिरेवेति योजनीयः । न चैवं धूमाद्ब्रह्मानुमाने वह्निमामग्र्यु-
पाधिः स्यात् तत्र वह्निनेव तत्सामग्र्यापि मह धूमस्यानौपाधिकत्व-
निश्चये माधनव्यापकत्वनिश्चयात् । मैत्रतनयत्वं व्याप्यश्यामसामग्र्या-
भावमित्यत्र च कार्यकारणभावादीनां व्याप्तिग्राहकाणामभावा-
दित्याह । धूमस्येति । वह्निजननेति । यद्यपि वह्निजन्यं न वह्निद्व्यणुकं
वह्नित्वस्य परिमाणवदृष्ट्याऽवयवमात्रवृत्तित्वात् । तथापि वह्निप्रत्य-
क्षमाधने यदि वह्निमामग्र्युपाधिहस्यते तदा वह्निरेवोपाधिः स्यात्

रप्यन्तर्भावाच्च । न च कृतकत्वानुष्णत्वयोः सम्बन्धे
तेजोजातीयेतरत्ववदिहापि साध्यधर्मजातीयेतरत्व-
मुपाधिः । तस्य प्रमाणबाधैकभावनियतत्वात् ।

अत एवोपाधिमप्यप्रयन्तोविरोधिप्रमाणसदसद्भाव-
निश्चयव्यप्रतया मुहूर्तमनुमितौ विलम्बामहे । तदेव
सर्वथोपाध्यनुपलम्भात्तदभावनिश्चयो यथा धूमसम्बन्धे
तद्भावन्यत्रापि द्रष्टव्यः । तर्कश्च शङ्कानिराकरणपटीया-
न्विजयते ।

साध्यं च नोपाधिः व्यभिचारसाधने साध्यवैशिष्ट्यप्रसङ्गादनुमानमा-
त्रोच्छेदाच्चैति भावः । ननु वङ्गिरनुष्णः हनकल्यदित्यत्र बाधोन्नीत-
वङ्गातरत्ववत्पर्वतेतरत्वमुपाधिः स्यादित्यत्र आह । न चेति । तत्र
वङ्गावुपज्जीव्यप्रत्यक्षेण साध्याभावप्रमया साधनसाध्यव्यभिचारनिश्चयात्
व्यभिचारे चाऽवश्यमुपाधिप्रसङ्गादन्यथा चोपाधेरसम्भवात् पक्षे
रत्वमुपाधिः, प्रकृते च न तथा अनुमानमात्रोच्छेदप्रसङ्गादित्यर्थः ।
अत एवेति । यद्यपि बाधितत्वज्ञानाभावोऽनुमितिप्रयोजको न
त्वबाधितत्वज्ञानमिति विरोधिप्रमाणाभावनिश्चयोऽप्रयोजकः तथापि
विरोधिप्रमाणसंग्रहस्थानुमितिप्रतिबन्धकतया तदभावस्याप्येव
णीयत्वमस्येवेति भावः । नन्वेतावता प्रत्यक्षोपाध्यभावनिश्चयेषु
तौन्द्रियतदभावः कथं निश्चयः कथं वा साध्यव्यापकोऽयं साधन
व्यापको न वेति संग्रहस्य देशान्तरकालान्तरयोर्व्यभिचारसंग्रहस्य
वा निवृत्तिरित्यत्र आह । तर्कश्चेति । यथा चैतत्तथाऽनुपदमेत

ननु प्रमाणसिद्धे वस्तुनिस्वभावोऽवलम्बनं, न तु स्वभाववलम्बनेनैव वस्तुव्यवस्थेत्याशयवान्पृच्छति । केन पुनरिति । [११० ११८]

प्रथमदर्शनेनैव वह्निधूमंशोरव्यभिचारग्रहणं, द्वितीयादिभिस्तु शङ्कामात्रमपनीयत इति केषांचिन्मतमपनयन्नेव प्रकृतं प्रपञ्चयति । यदा तावदिति । ११०।११

अत्र चैवं परमार्थः । योयमुपाधिमादाय येन सह सम्बध्यते स निरुपाध्यवस्थार्या तस्यागमको यथा वह्निर्धूमस्य । सोपाध्यवस्थायामपि उपाधेः, केवलस्यैव सामर्थ्ये स एव गमको न तूपहितः । यथा ऽऽहारपरिणतिभेदस्यैव गमकत्वे मैत्रतनयत्वं, यत्र तूपाधिः

वक्ष्यामः । ननु स्वाभाविके सम्बन्धे कुतः प्रमाणापेक्षेत्यत आह । नन्विति । ननु प्रमाणाभिधानमुपक्रम्य मंगयाभिधानमर्थान्तरमित्यत आह । प्रथमदर्शनेति । प्रथमदर्शनेनेव व्याप्तिनिश्चयेऽप्येततः मंगयो न स्यादिति मंगयान्वयानुपपत्त्या न तथेति भावः । यथा वह्निरिति । आर्द्रेन्धनप्रभवत्वमुपाधिमादाय वह्निर्धूमेन सह व्याप्त इति तदभावे अयं धूमवान् वह्निमत्वादित्यत्र वह्निर्धूमस्य न गमक इत्यर्थः । यथा आहारेति । पुरुषश्चामले शाकपाकजलस्यैव गमकत्वं, न तु तद्विशिष्टमैत्रतनयत्वस्य, अर्थविशेषणत्वादित्यर्थः । यत्र लिति । आर्द्रेन्धनप्रभवत्वमात्रस्य गुणादावपि सत्त्वान्मात्रं

केवलौघ्यभिन्नादी तत्र सोपाधिरपि गमक एव । यथाद्र्-
न्धनवान् वह्निधूमस्येति । तत्कस्य हेतोः । विशिष्टस्य
निरूपाधित्वादिति । भूयोदर्शनमिति । [१११] तज्ज-
नितसंस्कारसहितमित्यर्थः ।

अग्रे चैतदेव स्फुटीकृतमित्यविरोधः । मणिभेद-
तत्ववदिति । [१११] यथा मणिर्यैर्विशेषैस्तत्तद्यव-

न धूमगमकमित्युपाधिरूपविशिष्टोष्यार्द्रन्धनप्रभववर्वाङ्गमत्वादिगमक
पवेत्यर्थः । ननु भूयोदर्शनं यदि व्याप्तिग्राहकं तदाऽग्रे संस्कारस्य
तद्ग्राहकत्वाभिधानं विरुद्धमित्यत आह । तज्जनितेति । यर्थात् ।
विशेषोऽवान्तरजात्यादिभिर्माणैः पद्मरागादिव्यवहारविषयोधारकस्य
प्रुभाशुभजनकश्चानुमीयत इत्यर्थः ।

ननु भूयामि दर्शनानि प्रत्येकं व्याप्तिं गमयेयुः मिलितानि
वा ? नाद्यः प्रत्येकदर्शने सत्यपि तत्र संग्रयात्, नान्धः, आशु-
विनाशिनं क्रमभाविनां यौगपद्यासम्भवात् । यथा प्रत्यभिज्ञायां
संस्कारसहितमिन्द्रियं हेतुः तथा तावद्दर्शनजसंस्कारसहितं तत्तथेति
चेन्न । तत्र संस्कारेन्द्रिययोः समानविषयत्वात् तथैवौचित्यात् ।
अत्र च महत्कारविषयकः संस्कारोव्याप्तिविषयकमिन्द्रियमिति
भिन्नविषयकत्वात् । अपि च भूयोदर्शनं न भूयसि दर्शनानि
एकैव धारावाहिकेन तदग्रहप्रसङ्गात् चिचतुरादिरूपत्वेनाननु-
गमाच्च । नापि भूयःसु स्थानेषु दर्शनं एकाग्रयात्रितरूपपरस्यो-
त्तदभावात् । नापि भूयसां दर्शनं गोलद्रव्यत्वयोस्तदभावात्

किञ्च शतशः महचरितयोरपि पार्थिवत्वलौहलक्ष्यत्वयोर्ब्याप्य-
 यहात् व्यभिचारात् । न च तत्तत्तमानं तर्कमहकृतस्य तद्ग्राहकत्वे
 महचारदर्शनादिरेव तर्कमहकृतोर्ब्यापिग्राहकोस्वावश्यकत्वात् किं
 तत्र भूयोदर्शनेन । न चैवमस्त्विति वाच्यम् । तर्कस्यापि व्याप्तिमूल-
 कत्वात् । तत्र तर्कं विना यदि तन्निश्चयस्तदा व्यभिचाराच्च भोऽपि
 तद्धेतुः स्यादिति । अथ तर्कान्नरात्तन्निश्चयस्तदाऽ नवस्था । न
 चानादिमिद्व्यपिका एव केचित्तर्का इति वाच्यम् । तत्र प्रमाणानु-
 योगे अनुमान एव पर्यवमानात् । न च व्याप्तिग्रहान्यथानुपपत्त्या
 तर्कस्यानादिमिद्व्यपिकत्वज्ञानं अनुपपत्तिरनुमानत्वात् । अथ
 मन्वीपमंहरणे सामान्यलक्षणया प्रत्यासत्त्या व्याप्तिनिश्चयः सामान्य-
 रूपत्वं च न मङ्गदर्शनगम्यमिति तद्भूयोदर्शनापेक्षेति चेत् । न ।
 मङ्गदर्शनगम्यवादिभिस्तदनभ्युपगमात् । अभ्युपगमेऽपि वस्तुमत्
 सामान्यं प्रत्यामन्तिः न तु सामान्यरूपतया ज्ञातं प्रत्यामत्यन्तरे
 तथाऽकल्पनात् । न च काकतालोयतादिशङ्कानिरामार्थं द्विती-
 यादिदर्शनापेक्षा, तत्सत्वेऽपि शङ्कातादवस्थात् । अथानौपाधि-
 कत्वज्ञानस्य व्याप्तिज्ञानहेतुतया माध्यमहचरितानामनुपाधित्व
 निश्चयस्य साध्यव्यापकमाधनव्यापकत्वनिश्चयमाधनाव्यापकमाध्या-
 व्यापकत्वनिश्चयमाध्यत्वात् तस्य च भूयोदर्शनमाध्यत्वात्तदपेक्षेति
 चेत् । न । योग्यानां तेषां ततोऽनुपाधित्वनिश्चयेऽप्ययोगोपाधि-
 मंश्रयाधीनव्यभिचारशङ्कातादवस्थात् । अनुमानान्तदनुपाधित्व
 निश्चये अनवस्थापत्तेः । तस्मात् परिशेषेण मङ्गदर्शनगम्येव व्याप्तिः
 उपाध्यभावस्य व्याप्तित्वात् । तस्य च केवलाधिकरणरूपतया

चक्षुरादिना प्रथमदर्शनगम्यत्वात् । न चाद्ये व्याप्तिमंशयानुपपत्तिः ।
सन्नयुपाधिरूपाधिन्नेन मया न ज्ञात इति संशयात् विद्यमानः
ज्ञानप्रामाण्यमंशयाद्वा तदुपपत्तेः । न ह्ययिममंशयानुरोधान्
पूर्वव्याप्तिनिश्चयमामय्यामपि तन्निश्चय इति युज्यते घटज्ञान-
सामय्यामपि तथा कल्पनापत्तेः । न चैवं प्रथमदर्शनानन्तर-
मेवानुमितिः स्यात् । उपाधिस्मरणमहकृतस्य योग्योपाध्यनु-
पलम्भस्थानुमितावपाध्यभावव्यवहारे च कर्त्तव्ये व्याप्तिज्ञानसह-
कारित्वात् । मेवम् । उपाध्यभावो हि नानौपाधिकत्वं यत्-
किञ्चित्साध्यव्यापकमाधनाव्यापकधर्मशून्यत्वस्य धूमेऽर्थभावात् व्यभि-
चारिण्यपि गतत्वाच्च । किन्तु यावत्सव्यभिचारिव्यभिचारिसाध्य-
मामानाधिकरणमित्युक्तं, तच्च न सकृद्दर्शनगम्यम्; अपि च वस्तुगत्या
या व्याप्तिस्त्वज्ञानं नानुमितिहेतुरतिप्रसङ्गात् । किन्तु व्याप्तिन्नेन ।
न चोपाधेरज्ञाने तथात्वेन ज्ञानं सम्भवति विशेषणज्ञानं विना
विशिष्टज्ञानानुत्पादात् । किञ्च प्रतियोगिज्ञानस्याभावव्यवहार
हेतुत्वेऽप्युपाधिज्ञानं विनापि तदभावज्ञानादनुमितिः प्रथम
दर्शनानुपदं स्यादेव, न ह्युपाध्यभावव्यवहारोऽनुमितिहेतुरपि
तदुपाध्यभावज्ञानं तच्च तदानौ जातमेव, तथापि सकृद्दर्शनस्येव
भूयोदर्शनस्यापि संग्रार्थकत्वात्तर्कदेशाच्च कथं व्याप्तिग्रहः ।

अत्रास्मात्पितृचरणाः व्यभिचारज्ञानविरहमहकृतं सहचारदर्शनं
व्याप्तिग्राहकं, न च सर्वेषां व्यभिचारज्ञानविरहिलमशक्यं ज्ञातुं
स्त्रीव्यभिचाराज्ञानं च व्यभिचारिसाधारणमिति वाच्यम् । न
हि व्यभिचारज्ञानाभावो ज्ञात उपयुज्यते अपि तु स्वरूपसन्ने-

वेन्द्रियमहकारौ । व्यभिचारज्ञानं च तन्निश्चयस्तच्छ्रद्धा च । तत्र-
 श्रद्धा क्वचिदुपधिमन्देहात् क्वचिद्विशेषादर्शनसहितसाधारणधर्म-
 दर्शनात् । तद्विरहश्च क्वचिद्विषयबाधकतर्कात् क्वचित् स्वतःभिद्ध
 एवेति न तर्कस्य व्याप्तिगृह्यमूलकत्वेऽनवस्था, यावदाश्रद्धन्तर्कानुसर-
 णात्, यत्र व्याघातेन श्रद्धैव नावतरति तत्र तर्कं विनैव व्याप्ति-
 गृहः, तथाहि—धूमो यदि वज्रममवहितकारणजन्यत्वे सति वज्र-
 समहिताजन्यः स्यादजन्यः स्यादित्यत्र किं धूमोऽवज्रेरेव भविष्यति
 क्वचिद्वज्रं विनापि भविष्यति तदकारणक एवोत्पन्नः स्यादित्याश्रद्धा
 स्यात्तत्र सर्वत्र स्वक्रियाव्याघातः, यदि गृहीतान्वयव्यतिरेकं हेतुं
 विना कार्शोत्पत्तिं शङ्केत तदा धूमार्थं कथं स्वयं वज्रमुपाददीत ।
 परप्रतिपत्त्यर्थं कथं शब्दं प्रयुञ्जीत । न हि यद्वातिरेकेण
 यस्योत्पत्तिराशङ्क्यते नियमूतस्तदर्थं तदुपादीयत इति सम्भवति ।
 न च केवलान्वयिनि व्यभिचारश्रद्धाया अमम्भवः । तत्रापि
 समानाधिकरणात्यन्ताभावप्रतियोगिमाध्यं न वेति तस्याः सम्भवात्
 तस्या व्यापकतागोचरत्वेऽपि समानमवित्त्ववेद्यतया व्याप्यगोचरत्वात् ।
 न च व्याघातस्य विरोधस्वरूपतया तस्य महानवस्थाननियमरूपतया
 नियमस्य च व्याप्तिरूपतया अनवस्था, न हि विरोधिप्रतिबन्धानं
 तादृशश्रद्धानिवर्तकमाचक्षहे किन्तु स्वक्रियैव तादृशश्रद्धोत्पत्ति-
 प्रतिबन्धक इति क्रमः ।

अतएव 'व्याघातो यदि श्रद्धास्ति न चेच्छ्रद्धा ततस्तराम् ।

व्याघातावधिराश्रद्धा तर्कःश्रद्धावधिः कुतः'—

इति खण्डनमपास्तम् । स्वक्रियाया एव तादृशश्रद्धाप्रति-

हारविषयो भवति धारयितुश्च तत्तत्फलभेदसम्पादक-
श्रोत्र्नीयते तेते सूक्ष्माविशेषाः परीक्षकैरुन्नीयन्ते भूयो-
भिर्दर्शनैस्तथांचापौति ।

तथाहि प्रथमतस्तावद्भूयोदर्शनं काकतालीयन्याय-

वन्धकतया शङ्काया, व्याघातानाश्रयत्वात् एतादृशतर्कावतारस्य न
भूयोदर्शनं विनेति भूयोदर्शनादरो न तु स्वत एव प्रयोजकः ।
अतएव वक्ष्यति । न वारमञ्छानियम इति । यावता दर्शनेन
तक्काभावस्तावतो विवक्षितत्वादिति भावः । भूयोदर्शनाहित-
संस्कारस्य मनःसहकारौ तेन चक्षुरादिव्यापारं विनापि महचार-
ज्ञानवतो व्याप्तिग्रहः । न चेवं शाब्दादेरिव संस्कारस्य मानान्तर-
तापत्तिः । तर्कावतारे तस्य प्रयोजकत्वात् । तस्य चाप्रमात्वादतो
निद्रादिवदप्रमाजनकत्वान्न मानान्तरत्वम् । ननु वस्तुगत्या सन्नपि
तर्का न व्याप्तिग्राहकः तदभावेपि व्यभिचारिणि व्याप्तिग्राहत् ।
नापि तर्कत्वेन ज्ञातः व्यभिचारिसाधारणेन संग्राहकत्वादिति ।
सहचारदर्शनव्यभिचारादर्शनवत्तर्कत्वेन ज्ञानं व्यभिचारिसाधारण-
मिति न तावता व्याप्तिनिश्चय इति चेन्न । स्वरूपसत एव
व्याप्तिग्राहकत्वात् न हि इयं व्याप्तिसामग्री, अपि तु तदज्ञान-
सामग्री, तथा च सत्तर्कात् व्याप्तिप्रमा, तदभावादप्रमेति न
काचित् क्षतिः । यथा विशेषदर्शनस्य प्रमात्वाप्रमात्वाभ्यां
विशेषज्ञानस्य तथात्वमिति । येषां च तर्कं विनैव सहचार-
दर्शनादेव व्याप्तिग्रहः तेषां पक्षेतरत्वमुपाधिः स्यादित्युक्तम् ।

व्युदासाय । ततः सातत्योर्द्धगत्यादि विग्लेषावसाधाय ।
 तत उपाधिशङ्कानिरासाय । तत्र च नवारसङ्ख्या-
 नियमाभ्युपयोगः । मृदुमध्यातिमात्रबुद्धिभेदेन पुंसां
 विचित्रशक्तित्वात् । न चैवं लक्षणशास्त्रवैयर्थ्यं ।
 अनियतवारविशिष्टत्वसाक्षात्कारावधि योगाभ्यासो-
 पदेशवदिहापि निरुपाधिसम्बन्धबोधावधिनियमात् ।
 कार्यकारणभावावगमेऽप्यथमेवमार्गो न तु पञ्चप्रत्यक्षा-
 नपलम्भाः । अन्यतोऽनागतस्य तत्राऽसतस्तदनन्तर-

इयं च प्रत्यक्षव्यभिचिह्नमयी तदभावेपि शब्दानुमानाभ्यां
 व्याप्तिग्रहादिति मङ्गेषः । तत इति । धूममात्रस्य वक्रियमि-
 चारित्वाद्यद्विग्लेषणविशिष्टस्य तदव्यभिचारित्वं तन्निश्चयार्थमित्यर्थः ।
 तत इति । व्यभिचारोन्नेयोपाधिस्तद्दर्शनेनाभावनिश्चय इत्यर्थः ।
 न चैवमिति । पुरुषशक्तिवशादेव तदुपपत्तेरित्यर्थः । अनि-
 यतवारेति । यथा योगाभ्यासे न वारसङ्ख्यानियमः किन्तु
 यावताभ्यासेन साक्षात्कारोभवति तावत् विवक्षितः तथा यावता
 दर्शनेन यस्योपाधिव्यतिरेकनिश्चयः तावदभिप्रेतमित्यर्थः ।

पञ्चप्रत्यक्षेति । प्रथमं धूमानुपलम्भः ततो वज्रुपलम्भः ततो
 धूमोपलम्भः ततो वज्रानुपलम्भः ततो धूमोपलम्भः । तदेवमुपलम्भ-
 दयमनुपलम्भत्रयं चेति पञ्चप्रत्यक्षानुपलम्भा बौद्धोक्ता न कार्य-
 कारणभावनियमहेतव इत्यर्थः । अत्र हेतुमाह । अन्यत इति ।

मुपलभ्येपि तत्प्रेत्यास्मादनुत्पत्तेः भावमात्रेण निश्चेतु-
मशक्यत्वात् । काकतालीयन्यायेनापि सम्भवात् । भूयः
प्रवृत्तौ तु यदि न व्यभिचारोपलम्भः उपाध्युपलम्भोपि
न स्यात् । द्वयापगमे तु तद्विद्यतः सम्बन्ध इति ।

स्यादेतत् । धूमादीनां मैत्रतनयत्वादीनां च भूयो-
दर्शनत्वाविशेषेषुपि कुतोविशेषादेकस्य गमकत्वमपरस्य
नेत्यत आह । न चेति । [१११।१२]

यच्चचेत्तं यथाह्यनार्द्रन्धने वङ्गौ न धूम इति वङ्ग-
स्तत्सम्बन्धे तथाविधमिन्धनमुपाधिः तथा यदि (१)मैत्रा-
ज्जातस्यापि कस्यचिद्विद्विषिताहारपरिणतिविरहेण
श्यामतोपाल्पस्य स उपाधिर्निरचेष्टत । न त्वेतदस्ति ।

भूयः प्रवृत्ताविति । पार्थिवत्वलौहलेखलथोरिव भूयो दर्शनेपि
व्यभिचारोपलम्भो यदि तदा तददेवोपाध्युपलम्भोपि स्यादिति
योग्यानुपलम्भादुभयाभावोनिश्चयत इत्यर्थः । आपादनसम्भवार्थ-
माह । स्यादेतदिति । यदुक्तमिति । वङ्गिना धूमे साध्ये यथोपाधि-
व्यतिरेकेण वङ्गौ सत्यपि धूमव्यतिरेकोपलम्भादुपाधिनिश्चयो न
तथा स श्यामोमैत्रौ तनयत्वादित्यत्र शाकपाकजलस्योपाधिर्व्यति-
रेकेण साध्यस्य श्यामलस्य व्यतिरेक उपलभ्यते येन येन शाकपाक-
जलस्योपाधिलनिश्चयस्तथात्वे वा व्यभिचारादेव हेतोरगमकत्वे सिद्धे

(१) मैत्रतनयस्यापि इति १ पु० पा० ।

तथा सत्यपि चोपाधिवादो व्यर्थः व्यभिचारादेव मैच-
तनयस्याऽहेतुत्वात् इति ।

तदिदमनवधारितोपाधिलक्षणस्य साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां
प्रत्यवस्थानं न किञ्चिदेव ।

तथा हि । नोपहितस्य निश्चय एव साध्यव्यभि-
चार उपाधेलक्षणं, किं नाम ! साधनाऽव्यापकत्वे
सति साध्यव्यापकत्वं, तच्च साध्याभिमतधूमश्यामत्वं
प्रति व्यापकत्वमाद्र्न्धनान्नपानपरिणतिभेदयोरविशिष्टं,
अविशिष्टं, च साधनाभिमतदहनमैचतनयत्वे प्रति
तयोरव्यापकत्वम् । इयाँस्तु विशेषः बह्वेधूमेनेवाद्र्न्धने-
नापि साक्षादेव विनाभाव उपलभ्यते, मैचतनयत्वस्य तु
श्यामत्वेनेवान्नपानपरिणामेनाप्युपाधेरेवोन्नीयत इति ।

ननु वज्रे लौहलेख्यत्वं प्रति पार्थिवत्वहेतोः क

किमुपाध्यनुमरणेनेत्यर्थः । तदेतद्वृषयति । तदिदमिति । किञ्चा-
मेति । वैद्यकाच्छाकपाकजत्वस्य श्यामत्वं प्रति निश्चितव्यापकत्वस्य
शब्दादिना साधनाव्यापकत्वे निश्चिते तदुपाधिलनिश्चयादेव
तद्विरहेण श्यामत्वविरहवद्वेतुमंत्वेपि तद्विरह उच्येत इत्यर्थः ।
नन्विति । वज्रं लौहलेख्यं पार्थिवत्वादिह क उपाधिरित्यर्थः ।
प्रशिक्षितेति । प्रशिक्षितत्वनिविडत्वे संयोगत्वावान्तरजातिभेदौ ।

उपाधि - - - तर्हि तन्निवृत्तौ पवेरिव स्फटिकादावपि लोहलेख्यत्वनिवृत्तिप्रसंगः न खलु निबिडावयवत्वेनो-
 भयोः कश्चिद्विशेषः । न निबिडावयवत्वेऽपि मृदादिभ्यः
 स्फटिकस्य प्रशिक्षिलावयवत्वादेव । न ह्यङ्गो भेदिनी
 निबिडेति न प्रशिक्षिलावयवत्वात् । इयांस्तु विशेषः । यथा-
 यथा शैथिल्यापकर्षस्तथा लेखितुः प्रयत्नप्रकर्षः । यदि
 तु शैथिल्यमप्रयोजकं मृत्काष्ठपाषाणादिषु प्रयत्नप्रक-
 र्षोपि विफलः । पार्थिवत्वस्य सर्वत्राविशेषात् । स्फटिके
 कथमेषा प्रतिपत्तिरिति चेत् । लोहलेख्यत्वादेवा-
 लोहलेख्यत्वप्रशिक्षिलावयवत्वयोः सभव्याप्तिकत्वादेव ।
 अत एवानयोरेकतरप्रवृत्तिनिवृत्त्योरेवान्यतरप्रवृत्ति-
 निवृत्तौ, न तु पार्थिवत्वप्रवृत्तिनिवृत्त्योरेव लोहलेख्य-
 त्वप्रवृत्तिनिवृत्तौ, वज्रेऽदर्शनात् । जलादौ दर्शनाच्च ।
 वहावनुष्णत्वसाधनस्य तु कृतकत्वस्य तज्जातौयेतरत्व-

तत्र बाधोन्नीतमहीरकत्वमुपाधिरिति सम्प्रदायविदः । तर्हीति ।
 तथा च माध्याव्यापकत्वादिदमनुपाधिरित्यर्थः । इयां स्थिति ।
 यथा यथा दृढत्वं तथा तथा पाटने प्रयत्नोत्कर्ष इत्यर्थः ।
 एवेति । प्रशिक्षिलावयवत्वप्रतीतिरित्यर्थः । वहावनुष्णत्वेति ।

लक्षणमुपाधिः स 'च बाधैकनियतविषय इति नाति-
प्रसङ्ग इत्युक्तम् ।

तदेतत्सर्वं हृदिनिधायाह । इत्याद्य इति । १११ । १५

यद्यपि द्वितीयलिङ्गदर्शनस्य स्मृत्या सह विनश्य-
दवस्थस्यैव परामर्शजनकत्वं क्वचित्, तथापि यत्र
दृष्टमात्र एव वह्निनिवृत्तौ निवृत्तोद्धूमः कालान्तरे
जिज्ञासावशात् परामृश्यते तत्र द्वयोरपि लिङ्गदर्शन-
योरतीतत्वमित्याशयवतोक्तं । यद्यपौति । ११ । १६

येन (च) परामर्शोनिष्यते तेन वाक्यस्य चतुर्थीवयव

तर्ह्यन्यत्रापि पक्षतरत्वमुपाधिः स्यादित्यत आह । स चेति ।
अस्यार्थस्य टौकाहदभिप्रेतत्वमाह । तदेतदिति । तथापौति ।
तथा च विशेषस्य धूमस्यामन्निकर्षान्न तदा प्रत्यक्षपरामर्शः
स्यादित्यर्थः । परामृश्यते— परामर्शविषयो भवतीत्यर्थः । स च
व्याप्तिस्मृतिमहितेन मनसा जन्यत इति भावः । स्वमाध्याविनाभूत
मिति टौका । यद्यपि लिङ्गं स्वमाध्याविनाभूतमेव भवति तथापि
स्वमाध्याविनाभूतत्वेन प्रकारेण पक्षस्य ज्ञानं वह्निव्याप्यधूमवानय-
मित्येवं रूपमित्यर्थः । ननु तथाभूतलिङ्गगोचरत्वमुपनयस्याप्रकृतं
कुम उच्यत इत्यत आह । येन चेति । हेतुवाक्यस्य स्वार्थ-
रूपोपस्थापकत्वादादिवाक्यस्याभिद्धार्यत्वेनोपपत्त्यनाक्षेपकत्वात् परा-
थानुमाने उपनयस्य पक्षधर्मताप्रतिपादनमेव व्यापारः स्वार्थानुमाने

उपनयोपि नैमित्तिकः । पञ्चधर्मताप्रतिपादनेन तस्यो-
पयोगः, परार्थानुमाने तु सा द्वितीयलिङ्गदर्शनाद्देवा-
वगतेति किं परामर्शेति चेत् ५ न । पञ्चधर्मता हि
व्याख्या सह प्रतिसंहितानुमानोपयोगिनौ तादृशी
चोपनयेन प्रदर्श्यते, न तु द्वितीयलिङ्गदर्शनेन । तस्य
तु व्याख्यानसंघातवृत्तं पञ्चधर्मतामात्रमेव गोचरः । न
च तदनुमानोपयोगि । तस्मादुपनयाद्यो न द्वितीय-
लिङ्गदर्शनविषयः । ततः स्वार्थानुमाने यद्यस्ति तस्यो-
पयोगः नूनं परामर्शोऽपि तृतीयः स्वौक्तिकः । नास्ति
चेत्परार्थानुमानेऽपि लिङ्गपरामर्शकार्थमुपनयोऽपि
नादरणीयः तुल्यविषयत्वादित्याशयेन संज्ञकलप्यानयोः
समानविषयत्वमाह । सम्बन्धेति ।

ननु व्यापारानुबन्धितया विषयत्वं विषयत्वे च
व्यापारानुबन्ध इति परस्परश्रयत्वम् । अर्थव्यापारा-

तु द्वितीयलिङ्गदर्शनादेव तन्नाभात् परामर्शोपयोग इत्यत आह ।
पञ्चधर्मतेति । यो धर्मकान्शोऽग्निमानिति केवलव्याप्तिज्ञानादनुत्प-
त्तेरनुमितेरित्याह । पञ्चधर्मताहीति । उपनयार्थ इति । व्याप्ति-
विशिष्टस्य पञ्चधर्मत्वमित्यर्थः । ननु नातिप्रसङ्गः, लिङ्गविषय-
प्रतिपत्तिजनकत्वात्लिङ्गज्ञानं भवति लिङ्गविषयमित्यत एव तन्नि-
राकरणादित्यत आह । ननु व्यापारेति । लिङ्गज्ञानस्य लिङ्ग-

नुबन्धितयैव विषयत्वं ! तथाप्यसम्बन्धत्वाविशेषात्कथं तस्यैव व्यापारानुबन्धित्वमित्याशङ्क्य परिहरति । न चाति प्रसंग इति । ७१२।२०।

न धूमज्ञानस्याग्निः स्वतंत्रस्य व्यापारविषयोयेना-
सम्बन्धत्वाविशेषादतिप्रसङ्गः स्यात् किंतु ज्ञेयविशेष-
णस्य ! तस्य च ज्ञायमानस्य धूमस्याग्निना सह निया-
मकः स्वभावसम्बन्ध एवानो नातिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

विषयत्वे तेन लिङ्गविषय प्रतिपत्तिर्जन्येत लिङ्गविषयप्रतिपत्ति-
जनकत्वेन तस्याङ्गिङ्गिविषयत्वमित्यन्योन्याश्रयः । यदि अतद्विषय-
प्रतिपत्तिजनकत्वमेव तद्विषयत्वमितिनान्योन्याश्रयः तर्हि ज्ञान-
जननात् प्राग्विषयत्वमेव तस्यैवविषयज्ञानजननेऽतिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।

ननु यदि स्वाभाविकसम्बन्धशालिनोलिङ्गस्य लिङ्गिज्ञान-
जनकत्वं तदा प्रमेयत्वादिज्ञानजनकत्वमपि तस्य स्यात् तेन प्रति-
बद्धत्वादित्यत आह । धूमज्ञानस्येति । यद्यपि प्रमेयत्वादिना न
लिङ्गप्रतिबद्धं तथापि यद्वाप्यत्वेन लिङ्गपरामृश्यते तद्विषया-
मेवानुमितिं जनयति धूमस्तु वङ्गविशेषणत्वेन परामृष्टो न तु
प्रमेयत्वविशेषणत्वेनातो वङ्गमेवानुमापयतौत्यर्थः । यदा स्वतन्त्रस्य
वङ्गविषयकस्येत्यर्थः । किञ्चित् । ज्ञेयोऽनुमेयो वङ्गविषयो
यस्य वङ्गव्याप्यधूमवानिति परामर्शस्य वङ्गविषयस्यैव ज्ञानजनकत्वं
अन्यथा विशेषेऽपि वङ्गविशेषणतया परामृश्यते इत्यत्र स्वाभाविकः

पूर्वं लक्ष्यपदार्थप्रभावसरे अनुमीयतेऽनेनेतिकर-
णार्थ इत्युत्तरं दत्तम् । इदानीमनुमितिः कस्यांचिदव-
स्थायामनुमानं प्रमाणं भवेन्नवेति जिज्ञासाप्रश्ने भावः
करणं चेत्युत्तरमतो न विगर्धोऽशतः पौनरुक्त्यं वा ।
अतष्टौकाहदपि व्यापारत्वेनाप्रामाण्यं पूर्वपक्षयित्वा
फलान्तरहेतुत्वेन प्रामाण्यं समर्थयतिस्म ।

इह यद्यपि विज्ञानप्रमाणयोरन्यतराधिकारेण

मन्वन् एव नियामकं इत्यर्थः । ननु भावः कारणं नेत्युत्तरं
करणांशे पुनरुक्तं पूर्वांशे च पूर्वव्युत्पादितकरणार्थविरोध इत्यत
आह । पूर्वमिति । कारणव्युत्पत्तिमभ्युपगम्येवानुमितिः करणं न
वेति जिज्ञासायामेतदुक्तमिति नोक्तदोष इत्यर्थः । व्यापारत्वेनेति ।
फलत्वेन प्रमायां स कारणमित्यर्थः । प्रामाण्यं प्रमाकरणत्वमित्यर्थः ।
समर्थयतिस्म— न द्रव्यादीनामेव कारणत्वमित्यादिनेति—शेषः
अतत्पूर्वकत्वादिति टीका । अनुमितेर्न प्रत्यक्षद्वयपूर्वकत्वमपि
लनुमितिहेतुपरामर्शस्येत्यर्थः । सिद्धस्य फलभावनायामिति टीका ।
व्यापारत्वेन माध्यतया निमित्ततया निमित्तत्वाभावेऽपि सिद्धल-
दशायां फलस्य स्वर्गस्य या भावनाप्राप्तिरुत्पत्तिस्तत्र निमित्तत्व-
मित्यर्थः । एतन्नयमिति टीका । एतत्पूर्वकमित्यत्र तच्छब्देन
व्याप्तिज्ञानं लिङ्गज्ञानं व्याप्तिस्मृतिश्चेति त्रयं परामृश्यते । तच्चा-
नुमितावयवस्येवेत्यतत्पूर्वकत्वादिति युक्तं तत्परिहृतमित्यर्थः । प्रधा-
नेति । परामर्शः साक्षादेवानुमितिकारणं व्याप्तिस्मृत्यादिस्तु

संस्कारनिर्णययोर्बुद्ध्यासः विज्ञानाधिकारे हि तत्पूर्वक-
मनुभवकारणमनुमानमिति सूत्रसम्बन्धः । न चैवंभूतौ
संस्कारनिर्णयविशेषौ । तयोरनुभवं प्रत्यहेतुत्वात् ।
प्रमाणाधिकारेपि फलतः स स्वार्थः तत्पूर्वकं प्रमा-
करणमनुमानमिति सूत्रसम्बन्धात् । तथापि विवक्षा-
भेदाद्विकल्पेनोभयत्र सम्बद्धान् इति विवक्षित्वैकैक-
निष्ठतयैकैकं दर्शितमिति तथैव व्याख्यातवान् । वस्तु-
तस्तूभयमुभयत्र सम्बद्धमितिनिर्गदः । विपक्षावृत्ति-
रिति वार्तिके बहुव्रीहिसमासस्थितो विशेषणतया व्यति-
रेको निष्कृष्यः प्रधानतया तत्पुरुषपदेन प्रदर्शितो
विपक्षावृत्तिर्व्यतिरेक इति ।

तद्वारेत्यर्थः । विज्ञानाधिकार इति । ज्ञानपदमिन्द्रियमस्त्रिकर्ष-
जन्यत्वेनानुभवपरं प्रत्यक्षसूत्र इत्यत्रापि यत् इत्याध्याहारेणा-
नुभवकरणत्वलाभ इति भावः । विकल्पेनेति । विज्ञानाधिकारेण
प्रमाणाधिकारेण चोभयनिराम इत्यर्थः । एकैकमिति । एकैकनि-
रासायैकैकं दर्शितं वार्तिककृतेति शेषः । ननु वार्तिककृता
विपक्षावृत्तिरिति हेतुविशेषणमुक्तं, तदिरुद्धं विपक्षावृत्तिर्व्यतिरेक
इति व्याख्यानं कुत इत्यत आह । विपक्षावृत्तिरिति । अन्य-
पदार्थविशेषणोभूतनञ्जर्थस्य व्याख्यानाच्च विरोध इत्यर्थः । ननु
व्यतिरेकाभावेन विपक्षसत्वमेवोक्तं स्यादभावाभावस्य भावत्वादत
आह । व्यतिरेकेति । अभावनिरूपणे अधिकरणज्ञानस्य हेतुत्वा-

अनौ 'न' वार्तिके हेतुसामानाधिकरण्यविरोधः ।
व्यतिरेकाभावं व्यतिरेकनिरूपणाभावात्-
त्यर्थः । इहावस्तुनो विधिनिषेधव्यवहारविषयत्वं
लौकिकसमोहानुरोधाद्वा, शुक्तिरजतवद्भ्रज्जुसर्पवच्च
प्रमाणानुरोधाद्वा, गन्धम्र्पति पृथिवीवदुदकवद्वा,
वचनमानानुरोधाद्वा प्रधानवत् शशविषाणवच्च, मूढ-
प्रश्नानुरोधाद्वा धर्मान्तरं प्रति पूर्ववदेव स्ववचन-
विरोधभयादिति ।

तत्र प्रथमस्तावदवस्तुन्यसंभवौ लौकिकप्रवृत्तिनिवृ-
त्त्योर्वस्तुमात्रविषयत्वात् द्वितीयादिष्वेव च परंपरया

दित्यर्थः । एवं चाद्ये मङ्गलभावो निरूपयत इत्यत्र निरूपण-
कारणदर्शनं सङ्गच्छत इति भावः । समोहाप्रवृत्तिर्निवृत्तिश्चात्र
निवृत्तावुदाहरणं रज्जुसर्पवदिति । उदकवदिति गन्धव्यतिरेको-
दाहरणम् । मूढप्रश्नेति । यदि शशविषाणे कस्यापि धर्मस्य
कूर्मरोमादिरूपस्य वृत्तिं प्रच्छति तदा तदनुरोधात् वृत्तिव्यव-
हारोऽथ वृत्तिं प्रच्छति तदा तदनुरोधाच्च वृत्तिव्यवहार इत्यर्थः
पूर्ववदिति । शशविषाणवदेवेत्यर्थः । स्ववचनेति । अलौके हि
हेतोर्वृत्तिरवृत्तिर्वा प्रकारान्तराभावात् । आद्ये तत्र विधिव्यव-
हारोऽन्ये निषेधव्यवहारस्तच्छास्त्रीकृत इत्युभयथाप्यलौके व्यवहारं
नास्तीति वदतो व्याघात इत्यर्थः । द्वितीयादिष्वेवेति । समोहाद्य

प्रविशतीति न पृथक् निराक्रियते । द्वितीयनिरा-
करणाय प्रामाणिकनिषेधव्यवहाररीतिमाह । सद्भ्या-
मिति । ११४।२६ यदि तद्विविक्तेतरस्वभावो यदि
चोभयातिरिक्तस्वभाव उभयत्रापि निषेधनिषेधाधि-
करणाभ्यामेव निरूप्यते, न त्वेकेन सता निषेधेन
निषेधाधिकरणेन वेत्यर्थः ।

ननु सत एव कुतश्चित्प्रमाणप्रतीतान्निवर्त्यतीत्यत
आह । पश्चादन्यस्येति । ११४।२७

तदनेनासत्यधिकरणे निवृत्तिनिरूपणं प्रतिषिद्धं,
निवृत्तौ तु मूकतैवोचितेति हृदयम् ।

प्रमाणानुद्धेधित्वादित्यर्थः । तद्विविक्तेतरेति । तस्मादभावाद्विविक्तो-
भिसौ भावः प्रतियोगौ तदितरश्च तत्त्वभावः । तेन भावस्य भाव
एव प्रतियोग्यात्मकः अधिकरणात्मकोवेत्यर्थः । यदि वेति ।
प्रतियोग्यधिकरणं चेत्युभयं तथा च प्रतियोग्यधिकरणातिरिक्त-
स्वभाव इत्यर्थः । निषेधनिषेधेति । निषेधाधिकरणं प्रतियोगि
समवाधिकारणं अन्यथा कालादि । तज्ज्ञाननिरूप्यत्वभावस्येति
प्रकृते विपचावृत्तिलं विपचे निरूप्यमाण एव निरूप्यत इत्यर्थः ।
सपक्षतावर्षनोपयोगार्थमाह । नन्विति । नन्वेवमपि निवृत्ति-
निषेधे व्याघातप्रसङ्गस्तदवस्थ एवेत्यत आह । तदनेनेति । एवं

निवृत्तिरेव प्रतिषिद्धेति श्रान्तोद्देश्यति । न निवृत्तं चेदिति ।

निरूपणमादाय परिहरति । यस्येति । यच्च स्वस्य भावः सर्वथैव न निरूपितः तदधिकरणतया तस्यान्यत्रोपलब्धस्याभावो निरूप्यत इति दृष्टं, यथा गवि दृष्टस्य शृङ्गस्य शशे । यच्च तु शृङ्गाभावोपि गगनकमलादौ निरूपयितुं न शक्यते तच्च शृङ्गमेव निरूप्यत इत्यलौकिकमित्यर्थः ।

पुनश्चान्तः शक्यते । तत्किमिदानौमिति ।

स्ववचनविरोधभयमाशङ्कते । ननु चेति ।

यदुक्तं ज्ञानश्रिया—

‘धर्मस्य कस्य चिदवस्तुनि मानसिद्धा
बाधाविधिर्व्यवहृतिः किमिहास्ति नो वा ।
क्वाप्यस्ति चेत् कथमियन्ति न दूषणानि
नास्त्येव चेत् स्ववचनप्रतिरोधसिद्धिः’ ।

सत्यधिमशङ्का न युक्ता निवृत्तेरनिषेधादित्यत आह । निवृत्तिरेवेति । अस्मीके कस्यापि धर्मस्य विधिनिषेधव्यवहारो न वा आद्यं दूषयति । कथमियन्तीति । अत्रस्तु कथं विधिनिषेधव्यवहारगोचरः कुतो वा न तच्च व्यतिरेकात् आग्निभिद्धिरित्यादौ नौत्यर्थः । अन्धं निराकरोति । स्ववचनेति । अत्रस्तु न विधि-

यद्यपि स्ववचनविरोधभिद्यापि सर्वथा विचारास-
होर्थः स्वीकर्तुं शक्यते वचनाद्विचारो गरीयानिति-
न्यायात् । अन्यथा विकल्पशब्दौ न वस्तुगोचराविति
स्ववचनविरोधादेव परहर्तव्यम् ।

तथा हि । स्वलक्षणस्यामाधारण्येनाशक्यममथ^(१) तथा
शब्दस्य च समयाधौनप्रवृत्तिकतया विकल्पस्य च^(२)
तदेकविषयतया न तयोर्वस्तुगोचरत्वमिति विचारे
शब्दस्य कदाचिदपि वस्तुनि मानसिद्धा बाधाविधि-
र्यवहृतिः किमिहास्ति नो वा । अस्येव चेत् ! कश्च-
मियन्ति न दृश्यन्ति, नास्त्येव चेत्स्ववचनप्रतिरोध-
सिद्धिरिति तुल्या विभौषिका ॥

तथापि तत्त्वं निरूपयन्परिहरति । न चैतत्त्वत
इति ।- १११५ । ५ ।

निषेधव्यवहारगोचर इत्यस्यैव व्यवहारस्य मत्वादित्यर्थः । अन्यथेति ।
शब्दविकल्पौ न पारमार्थिकविषयाविति स्वसिद्धान्तं सौगतः स्वव-
चनविरोधादेव त्यजेदित्यर्थः । विरोधमेवाह । तथा ह्येति ।
शब्दस्य सङ्गताधौनप्रवृत्तितया सङ्गतेस्य साधारणधर्मपुरस्कारेण
भक्षवात् स्वलक्षणस्य चासाधारणत्वेनासङ्गतेविषयतया न तच्छब्द-
विषयः । विकल्पस्याप्यभिलाषसंसर्गयोग्यप्रतिभासत्वात् स्वलक्षणे

(१) गोचरतया इति १ पु० पा० ।

(२) शब्दममान इति १ पु० पा० ।

ननु यदि नैकतरनिषेधोविधिर्वा तत्किमुभयविधिः
निषेधोवा तथासति अतितरं दुर्घट^(१)मापद्येतेत्यत
आह । नो खल्विति ।

ननु सर्वव्यवहारभाजनमित्यपि निषेधव्यवहार-
भाजनत्वेनैव निर्वहेत् अन्यथा पुनरपि स्ववचनप्रति-
रोध इत्यत आहः । पयोगे वेति ।

स्ववचनविरोधभयाद्वा तदा निषेधव्यवहारगो-
चरत्वस्वीकारः स्याद्यदि तथासति भयं निवर्तते, न
त्वेतदस्ति । नो खलु सर्वव्यवहारभाजनं च तन्निषेध-
व्यवहारभाजनं चेति परस्परमविरोधि । विधिव्यव-
हारमात्राभिप्रायेणाभाजनत्वव्यवहारे कुतोविरोध

च तदभावाद्वाष्टन्निविषयकत्वाच्च खल्वचनं विकल्पविषय इति,
यदि विचारे शब्दस्य वस्तुनि विधनिषेधव्यवहारगोचरत्वं स्वीकृतं
तदा इयन्ति खल्वचनेन मङ्केतस्याशक्यतया कथं व्यवहार इत्या-
दीनि दूषणानि कथं न स्युः । अथ तत्र तत्र स्वीकृतं तदा स्व-
वचनविरोधः न कस्यापि व्यवहारस्य विषय इत्यस्यैव व्यवहारस्य
तत्र स्वीकारादन्ततोऽवस्तुशब्देनैवाभिधानादित्यर्थः । नन्वस्वीके
हेतुतद्वातिरेकयोरन्वयव्यतिरेकं न विदध्या इत्यनेन नोखल्वित्यत्र
पौनस्यमित्यत आह । यदीति । उपयोगसम्भवार्थमाह । ननु

इति चेत् । इन्त ! सकलाविधिनिषेधव्यवहाराभाजन-
त्वेन किञ्चिद्वातङ्गियते न वा, उभयथापि स्ववचन-
विरोधः । उभयथाप्यवस्तुनैव तेन भवितव्यं, वस्तुनः
सर्वव्यवहारविरहानुपपत्तेः । नेतिपक्षे सकलविधि-
निषेधव्यवहार^(१)विरहोत्यनेनैव व्यवहारेण विरोधात्
अव्यवहृतस्य निषेद्धुमशक्यत्वात् ।

व्यवह्रियत इति पक्षे तु विषयस्वरूपपर्यालोचनेनैव
विरोधः । न हि सर्वव्यवहाराविषयः च व्यवह्रियते
चेति च ।

अपि च यद्यवस्तुनोनिषेधव्यवहारगोचरत्वं विधि-

सर्व्वेति । विधिव्यवहारमात्राभिप्रायेणाभाजनत्वबाधोविरोधविधु-
ननाय वाच्यः । विरोधश्च तत्रापि तदवस्थ एवेत्यर्थः । तेनेति ।
सकलविधिनिषेधव्यवहाराभाजेनेत्यर्थः । सकलविधिनिषेधव्य-
हाररहितं यदि प्रतीतं कथं तन्निषेधः अलौकप्रतियोगिकत्वात्
प्रतीतं चेद्विरोध एवेत्यत आह । नेतिपक्षेति । विषयस्वरूपेति ।
सकलविधिनिषेधस्य व्यवहाराभाजनत्वावहारेणैव विरोध इत्यर्थः ।
तमेवाह । नर्होति । विधिव्यवहारवन्निषेधव्यवहारोपि प्रमाणा-
धीनोऽलौके न सम्भवति । अथ तत्र प्रमाणं विनापि निषेध-
व्यवहारस्तदा विधिव्यवहारोपि तत्र स्यादित्याह । अपि चेति ।

व्यवहारविषयतापि किन्न स्यात्, प्रमाणाभावस्यो
भयत्रापि तुल्यत्वात् । बन्ध्यासुतस्यावक्तृत्वेऽचेतनत्वा-
दिकमेव प्रमाणं वक्तृत्वे तु न किञ्चिदिति चेत् । न,
तत्रापि सुतत्वस्य विद्यमानत्वात् । न हि बन्ध्यायाः
सुतो न सुतः तथा सति स्ववचनविरोधात् । वचन-
मात्रमेतन्न तु परमार्थतः सुत एवाऽसाविति चेत् ।
अचेतनत्वस्याप्येवंरूपत्वात् । चेतनादन्यत्वभावान्तर-
मेवाचेतनमित्युच्यते । चैतन्यनिवृत्तिमात्रमेव विव-
क्षितमिह, तच्च संभवत्येवेति चेत् ! न, तत्राप्यसुतत्व-
निवृत्तिमात्रस्यैव विवक्षितत्वात् ।

अलौके निषेधव्यवहारः प्रामाणिक एवेति शङ्कते । तद्वाघात-
स्येति । यद्यपि बन्ध्यासुतस्य वक्तृत्वाभावोपलोक एवाल्लौकस्यान-
लौकधर्माभावादतः प्रामाणिकत्वे व्याघात एव तत्रापि बाधा-
शिद्धिभ्यां नैतन्मानमिति प्रतिबन्धैव परिहरति । तत्रापौति ।
वचनमात्रमिति । बन्ध्यासुतोद्योग्यतया नान्यबोधकोऽतोहेतोरशि-
द्धिरित्यर्थः । अचेतनपदं किं पर्युदासनञ्च चेतनेतरस्वभावपरं
प्रसज्यप्रतिषेधनञ्च चैतन्यनिषेधपरं वा । आद्यं दूषयति । चेत-
नादन्यदिति । द्वितीयं शङ्कते । चैतन्येति । निवृत्तेरलौक-
तयाऽलौके तच्च न विरोध इति भावः । तत्रापौति । अन्यतल-
निवृत्तिरपि तत्राविरुद्धेत्यर्थः । वक्तृत्वं वचनं प्रति कृतिशक्तिमत्त्वं

असुतत्व^(१)निवृत्तिमात्रस्य स्वरूपेण कृतिज्ञयोर-
सामर्थ्यं समर्थमर्थान्तरमवमेयमनन्तर्भाव्यं कृतौ हेतुत्व-
मिति चेत् । न, अचैतन्येष्यस्य न्यायस्य समानत्वात् ।
व्यावृत्तिरूपमपि च तदेव गमकं यदतस्मादेव यथा
शिंशपात्वम् ।

बन्ध्यासुतस्त्वसुतादिव पटादेः सुतादपि देवदत्तादेः
व्यावर्त्तते अतो न हेतुरिति चेत् । नन्वचैतन्यमप्यस्येवं

तच्च निवृत्तान्तर्लौकायां न संभवतीति तत्समर्थं स्वल्पानमन्तर्भा-
व्येव हेतुत्वं न चालौके तथेति शङ्कते । असुतत्वमिति । अवमेयमव-
भायविषयः । स्वविषयध्विकल्पकजनक निर्विकल्पकस्वभावात् ।

अथावकृत्वमपि वचनेतरकर्तृत्वं तत्राचैतन्ये तथेवेति परि-
हरति । अचेतन्येपीति । वक्तृत्वाभावस्तु यादृशो घटादौ प्रमाण-
मिद्धन्तस्य माध्यमे विरोध एव, अन्वच त्वमिद्धतया व्याप्यग्रह
एवेति भावः । अतस्मादेवेति । विपचादेव न तु मपचादपि
यथा शिंशपालमशिंशपात एव व्यावर्त्तते न तु शिंशपातः बन्ध्या-
सुतस्तु सुतादपि व्यावर्त्ततेऽतोऽसाधारणतया न गमक इत्यर्थः
अलौकिकानलौकिकवृत्तेरेकस्य धर्मस्याभावादिति भावः । गनुं पूर्व
सुतत्वमात्रं हेतुत्वं बन्ध्यासुतस्तु न हेतुत्वेनोपात्तस्तत्कथं सुता-
देवदत्तादेस्तस्य व्यावृत्तिः बन्ध्यासुतत्वेन हेतोरनुपादानात् ।

रूपमेव । न हि वन्ध्यासुतश्चेतनादिव देवदत्तादेरचेत-
नादपि काष्ठादेर्न आवर्तते । वक्तृत्वं वस्त्वैनियतो-
धर्मः स कथमवस्तुनि साध्यो विरोधादिति चेत् । स
पुनरयं विरोधः कुतः प्रमाणात्सिद्धः, किं वक्तृत्वविवि-
क्तस्यावस्तुनोनियमेनोपलभनात् ? आहोस्मिन् वस्तु-
विविक्तस्य वक्तृत्वस्यानुपलभनात् इति । न तावदवस्तु
केन चित्प्रमाणेनोपलभगोचरः । तथात्वे वा न वस्तु ।
नाप्युच्यते शमानत्वात् । न ह्यवक्तृत्वमपि वस्तुविविक्तं
कस्यचित्प्रमाणस्य गोचरः । तद्विविक्तं विकल्पमात्रं ताव-
दस्तीति चेत् । तत्संस्पृष्टविकल्पनेपि को वारंयिता ।

अत्राहुः सुतादपौति भावप्रधानी निर्दृशः देवदत्तादेरिति
व्यधिकरणषष्ठौ । तथाच देवदत्तादिनिष्ठसुतत्वाद्बुद्ध्याशून्यत्वं
बन्ध्यासुतस्येत्यर्थः । एवं रूपमेवेति । अमाधारण्यनैकान्तिकमे-
वेत्यर्थः । तदेवाह । नहौति । काष्ठादिस्त्राधारण्यत्वाच्चैतन्यस्य
प्रामाणिकस्यालौकिकवृत्त्यभावात्तन्मात्रवृत्त्यचैतन्यं हेतुकर्तव्यं तत्र
चासाधारण्यमेवेत्यर्थः । बाधं शङ्कते । वक्तृत्वमिति । वक्तृत्वविविक्तस्य
वक्तृत्वरहितस्येत्यर्थः । वस्तुविविक्तस्य—वस्त्वसम्बद्धस्येत्यर्थः । नहौति
यथा वक्तृत्वं वस्तुविविक्तं न प्रमाणविषयः तथैवावक्तृत्वमपौति
तत्कथमवस्तुनि साध्यं विरोधादित्यर्थः । तद्विविक्तोति । वस्तुविविक्त-
मेव वक्तृत्वमिति ज्ञानमात्रमित्यर्थः । तत्संस्पृष्टेति । यदि प्रमा

ननु वक्तृत्वं वचनं प्रति कर्त्तृत्वं तत्कथमवस्तुनि, तस्य सामर्थ्यविरहलक्षणत्वादिति चेत् । अ(न्य)थाऽवक्तृत्वमपि कथं तच्च तस्य वचनेतरकर्त्तृत्वलक्षणत्वात् । सर्वसामर्थ्यविरहे वचनसामर्थ्यविरहो न विरुद्ध इति चेत् । अथ सर्वसामर्थ्यविरहो बन्धासुतस्य कुतः प्रमाणात्सिद्धः । अवस्तुत्वादेवेति चेत् । नन्वेतदपि कथम् । सर्वसामर्थ्यविरहादेवेति चेत् । सोयं केवलैर्वचनैरितस्ततोनिर्घनाधमर्णिक इव साधून् भ्रामयन्परस्याश्रयदोषमपि न पश्यति ।

क्रमयौगपद्यविरहादिति चेत् । न, तद्विरहसिद्धावपि प्रमाणानु^(१)योगस्यानुवृत्तेः । सुतत्वे च परामृष्ट्यमाणे तदविनाभूतसकलवक्तृत्वादिधर्मप्रसक्तौ कुतः क्रमयौगपद्यविरहसाधनस्यावकाशः कुतस्तरां चावस्तुविनैव तादृशं ज्ञानं तदा वक्तृत्वसंस्पृष्टावस्तुज्ञानमयस्येवेति न विरोधनिश्चय इत्यर्थः । पूर्वं वक्तृत्वस्य वस्तुव्याप्यत्वेनावस्तुनि विरोधः शङ्कित इदानीं अवस्तुनः साध्यरहितत्वात्स्वरूपविरोधं शङ्कते । नन्विति । अवक्तृपदे पर्युदासमाश्रित्य परिहरति । अथेति । प्रसज्यप्रतिषेधमाश्रित्याह । सर्व्वेति । केवलैर्धर्मिर्धर्मैरित्यर्थः । क्रमयौगपद्यविरहामिद्धौ न तरान्तत्वाध्यमवस्तुत्वमित्याह । कुतस्तरामिति । अवस्तुत्वामिद्धौ न तत्त्वाध्यमपीत्याह ।

त्वसाधनस्यः कुतस्तर्मां चावक्तृत्वादिसाधनानाम् ।
तद्वञ्चं प्रमाणमेव सौमा व्यवहारनियमस्य, तदतिक्रमे-
त्वनियम एवेत्यभिप्रायेणेदमुक्तं । उपयोगे वा—
निषेधव्यवहारोपयोगे वा । न निरूपाख्यो—विधि-
व्यवहाराविषयः यस्मिन्किञ्चिन्निषिध्यते प्रमाणेन
तस्मिन् किञ्चिद्विधीयतेऽपीति नियमादित्यर्थः ।

तथापि प्रष्टरूत्तरे वक्तव्ये न विरुद्धमनर्थकं वा
वक्तुमुचितमित्याशयवानाह । कस्तर्हीति । [११५] ७ ।

उत्तरं । अथेति । [११५] ८ । उत्तरा^(१)विषये अहृद्-
यैर्यदेवोत्तरौक्रियते तदेव विरुद्धमित्यर्थः ॥

न च केवलमत्रोत्तरदः प्रष्टाप्यहृदय एव । न
कुतस्तर्मा मिति । एवं परमतेन दूषयित्वा स्वमतमाश्रित्योप-
मंहरति । ततश्चेति । तथा चालौके मानाभावात् न वक्तृत्वादि-
साधनमित्यर्थः । उपपादितमर्थटौकायां निवेशयति । 'अनेनेति ।
प्रष्टुरिति । धर्मस्य कस्यचिदवस्तुनौत्यादिप्रश्नकर्तुः कृते इत्यर्थः ।
न वै तत्त्वतोऽत्र किञ्चिद्विधीयते निषिध्यत इत्यादिविरुद्धं अलौक-
व्यवहाराविषयत्वे यत्किञ्चित्तद्विषयं वचनं तदनर्थकमित्यर्थः ।
उत्तराविषय इति । ननु परमप्रश्नाकार्थोऽवगतो न वा? न
चेदज्ञानं, आद्ये तद्यदि नानूद्यते तदाऽननुभाषणं नियहस्थानं,
अनूद्य यद्युत्तरं न दीयते तदानौमप्रतिभेति मूलत्वं, शरणं ।

अनुत्तराविषये इति १ पु० पा० ।

ह्यप्रतीते देवदत्तादौ गौरः कृष्णोवेति वैधात्यं विना प्रश्नः । तत्रापि यद्येकोऽप्रतीतपरंमार्थविषय एवोत्तरं ददाति न गौर इति, अपरोऽपि किं न दद्यात् गौर इति । न चैवं सति काचिदर्थसिद्धिः । प्रमाणाभाव-विरोधयोरुभयर्थापि तुल्यत्वात् । तदिदमुक्तं अहृदय-वाचामिति । ११५ । ८ ।

नन्वप्रतीते व्यवहाराभाव इति युक्तं कूर्मरोमा-दयस्तु प्रतीयन्त एव । न ह्येते विकल्पाः किंचिदर्थभेद-मदृष्टिस्तन्त एव उत्पद्यते । न च प्रमाणास्पदं एव

न चोत्तराह तदुपादानादप्रतिभा, न च प्रकृते तथेति वाच्यम् । उत्तरानर्हत्वस्यापि विभावनैः सूक्तानुपपत्तेः ।

अत्राहुः— वादकयामाश्रित्येतदुक्तं । जल्पवितण्डयोस्त्वेवं प्रथमं प्रश्नविषयो दृश्यते । श्रमविषाणपदेन यदि द्रव्यादिसप्तकमेवोच्यते तदा न ततोव्यतिरेकः । अथान्यत्तदा निरर्थकं नियतस्थानं द्रव्याद्यवाचकस्यावाचकत्वात् । न चैवं सकलप्रश्नानुपपत्तिः । उभयवादिस्त्रौह्यतेऽर्थे विशेषज्ञानार्थं तदुपपत्तेः । अहृदया एव प्रतिवाच इति टीका । अहृदयत्वं प्रतिवाचो अपार्थक्येद्भावकल-मित्यर्थः । वैधात्यमिति । स्वाज्ञानावरणं वैधात्यं । अनर्थपरत्वेव वन्दुतोऽर्थपरतया मया प्रयुक्तमिति वचनं वा । ज्ञानत्वेनैव व्योवहार-हेतुत्वं न तु प्रमालेन यथार्थत्वस्य व्यर्थत्वादतो यदज्ञातं तन्मा व्यवहारि, ज्ञाते तु कूर्मरोमादौ व्यवहारः स्वादित्याह । न चेति ।

व्यवहारास्पदमित्यस्ति नियम इत्यत आह । न चात्यन्तेति । यद्यपि सर्वथा प्रतीते व्यवहाराभाव इति वदतो बौद्धस्यापि स्ववचन^(१)विरोध एव । तथाप्ययं विरोधः प्रागेवोद्भावितप्राथ इत्येनमुपेक्ष्य शङ्कामात्रं समर्थितम् ।

तथा हि— शशविषाणमिति ज्ञानमन्यथाख्यातिः स्यादसत्ख्यातिर्वा ? न तावदाद्यस्ते रोचते तथासति किञ्चिदारोपविषयः स्यात् । तथा चारोपविषयस्तत्रैवास्यारोपणौयं त्वन्यचेति जितं नैयायिकैः । नन्वपि द्वितीयः कारणानुपपत्तेः । इन्द्रियस्य ज्ञानानां जनने स्वविषयाधिपत्येनैव व्यापारात् । शिङ्गशब्दाभासयोर-

यद्यपौति । अप्रतीत अधिकरणे व्यवहाराभाव इत्यस्यैव प्रत्येतु-
मशक्यत्वादित्यर्थः । शङ्कामात्रमिति । ननु अप्रतीते व्यवहाराभाव इति शङ्का तन्मात्रमित्यर्थः । ख्यात्यन्तरमुभयवाद्यमस्यतमतेः ख्याति-
द्वयमाह । तथाचौति । असत्ख्यातौ च विचारारम्भकः संशयो द्वितीयसूत्रे दर्शितोऽस्माभिः । अलौकिक कूर्मरोमादेः प्रतीतिरेव नास्ति कारणभावात् कुतस्ततो व्यवहार इत्यत आह । कारणेति । विषयाधिपत्येनेति । सन्निकृष्टविषयमहकारित्वेनेत्यर्थः । यद्यपि स्वप्नदर्शने इन्द्रियजन्ये तन्नास्ति जाग्रद्व्यमस्यापि नेचनिमीलनेऽपि दर्शनात् न तथाप्ययं नियमः । तथापि यदिन्द्रियं तत्केवलपदार्थ-

प्यन्यथाख्यातिमात्रजनकत्वात् । अपहृस्मितस्वार्थयो-
श्चासत्ख्यातिजनकत्वे शशविषाणशब्दात्कूर्मरोमादि-
विकल्पानामप्युत्पत्तिप्रसंगः नियामकाभावात् ।

स हि सङ्केतो वा स्याच्छब्दस्वाभाव्यं वा ! न ताव-
दाद्यः सङ्केतविषयाप्रतीते^(१) निर्वाहकतत्वात् । अतएव
प्रतीतेरितरेतराश्रयत्वम् । पदसङ्केतबलेन तु पृथक्तौ
स्वार्थापरित्यागात् । तथा चानन्विताः पदार्था एवा-
न्विततथा परिस्फुरन्तीति विपरीतव्याप्तिरेवाऽऽवर्त्तते ।

गोचरप्रमाज्जनितमंस्कारमचित्रं मत्प्रमात्रविषयसंसर्गज्ञानजनकं भव-
तीति नियमः । पदा स्वप्नादिभ्रमाणामप्यारोपविषयार्थमन्वि-
कर्षजत्वमस्येवेति भावः । लिङ्गिति । तयोरुपस्थितपदार्थसंसर्ग-
ज्ञानजनकत्वादित्यर्थः । अपहृस्मितेति । प्रत्येकपदार्थापस्थित्यनुप-
जीवकयोरित्यर्थः । शशविषाणपदं यदि विकल्पजनकत्वे मति
कूर्मरोमाद्यविकल्पविषयप्रयोजकरूपवत् स्यात् तद्विषयविकल्पो-
त्पादकं स्यादित्यापादनार्थः । स हीति । स नियामकः ।
इतरेति । तत्र सङ्केतग्रहे शशविषाणपदस्यत्प्रतीतिः तत्पदादेव च
तत्प्रतीतौ सङ्केतग्रह इत्यर्थः । ननु यथा स्वर्गादिपदानां प्रत्येकं
ग्रहोत्सङ्केतपदस्यार्थमुपजीव्य वाक्यार्थं सङ्केतग्रहस्तथा शशविषाण
पदेऽपि स्यादित्यत आह । पदसङ्केतेति । पदानां प्रत्येकपदार्थ
मुपजीव्य संसर्गबोधकत्वमनुपजीव्य वा ? आद्ये अन्यथाख्याति-

(१) प्रतीतेरेव पराहतः इति २ पु० पा० ।

स्वार्थपरित्यागे तु पुनरप्यनियमः । असामर्थिकार्थ-
प्रत्यायनात् । शब्दस्वाभाव्यात् तु नियमे व्युत्पन्न-
स्यापि तथाविधन्निकल्पोदयप्रसङ्गः ।

‘वासनाविशेषादिति चेत् ! अथासदुल्लेखिनः प्रत्ययस्य
वासनैव कारणमुत वासनापि ! न तावदाद्यः शश-
विषाणादि^(१)प्रत्ययानां सदातनत्वप्रसङ्गात् । कदाचि-
द्वासनायाः प्रबोधात्कदाचिदिति चेत् । न । प्रबोधोऽपि
सहकार्यन्तरं वा अतिशयपरम्परापरिपाको वा ! आद्ये
वासनैवेति नियमानुपपत्तिः । द्वितीयोऽपि यद्यर्थात्तर-
प्रत्यासत्तेस्तदा पूर्ववत् । स्वसन्ततिमात्राधीनत्वे बाह्य-
वादव्याघातः नौलादिबुद्धीनामपि वासनापरिपाकादे-
वोत्पादात् । वासनापीति पक्षे तु तदन्योऽपि कश्चिद्धेतु-
र्वक्तव्यः स च विचार्यमाणः पूर्वन्यायं नातिवर्त्तत इति ।

रेवेत्याह । स्वार्थेति । प्रत्येकपदार्थानुपजीवंतं प्रत्येकपदार्थ-
परित्यागे, मत्वेवेति, पूर्वाक्तनियमप्रसङ्ग इत्यर्थः । शशेति ।
अनादिवासनासन्ततेः सदाऽनुवृत्तौ तन्मात्रप्रभवं सदात्पद्येतेत्यर्थः ।
अतिशयेति । कुर्वद्रूपत्वविशिष्टोत्पत्तिरित्यर्थः । पूर्ववदिति ।
वासनैवेतिपदानुपपत्तिरित्यर्थः । स्वसन्ततिः वासनासन्ततिः । पूर्व-
न्यायमिति । इन्द्रियादीनां ज्ञानजनकत्वानुपपत्तौ कारणत्वाभाव

न च शशविषाणादिशब्दानामसदर्थैः सह सम्बन्धा-
वगमोऽपि । तथा हि परबुद्धीनामनुल्लेखात्तद्विषयस्या-
प्यनुल्लेख एव । न चार्थक्रियाविशेषोपपत्तिः । यतो
विषयविशेषमुन्नीय तत्र सङ्केतो गृह्यताम् । न च सङ्के-
तयित्तुरेव वचनान्तद्वगमः । तद्विषयाणां वचनानां
सर्वेषामेवाप्रतीतविषयत्वेनाऽगृहीतसङ्केततया ऽप्रति-
पादकत्वात् । न च शशविषाणमुच्चारयतः कश्चिदभि-
प्रायो वृत्तः तद्विषयोऽस्य वाच्य इति सुग्रहः समय इति
वन्थम् । न ह्येवमाकारः समयग्रहः । गां बधानेत्युक्ते
ऽप्रतीतशब्दार्थस्याभिप्रायमात्रप्रतीतौ संमयग्रहप्रस-

इत्यर्थः । एतावता कारणाभावेनामत्रव्यात्यभावमुपपाद्य तत्त्वत्पि
नास्तीके तद्विषये सङ्केतग्रह इत्याह । न चेति । यद्यप्यं पक्षः सङ्केत-
विषयाप्रतीतेरेवेत्यादिना निरस्त इति तेन पौनरुक्त्यं तथापि
सङ्केतविषयाप्रतीतिरेव कथमिति शङ्काग्निरामार्थमेतदुक्तम् । पर-
बुद्धिविषयत्वेनैवोपस्थिते तत्र सङ्केतो ग्राह्योऽन्यथा वर ? आद्ये
परेति । उन्नीय परबुद्धिविषयतयेति शेषः । न ह्येवमाकारः
समयग्रहो विशेषव्यवहारोपयोगीति शेषः । तस्य विशेषसङ्केत-
ग्रहाधीनतया तदभावेनाभावादित्यर्थः । तदेवोपपादयति । गां
बधानेति । नापि व्यावर्त्तकधर्म्मरहिते भ्रमविषयत्वेनैवोपस्थिते

गात् । 'न' च विशेषान्तर^(१)विनाकृतः कल्पनामात्र-
विषयोऽस्य वाच्य इति साम्प्रतम् । घटजूर्मरोमादीना-
मपि तदर्थत्वप्रसङ्गात् । न च सर्वे प्रतिपत्तारः स्वस्ववा-
सनयाऽसदर्थशब्दसम्बन्धप्रतिपत्तिभाज इति साम्प्रतम् ।
परस्परवार्तानभिन्नतया अपरार्थत्वप्रसङ्गात् । न हि
स्वयं कृतं ^(२)संकेतमग्राहयित्वा परो व्यवहारयितुं
शक्यते, न च व्यवहारोपदेशावन्तरेण ग्राहयितुमपि ।
न च गां बधानेति वच्छशविषाणपदार्थे दृष्टव्यवहारः ।

ममयग्रहेऽति प्रसङ्गादित्याह । न चेति । अन्यथा वेत्याह । न च
सर्व्व इति । परस्यरेति । मया योऽर्थोऽवगतः स एवानेनापीति
मवादाभावे इत्यर्थः । अपरार्थत्वेति । यद्यसाधारणसङ्केतवत्तया
ज्ञानविषयो न स्यात् परार्थविषयो न स्यादित्यापादनार्थः ।
ईदृशसङ्केतग्रहोऽपि व्यर्थ इत्याह । नह्येति । सङ्केतग्रहोऽयोगा-
भावमाह । न चेति । सङ्केतग्रहे व्यवहारस्यैवीपायान्तरोऽजौव्य-
त्यक्तदभावमाह । न च गामिति । प्रयोजकवाक्योच्चारणानन्तरं
प्रयोज्यप्रवृत्तिदर्शनात्सङ्केतज्ञाने वानेन शक्तिर्गृह्यते, न चास्त्रीके
प्रवृत्तिर्दृशनात्सङ्केतो गृह्येतेत्यर्थः । उपदेशस्य मात्वात्परस्परया
वा ? आद्यस्थाभावमाह । न चायमिति । नात्र त्रिषयत्वेन विशेष-
सङ्केतग्राहकः शब्द इत्यर्थः । परस्परयोपदेशः शक्तिग्राहकसुपमानं

(१) विशेषान्तर इति २ पु० पा० ।

(२) ममयं इति २ पु० पा० ।

न चायमसंशय इति वदुपदेशः । न च यथा त्रैस्तथा
 गवय इति ^(१)वदुपलक्षणातिदेशः । तदमूः शशविषाणा-
 दिक्ल्पना नासत्ख्यातिरूपाः तथात्वे कारणाभावात्
 मूकस्वप्नवदसां व्यवहारिकत्वप्रसङ्गात्, तस्मादन्यथा
 ख्यातिरूपा एवेति नैतदनुगोघेनाप्यवस्तुनो निषेध-
 व्यवहारगोचरत्वमित्यर्थः ।

तथापि नाऽसौ सिद्धपालम्भोपयोगीत्याह । कल्पित-
 गोचरश्चेति । ११५ । ११

तथाहि । कोऽयं व्यतिरेको नाम ! यद्यतो व्यति-
 रिच्यते तस्य तत्राभावो वा तदभावस्वभावत्वं वा !
 तत्र तावत्क्रमयौगपद्योर्न शशविषाणोऽभावः प्रमाण-
 वा द्वारौक्त्यानुमानं वा । तत्राद्यस्याभावमाह । न च यथेति ।
 गवयत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्तस्योपलक्षणं गोमादृश्यं तस्यातिदेशः कथनं
 गवयत्वविशिष्टो धर्मी गवयशब्दवाच्य इति प्रवृत्तिनिमित्तविशिष्ट-
 बुद्धेरुपमानफलत्वात् मादृश्यस्याप्रवृत्तिनिमित्तत्वादित्यर्थः । अन्य-
 स्थाभावमाह । न चेहेति । तेन त्वयाऽभावं प्रतिज्ञाय क्तुष्टया-
 भावकथने विरोधाभाव इति भावः । तथाच सर्वत्रोपमानमेव
 प्रवृत्तिनिमित्तविशिष्टबुद्धेः परिच्छेदकं तच्च तत्रैव वक्ष्यामः ।
 नैतदिति । न. केवलं प्रमाणाभावादपि तु शशविषाणादिविक-

(१) दुपलक्षणा ३० ८ । १२ नि मधुकरः पिबन्तौतिवत् प्रसिद्धपद
 मामानाधिकरण्यं, तदमूः—इत्यादि अधिकं २ पु० पा० ।

गोचरः । वृक्षरहितभूमत्कटकवक्रमयौगपद्यरहितस्य
शशविषाणस्य प्रमाणाविषयत्वात् । नापि क्रमयौग-
पद्याभावरूपत्वं शशविषाणस्य प्रामाणिकं । घटाभाव-
वच्छशविषाणस्य प्रमाणेनानुपलम्भात् ।

घटाभावोऽपि न प्रमाणगोचर इति चेत् । न । तस्य
तद्विविक्तेतरस्वभावस्यापि प्रमाणात् एव सिद्धे; असिद्धौ
वाऽतत्राप्यव्यवहार एव ।

घटस्तावत्स्वाभावविरहस्वभावः प्रमाणसिद्धः ताद्रू-
प्येण कदाचिदप्यनुपलम्भात् । एतावतैव तदभात्रेऽपि
घटविरहस्वभावःसिद्ध इति चेत् । न । घटाभावस्य
न्यानुरोधादपि तस्य शशविषाणारोपरूपत्वमित्यर्थः । भवतु वेति ।
उपलम्भोद्घुषणममत्स्यातावलीके हेतुसाध्यव्यतिरेकग्राहकमानाभाव
इत्यर्थः । वृक्षेति व्यतिरेक दृष्टान्तः यथा वृक्षरहिते राजकटवे
मानं नेत्रं क्रमादिरहिते शशविषाण इत्यर्थः । घटाभाववदिति
व्यतिरेकदृष्टान्तः । घटाभावोपौति । व्यतिरेकदृष्टान्तस्यापि घटा-
भावस्याप्रामाणिकत्वात् । सर्वत्राप्रामाणिकेनैव व्यवहार इत्यर्थः
तद्विविक्तेति । तस्मादभावाद्विविक्तो भिन्नः प्रतियोगी घटस्तदि-
तरस्वभावस्येत्यर्थः । तेन यथा स्वाभावविविक्तो घटः प्रमाणसिद्ध
स्तथा घटविविक्तस्तदभावोऽपौत्यर्थः । एतावतैवेति । यः स्वाभाव
विरहस्वभावः प्रामाणिको भवति तदभावेनाप्रामाणिकेनापि व्यवहा-
इत्यतो नातिप्रसङ्गः । घटाभावस्येति । घटाभावो न घटविरह

तद्विरहस्वभावत्वानभ्युपगमात् । न चान्यस्य स्वभावे
प्रमाणगोचरे तदन्योऽपि सिद्धः स्यात् अतिप्रसङ्गात् ।

एवम्भूतावेव घटतदभावौ यदेकस्य परिच्छित्ति-
रेवान्यस्य व्यवस्थितिरिति चेत् । न । घटवद् घटा-
भावस्यापि प्रामाणिकत्वानभ्युपगमे स्वभाववादान^(१)-
भ्युपगमात् । प्रमाणसिद्धे हि वस्तुनि स्वभाववादा-
लम्बनं, न तु स्वभाववादालम्बनेनैव वस्तुव्यवस्थिति-
रिति हि भवतामेव तच्च तच्च जयदुन्दुभिः । यदुक्तं
वार्त्तिकालङ्कारेः—

यत्किञ्चिद्द्रात्माभिमतं विधाय

निरुत्तरस्तत्र कृतः परेण ।

वस्तुस्वभावैरिति वाच्यमित्यं

तदोत्तरं स्याद्विजयो समस्तः ।

स्वभावः तस्मालौकत्वेन निःस्वभावत्वादित्यर्थः । क्वचिद्घटाभावस्येति
पाठः । तत्र घटरूपाभावो घटाभावविरहरूपः विरहस्य लम्बते-
ऽलौकतया घटस्यापि तद्रूपत्वेनालौकत्वप्रसङ्गः । किञ्चैवमेकस्यापि
निरूपणं न स्यादन्योनिरूपणनिरूप्यत्वादित्यर्थः । किञ्च घटस्य
स्वभावविरहस्वभावप्राप्तकं मानं घटाभावं विषयौकरोति न वा ?
अन्ये क्व तस्मिद्धिरित्याह । न चेति । आद्यं शङ्कते । एवंभूताविति ।

तत्किमिदानीं स्वाभावविरहस्वभावो घटः प्रमाणान्नैव सिद्धः । त्वं दृष्ट्या एवमेतत् । घटो हि यादृक्तादृक्-स्वभावस्तावत् प्रमाणपञ्चमवतीर्णः तस्य यदि परमार्थ-तोऽभावोऽपि कश्चित् स्यात् परमार्थतः सोऽपि तद्विरह-स्वभाव इति तथैव प्रमाणेनावेदितः स्यात् । न चैतदभ्युपगम्यते भवता । तस्माद्घटवत्तदभावस्यापि प्रामाणिकत्वेनैवानयोः परस्परविरहलक्षणव्यतिरेक-सिद्धिः । अप्रामाणिकत्वे वाऽनयोरपि न तथाभाव इति शशविषाणादिषुपीयमेव गतिः ।

ननु काल्पनिकरूपसंपत्तिरेवानुमानाङ्गमस्त्वित्यत आह । तस्याः सर्वत्र सुलभत्वादिति । ११५ । १० । दह-
 एवं स्वभाववित्यर्थः । यदा अन्यगोचरप्रमाणादन्यत् मिथ्यतीत्यति-
 प्रसङ्गिनियामकः स्वभावभेद एवेत्याह । एवंभूताविति । घटव-
 दितिव्यतिरेके दृष्टान्तः । तत्किमिति । तथा मतिं घटः स्वाभा-
 वात्मकः स्यादिति भावः । तवदृष्ट्येति । अभावस्य प्रामाणिकत्वे
 घटस्य तद्विरहात्मकत्वं स्यान्न चाभावः तव मते प्रामाणिक इत्यर्थः
 यादृक्तादृगिति स्वभावनिरूपणानिरूप्यत्वसुक्तम् । दृश्यमेवेति
 यदि शशविषाणादिकं स्यात्तदा तत्र क्रमयोगपक्षव्यतिरेकसद्रूप-
 प्रामाणिकत्वं स्यान्न चाभावः स्यादित्यर्थः । अप्रसङ्गनिषेधमा
 शब्दाह । नन्विति । रूपं सपक्षसत्त्वादि । सौगतानां बाधसत्प्रति
 पक्षयोरधिकहेत्वाभासत्वाभावादनैकान्तिकासिद्धिविरुद्धेषु काल्पनिक

नवत्वादिसाधने प्रमेयत्वादौ शब्दामित्यत्वादिसाधने
चाक्षुषत्वादौ नित्यत्वादिसाधने कृतकत्वादावित्यर्थः ।

ननु पक्षसपक्षविपक्षास्तावद्वस्त्वस्तुभेदेन द्विरूपाः
तत्र ये कल्पनयोपनीताः तत्र काल्पनिका एव पक्ष-
धर्मत्वान्वयव्यतिरेकाः प्रमाणोपनीतेषु तु प्रामाणिका
एवेति विभागः । तदिह काल्पनिकान्निर्ग्रेय्यद्यपि
प्रमेयत्वादेर्व्यावृत्तिः काल्पनिकौ सिद्धा तथापि प्रामा-
णिकाज्जलहृदादेः प्रामाणिक्येवैषितव्या, सा च न
सिद्धेति कुतस्तस्य हेतुत्वम् । एवं प्रामाणिके शब्देऽपि
पक्षौकते प्रामाणिक एव हेतुसद्भावो वक्तव्यः । न
चासौ चाक्षुषत्वस्यास्तौति सोऽपि कथं हेतुरिति ।
एवं कृतकत्वस्यापि वस्त्वेकनियतस्य धर्मस्य वास्तव
एवान्वयो वक्तव्यः । वस्तुन एव विपक्षाच्च वास्तव एव
व्यतिरेको वक्तव्यः । न च तस्य तौ स्तः । तत्कथम-
सावपि हेतुरिति । प्रलपितमेतत् । न हि नियाम-
कमन्तरेण सम्यदं प्रति कल्पना त्वरते विपदं प्रति
तु विलम्बत इति शक्यं वक्तं । तथा च निश्चिक-

रूपसम्यदा गमकत्वापत्तिमाह । दहनवत्त्वेति । एवमिति । सपक्षे
साधनस्य बलमन्वयस्तदभावोविपक्षे व्यतिरेक इत्यर्थः । नहीति ।
यथा काल्पनिकरूपमपत्तिर्गमिका तथा तादृश्येन लिङ्गरूपवि-

मापि कूर्मरोमं धूममतिकल्पनामात्रेण विपक्षवृत्ति-
त्वाद्भ्रमोर्नाभिं गमयेत् । वास्तव्यां रूपसम्पत्तौ किम-
नेन काल्पनिकदोषेणेति चेत् । तर्हि वास्तव्याम-
सम्पत्तौ किं काल्पनिक्यः, (१) तथेति समानम् । विरोधा-
विरोधौ विशेष इति चेत् । कुत, एतत् । उभयोरेकस्य
वस्तुवस्तुत्वादन्यत्रावस्तुवदिति चेत् । तत्किं काल्प-
निकोऽपि धूमो वस्तुभूतो येन कूर्मरोम्णस्तेन सह
विरोधः स्यात् ।

क्वचिद्वस्तुभूत इति चेत् । निर्धूमत्वमपि, क्वचिद्वस्तु-
भूतमिति तेनापि विरोध एव ।, तस्माद्यथा काल्प-
निकी विपत्तिर्न दोषाय तथा काल्पनिकी सम्पत्तिरपि

पत्तिर्गमिका स्यादविशेषादित्यर्थः । नियामकमाह । • विरोधेति
धूमस्य वस्तुनः कूर्मरोम्णालौकेन विरोधो धूमस्याभावतया लौकिकस्य
तेनाविरोध इत्यर्थः । उभयोरिति । उभयोर्धूमकूर्मरोम्णोरेकस्य
धूमेनानुमाने धूमस्य, वस्तुत्वं कूर्मरोम्णश्चावस्तुत्वमित्यतो धूमस्य
कूर्मरोम्णासम्बन्धो विरुद्धः, अन्यत्र धूमस्य व्यतिरेके उभयो-
र्धूमाभावकूर्मरोम्णोरवस्तुत्वात् स विरुद्ध इत्यर्थः । तत्किमिति
वस्तुभूतादलौकिकमन्यदेवेति न तस्यालौकेन सम्बन्धो विरुद्ध इत्यर्थः
निर्धूमत्वमपीति । निर्धूमत्वस्य जलद्विदादौ वस्तुत्वेऽपि यथा काञ्च

न गुणायेति तस्याश्च सर्वत्र सुलभत्वादिति टीकायः ।
एतच्चाभ्युपेत्योक्तम् ।

वस्तुतस्तु न निरुपायं कस्यचिद्वावहारस्य भाजन-
मिति ।

ननु यद्यावयोरं कुशलतया स्ववचनविरोधः ! अथ
प्रधुः किमुत्तरं वक्तव्यमित्यवशिष्टमुपसंहरन् परि-
हरति । तस्मादिति । ११५।१४ यत्र वचने सर्वथैव
विरोधः तत्रावचनमेव श्रेय इत्यर्थः ।

एतेन सूकताहेतुविकल्पाः परिहृता बोद्धव्या इति ।

नन्वेकरूपविकल्पमिदं कथं गमकं ! गमकत्वे वा

निकेन तेन न विरोधस्तथा धूमस्यपि कश्चिदस्तुले कान्पनिकेन
तेन न विरोध इति विपक्षे कूर्शरोमादौ वृत्ते धूमोपि नाग्निं
गमयेत् । यदि च तत्रालीकोवह्निरप्यस्तीति न धूमस्य विपक्ष-
वृत्तित्वं तदाऽविशेषेणात्रापि कान्पनिकः साध्यसद्भावोऽस्तीति न
विपक्षवृत्तित्वमित्यर्थः । यत्र वचन इति । अपार्थक्यवचनोद्भावने
यत्र विरोधस्तत्रावचनमेव श्रेय इत्यर्थः । एतेनेति । सूक्तौ भावि
यद्यज्ञानमेव हेतुस्तदा अज्ञानमेव नियहस्थानं, अथ ज्ञानमस्ति ?
तदा यद्यनुवादस्तदाऽननुभाषणं नियहस्थानं, यदि चानुद्या-
युत्तरास्फुरणं, तर्कप्रतिभेति यद्विकल्प्य दूषणमापादितं तत्परिहृतं
उत्तरार्थं उत्तराप्रतिपत्तिरप्रतिभेति तन्नक्षणादित्यर्थः । अगमकत्वे
हेतुर्ज्ञेय इति तमाह । नन्विति । मपचान्वर्थोवपक्षवृत्तिरेकाभ्या-

व्यतिरेकविकल्पगद्रूपान्तरविकल्पमपि तथा किं न
स्यादविशेषादित्याशङ्क्याह । न चैतावन्नेति । [११५ । १५*
रूपान्तरवैकल्यवन्न व्यतिरेकवैकल्यमविनाभावस्यति-
मावहतीत्यर्थः ।

एवं तर्हि सत्यपि विपक्षे व्यतिरेकी न ^(१)पर्येषणीय
इत्यत आह । 'विपक्षसम्भवे त्विति [११५ । १६] विपक्षे
सन्ति तत्र वृत्तिशङ्का ततश्च तन्निरवृत्त्यर्थं तदुपयोगः,
विपक्षाभावे तु शङ्कैव नास्ति, यद्योक्तं प्राक् ।
तोयाभ्यवहरणोऽप्यसमर्थस्य समूर्धानं हि शङ्कलौभश्रुणं
शङ्कते चेतन इत्यर्थः ।

स्वमते त्विति । [११५ । १७] अस्य तु काल्पनिकोऽपि
विपक्षः परेणाभिधातुं न शक्यते अभिधाने सपक्षत्वा-
मेव व्याप्तिग्रहात् केवलान्वयिनश्च विपक्षाभावात्तत्र व्यतिरेकाग्रहा-
द्व्याप्त्यग्रहेण कथं गमकत्वं गमकत्वे चापक्षधर्मादेरपि गमकत्व-
मित्यर्थः । नन्वेवमन्वयोपि सपक्षव्यतिरेकशङ्कानिराकरणेनोपयुक्त
इत्यन्वयव्याप्तिरप्यप्रयोषिका स्यादित्यत आह । विपक्षेहीति ।
अन्वयव्यतिरेकव्याप्त्योः 'प्रत्येकमन्यत्र प्रयोजकत्वावगमाद्युपगपदुभय-
व्याप्त्युपस्थितौ विनिगमनाभावादुभयोरपि प्रयोजकत्वे सन्ति व्यति-
रेके विपक्षवृत्तिशङ्कानिरवृत्त्या व्यतिरेकव्याप्तिः सिध्यतीति शङ्का-
निरवृत्तिरुक्त्यर्थः । अभिधान इति ।

(१) गवेषणीयः इति १ पु० पा० ।

पत्तेः । असपक्षत्वेऽनाभिधानप्रसङ्गात् । तन्तश्चाभिधेयत्वे
 माध्ये यः कश्चिद्देतुरुपादीयते तस्य किं विपक्षे वृत्ति-
 रवृत्तिर्वेतिप्रश्ने अनेनोत्तरं कोविदेन किं वक्तव्यम् ।
 मूकौभय तिष्ठासोस्तु न कश्चित्प्रतिमस्य इति स्वयमे-
 वोल्लपितमनेन । 'नत्वेवम्भूतोऽहेतुरेव दोषाभावात् ।
 अरुचिमात्रस्य सर्वत्र सुलभत्वादिति । भागासिद्धि-
 निराकरणाय व्यास्येति वदतः ।

ननु यथाऽऽकाशपदात्मस्कारसाच्चित्त्वेन 'शब्दाश्रयत्वमनभिधेय-
 मर्थपरित्यजेते' तथाऽभिधेयविपक्षस्थानभिधेयत्वेऽपि पदादुपस्थितिः
 स्यात् एतं चाभिधेयत्वं कुतोऽपि व्यावर्तते धर्मलाङ्घोत्ववत् । न च
 व्यावृत्तत्वस्याव्यावृत्तत्वे तदेव केवलान्वयि, व्यावृत्तत्वे यत एव
 व्यावृत्तत्वं व्यावृत्तं तदेव केवलान्वयतीति धर्मत्वस्यानैकान्तिक-
 लादेवमत्यन्ताभावप्रतियोगित्वस्यात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वे ऽत्यन्ता-
 भावप्रतियोगित्वमेव केवलान्वयि, अत्यन्ताभावप्रतियोगित्वे च
 यच्चिष्टात्यन्ताभावप्रतियोग्यत्यन्ताभावप्रतियोगित्वं तदेव केवला-
 न्वयि । न च व्यावृत्तत्वमत्यन्ताभावत्वं च नःनेति वाच्यम् । अनु-
 गतप्रतीतिबलेन गोत्ववत्तयोः सिद्धेः तन्न तावदव्याप्यवृत्तिभ्रंशो-
 ग्यत्यान्ताभावः केवलान्वयी तस्य प्रतियोग्यवच्छिन्नेऽत्यन्ताभावात् ।
 अत्यन्ताभावाप्रतियोगिनः केवलान्वयित्वात् । नापि स्वाश्रयनाश-
 चन्वगुणादिनाशात्त्यन्ताभावः तस्य नाशस्य सर्वत्रात्यन्ताभावादिति
 वाच्यम् । यच्च हि प्रतियोगिप्रागभावो वर्तते तत्र न तदत्यन्ता-

भावो वर्त्तते । तस्य च नागस्य प्रागभावो यत्र नागप्रतियोगि-
समवायिदेशे वर्त्तते तत्र कथं नागात्यन्ताभावो वर्त्तते इति ।
तर्हि तत्र नागस्य वृत्तिः स्यादिति चेन्न । पूर्व्वं तत्र नागस्य
प्रागभावस्यैव सत्वात् । तदुत्तरकालं चाश्रयस्यैव भावात् । नागा-
काशात्यन्ताभाव एव केवलान्वयी तस्यापि प्रतियोगिरूपात्यन्ता-
भावप्रतियोगित्वात् । अथाभावात्यन्ताभाषो न प्रतियोगिरूपः ।
तथामत्यन्तोऽन्याभावात्यन्ताभावः पतियोगिरूप इति प्रतियोगि-
समानदेशोऽन्योन्याभावो न स्यादिति चेत् । न । प्रतियोग्यत्या-
न्ताभावात्यन्ताभावः प्रतियोग्यैव अन्योन्याभावात्यन्ताभावस्य प्रति-
योगिवृत्तिरमाधारणो धर्म इति वेषस्यात् ।

अत्राहुः । वृत्तिमदत्यन्ताभावाप्रतियोगित्वं केवलान्वयित्वं
आकाशात्यन्ताभावो यद्यपि प्रतियोगिरूपात्यन्ताभावप्रतियोगी
तथापि स न वृत्तिमानित्यन्ताभाव एव केवलान्वयी । तथा
प्रमेयत्वाद्यपि केवलान्वयि आकाशात्यन्ताभावाप्रतीतावपि तद्व-
तीतेः । न च प्रमेयत्वं तथा प्रमायाविषयत्वस्य चाननुगमादिति
चेत् । न । प्रमात्वस्यैव परस्परसम्बन्धेन प्रमाविषयत्वेनानुगमा-
दिति संक्षेपः ।

नन्वेवमपि केवलान्वयिनि संग्रयाभावात् कथमनुमितिः ?
प्रमेयत्वमत्र वर्त्तते न वेति संग्रय इति चेत् । न । तस्य प्रमेयत्व-
विशेषकत्वात् । न चेदं प्रमेयं प्रमेयत्वमचास्तीति एक एवार्थः ।
विशेषणविशेष्यभावभेदेनार्थभेदात् ।

अत्राहुः य एव पक्षे संग्रयः साध्यसिद्धिविरोधी स एवाङ्गं न

पूर्ववदित्यतिशायने मनुष्योविधानम्, अतिशयश्च
व्याप्तिरेवेत्याश्रयः । तदिदमुक्तं टीकाकृता अस्ति मंध-
वत्वस्य साध्यं न तु व्याप्येति । ११६।३।

ननु साध्यसजातीये शेषशब्दस्य न काचिद्वृत्ति-
रित्यत आह । साध्यस्योपयुक्तत्वादिति । ११६।४।

पौनरुक्त्यधममपां करोति । पदानि विभज्येति ।
११६।५। नञमन्तर्भाव्य व्याख्याने सामान्यतो दृष्टपदमेवं

तु अर्चविशेषणत्वमपि तन्त्रं गौरवात् । प्रमेयत्वं न वेति मंगयो
विरोधी न भवत्येष । यद्वा प्रमेयत्वमत्यन्ताभावप्रतियोगीतिभ्राम्य-
तोऽत्र मंगयः । अथवा मंगयो नानुमानाङ्गमपि तु तद्योग्यता ।
न च साऽपि साधकबाधकप्रमाणाभावः प्रमेयत्वाभावस्य चाप्रसिद्ध्या
तत्र प्रमाणसिद्धौ बाधकाप्रसिद्धिरिति वाच्यम् । पक्षनिष्ठात्यन्ता-
भावप्रतियोगित्वस्यैव साध्ये बाधकत्वात् । तदभावस्यैव योग्यत्वात् ।

पूर्ववदित्यते यथा पक्षव्याप्तेर्लाभः तदाह । अतिशयान इति ।

‘भ्रमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽति शायने ।

संसर्गोऽस्ति विवक्षायां भवन्ति मनुष्यादयः”

इति वृत्तिकारः । न चैकपक्षकलिङ्गाव्याप्तिः । पक्षताव-
च्छेदकधर्मसमानाधिकरणात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वस्य तदर्थत्वात् ।
गन्धवत्त्वस्य च पक्षतादच्छेदकपरमाणुत्वसमानाधिकरणात्यन्ताभाव-
प्रतियोगित्वात् ।

योजनौद्यम् । उक्तविशेषरहितत्वेन विपक्ष एव सामान्य
इत्युच्यते, तच्चादृष्टं, सप्तम्यास्तसिः, योग्यदर्शननिवृत्त्या
च दृश्यनिवृत्तिर्विवक्षिता । तेन विपक्षे असदित्यर्थः ।

अतः - - - - - त्तिसुभ्युपेत्य रूपद्वयसंपदे चकार-
मवतारयति । तथाचेति । [११६।०]

तदेवं तत्पूर्वकमित्यनेन लिङ्गपरामर्शानुमानमिति
लक्षणार्थं व्याख्याते अथ किं लिङ्गं कतिविधं वेति
जिज्ञासायां त्रिविधमित्यवच्छेदेन व्याख्याय किं लक्षण-

उक्तविशेषेति । पक्षधराराहित्येन च तयोर्विपक्षः सभानः
साधारणो भवतीत्यर्थः । ननु विपक्षवतोणदृष्टत्वसंभवाच्च तावता
विपक्षासत्वं लभ्यत इत्यत आह । योग्येति । ध्रुवं क्लृप्तिटौका - -
- - अनुमानचयेऽप्यन्वितं क्लृप्त्यर्थः । यद्यपि यत्र कचिद्वाधका-
भावोऽभिद्धः प्रकृतपक्षकप्रकृतसाध्याभावश्च सिद्धासिद्धिव्याहृतः
तथापि साध्यधर्मं पक्षनिष्ठात्यंताभावप्रतियोगिलथाहकमानाभाव
एवाबाधितविषयलात्स्यतः सिद्धवदिति न तु केवलव्यतिरेक्यपि
सपक्षे वर्तते साध्यवन्मात्रस्यैव सपक्षत्वेन पक्षस्यापि सपक्षत्वात् ।
तत्र तस्य वृत्तेः । न तु पक्षभिन्नत्वमपि तन्मं गौरवात् । अभेदानु-
माने पक्षस्यैव सपक्षलात्सर्वमभिधेयं प्रमेयलादित्यादीनां विधात्रय-
वर्हिभावोपपत्तेः । न च निश्चितसाध्यवाच्यपक्षः पक्षश्च न तथेति
वाच्यम् । यत्किंचिन्निश्चयस्य सपक्षेयभावात् वादिप्रतिवादिनिश्चयस्य
च कचित्सपक्षेयभावात् । अत्राहुः । पक्षलावच्छेदकादन्येन

मिति जिज्ञासायां 'पूर्ववदित्याद्येकवाक्यतया, व्याख्याने
परामर्शविषयः संज्ञितो विभक्तो लक्षितश्च । विषयविषयि-
णोरभेदविवक्षया च सामानाधिकरण्यामिति मन्तव्यम् ।

एवमन्यान्यपीति । अत्र तद्यथा । मनोज्ञमत्तका-
शिनोमं दर्शनेन संसारिणिं रागानुमानं, शत्रुदर्शनेन
क्रोधानुमानं, अज्ञावतां यथाविधि यागाद्यनुष्ठानेन

प्रकारेण निश्चितमाध्यवलयैव मपक्षलादिभागोयुक्तः । यदा अन्यत्र
माध्यवन्मात्रस्य मपक्षलेष्वत्र पक्षातिरिक्तत्वं विवक्षित्वा तद्विभागः
कृतः । ननु पूर्ववदादिना लिंगस्यानुमानत्वमुक्तमतोलिंगपरा-
मर्शानुमानमिति सामानाधिकरण्यं न युक्तमित्यत आह । विष-
येति । अत्र कारणत्कार्यानुमानोदाहरणमत्यन्तसंयोगात्पटस्य
कार्यस्यानुमानं न युक्तं पटोत्पत्तः प्रागिन्द्रियमस्त्रिकर्षं सति-
अत्यन्तसंयोगोत्तरमेव तत्प्रत्यक्षता पटोत्पत्तिश्चेत्येकः कालस्तो-
व्याप्तिस्मृतिकाले पटे रूपाद्युत्पत्तेः यदैव लिंगपरामर्शः तदैव पटस्य
प्रत्यक्षता 'ज्ञानगोधरत्वादित्यत आह टीकाकारः अपि चेति ।
यदि लिति टीका । पूर्वमेव स्मृतव्याप्तिरन्ये ततौ यदुत्पत्तं कर्षं
तदिन्द्रियार्थमस्त्रिकर्षात् यदा प्रथममेवालोल्लयति तदैव क्रियातो-
विभागः । ततो विभागात् पूर्वसंयोगनिवृत्तिः । तथाचेत् क्रियेति
ततौयल्लिंगपरामर्शस्योत्पादश्चेत्येकः कालः पटारम्भकान्योपाकृत्यन्त-
संयोगकाले ततौयल्लिंगपरामर्शादनुमितिः । तत्स्ततौयल्लक्षणे पटः
प्रत्यक्ष इत्यर्थः । शत्रुदर्शनेति । शत्रुत्वप्रकारकदर्शनेनेत्यर्थः । अत्रापि

धर्मानुमानं, विषयभोगेन सुखानुमानं, अविकलेन्द्रियस्य योग्यविषयवधोनेन ज्ञानानुमानं, निषिद्धाचरणेनाधर्मानुमानं. पद्भ्यामादरप्रत्ययैः संस्कारानुमानं; मिथ्याज्ञानेन भविष्यत्संसारप्रवाहानुमानमित्यध्यात्मम् । बाह्ये ज्वलन्तं तृणांशुमुपलभ्य भविष्यद्भस्मानुमानं, तथाविधवृष्ट्या भविष्यन्नदीपूरादिज्ञानं, प्रकारान्तरावगतेन वायुना त्वरावता वृष्ट्यादिशोभानुमानमित्यादि नेयम् ।

दुर्गवबोधमिति । सामान्यतोदृष्टस्वरूपस्यैवाविवेचनादिन्यर्थः । उदाहरणद्वारेण तद्विवेचनं भविष्यतीत्यत आह । शेषवद्दुदाहरणान्तर्गतं चेति ।

शेषवत्क्षरणयोगेऽपि तदुदाहरणान्तरवैलक्षण्येनैव सामान्यतोदृष्टपदार्थो भविष्यतीत्यत आह । न चैतावतेति ।

न तावदश्रवणादिशब्दवदयं सूत्रं न ज्ञानुमाने वर्तते । अन्येषामपि वृद्धग्रयोगात् । नापि सूचकारस्यैव परि-

संसारिणोतिथोज्यमतो न हीनक्लेशेन व्यभिचारः । विषयभोगेति । भोग्यविषयसन्निकर्षणेत्यर्थः । योग्येनेत्युक्तान्यकारणोपलक्षणमतो नाल्लोकादिविरेहे व्यभिचारः । अविवेचनादिति । विवेचनोपायस्य

भाषेयं निःप्रयोजनत्वात् । तस्माद्दाहरणवैलक्षण्य-
मात्रविवक्षयेदमुच्यते तथा चातिप्रसङ्ग इत्यर्थः ।
तस्माद्भाष्यकारव्याख्यानविरुद्धोदाहरणमात्राख्यानम-
रोचयमानः सामान्यतो दृष्टपदं व्याख्यायान्यथोदा-
हरणमाहेति योजना ।

क्षयवृद्धिप्रत्ययाविषयत्वे सतीति ११८।११ स्पष्टार्थम् ।
प्राङ्मुखोपलभ्यत्वे परिवृत्त्यतत्प्रत्ययविषयत्वादिति
पर्यालोचनयैवाविनाशस्य प्राप्तत्वात् । न ह्युपलब्ध-
विनाशे उपलब्धं प्रत्यभिज्ञायते भ्रान्तावप्यनुपलब्धमुप-
लब्धंतेयेति । प्राङ्मुखोपलब्धत्वे चेत्यस्य टौक्या स्फोरि-
तस्य प्राङ्मुखोपलब्धस्य प्राङ्मुखेनानुपलम्भे सतीत्यर्थः ।
नरान्तरस्य ११८।१२ तत्तमानदेशस्थस्येति मन्तव्यम् ।
अन्यथा मार्त्तण्डमण्डलस्यापि लोकान्तरवर्तिपुरुषा-
पेक्षया प्राङ्मुखोपलभ्यता दृष्टान्तामिदं विशेषणं

लक्षणमाज्ञानादित्यर्थः । उदाहरणेति । सूर्यब्रह्मानुमानद्वारा
सामान्यतोद्दृष्ट्यैव विवेचनं स्यादित्यर्थः । ननु भाष्यकारव्याख्यात-
मित्युक्तं तेनाव्याख्यातत्वादित्यत आह । विरुद्धेति । तेन
व्याख्यानपदं विरुद्धोदाहरणाख्यानपरमित्यर्थः । तथापि भाष्यकार-
व्याख्यानापेक्षान्यथा व्याख्यायेत्युक्तं तेनाव्याख्यातत्वादित्यत
आह । अन्यथोदाहरणमिति । अनुपलम्भमेवेति । इन्द्रियसञ्चि-

स्यात् १, तदेलक्षरपदेन सूचितम् । तदभिमुखदेश-
सम्बन्धादिति । ११८।२०१ शिष्यहिततया व्यभिचारौपयिक-
पादविहरणंज्ञापनाय । नहि यथातथा पादविहरण-
मात्रमस्य हेतोः क्षतिमावहतीति । सत्यविनाश इति
च द्रष्टव्यम् । ११८।२०२ द्रव्यत्वे सतीति शेषः ।

इह यद्यपि दिशः प्रत्यक्षत्वे सांध्येऽङ्गुल्या^(१) निर्देशो
व्यधिकरणस्तरुनगरादिष्वेवाङ्गुल्या व्यपदेशात् । दिशः
सामानाधिकरण्यं त्वङ्गुलीव्यपदेशस्य न तदधि-
करणतासाधनमन्यथासिद्धत्वात् । - - - - ते तरवः सा
प्राचीति तर्वादिभेदेनाप्यङ्गुल्या व्यपदेशोऽस्तीति न
व्यधिकरणत्वमाहत्याभिधातुं शक्यत इत्यनेनाभिप्राये-
णान्यथासिद्धिमेव वार्तिकार्थ इत्याह । अन्यथा सिद्धत-
येति । । ११८।२०३

कृत्वादपलभ्यमानमेव पूर्वोपलभ्यतया प्रत्यभिज्ञायक इत्यविनाश
तत्रापि लभ्यत एवेत्यर्थः । शिष्यहिततयेति । अतुत्यक्षपादविहारस्य
प्राङ्मुखोपलभ्यस्य प्राङ्मुखेनानुपलम्भादित्यनेनैव तुहिनाचलतुल्यतया
प्रासादस्यापि व्यावर्जितत्वात्तदभिसुखसम्बन्धादित्यर्थमिति व्यभि-
चारज्ञापकपादविहारबोधनाद्यैवेदमित्यर्थः । द्रव्यत्वे सतीति
तथा च गुणादिभिर्ज्ञ व्यभिचार इत्यर्थः । आहृत्येति । याव-
दन्यथासिद्धिर्नोच्यते तावदित्यर्थः । श्रुतेनेत्याह विष्णुस्योपयोगार्थं

उपलक्षणं चैतत् । चलन्तीं एताकामुपलभ्यायं
 वायुर्वातीति । अङ्गुलीनिर्देशस्याचाक्षुषेः । वायावपि
 गतत्वेन व्यभिचारस्यापि सम्भवात् । रूपेण स्पर्शानु-
 मानमित्यादावादिग्रहणेन रसेन रूपानुमानं गन्धेन
 रसानुमानंमित्यादि । वृक्षादर्शनं मन्देहे वा शिंशपा-
 दर्शनं निश्चयोवा ततोऽनवसरपराहतमेवानुमानम् ।
 वृक्षशब्दप्रयोगलक्षणव्यवहारानुमानं तु न स्वार्थ-
 मविदितममयेनाशङ्कत्वात् । विदितममयस्य च व्यर्थ-
 त्वात् । परोऽपि यदि व्युत्पन्नो यदि विदितशब्द-

दृष्टेन शिंशपालेन वृक्षानुमानेऽनुपपत्तिमाह । वृक्षेति । सामान्य-
 ज्ञानदशायां विशेषाज्ञानादितिभावः । अयं वृक्षशब्देन व्यवहर्त्तव्यः
 शिंशपालादिति व्यवहारानुमानं स्यादित्यत आह । वृक्षशब्देनेति ।
 तद्धि स्वार्थं परार्थं वा ? आद्ये प्रमाता किमगृह्येतमङ्केतः तद्विप-
 रीतो वा ? नाद्यः साध्याप्रसिद्धेरित्यत आह । अविदितममयेनेति ।
 न द्वितौयस्तादृशेन व्यवहारस्य ज्ञातत्वान्निःप्रयोजनमनुमान-
 मित्याह । विदितेति । परार्थमिति दूषयति । परोपीति ।
 व्युत्पन्न इति । वृक्षपदे गृह्येतमङ्केत इत्यर्थः ।

विदितप्रवृत्तिनिमित्त इति । पुरोवर्त्तिनि प्रत्यचोक्त-
 वृक्षपदप्रवृत्तिनिमित्त इत्यर्थः । तादृशं प्रति व्यर्थमनुमानमिति^(१) ।

प्रवृत्तिनिमित्तत्वादा स्वयमेव व्यवहरेत् । विपरौतस्तु^(१)
 शिंशुपात्वमपि न प्रतीयात् । अत्यन्तश्रेयसमयमग्राह-
 यित्वा व्यवहारयितुमशक्य एव । न चायं समय-
 ग्रहप्रकारः तथा मति शिंशुपात्त्वादयं वृक्षो व्यवहतेव्य
 इति शिंशुपात्वमेव वृक्षशब्दप्रवृत्तिनिमित्तमाकलयेत् ।
 न शिंशुपात्त्वादयं वृक्षशब्दप्रवृत्तिनिमित्तवानिति
 वाक्यार्थः । विदिततन्निमित्तं प्रति व्यर्थत्वात् । विप-
 रौतः प्रत्यप्रसिद्धविशेषणत्वप्रसङ्गात् । सामान्योपक्रमे-
 समयग्रहानुपपत्तेः । पुरुषेच्छामात्राधीनत्वाच्च समयस्य
 पक्षधर्मतया नियन्तुमशक्यत्वात् । अविदितममयं प्रति
 तदिति । विपरौत इति पुरोवृत्तिन्यप्रयत्नीकृतवृक्षपदप्रवृत्तिनिमित्त
 इत्यर्थः । शिंशुपालमपि न प्रतीयात् । न प्रत्यक्षेदित्यर्थः ।
 सामान्यस्याप्रत्यक्षीकरणे विशेषस्याप्रत्यक्षीकरणादिति भावः । अत्य-
 न्तश्रेयसिदिति । वृक्षपदे अगृह्येति मङ्गेत इत्यर्थः । नन्वयं किञ्चिद्वृक्ष-
 शब्दप्रवृत्तिनिमित्तवान् शिंशुपालादित्यनुमानं स्यादित्यत आह ।
 सामान्योपक्रम इति । तावतापि प्रवृत्तिनिमित्तविशेषानिश्चया-
 दित्यर्थः । ननु वृक्षे पक्षे वृक्षपदप्रवृत्तिनिमित्तं सिध्यत् पक्षधर्म-
 ताबलाद्बले प्रवृत्तिनिमित्तविशेषे पर्यवसास्यतीत्यत आह ।
 पुरुषेति । पक्षधर्मताबलादपि न विशेषः सिध्येत्सङ्केतस्य पुरुषेच्छा-
 धीनतयान्यथापि तत्सङ्केतसम्भवे द्रव्यत्वादिप्रवृत्तिनिमित्तसंग्रहस्य
 तदवस्थत्वादित्यर्थः । अविदितममयं इति* । अविदितवृक्षशब्दः

(१), अविदितशब्दप्रवृत्तिनिमित्तः इत्यधिकं २ पु० ।

चान्वयोपक्रमस्याऽयुक्तत्वादित्यत आह । श्रुतेनेति ।
 ११६।१०० तदनेन ये चान्ये सांध्यसमानकालास्ते सर्वे
 सामान्यतोदृष्टानुमानसंग्राह्यत्वेनोपलक्षिता इति ।

स्वमतेन व्याख्यानान्तरं न तु तात्पर्यान्तरमित्यर्थः ।
 पूर्वं सार्धं तद्यस्य व्याख्येत्यनेनैकतात्पर्यत्वात् । अने-
 नैवाभिप्रायेणाह । अत्रापि यथासम्भक्तिमिति । ११६।१००
 नञनन्तर्भावचकारनिरपेक्षते चास्मिन् व्याख्याने
 पूर्वंस्माद्विशेषः । सामान्येन कार्यं वा कारणं वाऽनु-
 भयात्मकं वा अविनाभावितया दृष्टं निश्चितं सामा-
 न्यतोदृष्टमेवं च योजना । तदिदमुक्तं असंदिग्धता
 माहेति । तत्र तत्पूर्वकमिति । स्वरूपविप्रतिपत्ति-

प्रवृत्तिनिमित्तं प्रति साध्याप्रसिद्धाऽन्वयिनोनुपपत्तिरित्यर्थः । श्रुते-
 नेतौति । तथा चाप्रत्यक्षे शिशुपाले शब्दादिना तज्ज्ञानादृक्तानु-
 मानं भवेदितिभावः । साध्यसमानेति । अकार्यकारणभूता इत्यर्थः ।
 नन्वत्रापि व्याख्याने पूर्ववच्छेषवत्पदयोः पक्षव्यापकत्वसंप्रवृत्ति-
 त्वात् व्याख्यानान्तरत्वमित्यत आह । हेत्वेति । पूर्वव्याख्याने
 नञनन्तर्भावेन विपश्चात्तत्त्वममप्रतिपक्षत्वमबाधितत्वं च लक्ष्यमच-
 तन्निरपेक्षैव तन्नाम एतावता च व्याख्यानान्तरत्वमुक्तमित्यर्थः ।
 यथा नञर्थनिरपेक्षेण तन्नामस्तथा व्याचष्टे । सामान्येनेति । ननु
 तत्पूर्वकमित्यतः कथं स्वरूपविप्रतिपत्तिनिराकरणमित्यत आह ।

निवृत्तिः स्वल्पस्यसामर्थ्येन न्यूनाधिकसंख्यत्वाशङ्कानि-
निवृत्तिः प्रथमं तात्पर्यं, नियमज्ञापने त्वशक्यत्वसंख्यत्व-
शङ्कानिवृत्तिस्तात्पर्यमिति न पौनरुक्त्यमिति वृत्त-
वर्तिष्यमाणानुकीर्तनफलम् ।

यद्यपि प्रतिपन्नं प्रत्यनुमानस्य न संशयविपर्यय-
निवृत्तिरज्ञातज्ञानं वोपयोगस्तथाप्यध्यवसिताभ्यनुज्ञानं
वस्तुबलायातमपेक्षिते विषये ऽनुपेक्षणीयमेवेति
तस्याप्यनुमानप्रतिपाद्येषु गणना । तेनादिवाक्ये^(१)
प्रतिपन्नः प्रतिपादयतेति प्रतिपन्न एव प्रतिपादयिता
न तु प्रतिपन्नः प्रतिपादयितैवेति बोद्धव्यम् ।

पुनः पौनरुक्त्यपरिहाराय वृत्तवर्तिष्यमाणे ऽनुकीर्त-
यति । पूर्वं सिद्धवदिति ।

साक्षात्कृत्यनुमित्योः क्रिययोस्तुल्यता विषयगतः ।

लक्षणमामार्थनेति । धर्मिस्वरूप एव न तद्विप्रतिपत्तिः सिद्धसिद्धि-
व्याघातादितिभावः । आवृत्ते धर्मिणि सा स्यात्सा च तल्लक्षणादेव
निराक्रियते इत्यर्थः । वृत्तवर्तिष्यमाणेति । टीकायां न्यूनाधिकसंख्या-
यवच्छेदेनेत्यादिः वृत्ता, संग्रहीत्यादिवर्तिष्यमाणम् । यद्यपौति ।
पूर्वोत्पन्नसंग्रहस्य पूर्वविप्रतिपत्त्यैव निवृत्तेर्न तन्निवृत्तिरूपोपयोग
इत्यर्थः । तथापौति । न च प्रतिपन्नस्य संग्रहाभावेन चिद्धसाधनात्

(१), प्रमाणत इत्यादि वाक्य व्याख्यान इत्यर्थः ।

द्रष्टव्या । तेनायमर्थः । व्याप्तिशाह्वप्रमाणयोर्धर्मो
यवानुमौयते तत्पूर्ववदनुमानं, तदयोग्यस्तु सामान्य-

कथमनुमितिर्गति वाच्यम् । अनिश्चितस्थायैः स्थान्तरा विस्मरणे
सत्युत्तरकांक्ष तस्यापि भंगयात् । व्याप्तिशाह्वकेति । येनैव धर्मो
मह व्याप्तिग्रहस्तैव व्यक्तन्तरेऽनुमानं पूर्ववत् । यथा मास्त्रावत्त्वेन
गोत्वानुमानम् । यत्तु दृष्टान्तजातीयमाश्रय्य व्यक्तन्तरेऽनुमानन्तस्मा-
मान्यतो दृष्टं यथा धूमेनाग्निर्त्यर्थः । यदेन्द्रियकान्तोन्द्रियधर्मान्त-
मानत्वाद्द्वयोर्भेद इत्यर्थः ।

• टीकायां विद्यागवार्तिकनात्यर्थः । केचिद्बुद्ध्यान्तरमग्निमत्व
रूपमनुमेयमिच्छन्ति । अत्र युक्तिमाह लिङ्गस्येति । लिङ्गस्य
धूमस्याग्निना महाव्यभिचारो व्याप्तिरस्यतः । पक्षान्तरमाह । सम्बन्ध-
मिति । अग्निधूमयोरिति शेषः कृतः । मिद्धत्वादिति । सम्बन्धिनोः
मिद्धत्वेन । मन्दे हानहेत्वादित्यर्थः । तत्राद्यं दूषयति । लिङ्ग-
मिति । धर्मेऽग्नौ लिङ्गं धूमरूपं यदि मिद्धं पक्षधर्मतया ज्ञातं
तदा तेन धूमेन किमन्यदनुमेयमग्रे ज्ञातत्वात् । अथति । धर्मिणि
पर्वते यदि ज्ञातं लिङ्गमनुमापकं वक्ष्येत्तथा तस्यैव पर्वतस्यैव
किञ्चानुमेयता पर्वत एव तर्ह्यग्निमन्तथाऽनुमेयोऽस्तु, न तु
स्वातन्त्र्येणाग्निर्त्यर्थः । सम्बन्धं माद्यं दूषयति । सम्बन्धेषीति ।
द्वयं वच्छ्यमाणम् । तत्राद्यमाह । षष्ठौति । यदि सम्बन्धोऽनुमेयः
स्यात् तदाग्निधूमयोः सम्बन्धोऽस्तौति षष्ठौश्रवणं प्रतिज्ञावाक्ये
स्यादित्यर्थः । दूषणान्तरमाह । अवाच्य इति । अप्रतिज्ञेयः

तोदृष्टमिति । १. भूमत्वैकार्थसङ्गवार्थभिरिति
 मतात्पर्यं विश्लेषणं । नहि संततमूर्ध्वगमनमात्रेणाग्नि-
 रनुभातुं शक्यते । धूम्लीषट्मादौ व्यभिचारात् । एक-
 द्रव्यत्वादित्यस्य 'सपञ्चेऽपादावन्वयस्य स्पष्टत्वात्
 विपक्षव्यतिरेक एवोक्तः ।

द्विविधमेव हीति । २. ३. नत्वचान्वयाभिधानमात्रेण

सम्बन्ध इत्यर्थः । कुत; धूमत्वादाग्निरचासीत्यत एवासादभि-
 मताग्निर्विश्लेषणं शमाद्यादर्थतोऽग्निधूमयोः सम्बन्धस्यावगतौरित्यर्थः ।
 दूषणात्तरसाह । न चेति । असौ सम्बन्धो न लिङ्गेन धूमेन मह
 मङ्गतः सम्बद्धः लिङ्गधर्मान् पक्षधर्मा इत्यर्थः । एवं पराभिमतं
 माध्य दूषयित्वा स्वाभिमतं माध्यसाह लिङ्गस्येति । धर्मेणाग्निना ।
 अन्यत्र महानमादौ । तत्र पक्षे, मङ्गं लिङ्गं तद्युक्तमग्नियुक्तं धर्मेणं
 पर्वतं माध्ययित्यतीत्यर्थः । अनुच्छिन्नमन्तदूर्ध्वगमनादीनामेव
 गमकत्वसम्भवे विशेषणोपयोगार्थमाह । मतात्पर्यमिति ।

ननु शब्दो न द्रव्यमेकद्रव्यत्वादित्येकद्रव्यत्वस्याव्यव्यति-
 रेकिणोव्याप्तिप्रसङ्गात् व्यतिरेकसहचार एव दर्शितः स न युक्त
 अस्य केवलव्यतिरेकिलाभावादत आह । एकद्रव्यत्वाद्धिति
 एकमात्रसमवायिकारणकत्वादित्यर्थः । अत्र शब्दान्तरहेतुत्वादित्यत्र
 भाव्यकारोक्तहेतावन्तरशब्दो विशेषवचनः स च विशेषोऽनाद्यत
 तथा चानाद्यशब्दासमवायिकारणकत्वादित्यत्र वार्त्तिककारेणः

केवलव्यतिरेकिशङ्का कर्तव्या । समानुजातीयारम्भकत्वं
शब्दस्यासिद्धमतः साधयति । कार्यत्वादिति । ११५।१०

कार्यत्वं पुनरस्यानुपलब्धिकारणाभावे सत्यनु-
पलब्धस्योपलभ्यमानत्वाद् वा प्रत्यक्षादेति । सर्वत्रोप-
लब्धिप्रसङ्गादित्यस्य विपर्ययेण हेतुः । प्रयोगस्त्वेवं
अव्याप्यवृत्तिः शब्दः आश्रयाप्राप्तावपि क्वचिदनुपलभ्य-
मानत्वे सति क्वचिदुपलभ्यमानत्वात् संयोगवदिति ।

साधारणत्वसुकृमिति द्रष्टव्यम् । अर्थान्तरत्वनिरामायाह । समानेति ।
नन्वुपलभ्यमानत्वात् साध्यसिद्धिः उपलब्धिकारणान्तराभावादपि
तदुपपत्तेरित्यतः ; आह । अनुपलब्धिकारणेति । तथा चानु-
पलब्धिकारणान्तराभावात् तेनान्यथामिद्धिरित्यर्थः । नन्वनुपलभ्ये-
रुपलब्धिप्रागभावरूपायाः कारणमेव नास्ति सकारणकत्वे
चानुपलब्धिकारणभावेऽनुपलब्धिरिति भावः । अथवा नोपलब्धि-
प्रागभावग्राहकोयोग्यानुपलभ्योविवक्षितः । तर्हि तादृशानुपलब्धि-
विषयत्वेनैवं कार्यत्वे सिद्धे उपलभ्यमानत्वादित्यर्थः । (?)

अत्राहुः । अनुपलब्धिकारणाभावे सत्यनुपलब्धस्येत्यनेन योग्या-
नुपलब्धमात्रं विवक्षितं स च कादाचित्काभावग्राहकस्तदा यदि
यत्रोपलब्धस्तदानुपलब्धः स्यात् । तथा च कादाचित्काभावग्राहका-
नुपलब्धविषयत्वादिति हेतुर्थाविवक्षितः । प्रत्यक्षत्वादिति । जातिमले
मृति बहिरिन्द्रियपाप्मत्वाच्चेत्यर्थः । प्रसङ्गमात्रस्यसाधकत्वादाह ।
विपर्ययेणेति । आश्रयाप्राप्ताविति । गुणत्वेन, हेतुनिमित्तताकार्या-

यद्यपि चैतानुभावेणैव गुणत्वं सिद्धति तथापि
भाष्यकारौ चेतुरूपेक्षितः स्यादित्यतोऽव्यापकतामात्रं
प्रसाध्यैव प्रकृते लगयति । कर्णेति । ११२।१००

अत्रापि प्रयोगः । शब्दीवीचीतरङ्गन्यायेन कर्ण-
शष्कुलीमन्तमाकाशदेशमासादयति । प्रकारान्तराऽ-
सम्भवे सत्युपलभ्यमानत्वादिति व्यतिरेकी ।

उदाहरणार्थं विवेचयति । इदंत्विति । १००।१०१
सदाद्यभेदः सत्तायोगः । अनित्यत्वङ्कारणवत्त्वम् ।
सामान्यविशेषवत्त्वमिति ।

साध्यधर्मिण्यस्मदादिभिः कदाचित्प्रत्यक्षणानुप-

द्युपचनंतन व्यभिचारः (१) । यद्वा । अनौद्युरविभुविशेषगुणत्वात् वल्लि-
वुद्धिरिति विवचिंतं । (२) सर्वत्रोपलभ्यप्रसङ्गस्य विपत्ते बाधकः । कर्ण-
शष्कुलीमन्तमिति । यद्यपि कर्णशष्कुलीमदाकाशं न भिन्नमिति
सर्वशब्दोपलभ्यप्रसङ्गस्तदवस्थः तथापि कर्णशष्कुल्या मममाकाशस्य
प्रत्यासत्तिः कापि वाच्या यथा कश्चिच्छब्दोऽदृश्यते कश्चिन्नेति म
एवास्मार्थं इत्येके । शब्दत्वं गुणत्वावान्तरजातीयसमवायिकारण-
वृत्ति वदिरिन्द्रियार्थविशेषगुणवृत्तिजातित्वाद्रूपवदित्यत्र तात्पर्यं
मित्यन्ये । सामान्यविशेषवत्त्वमिति । न चान्वयविशेषपदवैयर्थ्यं
समानानां हि भावः सामान्यं जातिरूप उपाधिषु । तद्विशेषो-
जातिस्येन जातिमत्त्वादित्यर्थः । ननु यत्र व्याप्तिपाकप्रमाणा-
योगोऽर्थानुमीयते तस्मान्मान्यतोद्दृष्टमिति पूर्वसुक्तमिदानीं तुभयत्र

लभात् । व्याप्तिग्राहकेण प्रमाणेष्वनुप-
लम्भादित्यर्थः ।

आभिप्रायिकोर्थः पक्षधर्मताया विषयः । स एवाभि-
प्रायेण व्याप्यते येन निना प्रतिज्ञार्थो नोपपद्यते ।
उभयथा सम्भावनायामेकतरत्र बाधकूपपत्तावन्यतरः
प्रमाणान्तरविषयः^(१) तत्र विधायकप्रमाणाभावे केवल-
व्यतिरेकिणोऽवतारः ।

प्रत्यक्षेणानुपलभ्यमानोऽर्थानुसूयते तस्मान्मन्यतोदृष्टमित्युच्यते इति
क्रोधोद्वेग इत्यत आह । व्याप्तिग्राहकेणेति । ननु ज्ञानं सकर्तृक-
मित्यनुमाने यथा पक्षधर्मतावलात्मव्यञ्जककर्तृमिद्धिः तथेच्छादयो
द्रव्याश्रिता इत्यत्रापि पक्षधर्मतावलादेवाश्रय्यातिरिक्तद्रव्यमिद्धि-
रसु विनिगमकविशेषाभावादिदित्यत आह । आभिप्रायिक इति ।
येन विनेति । पक्षधर्मतावच्छेदकधर्मसामानाधिकरण्यं साध्यमानस्य
येन विना न निर्वहतीत्यर्थः ।

नन्वदृष्ट्यानाश्रितत्वं हि पक्षविशेषणं कृत्वा यदेच्छादयो द्रव्या-
श्रिता इति साध्यते तदाश्रय्यातिरिक्तद्रव्याश्रितत्वादिना प्रतिज्ञार्थं
उत्र नोपपद्यत इति पक्षधर्मतावलादेव विशेषमिद्धिरिति किं
व्यतिरेकिणा । भव । अनुमितेर्व्यापकतावच्छेदकप्रकारकलनियमा-
द्रव्याश्रितत्वेन प्रकारेण वस्तुतोऽष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यवृत्तिलमिद्धाव-
प्यष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यवृत्तिलप्रकारकप्रतीतेर्व्यतिरेकिणा साध्यत्वात् ।

तद्योहिः । शिष्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वादित्यत्र सर्वज्ञत्वमन्तरेण शिष्यादीनां सकर्तृकत्व^(१)मेव नोपपद्यति परमाण्वदृष्टादीनामज्ञाने तदधिष्ठानानुपपत्तेः । तदधिष्ठाने वाऽसर्वज्ञत्वानुपपत्तेः । तस्मात्सर्वज्ञत्वमन्तरेण प्रतिज्ञातार्थानुपपत्तौ तदभिप्रायव्याप्तं, अभिप्रायिकत्वाच्च पक्षधर्मतागोचरः । इच्छादयस्तु परतन्वा गुणत्वादित्यत्र पुनरात्मा नाभिप्रायव्याप्तः । न हीच्छादानां शिष्यादि^(२)पारतन्व्यमसंभावितं, अपि तु

अन्ये त्वेव पक्षविशेषणयष्टद्रव्यानाश्रितेष्विच्छादिषु द्रव्याश्रितत्वं भिद्यतु तस्य द्रव्यस्याष्टद्रव्यातिरिक्तत्वं कुतः सिद्धंतीत्याहुः ।

यत्र नेवं पक्षविशेषण तत्र केवलव्यतिरेकिणोऽवकाश इत्यपरे ।

तथाप्यमर्त्यज्ञकर्तृबाधसहकृतकार्यत्वं यथा द्रुणके मर्त्यज्ञजन्यत्वं माधयति तथाष्टद्रव्यवृत्तिलबाधमहायं गुणत्वमपि विशेषं साधयित्यति विशेषाभावात् । मैवं । अत्र सकर्तृकत्वविवादेविषयाणां सर्गाद्यकालौनकार्याणामेव पक्षोकरणात्तावत्कारणाभिज्ञत्वस्यैव मर्त्यज्ञत्वरूपत्वात् । कर्मादिमारभ्य कल्पान्तपर्यन्तं यावत्कार्यप्राक्कालौनत्वस्यैव जानादिनित्यत्वात्तयोः एतद्धर्मताबलादेव सिद्धिः । पूर्वे बाधाप्रतिमन्वानेऽपि सामान्यतो(स)दृष्टपर्यवसानाच्च ।

(१) कर्तृत्वमिति पा० २ पु० ।

(२) शिष्यादि इति पा० २ पु० ।

मानमप्रत्यक्षवेद्यत्वादि^(१)भिर्बाधितं, धूमगतनीलत्वेनेव
धूमस्यापालालत्वं^(२) । तन्मादुर्भयथा सम्भवादात्मा
नाभिप्रायव्याप्तः तदव्याप्तत्वाच्च न पञ्चधर्मता तमङ्क-
मारोपयि^(३)तुमहेति. अर्पि. त्विच्छादिसम्बद्धपरमात्र-
मादायैव निवर्तते । एतदुत्तरकालं श्रित्यादौ बाधिते
तदन्यासिद्धौ विधायकप्रमाणाभावान्निषेधमुखेन व्यति-
रेकौ प्रवर्तते ।

तमिमं विशेषं हृदिनिधायोक्तं । बाधकैरपनौते

अथ यथा सुर्भिन्नन्दनमित्यत्र ज्ञानान्तरोपस्थापितविशेषण-
विशिष्टप्रतीतिः तथा मांमान्याव्यभिचारमादाय मानान्तरो-
पनौतं तत्तदन्यत्वाद्युपजःव्याघ्रद्वयान्यवृत्तित्वं परिक्रियताम् ।
मैवम् । संस्कारान्निधयसंनानुपस्यतेः । तथापोच्छाद्याश्रयस्य
निर्गन्धतया पृथिवीभिन्नत्वेन पत्रं विशिष्य तत्तद्बाधकबलात्
प्रत्येकजलादिभिन्नत्वभिद्धावैकैकभिन्नत्वेन पत्रविशेषणादेशिष्य
सेत्स्यति । मैवम् । इच्छाद्याश्रय तद्भिन्नमजानत इच्छादेः
पृथिव्याद्यनाश्रितत्वज्ञानादनुमित्यदयात् ।

नन्विच्छादिकं पत्रौक्त्य द्रव्याश्रितत्वं माध्यते न त्वाश्रितत्वम्

(१) प्रत्यक्षत्वादि इति पा० १ पु० ।

(२) धूमगतनीलत्वेनेव पलालत्वमिति पा० १ पु० ।

(३) आरोपयितुमिति पा० १ पु० ।

द्रव्याष्टकगुणत्व इति । [१९७, १४] ननु सामान्यतोदृष्टाद्यद्रूपं सिद्धं न तत्कैवल्यव्यतिरेकिणः साध्यं यादृशञ्च तेन^(१) साध्यं तादृशञ्च क्वचिन्न सिद्धं तथा चाप्रसिद्धविशेषणः पक्षः न च तथाभूते मन्देहोऽपि कारणाभावात् । समानासमानधर्मविप्रतिपत्तीनामनुपलब्धचरत्वा^(२)दित्यत आह । यद्यपि चायमिति । स्वरूपेण असाधारणरूपेणेत्यर्थः ।

न हि वाच्यार्थम्यापूर्वतयाः पदार्थानां विशेषण-

तस्तदप्रसिद्धावपि न दोषः साध्याप्रसिद्ध्या त्वा ऋऽनुमानाङ्गत्वतिरित्यत आह । नन्विति । यद्रूपं साध्याश्रितत्वमित्यर्थः । यादृशत्विति । अष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यवृत्तित्वमित्यर्थः । साध्याप्रसिद्धिः दोषमाह । तथा चेति । तथा च साध्याप्रसिद्ध्या तस्मन्देहाभावात् पक्षत्वाभावे लिङ्गस्य पक्षधर्मताज्ञानं नास्त्यनुमितमामय्येव नास्त्यर्थः । उपलक्षणश्चेतत् साध्याप्रसिद्धौ तद्वृत्तेरेवाज्ञानाच्च तस्मिन् चारज्ञानं व्याप्तिग्राहकमप्यस्तीति द्रष्टव्यम् । ननु स्वरूपमात्मनः प्रमेयत्वं तेनैतदा प्रसिद्ध एवेत्यत आह । असाधारणेनेति । ननु द्रव्याष्टकव्यतिरेकादिशब्दानाममंष्टेहोतसिद्धेः ततया स्वार्थानुपस्थापनात् न ततः साध्यप्रसिद्धिरित्यत आह । न हीति ।

(१) व्यतिरेकिणिति पा० २ पु० ।

(२) चरामाचरत्वादिति पा० २ पु० चरान्विषयत्वादिति पु० पा० ।

विशेष्यभावो विहन्यते, तन्नामत्यन्वर्थिनोप्यनुत्यान-
मितिप्रलौनमनुमानेन । न च द्रव्याष्टकातिरिक्तादि-
पदार्था एवापूर्वा येनाप्रसिद्धविशेषणता स्यान्न्यक्षस्य ।
न चैवं सति शशशृङ्गधनुर्द्धरादावपि प्रसङ्गः तत्रार्थप-
पदार्थमात्रप्रसिद्धेः सवेच सुलभत्वादिति वाच्यम् ।
सामान्यतोद्दृष्टपूर्वकत्वनियमसमीपमाया 'दुर्लभात्वात् ।
अन्यथा सामान्यतोप्यसिद्धः कथं निःप्रमाणकशब्द-
सामर्थ्यमात्रमाश्रित्य परामृश्येत । अपरामृष्टश्च कथं

अत्र न पदार्थः साध्यः, किन्तु वाक्यार्थः स च सर्वत्राप्रतीत एव
प्रतीयत इत्यर्थः ।

तथा मनोति । पवताऽग्निमानितिवाक्यायस्याप्रसिद्धत्वादि-
त्यर्थः । न च पदार्था एवाप्रसिद्धा येन तत्पदानां सङ्केताग्रहण-
ततः तदुपस्थितिः स्यादित्याह । न चेति । सामान्यतोद्दृष्टेति ।
न च पदार्थज्ञानं साध्यप्रसिद्धिरित्युच्यते किन्तु वाक्यार्थज्ञानं,
तच्च शशशृङ्गधनुर्द्धर इत्यादावयोग्यताज्ञानास्मात्सि तदमत्वकाले
तत्रास्वचज्ञाने सामान्यतोऽपि न प्रमाणमिह'तु धर्मिणि मृगमान्यतो-
द्दृष्टप्रवृत्तौ मानमन्वेवेति विशेष इत्यर्थः । न च वाक्यार्थाप्रसिद्ध्या
वाक्यप्रयोगकारणज्ञानाभावादाक्यप्रयोग एव न स्यादितिवाच्यम् ।
अत्येकपदार्थज्ञानेनैव 'तदाचकतत्येकप्रयोगेनाकाङ्क्षादिमाहित्या-
त्त एव व्युत्पन्नस्य वाक्यार्थज्ञानोदयान् तस्य च व्यतिरेकिमान-

प्रमाणव्यवहारं संवतारयेत् । तद्विमुक्तं अद्वैतवि-
प्रकर्षेण परामृष्ट इति ।

विशेषमिद्वेः सामान्यसिद्धिरद्वैतविप्रकर्षस्तदसिद्धि-
स्तद्विपर्यय इत्यर्थः ॥

एवञ्च मंशयोप्यत्र वादिविप्रतिपत्तेरेव सुगमः
इच्छादीनामुभयवादिमिद्वे सामान्यतोधिकरणे द्रव्या-
ष्टकारितिरिक्तानतिरेककाव्योरुभाभ्यां समुत्थापनात् ।
अथवा प्रत्येकोत्थितः मंशयः समुदाये विश्राम्यतीति
न्यायः ।

विषयत्वाद्वाधकाभावाच्च प्रमाणात् । विशेषमिद्वेरिति । अत्र कृते
इत्यध्याहार्यं । अष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्याश्रितत्वं विशेषः तत्सिद्धये
सामान्यस्य द्रव्याश्रितत्वस्य सिद्धिरद्वैतविप्रकर्ष इत्यर्थः । तदसिद्धि-
रिति । मंशयः इत्यादी सामान्यतोऽपि सिद्धित्वास्तौत्यर्थः । एवं चेति ।
इच्छाश्रयो द्रव्यमष्टद्रव्यातिरिक्तं न वेति विप्रतिपत्तिरूपपत्राक्यस्या-
काङ्क्षाऽऽसतोऽप्यर्थप्रतिपादकत्वात्वाध्यप्रसिद्धौ तत्कोटिकः मंशय-
स्तद्गुणतिरेकनिरूपणं च उपपद्यत इत्यर्थः । अथ वेति ।

ननु कोऽस्यार्थः अथ वेति । किमिच्छा जनवृत्तिर्न वेत्ययमेव
प्रत्येकविषयः मंशयः अष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यवृत्तिर्न वेति समुदायविषयः
यदा समुदायविषयमंशयान्तरजनकः ? इयमष्टद्रव्यातिरिक्त-
द्रव्यासिद्धेर्युक्तं । तत्राहुः । इच्छाया गुणत्वेन द्रव्यवृत्तिलसिद्धौ

तथाहि गुणत्वं पृथिव्याश्रिते गन्धादौ तदतिरिक्ता-
श्रिते स्रहादौ. च दृष्टमिच्छादिषु च दृश्यते तत्किमिच्छा-
दयः पृथिव्याश्रिता इत तदतिरिक्ताश्रिता इत्यनेना-
कारेण सर्वद्रव्येषु भवन्संदेहः समानधर्मदर्शनाद्देव

तद्रव्य जलमिन्न न वेति जलभेदोपस्थितौ क्रमेण विग्रहवैग्रह-
ज्ञानमामयोमलादन्तिमकोटौ माध्यप्रसिद्धिः । यदा इच्छापृथिव्या-
माश्रिता तदतिरिक्ते वा तदतिरिक्तेऽपि जले अन्यत्र वेत्यादि
क्रमेण प्रत्येकपक्षे मत्वेकैकाश्रितत्वस्य तदन्यत्रक्रमेण विग्रहत्वस्य
चोपस्थितौ ममहालम्बनादिच्छापृथिव्याश्रिता तदतिरिक्ताश्रिता वेति
मंगयः । न चेवं पृथिव्यादिश्रितताकोटेरपि मंगयादेवोपस्थितौ
बाधमप्रतिपदान्यतरप्रसङ्गः, मंगयोपस्थितकोत्या बाधाद्यभिधाने
मकलानुमानोच्छेदप्रसङ्गात् । अथवा इच्छा अपृथिव्याश्रितातिरिक्ता
न वेति मंगयादिच्छायामपृथिव्यातिरिक्ताश्रयोपस्थितौ पश्चादि-
च्छाश्रयोऽपृथिव्यातिरिक्त द्रव्य न वेति मंगयादपृथिव्यातिरिक्त-
द्रव्योपस्थितिः । तद्रव्यवर्तौच्छेति माध्यते । न चेवं मंगयादेव
माध्यप्रसिद्धौ किं व्यतिरेकिणति वाच्यं । निश्चयार्थं तत्प्रवृत्तः ।
नन्वेतावता मंगयेन माध्यप्रसिद्धावपि न तत्कोटिकः मंगयः तस्य
कोटिनिश्चयपूर्वकत्वात् न वा तादृशो प्रसिद्धिव्यतिरेकनिश्चय-
हेतुः तस्य माध्यनिश्चयजन्यत्वात् माध्यमन्देहे तद्वातिरेके मंगय-
व्यावश्यकत्वात् । अपि च मंगयोपस्थितमाध्यव्यतिरेकिनरूपेण न
योग्यानुपलम्भात् माध्यनिश्चयं विना योग्यानुपलम्भाभावात् ।

द्रव्याष्टकतदतिरिक्तकोद्योरेव पर्यवसितो भवति ।
तदिदमुक्तं धर्मिणि चेत्यादि ।

विभागवचनादेवेत्यादिभाष्यपाङ्कव्याख्यायाः शङ्का-
पौषणे तात्पर्यम् ।

नापि तद्भाष्यकत्वाभावात्, साध्यनिश्चयं विना तद्भाष्यकत्वानिश्चयात् ।
अतएव वादिवाक्यादिषु साध्यप्रसिद्धिर्गत्यापास्तम् । वादिनोऽनाप्तत्वेन
तदाकृत्यस्य मशायकत्वात् । अन्यथा तत एव साध्यप्रसिद्धौ हेत्वादि
नैयक्यात् । स्वायानुमाने वाक्याभावाच्च ।

अत्रास्मात्पदचरणां । इच्छाअथद्रव्यप्रसिद्धौ प्रथिव्यादाविच्छा-
धारताया अभावं तद्रव्य प्रथिव्याद्यद्रव्यभिन्नमप्रावृत्तिधर्मवत्त्वात्-
प्रथिव्यादित्त्वे बाधकत्वादेत्यपद्रव्यातिरिक्तद्रव्यवृत्तित्वं साध्येते ।
द्रव्यत्वं च साध्यप्रसिद्धिः । न तैत्रिमन्वयापत्तिः, अन्यव्याप्य-
प्रतिमन्वानदशायां व्यतिरेकसामग्र्यवेकत्वात् । नापि द्रव्यत्वात्
सपचाङ्गित्वावृत्तावसाधारण्यं, तद्वि साध्यतदभावोभयमाधकत्वेन
सत्यतिपक्षतया दूषणं, प्रकृते च हेतोः साध्यभावप्राधक्यत्वं न,
विपक्षे बाधकाभावात् । अतएव सर्वत्र व्यतिरेकिणि नप्रमेय-
त्वोदिना सत्यतिपक्षः, विपक्षबाधकेन व्यतिरेकिणो बलौयस्त्वात् ।
व्यतिरेकिणि तृतीयलिङ्गपरामर्शोपपत्तिं व्यतिरेकान्तरे च
साध्यप्रसिद्धिं लक्षणे वक्ष्यामः ।

ननु पूर्ववदादिविभागवचनादेव चेविधे लक्ष्णे विविधमिति
किमर्थमित्यर्थं च अजुभाष्यं कुतो वक्रगत्या व्याख्यायत इत्यतै
आह । शङ्कापौषणं इति । पूर्ववदादित्वपदव्याख्यानमेव शङ्का-

ननु मद्मदतो तत्वमित्यत्र मद्सम्बन्धेभ्यां भावा-
भावावृत्तौ तद्विह वर्तमानार्थत्वव्याख्यानं तद्विरुद्धमपि
कृत उपादीयत इत्यत आह । प्रत्यक्षं हीति । १०३।०६

अथ तथैव किं न स्यादित्यत आह । यद्यपौत्रि ।
न विशेषणत्वं स्वातंत्र्येण । १०३।०७ स्वातंत्र्याभिधाने-
नेत्यर्थः ।

आहो न्यायोप्यस्तौत्यस्यास्तरार्थेन नञः सम्बन्धा-
नुपपत्तेः तात्पर्यार्थेन सम्बन्धमाह । न मन्देह इति ।

न्यायाभावन ' तर्कस्य निश्चयापर्याप्तौ मन्देहस्तद-
वस्थ इत्याशङ्कतमतस्तन्निषेध एवोत्तरं युक्तमिति ।

पुष्टिः । ननु प्रत्यक्षस्य वर्तमानार्थत्वमुक्तमेव. कुतः पुनरुच्यत
इत्यत आह । नन्विति । ननु स्वातंत्र्यमवृत्तत्वमेवेति माध्य-
विशेषणत्वं आह । स्वातंत्र्याभिधानेनेति । तथा च स्वातंत्र्य-
पदेनावृत्तत्वमुक्तं न तु तत्कार्यमित्यर्थः । ननुपरिस्थितेन न्यायोप-
स्थित्यनेन निषेधान्वये सम्भवत्यनुपरिस्थितेन मन्देहेन तदन्वयः
किमर्थमुक्त इत्यत आह । आहो इति । अथ न्यायाभिधाना-
दुपरिस्थितेन न्यायेन निषेधान्वधोऽनुपपन्न इत्यर्थः । निषेध्यमन्देहोप-
स्थित्यर्थमाह । न्यायाभावेनेति । यत्किञ्चिन्न्यायस्य मन्देहाविरो-

अस्त्येव न्यायः । अन्देहविरोधिनिश्चयसमर्थो यत इति शेषः । निमित्तत्वं यदि विषयत्वं तन्नात्मनि दृष्टान्ते । अद्योपादानत्वं न तत्साध्ये समवाय इत्यत आह । निमित्तत्वं कारणत्वमिति ।

ननु व्यापकत्वं परममहत्परिमाणयोगः सर्वसंयोगि-
समानदेशता वा । तदुभयमपि समवाये न सम्भव-
तीत्यत आह । मत्पुपलब्धौति

उपलभ्यतेत्युच्यमाने घटादेरपि व्यापकत्वप्रसंगो-
ऽत^(१) उक्तं सवेचेति । देशस्यावच्छेदकतामात्रेण संशया
निर्देशो वने सिंहनाद इतिवत् । तद्युष्यसिद्धं लक्षणं
न ह्यात्मादयः सर्वत्रोपलभ्यन्ते इत्यत उक्तं सत्पु-
पलब्धिकारण इति । तथापि विषयस्याप्युपलब्धि-

धित्वात्प्रकारिति । मन्देहति । मन्देहोऽपि प्रकरणात् पकृत एव
द्रष्टव्यः । विशेषवाचकस्य सामान्यपरत्वे हेतुमाह । निमित्तत्वमिति ।
अन्यत्र कृतव्यापकलक्षणपरित्यागः हेतुमाह । नन्विति । महत्त्वे
परमत्वं नित्यत्वम् । सर्वसंयोगीति । मरुलसर्जसंयोगीत्यर्थः । देशस्य
चेति । संयोगीति शेषः । तथापीति । यद्यपि कारणान्तरः
समवधाने सर्वत्रोपलब्धे सर्वत्रोपलभ्यता नाभिद्धा नहि सर्वदेहत्वं ।
नापि यत्र देशे न कदापि कारणान्तरसमवधानन्त्रोपलब्धः

कारणत्वाद्यत्र घटादि परमाखन्ताः स्वीपलब्धिसामग्रौ-
सुहितास्तत्र तत्रोपलभ्यन्त एवेति तैरेव व्यभिचार
इत्यत उक्तं अन्तरेति । एतच्च द्रव्यरूपकारणान्तरा-
भिप्रायेण द्रष्टव्यम् । अन्यथा यत्र घटादयो न सन्ति
तत्र ततोऽन्यस्य तदुपलब्धिकारणस्य तादन्द्ध्य-
संयोगस्याभावादेव तेषामनुपलम्भः तद्भावे तु सर्वत्रो-
पलम्भ इत्येतदपि आशङ्कत । तथापि परमाखादि-
गुणैरेव यावद्द्रव्यभाविभिराश्रयाधीननिरूपणैर्व्यभि-
चारस्तन्नित्यर्थमनैकमन्वये मतीति द्रष्टव्यम् ।

• एतच्च सर्वत्रैत्यनेन टीकाकृता सूचितम् ।

यद्यपि च ;सर्वत्रास्तित्वं व्यापकत्वं तथापि लक्षण-
मन्तरेण तद्दुरवबोधमिति तदेवोक्तमिति । न्यायेति-

मानमिद्विशेषणोपादानेष्टमिद्वलम् दन्निवारत्वात् तथापि
यत्र यत्र 'दृश' कारणान्तरमवधानन्तस्त्रोपलभ्यमानत्वमेव
विवक्षितम् । अन्तरेतीति । घटादयस्त स्वीपलब्धिसामग्रौसहिताः
स्वमत् एव सर्वत्रोपलभ्यन्त इति न तैरेतिव्याप्तिरिति भावः ।
अनेकमन्वये इति । नन्वनेकमन्वयो न संयोगः सामान्यमवधा-
योस्तदभावात् । नापि समवायो योमादावभावात् । नापि यथा-
कथञ्चित् परमाणुगुणेष्वपि सम्भवात् । किंचात्मन्यव्याप्तिः सुषुप्तौ
द्रव्यानन्तरमनःसंयोगादिमवधानेऽनुपलम्भात् । • आकाशादौ च
ताद्दृशद्रव्यानन्तरस्यासम्भवः । अपिच परमाणुगुणेषु परमाणुरूपलब्धि

कर्तव्यताभूतं तर्कं पृच्छति । [२४१२] कर्षा अव्या-
पार्यमाणकरणस्य स्वयं व्यापारायोगादित्याशयवा-
निर्त भावः ।

अथोक्तमनवस्थाप्रसङ्गमन्वतारयितुं किमित्यनाधा-
रत्वप्रसङ्ग उच्यते यावता स्वतन्त्र ईवायं प्रसङ्गः किं
न स्यात् । न हि कार्यस्यानाधारत्वमस्पष्टमेवेत्यत
आह । स्यादेतदिति । पश्चात्तुर्या [२४१३] संयुक्त इति
शेषः ।

काणमपि तु परमाणुनिरूपणं । नापि मूर्त्तत्रास्तित्वं व्याप-
व्यापकत्वं वा तद्धि न सर्वाधेय बोधादावनाधेये तत्सम्भवात् । नापि
सर्वमस्वन्मित्त्व यथाकथंचित्सर्वमस्वन्मित्त्व रूपादावपि मत्वात्
विशेषस्य दर्शयत्वात् । अत्राहुः । विश्वान्यत्वे मति विभुमिन्न-
सामान्यवदन्यभावत्वं व्यापकत्वं । सामान्यममनाथभिन्नाविभुभाव-
भिन्नत्वं वा व्यापकत्वं वा । पदेष्वेतत्सामान्येन व्यभिचरति
तद्वाप्यनाश्रितः समवायौ द्रव्यादिपञ्चान्यत्वात् अभवदित्यत्र
तात्पर्यं । अनवस्थैव विपक्षबाधककारकः । इतिकर्तव्यतापेक्षायां
हेतुमाह । कर्त्तव्येति । कर्त्तव्यव्यापारस्य विषयस्यैव करणत्वादित्यर्थः ।
उत्पद्य पटः पश्चात्तुर्यत्वात् क्रियाकांक्षायां समवेतस्य हौमि-
क्रियान्वयविरोधः स्यादिति क्रियामध्याहरति । संयुक्त इतीति ।
ननु समवेतं कार्यं कदाचिन्न दृश्यते इति शङ्कमानं आह ।

न ह्युत्पन्नोप्य^(१)संयुक्तं एव तुर्या प्रथमे क्षणे पट इति
 कस्यचिन्निश्चयः अथ च प्रमाणवलादिष्ट एवायमर्थः,
 तथोत्पन्नोपि प्रथमे क्षणे तन्तुस्रसमवेत एवेति
 प्रमाणवलादिवेष्यत इति पटो प्रसार्य तिष्ठतो नेद-
 मुत्तरमित्यर्थः । तस्मादनवस्थाप्रसङ्गावतारणायैवेद-
 मुक्तमित्याह । समवायश्चेतीति

यद्युपाधिकवचनेनैव वृत्तिमत्वस्य प्राप्तिधर्मत्वं निरा-
 कृतं तथापि प्राप्तिवस्थानैकान्तिकत्वसूचनाय पुनरव्य-
 नवस्थाप्रसङ्गमवतारयति । अथेति । अनवस्थाभि-
 याऽवश्यमन्तः कार्त्तिकप्राप्तिश्च न च वृत्तिमतौ^(२)ति
 खौकतेष्वं ततस्तथैव प्राप्तिमत्वमनैकान्तिकमित्यर्थः ।

उत्पन्नोपीति । यथा तुर्यामह पटस्य संयोगादर्शनेष्वीपपत्तिकौ
 तथा कल्पन तथा प्रकृतेपीत्यर्थः । नेदमिति । अनाधारत्व-
 प्रसङ्गे नोत्तरमिष्टापादनत्वादित्यर्थः । ननु समवायश्चेत्यादि-
 वार्त्तिकस्य नानवस्थार्थ इत्यपदार्थव्याख्यानं कुत इत्यत आह ।
 तस्मादिति । गोलादौ वृत्तिमति मीथाव्यापकत्वात् साध-
 नावस्थिकसमाख्येयापकं कार्यत्वमुपाधिरिति भावः । ननु हेतु-
 द्यौनदृष्टान्तमात्रादनवस्था न युक्त्यत आह । अथेति ।

(१) न ह्युत्पन्नोप्येति पा० २ पु० ।

(२) प्राप्तिर्न वृत्तिमतीति पा० २ पु० ।

अथानवस्थास्त्रीकारे को दोष इत्याशङ्क्य निरा-
 कर्षति । नन्वयमिति । [१०५] २० अनादितायां ह्यङ्क-
 र्गोत्यादानुगुणममयसम्भविना बीजेन जनितेऽङ्कुरे वर्त्त-
 माद्भ्रमङ्कुरत्वं तस्य बीजपूर्वकत्वं बीजोत्यादानुगुणममय-
 सम्भविना चाङ्कुरेण जनिते बीजे वर्त्तमानं बीजत्वं
 तस्याङ्कुरपूर्वकतः अवगमयतीति युज्यते, अत्रिकलस्य
 ज्ञेयोः प्रमाणस्य विद्यमानत्वात् । इदम्प्रथमतादा
 तु कार्योत्यादानुगुणसमये भविष्यत्प्रवाहस्यासत्वात्

अनवस्थालमेव नाङ्कोकारे तत्त्वं बीजाङ्कुरादौ तस्याः स्त्रीकारात्
 अतः शङ्कामात्रं निरस्यतीत्यर्थः । अनादितायांमिति । यद्येवं
 द्वितीयादिबीजादौ सिद्ध्यति नानवस्था तथापि योङ्कुरः मबीज-
 पूर्वको यद्वा जन्तदङ्कुरपूर्वकमिति व्याप्तिग्राहकमानेन मामान्यतो-
 ऽनवस्थाग्रहात् समवाये च तथा समानमस्ति । आद्यममवायपचौकरणे
 माधनावच्छिन्नमाध्यापकस्य कार्यत्वस्योपाधिः कृत्वात् । द्वितीय-
 समवायपक्षे चाश्रयाभिद्धत्वात् । अतएव समवाये न तावदत्यन्ता
 वनवस्था तस्याजनकत्वात् । नापि जप्तौतावतां समवायानां
 परस्परानपेक्षज्ञानत्वेनैकदा जानादिति दूषणमपास्तम् । सम्बन्धानां
 सम्बन्धिनिरूपणनिरूप्यत्वेनैकदा ज्ञानाभावात् । 'समवायो' यदि
 मामान्यविशेषान्यत्वे मति समवेतः स्यात् द्रव्याद्यन्तमः स्यादिति-

प्रथमस्यानुत्पादे तदाश्रयस्य, हेतोस्त्वस्मिन्नसत्याश्रया-
सिद्धतया सर्वस्यागमकत्वे प्रमाणाभाव इत्यर्थः ।

अभ्युपेतकणादाप्तत्वस्य शास्त्रविरोधश्चेत्यादि ।

[१२५ : १]

कार्यमङ्गतकमम्बन्धवदिति प्रतिज्ञायां घटादेर्भूत-
त्वादिनाप्यङ्गतक एवं मम्बन्धः स्यात् चानिष्ट इति
प्रतिज्ञां विशिनष्टि । स्वोपादानेनेति । [१२५ : १०] स्व-
मवाधिनेत्यर्थः । कार्यमिति च समवेतमात्रोपलक्षणपरं ।
अन्यथा जात्यादिषु विपक्षेषु सम्भवे हेतोर्विरोधः स्यात्

अथवा^(१) प्रतिज्ञा यथाश्रुतैव । आधारवत्त्वादित्यत्र-

समवायावयवस्त्वानवस्येत्यन्ये । अभ्युपेतेति । अन्यस्य शास्त्रविरोधस्या
दोषत्वादित्यर्थः । भूतत्वादिनापीति निर्विरोधताहेतुकमम्बन्धे
मात्रे भूतत्वादिनाप्यङ्गतकः मम्बन्धः स्यादित्यर्थः । नन्वाधारत्वस्य
हेतोर्जात्यादावपि मत्वात् समवायिकारणाङ्गतकमम्बन्धस्य च
साध्यस्य तत्राभावाद्वाच्यमिच्छा इत्यत आह । समवायिनेति । ननु
कार्यत्वेन ध्वंसस्यापि पक्षान्तभावात्तस्य चासमवेतत्वेन भरणे बाधः
स्यात्, जातिमाधारणञ्च न मिथ्येदित्यत आह । कार्यमिति ।
तेन ध्वंसस्यापक्षत्वाज्जात्यादिरपि पक्षत्वाच्च नोक्तदोष इत्यर्थः ।
अन्यथेति । उपादानपदस्य यदि समवायिकारणमत्व इत्यर्थः ।
अस्तु वेति । भावकार्यमात्रं वा पक्षः उपादानपदं समवायिकारण-

त्वात् । तद्भावे त्वेकार्थसमवायोपि नन्ये स्यादित्यर्थः ।
महोत्यादे कार्यमनाधारं स्यात्सर्वदेति शेषः ।

समवायिकारणाभावेऽसमवायिकारणशङ्कापि
नास्ति, तत्रत्यामन्त्रस्वभावत्वा^(१)त्तस्येत्यभिप्रायदत्ता
तदुपेक्ष्य निर्मलमात्रादुत्पत्तिराशङ्क्य निराकृता ।

ननु विधीयमाननिषिध्यमानव्यतिरेकेण जगति न
स्वतन्त्रा नाम, तत कथं धर्मचैविध्यमित्यत आह । अत्र
चेति । विधीयमानो वर्तमान इत्यर्थः । प्रति-
षिध्यमानः अवर्तमान इत्यर्थः । तत्र ये वर्तमानास्तेषां
कश्चित्परतन्त्रो वृत्तिमानित्यर्थः । कश्चित् स्वतन्त्रो

वायेनैव, नतु समवायान्तरेणासाधारणत्वादित्यर्थः । तद्भावेत्विति ।
कार्यसाधारे समवायादित्यर्थः । एकार्थसमवायस्तदा स्याद्यदि
कार्यस्य समवायः स्यात् म च कार्येण महोत्पन्नो न वेति कार्यस्येत्युक्त
मितिभावः । नन्वाश्रयनाशानाशकार्याणामेकस्मिन् लक्षणेऽना-
धारत्वमिच्छत एवेत्यत आह । मर्व्वदेति । चेत्विध्यक्रमदर्शनोपयोगार्थ
माह । नन्विति । ननु यदस्तु न विधीयते नापि प्रतिषिध्यते
तद्विधीयमानप्रतिषिध्यमानाभ्यामतिरिक्तमस्तौति विभागो न युक्त
इत्यत आह । विधीयमान दात । तथा च वर्तमानावर्तमा
नाभ्यां द्वौयकाटिरस्तौत्यर्थः । वृत्तिमान् समवेत इत्यर्थः ।

LIST OF SANSKRIT WORKS ON NYĀYA

PUBLISHED IN

THE BIBLIOTHECA INDICA.

Work No. 199.

(In progress.)

ANUMĀNA-DIDHITI-PRASĀGIṆĪ.

Author: Kṛṣṇadāsa Sarvabhauma.

Editor: Paṇḍita Prasanna Kumāra Tarkavidhi.

3 fascicles issued (1911-1912).

Price: Re. 0-12-0 per fasc. Total Rs. 2-4-0.

(Fascicles all available.)

N.B.—The work is technically "in progress," that is, discontinuation has not been decided on. Practically, progress has been in suspense since 1912.

Work No. 8.

(Completed.)

2. BHĀSA-PARICCHEDA.

Author: Viṣṇuṁdha Tarkapañcāna.

Editor: Dr. E. Roer.

2 fascicles issued (1870)

(Completely sold out.)

Work No. 200.

(In progress.)

3. KIRANĀVALI.

Author: Udayamacarya.

Editor: M. M. Śiva Candra Sarvva-bhauma.

3 fascicles issued (1911-1912).

Price: Re. 0-12-0 per fasc. Total Rs. 2-4-0.

(Fascicles all available.)

N.B.—The work is technically "in progress," that is, discontinuation has not been decided on. Practically, progress has been in suspense since 1912.

Work No. 171.

(In progress.)

NYĀYA-BINDU, by Dharmakīrti.

With commentary by Vinita-deva. (Tibetan translation of original Sanskrit text.)

Editor: L. de la Vallée Poussin.

2 fascicles issued (1908-1913).
Price: Re. 1-0-0 per fasc. Total, Rs. 2 0-0.
(Fascicles all available.)

N.B.—The work is technically "in progress," that is, discontinuation has not been decided on. Practically, progress has been in suspense since 1913. The text however is complete in the two fascicles published. The work needs completion by appendices announced on the title page.

Work No. 230.

(Completed.)

5. NYĀYABINDU INDEX.

Compiler: M. M. Satiśa Candra Vidyābhūṣaṇa.

1 fasciculus issued (1917).

Price: Rs. 2-0-0.

(Fascicle available.)

This is a bilingual index in Sanskrit and Tibetan, giving a concordance of the terms occurring in the original text and in the Tibetan translation.

Work No. 128.

(Completed.)

6. NYĀYA-BINDU-TIKĀ.

Author: Dharmottara Ācārya.

Editor: Peter Peterson.

1 fasciculus issued (1890).

(Completely sold out.)

Work No. 123.

(Completed.)

7. NYĀYA-KUṢUM-ĀṆJALI.

Author: Udayanācārya.

Editor: Candra Kānta Tarkālakāra.

9 fascicles, Vol. I, fascs. I-VI and Vol. II fascs. I-III, issued (1888-1895).

Price: Vol. II, fasc. III, Rs. 1-8-0; remaining fascs. Re. 0-12-0 each. (Volume I, fasc. I-VI sold out.)

(Fascicles not all available.)

Work No. 50.

(Completed.)

8. NYĀYA-SŪTRA.

Author: Gautama.

Editor: Paṇḍita Jayanāṛāyaṇa Tarkapañcānaṇa.

3 fascicles issued (1864-1865).

(Completely sold out.)

Work No. 188.

(Completed.)

9. NYĀYA-TĀTPARYA-DĪPIKĀ,
of the Commentary on Bhasarvajña's Nyāyasāra.
Author: Jayasinha Sūri.
Editor: M. M. Satśacandra Vidyābhūṣaṇa.
1 fasciculus issued (1910).
Price: Rs. 3-0-0.

(Fasciculus available.)

Work No. 113.

(Completed.)

10. NYĀYAVĀRTTIKA.
Author: Uddvotakara Bhāradvāja.
Editor: Paṇḍita Vidhyeśvārī Prasād Dube.
7 fascicles issued (1887-1914). Fasc. I sold out.
Price: Fasces. IV and VI, Rs. 1-8-0 each; remaining
fascicles, Re. 0-12-0 each.

(Fascicles not all available.)

Work No. 205.

(In progress.)

11. NYĀYA-VĀRTTIKA-TĀTPARYA-PARIŚUDDHI.
Author: Udayanācārya.
Editors: Paṇḍita Vinḍhyeśvārī Prasāda Divedin and
Paṇḍita Lakṣmaṇa Śāstrī Drāviḍa.
8 fascicles issued (1911-1924)
Price: Re. 0-12-0 each fasc. Total Rs. 6-0-0.

(Fascicles all available.)

Work No. 180.

(Completed.)

12. PARIKṢĀ-MUKHA-SŪTRA.
Author: Ananta-Vīrya.
Editor: M. M. Satśacandra Vidyābhūṣaṇa.
1 fascicle issued (1909).
Price: Rs. 2-0-0.

(Fascicle available.)

Work No. 185.

(Completed.)

13. SIX BUDDHIST NYĀYA TRACTS.
Authors: Ratna Kīrti, Paṇḍita Aśoka and Ratnākara Śānti.

Editor : M. M. Praprasād Śāstri.
1 fasciculus issued (1913).
Price : Rs. 1-8-0.

(Fascicle available.)

Work No. 98.

(Completed)

14. TATTVA-CINTĀMANI.

Author : Gaṅgeśa Upādhyāya.

Editor : Paṇḍita Kamakhya-nātha Tarka-vāgiśa.

39 fascicles, Vol. I, fascs. I-IX; Vol. II, fascs. I-X;
Vol. III, fascs. I and II; Vol. IV, fasc. I; Vol. V,
fascs. I-V and Part IV, Vol. II, fascs. I-XII; issued
(1884-1901).

Price : Vol. II, fasc. X, Vol. IV fasc. I and Vol. V, fasc. V
Rs. 1-8-0 each; remaining fascicles, Re. 0-12-0⁰ each.
Vol. I, fascs. I-V and Vol. II, fascs. I-VIII sold out.

(Fascicles not all available.)

Work No. 194.

(Completed)

15. TATTVA-CINTĀMANI-DĪDHITI-PRAKAŚA

Author : Bhavananda Siddhanta-vāgiśa.

Editor : M. M. Gurunān Tarkadarśanātīrtha

6 fascicles issued (1910-1912).

Price : Re. 0-12-0 each fascicle. Total Rs. 4-8-0.

(Fascicles all available.)

Work No. 196.

(In progress.)

16. TATTVA-CINTĀMANI-DĪDHITI-VIVṚTI.

Author : Gadadhara Bhaṭṭācārya.

Editors : M. M. Kamakhyanātha Tarkavāgiśa, M. M. Yadu-
nātha Sarvabhauma and Paṇḍita Asutosa Tarkatīrtha.

13 fascicles : Vol. I, fascs. I-VIII; Vol. II, fascs. I-III and
Vol. III, fascs. I and II.

Price : Re. 0-12-0 per fasc. Total Rs. 9-12-0.

(Fascicles all available.)

Original text only	1-0
Text and translation, English notes, etc., mixed, or translation only	1-0
Original text only	1-0
Text and translation, English notes, etc., mixed, or translation only	1-4
Original text only	3-0
Text and translation, English notes, etc., mixed, or translation only	2-0

There are some exceptions to this scale, which in each case will be indicated in the price lists. For the calculation of prices each part of a unit in excess of the 96 or 100 pages counts again as a full unit.

Single issues may be bought separately, but three years after the completion of a work no complete sets are broken for the sale of loose component parts.

Each issue bears, besides its issue number, a fascicle number indicating its place in the work and volume to which it belongs.

With the issue of this Notice all previous prices and price lists are cancelled.

Calcutta,
October, 1914.

The publications or information about them are obtainable from the Asiatic Society of Bengal, No. 1, Park Street, Calcutta, or from its Agents:

Messrs. LUXON & Co., 49, Great Russell Street, London, W.C.

M. J. VAN DERKAMM, 15, Rue Jacob, Paris, VIe.

Messrs. POLIGNON & Co., 14, Quai de la Harpe, Paris.

Messrs. THACKER, SPRING & Co., 3, Esplanade East, Calcutta.

Customers in Europe should order from the local Agents.

Orders coming direct from the Society, the following rules should be observed:

Orders should be addressed to the Asiatic Society of Bengal, 1, Park Street, Calcutta.

Orders for books, etc., should be sent to the Secretary of the Asiatic Society of Bengal.

Orders for the purchase of the Society's publications should be sent to the Secretary of the Asiatic Society of Bengal.

